

Giới thiệu Vòng Quay Của Số Phận

Bạn đang đọc truyện Vòng Quay Của Số Phận của tác giả awindcannotfly trên website đọc truyện online. 18 năm sau. ....Bầu trời trong xanh, mặt biển gọn sóng, bọt biển tung trắng xóa vào ghềnh đá, nhấp nhô lên xuống theo một nhịp điệu nhất định. Một con thuyền du lịch màu trắng lướt dịu êm trên mặt biển. Trên lan can tàu, một cô gái trẻ tuổi 17, 18 đang cầm ống nhòm quan sát xung quanh. Cô gái cao hơn 1m7, vóc dáng thon thả, khuôn mặt trái xoan, nước da trắng hồng, mắt phượng, mũi thẳng, đôi môi đỏ như rực như hoa hồng, mái tóc màu đen dài đến ngang vai xỏa tung bay trong gió. Cô gái mặc một chiếc quần jeans bó sát dài đến ngang gối, áo thun dài đến ngang đùi màu xanh dương.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

18 năm sau. ....

Bầu trời trong xanh, mặt biển gọn sóng, bọt biển tung trắng xóa vào ghềnh đá, nhấp nhô lên xuống theo một nhịp điệu nhất định. Một con thuyền du lịch màu trắng lướt dịu êm trên mặt biển. Trên lan can tàu, một cô gái trẻ tuổi 17, 18 đang cầm ống nhòm quan sát xung quanh. Cô gái cao hơn 1m7, vóc dáng thon thả, khuôn mặt trái xoan, nước da trắng hồng, mắt phượng, mũi thẳng, đôi môi đỏ như rực như hoa hồng, mái tóc màu đen dài đến ngang vai xỏa tung bay trong gió. Cô gái mặc một chiếc quần jeans bó sát dài đến ngang gối, áo thun dài đến ngang đùi màu xanh dương.

“Đây là hòn đảo được mệnh danh là đẹp nhất Hồng Kông?” Cô gái hạ ống nhòm, nheo mắt cười.

Con thuyền thả trôi theo sóng biển. Trên tàu ngoại trừ cô gái, còn một người đàn ông hơn 50 tuổi, phụ trách điều khiển tàu và bảo đảm an toàn cho cô gái.

“Chú Toàn, sắp đến nơi được đánh dấu trên bản đồ chưa?”

Ông Toàn đáp vọng ra từ trong cabin: “Vẫn chưa, còn phải đi thêm một đoạn nữa.”

“Nơi đó chắc là đẹp lắm đúng không chú?” Cô gái phấn khích hỏi ông Toàn.

Ông Toàn lắc đầu thờ dãi: “Cô chủ tốt nhất là không nên đi sâu vào trong rừng, nơi đó rất nguy hiểm, có nhiều thú dữ, chưa hết nhớ đâu cô chủ gặp phải bọn lục lâm thảo khấu thì sao? Cô chủ mà xảy ra chuyện gì, tôi khó ăn khó nói với ông bà chủ.”

Cô gái cười tươi: “Chú đừng lo lắng, cháu chỉ đi dạo loanh quanh gần bờ cát thôi. Cháu muốn kiểm chứng xem nên nơi đó có đúng là đẹp giống như trong sách đã nói không?”

“Cô chủ vẫn là nên ngồi trên thuyền thì hơn, đi dạo trên bờ biển cũng không an toàn.” Ông Toàn không nhận được lo lắng, tiếp tục nhắc nhở cô chủ nhỏ tuổi của mình.

Cô gái dường như không để ý đến lo lắng của ông Toàn, đã reo lên khi thấy một hòn đảo nhỏ: “Chú Toàn, đã đến nơi rồi đúng không?”

Ông Toàn nhìn theo hướng chỉ tay của cô gái: “Đúng, đã đến nơi rồi.”

“Chú Toàn, mau, mau lái tàu lại gần bờ, cháu muốn đi ngắm cảnh.” Cô gái chồm người về phía trước, tay bầu chặt lan can. Nếu không ngại nước biển quá sâu và sợ ướt hết quần áo, cô gái đã nhảy xuống bơi vào bờ rồi.

Ông Toàn lại thờ dãi, bất đắc dĩ điều khiển tàu dọc theo men bờ cát: “Thế nào tôi cũng bị ông bà chủ mắng cho mà xem.”

“Chú yên tâm, cháu sẽ ngoan ngoãn vâng lời, không đi sâu vào trong rừng đâu mà chú lo.” Cô gái dùng ống nhòm nhìn cánh rừng xanh bạt ngàn trước mặt, hận không thể mọc ra hai đôi cánh để bay vút lên không trung.

Chiếc thuyền du lịch đậu gần sát vào bờ cát. Cô gái bất chấp nước ngập đến ngang đùi, đã nhảy từ trên lan can tàu xuống, dọa cho ông Toàn một trận sợ đến kinh hách, miệng không ngừng kêu to: “Cô chủ, cẩn thận!”

Cô gái vẫy tay, lội vào bờ, trên cổ đeo dây ống nhòm, bên hông lưng lửng đeo một chiếc túi xách cá nhân cỡ vừa, đầu đội một chiếc mũ nan.

Tiến vào bờ cát, cô gái không thấy phiền muộn khi bộ quần áo trên người đã ướt đến gần nửa, mắt đảo dáo nhìn xung quanh, miệng cười tươi như hoa nở. Hòn đảo này đã ám ảnh cô gái từ rất lâu, từng được đọc trong sách, nghe người thân trong nhà kể cho nghe, nay mới có dịp được nhìn thấy tận mắt.

Bật nút máy ảnh, cô gái liên tiếp chụp cảnh mặt biển xanh lơ, chụp bãi cát màu vàng chói mắt, chụp cây rừng mọc gần ven bờ cát, chụp những đóa hoa dại mọc lưa thưa gần mép rừng. Cô gái rất muốn đi sâu vào trong, khám phá một phen, nhưng đã trót hứa sẽ không gây họa nữa, đành tiếc nuối đứng

mấp mé ngoài ven rừng chụp ảnh, mắt thích thú hết ngó chỗ nọ lại dòm chỗ kia.

Ông Toàn đứng trên lan can tàu, dõi theo từng hành động của cô gái, rất sợ cô gái xảy ra chuyện gì, tay nắm chặt lấy thanh sắt, tinh thần căng thẳng tột độ.

Cô gái đi dọc theo mép bờ cát, sóng biển xô vào bờ cát, chiếc giày ướt đầm nước biển. Cô gái một mình tung tăng chạy nhảy, thỉnh thoảng lại cúi xuống nhặt những vỏ ốc được vùi nông trên bãi cát ướt.

Cô gái mãi chơi đến hơn ba giờ chiều, bụng đói meo mới tiếc nuối quay trở lại du thuyền.

Ông Toàn thở phào nhẹ nhõm, cũng may cô gái rất biết nghe lời.

Tắm rửa qua loa, thay bộ quần áo ướt, cô gái hỏi ông Toàn: “Chú Toàn, cháu nghe nói ở đây có một tòa lâu đài cổ đúng không?”

Ông Toàn sững sốt nhìn cô gái: “Cháu hỏi để làm gì, đừng nói với chú là cháu muốn đến thăm quan tòa lâu đài đó.”

“Chú hiểu ý của cháu ghê.” Cô gái cười nịnh ông Toàn: “Chú mau lái tàu đưa cháu đến tòa lâu đài đó đi. Cháu biết tòa lâu đài đó cách đây cũng không bao xa.”

“Không được.” Ông Toàn cương quyết cự tuyệt: “Cháu không nên đến đó. Tòa lâu đài thuộc về một người đàn ông, anh ta không thích người lạ đến thăm. Cháu đến đó chẳng khác gì xâm phạm vào nơi chốn riêng tư của anh ta.”

Cô gái bĩu môi: “Có gì mà không được. Cháu chỉ đứng ngắm từ xa, có xông vào đi loạn trong tòa lâu đài của anh ta đâu mà chú lo.”

Nghe cô gái nói cũng có lý, ông Toàn đành phải chiều theo.

Cô gái đứng trên mũi lan can du thuyền, vừa nhai bánh mỳ pate, vừa cầm ống nhòm nhìn tòa lâu đài từ xa.

Tòa lâu đài được xây dựng trên một mô đất khá cao và bằng phẳng. Mặt sau của tòa lâu đài nhìn ra biển, cách mặt biển hơn 200 mét, bức tường rêu phong. Cô gái “ồ” một tiếng, vội hỏi thúc ông Toàn: “Chú Toàn mau lên, cháu muốn chụp ảnh. Tòa lâu đài cổ kính và trang nghiêm thế kia, mà không lưu lại mấy bức hình làm kỉ niệm thì phí lắm.”

Ông Toàn phì cười: “Cô chủ, không hiểu cô giống tính ai, mà suốt ngày cô cầm theo máy ảnh, hét chụp thứ nọ rồi lại đến thứ kia. Chuyên ngành chính của cô là kinh doanh کیا mà.”

Cô gái cười khi, khoe ra hai chiếc răng khềnh: “Dù cháu có trở thành một CEO đi chăng nữa, ai có thể cấm cháu không được phép chụp ảnh và viết sách.”

Ông Toàn đuối lý, chỉ cười cười.

Chiếc thuyền du lịch tiến gần đến tòa lâu đài từ phía sau, cách tòa lâu đài hơn 100 mét. Ông Toàn tắt động cơ, để chiếc du thuyền đứng im một chỗ. Cô gái sớm đã cầm máy ảnh, chụp rất nhiều pô hình lấy tòa lâu đài làm chủ đạo.

Trong khi cô gái đang say sưa, tập trung vào chụp cảnh toàn cảnh mặt sau của tòa lâu đài. Đứng trên lan can lầu hai, một người đàn ông không nắm rõ được tuổi tác, không bị lớp bụi của thời gian làm cho già đi, đang cau mày nhìn chiếc du thuyền màu trắng từ xa. Ánh sáng trời chiều phản nào che khuất đi tầm nhìn của người đàn ông, tuy nhiên anh ta vẫn lơ mơ thấy rõ một cô gái còn trẻ đang vừa chụp ảnh vừa nở một nụ cười thật tươi. Cô gái được ánh mặt trời bao phủ, gió thổi tung bay mái tóc dài đến ngang vai, khuôn mặt vẫn còn lưu giữ lại những nét hồn nhiên của trẻ con.

Cô gái ngẩng đầu, neho mắt nhìn qua ống kính của máy ảnh, tay điều chỉnh cự ly. Khi bắt gặp hình ảnh một người đàn ông có khuôn mặt thon dài, mái tóc màu đen, đôi mắt sâu thẳm như trời đêm, mặc một bộ vét màu đen, dáng vẻ lạnh lùng và cao ngạo đứng trên lan can, đang nhìn thẳng về phía mình, cô gái giật mình, ngưng thần nhìn người đàn ông lạ mặt không chớp mắt.

Mất mấy giây, cô gái mới hoàn hồn, tay bất giác bấm nút chụp hình. Cô gái bỗng dưng có hứng thú muốn chụp mấy tấm hình của anh ta làm kỉ niệm. Mỗi nhếch lên, cô gái nghĩ thầm: “Người đàn ông lạ mặt kia chắc hẳn là chủ nhân của tòa lâu đài này.”

Mất người đàn ông neho lại chỉ còn lại một đường chỉ, sắc mặt khê biến đổi khi hiểu cô gái đang làm gì. Từ trước đến nay, anh ta ghét nhất việc người khác chụp chộm hình của mình, dù với mục đích gì, cũng không được phép.

Người đàn ông lạ mặt khê phát tay. Chưa đầy 20 giây, một người đàn ông có vóc dáng gần bằng anh ta xuất hiện bên cạnh.

Cô gái thấy môi anh ta mấp máy, dường như đang nói gì với người đàn ông bên cạnh. Người đàn ông bên cạnh quan sát cô gái từ trên cao, anh ta gạt đầu, sau đó lui vào trong.

Cô gái nhăn trán, cố phán đoán người đàn ông lạ mặt kia đã yêu cầu người đàn ông bên cạnh làm gì.

Một lát sau, một chiếc ca nô màu trắng xuất hiện trong tầm mắt cô gái, điều khiển cano là người đàn ông lúc nãy.

Biết tình hình không ổn, cô gái vội hỏi thúc ông Toàn: “Chú Toàn, mau đi thôi. Người ta sắp đuổi đến nơi rồi kia.”

Ông Toàn kinh sợ khi nhìn thấy có một chiếc cano đang đi về hướng chiếc du thuyền. Không dám chần chờ, ông Toàn vội khởi động máy móc, quay đầu du thuyền, lái đi ngay lập tức.

Trước khi khuất tầm mắt nhìn của người đàn ông lạ mặt, cô gái vẫy tay chào, môi toé toét nở một nụ cười, tiếp theo hai tay chống nạnh, mặt vênh lên, lưỡi thè ra.

Người đàn ông lạ mặt ban đầu sững sờ nói không nên lời, sau đó khóe môi nhếch lên. Cô gái kia là đang khiêu khích hẳn sao ?

Chiếc cano lướt trên mặt biển, đuôi gắn sát chiếc du thuyền màu trắng.

Cô gái xoa hai tay vào nhau, hưng phấn bảo ông Toàn: “Chú Toàn, để cháu lái du thuyền cho. Cháu không muốn bị người đàn ông kia mời làm khách trong tòa lâu đài đâu.”

Ông Toàn vội lắc đầu: “Vẫn là cẩn thận thì tốt hơn. Lúc nữa chàng thanh niên kia đuổi kịp đến nơi, chúng ta nói vài câu xin lỗi là được rồi, không cần phải chơi trò đua du thuyền nguy hiểm”

Cô gái cười tủm tỉm “Chú Toàn, chú muốn trở thành khách của người đàn ông kia thật sao ? Nghe nói anh ta thường đối xử với khách của họ bằng cách nhốt họ trong tòa lâu đài.” Cô gái nhìn khuôn mặt biến đổi của ông Toàn, tươi cười nói tiếp: “Bỏ mẹ cháu mà biết thì lại to chuyện. Chú không muốn bỏ mẹ cháu lại xích mích gây sự cãi nhau vì chuyện này chứ ?”

Ông Toàn chưa kịp phản ứng, cô gái đã đành lấy tay lái, tăng tốc, phóng vụt đi với tốc độ tên bắn.

Ông Toàn chói với, suýt ngã bật xuống nền tàu, miệng kinh hoàng la lên: “Cô chủ, lái chậm thôi ! Chúng ta sắp đâm vào đá ngầm đến nơi rồi.” Ông Toàn khóc không ra nước mắt, cái mạng già của ông sắp đứt vì tính cách liều mạng và tính ranh của cô chủ không biết bao nhiêu lần.

Người đàn ông đuổi theo chiếc du thuyền chỉ định nói vài câu ôn hòa với cô gái chụp ảnh ông chủ của mình, nhưng không ngờ lại biến thành cuộc đua xem ai phi nhanh hơn.

Người đàn ông đứng trên lan can lầu hai, nhìn chiếc du thuyền băng băng lướt trên mặt biển như gió, khuôn mặt tuấn lãng của anh ta phảng phất vẻ giễu cợt, đôi mắt đen sâu như trời đêm có vài đốm lửa nhỏ.

Người đàn ông đuổi theo chiếc du thuyền chỉ đi theo một đoạn, sau đó anh ta dừng lại, quay đầu cano và lái về hướng tòa lâu đài.

Không thấy người đàn ông kia đuổi theo nữa, cô gái hơi thất vọng: “Tại sao anh ta không đi theo chúng ta nữa ? Là do cháu lái du thuyền quá nhanh chăng ?”

Ông Toàn lắc lư đứng không vững, kêu khổ bảo cô gái: “Chàng thanh niên đó không đuổi theo chúng ta là tốt. Cô chủ lái tàu chậm thôi.”

Cô gái chán nản thở dài: “Hiếm hoi lắm, cháu mới có cơ hội đi ra ngoài một lần, thế mà lại không được chơi cho đã, thật là chán.”

Da đầu ông Toàn run lên: “Cô chủ đừng học tính cách của cậu chủ có được không ? Dù sao cậu chủ sống phóng khoáng đã quen rồi, cậu ấy lại có võ, đủ khôn khéo để tự bảo vệ mình. Còn cô chủ nên học cách làm một tiểu thư khuê các thì hơn.”

Cô gái phụng phịu đáp: “Cháu không muốn thế. Cháu thích được sống giống như anh trai cháu. Suốt ngày phải cố gắng đóng giả làm một tiểu thư có giáo dục gò bó lắm”

Ông Toàn phì cười: “Cô chủ có biết có rất nhiều cô gái muốn được ngồi vào địa vị của cô chủ hiện giờ không ?”

Cô gái cười khì, không đáp.

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời đỏ rực như một hòn than, sóng biển rì rào xô mạnh vào ghềnh đá. Cô gái ngẩng người đứng trên lan can tàu ngắm cảnh hoàng hôn. Cầm máy ảnh trong tay, cô gái không bỏ qua bất cứ một cảnh đẹp nào. Lần đầu tiên trong đời, cô gái mới có cơ hội ngắm cảnh hoàng hôn trên mặt biển.

Chiếc du thuyền lướt dịu êm trên mặt biển. Ông Toàn điều khiển tàu rất chậm, người càng già thì lá gan lại càng nhỏ, làm việc càng cẩn thận hơn thời trai trẻ.

Chụp được hơn 10 bức ảnh về cảnh mặt trời lặn, cô gái tiếc nuối khi chiếc du thuyền đã về đến bến cảng.

Một chàng trai trẻ có vóc dáng và khuôn mặt tương tự cô gái, mặc áo phông màu trắng đăng trong, áo cánh cộc tay không cài cúc bên ngoài, đang đứng khoanh tay trên thành cầu, neoh mắt nhìn chiếc du thuyền màu trắng.

Cô gái vừa bước xuống du thuyền, thấy chàng trai, chân tự động lùi mấy bước, ngay lập tức cười nịnh hót: “Anh trai, sao anh lại ra đây, em tưởng cả ngày hôm nay anh bận ?”

Chàng trai nhếch mép: “Nếu anh không về sớm, liệu có biết em dám dùng du thuyền để đi chơi trên biển không ?”

Cô gái chớp mắt, nói bằng giọng đáng thương: “Anh trai, anh không thể cho em thoải mái đi chơi một lần được sao ? Em đã bị nhốt trong nhà đến phát chán rồi.”

Chàng trai bẻ gãy lí luận của cô gái: “Nếu em muốn đi ra ngoài chơi, có rất nhiều cánh để giải trí, không nhất thiết phải liều mạng dùng du thuyền đi dạo trên mặt biển....” Đang nói chàng trai dừng lại, trừng mắt nhìn cô gái: “Mà em có bảo chú Toàn đưa em vào một hòn đảo hoang nào không đấy ?” Chàng trai nhớ cô em gái của mình rất thích một hòn đảo và tòa lâu đài cổ mà người lớn trong nhà thường xuyên kể cho hai anh em nghe.

Cô gái chợt dạ nhìn chàng trai, vội chối biến: “Không có, em không bảo chú Toàn đưa em đến hòn đảo hoang nào cả. Em chỉ đứng trên lan can tàu ngắm mặt biển và chụp ảnh thôi.”

“Thật không ?” Chàng trai nghi hoặc nhìn đôi mắt trốn tránh không dám nhìn thẳng vào mắt mình của cô gái. Là anh em sinh đôi, chàng trai hiểu rõ em gái mình hơn ai hết.

“Thật, em nói thật, em không có lừa anh.” Cô gái nói liến thoắng, đầu gật lia lịa.

Chàng trai khẽ nheo mắt, khóe môi một lần nữa lại nhếch lên. Tiến đến gần em gái, bất thành linh, chàng trai tước lấy chiếc camera đeo trên cổ cô gái.

Cô gái hốt hoảng, vuron tay định cướp lấy chiếc camera, nhưng chàng trai đã nhanh hơn, chỉ bằng một động tác xoay người, nhón gót chân đã cách xa cô gái gần một mét. Nói về công phu võ học, cô gái chỉ là một tiểu thư trời gà không chặt, còn chàng trai lại khác.

Bật nút camera, chàng trai cười nhạt khi xem một loạt ảnh chụp của cô gái.

Sắc mặt cô gái liên tục biến đổi, hai tay mân mê vạt áo trước ngực, đầu cúi thật thấp, cổ họng khô khốc, lòng thầm nghĩ: “Lần này chết chắc rồi. Mình chẳng những dám lấy du thuyền đi chơi, còn dám nói dối anh ấy nữa.”

“Thùy Tiên, em vừa nói em không hề lên đảo chụp ảnh, cũng không dừng lại bất cứ nơi nào khác, ngoài đứng trên lan can tàu chụp ảnh.” Chàng trai giễu cợt nhìn cô gái.

Cô gái khôn khéo đáp: “Em chỉ chụp những cảnh đó từ xa. Chẳng lẽ điều này cũng không được.” Cô gái nở một nụ cười tươi rói, tưởng rằng mình đã thoát được tội, nào ngờ chàng trai nhanh chóng chỉ ra được sơ hở của cô gái: “Cứ cho là em chụp cảnh bia rừng, bãi cát và mặt sau của tòa lâu đài cổ từ xa đi, nhưng mà mấy bức hình em chụp tít vào tận trong bia ven rừng này, em làm sao có thể chụp được khi đứng trên lan can tàu ?”

Cô gái mở miệng rồi lại khép miệng, á khẩu không biết phải đối đáp như thế nào cho phải.

Chàng trai tức giận, cảnh cáo em gái: “Từ lần sau anh không muốn em lấy máy ảnh của anh đi chụp lung tung, nhất là dùng du thuyền để đi chụp cảnh trên đảo hoang, nơi đó rất nguy hiểm, em chưa từng nghe những chuyện kinh thiên động địa xảy ra trước đây sao ?”

“Anh hai....” Cô gái xụ mặt, không phục khi lần nào cũng bị anh trai nắn, rõ ràng hai anh em bằng tuổi nhau, lại là anh em sinh đôi, há có làm sao cô gái luôn có cảm giác mình chỉ là một đứa trẻ con, còn anh trai đã là một người trưởng thành.

“Theo anh đi về.” Chàng trai giận dữ, nắm tay em gái lôi đi.

Ông Toàn toát mồ hôi hột vì sợ. Cậu chủ nhỏ là một người nóng tính, đôi khi lại quá lạnh lùng, không giống như cô chủ nhỏ, tính cách luôn ôn hòa và tươi cười. Hai anh em ngoại trừ khuôn mặt và vóc dáng giống nhau, tính cách của cả hai lại khác nhau một trời một vực.

*****

Sau 18 năm, nhà họ Vũ và nhà họ Hoàng đã có những thay đổi lớn. Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm sinh được một cặp sinh đôi, Vũ Gia Minh và Bạch Tú Linh sinh được hai đứa con, con trai đầu và con gái út.

Bây giờ đang là mùa hè, hai anh em được nghỉ học đã bay sang Hồng Kông ở chơi với gia đình họ nội. Vì sự biến mất của em gái, cả nhà đều náo loạn hết cả lên, cũng may chàng trai thông minh đã đoán trước được cô em gái của mình đã đi đâu.

Lái xe vào garage, chàng trai tắt động cơ, cởi khóa dây an toàn: “Em liệu mà ăn nói với ông nội và bố mẹ, họ đang rất tức giận vì em.”

“Anh hai, anh giúp em đi mà.” Cô gái mè nheo, lay cánh tay của chàng trai.

“Em có chiêu gì khác không, lần nào cầu xin anh làm gì đó cho em cũng dùng cách này.” Chàng trai vừa bực mình vừa buồn cười hỏi cô gái.

“Anh hai....” Cô gái thẹn quá hóa giận, cao giọng quát.

“Thôi được rồi, anh nói giúp em vài câu là được chứ gì ?” Chàng trai bất đắc dĩ lắc đầu thở than. Có một cô em gái quậy phá, thật không dễ chịu một chút nào.

“Cảm ơn anh. Anh hai là tốt nhất.” Cô gái xum xoe nịnh.

“Anh vẫn chưa nói xong điều kiện cho em nghe kia mà.”

“Điều kiện gì ?” Cô gái đề phòng nhìn chàng trai.

“Em phải hứa từ lần sau không được dùng máy ảnh của anh nữa, cũng không sử dụng du thuyền để đến hòn đảo hoang đó nữa.” Chàng trai nghiêm lạnh nhìn em.

Cô gái định mở miệng phản đối yêu cầu của chàng trai, nhưng khuôn mặt chàng trai lạnh lùng quá, cô gái đành phải gật đầu đáp ứng, thanh âm nhỏ xíu: “Vâng.” Dáng vẻ không cam lòng.

“Em phải nhớ những gì em đã hứa ngày hôm nay.” Chàng trai mở cửa xe bước xuống.

Cô gái bước xuống theo chàng trai. Hai anh em sánh đôi đi vào trong nhà.

Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm đã nhận được điện thoại của chàng trai thông báo rằng đã tìm được em gái, cả hai mới yên lòng ngồi chờ ở trong nhà.

Vào phòng khách, cô gái khép nép đứng gọn một bên, lễ phép chào cả nhà: “Thưa ông nội, thưa bố mẹ, con đã về.”

Chàng trai chỉ gật đầu chào, sau đó ngồi phịch xuống ghế sofa, tự rót cho mình một cốc nước lọc.

Thư Phàm khoanh tay trước ngực, trừng mắt nhìn con gái: “Thủy Tiên, con đã đi đâu mà bây giờ mới về.” Thật ra, Thư Phàm đã sớm biết con gái đi đâu, nhưng vẫn muốn con gái thành thật nhận lỗi và trả lời mình.

Cô gái thông minh, biết trong nhà chỉ có bố mới bênh vực mình, vội bả cổ Hoàng Tuấn Kiệt, phụng phịu nói nhỏ: “Bố...bố nói gì đi...”

Chàng trai sớm đã nhìn quen cảnh này, ngoài nheo mắt nhìn em gái, thì không nói một lời nào.

Hoàng Tuấn Kiệt cẩn thận quan sát sắc mặt không tốt của vợ, hắng giọng bảo con gái: “Con sang xin lỗi mẹ con đi.”

“Hoàng Tuấn Kiệt !” Thư Phàm gằn giọng: “Lần này anh còn bênh nó, em sẽ giận anh luôn.”

Trước uy thế của vợ, phong độ làm chồng của Hoàng Tuấn Kiệt đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Cô gái thấy nình mãi mà bố không chịu nói giúp mình, đành dùng ánh mắt cầu cứu anh trai.

Chàng trai nhún vai, quay sang bảo Thư Phàm: “Mẹ ! Mẹ bỏ qua cho nó đi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nó phạm lỗi, nó đã hứa với con là sẽ không đi quậy phá nữa, nó cũng hứa nếu nó vi phạm thêm một lần nữa, mẹ hãy phạt nó thật nặng.”

Cô gái kích động kêu lên, quên mất mình phải giả vờ đáng thương đến cùng: “Anh hai, em đâu có hứa như thế.”

“Thủy Tiên !” Thư Phàm quát: “Muốn ăn roi vào mông không ?”

“Dạ, không.” Cô gái xoa hai tay vào nhau, tươi cười bước đến gần Thư Phàm, bả cổ, hôn má, đầm nhẹ vào vai Thư Phàm: “Mẹ chắc cũng mệt rồi, để con đắp bóp cho mẹ.”

Ông Gia Huy phì cười. Thủy Tiên tuy hay quậy phá và đùa nghịch, đôi khi gây họa, nhưng tính cách rất hồn nhiên và dễ thương, nên trong nhà ai cũng thích.

Thư Phàm lắc đầu thờ dài, muốn mắng cũng mắng không được, mà muốn đánh cũng đánh chẳng xong. Đối với đứa con gái có khuôn mặt và tính cách gần giống mình thế này, Thư Phàm bất lực không thể dạy dỗ cô gái thành một tiểu thư khuê các như những thiếu nữ con nhà danh giá khác.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Buổi tối, sau khi tắm rửa, thay quần áo và ăn cơm với cả nhà, chàng trai cầm máy ảnh vào phòng rửa ảnh. Niềm đam mê chụp ảnh của chàng trai đã lây sang cô gái, hai anh em đều có sở thích chụp ảnh, thích lưu giữ lại những khoảnh khắc của cuộc sống vào trong ống kính của mình.

Phòng rửa ảnh rộng hơn 10 mét vuông, tắt bóng tối, chàng trai bật bóng đèn điện áp thấp treo giữa phòng. Công việc rửa và tráng ảnh rất quan trọng, chàng trai cẩn thận tráng và rửa từng bức ảnh, sau đó treo lên một sợi dây móc từ bờ tường bên này sang bờ tường bên kia. Chờ hơn 10 phút, chàng trai bật lại bóng tối, căn phòng bừng sáng, mọi thứ đều nhìn rõ.

Cầm hơn 40 bức ảnh trong tay, chàng trai quay trở về phòng riêng. Phòng ngủ của chàng trai nằm trên lầu hai, cạnh phòng của cô em gái. Hai anh em ngoài sở thích chung là chụp ảnh thì không còn sở thích chung nào nữa. Chàng trai là một người mạnh mẽ, thích làm những công việc mang lại cảm giác mạnh, hay dấn thân vào nguy hiểm, còn cô gái lại thích những công việc nhẹ nhàng, đôi khi có một chút mơ mộng.

Chàng trai trang trí phòng ngủ của mình rất đơn giản, tông màu chủ yếu là trắng và đen, cạnh cửa kính nhìn ra khu vườn đặt một chiếc bàn kính, trên bàn có một chiếc máy tính Laptop đang hiển thị màn hình xanh dương, bên cạnh kê một chiếc giường đơn rộng hơn một mét.

Chàng trai kéo ghế, ngồi xuống, đặt hơn 40 bức ảnh trên bàn. Cô em gái chơi đùa cả ngày đã đi ngủ từ sớm. Trong số hơn 40 bức ảnh, chàng trai phân loại được hơn 10 bức ảnh thích và vừa mắt nhất, đặc biệt là chùm ảnh chụp cảnh một người đàn ông đứng trên ban công lầu hai của tòa lâu đài. Chàng trai sùng sốt nhìn người đàn ông trong chốc lát, nghiên cứu từng nét biểu cảm trên khuôn mặt của anh ta.

Người đàn ông này nếu nói rằng xa lạ với hai anh em nhà họ Hoàng cũng không phải, mà nếu nói gần gũi và có chút quen biết cũng không sai. Ngay từ khi còn nhỏ, hai anh em thỉnh thoảng lại nghe bố mẹ gây sự cãi nhau vì người đàn ông này. Khi lên 10 tuổi, chàng trai từng có cơ hội gặp mặt anh ta một lần, không phải nói là ông ta mới đúng, người đàn ông này cũng đã hơn 40 tuổi một chút rồi.

Nằm trên giường, kê gối dưới đầu, chàng trai xem lại một lượt hơn 10 bức ảnh chụp về người đàn ông lạ mặt.

“Nghe nói ông ta vẫn chưa kết hôn, ông ta vẫn còn yêu mẹ và vẫn đang chờ đợi sao?” Chàng trai đắm chiêu suy nghĩ: “Trên đời này có người chung tình như thế sao?”

Khóe môi nhếch lên, chàng trai cười nhạt: “Mình nhất định phải tìm cách gặp mặt trực tiếp ông ta một lần, mình muốn biết thêm thông tin về người đàn ông này.”

“Cộc ! cộc !” Tiếng gõ cửa phòng vang lên.

Chàng trai vội giấu tất cả hơn 40 bức ảnh xuống gối, sau đó mới nói: “Mời vào !”

Hoàng Tuấn Kiệt mở cửa, bước vào trong phòng: “Chưa ngủ sao, con trai?”

“Dạ, con chưa buồn ngủ. Còn bố?” Chàng trai ním cười, hỏi Hoàng Tuấn Kiệt.

“Bố muốn nói chuyện với con một lúc.” Hoàng Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn màn hình Laptop của chàng trai.

“Bố muốn nói chuyện gì?” Chàng trai lười biếng không muốn ngồi dậy, vẫn nằm thẳng trên giường, tay đặt trên bụng, tư thế nghiêm chỉnh.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi xuống ghế, đối diện với con trai: “Bố nghe nói mùa hè này con muốn bay đến Châu Phi chụp cảnh thú rừng và vẽ phong cảnh?”

Trong số hai đứa con, Hoàng Tuấn Kiệt yên tâm nhất không phải là Thủy Tiên – đứa con gái ưa quậy phá và nghịch ngợm, mà là đứa con đầu – Phong Đạt. Phong Đạt là một chàng trai mạnh mẽ và quyết đoán, thích phiêu lưu và mạo hiểm, có đôi lúc Hoàng Tuấn Kiệt lại mong Phong Đạt có thể trở thành một đứa con gái bình thường giống như những đứa con gái cùng trang lứa khác thì tốt biết mấy, như thế hẳn và Thư Phàm sẽ đỡ lo hơn, không cần phải sống trong thấp thỏm sợ hãi như mấy năm vừa qua nữa.

“Đó chỉ là dự định của con thôi. Con chưa quyết định được là có đi hay không, khi nào hoàn thành xong nốt công việc còn dang dở con sẽ suy nghĩ đến vấn đề này.” Chàng trai nhắm mắt lại, hơi thờ ơ đều đặn.

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, trêu mến nhìn con trai. Gần 20 năm qua, hẳn có một gia đình hạnh phúc, có một cuộc sống mỹ mãn, đầm ấm bên cạnh ba mẹ con Thư Phàm. Thư Phàm đã sinh cho hẳn hai đứa con xinh đẹp, mỗi đứa đều có cá tính và tài năng riêng, hẳn rất tự hào về chúng, mong chúng có thể đạt được ước mơ, đi theo con đường mà mình đã lựa chọn và tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Khi cánh cửa phòng khép lại, chàng trai mở mắt. Thật ra, chàng trai chỉ giả vờ ngủ, không muốn bố nhắc đến chuyện này. Mặc dù biết bố mẹ lo lắng và quan tâm đến mình, nhưng không phải chuyện gì cũng thuận theo mong muốn của họ được.

Nhóm dậy, đóng cửa phòng, chàng trai nhìn lướt qua căn phòng một lượt. Xem đồng hồ đeo trên cổ tay, thấy chỉ đến con số 10, chàng trai nhắm mắt, vội vàng mở cửa tủ, chọn lấy một bộ treo cạnh mé bên tay phải của tủ quần áo.

Thay xong quần áo, chàng trai chọn không đi cửa chính, mà đi bằng đường cửa sổ. Trườn người dọc xuống theo ống nước, chàng trai an toàn đáp nhẹ nhàng xuống khu vườn phía sau nhà như một con chim đang dang rộng đôi cánh chuẩn bị bay.

Thư Phàm đứng trên lan can lầu hai nhìn hình bóng con trai đang băng qua khu vườn.

Hoàng Tuấn Kiệt vòng tay ôm lấy ngang eo Thư Phàm, cầm đặt trên vai trái: “Hai đứa con của chúng ta đã lớn hết cả rồi. Em đừng lo lắng, thằng bé biết nó đang làm gì.”

Thư Phàm thở dài: “Em tin tưởng vào khả năng của con, nhưng mà...”

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn theo hướng của Thư Phàm. Thấy con trai thành thạo trèo lên cánh cổng sắt, sau đó trèo xuống bên kia của cánh cổng, chưa đầy một phút đã biến mất không thấy bóng dáng. Hoàng Tuấn Kiệt bật cười: “Anh không biết là mình đã sinh ra được một đứa con có thân thủ phi phàm như

thế.”

Thư Phàm cũng bật cười theo Hoàng Tuấn Kiệt: “Em chưa thấy có một người bỏ nào như anh. Con trai chúng ta lên lút rồi khỏi nhà, trèo tường như một tên trộm, anh chẳng những không lên tiếng răn đe, lại còn đứng đây cao hứng mỉm cười nữa ?”

Hoàng Tuấn Kiệt dùng răng cắn nhẹ vào vành tai Thư Phàm: “Em không thấy hai đứa con của chúng ta có tính cách rất giống em sao ?”

Thư Phàm run bắn người vì sự động chạm của Hoàng Tuấn Kiệt. Vừa giận vừa thẹn, Thư Phàm dùng cùi trỏ thúc nhẹ vào mạng sườn Hoàng Tuấn Kiệt.

“Chúng ta đi ngủ thôi, cũng đã khuya rồi.” Miệng nói tay hành động, Hoàng Tuấn Kiệt thuận thực bế Thư Phàm lên.

Thư Phàm đỏ bừng mặt, tay dấm nhẹ vào ngực Hoàng Tuấn Kiệt, miệng khẽ gắt: “Anh đang làm gì thế hả ? Mau buông em xuống !”

Hoàng Tuấn Kiệt cười ám muội, chẳng những không buông Thư Phàm xuống, còn cạp tóc bế Thư Phàm vào trong phòng.

Hai người đã lấy và sống với nhau gần 20 năm, nhưng tình cảm vẫn mặn nồng như ngày mới quen.

*****

Phong Đạt đến một quán bar nổi tiếng của thành phố, chuyên dành cho khách VIP, những người đến đây đều là những người có máu mặt trong xã hội. Phong Đạt đến đây không phải để chơi, mà đến để tìm tư liệu viết bài, muốn chụp ảnh một nhân vật quan trọng mà Phong Đạt đã theo đuổi từ lâu.

Người đàn ông đó là Bách Khải Văn, hơn 30 tuổi, bề ngoài là một doanh nhân thành đạt, nhưng theo những gì mà Phong Đạt điều tra được bề mặt chìm bên trong anh ta là một tay trùm, rất có thể anh ta có dính dáng đến xã hội đen.

Phong Đạt phải dò hỏi và theo dõi rất lâu, mới biết được Bách Khải Văn thường xuyên đến đây uống rượu và giải trí, thời gian anh ta thường đến quán bar trong khoảng từ hơn 10 đến 11 giờ.

Để thuận tiện ra vào quán bar, Phong Đạt đã cố gắng xin một chân phục vụ trong quán. Một công tử con nhà giàu như Phong Đạt đâu thiếu tiền, nhưng Phong Đạt thích sống tự do, muốn được làm những gì mà mình thích, chọn cách sống như thế, tuy rằng sẽ rất vất vả, nhưng lại rất kích thích.

Phong Đạt thay bộ quần áo phục vụ của quán do quản lý đưa, sau đó bung khay rượu đi lướt qua từng vị khách đứng cách quầy bar.

Phong Đạt nhìn lướt qua một lượt, không thấy bóng dáng Bách Khải Văn đâu cả. Phong Đạt thất vọng, cố gắng duy trì khuôn mặt bình thản, tiếp tục đóng vai phục vụ của mình.

“Chàng trai trẻ !” Một người phụ nữ trung niên, mặt trát phấn dày cộm, môi tô son đỏ chót, mặc một chiếc áo khoác lông màu trắng đắt tiền, đã hơi chúi chúi choáng say, vẫy tay gọi Phong Đạt.

Phong Đạt cau mày, rất ghét những quý bà trung niên nhiều tiền lắm của, đến đây ăn chơi thác loạn. Tuy trong lòng không ngừng nguyền rủa người phụ nữ kia, nhưng vẫn lễ độ bước đến gần.

“Thưa bà, bà cần gì ? Bà muốn gọi thêm rượu chăng ?” Phong Đạt chuyên nghiệp hỏi người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ trung niên tham lam nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp, có thể bấm ra sữa của Phong Đạt. Bàn tay bà ta vờn ra, định bẹo vào má Phong Đạt.

Phong Đạt khẽ ngả người về phía sau, tránh khỏi bàn tay đờm mùi phấn son của người phụ nữ trung niên: “Thư bà, bà muốn gọi thêm rượu gì ?” Phong Đạt ‘tốt bụng’ giới thiệu hàng loạt loại rượu nổi tiếng trong quán bar cho người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ trung niên nghe câu được câu mất, bà ta vẫn chăm chăm nhìn Phong Đạt không chớp mắt, như thể Phong Đạt chính là loại rượu ngon mà bà ta muốn uống vào bụng ngay lập tức.

Phong Đạt lạnh lùng nhìn người phụ nữ trung niên. Những người phụ nữ có tính cách háms giai như người phụ nữ này, Phong Đạt gặp nhiều vô số kể. Không ngờ họ đã già như vậy rồi, mà tính cách lăng lợ vẫn không thể bỏ được, thậm chí càng ngày càng trở nên biến thái và suy đồi.

Người phụ nữ trung niên ôm lấy cánh tay Phong Đạt, đầu dựa vào vai, cọt nhả hỏi: “Chú em, có muốn đi cùng với tôi không, tôi sẽ trả cho chú em thật nhiều tiền, nhiều hơn gấp mấy lần số tiền mà chú em kiếm được ở đây.”

Phong Đạt ghé tòm, cố gỡ mười ngón tay có những chiếc móng sơn màu đỏ như máu của người phụ nữ trung niên ra khỏi cánh tay: “Cảm ơn lòng tốt của bà, nhưng tôi sợ với thân phận của mình, không xứng làm bạn của bà.”

Người phụ nữ trung niên bầu chặt lấy cánh tay của Phong Đạt không chịu buông. Phong Đạt dùng sức, muốn bẻ gãy mười ngón tay của bà ta. Tới nay tâm trạng Phong Đạt đang phiền chán không vui, người cần tìm không thấy đến, lại gặp phải phiền phức không đáng có.

Vừa lúc đó, Bách Khải Văn bước vào cửa quán.

Phong Đạt giật mình nhìn, dừng tất cả các động tác, tâm trạng bức bối đã tan biến như khói. Trong cái rủi có cái may, đang lúc muốn bỏ đi, không ngờ

tôi nay lại gặp được Bách Khải Văn ở đây.

Bách Khải Văn mặc một bộ vét màu trắng, cao hơn Phong Đạt một cái đầu, cằm vuông, mắt hẹp và dài, lông mày đen rậm, đôi môi gợi cảm, sống mũi thẳng, gò má cao, nước da trung tính, không trắng cũng không đen. Sự xuất hiện của hắn khiến mọi người đều ngước mắt nhìn, trong mắt của họ có ghen tị, có ngưỡng mộ và tò mò.

Trong lúc Phong Đạt ngưng thần đánh giá và quan sát người đàn ông vừa bước vào cửa, người phụ nữ trung niên bất mãn khi thấy Phong Đạt không nhìn mình mà cứ nhìn Bách Khải Văn mãi, đã lay mạnh cánh tay hắn khiến cho mấy ly rượu trên tay rung lắc mạnh.

Phong Đạt hoảng sợ, theo phản xạ, vội vàng hất bỏ tay người phụ nữ trung niên ra khỏi tay mình, tay phải nhanh chóng giữ thẳng bằng lấy khay đựng rượu, tránh cho những ly rượu đổ nghiêng ngã. Thân thủ của Phong Đạt rất nhanh gọn và đẹp mắt, mấy người đứng bên cạnh đều trầm trồ khen ngợi, Bách Khải Văn cũng liếc mắt nhìn.

Nhưng số của Phong Đạt không may mắn như thế, người phụ nữ trung niên vì hờn giận Phong Đạt dám đối xử thô lỗ với mình đã đẩy Phong Đạt ngã chúi về phía trước. Phong Đạt có thể tránh cho mình ngã, nhưng lại không có ba đầu sáu tay để đảm bảo mấy ly rượu trên khay không đổ nhào theo mình, hậu quả vạt áo vét màu trắng trước ngực của Bách Khải Văn ướt đẫm rượu vang, màu đỏ chói mắt hiện rõ mồn một trên nền áo vét màu trắng tinh.

Phong Đạt thầm kêu không ổn, cẩn thận dò xét sắc mặt của Bách Khải Văn. Nhớ mình đang là một nhân viên phục vụ, Phong Đạt vội thu lại khuôn mặt bình thản, rồi rít xin lỗi Bách Khải Văn: “Thành thật xin lỗi quý khách. Tôi không cố ý, xin quý khách bỏ qua cho tôi.”

Mọi người xung quanh đều không dám to tiếng, tất cả đều tập trung nhìn cảnh Phong Đạt dùng khăn tay màu trắng lấy trong túi quần lau vạt áo cho Bách Khải Văn.

Quản lý của quán bar, sắc mặt trắng bệch, quát Phong Đạt: “Cậu làm ăn tắc tịt như thế hả ?”

Bách Khải Văn là khách VIP của quán, là nhân vật trăm triệu lần cũng không nên đắc tội. Một người bình thường không hiểu hắn là ai, đã không dám có hành động và ăn nói vô lễ với hắn, huống hồ quản lý của quán bar biết hắn là loại người nào.

Bách Khải Văn nhướng mắt nhìn Phong Đạt. Hắn là một người ưa sạch sẽ, đặc biệt thích màu trắng. Vì Phong Đạt, trước mặt bao nhiêu người thế này, hắn bị biến thành trò hề.

“Cậu ta là nhân viên phục vụ của quán bar ?” Bách Khải Văn hỏi quản lý của quán bar, giọng lạnh tựa băng giá.

“Vâng, vâng, cậu ta là phục vụ mới đến làm việc ở đây.” Quản lý run giọng đáp, vàng trán lấm tấm mồ hôi.

Bách Khải Văn nhìn lướt qua dung mạo của Phong Đạt. Sau khi phát tay ra hiệu cho hai người vệ sĩ đứng bên cạnh, hắn xoay người bỏ đi.

Người quản lý thương hại nhìn Phong Đạt, ông ta hiểu ẩn ý của cái phát tay đó có nghĩa là gì.

Phong Đạt khẽ nhăn trán, hai đường lông mày thành một đường thẳng tắp. Phong Đạt có thể đọc được ngụ ý trong ánh mắt của ông quản lý quán bar. Chân chưa kịp chuẩn bị, Phong Đạt đã bị hai người vệ sĩ của Bách Khải Văn kèm vào giữa, hai tay bị giữ chặt, gần như bị khiêng ra khỏi cửa quán. Bằng vào thân thủ của mình, Phong Đạt dễ dàng có thể chạy thoát, nhưng đây là địa bàn của người khác, không thể khinh suất.

Chiếc xe BMW đậu gần trước cửa quán bar. Khoé môi Phong Đạt nhếch lên, bây giờ không chạy thì còn chờ đến khi nào. Chỉ thấy Phong Đạt co hai chân lên, đạp mạnh mũi giày vào ống chân của hai vệ sĩ. Vì bất ngờ, hai người vệ sĩ nói lời lung tung, Phong Đạt lợi dụng cơ hội chạy vụt đi.

Ngồi trong xe ô tô, Bách Khải Văn theo dõi nhất cử nhất động của Phong Đạt. Nhìn theo hình bóng xa dần của Phong Đạt, Bách Khải Văn ban đầu hơi sùng sốt một chút, nhưng sau đó lạnh lùng nói thầm: “Chờ đấy nhóc con, tôi nhất định sẽ tìm được cậu, sẽ dạy cho cậu biết tốt nhất không nên dờ dỏng trước mặt tôi.”

Phong Đạt sau khi chạy thoát khỏi quán bar, đã bắt một chiếc xe tắc xi về nhà. Phong Đạt trèo qua cánh cổng sắt, băng qua khu vườn, trèo lên ống nước, sau đó vòng qua cửa sổ, trườn vào trong phòng ngủ.

Điều Phong Đạt không ngờ được là, Hoàng Tuấn Kiệt đã đứng trước lan can lầu hai quan sát nhất cử nhất động của mình từ lâu. Khi thấy Phong Đạt đã an toàn về đến nhà, Hoàng Tuấn Kiệt mới thả lỏng tâm tư, quay về giường ngủ.

“Con đã về nhà rồi hả anh ?” Thư Phàm ngái ngủ hỏi Hoàng Tuấn Kiệt.

“Con đã về rồi, em ngủ đi.” Hoàng Tuấn Kiệt vòng tay ôm lấy Thư Phàm vào lòng.

Phong Đạt luôn cho rằng hành động lén lút của mình không bị bố mẹ phát hiện, nhưng có biết đâu, bất cứ Phong Đạt làm gì, cũng nằm trong tầm kiểm soát của Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt.

Đầu tiên, Phong Đạt đi tắm, sau đó mở máy tính Laptop, lên Google tìm kiếm thông tin có liên quan đến người đàn ông bí ẩn tên Bách Khải Văn.

Trên mạng không cung cấp nhiều thông tin về anh ta, đa phần chỉ là những tin vụn vặt, ngoài lề, không mấy quan trọng. Khoé môi Phong Đạt nhếch lên, nói về tài hacker không ai bằng Phong Đạt. Đối thủ càng đáng gờm, Phong Đạt càng không dễ bỏ qua.

Kể từ lúc chú ý đến Bách Khải Văn, Phong Đạt đã trở tài hacker của mình. Lần theo điện chỉ IP, mất mấy ngày, Phong Đạt mới xâm nhập được vào máy tính của Bách Khải Văn. Những thông tin mà Phong Đạt thu được rất khả quan, Phong Đạt vào máy tính của anh ta chỉ vì tò mò và vì lòng hiếu thắng của mình, hoàn toàn không có ý định ăn cắp thông tin có liên quan đến chuyện làm ăn của anh ta. Phong Đạt không cho rằng mình đang vi phạm pháp luật, dù sao hacker cũng chia thành hai loại. Loại thứ nhất là muốn ăn cắp thông tin mật của người khác, rồi bán với giá cao. Phong Đạt thuộc loại thứ hai.

Bách Khải Văn về đến nhà riêng, đầu tiên hắn cũng đi tắm, thay quần áo, sau đó lên mạng đọc bản báo cáo công việc.

Phía bên kia, Phong Đạt kinh hi khi phát hiện ra Bách Khải Văn đang online.

“Ồ !” Phong Đạt kêu lên một tiếng, suy nghĩ xem nên làm gì tiếp theo. Nên thoát mạng, hay là nên gửi một dòng tin nhắn để làm quen ?

Ngẫm nghĩ một lúc, Phong Đạt thấy nếu thoát khỏi máy tính cá nhân của hắn thế này thì hơi khiếm nhã, nên có lời chào hỏi hắn một chút mới phải phép. Vì suy nghĩ như vậy, Phong Đạt đánh một dòng word: “Xin chào, chúng ta có thể làm quen với nhau được không ?”

Bách Khải Văn kinh ngạc tột độ khi thấy máy tính không nằm trong tầm kiểm soát của mình, trên màn hình hiện lên một cửa sổ word trắng với dòng chữ to đùng: “Xin chào, chúng ta có thể làm quen với nhau được không ?”

Bách Khải Văn tuy rằng không hiểu quá rõ về máy tính, nhưng đối với tầm quan trọng của hệ thống an toàn máy tính vẫn rất rõ ràng, cho nên cũng mời nhân viên của bộ kỹ thuật của công ty làm một số biện pháp bảo vệ đặc biệt với các bản ghi chép, nhưng loại tình huống này, nhìn thế nào cũng đều là bị người khác xâm nhập hệ thống. Bách Khải Văn hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, lúc này nhô luôn phích điện.

Phong Đạt bĩu môi: “Thật là bất lịch sự. Người ta có lời chào hỏi, ít ra cũng phải đáp lại vài chữ chứ ? Sao lại tắt màn hình đen thui luôn như thế ?”

Phong Đạt không biết mình đã trêu chọc vào người không nên động chạm vào. Bách Khải Văn tuy có dáng vẻ bề ngoài lãnh đạm, ăn nói chừng mực, giọng nói trầm ấm, nhưng một khi hắn tức giận, hắn sẽ biến thành một con người nguy hiểm, chỉ một mệnh lệnh của hắn, cũng đủ khiến đối thủ suốt đời không ngóc đầu lên nổi.

Chán nản, không có việc gì để làm, Phong Đạt tắt máy tính Laptop, trèo lên giường ngủ.

Trong khi Phong Đạt dễ dàng chìm vào mộng đẹp, Bách Khải Văn lại không ngủ được. Lần đầu tiên mạng máy tính của hắn mới bị hacker xâm nhập, nói thế nào chuyện này cũng không được bình thường.

Không ngủ được, Bách Khải Văn lập tức mở điện thoại. Hắn yêu cầu trợ lý tìm mua cho hắn một chiếc máy tính mới, đồng thời hắn quyết định sáng ngày mai sẽ đuổi việc nhân viên cài đặt bảo vệ cho máy tính của hắn. Những tài liệu lưu trong máy tính đều là những tài liệu mật, có quan hệ đến sự thành bại của công ty. Nếu những tài liệu này bị rao bán cho những công ty đối thủ, công ty của hắn sẽ sớm bị phá sản. Hắn là một người làm việc cẩn thận, không bao giờ đánh cược bất cứ thứ gì nếu hắn không nắm chắc được phần thắng trong tay.

*****

Phong Đạt ngủ đến hơn tám giờ sáng mới dậy. Người trong nhà đã quen với thói quen thức khuya , dậy muộn của Phong Đạt, nên để cho hắn thoải mái ngủ đến khi nào muốn dậy thì dậy.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm đã ở chơi nhà ông Gia Huy được hơn một tuần. Cả hai là những người cuồng công việc. Hoàng Tuấn Kiệt đam mê kinh doanh, Thư Phàm thích nghiên cứu và thử nghiệm thuốc, cả hai vợ chồng đều cố gắng sắp xếp thời gian hợp lý để ở bên nhau, quan tâm và săn sóc con cái.

Bây giờ anh em Phong Đạt đều đã trưởng thành, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt không còn phải dìu dắt hai đứa con giống như trước, cứ tưởng như thế sẽ nhẹ bớt gánh nặng nhưng... càng trưởng thành hai anh em càng bộc lộ rõ tính cách của mình, càng khiến Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm lo lắng nhiều hơn.

Ăn xong cơm sáng, Hoàng Tuấn Kiệt lái xe đến công ty làm việc. Thư Phàm vui đầu vào thử nghiệm thuốc. Thư Phàm đang nghiên cứu một loại thuốc mới, nếu thử nghiệm thành công có thể cứu chữa được rất nhiều người bị bệnh viêm khớp xương.

Thùy Tiên bị cấm túc một tuần không được đi ra ngoài. Tuy không phục nhưng cũng không dám ho he có ý kiến gì. Thùy Tiên không sợ bố mắng, chỉ sợ bị mẹ phạt, đôi khi Thư Phàm còn dùng roi tre quất vào mông Thùy Tiên. Đã lớn thế này rồi, vẫn bị mẹ dùng roi tre đánh vào mông như đang dạy dỗ một đứa trẻ con, Thùy Tiên thấy xấu hổ và bức bối không ít, rất muốn phản kháng và yêu cầu Thư Phàm thay đổi cách đối xử, nhưng xem ra hiện tại vẫn là không nên nói gì thì hơn, nếu không hình phạt cấm túc sẽ tăng từ một tuần lên đến nửa tháng, có khi kéo dài hơn một tháng cũng nên.

Thùy Tiên gõ cửa phòng ngủ của Phong Đạt: “Anh Đạt ! Anh đã dậy chưa ?”

Phong Đạt đã dậy được một lúc, đang chăm chú nhìn màn hình máy tính. Trên màn hình đang mở chế độ Full Sreen, từng bức ảnh lướt qua màn hình trong vòng chưa đầy 6 giây. Phong Đạt đang xem lại những bức hình mà mình đã chụp, muốn chọn vào bức ảnh ưng ý nhất để gửi đến cuộc thi “Hành Tinh Xanh”. Mặc dù không chắc mình sẽ được giải, cũng không quan trọng sẽ được thưởng bao nhiêu tiền, Phong Đạt tham gia chỉ để thỏa mãn niềm đam mê đối với tranh ảnh của mình, muốn so tài với những người khác.

“Anh Đạt ! Anh đã dậy chưa ?” Thấy gõ cửa và hỏi mấy lần mà Phong Đạt không lên tiếng trả lời, Thùy Tiên nâng cao thanh âm.

Phong Đạt cau mày, không hài lòng khi bị người khác làm phiền đúng vào lúc muốn tập trung đánh giá và thưởng lãm từng bức ảnh nghệ thuật. Biết tính cô em gái sẽ không bỏ đi, nếu mình không lên tiếng nói gì, Phong Đạt đành đứng đây, đi ra mở cửa.

Thủy Tiên nhìn từ đầu xuống chân Phong Đạt. Thấy Phong Đạt ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt sáng sủa, không có dấu hiệu của một người vừa mới ngủ dậy, Thủy Tiên cười hỏi: “Em tưởng anh vẫn còn đang ngủ ?”

Phong Đạt giữu cọt bảo Thủy Tiên: “Nếu tưởng anh đang ngủ, em không nên đến gõ cửa làm phiền mới phải.”

Thủy Tiên le lưỡi, tự nhiên bước vào trong phòng. Tiến đến gần chiếc bàn kính đặt Laptop, Thủy Tiên chống tay xuống mặt bàn, mắt nhìn lướt qua mấy bức ảnh trên màn hình máy tính: “Anh đang làm gì thế ? Muốn chọn bức hình nào đẹp để mang đi dự thi sao ?”

Phong Đạt hơi kinh ngạc khi cô em gái có thể đoán biết mình đang định làm gì. Nhưng sau khi nghĩ một chút, sự tán thưởng dành cho cô em gái đã tan biến như bong bóng xà phòng. Phong Đạt nhớ hai hôm trước cô em gái đã hỏi câu hỏi này, khi thấy mình chăm chú xem từng bức ảnh trên màn hình máy tính. Điểm đáng khen duy nhất của Thủy Tiên là có trí nhớ tốt.

Cảm hứng xem ảnh đã mất, Phong Đạt tắt máy tính, đội mũ lưỡi trai trên đầu, đút Laptop vào một chiếc túi Balô màu xám, cầm theo cả máy ảnh, dáng vẻ như đang chuẩn bị đi ra ngoài.

“Anh hai ! Anh định đi đâu thế, có thể cho em đi cùng được không ?” Thủy Tiên lập tức thay đổi 180 độ, từ bất mãn trở nên vui vẻ dị thường. Chỉ cần được đi ra ngoài hít khí trời và có trò chơi để quậy phá, Thủy Tiên sẽ quên hết bực bội trong lòng.

“Em đang bị cảm túc.” Phong Đạt vô tình, dội nguyên một gáo nước lạnh vào tinh thần hưng phấn của Thủy Tiên.

“Anh hai. ....” Thủy Tiên bất mãn kêu lên: “Nếu anh không cho em đi cùng, em sẽ nói sự thật cho chị Thu Trang biết.”

Phong Đạt đang sai bước đi ra đến gần cửa, nghe cô em gái nói, chơi với suy nghĩ rằm xuống sàn nhà.

“Em đang đe dọa anh ?” Phong Đạt quay lại, trừng mắt nhìn cô em gái, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Em nào có.” Thủy Tiên cười hắc hắc, điệu bộ hết sức gian trá: “Anh có thể giấu được chị ấy bao lâu, tốt xấu gì chị ấy cũng thâm mếm anh đã lâu.”

“Im miệng !” Phong Đạt quát: “Nếu em mà nói hớ ra điều gì cho cô ấy biết, anh sẽ từ em luôn. Hừ. ....” Phong Đạt hầm hầm xoay người bỏ đi.

Thủy Tiên lon ton chạy theo Phong Đạt. Cơ hội hiếm có này, làm sao Thủy Tiên có thể bỏ qua cho được.

“Em đi theo anh làm gì ?” Vừa đi xuống cầu thang, Phong Đạt vừa cố gỡ bỏ con đĩa đang đu bám trên người.

“Em đi theo anh a.” Thủy Tiên giả vờ khờ dại đáp: “Chẳng phải chiều tối hôm qua, anh nói nếu em muốn đi ra ngoài nhất thiết phải có anh đi cùng và không được chạy nhảy lung tung là gì ? Anh đã nói như thế, tại sao sáng nay lại quên rồi ?” Thủy Tiên xụ mặt, hốc mắt đỏ hoe, nói khóc liền khóc.

Da đầu Phong Đạt run lên. Tài đóng kịch của Thủy Tiên còn giỏi và vượt trội hơn so với mẹ. Mỗi lần cô em gái dờ chiêu khóc và mè nheo, Phong Đạt chỉ còn nước gơ cờ trắng đầu hàng vô điều kiện.

“Thôi được rồi, anh sẽ cho em đi cùng nhưng em phải hứa không được chạy nhảy lung tung, phải tuyệt đối nghe lời của anh.” Vẫn biết rằng khó mà kiểm soát được tính cách ưa chạy nhảy và quậy phá của Thủy Tiên, nhưng Phong Đạt vẫn phải nhắc nhở. Có câu: “Có còn hơn không.”

“Em hứa, em hứa mà.” Thủy Tiên cười hi hi, nước mắt vừa nẩy tuôn ra như mưa, dường như đã bị không khí nóng bức khiến cho bốc hơi gần hết.

Phong Đạt há hốc mồm nhìn em gái, tự hỏi phải chăng mình vừa mới gặp phải ảo giác. Tại sao trên đời này có một cô gái nói khóc là khóc, nói nín là nín là có thể nín ngay ? Thủy Tiên là người có phải là một cái máy được lập trình đâu ?

Mang theo tâm trạng nặng nề như đeo đá, Phong Đạt đưa Thủy Tiên rời khỏi nhà.

Ông Gia Huy đứng trên lầu hai, mỉm cười nhìn hai đứa cháu. Từ khi Phong Đạt và Thủy Tiên được sinh ra, không khí trong nhà trở nên ấm cúng và vui nhộn hẳn, mọi người trong gia đình cũng xích lại gần nhau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Phong Đạt đi bằng xe mô tô phân khối lớn. Ngồi đằng sau, Thủy Tiên kêu oai oái: “Anh Đạt ! Lái xe chậm thôi, chúng ta sắp tông vào người khác rồi. Anh không thấy chúng ta đang vi phạm tốc độ giao thông à ?” Hóa ra cô em gái chỉ liêu lĩnh khi tự mình điều khiển phương tiện giao thông, còn khi ngồi

sau tay lái của người khác, lá gan thu lại thành nhỏ xíu.

Phong Đạt nhếch mép cười nhạt, chẳng những không đi chậm lại, ngược lại còn phóng nhanh hơn, hại Thủy Tiên phải ôm cứng lấy eo Phong Đạt, mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa, trái tim đập như trống trận trong lồng ngực.

Phong Đạt đang trừng phạt cô em gái lắm mưu nhiều mẹo, khiến hắn nhiều phen lao đao khốn đốn. Nói về máu ưa mạo hiểm và liều lĩnh, Thủy Tiên vĩnh viễn cũng không thể bằng được Phong Đạt.

Phong Đạt dừng xe trước một quán cà phê, cách tòa cao ông Trác Thị mấy trăm mét. Sáng nay, Phong Đạt đặc biệt lái xe mô tô đến đây vì muốn có cơ hội nhìn thấy Trác Phi Dương. Hơn tám năm rồi, Phong Đạt chưa từng gặp lại anh ta lần nào. Phong Đạt không biết anh ta thay đổi ra sao, đã già đi theo vòng quay của thời gian, hay là vẫn phong độ và anh tuấn như xưa.

Phong Đạt lắc đầu, tự cười chế giễu chính bản thân mình, nghĩ thầm: “Tại sao mình lại có suy nghĩ vớ vẩn như thế chứ? Ông ta già hay trẻ thì có liên quan gì đến mình. Mình chỉ cầu mong, ông ta không còn gây phiền phức cho bố mẹ mình nữa. Nếu không, mình sẽ không tha thứ cho ông ta.”

Phong Đạt tuy cảm động trước mối chân tình của Trác Phi Dương dành cho mẹ mình, nhưng không bao giờ muốn anh ta trở thành gánh nặng cho cuộc hôn nhân của họ. Đã có rất nhiều lần, Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm gây sự cãi nhau vì Trác Phi Dương, nguyên nhân chủ yếu là do Thư Phạm thấy có lỗi với Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương là con người quá cứng rắn và cố chấp, đã yêu ai rồi thì vĩnh viễn cũng không muốn thay đổi, mặc dù người đó đã có chồng, và đã có hai đứa con sinh đôi 18 tuổi.

Tháo mũ bảo hiểm, đưa cho Phong Đạt, Thủy Tiên quan sát cửa quán cà phê trước mặt.

“Anh Đạt, anh đưa em đến đây làm gì? Đến để uống cà phê sáng sao?” Thủy Tiên hiếu kì hỏi, nhướn mày nhìn Phong Đạt, không tin anh trai mình hôm nay lại có nhã hứng như thế. Bình thường, Phong Đạt ghét nhất là phí phạm thời gian ngồi uống cà phê trong một cái quán nào đó.

“Đúng, anh đưa em đến đây để uống cà phê. Em không muốn uống cà phê sáng với anh sao?” Phong Đạt không muốn nói sự thật cho Thủy Tiên biết. Dù sao Thủy Tiên cũng đã gián tiếp gặp mặt Trác Phi Dương rồi, huống hồ Thủy Tiên lại là một cô gái có tính cách hiếu kì và tò mò có thừa, chuyện gì cũng muốn xen vào để xem náo nhiệt.

Thủy Tiên kinh ngạc, mở to mắt nhìn anh trai: “Anh không đùa em chứ? Anh đưa em đến đây thật sự chỉ để uống cà phê thôi sao?”

Phong Đạt thầm khen ngợi cô em gái tinh ý, nhưng tuyệt nhiên không nói ra ngoài miệng: “Nếu em không muốn uống cà phê sáng với anh, em có thể đi về.”

Phong Đạt tút chìa khóa xe, khoác Balô trên vai, lững thững đi vào trong quán.

Thủy Tiên nghi hoặc nhìn theo. Ngẫm nghĩ một chút, thấy đi theo Phong Đạt vẫn tốt hơn đi về nhà, Thủy Tiên vội đi theo Phong Đạt vào trong quán.

Phong Đạt biết sớm muộn gì em gái cũng đi theo vào, nên không mấy để ý. Quả nhiên, Phong Đạt vừa kéo ghế ngồi xuống, Thủy Tiên đã kéo ghế, ngồi đối diện với mình.

Hai anh em chọn một chiếc bàn kê gần cửa quán. Từ đây, Phong Đạt có thể quan sát khung cảnh bên ngoài qua lớp cửa kính.

“Xin hỏi, quý khách dùng gì?” Một cô nhân viên nữ hơn 20 tuổi, mặc đồng phục nhân viên màu cam nhạt, lễ độ hỏi hai anh em.

“Cho em một ly Capuchino.” Thủy Tiên tươi cười, chớp mắt nhìn cô phục vụ.

Cô phục vụ lúc này mới để ý đến sự giống nhau của hai anh em nhà họ Hoàng, ngay cả mấy vị khách ngồi gần bên cạnh cũng hiếu kì nhìn cả hai.

Phong Đạt sớm đã quen với cảnh hai anh em đi đâu và làm gì cũng được người khác đặc biệt để ý.

“Cho tôi một ly cam vắt.” Phong Đạt cực lực ghét uống cà phê, ghét uống Capuchino. Phong Đạt không thấy mấy thứ đồ uống đó có một chút bổ béo gì, chỉ tỏ khiến bị sâu răng.

Cô phục vụ nhìn họ thêm một lượt, mới chào cả hai, sau đó rời đi.

“Anh hai, chúng ta nổi tiếng ghê. Em nghĩ anh nên chụp mấy kiểu ảnh chung của hai chúng ta, sau đó đăng lên báo giấy và báo mạng, thế nào chúng ta cũng sẽ trở thành một ngôi sao ăn ảnh.” Thủy Tiên cười hi hi, nheo mắt trêu Phong Đạt.

Phong Đạt hừ lạnh, không nể mặt, bảo em gái: “Nếu em muốn, em có thể đi dự thi trở thành người mẫu. Rất tiếc, anh chưa từng có ý muốn thu hình ảnh của em vào trong ống kính của anh.”

“Anh hai...” Thủy Tiên lừ mắt, cắn phẫn gắt nhỏ: “Anh mà còn nói móc em nữa, liệu chừng em sẽ đi méc bố mẹ là anh ăn hiếp em.”

“Đồ trẻ con.” Phong Đạt không bị ảnh hưởng một chút nào với mấy lời đe dọa của Thủy Tiên, dường như Phong Đạt đã sớm quen với điều đó.

Cô phục vụ bụng nước uống cho hai anh em.

Thủy Tiên xoa hai tay vào nhau, mắt rực sáng nhìn hình trái tim nổi trên bề mặt Capuchino.

Phong Đạt có thể nhìn thấy cái đuôi thỏ đang ve vẩy sau lưng Thủy Tiên, còn hai cái tai thỏ đang cúp lại.

Phong Đạt bất đắc dĩ lắc đầu, không hiểu ly Capuchino xám xịt kia thì có gì hấp dẫn, mà trông Thủy Tiên như đang được uống nước trường sinh bất lão.

“Ngon quá !” Thủy Tiên bưng bưng hứng trí reo nhỏ: “Anh hai, anh có muốn uống một ngụm không ?”

“Không, cảm ơn em” Phong Đạt đã hết chịu nổi tính cách mơ mộng viễn vông tựa một con búp bê bằng thủy tinh của Thủy Tiên rồi. Phong Đạt đang hồi hận vì đã quá dễ dãi đồng ý đưa Thủy Tiên đến đây, lẽ ra nên để Thủy Tiên ở nhà chơi với ông nội mới phải.

Không muốn nhìn em gái thêm nữa, Phong Đạt tập trung nhìn ra khung cảnh hai bên đường, đặc biệt chú ý đến cánh cổng ra vào tòa cao ốc Trác Thị.

Phong Đạt đã điều tra rất rõ, Trác Phi Dương thường xuyên đi làm vào buổi sáng, buổi chiều hơn 4 giờ rời công ty. Phong Đạt hy vọng có thể gặp được Trác Phi Dương.

Càng nghĩ Phong Đạt càng thấy thú vị và buồn cười. Một người là Bách Khải Văn, còn người kia là Trác Phi Dương, cả hai đều khiến Phong Đạt có hứng thú muốn tìm hiểu. Hai người bọn họ so với bố, và chú Vũ Gia Minh đều cân tài cân sức. Phong Đạt thấy mình thật may mắn khi được những người kiệt xuất như bố và chú Vũ Gia Minh diu dắt.

Đang lúc Phong Đạt chìm vào trong suy tư, cười tủm tỉm một mình, chiếc Rolls-Royce Ghost xuất hiện trong tầm mắt. Chiếc xe đang đi vào trong cổng tòa cao ốc Trác Thị.

Phong Đạt nhìn không chớp mắt, nghĩ thầm: “Không ngờ đã hơn 10 năm rồi, ông ta vẫn thích đi loại xe Rolls-Royce Ghost màu đen tuyền ấy. Xem ra ông ta quả thật là một con người bảo thủ và cố chấp, vẫn đắm chìm trong quá khứ, không muốn thay đổi.”

Phong Đạt đặt ly nước cam vắt xuống mặt bàn gỗ, quay sang bảo cô em gái: “Thủy Tiên, em ngồi đây chờ anh. Anh đi một lúc rồi anh sẽ quay về.”

Thủy Tiên đang dùng thìa vẽ nguyệt ngoạc trên bề mặt tách Capuchino, nghe Phong Đạt nói, đã ngược mắt lên hỏi: “Anh muốn đi đâu ? Em đi theo có được không ?”

Phong Đạt cau mày, thái độ không vui: “Trước khi rời nhà, anh đã dặn em phải tuyệt đối nghe lời anh rồi còn gì ? Bây giờ em muốn phản kháng ?”

Thủy Tiên xụ mặt, giọng hờn dỗi: “Anh muốn đi thì đi, đâu cần phải to tiếng với em như thế ?”

“Ngoan, ngồi đây chờ anh, anh đi một lúc rồi sẽ về. Nhớ đừng có chạy loạn.” Phong Đạt dặn dò cô em gái bằng tuổi mình, chỉ sinh sau có gần một tiếng, như đang dặn dò một đứa con nít lên năm tuổi.

Thủy Tiên bất mãn, cự nự lại Phong Đạt: “Anh Đạt, anh có cần phiền phức như thế không, anh nên nhớ em cũng bằng tuổi anh.”

“Phải, anh biết.” Phong Đạt bĩu môi: “Mặc dù em bằng tuổi anh, nhưng anh vẫn ra trước em, vẫn trưởng thành hơn em nhiều.”

“Anh biến đi.” Thủy Tiên tức giận, đuổi Phong Đạt đi.

Phong Đạt cười cười, giao Balô cho em gái, chỉ cầm một chiếc camera cỡ nhỏ đút trong túi quần.

Thủy Tiên đón lấy chiếc Balô trên tay Phong Đạt, nhìn Phong Đạt bằng ánh mắt dò xét. Phong Đạt là người rất thích chụp ảnh, đi đâu và làm gì cũng mang theo máy ảnh, tại sao đột nhiên hôm nay lại giao túi Balô cho mình ?

Trước khi Thủy Tiên định nói câu gì, Phong Đạt đã mở cửa quán cà phê, đi ra ngoài.

Thủy Tiên căng mắt nhìn theo hướng đi của Phong Đạt.

Phong Đạt biết cô em gái đa sự nhất định sẽ lén lút theo dõi mình từ xa, vì thế không đi vào tòa cao ốc Trác Thị ngay lập tức, mà chọn một con đường vòng, cố gắng đi khuất tầm mắt của Thủy Tiên.

Thủy Tiên chán nản khi không còn trông thấy Phong Đạt nữa. Thủy Tiên ôm túi Balô vào trong ngực, đứng lên, định bụng sẽ đi theo Phong Đạt, nhưng lại nhớ đến lời dặn dò trước khi đi của anh trai, đành tiu ngưu ngồi nhâm nháp ly Capuchino đặt trên mặt bàn kính.

Tòa cao ốc Trác Thị nằm bên kia đường. Phong Đạt đi vòng vèo mấy lần mới quay về điểm xuất phát. Nếu không phải sợ cô em gái sẽ tò tò đi theo, Phong Đạt không cần phải tự hành xác mình như thế. Phong Đạt tự trách mình không có cách nào để quản lý cô em gái, cũng may Thủy Tiên rất biết nghe lời không đi loạn. Nếu không, Phong Đạt đã không dễ dàng tiếp cận tòa cao ốc Trác Thị thế này.

Đứng trước cánh cổng tòa cao ốc Trác Thị, nhìn hai nhân viên gác cổng, khỏe môi Phong Đạt nhếch lên. Cuối cùng, Phong Đạt cũng đã có dũng khí trực tiếp đến tìm gặp Trác Phi Dương.

Nhưng mà đến tìm hấn với lý do gì đây ? Chẳng lẽ cho người báo với hấn rằng có con trai của Bạch Thư Phạm muốn gặp sao ?

Càng nghĩ Phong Đạt càng thấy không ổn. Phong Đạt đắm chiều suy nghĩ, vầng trán ưu tú khẽ nhăn lại, cả người đều bao bọc trong nắng vàng.

Hai vệ sĩ gác cổng, thấy Phong Đạt thập thò đứng trước cổng, nửa muốn đi thẳng vào trong, nửa lại sợ không dám. Một trong số hai người lên tiếng hỏi Phong Đạt: “Này cậu bé, cậu đến đây làm gì, muốn xin việc sao ?”

Phong Đạt giật mình, thoát khỏi trạng thái suy tư. Nở một nụ cười thân thiện, Phong Đạt hạ giọng hỏi lại nhân viên gác cổng: “Công ty thật sự đang tuyển người sao ?”

Phong Đạt không đến đây để xin việc, nhưng nếu có thể đường đường chính chính đi vào tập đoàn Trác Thị, Phong Đạt không thể bỏ qua cơ hội hiếm có này được.

“Cậu không phải đến đây xin việc sao ?” Nhân viên gác cổng đánh giá từ đầu xuống chân Phong Đạt. Khuôn mặt Phong Đạt quá trẻ con, vóc dáng tuy có cao lớn, nhưng nhìn theo góc độ nào cũng là một đứa trẻ đang phát triển, đang trong quá trình trưởng thành.

Phong Đạt giả vờ lúng túng bảo nhân viên gác cổng: “Em đúng là đến đây để xin việc, chỉ có điều em sợ mình không thể thắng nổi những thanh niên ưu tú khác. Có cách nào vào vòng trong cùng không hả anh ?”

Nhân viên gác cổng hiểu nỗi khổ của những người đi xin việc như Phong Đạt: “Cậu năm nay bao nhiêu tuổi, muốn xin vào làm công việc gì ?”

“Anh có thể giới thiệu một chút cho em được không ? Dù sao em cũng là lần đầu tiên đi phỏng vấn.” Phong Đạt chớp mắt nhìn nhân viên gác cổng. Nếu Phong Đạt là một cô gái, có thể câu hồn phách của bất cứ chàng trai nào chỉ bằng một cái chớp mắt ấy.

Nhân viên gác cổng ngơ ngác nhìn Phong Đạt. Mất mấy giây, anh ta mới lấy lại được tinh thần.

Qua lời kể sơ qua của hai nhân viên gác cổng, Phong Đạt đại khái hiểu tập đoàn Trác Thị đang trong quá trình tuyển người vào nhiều vị trí khác nhau.

Phong Đạt chỉ mới có hơn 18 tuổi một chút, vừa mới thi đậu đại học. Một chàng trai mới tốt nghiệp cấp ba, làm sao có thể so sánh với những người đã tốt nghiệp đại học, cầm trong tay ba, bốn tám bằng. Và lại, Phong Đạt cũng không muốn đi làm. Nếu muốn đi làm kiếm tiền, Phong Đạt có thể làm việc trong công ty của gia đình, giúp một phần nào đó cho Hoàng Tuấn Kiệt.

Sau khi nói câu cảm ơn đối với hai nhân viên gác cổng, Phong Đạt ung dung đi vào trong tiền sảnh của tập đoàn Trác Thị.

Tòa cao ốc gồm 12 tầng, bề mặt hai bên được gắn những tấm kính trong suốt màu xanh dương, lối dẫn vào tiền sảnh rộng như một công viên nhỏ, trồng nhiều bồn hoa và cây cảnh.

Phong Đạt đứng trong tiền sảnh, ngược mắt nhìn kiến trúc của tòa nhà. Cũng tương tự như kiến trúc của tập đoàn Vũ Thị và Hoàng Thị, mỗi tập đoàn đều thể hiện được những nét riêng biệt không thể nhầm lẫn được. Nếu kiến trúc của Vũ Thị và Hoàng Thị có bảy phần giống nhau, thì Trác Thị lại trái ngược hoàn toàn.

Phong Đạt sinh ra và lớn lên trong một gia đình quyền lực và giàu có, từng đi thăm thú nhiều nơi, những thứ mới lạ đều đã xem qua, đến đây Phong Đạt chỉ hơi ngạc nhiên một chút, ngoài ra không có mấy hứng thú.

Người đến phỏng vấn xin việc đông vô kể. Phong Đạt nhìn mà choáng váng, thậm chí khen ngợi tinh thần vì cuộc sống và địa vị của họ.

Phong Đạt đi theo đoàn người tiến vào trong một căn phòng khá rộng rãi và thoáng mát. Từng người theo số được gọi vào bên trong căn phòng đối diện.

Phong Đạt uể oải ngồi trên ghế, đầu dựa vào bờ tường, trên tay không cầm theo thứ gì. Phong Đạt buồn cười nghĩ thầm: “Không biết lúc nữa, người ta có gọi mình vào phỏng vấn không nữa. Ai đến đây cũng đều mang theo hồ sơ và mấy tấm bằng đại học. Còn mình thì...” Phong Đạt sờ vào túi quần, nơi giấu chiếc camera nhỏ xíu.

Từng người vào rồi lại ra, mỗi người đều có tâm trạng và vẻ mặt khác nhau. Người được nhận thì vui vẻ hơn hờ, người bị loại mặt buồn xo, ủ rũ cảm hồ sơ ra về.

Phong Đạt ngồi nhìn biểu hiện trên khuôn mặt của họ mà thương cảm thay cho họ. Mất hơn 20 chục năm ngồi trên ghế nhà trường, trải qua bao nhiêu gian lao vất vả mài dũa kính sử, cũng chỉ chờ đến ngày hôm nay thôi.

“Hoàng Phong Đạt !” Một cô gái chân dài, mặc váy ngắn dài đến ngang đùi, trang điểm khéo léo, thanh thoát gọi tên Phong Đạt.

Phong Đạt kinh ngạc, mở to mắt nhìn cô gái, lỗ tai ư đi. Phong Đạt nuốt nước bọt, không dám tin rằng một người không mang theo thứ gì lại có thể được gọi vào để phỏng vấn.

“Xin hỏi Hoàng Phong Đạt có ở đây không ?” Cô gái nhìn lướt qua số người đang ngồi chờ đến lượt phỏng vấn, cố tìm kiếm chàng thanh niên tên Hoàng Phong Đạt.

Phong Đạt ù ừ cạc cạc đứng lên, thần thờ đi vào trong phòng đối diện. Phong Đạt bước thấp bước cao, có cảm giác mình đang đi trên mây. Phong Đạt không thể hiểu được cách thức tuyển nhân viên của tập đoàn Trác Thị. Họ thật sự không quan tâm đến bằng cấp, mà chỉ quan tâm đến yếu tố con người

thôi sao ?

Cô nhân viên lịch sự mời Phong Đạt ngồi.

Phong Đạt kéo ghế, ngồi đối diện với một người đàn ông trung niên khoảng chừng hơn 40 tuổi, vóc dáng cao lớn, khuôn mặt góc cạnh, mái tóc hơi rối, mặc một bộ vét màu xám đen.

“Cậu là Hoàng Phong Đạt ?” Người đàn ông trung niên nhìn và quan sát khuôn mặt non choẹt của Phong Đạt.

“Vâng, tôi là Hoàng Phong Đạt.” Phong Đạt gật đầu, bình tĩnh trả lời.

“Trong mục giới thiệu sơ qua về cá nhân, cậu có ghi mình có thể lái xe, biết nói ba ngôn ngữ.” Người đàn ông trung niên lật giở tờ giấy Phong Đạt đã điền vào mẫu khi đến báo danh muốn xin việc dưới quầy tiếp tân.

“Vâng.” Phong Đạt dậm lao đành phải theo lao. Mục đích đến đây tuy không phải để xin việc, nhưng đã trót lỡ bị gọi vào phỏng vấn, Phong Đạt đành phải đóng cho đạt vai người đi xin việc.

Người đàn ông trung niên gọi một nhân viên hơn 30 tuổi đến, anh ta trao đổi với Phong Đạt bằng ba ngôn ngữ mà Phong Đạt đã ghi trên giấy giới thiệu xin việc.

Phong Đạt từng đi du lịch nhiều nơi, từ bé đã sống phóng khoáng và tự lập nên kinh nghiệm sống phong phú, mọi thứ đều có thể tùy cơ ứng biến.

Người đàn ông hơn 30 tuổi hài lòng gật đầu. Sau khi nói nhỏ vào tai người đàn ông trung niên, anh ta rút lui.

Người đàn ông trung niên nhìn Phong Đạt, ông ta mỉm cười nói: “Cậu được nhận, tạm thời cậu đảm nhận việc lái xe đưa đón chủ tịch, sau này khi công việc ổn định, sẽ cất nhắc cậu vào vị trí khác.”

Phong Đạt ngây ra như phỗng, tưởng rằng mình nghe lầm. Tại sao một người không có bằng cấp gì, ngoại trừ tấm bằng lái xe mô tô và ô tô, cùng với khả năng nói ba ngôn ngữ, có thể nhận được việc ở đây ?

Cô nhân viên lúc nãy hướng dẫn Phong Đạt làm thủ tục, còn dặn dò Phong Đạt ngày mai đến báo danh, bắt đầu nhận công việc.

*****

Thủy Tiên vẫn kiên trì ngồi đợi Phong Đạt. Thấy anh trai vừa đi vừa lẩm bẩm nói gì đó trong miệng, thỉnh thoảng lại quay lại nhìn tòa cao ốc nằm ở phía đối diện, Thủy Tiên vừa bực mình vì phải đợi lâu, vừa buồn cười khi hiếm thấy ông anh trai lúc nào cũng tỏ vẻ mình đã trưởng thành, có biểu hiện ngớ ngẩn như thế.

Thủy Tiên xách túi balô, mở cửa bước ra khỏi quán.

“Anh Đạt, anh đã đi đâu mà bắt em phải chờ anh hơn hai tiếng đồng hồ ?” Thủy Tiên giận dỗi hỏi Phong Đạt.

Phong Đạt chột dạ nhìn em gái, không dám nói thật cho em gái biết: “Xin lỗi. Để đền bù lại, chiều nay anh sẽ đưa em đi chơi.”

“Thật không ?” Chỉ cần được đi chơi, Thủy Tiên có thể quên hết mọi buồn bực.

Phong Đạt đón lấy chiếc túi balô trên tay Thủy Tiên: “Đã trưa rồi, em có muốn đi ăn gì không ?”

Thủy Tiên thấy anh trai hôm nay lạ lắm, hình như vừa mới gặp phải chuyện gì đó.

“Anh Đạt, anh đang giấu em chuyện gì đó đúng không ?” Thủy Tiên cẩn thận dò xét biểu hiện trên khuôn mặt của Phong Đạt.

“Không có. Trông anh giống người hay làm chuyện thần bí lắm hay sao mà em lại hỏi anh câu ấy ?” Phong Đạt phì cười, gỡ nhẹ vào đầu cô em gái.

Thủy Tiên xoa chỗ đau, phụng phịu tỏ khổ với Phong Đạt: “Anh bắt em phải chờ anh hơn hai tiếng, anh nhớ phải đền bù cho em bằng cách đãi em một bữa trưa thật thịnh soạn, chưa hết chiều phải đưa em đến những nơi mà em thích.”

“Được rồi, thưa cô nương.” Phong Đạt ngán ngẩm thở dài. Tính cách ưa mè nheo và hay làm nũng của Thủy Tiên mãi vẫn không thay đổi được.

Buổi trưa hai anh em không về nhà, đã gọi điện xin phép bố mẹ và ông nội.

Thư Phạm và Hoàng Tuấn Kiệt yên tâm khi nghe Phong Đạt nói Thủy Tiên không gây ra họa gì.

Ngồi ăn với anh trai trong một nhà hàng sang trọng, toàn những món ăn ngon và đắt tiền, Thủy Tiên bắt mắt nói: “Anh trai, tại sao bố mẹ có thể thiên vị như thế được ? Trong khi bố mẹ để cho anh tự do làm những gì mà anh thích, còn em luôn bị quản thúc ?”

“Điều đó, em phải tự hỏi lại bản thân mình chứ, tại sao em lại hỏi anh ?” Phong Đạt không muốn nghe Thủy Tiên kêu khổ với mình mãi.

Thủy Tiên bấu môi, thành thạo quần mỳ ý theo hình xoắn ốc vào chiếc đĩa: “Anh không cần phải ra oai với em, em biết anh hơn em về mọi mặt rồi.”

Phong Đạt liếc mắt nhìn em gái: “Em có thể bớt ăn nói lung tung đi được không ? Em có muốn tiếp tục ăn cơm trưa không, hay là theo anh đi về nhà ?”

Thủy Tiên sợ nhất là phải về nhà, tiếp tục chịu cảnh cámbức, vội vàng cười khi, nịnh nọt Phong Đạt: “Anh đừng giận, em không nói nữa là được chứ gì ?”

Phong Đạt nhếch mép, giễu cợt nhìn Thủy Tiên, thừa hiểu trong đầu cô em gái đang tính toán điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Uống non nửa ly rượu, Phong Đạt bảo em gái: “Em cứ ăn đi, anh đi vệ sinh một lát.”

Thủy Tiên nhìn Phong Đạt đầy ẩn ý: “Anh hai, có cần em hộ tống anh đi không ?”

Phong Đạt vừa xấu hổ, vừa tức giận, chồm người, cốc hai cái vào đầu em gái: “Em có phải là con gái không hả ? Tại sao có thể ăn nói một cách vô duyên như thế ?”

Thủy Tiên vừa xoa đỉnh đầu, vừa phụng phịu kêu nhỏ: “Anh đừng mỗi lần không vui lại đánh vào đầu em được không ?”

Phong Đạt trừng mắt nhìn em gái, tay dứ dứ lên cao như chuẩn bị cốc vào đầu Thủy Tiên thêm mấy cái nữa: “Nếu em còn ăn nói lung tung, không nghe lời, anh sẽ không nương tay với em nữa đâu, anh sẽ đánh thật mạnh vào đầu em cho em ngu người luôn.”

“Anh hai...” Thủy Tiên đáng thương nhìn Phong Đạt bằng đôi mắt thỏ con.

Khóe môi Phong Đạt co giật, tự hỏi, ngoài chiêu này ra Thủy Tiên còn biết dùng chiêu gì khác nữa không ?

Không muốn cãi nhau lời thôi với em gái, tránh làm trò hề cho thiện hạ xem, Phong Đạt quay người bước đi.

Nhà hàng Thủy Tạ là nhà hàng quen thuộc của anh em nhà họ Hoàng. Trước đây khi còn bé, hai anh em thường xuyên được bố mẹ và ông nội đưa đến đây. Sau này khi lớn lên một chút, mỗi lần mùa hè đến, được nghỉ học, Phong Đạt và Thủy Tiên tự lái xe đến nhà hàng dùng bữa.

Nhà hàng có truyền thống từ lâu đời, cha truyền con nối, nghệ thuật ẩm thực trong nhà hàng vì thế cũng là những phương thức bí truyền. Phong Đạt đến đây ăn cơm, ngoài thức ăn ngon và hợp khẩu vị, còn vì lối kiến trúc có một không hai ở đây.

Phong Đạt đứng trước cửa phòng vệ sinh nam. Nuốt nước bọt cho cổ họng bớt khô, Phong Đạt mở cửa đi vào trong.

Trong phòng vệ sinh có mấy người đàn ông, Phong Đạt không dám nhìn họ, vội tìm một phòng trống rồi khép ngay cửa lại.

Gần hai phút, Phong Đạt mới từ trong đi ra. Tiến đến bệ rửa tay, Phong Đạt vịn vòi nước rửa tay, vốc nước rửa mặt cho mát, sau đó dùng khăn tay màu trắng lau khô hai bàn tay.

Phong Đạt soi gương mặt ướt nhẹp nước trong gương. Đúng ngay lúc đó, một người đàn ông cao gần 1m8, mặc một bộ vét màu trắng mở cửa bước vào trong.

Phong Đạt quay người, đụng ngay vào ngực người đàn ông lạ mặt. Cậu nói: “Tôi xin lỗi.” chỉ nói được một nửa, đã phải dừng lại khi hai người đứng đối diện, nhìn vào mắt nhau.

Sấm sét nổ giữa trời quang. Phong Đạt khiếp sợ nhìn người đàn ông trước mặt. Anh...anh ta chính là Bách Khải Văn. Ông trời, người mau đánh bất tỉnh con đi !

Phong Đạt biết tình hình không ổn, vô tình gặp lại anh ta ở đây, khó mà chạy thoát, có khi còn bị anh ta đánh cho một trận.

Cúi thấp đầu, Phong Đạt lảng tránh ánh mắt sắc bén có thể nhìn thấu tim gan người khác của Bách Khải Văn.

“Thành thật xin lỗi.” Phong Đạt nói thật nhỏ, cầu mong anh ta không nhận ra mình.

Phong Đạt đi lách qua người Bách Khải Văn, tưởng mình sắp thoát nạn, nào ngờ...

“Chàng trai trẻ, chúng ta đã từng gặp nhau lần nào chưa ?” Bách Khải Văn khách sáo hỏi Phong Đạt.

Cơ thể Phong Đạt khẽ run lên, cổ đờn nể nỗi sợ hãi của mình, Phong Đạt đáp: “Tôi nghĩ là chưa.”

Phong Đạt kiên quyết bước đi, cánh tay ngay lập tức bị bàn tay to lớn của Bách Khải Văn giữ chặt lại.

Phong Đạt giật mình hoảng sợ, muốn giãy dụa thoát ra.

Bách Khải Văn nhếch mép cười nhạt: “Đừng đóng kịch nữa, cậu chạy không thoát được đâu. Biết điều thì ngoan ngoãn đi theo tôi. Còn nếu không đừng trách tôi sử dụng vũ lực với cậu.”

“Anh là đang quấy rối tình dục tôi sao ?” Phong Đạt liếc mắt nhìn mấy người đàn ông đang hóa đá nhìn cảnh lôi kéo giằng co giữa mình và Bách Khải Văn. Một ý nghĩ táo bạo vừa lướt qua suy nghĩ của Phong Đạt.

Bách Khải Văn thâm thúy nhìn Phong Đạt: “Muốn lợi dụng người khác để thoát tội sao ?”

Phong Đạt chưa kịp phản ứng, Bách Khải Văn đã dùng lực khiến Phong Đạt nhăn nhó vì đau: “Lần này cậu đừng hòng mà chạy thoát. Hừ. ....!”

“Xin lỗi mọi người, tôi đang bận dạy dỗ cậu em trai nhỏ của mình.” Bách Khải Văn tươi cười, bình thản bảo mấy người đàn ông đứng trong phòng vệ sinh.

Trạng thái đông cứng của họ dần dần thả lỏng. Nếu chàng trai trẻ kia là em trai của người đàn ông hơn 30 tuổi, trông thành đạt và phong độ này, thì họ không còn lo gặp phải hai kẻ biến thái, đồng bóng nữa.

Phong Đạt không thể tin được. Không ngờ anh ta có thể nghĩ ra được cách này để đánh lừa mọi người. Xem ra đã chọc nhảm phải người không nên chọc rồi.

Phong Đạt bị hai người vệ sĩ mặc vét màu đen của Bách Khải Văn xách đi như xách một túi đồ.

Phong Đạt vừa mới có dấu hiệu phản kháng đã bị đánh mạnh vào sau gáy, dẫn đến ngất xỉu ngay tại chỗ.

Phong Đạt bị ném lên xe ô tô, cơ thể va đập mạnh vào thành ghế, vì đã ngất xỉu nên không biết gì, cũng tránh phải kêu lên thảm thiết vì đau đớn.

Thủy Tiên vẫn ngồi chờ Phong Đạt quay lại. Thấy càng chờ càng thấy lâu, Thủy Tiên lau bầu trong miệng: “Ngày hôm nay, anh trai bị trúng tà hay sao mà đi lâu thế ?”

*****

Chiếc xe ô tô BMW màu đen vượt qua mấy cái ngã tư và hai cái ngã ba, cuối cùng tiến vào cổng một trang viên nằm gần vùng ngoại ô của thành phố.

Bách Khải Văn từ lúc bị Phong Đạt làm đổ rượu vào ngực áo, trốn thoát ngay trước mặt, đã nghĩ ra mấy chục khổ hình để hành hạ Phong Đạt cho hả giận. Hắn tuy không phải là một người nhỏ nhen, cũng không muốn chấp nhặt một đứa trẻ con chưa trưởng thành, nhưng dám giở trò ngay trước mặt hắn là hoàn toàn không được phép.

Phong Đạt bị nhét giẻ vào mồm, tay chân bị trói chặt vào ghế, chẳng khác gì một miếng bánh bao đang bị người khác chuẩn bị nuốt vào bụng.

Phong Đạt tỉnh lại đã thấy tình trạng thê thảm của mình, tự hiểu hôm nay lãnh ít dữ nhiều. Tiếc hận mấy năm sống phóng khoáng, nay lại bị quả báo thế này.

“Tỉnh rồi ?” Phong Đạt nghe thấy có một thanh âm hơi trầm, thanh âm này cách chỗ ngồi của Phong Đạt không xa.

Căn phòng bị che kín ánh sáng của mặt trời, Phong Đạt nhất thời không nhìn thấy thứ gì. Phong Đạt khó nhọc cố xác định vị trí của người đàn ông ngồi trong phòng.

Người đàn ông như hiểu được mong muốn của Phong Đạt, anh ta kéo rèm che cửa. Ánh sáng tràn vào căn phòng, Phong Đạt nheo mắt, nhìn người đàn ông đứng quay lưng lại với mình.

Dù không nhìn thấy mặt của anh ta, Phong Đạt dựa vào vóc dáng, giọng nói và bộ vét màu trắng mặc trên người anh ta cũng đủ hiểu người đàn ông này là ai.

“Anh bắt tôi về đây làm gì ? Muốn tôi đền tiền cho bộ vét mà tôi đã lỡ tay đổ rượu vào sao ?” Phong Đạt mặc dù biết người đàn ông này không thiếu tiền, nhưng vẫn giả ngu hỏi.

Người đàn ông quay lại nhìn Phong Đạt, trên môi nở một nụ cười như có như không: “Cậu biết bộ vét của tôi đáng giá bao nhiêu tiền không ?”

“ Bao nhiêu ?” Phong Đạt cố gắng kéo dài thời gian nói chuyện để nghĩ cách thoát ra khỏi đây. Chỉ cần người đàn ông này yêu cầu phải bồi thường tiền, Phong Đạt sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu không. ...Phong Đạt không dám tưởng tượng ra hậu quả nữa. Tuy nhiên chưa bị đánh đã sợ chết, không phải là tính cách của cậu.

Bách Khải Văn cười khề, tiến lại gần Phong Đạt: “Khẩu khí của cậu cũng thật lớn. Một nhân viên phục vụ trong quán bar như cậu, có thể kiếm đủ tiền để bồi thường cho tôi sao ?”

“Anh phải nói ra một cái giá cụ thể, thì tôi mới biết đường mà trả chứ ?” Phong Đạt vừa cố gắng kéo dài cuộc nói chuyện với Bách Khải Văn, vừa cố gắng nói lòng dây trời đằng sau ghế.

Bách Khải Văn đặt ly rượu trên mặt bàn gỗ, cúi xuống, tay nâng cằm Phong Đạt lên.

Bị Bách Khải Văn nhìn chăm chăm, như đang chiêm ngưỡng một con mồi trước khi giết thịt, Phong Đạt cực kì không thoải mái, nghiêng đầu, cố tránh thoát khỏi sự đụng chạm của Bách Khải Văn.

“Dùng thân thể của cậu để bồi thường tiền cho tôi, thế nào ?” Bách Khải Văn hỏi thẳng Phong Đạt.

Phong Đạt đông cứng cả người, mồm chữ A, mắt chữ O nhìn Bách Khải Văn không chớp.

“Anh..anh không phải là gay chứ ? Tôi..tôi là đàn ông. ....” Phong Đạt trong lòng kêu thảm thiết, tự nguyện rửa số phận xui xẻo của mình khi gặp phải một tên biến thái.

“Vóc dáng của cậu thực thanh tú, khuôn mặt lại xinh đẹp như một nữ tử. Tôi thích có một người bạn giường giống như cậu.” Bách Khải Văn vuốt cằm, tươi cười nhìn Phong Đạt.

Nụ cười của Bách Khải Văn khi lọt vào đáy mắt của Phong Đạt chẳng khác gì ác quỷ hiện hình giữa ban ngày.

“Anh nói đi, bao nhiêu tiền tôi cũng trả, xin đừng dùng cách này để bắt tôi phải bồi thường.” Phong Đạt vội cầu xin Bách Khải Văn, cái gọi là khí khái của nam nhi, thấy chết không sờn sớm đã bị quăng lên chín tầng mây. Bây giờ bảo vệ trinh tiết mới là quan trọng, ách...à không, phải nói là bảo vệ thân thể ngàn vàng mới đúng.

“Thân thể của cậu có thể mua được bằng tiền không ?” Đột nhiên Bách Khải Văn hỏi Phong Đạt một câu, khiến Phong Đạt á khẩu nửa ngày không biết phải trả lời thế nào cho đúng. Nếu nói rằng có thể mua được bằng tiền chẳng khác gì hạ thấp giá trị của mình. Còn nếu nói rằng không thể mua được, lại chẳng khác gì dâng thịt cừu lên miệng sói.

“Ngay cả bản thân cậu cũng không biết cơ thể của mình đáng giá bao nhiêu tiền, tôi làm sao có thể định giá được để bắt cậu trả cho tôi.” Bách Khải Văn đã dồn Phong Đạt vào thế bí rồi.

“Anh nên suy nghĩ kĩ lại đi, tôi là đàn ông, anh đừng nhầm tôi thành đàn bà.” Phong Đạt vội nhắc nhở Bách Khải Văn, vì ăn nói hấp tấp đã cắn phải đầu lưỡi, đầu đèn nổi nước mắt cũng tuôn hết cả ra.

Bách Khải Văn sừng sốt nhìn Phong Đạt, sau đó bật cười.

“Cậu nên suy nghĩ lại lời đề nghị của tôi đi, chỉ cần cậu đồng ý, tôi sẽ bỏ qua cho cậu.” Bách Khải Văn sau khi nửa thực nửa hư nói ra yêu cầu của mình, đã xoay người bỏ đi.

“Hừ ! Có chết lão tử cũng không thềm hầu hạ dưới thân nhà ngươi.” Phong Đạt tức đến đỏ mặt tía tai. Đường đường mang thân nam nhi cao hơn 1m7, đầu đội trời chân đạp đất, lại bị một người đàn ông coi như đàn bà để đùa bỡn.

Phong Đạt tuy hay đùa nghịch, gây họa và đắc tội với không ít người, nhưng không phải chỉ có hư danh. Với thân thủ của mình, Phong Đạt đã thoát hiểm không biết bao nhiêu lần.

Hai tay bị trói quặt ra đằng sau, tuy gây khó khăn cho việc cử động, và tự cời trói cho chính mình, nhưng không phải là không có cách. Trong túi quần đằng sau của Phong Đạt lúc nào cũng có một chiếc bật lửa được sản xuất những năm 80, là quà của ông nội tặng cho Phong Đạt khi còn bé. Phong Đạt không bao giờ hút thuốc, Phong Đạt mang theo chỉ vì chiếc bật lửa là quà của ông nội và vì chiếc bật lửa này được điêu khắc rất đẹp.

Khom người, Phong Đạt cố gắng lần mò vào túi quần. Mất một lúc lâu thật lâu, đến khi cả khuôn mặt đều vã mồ hôi, Phong Đạt mới nói lòng được dây trói, tay mới thò được vào trong túi quần.

Ngay lúc đó, cánh cửa phòng bật mở. Phong Đạt hốt hoảng vội giả vờ ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, mắt dò xét nhìn người đàn ông mặc vét đen.

Người vệ sĩ đứng một góc, không nhúc nhích, như một bức tượng được tạc trong tư thế đứng.

Phong Đạt thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng người đàn ông này vào đây để ‘dạy dỗ’ mình.

Phong Đạt đề phòng nhìn người đàn ông mặc vét đen, hai tay bị trói quặt đằng sau, một tay giữ chặt thân chiếc bật lửa, tay kia bật bánh răng tạo lửa.

Chiếc bật lửa do lâu ngày không sử dụng đến, Phong Đạt bật rất cả tay, đá lửa mới bén. Khi đã bật được lửa rồi, Phong Đạt nhếch mép cười nhạt, khuôn mặt sớm đã đầm đìa mồ hôi.

Dây trói bằng trạc, bị ngọn lửa thiêu đốt, chưa đầy 10 phút sau, đã bị cháy xém gần đứt. Phong Đạt thử cử động một chút, mỗi chạc đứt lia ra làm đôi.

“Này !” Phong Đạt gọi người đàn ông mặc vét đen: “Tôi khát nước rồi, anh có thể lấy giúp tôi một cốc nước được chứ ?”

Người đàn ông mặc vét đen nhìn Phong Đạt, sắc mặt anh ta khẽ biến đổi. Đã được Bách Khải Văn dặn dò là phải đối xử tốt với Phong Đạt, mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn phải nén giận đi lấy nước cho Phong Đạt.

Khi cốc nước được bưng đến gần miệng, Phong Đạt nở một nụ cười sáng chói.

“Bốp !” Một cú đấm thần tốc, chuẩn xác bay thẳng vào mặt người đàn ông mặc vét đen. Cú đấm có sức mạnh ngàn cân, cả thân hình người đàn ông ngã bật về phía sau, như hai võ sĩ quyền anh trên sàn đấu.

Phong Đạt vòng tay về phía trước, dùng dao díp giấu trong túi quần cắt đứt dây trói.

Người đàn ông mặc vét đen chúi máu chảy nơi khoe mép, anh ta phun ra một câu thô tục, mắt tóe lửa nhìn Phong Đạt trừng trừng.

Phong Đạt và người đàn ông xông vào đấm đá lẫn nhau.

Phong Đạt trúng mấy cú đấm của người đàn ông mặc vét đen vào người. Còn người đàn ông mặc vét đen thâm hơn, đã bị Phong Đạt đánh gục.

Sợ người đàn ông mặc vét đen tỉnh lại sẽ tri hô người đến bắt mình. Phong Đạt trói nghiêng anh ta vào ghế, dùng giẻ nhét vào mồm anh ta.

Vừa đi vừa xoa ngực, Phong Đạt rầu rĩ kêu đau: “Chết tiệt, hôm nay là ngày quái gì thế không biết, hết gặp chuyện xui xẻo này lại đến chuyện kia.”

Hé mở cánh cửa, Phong Đạt cố nhìn đau, chớp mắt quan sát xung quanh. Phong Đạt xác định căn phòng mà mình bị nhốt nằm trong một góc vườn của trang viên rộng lớn, cây cối um tùm.

Phong Đạt rửa thầm: “Bách Khải Văn chết tiệt, dám bắt nhốt mình như một tên tội phạm, mối thù này mình nhất định phải trả.” Vì nói nhiều, quai hàm bị người đàn ông mặc vét đem đấm khiến lệ đọng đầy trong hốc mắt. Tuy luôn vỗ ngực tự xưng là một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, nhưng chỉ hơi đau một chút xíu, Phong Đạt đã roi lệ như một nữ tử.

Sau khi xác định được không có ai, Phong Đạt nhẹ nhàng khép cánh cửa, lén lút rời khỏi hành lang, chạy lại nấp sau một gốc cây, vừa chạy vừa nấp vừa cố gắng lắng nghe động tĩnh xung quanh, trái tim đập như trống trận trong lồng ngực.

Chật vật chồn chui chồn nhui như một con chuột, mắt gần một tiếng, Phong Đạt mới lè được thân xác một mối đến gần tường bao loan dẫn ra bên ngoài. Không dám chân chò, bất chấp thân xác một mối muốn nghỉ ngơi, Phong Đạt lập tức trèo lên một thân cây, uyển chuyển vịn cành, nắm lấy bờ tường bao loan, sau đó nhảy xuống đất.

Thoát khỏi cảnh bị cầm tù như địa ngục, Phong Đạt chạy biến đi với tốc độ tên bắn, chỉ sợ Bách Khải Văn biết được mình đã trốn thoát thì khôn. Phong Đạt vừa chạy bật mạng, vừa hề hả cười, lòng mừng thầm như điên.

Thủy Tiên càng chờ càng thấy Phong Đạt mất hút, đã đánh bạo, cầm túi balô tiến vào nhà vệ sinh nữ. Là con gái, Thủy Tiên không dám đi vào nhà vệ sinh nam, chỉ còn cách dùng điện thoại gọi cho anh trai.

Khi đi ra ngoài, để tránh bị làm phiền không đúng lúc, Phong Đạt luôn tắt nguồn. Chính vì thế, Thủy Tiên đã gọi mấy lần cho Phong Đạt, đều nghe tổng đài thông báo máy tạm khóa, không thể liên lạc được.

Vừa bức mình vừa tức, Thủy Tiên bấm bụng trả tiền thức ăn, sau đó đi xe mô tô về nhà. Vốn định đi chơi, nhưng tâm trạng đang phiền chán, sợ sẽ bị mẹ phạt nặng thêm, đành tiu nghỉu từ bỏ cơ hội được bay nhảy ở bên ngoài.

.....

“Bách Khải Văn đúng là sao quả tạ mà, lần nào đụng vào hắn, mình toàn gặp phải xui xẻo.” Phong Đạt vừa chạy vừa không tiếc lời nguyền rủa thầm Bách Khải Văn. Chạy được một đoạn khá xa, Phong Đạt vẫy tay bắt một chiếc tắc xi.

Trên đường đi, chợt nhớ cô em gái đang ngồi đợi mình dài cổ ở nhà hàng Thủy Tạ, Phong Đạt vội mở nguồn, gọi điện cho cô em gái.

“Thủy Tiên, em vẫn ngồi chờ anh ở nhà hàng Thủy Tạ chứ, hay là em đã đi về nhà rồi ?” Phong Đạt hiểu tính cách thích náo nhiệt và ưa ồn ào của cô em gái. Nhất định khi thấy phải chờ lâu, Thủy Tiên đã sớm bỏ đi rồi.

Quả nhiên sau đó, Phong Đạt nghe Thủy Tiên tức giận, cao giọng chất vấn: “Ông anh chết tiệt kia, anh đã bỏ đi đâu hả ? Anh có biết em phải ngồi chờ anh ở nhà hàng đó bao lâu không ? Hơn hai tiếng đồng hồ...” Thủy Tiên kéo dài giọng, chưa hết cô nàng còn sa sả mắng tiếp: “Anh nói anh sẽ mời em ăn cơm trưa, kết quả thì sao, chính em phải bỏ tiền túi ra để trả tiền thức ăn trưa. Được hay, vì không mang theo ví tiền, nên anh mới bỏ trốn ?”

Phong Đạt tự xét bản thân mình có lỗi trước, nên dễ dàng bỏ qua cho tội mắng người của Thủy Tiên: “Em đã về đến nhà rồi đúng không ?”

“Em đã về nhà rồi, mà anh đã đi đâu ?” Thủy Tiên sau khi xả hết giận, đã cau mày, tò mò hỏi Phong Đạt.

“Anh có việc bận, lúc nữa anh sẽ về nhà.” Phong Đạt mệt mỏi ngả người ra sau ghế. Vừa mới chạy một bờ hơi tai, tinh thần và trái tim phải làm việc quá

độ, Phong Đạt không muốn cô em gái biết mình vừa mới trải qua việc gì.

“Anh lúc nào cũng nói bận, anh bận việc gì mà bận lắm thế ?” Thủy Tiên bắt mẫn, chất vấn Phong Đạt.

Phong Đạt có thể nghe thấy một âm gió, phát ra một tiếng “xì” của Thủy Tiên trong ống nghe: “Chuyện của người lớn, trẻ con như em hỏi để làm gì.”

“Anh hai...” Thủy Tiên kêu âm lên: “Không cho phép anh coi em là một đứa trẻ con, anh nên nhớ em bằng tuổi anh.”

“Anh biết rồi.” Phong Đạt nhả mặt, lỗ tai gần như bị tiếng hét thất thanh của Thủy Tiên chọc thủng. Con bé này từ khi nào lại có khẩu khí lớn như thế ?

Nói thêm vài câu với cô em gái, Phong Đạt cúp máy. Tính cách của em gái tuy hay nhõng nhẽo và ư làm nũng, nhưng nhờ có Thủy Tiên, cuộc sống của Phong Đạt đã bớt buồn chán hơn, cảm giác được làm anh cũng không tệ.

Về đến nhà, Phong Đạt chưa kịp đi tắm rửa, đã phải nghe cô em gái kể lể khổ sở một hồi, sau khi Phong Đạt phải túm cổ áo, xách cô em gái ra khỏi phòng riêng, Thủy Tiên mới chịu để cho Phong Đạt yên.

Buổi tối, Phong Đạt đóng cửa, tự nhốt mình trong phòng riêng. Tối nay, Phong Đạt không có ý định đi ra ngoài. Xảy ra chuyện vào trưa nay, khiến tâm trạng Phong Đạt uể oải, bỗng thấy yêu căn phòng ấm cúng của mình hơn bao giờ hết.

Nằm trên giường, Phong Đạt lấy hơn 40 bức ảnh đút trong hộp bàn gỗ kê gần đầu giường. Chụp đèn bàn soi sáng một góc của căn phòng. Nương theo ánh sáng, Phong Đạt chăm chú xem lại hơn 40 bức ảnh, chú ý đặc biệt đến chùm ảnh chụp cảnh người đàn ông đứng trên ban công lầu hai của tòa lâu đài cổ. Phong Đạt đã bị người đàn ông bí ẩn này ám ảnh từ rất lâu, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, Trác Phi Dương đã bước vào cuộc sống của Phong Đạt.

“Sáng ngày mai...” Phong Đạt lẩm bầm, gối đầu lên khuỷu tay, mắt nhìn bức ảnh chụp Trác Phi Dương không chớp: “Không biết ông ta có nhận ra mình nữa không, cũng đã hơn tám năm không gặp lại rồi.”

Bỗng dung nghĩ ra điều gì đó, Phong Đạt bật dậy, cắt hơn 40 bức ảnh vào học bản.

Tiến đến chiếc bàn kính, Phong Đạt kéo ghế ngồi xuống, tay bấm nút mở nguồn máy tính Laptop.

Khi màn hình xanh dương xuất hiện, Phong Đạt chờ máy khởi động xong, dùng chuột click vào một biểu tượng trên nền màn hình tinh thể lỏng.

Hí hoáy mắt gần một tiếng, Phong Đạt mới xâm nhập được vào hệ thống máy tính của Bách Khải Văn: “Chà, anh ta đã thay máy tính xách tay rồi, ngay cả mật mã bảo vệ máy tính cũng đã tân tiến hơn, nhưng cuối cùng cũng bại dưới tay lão tử.”

Phong Đạt cười hắc hắc, xoa hai tay vào nhau, mắt rực sáng, ngẫm nghĩ: “Tối nay, mình phải gửi thông điệp gì để ‘đáp lễ’ cho anh ta đây ?”

Bách Khải Văn tưởng chỉ cần thay máy tính xách tay, nâng cấp mật mã bảo vệ máy tính là có thể yên tâm không bị hacker xâm nhập nữa, nhưng hắn đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Mắt nhìn màn hình đọc báo cáo công việc, tay nâng tách cà phê lên miệng, nhấp một ngụm. Đột nhiên một cửa sổ Word hiện lên trên màn hình, với dòng chữ to đùng: “Xin chào, chúng ta lại gặp nhau.”

Bách Khải Văn suýt bị sặc, ho sặc sụa vì nước cà phê. Gân xanh nổi lên, hắn tức giận lại muốn giật bỏ dây cắm nguồn.

Như đoán được hành động tiếp theo của hắn, Phong Đạt gửi ngay cho hắn một thông điệp mới: “Này người lạ mặt, chúng ta không thể nói chuyện với nhau được sao, đừng tắt máy tính.”

Nếu Bách Khải Văn biết được người xâm nhập vào hệ thống máy tính của hắn là ai, hắn đã tức giận đến thổ huyết, tuyệt đối không bỏ qua cho Phong Đạt. Phong Đạt đang cười trên lưng hổ.

Bách Khải Văn đặt mạnh tách cà phê xuống bàn, khuôn mặt đỏ gay vì cáu. Hắn hiểu hacker đáng sợ như thế nào, người lạ mặt này đã xâm nhập thành công vào hệ thống máy tính của hắn, có nghĩa... Bách Khải Văn lạnh toát mồ hôi. Những thông tin hắn lưu trong máy tính đều là những thông tin mật, bây giờ mạng máy tính đã phủ sóng toàn cầu, ai cũng dùng mạng để giao dịch làm ăn, công ty của hắn cũng thế. Nếu bị người này ăn cắp, công ty của hắn sẽ sớm bị phá sản.

“Này anh, chỉ một câu làm quen thôi, cũng khó khăn đến thế sao ?” Phong Đạt không biết sống chết, tiếp tục trêu đùa Bách Khải Văn.

“Cậu làm cho công ty nào, họ trả cho cậu bao nhiêu tiền ?” Bách Khải Văn thành thạo gõ trên bàn phím máy tính. Trong đầu hắn đang tính toán làm cách nào để ngăn chặn hacker xâm nhập vào máy tính của hắn, đồng thời phải tìm cho ra kẻ đang phá rối công việc làm ăn của hắn là ai. Hừ... khi tìm được rồi, hắn sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết.

“Hay quá, cuối cùng anh cũng chịu nói chuyện với tôi rồi.” Phong Đạt cao hứng gõ nhịp nhàn trên bàn phím, như đang là lướt trên phím dương cầm.

“Bớt nói nhảm đi. Cậu xâm nhập vào hệ thống máy tính của tôi nhằm mục đích gì, muốn ăn cắp tài liệu sao ?” Bách Khải Văn thấy mình thấy mình đang hỏi một câu thật dư thừa, hacker xâm nhập vào hệ thống máy tính của hắn ngoài ăn cắp tài liệu, thì còn việc gì khác.

“Anh yên tâm, tài liệu trong máy tính của anh, tôi không hề xem, cũng không có ý định sẽ tung chúng ra bên ngoài. Tôi là một hacker có đạo đức.”

Lần này, Bách Khải Văn không bị sắc nước cà phê, hấn bị sắc nước miếng của chính mình. Hacker mà cũng có đạo đức sao ? Thật nực cười !

“Biết điều thì cậu không nên xâm nhập vào hệ thống máy tính của tôi nữa. Nếu không tôi sẽ.....” Nguyên một cửa sổ Word bị Bách Khải Văn gõ toàn những kí tự chỉ có một mình hấn mới hiểu, cho thấy hấn đang rất tức giận.

Phong Đạt mở to mắt, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Lúc đầu, Phong Đạt nhắm mắt nhú mày, cố vận dụng trí óc để đọc hiểu những kí tự mà Bách Khải Văn đã đánh máy, nhưng chưa đầy một phút sau đó....

Bách Khải Văn tưởng người xâm nhập vào hệ thống máy tính của hấn sẽ chán nản không còn làm phiền hấn làm việc nữa, nào ngờ một dòng chữ siêu bự lại xuất hiện trên màn hình Word: “Anh là đang cảnh cáo sẽ rút gân, và lột da tôi nếu tôi không để yên cho anh sao ?”

Lần này, Bách Khải Văn hết chịu nổi nữa rồi, hấn thô bạo tắt máy. Hấn quyết định sẽ xa thải ngay bỏ nhân viên vừa mới nhận việc vào hôm nay, đồng thời mua ngay một chiếc máy tính xách tay mới, tiêu chí tuyển người cũng phải thay đổi, phải yêu cầu cao hơn.

Trong khi đó, Phong Đạt lại khoái trá cười to khi tưởng tượng ra khuôn mặt đỏ gay vì cáu của Bách Khải Văn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Sáng nay, Phong Đạt dậy sớm hơn mọi khi, dù gì cũng là buổi đi làm đầu tiên, không thể đến trễ, nếu không sẽ rất mất mặt, huống hồ Phong Đạt đã rất nôn nóng muốn gặp lại Trác Phi Dương, muốn thử xem phản ứng của hấn khi trông thấy mình thế nào, liệu hấn có nhận ra mình không, có biết mình là con của Bạch Thu Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt không ? Phong Đạt rất chờ mong giây phút đó.

Phong Đạt vào bếp, ngồi ăn cơm sáng cùng với cả nhà, khiến bốn người tròn mắt nhìn. Họ đang tự hỏi hôm nay có phải mặt trời mọc nhầm sang hướng Tây rồi không ?

Phong Đạt cầm lát bánh mỳ pate, nhướn mắt nhìn người thân trong nhà: “Mặt con dính gì sao ?”

Thủy Tiên ngồi bên cạnh, áp tay vào trán Phong Đạt: “Anh hai, sáng nay anh không bị ảm đầu chứ ?”

Phong Đạt bực mình hất bỏ tay Thủy Tiên ra khỏi trán: “Ăn nói hàm hồ. Em có thấy anh bị nóng đầu không ? Cẩn thận, anh lại đánh cho một trận bây giờ.”

Thân thủ mà Phong Đạt có được đều là do Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt truyền dạy, dù sao có hai bậc cha chú trong giới hắc đạo, Phong Đạt đã sớm lĩnh ngộ được cuộc sống vốn không đơn giản như vẻ bề ngoài, đã cố hết sức học cách tự bảo vệ chính mình. Ngay cả Thủy Tiên trông liễu yếu đào tơ, cũng học được mấy chiêu phòng thân.

“Phong Đạt, sáng nay con bận việc gì sao ?” Thư Phàm không tin thằng con trai quen thức khuya dậy muộn, đột nhiên lại thay đổi thói quen.

Phong Đạt mỉm cười, nhìn Thư Phàm bằng ánh mắt ngưỡng mộ: “Mẹ thật hiểu con ghê, đúng là sáng nay con có việc bận thật.”

Thư Phàm cười, không nói thêm câu gì nữa. Chỉ cần Phong Đạt không dấn thân vào nguy hiểm, Thư Phàm sẽ để cho Phong Đạt làm những gì mà mình thích.

“Anh hai, có thể cho em đi cùng được không ?” Thủy Tiên không bỏ qua cơ hội, vội nịnh nọt hỏi Phong Đạt.

“Em ở nhà đi. Anh bận việc cá nhân, nên không thể cho em đi theo được.” Phong Đạt không muốn cô em gái biết sáng nay mình đi đâu. Nếu để Thủy Tiên biết, sớm muộn gì bố mẹ cũng biết. Phong Đạt không muốn gặp rắc rối. Trác Phi Dương là điều cấm kị, không được phép nhắc đến trong gia đình nhà họ Hoàng.

Thủy Tiên bĩu môi: “Anh lúc nào cũng tỏ ra thần thần bí bí, anh tưởng có thể gạt bỏ em ra ngoài được sao ?”

Phong Đạt nhếch mép, cười giễu cợt: “Nghe cách mà em nói chuyện, chẳng khác gì anh là đồng phạm của em.”

“Anh hai....” Thủy Tiên điên tiết, bấm hai móng tay sắc bén vào cánh tay Phong Đạt, khiến Phong Đạt kêu oái oái: “Đau anh !”

“Đáng đời, ai bảo không mang theo em đi cùng.” Thủy Tiên chẳng những không chịu dừng tay, còn tiếp tục dùng lực bấm thật mạnh vào cánh tay Phong Đạt.

Phong Đạt hết chịu nổi, vội uống nốt ly nước cam vắt, đứng bật dậy như lò xo, hấp tấp chào cả nhà: “Thưa ông nội, thưa bố mẹ, con đi.”

Phong Đạt chạy đi như ma đuổi. Lần này, cương quyết rời khỏi nhà trước khi cô em gái diễn trò mè nheo và giả vờ khóc. Nếu ngày nào cũng phải chịu đựng cảnh này, Phong Đạt sớm sẽ hóa điên mất.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm nhìn nhau, cùng lắc đầu thờ dài. Tuy nhiên trong lòng họ lại mẫn nguyện nở một nụ cười hạnh phúc. Thấy hai đứa con lớn lên khỏe mạnh và xinh đẹp, thông minh và lanh lợi, tình cảm anh em của hai đứa con lại rất thân thiết và gắn bó, họ không còn mong muốn gì nữa.

“Ông nội, cháu cũng muốn được đi ra ngoài.” Thủy Tiên quay sang nịnh nọt và làm nũng với ông Gia Huy.

Ông Gia Huy phì cười, vỗ nhẹ vào mu bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình của Thủy Tiên: “Cháu nên xin phép mẹ cháu, ông không biết gì đâu.”

“Ông nội. ....” Thủy Tiên xụ mặt, đáng thương nhìn ông nội, hốc mắt đỏ hoe.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn Thư Phàm bằng con mắt đầy ẩn ý: “Em xem con gái đóng kịch giống em không kia.”

Thư Phàm trừng mắt nhìn Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh nhắc lại lần nữa thử xem?”

Nhìn khuôn mặt cười như mà không cười của Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt sợ Thư Phàm giận, vội giả vờ nói sang chuyện khác: “Công việc nghiên cứu và thử nghiệm thuốc của em tiến hành đến đâu rồi?”

Nhắc đến công việc mà mình yêu thích, tâm trạng căng thẳng của Thư Phàm dịu đi không ít: “Vẫn đang trong quá trình thử nghiệm và nghiên cứu.”

“Anh tin rằng em nhất định sẽ thành công.” Hoàng Tuấn Kiệt dịu dàng bóp nhẹ bàn tay mảnh khảnh của Thư Phàm dưới gập bàn, bốn mắt nhìn nhau tràn đầy tình ý và ngọt ngào.

Thủy Tiên thấy nổi hết cả da gà. Bố mẹ lấy và sống với nhau gần 20 năm, nhưng tình cảm vẫn mặn nồng như ngày nào, điều này khiến Thủy Tiên rất tự hào và ngưỡng mộ. Tuy nhiên mỗi lần thấy hai người vô tư thể hiện tình cảm với nhau trước mặt mình, Thủy Tiên lại ho nhẹ nhắc nhở: “Bố mẹ, con vẫn còn đang ở đây a.”

Thư Phàm xấu hổ với con trẻ, vội thu hồi ánh mắt, tập trung vào việc ăn uống.

Hoàng Tuấn Kiệt vo tay thành nắm đấm, che miệng “khụ” một tiếng, bắt chước Thư Phàm, cầm đũa, tiếp tục ăn cơm.

Thủy Tiên tròn xoe mắt nhìn một loạt thao tác của bố mẹ. “Hai người này đóng kịch và giả vờ cũng cao siêu quá đi!” Thủy Tiên cảm thán nghĩ thầm.

*****

Sống hơn 18 năm, Phong Đạt hiếm khi mặc vét đi ra ngoài, chỉ mặc khi có hội hè đình đám. Phong Đạt thích mặc quần jean, áo phông, tông màu chủ yếu là hai màu, trắng và đen.

Mở cửa tủ, nhìn mấy bộ vét màu xám đen được ủi phẳng phiu treo trên móc gỗ, Phong Đạt lưỡng lự vươn tay, cầm lấy móc áo. Sáng nay, Phong Đạt phải đến tập đoàn Trác Thị báo danh, bắt đầu nhận công việc mới. Phong Đạt muốn tạo ấn tượng tốt với Trác Phi Dương, tuy chỉ là một tài xế nhỏ nhỏ, nhưng cũng không thể ăn mặc sơ sài và lộn xộn.

Thay xong quần áo, Phong Đạt đứng soi mình trước gương. Phong Đạt bật cười khi nhìn thấy một khuôn mặt non choẹt, đang khoác trên người một bộ vét màu xám đen, bộ vét rất vừa vặn với khô người thon thả của Phong Đạt, tôn lên nước da trắng mịn.

Cầm túi balô, Phong Đạt khép cửa phòng. Tối hôm qua, theo yêu cầu của người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi - phỏng vấn mình vào sáng hôm qua, Phong Đạt đã làm một bộ hồ sơ và điền những thông tin cần thiết, những thông tin đó có năm phần là thật, năm phần là giả, Phong Đạt vẫn không thể cho Trác Phi Dương biết bố mẹ mình là ai. Phong Đạt sợ Trác Phi Dương sẽ từ chối không nhận mình vào làm việc, nếu thế, Phong Đạt không còn cơ hội tiếp cận với Trác Phi Dương nữa.

Phong Đạt vừa bước xuống phòng khách, người trong nhà lại được một phen kinh ngạc, mở to mắt nhìn Phong Đạt.

“Con trai, sáng nay con đi làm việc gì, mà ăn mặc bảnh bao thế?” Hoàng Tuấn Kiệt nhìn từ đầu xuống chân Phong Đạt.

“Có một hội tổ chức triển lãm tranh ảnh nên con muốn tham gia.” Phong Đạt nói dối, không mấy tự nhiên nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, chân nhanh chóng bước đi.

“Thật sao?” Hoàng Tuấn Kiệt nghi hoặc nhìn con trai. Bao nhiêu lâu nay chỉ thấy con trai thích ăn mặc phóng túng, có mấy khi chịu ăn mặc trang trọng như hôm nay.

“Sắp muộn rồi, con phải đi.” Không muốn nói lời thôi, sợ bị lộ, Phong Đạt đi gần như chạy ra khỏi cửa phòng khách.

Lông mày Hoàng Tuấn Kiệt xoắn tít, đáng vẽ đăm chiêu, nhìn theo hình bóng con trai khuất sau cánh cửa.

“Thằng bé dạo này lạ lắm, hình như nó đang giấu chúng ta chuyện gì đó.” Thư Phàm bước đến, đứng bên cạnh Hoàng Tuấn Kiệt, nhìn theo hướng của chồng.

“Anh nghĩ chắc không có vấn đề gì nghiêm trọng đâu. Thằng bé luôn biết cách kiểm soát hành động của mình.” Hoàng Tuấn Kiệt luôn tin tưởng con trai. Thực tế, hẳn không hề nói ngoa.

“.....” Thư Phàm im lặng không đáp, trong lòng có điều phiền muộn và lo lắng.

“Mà con bé Thủy Tiên đâu rồi nhì, ăn cơm xong, anh không thấy nó đâu cả ?” Đột nhiên nghĩ ra điều gì đấy, Hoàng Tuấn Kiệt quay sang hỏi vợ.

Thư Phàm thờ dãi: “Con bé chắc lại lén lút đi theo Phong Đạt rồi.”

Thư Phàm đã đoán đúng. Thủy Tiên đã đứng chờ sẵn Phong Đạt trong garage để xe dưới tầm hãm của biệt thự.

Phong Đạt cau mày: “Thủy Tiên, anh đã nói là không thể cho em đi cùng.”

“Anh hai, cho em đi theo đi mà, ở nhà chỉ có một mình em không có ai chơi cùng, buồn chán lắm.” Thủy Tiên phụng phịu, chớp mắt nhìn Phong Đạt.

Phong Đạt không nói không rằng, đeo quai túi balô vào vai, dứt chìa khóa vào ổ, vặn chìa và khởi động xe mô tô.

Thủy Tiên hoan hỉ, định trèo lên yên xe phía sau lưng Phong Đạt, nhưng Phong Đạt đã nhanh hơn, phóng vụt xe đi với tốc độ tên bắn.

“Anh Đạt ....” Thủy Tiên hậm hực gọi với theo, tiếng hét vang lên lanh lảnh.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm ngồi trong phòng khách uống cà phê, nghe thấy tiếng hét của con gái và tiếng mô tô phóng vụt đi, cả hai giật mình, nhìn vào mắt nhau, nở một nụ cười thấu hiểu.

Gần tám giờ sáng, Phong Đạt đi xe mô tô đến tập đoàn Trác Thị. Gửi xe vào garage, Phong Đạt nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, miệng lẩm bẩm: “Hy vọng mình không đến muộn. Nếu không, ấn tượng tốt đẹp ban đầu mà mình cố gắng tạo ra sẽ tan biến hết cả, mà mình thì lại không muốn Trác Phi Dương coi mình là một kẻ không tuân thủ giờ giấc đi làm.”

Một người mặc áo vét, lại đeo túi ba lô trên lưng, nhìn theo kiểu gì cũng có chút kì lạ. Mọi người đi lướt qua Phong Đạt đều mắt tròn mắt dẹt nhìn Phong Đạt, thậm chí có người còn chỉ trỏ, che miệng cười khúc khích. Phong Đạt tự hiểu bản thân mình dù có khoác bộ áo vét trên người, giống một người trưởng thành, nhưng bản chất trẻ con vẫn không thể thay đổi được.

Phong Đạt vừa bước vào tiền sảnh, đã có người đứng chờ sẵn.

“Cậu là Phong Đạt ?” Một người đàn ông hơn 30 tuổi, vóc dáng cao lớn, khuôn mặt nam tính, giọng nói hơi trầm, nhìn lướt qua khuôn mặt và bộ vét mặc trên người của Phong Đạt.

“Vâng, tôi là Phong Đạt.” Phong Đạt cố gắng đứng thẳng người, nghiêm chỉnh đưa tay nắm lấy bàn tay của người đàn ông lạ mặt.

“Tôi được lệnh của chủ tịch đứng ở đây đợi cậu.” Người đàn ông lạ mặt đơn giản nói cho Phong Đạt hiểu. Anh ta làm một cử môi, Phong Đạt hiểu ý đi theo anh ta.

Cả hai đi vào thang máy. Phong Đạt thấy anh ta bấm con số 10. Trong đầu Phong Đạt nghĩ thầm: “Hóa ra, văn phòng chủ tịch tập đoàn Trác Thị nằm trên tầng thứ mười.”

Người đàn ông lạ mặt giảng giải sơ qua công việc cho Phong Đạt nghe. Phong Đạt chăm chú lắng nghe, không dám sao lãng. Qua gần hai phút trao đổi, Phong Đạt đại khái hiểu nhiệm vụ chính của mình là lái xe đưa đón Trác Phi Dương mỗi khi hẳn phải đi ra ngoài, nếu có việc cần thiết, Phong Đạt còn phải trở tài ngôn ngữ của mình.

Phong Đạt nhếch mép, nhiệm vụ này không khó, cái khó duy nhất là Trác Phi Dương có phải là một ông chủ dễ chịu không, hay là một kẻ lạnh lùng và cao ngạo, suốt ngày không nói một câu. Theo những gì mà Phong Đạt nhớ khi được bố mẹ và ông nội kể cho nghe, Trác Phi Dương là một con người cực kì ít nói, hẳn chỉ nói khi người đó đặc biệt quan trọng với hắn, còn nếu không, hẳn sẽ không nói gì cả.

Phong Đạt không hiểu, một người suốt ngày không nói mấy câu, sẽ sống như thế nào. Ông ta không cảm thấy cuộc sống của mình như thế sẽ tẻ nhạt lắm sao ?

“Rìng !” Cánh cửa thang máy mở ra, Phong Đạt theo người đàn ông hơn 30 tuổi đi ra ngoài.

Trái ngược với không khí ồn ào dưới tiền sảnh, trên hành lang lầu 10 không có một bóng người. Phong Đạt choáng váng với lối kiến trúc Phương Tây nơi đây, cả một hàng lang dài được trang trí và xây dựng giống như một cung điện của một vị Hoàng Đế nào đó.

“Thật xa hoa và lãng phí.” Phong Đạt nghĩ thầm: “Minh tưởng ông ta là một con người lãnh đạm, thích một cuộc sống mộc mạc và đơn giản cơ đấy.”

“Cộc ! Cộc” Người đàn ông hơn 30 tuổi đưa Phong Đạt đến một cánh cửa rộng hơn một mét, cánh cửa được làm bằng gỗ thượng hạng, chỉ nhìn sơ qua, Phong Đạt cũng biết giá trị của những món đồ trên hành lang này cũng đủ để xây dựng một căn biệt thự.

“Vào đi !” Một giọng nói thanh thanh, âm vực lưu loát vọng ra từ trong căn phòng.

Phong Đạt ngây ngẩn cả người, trái tim bất giác run lên. Đây là giọng nói của Trác Phi Dương ? Đã hơn tám năm rồi, Phong Đạt mới có cơ hội gặp lại Trác Phi Dương.

Người đàn ông hơn 30 cầm lấy núm cửa, xoay một vòng, hồi thúc Phong Đạt vẫn còn đứng ngơ ngác ở bên ngoài: “Vào đi, chủ tịch đang đợi.”

“À, vâng.” Phong Đạt giật mình, hoàn hồn, đi theo người đàn ông hơn 30 tuổi vào trong văn phòng chủ tịch tập đoàn Trác Thị.

Phong Đạt nhìn lướt qua căn phòng một lượt. Nếu hành lang được trang trí như một cung điện thu nhỏ, văn phòng chủ tịch lại cho Phong Đạt cảm giác như đang bước vào dinh thự của Tổng thống.

“Trời ạ, chẳng lẽ những gì mà mình tưởng tượng về Trác Phi Dương đều nhầm lẫn hết cả sao ?” Phong Đạt thảm ca thán, thấy mình hiểu biết về Trác Phi Dương ít quá.

Trong khi Phong Đạt ngơ ngác ngắm đồ đạc và cách trang trí trong phòng. Trác Phi Dương thoải mái quan sát và đánh giá Phong Đạt.

“Cậu ta là tài xế mới của tôi ?” Trác Phi Dương nhìn Phong Đạt, hỏi người đàn ông hơn 30 tuổi.

“Vâng, thưa chủ tịch” Người đàn ông hơn 30 tuổi lễ độ đáp. Anh ta nhắc nhở khéo Phong Đạt: “Còn không mau chào hỏi chủ tịch đi. Cậu còn ngơ ngác cái gì nữa ?”

Phong Đạt bối rối, thầm trách mình đa sự, ngay trong ngày gặp mặt đầu tiên đã để cho Trác Phi Dương cười chê tính cách ngớ ngẩn của mình rồi.

“Chào chủ tịch, tôi là Hoàng Phong Đạt, là tài xế mới của chủ tịch.” Phong Đạt hơi khom người, lễ phép chào hỏi Trác Phi Dương.

Khỏe môi Trác Phi Dương khẽ nhếch lên, đôi mắt hần vừa xẹt qua mấy tia sáng, vì quá nhanh nên Phong Đạt và người đàn ông hơn 30 tuổi không nắm bắt kịp.

“Cậu năm nay bao nhiêu tuổi, trông cậu còn trẻ con quá ?” Trác Phi Dương nhìn khuôn mặt búng ra sữa của Phong Đạt. Tự hỏi liệu Phong Đạt có thể đảm nhận được vị trí tài xế không ?

“Thưa chủ tịch, tôi đã đủ tuổi để đi làm rồi.” Phong Đạt lên đánh giá và quan sát Trác Phi Dương. Từ từ, Phong Đạt nâng dần tầm mắt, đầu tiên Phong Đạt nhìn thấy chiếc cằm vuông của Trác Phi Dương, đến đôi môi mỏng lúc nào cũng mím chặt, dần lên đến chiếc mũi thẳng, đến đôi mắt đen sâu như trời đêm, lạnh giá như băng tuyết. Khi ánh mắt của hai người giao nhau, Phong Đạt trấn động, cơ thể không tự chủ được đã run lên.

Người đàn ông này dường như không bị lớp bụi thời gian làm cho già đi, anh ta trông vẫn còn trẻ, mãi dừng ở độ tuổi 30. Đã hơn tám năm rồi, kí ức mặc dù có một chút phai nhạt, nhưng khuôn mặt và ánh mắt của Trác Phi Dương đã khắc sâu vào trong trí nhớ của Phong Đạt. Trong khi Phong Đạt đã trưởng thành, lớn lên cả về tâm hồn và thể xác, Trác Phi Dương lại không có một chút thay đổi.

“Nhìn đủ rồi chứ, chàng trai trẻ ?” Trác Phi Dương cười như mà không cười hỏi Phong Đạt.

Phong Đạt lần thứ ba tự mắng nhiếc mình, lại thất thố để cho Trác Phi Dương chê cười.

“Cậu đã nghe Trợ lý Tuấn Nam nói cụ thể công việc của cậu rồi chứ ?” Kì lạ một điều là Trác Phi Dương dường như rất muốn chiều cổ Phong Đạt, không tỏ vẻ lạnh lùng và cao ngạo như Phong Đạt đã tưởng tượng ban đầu.

“Vâng...” Phong Đạt vô thức trả lời, đang nói chợt nghĩ ra điều gì đấy, vội quay sang nhìn người đàn ông hơn 30 tuổi đang đứng bên cạnh. “Thì ra người đàn ông là mặt này là Tuấn Nam, thảo nào mình thấy có chút quen mắt. Trước đây mình chẳng từng gặp mặt anh ta hai lần rồi còn gì.” Phong Đạt cau mày, cảm thấy bản thân đang tự chuốc lấy phiền phức.

“Đi thôi, sáng nay tôi có một cuộc họp với đối tác làm ăn, cần cậu lái xe đưa tôi đi.” Trác Phi Dương đứng dậy, nói đi liền đi.

Phong Đạt ngây ngốc đi theo phía sau lưng Trác Phi Dương. Từ bé đến giờ, Phong Đạt quen sống phóng khoáng, tự do tự tại, bây giờ mọi việc đều phải nghe theo sự sắp xếp của người khác, khiến Phong Đạt nhất thời có chút không quen và cảm thấy khó chịu.

Phong Đạt cùng Tuấn Nam và Trác Phi Dương bước vào thang máy riêng. Tòa nhà cao ốc Trác Thị có tất cả ba thang máy. Một thang máy dành riêng cho Trác Phi Dương và nhân viên cao cấp trong tập đoàn đi, hai thang máy còn lại dành cho nhân viên làm việc trong các phòng ban khác nhau.

Phong Đạt đắm chìm suy nghĩ, hồn nhiên không biết mọi biểu hiện, biến hóa trên khuôn mặt của mình đều nằm gọn trong đáy mắt của Trác Phi Dương. Phong Đạt không biết người yêu cầu nhân viên tuyển dụng Phong Đạt vào làm việc chính là Trác Phi Dương. Nếu không một người không có bằng cấp đại học như Phong Đạt làm sao có thể được nhận vào làm trong tập đoàn Trác Thị, lương mà Trác Phi Dương trả cho nhân viên rất cao, nên cạnh tranh rất khốc liệt.

Xuống garage để xe của tòa cao ốc, Tuấn Nam giao chìa khóa xe cho Phong Đạt: “Lái xe nhớ phải cẩn thận. Những gì cần nói thì nên nói, không cần nói thì tuyệt đối không được nói, trước khi làm bất cứ việc gì cũng phải cân nhắc cho kĩ.”

Phong Đạt tròn xoe mắt nhìn Tuấn Nam, vô thức đón lấy chìa khóa xe ô tô trên tay anh ta. Phong Đạt có cảm giác mình là một đứa trẻ con, lần đầu tiên được người lớn cho phép động vào xe ô tô, những lời dặn dò của Tuấn Nam kì cục hết sức.

Phong Đạt bấm nút điều khiển từ xa, thuận thực mở cửa xe ô tô, khom người mời Trác Phi Dương lên xe.

Khỏe môi Trác Phi Dương một lần nữa lại khẽ nhếch lên, neho mắt nhìn Phong Đạt, hết thấy mọi thứ đều nằm trong dự tính của hần.

Phong Đạt chờ Trác Phi Dương ngồi ngay ngắn trên ghế xe đằng sau, mới nhẹ nhàng đóng cửa xe ô tô lại. Thời khắc phải chờ đợi và hầu hạ người khác đối với Phong Đạt dường như đã dài ra thành cả một thế kỉ.

Phong Đạt ngồi sau tay lái, khởi động máy, lùi xe, cẩn thận lái đi. Tuy mới hơn 18 tuổi một chút, nhưng Phong Đạt đã trở thành một tay đua xe mô tô và ô tô có tiếng. Vì việc này, Thư Phạm và Hoàng Tuấn Kiệt đã nhiều phen toát mồ hôi lạnh vì sợ con trai bị tai nạn thảm khốc, dẫn đến mất mạng. Cũng may, Phong Đạt rất biết nghe lời, đã không còn tham gia đua xe nữa.

Xe ô tô bon bon chạy trên đường phố, Phong Đạt nhìn khuôn mặt Trác Phi Dương trong gương chiếu hậu: “Thưa chủ tịch, bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Đưa tôi đến khách sạn Quang Hòa.” Trác Phi Dương nhắm mắt dưỡng thần, nhẹ giọng trả lời câu hỏi của Phong Đạt.

“Tôi đã biết, thưa chủ tịch.” Phong Đạt bữu môi, nghĩ thầm: “Có nhất thiết lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh như băng đá, tiếc kiếm lời nói như thế không? Cười lên một cái thì chết người chắc?”

Trác Phi Dương mở mắt, nhìn Phong Đạt vừa lái xe vừa ngây ngô cười tùm tùm một mình, khuôn mặt thiên biến vạn hóa, đôi mắt của hần càng lúc càng sâu.

*****

Khách sạn Quang Hòa được xây dựng cách đây sáu năm, gồm 10 tầng, hơn 70 căn phòng, tùy theo từng loại phòng mà quản lý khách sạn có thể ra những giá khác nhau. Khách Sạn Quang Hòa không phải là khách sạn lớn nhất của Hồng Kông, nằm trong diện bốn sao.

Phong Đạt đối với công việc làm ăn của Trác Phi Dương và đối tác mà hần sắp gặp, không hề có một chút hứng thú. Phong Đạt nhận công việc này chỉ vì lòng hiếu kì, muốn được thử cảm giác đi làm sẽ như thế nào, muốn kiểm chứng xem kiếm tiền bằng chính sức lao động của mình liệu có khó khăn và vất vả như người ta vẫn thường hay nói không.

Con đường chính đến khách sạn Quang Hòa bị ách tắc giao thông. Trên đường phố, xe lớn, xe nhỏ nối đuôi nhau theo một đường thẳng dài dằng dặc. Phong Đạt bực mình tắt máy xe, quay xuống bảo Trác Phi Dương: “Chủ tịch, chúng ta phải đi đường khác thôi.”

“Tùy cậu, chỉ cần đến khách sạn Quang Hòa đúng giờ họp với đối tác là được.” Trác Phi Dương không mở mắt nhìn Phong Đạt, nhàn nhạt trả lời.

Phong Đạt nhướn mày nhìn Trác Phi Dương, trong lòng thầm nguyên rửa hần: “Tên điên, tưởng làm chủ tịch thì oai lắm sao? Hừ...mai sau lão tử sẽ đấu với nhà ngươi.”

Trác Phi Dương đột ngột mở mắt nhìn Phong Đạt.

Phong Đạt sợ đến mức vội quay lên, không dám nhìn Trác Phi Dương nữa. Vừa vỗ ngực, vừa tự an ủi chính mình: “May quá, suýt chút nữa thì bị phát hiện rồi.”

Trác Phi Dương buồn cười nhìn Phong Đạt. Tính cách của Phong Đạt dường như phảng phất giống tính cách của ai đó mà hần đã chôn chặt trong lòng hơn 18 năm nay.

Phong Đạt lùi xe, chuyển từ đi đường chính thành đi đường vòng. Đối với một người suốt ngày bay nhảy ở ngoài đường như Phong Đạt mà nói, tất cả các con đường lớn nhỏ của Hồng Kông đã gần như đi nhẵn.

Phong Đạt nhìn đồng hồ chỉ tốc độ trên đầu xe. Nếu không phải ngại Trác Phi Dương, Phong Đạt đã phóng hết tốc lực rồi. Tuy nhiên Phong Đạt đi không hề chậm một chút nào, chỉ kém đua xe một chút.

Trác Phi Dương liếc mắt nhìn ra ngoài cửa kính xe, thấy khung cảnh hai bên đường vùn vụt lui lại về đằng sau, liên tục thay đổi. Trác Phi Dương quay sang nhìn sau gáy Phong Đạt. Cậu nhóc này xem ra rất rành đường Hồng Kông.

Phong Đạt đưa Trác Phi Dương đến khách sạn Quang Hòa vừa kịp giờ. Sân sau của khách sạn đã đậu kín mít xe ô tô, Phong Đạt thấy chỉ còn lại một chỗ trống duy nhất, tính trẻ con hiếu thắng nổi lên, vội đạp thắng xe, phóng như bay chiếm mất chỗ của một chiếc xe BMW.

Trác Phi Dương tròn mắt nhìn Phong Đạt, rất muốn mở miệng mắng Phong Đạt một trận, nhưng cuối cùng lại cho qua.

Phong Đạt cười hi hi, khuôn mặt dương dương tự đắc vì đã đậu xe thành công.

Trác Phi Dương bất đắc dĩ lắc đầu thờ dài, coi như hần đã thuê phải một tài xế không có đạo đức nghề nghiệp. Chỗ đậu xe mà cũng có thể dành mất của người khác được sao?

Tài xế của chiếc xe BMW mở cửa bước xuống, anh ta thận trọng tiến đến gần chiếc xe Rolls-Royce Ghost.

Phong Đạt mở cửa bước xuống xe, sau đó khom người mở cửa xe cho Trác Phi Dương.

“Này cậu !” Người tài xế của chiếc xe BMW biết chủ nhân của chiếc xe Rolls-Royce Ghost không phải là một người đơn giản, nhất định là một nhân vật có máu mặt ngoài xã hội. Ban đầu, anh ta hùng hổ định mắng Phong Đạt một trận thật nặng vì tội dám ngang nhiên cướp mất chỗ đậu xe của anh ta, nhưng sau đó lại cố đè nén thanh âm cao vút của mình xuống.

Phong Đạt nhủ mảy nhìn người đàn ông hơn 30 tuổi, rồi nhìn thoáng qua chiếc xe BMW, vừa nhìn thấy chiếc xe đậu cách mình một khoảng không xa, toàn thân Phong Đạt đều lạnh toát.

Chủ nhân của chiếc xe đã tự mở cửa bước xuống, trên người mặc một bộ vét màu trắng, người đàn ông kia dù anh ta có hóa thành tro bụi, Phong Đạt cũng nhận ra được, ách...không nghiêm trọng đến thế, nhưng...anh ta đứng là oan gia ngõ hẹp với Phong Đạt, đi đâu và làm gì, Phong Đạt và Bách Khải Văn cũng chạm mặt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Trước khi kịp suy nghĩ gì, Phong Đạt đã đứng núp sau lưng Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương cau mày nhìn Phong Đạt. Thấy sắc mặt Phong Đạt thay đổi khi trông thấy Bách Khải Văn. Vàng trán Trác Phi Dương khẽ nhăn lại, hai hàng lông mày thành một đường thẳng tắp. Hắn đoán nhất định Phong Đạt từng đắc tội với Bách Khải Văn, nên cậu nhóc mới sợ hãi như thế.

Phong Đạt không phải sợ hãi khi trông thấy Bách Khải Văn, chỉ là không muốn chuốc lấy phiền phức không đáng có, dù sao hôm nay cũng là buổi đi làm đầu tiên, Phong Đạt không muốn để lại ấn tượng không mấy tốt đẹp trong lòng Trác Phi Dương.

Bách Khải Văn đã nhìn thấy Phong Đạt từ lâu. Hắn nhếch mép cười nhạt, đôi mắt sắc bén có thể nhìn thấu tim gan người khác chiếu thẳng vào thân hình thon gầy đang lẩn Trác Phi Dương làm lá chắn của Phong Đạt.

Buổi chiều hôm qua, hắn phải khó khăn lắm mới bắt được Phong Đạt, đem về trói nhốt trong nhà, không ngờ một lần nữa lại để cho Phong Đạt chạy thoát. Nhưng điều khiến hắn không ngờ được nhất là lại vô tình gặp Phong Đạt ở đây. Bách Khải Văn nhìn thoáng qua Trác Phi Dương. Cậu nhóc này quen biết với Trác Phi Dương sao ?

“Chủ tịch Dương, anh đã đến rồi.” Bách Khải Văn tươi cười, gật đầu chào Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương chào lại Bách Khải Văn: “Tổng giám đốc Văn, cậu cũng đã đến rồi.”

Hai người đàn ông khách sáo chào nhau, không khí trông có vẻ bình thường và hòa hợp, nhưng họ đang ngầm đấu đá và so tài với nhau.

Phong Đạt nuốt nước bọt, toàn thân rét run. Phong Đạt không có đủ niềm tin rằng mình sẽ chạy thoát khỏi Bách Khải Văn thêm một lần nữa.

Bách Khải Văn giả vờ không quen biết với Phong Đạt. Hắn ngoài trao đổi vài câu với Trác Phi Dương, thì không hề dă động gì đến việc Phong Đạt từng vô ý đổ rượu vang lên vạt áo của hắn, đánh bất tỉnh vệ sĩ và trốn thoát ra khỏi nhà riêng của hắn. Hắn hành động như thế, chưa từng gặp mặt Phong Đạt lần nào.

Phong Đạt biết nên tránh khỏi tầm mắt của Bách Khải Văn là tốt nhất, vội giả vờ khom người, lễ phép báo Trác Phi Dương: “Chủ tịch, tôi ngồi trong xe đợi ngài.”

Phong Đạt dợm bước đi.

Trác Phi Dương nhìn thoáng qua ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm sau lưng Phong Đạt của Bách Khải Văn. Ngẫm nghĩ một chút, Trác Phi Dương nói: “Phong Đạt, cậu theo tôi vào trong kia.”

Phong Đạt đứng khựng lại, da đầu run lên, từng cơn gió lạnh buốt đang xâm nhập vào xương cốt. Chậm chậm, Phong Đạt cứng ngắc xoay người, nở một nụ cười so với khóc còn khá hơn: “Chủ tịch, tôi thấy nên đợi chủ tịch trong xe thì hơn. Tôi không hiểu gì về kinh doanh cả.”

Bách Khải Văn cau mày. Hắn đã đoán đúng, Phong Đạt quen biết với Trác Phi Dương, chẳng những quen biết mà còn là nhân viên dưới quyền. Nhớ lại hàng loạt hình ảnh trong kí ức, khuôn mặt Bách Khải Văn càng thêm lạnh. Để chiến thắng đối thủ, nhiều khi các công ty sử dụng thủ đoạn cho nhân viên

dưới quyền trà trộn vào trong địa bàn của công ty khác để thu thập thông tin. Nhưng mà...Bách Khải Văn nhìn Phong Đạt. Xét theo góc độ nào, Phong Đạt chỉ là một cậu nhóc vừa mới đủ tuổi trưởng thành, tính cách liều lĩnh, hành động không suy xét. Nếu Phong Đạt muốn moi tin tức của hắn, phải tìm cách thân cận và lấy lòng hắn mới phải, đằng này....

Trác Phi Dương bước lại gần Phong Đạt, nói chỉ đủ cho Phong Đạt nghe: “Nếu muốn tiếp tục làm việc cho tôi, cậu nên học cách biết nghe lời một chút.”

Phong Đạt bĩu môi, nghĩ thầm: “Hừ...lão tử không thiếu tiền, đâu cần mấy đồng bạc còm cõi của nhà người.” Đột nhiên, Phong Đạt thấy sống lưng lạnh toát, dường như có hai đôi mắt sắc như dao đang mãnh liệt chiếu vào cơ thể mình, Phong Đạt vội đứng gần sát vào người Trác Phi Dương, cười khi nói: “Vâng, thưa chủ tịch.”

Phong Đạt cố ý đi sát vào người Trác Phi Dương, một khắc cũng không rời, chỉ sợ Bách Khải Văn nổi điên lên đánh mình một trận như tử. Phong Đạt tính toán có Trác Phi Dương ở đây, Bách Khải Văn cũng phải biết nể mặt Trác Phi Dương một chút, nhất định sẽ không dám làm càn. Yên tâm với tính toán của mình, Phong Đạt đi theo Trác Phi Dương vào trong tiền sảnh của khách sạn.

Trác Phi Dương nhếch mép, thừa hiểu trong đầu cậu nhóc đang nghĩ gì. Tuy nhiên hắn không lấy thế làm phiền, ngược lại thấy có chút vui vẻ khi Phong Đạt đang vô thức dựa dẫm và tìm kiếm sự che chở từ hắn.

Bách Khải Văn không phải là một người ngu ngốc, đương nhiên hắn cũng hiểu được Phong Đạt đang tính toán và đang suy nghĩ điều gì. Vì thế, hắn đi sánh ngang cùng với Trác Phi Dương và Phong Đạt.

Phong Đạt cảm phần quay sang trừng mắt nhìn Bách Khải Văn. Đáp lại, Phong Đạt nhận được ánh mắt chứa toàn sát khí của Bách Khải Văn.

Phong Đạt quá hãi, vội vàng chuyển sang đi bên trái Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương buồn cười nhìn Phong Đạt. Hắn không hiểu mình đang thuê nhân viên làm việc, hay là đang đóng vai trò làm một bảo mẫu của Phong Đạt.

Hai người đàn ông lão luyện, đứng đầu hai tập đoàn lớn đang chơi trò mèo vờn chuột với con thỏ con – Phong Đạt.

Phong Đạt không biết mình đã lọt vào cạm bẫy do cả hai giăng ra, ngây thơ cho rằng chính mình đang đùa bỡn họ.

Sáng nay, Trác Phi Dương và Bách Khải Văn hẹn gặp ông Hứa – người chủ của một khu đất lớn. Cả hai đang cạnh muốn mua khu đất này, ai thắng cuộc sẽ kiếm được một món tiền lớn. Hai người đều là những người thâm trầm, thủ đoạn có thừa, cân tài cân sức, nên khó mà phân được thắng bại.

Trác Phi Dương và Phong Đạt ngồi một bên. Bách Khải Văn và trợ lý của hắn ngồi một bên. Ngồi ở vị trí chính giữa là ông Hứa – chủ của khu đất mang ra đấu thầu.

Bách Khải Văn thỉnh thoảng, không biết vô tình hay cố ý lại liếc mắt nhìn Phong Đạt, hai nhúm tóc phía sau gáy Phong Đạt dựng đứng hết cả lên. Cách nhìn của Bách Khải Văn chẳng khác gì một con rắn đang nhìn một con ếch.

Phong Đạt toát mồ hôi lạnh, cầu mong cuộc đấu thầu vô bổ này nhanh chóng kết thúc để lái xe ra về. Ngồi đối diện với Bách Khải Văn thế này, khiến Phong Đạt có cảm giác như đang ngồi trên một đồng lửa, lòng thấp thỏm không yên.

Từ đầu đến cuối buổi đấu thầu, Trác Phi Dương luôn ăn nói điềm tĩnh và ôn hòa, không mấy may có một chút tức giận.

Phía bên kia, Bách Khải Văn nhip nhàng gõ tay xuống mặt bàn. Hắn rất ít nói, đa phần đều do trợ lý của hắn đối đáp với Trác Phi Dương và ông Hứa.

Trác Phi Dương cười nhạt, nâng tách trà lên môi, nhấp một ngụm nhỏ.

Phong Đạt nhàm chán, hết chống khuỷu tay xuống bàn, lại quay ngược quay xuôi nhìn ngắm đồ đạc và cách trang trí trong phòng.

Bách Khải Văn và Trác Phi Dương thấy Phong Đạt không khác gì một con rối biết cử động. Họ nghĩ thầm nếu không phải do đây là một cuộc đấu thầu căng thẳng, có lẽ Phong Đạt đã kích động đứng bật dậy, và hét ầm lên kêu chán rồi.

“Không thoải mái sao?” Trác Phi Dương cười hỏi Phong Đạt. Nụ cười của hắn khiến ba người đàn ông ngồi trong phòng lóa mắt, ngơ ngác nhìn.

Theo những gì mà họ biết, Trác Phi Dương hiếm khi cười, thái độ lúc nào cũng nhàn nhạt và lạnh lùng, chẳng lẽ họ đã nhìn nhầm rồi sao?

Nụ cười trên môi Trác Phi Dương nhanh chóng tiêu thất, như chưa từng xảy ra.

Phong Đạt còn mãi quay ngược quay xuôi, đã bỏ lỡ mất nụ cười xinh đẹp như hoa có hai lúm đồng tiền trên má của Trác Phi Dương.

Phong Đạt thấy bốn người đàn ông đều tập trung nhìn mình. Phong Đạt sùng sốt, sờ sờ sống mũi, gượng cười hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Bách Khải Văn hứng thú nhìn Phong Đạt, hỏi Trác Phi Dương: “Chủ tịch Dương. Sau khi kết thúc buổi đấu thầu, có muốn đi uống với tôi vài ly rượu không?”

Trác Phi Dương cười lạnh: “Cảm ơn Tổng giám đốc Văn, nhưng tôi bận rồi.”

Nói xong, Trác Phi Dương đặt ly cà phê xuống mặt bàn gỗ, lạnh lùng bảo Phong Đạt: “Chúng ta đi về thôi.”

Phong Đạt ngơ ngác đứng lên theo Trác Phi Dương, ngu ngơ không hiểu vì lý do gì Trác Phi Dương đột nhiên lại nổi giận như thế.

“Chủ tịch Dương, về phần khu đất...” Ông Hứa vội nói với theo.

“Trợ lý của tôi sẽ tìm gặp ông sau.” Trác Phi Dương không quay đầu lại, hướng cánh cửa phòng bước tới.

Phong Đạt khó hiểu quay lại nhìn lướt qua ba người đàn ông. Khi bắt gặp ánh mắt của Bách Khải Văn đang giễu cợt nhìn mình, Phong Đạt điên tiết, không kịp suy nghĩ hậu quả, đã le lưỡi làm mặt hề với Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn chìm trong trạng thái ngây ra như phỗng trong vòng mấy giây, sau đó hần bật cười to.

Trợ lý của hần kinh ngạc hết nhìn theo hướng đi của Phong Đạt và Trác Phi Dương, lại quay sang nhìn Bách Khải Văn. Tại sao không khí lại có chút quỷ dị thế này? Hai người đàn ông đang có dự tính định làm gì với chàng thanh niên có khuôn mặt trẻ con và tính cách dễ thương kia? Trên đường đi, Phong Đạt cẩn thận quan sát sắc mặt của Trác Phi Dương trong gương xe, không dám ho he nói câu gì, chỉ sợ hần nổi giận đuổi việc mình ngay ngày đầu tiên đi làm. Phong Đạt chưa bao giờ thiếu tiền, ngoài tiền bố mẹ và ông nội cho, hơn 10 tuổi, Phong Đạt đã sống tự lập, tự kiếm tiền tiêu vặt, thậm chí số tiền mà Phong Đạt kiếm được còn nhiều hơn số tiền bố mẹ và ông nội cho.

Phong Đạt là một tác giả trẻ tuổi, viết truyện trinh thám rất thành công, ngoài ra còn là người cộng tác dấu mặt của một tờ báo lớn. Nếu không phải vì muốn điều tra thêm thông tin về Bách Khải Văn và Trác Phi Dương, Phong Đạt đâu cần phải hạ mình đi làm nhiều việc chỉ kiếm được vài đồng bạc như thế, suýt chút nữa còn nguy hiểm đến tính mạng.

“Cậu và Bách Khải Văn quen biết nhau?” Bình thường Trác Phi Dương không có hứng thú với đời tư của nhân viên dưới quyền, nhưng không hiểu tại sao đối với Phong Đạt, hần lại muốn tìm hiểu thêm về các mối quan hệ ngoài luồng của Phong Đạt.

“Tôi làm sao có thể quen biết với nhân vật lớn như Tổng giám đốc Bách Khải Văn.” Phong Đạt chột dạ khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén và lạnh lùng như băng đá của Trác Phi Dương. Biết nói dối không xong, nuốt nước bọt cho cổ họng bớt khô, Phong Đạt rầu rĩ đáp: “Tôi đúng là không quen biết với Tổng giám đốc Bách Khải Văn thật, nhưng đã từng gặp anh ta một lần trong một quán bar. Chỉ vì sợ ý đồ rượu vang vào vạt áo của anh ta, nên sáng nay khi trông thấy anh ta, tôi hơi hoảng hốt.”

Những lời mà Phong Đạt nói không phải hoàn toàn sai sự thật, trong đó có năm phần là thật, năm phần là giả. Cuộc sống của Phong Đạt lúc nào cũng thần thần bí bí như thế.

Trác Phi Dương nhìn nửa khuôn mặt thon dài của Phong Đạt. Hần có thể hiểu được Phong Đạt đang không nói thật, mà đang giấu giếm hần nhiều thứ, nhưng hần không chấp nhận, chỉ cần Phong Đạt không phải là người do Bách Khải Văn cử sang tiếp cận hần là được.

“Trưa nay muốn đi ăn ở đâu, tôi mời?” Trác Phi Dương đột ngột chuyển đề tài, hỏi Phong Đạt.

Phong Đạt sững sốt, nhìn hình ảnh của Trác Phi Dương trong gương xe: “Chủ tịch vừa mới mời tôi đi ăn cơm trưa sao?” Phong Đạt thật sự không thể tin được. Hai người chỉ gặp lại nhau vào sáng nay, Phong Đạt nhớ Trác Phi Dương là ai, còn Trác Phi Dương chưa chắc đã nhớ ra được. Hơn nữa, Phong Đạt chỉ là một tài xế nhỏ nhoi, không phải là nhân viên cao cấp và quan trọng trong công ty.

“Không cần phải nghĩ nhiều như thế. Bữa trưa hôm nay tôi mời.” Trác Phi Dương buồn cười nhìn khuôn mặt đăm chiêu suy nghĩ của Phong Đạt. Chỉ mời một bữa cơm thôi, có nhất thiết phải lo sợ như thế không? Lẽ ra một nhân viên bình thường được chủ tịch mời đi ăn cơm trưa phải sung sướng đến phát điên mới phải, đằng này, Phong Đạt lại cân nhắc như sợ Trác Phi Dương sử dụng mưu kế để đưa mình vào bẫy.

Theo yêu cầu của Trác Phi Dương, Phong Đạt lái xe đến nhà hàng Khánh Châu nằm gần bến cảng của Hồng Kông.

Phong Đạt chưa từng đến nhà hàng này lần nào, tuy nhiên cũng đã từng tham khảo trong sách ẩm thực. Người ta nói đi một ngày đàng học một sàng khôn, Phong Đạt cũng muốn một lần đến đây dùng bữa cho biết.

Nhân viên phục vụ nữ dẫn cả hai lên lầu hai. Hình như Trác Phi Dương là khách VIP ở đây, nên hần vừa mới xuất hiện, nhân viên đã biết phải dẫn hần đi đâu.

Phong Đạt cảm thán nghĩ: “Những người có nhiều tiền và có địa vị thật sướng, đi đâu và làm gì cũng được phục vụ đến tận răng.” Phong Đạt ngẩng đến người nhưng lại quên mất bản thân mình cũng là một công tử con nhà phú gia, có tiền bạc và địa vị không thua kém gì Trác Phi Dương. Phong Đạt đã đóng quá nhập tâm vai diễn tài xế của mình.

Căn phòng rộng hơn 10 mét vuông, bốn bức tường được sơn màu trắng, giữa phòng kê một chiếc bàn gỗ hình chữ nhật dài hơn hai mét. Từ trong phòng có thể nhìn ra bên ngoài ban công.

Phong Đạt không quen ngồi quỳ gối như người Nhật và người Hàn, đã đặt phịch mông xuống nền gạch men trải thảm màu trắng, khoanh chân lại như một nhà sư đang nhập thiền.

Cô nhân viên che miệng cười khúc khích.

Trác Phi Dương khòe miệng khê nhếch lên. Trẻ con vẫn mãi là trẻ con, dù có ăn mặc như thế nào, bản tính sớm muộn cũng lộ rõ ra bên ngoài.

Trong khi chờ nhân viên trong nhà hàng bung đồ ăn lên, Phong Đạt không hề ngồi không, bỏ mặc vị chủ tịch cao cao tại thượng ngồi đối diện với mình, kéo khóa túi balô, đặt máy tính Laptop trên mặt bàn, mở nguồn, chờ cho máy khởi động xong, Phong Đạt mở cửa sổ Word, đánh một dòng chữ thật dài.

Trác Phi Dương kinh ngạc nhìn Phong Đạt. Thái độ của cậu nhân viên này cũng quá coi thường người chủ tịch như hắn đi. Trong khi những nhân viên khác khép nép, cố hết sức lấy lòng hắn, Phong Đạt lại coi hắn như một người bình thường để đối xử. Tuy có lúc tỏ ra nhún nhường, nhưng Trác Phi Dương biết tất cả chỉ là giả tạo và đóng kịch cho hắn xem. Chẳng thanh niên này vốn không thích sống gò bó, không muốn nghe theo mệnh lệnh của ai cả.

Trác Phi Dương uống một ngụm cà phê, chú ý đến nhất cử nhất động của Phong Đạt. Đầu Phong Đạt nghiêng nghiêng, có lúc thấy cười ngu ngơ, có lúc lại cau mày, vầng trán thanh tú lộ rõ xuất hiện hai nếp nhăn, đôi mắt chỉ còn lại một cái khe, nụ cười của cậu nhóc thật hồn nhiên, hai chiếc răng khểnh duyên dáng xuất hiện sau đôi môi đỏ hồng.

Trác Phi Dương lặng người, thấy mình thật ngớ ngẩn. Tại sao có thể nhìn ngắm một chàng trai đến mê say, có thể phảng phất thấy hình ảnh của người con gái đã chôn chặt trong lòng mình hơn 18 năm nay qua dáng vẻ của cậu nhóc ?

Vừa ngay lúc đó, hai nhân viên của nhà hàng Khánh Châu bung đồ ăn lên cho hai người.

Phong Đạt không khách sáo, vừa ăn vừa nhìn màn hình máy tính, có lúc đang ăn tự dưng lại reo ầm lên.

Trác Phi Dương có chút dở khóc dở cười. Hắn có cảm giác mình đang ăn cơm cùng với một đứa trẻ con, mà đúng là Phong Đạt hẳn còn là một đứa trẻ con thật. Tuy đã đến tuổi trưởng thành, nhưng vẫn giữ được nét hồn nhiên của tuổi vị thành niên.

Không biết trên màn hình máy tính hiện lên dòng thông tin gì, Phong Đạt lập tức buông đũa, ôm khư khư lấy chiếc máy vi tính, ngồi gọn vào một góc của căn phòng, tay lả lướt trên bàn phím, Trác Phi Dương còn nghe được Phong Đạt nói lầm bầm trong miệng.

Tính cách và hành động của Phong Đạt quá phong phú, Trác Phi Dương thích ứng không kịp. Hơn 18 năm nay, hắn sống rất lặng lẽ, thói quen và suy nghĩ của hắn không mấy thay đổi. Phong Đạt vừa bước vào cuộc sống của hắn đã mang theo một luồng gió mới, đầy màu sắc và sôi động. Hắn không biết liệu có thể dung hòa được với sức sống đang căng tràn trong cơ thể của Phong Đạt không, hay là hắn phải sớm để cho Phong Đạt rời khỏi thế giới của hắn ?

Ăn xong bữa trưa, Phong Đạt lái xe đưa Trác Phi Dương về công ty. Trên đường đi, Phong Đạt trở nên im lặng một cách lạ thường, khuôn mặt đắm chiêu suy nghĩ, hình như cậu nhóc đã gặp phải vấn đề gì đó khó khăn.

Trác Phi Dương chống khuỷu tay, hứng thú quan sát biểu hiện trên khuôn mặt của Phong Đạt. Biểu hiện trên khuôn mặt của cậu nhóc quá phong phú, tính cách vô cùng thú vị, cách cư xử và ứng đối lại có phần thần thần bí bí khiến Trác Phi Dương có nhã hứng muốn tìm hiểu.

Về đến công ty, Phong Đạt lái xe vào garage, tắt máy, bước xuống mở cửa xe cho Trác Phi Dương.

Phong Đạt nghĩ làm tài xế xe cho người khác chỉ cần đưa ông chủ đến công ty, sau đó có việc gì cần ra ngoài thì gọi điện cho mình là được rồi, không cần phải kẻ kẻ đi theo bên cạnh ông chủ, nhưng Phong Đạt đã nghĩ quá đơn giản rồi thì phải.

Phong Đạt khom người, lễ phép nói: “Chủ tịch, không còn việc gì khác, tôi có thể đi được rồi chứ ?”

“Cậu lên văn phòng của tôi ngồi đi.” Trác Phi Dương khê nhếch mép, thừa biết cậu nhóc đang tính toán gì trong đầu. Ban đầu tìm đủ mọi cách để tiếp cận với hắn, bây giờ lại muốn bỏ chạy sao ?

“.....” Phong Đạt sững sờ nhìn Trác Phi Dương, đôi môi hồng nhạt hết khép rồi lại mở: “Chủ tịch vừa mới yêu cầu tôi lên văn phòng của chủ tịch ngồi sao ?” Phong Đạt thấy có chút đau đầu: “Nhưng mà tôi là tài xế riêng của chủ tịch, không phải là một nhân viên văn phòng.”

“Ngay cả cậu cũng biết mình là nhân viên dưới quyền của tôi ?” Trác Phi Dương trào phúng hỏi Phong Đạt: “Nếu thế, cậu phải hiểu rõ những gì tôi vừa mới nói mới phải.”

Phong Đạt tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cậu nhóc thấy mình hoàn toàn nhầm khi nghĩ Trác Phi Dương là một con người có tính cách ôn hòa và trầm tĩnh, phải nói hắn là một tên xấu xa, lợi dụng uy quyền để chèn ép một cấp dưới như cậu mới đúng.

Trác Phi Dương xoay người bước đi. Hắn rất hài lòng khi trông thấy bộ mặt xám xịt, nhăn nhó trông có vẻ khổ sở và tội nghiệp của cậu nhóc. Tuy thấy có hơi chút tội lỗi khi đi bắt nạt một đứa trẻ con, nhưng hắn không thể để cho một con chó con vượt mặt khỏi tầm mắt.

“Đi thôi.” Đang đi, Trác Phi Dương quay lại giục Phong Đạt.

Phong Đạt không tình nguyện đi theo Trác Phi Dương, trong miệng không ngừng lầm bầm: “Trác Phi Dương chết tiệt, tôi nguyện rửa ông. Hừ...hừ....”

Trác Phi Dương cố nín cười. Cậu nhóc càng trung ra bộ mặt cún con đang bị bắt nạt, hắn càng muốn khi dễ.

Đột nhiên, Trác Phi Dương giật mình, thu hồi lại ánh mắt đang chiêm ngưỡng khuôn mặt xinh đẹp của Phong Đạt. Hắn thật sự có tính ngược đãi người

khác sao ? Từ trước đến nay, có bao giờ hắn có suy nghĩ kì lạ như thế.

Tự trách bản thân mình, Trác Phi Dương trở về con người trầm lạnh trước kia.

Phong Đạt đi bên cạnh Trác Phi Dương, trong đầu còn mãi suy nghĩ và tính toán chuyện khác, nên không mấy chú ý đến thái độ kì lạ của Trác Phi Dương. Nếu cậu nhóc biết Trác Phi Dương đang nghĩ gì trong đầu, cậu nhóc đã khóc thét và bỏ chạy thật xa rồi.

Đi qua tiền sảnh, nhiều nhân viên nữ trong công ty vừa kính cẩn chào Trác Phi Dương, vừa len lén nhìn hắn bằng con mắt ngưỡng mộ và ước ao, ngay cả Phong Đạt cũng không thoát khỏi ánh mắt chiêm ngưỡng của họ.

Da đầu Phong Đạt run lên, vội thay Trác Phi Dương bấm nút thang máy. Khi cánh cửa thang máy mở ra, Phong Đạt nhường cho Trác Phi Dương vào trước, cố đóng cho đạt vai cấp dưới của mình.

Trác Phi Dương thâm trầm nhìn Phong Đạt. Hắn đã cố kiểm soát suy nghĩ và cảm xúc trong lòng mình, nhưng không thể khống chế được ước muốn quan sát cậu nhóc. Mỗi khi trông thấy khuôn mặt thanh nhã và tỏ ra bất đắc dĩ của cậu nhóc, khóe môi Trác Phi Dương lại nhếch lên.

Phong Đạt bấm nút lên tầng thứ 10, sau đó chấp hai tay trước bụng, nghiêm chỉnh đứng bên cạnh Trác Phi Dương như một vệ sĩ đang bảo vệ ông chủ của mình.

Trác Phi Dương không thể nhịn được cười nữa. Cậu nhóc cũng đã quá nghiêm túc đi, đóng kịch cũng không cần phải quá nhập tâm như thế.

Nghe thấy tiếng cười khẽ của Trác Phi Dương, Phong Đạt giật mình, ngơ ngác nhìn Trác Phi Dương. Thấy hắn đang nhìn mình bằng đôi mắt giễu cợt, Phong Đạt tức điên người, nói qua hai hàm răng nghiến chặt: “Chủ tịch, có chuyện gì vui sao ?”

Nếu người khác hỏi hắn câu này, sẽ bị sa thải ngay lập tức, mà cũng không có ai dám hỏi thẳng hắn như thế. Nhưng đối với Phong Đạt thì lại khác, Trác Phi Dương thu lại nụ cười, hạ giọng đáp: “Không có gì.”

Phong Đạt siết chặt tay, hai mắt bốc hỏa, vừa tức giận vừa thấy xấu hổ. Kể từ lúc gặp lại Trác Phi Dương, đã liên tục thất thố, tạo cho hắn nhiều cơ hội cười nhạo mình. Càng nghĩ Phong Đạt càng thấy nản, có lẽ công việc tài xế riêng của Trác Phi Dương không thể làm lâu hơn được nữa. Phong Đạt đang tính đến chuyện xin nghỉ việc.

Lên đến lầu thứ 10, Phong Đạt và Trác Phi Dương sánh đôi đi trên hành lang. Trước khi mở cửa văn phòng chủ tịch, Trác Phi Dương cười như không cười bảo Phong Đạt: “Cậu là đang tính toán muốn xin nghỉ việc sao ?”

Phong Đạt kinh hoàng, mở to mắt nhìn Trác Phi Dương. Bỗng dưng thấy sợ hãi, người đàn ông này làm sao có thể đọc được suy nghĩ trong đầu mình, chẳng lẽ trên khuôn mặt mình viết rõ dòng chữ: “Tôi đã chán ngấy ông và muốn xin nghỉ việc?” sao ?

Trong khi Phong Đạt còn đang tự hỏi bản thân mình, Trác Phi Dương lạnh lùng nói: “Nếu cậu muốn nghỉ việc trước hết hãy làm cho xong thời hạn hợp đồng ghi trong hồ sơ. Nếu không, ...” Trác Phi Dương cười lạnh, không nói gì thêm.

Phong Đạt rùng mình, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa, cơ thể bất giác run lên. Người đàn ông này còn nguy hiểm và đáng sợ hơn cả Bách Khải Văn và chú Vũ Gia Minh. Phong Đạt khóc không ra nước mắt, lòng thầm cầu mong trong thời gian làm tài xế riêng cho hắn sẽ không gây ra chuyện gì. Nếu không.....

Phong Đạt vỗ vỗ ngực, cơ thể xui xuống, hai tay buông thõng, khuôn mặt thiên biến vạn hóa.

Khóe môi Trác Phi Dương co giật. Trong lòng hắn đang thầm cười to, cũng có một chút tự trách khi đi bắt nạt một đứa trẻ con, nhưng bên ngoài hắn vẫn giả vờ nghiêm lạnh, hứng thú quan sát khuôn mặt khô sớ của Phong Đạt.

“Buổi chiều hôm nay, cậu ngồi trong văn phòng cho tôi.” Và thế là, vị chủ tịch cao cao tại thượng của chúng ta ban ra một lệnh hết sức kì cục và vô lý. Phong Đạt bất mãn xách túi balô, ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa bọc da màu xám đen trong phòng.

Sau khi tặng cho vị chủ tịch đáng ghét kia một cái lườm sắc lẹm, Phong Đạt kéo túi balô, lấy Laptop màu trắng đặt trên mặt bàn kính. Trong văn phòng cũng có một chiếc máy tính desktop, tuy nhiên Phong Đạt thích dùng máy tính cá nhân của mình hơn.

Phong Đạt chỉ bất mãn và khó chịu ban đầu, khi đã đắm chìm vào trong thế giới máy vi tính, Phong Đạt hoàn toàn quên hết hiện tại xung quanh.

Trác Phi Dương ngồi trên ghế, sau chiếc bàn dùng để làm việc của mình. Thỉnh thoảng, Trác Phi Dương lại liếc mắt nhìn Phong Đạt. Cho đến bây giờ, hắn cũng không hiểu vì sao mình lại hành động một cách khác thường như thế. Rõ ràng, Phong Đạt chỉ là một cậu nhóc chưa trưởng thành, tính cách trẻ con, tùy hứng, không mang lại một chút giá trị gì cho công việc của hắn, nhưng mà...

Trác Phi Dương chống khuỷu tay xuống bàn, giấu ánh mắt thâm trầm của mình sau hàng lông mày rậm rạp. Phong Đạt mang lại cho hắn những cảm giác rất quen thuộc. Khuôn mặt, sống mũi, đôi mắt và vóc dáng kia đều phẳng phất hình ảnh của ai đó. Phong Đạt giống Thư Phàm đến nỗi, hắn có cảm giác đang được gặp lại Thư Phàm cách đây 18 năm.

Chương 7

Năm giờ chiều, Phong Đạt lái xe đưa Trác Phi Dương về nhà riêng. Cả ngày hôm nay, Phong Đạt không thoải mái một chút nào. Phải làm việc dưới quyền, phải nghe theo mệnh lệnh và sắp xếp của người khác, Phong Đạt gần như hóa điên. Mới đi làm ngày đầu tiên, Phong Đạt đã không chịu đựng được rồi, phải làm tài xế cho Trác Phi Dương trong vòng hai tháng, Phong Đạt không tưởng tượng ra được bộ dạng của mình nữa.

Gần bảy giờ tối, Phong Đạt mới về đến nhà. Cô em gái Thủy Tiên bị nhốt trong nhà nguyên một ngày, gọi điện cho anh trai nhưng không chịu bắt máy, Phong Đạt vừa đặt chân vào cửa phòng khách, đã phải nghe nguyên một chàng kẻ lẽ khở sở quen thuộc của Thủy Tiên.

Tại Phong Đạt ù đi, trong lòng không ngừng kêu khổ. Đi làm cả ngày hôm nay đã mệt mỏi lắm rồi, về nhà còn bị Thủy Tiên hành hạ hai lỗ tai nữa.

Cũng may được ông nội giải vây, Phong Đạt mới bình yên đi về phòng tắm rửa và thay quần áo.

Thật ra, Trác Phi Dương không phải là một ông chủ quá khó tính và cao ngạo, chỉ là Phong Đạt không thích tính cách thâm trầm và lạnh lùng của hắn. Phong Đạt thích những con người sống phóng khoáng, thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng mình hơn là cố giấu kín bên trong.

Đã gặp được Trác Phi Dương rồi, Phong Đạt có chút hài lòng, bước tiếp theo phải làm như thế nào, Phong Đạt còn đang tính toán.

Quá mệt mỏi, sau khi tắm rửa xong, Phong Đạt leo lên giường ngủ, ngay cả cơm tối cũng không buồn ăn.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm có cách dạy con rất tiến bộ. Họ để cho con cái tự do làm những gì mà chúng thích. Tuy nhiên không phải là thả lỏng hoàn toàn, khi thấy chúng có dấu hiệu đi quá đà, họ sẽ tìm cách khuyên răn và ngăn cản không cho phép chúng tiếp tục phạm thêm sai lầm.

Chín giờ tối, cánh cửa phòng ngủ của Phong Đạt nhẹ nhàng mở ra, một bóng hình có thân hình mảnh khảnh, cao gần 1m7, nhón gót đi vào trong phòng.

Bóng hình cẩn thận nhìn người con trai đang nằm trên người, sau khi xác định được người con trai kia đã ngủ say, bóng hình bắt đầu di chuyển đến gần chiếc giường.

Bàn tay trắng muốt vươn ra, hai ngón tay co lại, búng nhẹ vào mũi Phong Đạt.

Phong Đạt cau nhàu trong miệng, tay gãi mũi.

Thủy Tiên cười khế, bĩu môi, nói nhỏ: “Anh trai chết tiệt, không chịu cho em đi theo. Hừ, để xem tối nay anh có thể ngăn cấm em được không?”

Thủy Tiên bịt miệng, cười hắc hắc, bộ dạng hết sức gian trá. Đi nhón gót đến gần tủ áo, tay nhẹ nhàng mở cánh cửa gỗ. Thủy Tiên tinh mắt, nhìn xuyên qua ánh sáng mờ tối của bóng đèn ngủ trong phòng, vươn tay lấy một bộ quần áo màu xám đen của Phong Đạt. Khó người của hai em gần giống nhau, Thủy Tiên có thể mặc vừa quần áo của Phong Đạt.

Phong Đạt ngủ say như chết, không biết cô em gái tinh ranh đang lấy trộm quần áo của mình.

Thủy Tiên sau khi thành công lấy được bộ quần áo mà mình cần, đã nhẹ nhàng khép cánh cửa, quay trở về phòng riêng. Đầu tiên, Thủy Tiên, thay quần áo ngủ, mặc bộ quần áo của Phong Đạt vào người, tiếp theo đội mớ tóc giả đã chuẩn bị từ trước lên đầu.

Đứng soi mình trước gương, Thủy Tiên chỉnh trang lại ngoại hình, tập cách đi đứng và luyện giọng nói cho giống một thằng con trai.

“Xin chào, tôi là Phong Đạt, rất vui được làm quen.” Thủy Tiên đứng thẳng người, cố ý hạ thấp giọng, tạo nên âm thanh khàn khàn, người khác nghe khó mà phân biệt được đâu là nam đâu là nữ.

Luyện cho đến khi thuần thục, Thủy Tiên cao hứng cười toe toét, nhón gót đi ra cửa phòng. Khom người, hé mắt nhìn khắp hành lang lâu hai, vênh tai chăm chú lắng nghe động tĩnh xung quanh. Mắt gần một lúc, yên tâm người trong nhà không ai còn thức, Thủy Tiên đóng cửa phòng lại. Thủy Tiên bắt chước Phong Đạt, chọn cách treo cửa sổ xuống khu vườn phía dưới.

Thủy Tiên không giỏi võ như Phong Đạt, khi treo xuống từ cửa sổ có chút chật vật, hai tay bám chặt vào ống nước, thân hình nhỏ nhắn chuôi dãn xuống.

“Phịch!” Thân hình Thủy Tiên rơi xuống đất, tiếp theo một âm thanh như mèo kêu vang lên: “Ai ui.”

Thủy Tiên chống hông, xoa xoa thất lưng, khắp người ngứa ngáy.

Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt đứng trên ban công lầu hai nhìn cảnh con gái vừa chạy vừa nhăn nhó kêu đau. Cả hai đều lắc đầu thờ dài. Xem ra họ đã sinh ra hai tiểu quỷ rồi. Hết tháng anh nghịch ngợm quậy phá, chuyên trốn nhà đi chơi vào ban đêm, ngay cả cô em gái cũng học tập theo.

Thủy Tiên ngao ngán nhìn cánh cổng sắt cao hơn hai mét trước mắt. Trong bóng tối, những cọc sắt nhọn hoắc trông sừng sững như những cọc sắt nung dưới địa ngục. Thủy Tiên nuốt nước bọt, mặt đầm đìa mồ hôi, tóc bết chặt vào trán. Lén lút trốn nhà đi chơi vào ban đêm tuy đem lại cảm giác phấn khích, nhưng không đơn giản như Thủy Tiên từng mơ tưởng đến.

Vì sự nghiệp bay nhảy của mình, Thủy Tiên hạ quyết tâm phải trèo qua cánh cổng sắt cao cao trước mặt này bằng được. Hai tay bấu vào song sắt, chân đặt lên từng thanh sắt chắn ngang, Thủy Tiên cố gắng trèo lên.

Hoàng Tuấn Kiệt buồn cười bảo Thư Phàm “Em xem con gái của chúng ta kìa, anh tưởng sau mấy năm tập võ thân thủ của nó phải bằng thằng Phong Đạt chứ ?”

Thư Phàm cười theo Hoàng Tuấn Kiệt: “Anh so sánh Thủy Tiên với Phong Đạt làm gì. Thủy Tiên đâu có giống Phong Đạt, trong khi một đứa tưởng rằng mình là một thằng con trai, một đứa lại muốn sống giống một tiểu quý, không muốn làm một tiểu thư, phận làm cha làm mẹ như chúng ta đành phải thuận theo lựa chọn cách sống của chúng nó.”

Hoàng Tuấn Kiệt vòng tay qua vai vợ, kéo Thư Phàm đứng sát vào ngực, neho mắt nhìn con gái đã trèo sang được bên kia của cánh cổng sắt: “Em xem kìa, con bé sắp thoát được ra ngoài rồi. Chúng ta có cần lái xe đi theo nó không ?”

“Để cho nó tự do làm những gì mà nó thích đi.” Thư Phàm tuy mạnh miệng nói thế, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được lo lắng.

*****

Thủy Tiên nhảy bộp xuống đất, hai lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, bị xước đôi chỗ, tuy bị đau là thế, nhưng tâm trạng Thủy Tiên lại phấn khích, sung sướng muốn hét âm lên.

“Cuối cùng mình cũng thành công trốn thoát khỏi nhà đi chơi đêm rồi.” Thủy Tiên vừa chạy biến đi, vừa cười toe toét, vừa hoa chân múa tay, khiến những người đi trên vỉa hè đều kinh ngạc mở to mắt nhìn. Có người còn lầm tưởng Thủy Tiên là một bệnh nhân tâm thần vừa mới trốn trại.

Thủy Tiên không chú ý đến họ, vẫy tay bắt một chiếc xe tắc xi. Thủy Tiên đọc điện chỉ của một quán bar nổi tiếng trong thành phố. Hiếm khi mới được đi ra ngoài chơi vào ban đêm, Thủy Tiên muốn thoải mái quậy phá một bữa.

Đi tắc xi mất gần 10 phút, Thủy Tiên trả tiền cho tài xế, tự mở cửa bước xuống. Trước cửa quán bar có hai người đàn ông to cao đứng gác, nhiệm vụ của họ là kiểm tra thẻ thành viên của từng vị khách.

Thủy Tiên quan sát thấy có mấy vị khách tuy rằng ăn mặc lịch sự, vóc dáng và tướng tá đều khôi ngô và tuấn tú, thậm chí ngay cả những quý cô xinh đẹp cũng không được phép đặt chân vào trong quán bar nếu không có thẻ thành viên.

Thủy Tiên rầu rĩ, kêu khổ: “Mình không mang theo thẻ, làm sao vào được trong quán đây ? Đã đến tận đây rồi, chẳng lẽ phải bỏ về không thế này ?”

Thủy Tiên không cam lòng, chấp tay sau lưng, đi qua đi lại trước cửa quán. Hành động khó hiểu của Thủy Tiên đã gây sự chú ý của mọi người xung quanh.

Thủy Tiên nghĩ thầm: “Mình cứ đánh bạo lên hỏi hai người đàn ông cao to kia xem, biết đâu số mình lại may mắn được phép bước vào trong thì sao ?”

Mang theo chút niềm tin và hy vọng vào vận may rủi của mình, Thủy Tiên tươi cười bước lại gần hai người đàn ông.

Một trong hai người gác cửa lịch sự chìa tay, đứng chắn trước mặt Thủy Tiên: “Xin hỏi quý khách có mang theo thẻ thành viên của quán bar không ?”

Sắc mặt Thủy Tiên thoáng biến đổi, nhưng nhanh chóng biến mất, nụ cười vẫn giữ trên môi: “Thành thật xin lỗi, tôi là lần đầu tiên đến đây. Anh làm ơn cho tôi vào, lần sau tôi đăng kí làm thẻ được không ?”

Người đàn ông gác cửa khinh thường nhìn bộ quần áo bụi bặm trên người Thủy Tiên. Bộ quần áo này chỉ dành cho những thanh niên đua xe, hay một chàng phóng viên đi săn tin tức. Tuy vậy, anh ta vẫn lịch sử bảo Thủy Tiên: “Tôi rất tiếc, đây là quy định của quán bar, tôi không thể cho cậu vào được.”

Thủy Tiên thu lại nụ cười, bắt mắt cao giọng chất vấn người vệ sĩ gác cổng: “Đây là thái độ đối xử với khách đến quán bar sao ? Hai anh khinh thường người khác quá !”

Thủy Tiên lôi kéo hai người phụ nữ vừa bị từ chối không cho vào quán bar, dùng họ làm đồng minh: “Chúng tôi có tiền, tại sao không cho chúng tôi vào ? Tôi muốn gặp ông chủ của hai anh, muốn hỏi ông ta xem cách cư xử của hai anh dành cho khách như thế có được không ?”

Hai người đàn ông gác cổng, sợ Thủy Tiên sẽ phản ánh lên ông chủ của họ thật. Vì sợ bị khiển trách, dẫn đến mất việc, một trong hai người nhẹ giọng bảo Thủy Tiên: “Cậu đi về đi, lần sau có thẻ thành viên rồi hãy đến.”

Thủy Tiên bĩu môi, bực bội nói còn to tiếng hơn cả lúc nãy: “Đối xử bất lịch sự với khách như thế, mà đòi tôi trở thành viên của quán bar các người sao ?”

Hai cô gái bị từ chối như Thủy Tiên, đồng cảm với Thủy Tiên. Họ tức giận nhìn hai người đàn ông gác cổng. Người ta nói đắc tội với ai cũng không nên đắc tội với những người phụ nữ liều lĩnh và có khả năng ăn nói.

Hậu quả, những người đứng xung quanh đều nhường mắt nhìn, chỉ trỏ và bàn tán xì xầm như một cái chợ.

Đúng vào lúc đó, một chiếc xe ô tô BMW màu xám đen đỗ trước cửa quán. Trên băng ghế đằng trước, một người đàn ông mặc vét đen bước xuống, khom người mở cửa xe cho một người đàn ông mặc vét màu trắng tinh.

Anh ta vừa xuất hiện, tiếng ồn ào xung quanh bỗng chốc trở nên im lặng một cách khác thường, tất cả đều chăm chú nhìn người đàn ông mặc bộ vét màu trắng.

Thủy Tiên còn đang tức giận phùng phùng, mãi sẵn tay áo, mồm nậm miệng báy tranh cãi với hai người đàn ông gác cửa, không hay tai họa sắp giáng xuống đầu mình.

Hai người đàn ông gác cửa nhác trông thấy người đàn ông mặc bộ vét màu trắng, đã toát mồ hôi vì sợ, vội khom người, cung kính chào anh ta một tiếng: “Ông chủ.”

Thủy Tiên hoan hỉ, gian trá nở một nụ cười, nghĩ thầm cơ hội trả đũa đến rồi, vội quay lại nhìn người đàn ông mặc vét màu trắng mà hai người đàn ông kia vừa chào một tiếng: “Ông chủ.”

Khi bốn mắt giao nhau, Bách Khải Văn thoát có chút giật mình, nhưng ngay sau đó, nụ cười giảo hoạt và giá lạnh nở trên môi hắn. Oan gia ngõ hẹp a !

Thủy Tiên bắt gặp thấy có một con ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Ánh mắt của người đàn ông này sao lại đáng sợ như thế ?

“Có chuyện gì sao ?” Bách Khải Văn tuy mắt nhìn và quan sát thần sắc trên khuôn mặt của Thủy Tiên, nhưng miệng lại hướng hỏi hai nhân viên gác cửa.

Hai nhân viên gác cửa hiểu tính cách làm người của Bách Khải Văn, vội tỏ rõ thái độ cung kính, lựa lời nói: “Cậu thanh niên này không có thể thành viên nhưng lại muốn vào trong quán bar, vì thế chúng tôi đã lịch sự yêu cầu ta đi đăng kí làm thẻ, hôm khác quay lại.”

Thủy Tiên vẫn chưa thoát khỏi trạng thái bàng hoàng và sợ hãi. Người đàn ông toàn thân đều mặc đồ trắng này toát ra một cỗ khí lạnh toát, khiến Thủy Tiên sờn gai ốc, đôi mắt của anh ta dường như có thể nhìn thấu được suy nghĩ của người khác.

Thủy Tiên nuốt nước bọt, thấy miệng đắng lưỡi khô, có cảm giác mình là một con ếch đang được bày trên đĩa để cho người đàn ông này ăn thịt.

Thấy tình hình không ổn, Thủy Tiên bắt gặp đi giật lùi, gượng nở một nụ cười: “Tôi thấy hay là thôi đi, việc này nên cho qua. Đột nhiên, tôi không còn muốn vào trong quán bar nữa. Xin chào...” Thủy Tiên không còn một chút khí thế, cứng ngắc, xoay người bước đi.

Bách Khải Văn thâm trầm nhìn Thủy Tiên, người mà hắn đang nhắm là Phong Đạt. Đã để cho Phong Đạt trốn thoát hai lần, nếu để cho Phong Đạt trốn thoát thêm lần thứ ba, còn gì là mặt mũi của hắn nữa. Thủ cù cộng thêm nợ mới, hắn sẽ tính với Phong Đạt một lần.

Bách Khải Văn phát tay, ngay lập tức Thủy Tiên bị hai người đàn ông cao to đứng chắn mất đường đi.

Thủy Tiên đập nhẹ mũi vào ngực họ. Giật mình, Thủy Tiên đáng thương, ngược đôi mắt tỏ con nhìn hai người đàn ông, run giọng nói: “Phiền hai anh tránh đường.”

Thủy Tiên từng nghe những chiến tích kinh hoàng của ông anh trai, biết Phong Đạt đã đắc tội với không ít người. Đầu tiên, Thủy Tiên cho rằng sống như thế mới đáng sống, nhưng hôm nay...

Trong lòng Thủy Tiên khóc thét, cầu mong tất cả đều là do mình thần hồn nát thần tính, tự hù dọa chính mình, mong rằng ông chủ của hai người đàn ông to cao này không phải là kẻ thù của Phong Đạt, nếu không... da đầu Thủy Tiên run lên, sắc mặt thoảng chốc biến thành trắng bệch, mồ hôi rịn ra đầy trán.

Một trong hai người đàn ông từng ăn không ít quả đắng của Phong Đạt, đã ra tay nhanh như chớp đấm thẳng vào mặt Thủy Tiên.

Thủy Tiên kinh hoàng kêu lên thất thanh: “Các người đang làm gì thế ? Không cho người khác vào trong quán bar thì thôi, tại sao còn dám ra tay đánh người ? Các người có biết pháp luật là gì không ?” Thủy Tiên né đông né tây, chật vật tránh mấy cú đấm nặng tựa ngàn cân của hai người đàn ông.

“Dừng tay.” Bách Khải Văn quát khế, trừng mắt nhìn hai người đàn ông.

Nghe tiếng quát của Bách Khải Văn, hai người đàn ông thu chiêu, đứng thẳng như tượng. Thủy Tiên lau mồ hôi trán, căm tức chỉ thẳng tay vào mặt hai người đàn ông: “Tôi nhất định sẽ kiện các người ra tòa. Chẳng những làm ăn phi pháp, còn ra tay đánh người.”

Chống hai tay vào sườn, ngẩng cao đầu, trông Thủy Tiên chẳng khác gì một con châu chấu đang cố so tài với một chiếc xe tải.

Mọi người xung quanh đều tròn xoe mắt, há hốc mồm nhìn Thủy Tiên không chớp mắt.

“Do cậu nhóc kia không biết Bách Khải Văn là ai, nên mới đại đột đi khiêu khích tính nhẩn nại của hắn, hay là biết nhưng vẫn liều mạng làm càn ?”

Trong đầu họ đều đang nghĩ thầm, liếc mắt nhìn nhau, lòng đang cầu nguyện cho tính mạng của Thủy Tiên.

Khóe môi Bách Khải Văn co giật. Tính cách của Phong Đạt càng ngày càng biến hóa khôn lường. Mỗi lần vô tình gặp lại nhau, Phong Đạt đều để lại ấn

tượng sâu sắc cho hắn, nhưng lần này xem ra hơi quá.

Bách Khải Văn bước lại gần Thủy Tiên, thâm thúy cao thấp đánh giá Thủy Tiên: “Cậu muốn vào trong quán bar chứ gì, để tôi đưa cậu vào.”

Bất thành linh bị Bách Khải Văn đứng áp sát vào người, tiếp xúc một cách vô thanh vô thức, Thủy Tiên sợ hãi, nhảy bật sang bên cạnh mấy bước chân.

Bách Khải Văn cố nhịn cười, liếc mắt nhìn Thủy Tiên: “Thế nào, được một ông chủ như tôi mời, cậu không hài lòng sao ?”

“Không phải, không phải...” Thủy Tiên vội xua tay lia lịa, tự nhủ với lòng là phải giữ vững bình tĩnh, tìm cách an toàn thoát ra khỏi đây. “Anh trai chết tiệt, khi nào về đến nhà, em sẽ xử tội anh. Hu hu hu ! Rút cuộc anh đã đắc tội gì với người đàn ông đáng sợ này hả ?” Thủy Tiên rầu rĩ không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn phụng phịu như chó con.

Nhìn khuôn mặt thiên biến vạn hóa của Thủy Tiên, Bách Khải Văn càng có hứng thú muốn đùa cợt và trừng phạt Thủy Tiên. Hừ ! Dám động chạm vào hắn ? Nếu không dạy cho thằng nhóc này một bài học, mình sẽ không nuốt được cục tức đang nghẹn ứ trong cổ họng.

Bị hai vệ sĩ kèm vào giữa, bị Bách Khải Văn dùng ánh mắt chứa toàn sát khí mãnh liệt chiếu thẳng vào người, Thủy Tiên không còn cách nào khác đành phải đi theo Bách Khải Văn vào trong quán bar.

Thủy Tiên tưởng Bách Khải Văn sẽ đưa mình đến một chiếc bàn, hay quầy bar ngồi, nhưng Thủy Tiên đã đánh giá thấp năng lực của Bách Khải Văn rồi. Hắn đưa thẳng Thủy Tiên vào một căn phòng nằm sâu bên trong quán bar.

Thủy Tiên có cảm giác mình đang đi vào quỷ môn quan, như dừng sĩ Kinh Kha một đi không trở lại. “Không ! Ngần vạn lần không, con còn muốn sống.” Thủy Tiên hốc mắt đỏ hoe, sắc mặt hết xanh rồi trắng, sợ đến mức suýt chút nữa đã ngã đập mặt xuống sàn nhà.

Bách Khải Văn mở cánh cửa gỗ, neho mắt nhìn Thủy Tiên đang run cầm cập đứng phía sau lưng: “Vào đi, chúng ta cần nói chuyện.”

“Chuyện...chuyện gì...” Thủy Tiên lắp bắp hỏi, toàn thân đều phát run.

“Nói chuyện lần trước, chúng ta đang nói đang dở.” Bách Khải Văn xoa cằm, thích thú nhìn thân hình run rẩy của Thủy Tiên.

“Tôi...tôi không có chuyện gì cần nói với anh cả. Tôi...tôi là...” Thủy Tiên không có được khí khái nam nhi như Phong Đạt, chỉ cần dọa một chút đã sợ hãi đến xanh cả mặt.

Mặc kệ Thủy Tiên giãy dụa, hai người vệ sĩ lôi tuột Thủy Tiên vào trong phòng.

Thủy Tiên hét âm lên, đấm đá loạn xạ: “Buông ra, các người đang làm gì thế hả ? Tôi sẽ kiện các người tội bắt cóc, tội bắt nhốt người trái phép.”

Bách Khải Văn cau mày, thấy Phong Đạt tới nay thật phiền. Bình thường cậu ta cũng hay la hét như đàn bà thế này sao ? Bách Khải Văn nhớ hai lần bắt nhốt Phong Đạt, cậu ta cư xử rất bình tĩnh và khôn khéo, không giống như bây giờ.

Bách Khải Văn chỉ nghi ngờ thoáng qua, không có ý định đào sâu nghi vấn này. Dù sao, điều quan trọng là hắn đã bắt được Phong Đạt, sắp trả được mối hận trong lòng.

Hai người vệ sĩ bẻ quặt hai tay Thủy Tiên ra đằng sau, dùng dây nịt trói nghiêng lại.

Bách Khải Văn ra lệnh cho hai vệ sĩ rời khỏi phòng. Thủy Tiên tay bị trói, gây khó khăn trong việc chạy trốn khỏi bàn tay của của Bách Khải Văn, đã dễ dàng bị hắn chế trụ đứng một chỗ, mặc cho hắn dùng hai ngón tay nâng cằm mình lên.

“Cậu đã suy nghĩ kĩ lời đề nghị của tôi chưa ?” Bách Khải Văn cợt nhả hỏi Thủy Tiên.

Thủy Tiên nghiêng đầu, cố tránh thoát khỏi sự đụng chạm của Bách Khải Văn: “Tôi không hiểu anh đang nói gì cả, anh...anh đã bắt nhầm người rồi.” Thủy Tiên đem hơn 12 hình cụ được quý sử dưới địa ngục dùng để tra tấn phạm nhân, đem áp dụng lên người Phong Đạt. “Hic, thật xui xẻo. Khó khăn lắm mới thoát ra ngoài, cứ tưởng rằng có thể quậy phá một bữa, ai ngờ...” Thủy Tiên không ngừng ca thán, lẩm bẩm rên la.

Bách Khải Văn dùng sức, gần như bóp nát chiếc cằm nhỏ xinh của Thủy Tiên.

Thủy Tiên bật ra một tiếng kêu, cắn phần trũng mắt nhìn Bách Khải Văn. Tuy nhiên hốc mắt lại đóng đầy lệ, nên không có một chút đe dọa nào, ngược lại càng khiến Bách Khải Văn muốn khi dễ hơn.

“Cậu không muốn nhận lời cũng không được, đã lọt vào trong tay tôi rồi thì đừng hòng mà chạy thoát.”

Bách Khải Văn đẩy Thủy Tiên ngã nhào xuống chiếc giường nệm phía sau lưng. Thủy Tiên kinh hoàng, kêu to: “Anh...anh muốn gì...?” Không còn chịu đựng hơn được nữa, nước mắt cuối cùng cũng tuôn trào như mưa.

Bách Khải Văn sừng sốt nhìn Thủy Tiên, đầu ngón tay chạm nhẹ vào má Thủy Tiên. Hắn đưa đầu ngón tay dính nước mắt của Thủy Tiên vào miệng, lưỡi khẽ quét nhẹ trên đỉnh đầu ngón tay: “Thật giống đàn bà, hơi một chút là khóc.”

Thủy Tiên mở to mắt nhìn Bách Khải Văn, không dám tin vào mắt mình. Người đàn ông này không phải là một kẻ biến thái đấy chứ ?

Thủy Tiên càng nghĩ càng sợ. Nếu không cải trang thành con trai, khi bị Bách Khải Văn đẩy lên giường, Thủy Tiên còn tự an ủi, cho đó là do mệnh lực của mình. Nhưng hiện giờ....

Thủy Tiên giãy dụa, chân đá lung tung. Bách Khải Văn nằm đè lên người Thủy Tiên, cười hỏi: “Đang suy nghĩ cái gì ? Đang chờ tôi là một tên biến thái sao ?”

“Anh còn không phải là một tên biến thái ?” Thủy Tiên cố hét sức hét to, thanh âm cao vút, gần chọc thủng nóc nhà: “Nhìn cho kỹ, tôi là đàn ông.” Bị động chạm đến tự tôn của mình, Thủy Tiên không còn kiêng nể gì nữa, cũng quên luôn hoàn cảnh nguy hiểm của bản thân.

Bách Khải Văn nhăn mặt, bị tiếng hét của Thủy Tiên khiến cho hai lỗ tai của hắn ù đi, đầu choáng váng có chút đau.

“Câm miệng !” Bách Khải Văn tức giận quát: “Xem ra không sử dụng vũ lực với cậu, cậu không hiểu nghe lời có nghĩa là gì.”

Đúng vào lúc Bách Khải Văn định đánh Thủy Tiên một trận như từ, Thủy Tiên tưởng mình lãnh ít dữ nhiều, tiếng đánh nhau “bình bốp” ngoài cửa dồn dập vọng vào trong phòng.

Bách Khải Văn xa xăm mặt, đứng dậy, tiến đến gần cánh cửa. Hắn muốn biết là kẻ nào to gan dám đến địa bàn của hắn gây chuyện.

Thủy Tiên thở phào nhẹ nhõm, thầm cảm ơn người đang gây sự đánh nhau ngoài kia. Mặc dù chưa chắc có thể thoát ra khỏi đây, nhưng tạm thời Bách Khải Văn sẽ không làm gì Thủy Tiên.

Bách Khải Văn tức giận mở mạnh cánh cửa gỗ. Hắn rất muốn biết mặt mũi của kẻ to gan không sợ chết kia. Hừ....đang ở trong địa bàn của hắn, cũng dám làm liều sao, ít ra phải nể mặt hắn một chút chứ ?

Hai vệ sĩ của Bách Khải Văn đang đánh nhau với một cô gái mặc quần jean bó sát màu trắng dài đến ngang gối, áo thun màu xanh dương, mái tóc dài đến ngang vai, che khuất đi một phần của khuôn mặt thanh tú, cộng thêm ánh sáng của hành lang khá tối, Bách Khải Văn không trông rõ mặt của cô gái, chỉ nghe thấy tiếng của cô gái rất quen thuộc, hắn mơ hồ cảm thấy đã từng nghe thấy tiếng nói trong trẻo và hơi thanh của cô gái này ở đâu đó.

Bách Khải Văn thấy thân thù của cô gái rất khá, dễ dàng tránh thoát nhiều đòn hiểm của hai vệ sĩ, thậm chí cô gái còn khiến hai vệ sĩ của hắn lao đao khốn đốn với những thế võ thay đổi liên tục.

Ban đầu, Bách Khải Văn muốn dùng súng bắn bị thương kẻ phá rối kia, nhưng sau khi biết đó là một cô gái, hắn lại hứng thú đứng một bên xem cô gái đánh nhau với hai vệ sĩ của hắn. Hắn cố nhớ xem có từng gặp và gây xích mích với cô gái bí ẩn kia không, mà tại sao cô gái dám mạo hiểm đến tận đây để gây sự đánh nhau với hai vệ sĩ của hắn, chắc hẳn cô gái cũng biết quán bar này là địa bàn của hắn, hắn cũng đang có mặt ở đây, cô gái không sợ sẽ bị hắn trừng phạt thật nặng sao ?

Cô gái nhảy bật ra sau, tránh mấy cú đá liên tiếp của một trong hai vệ sĩ. Trong bóng tối, Bách Khải Văn thấy khoe môi cô gái nhếch lên, Bách Khải Văn giật mình, ngờ ngác nhìn, chỉ thấy cô gái xoay người, lia chân, một cú móc bằng chân phải trúng vào yết hầu của người vệ sĩ lúc này, anh ta kêu lên một tiếng, ngã bật ra phía sau ngay lập tức.

Người vệ sĩ còn lại điên tiết, nhìn người bạn đồng môn của mình bị cô gái lạ mặt hạ gục. Anh ta đánh như vũ bão, cô gái nhếch mép, cười nhạt: “Muốn đánh nhau với tôi, về luyện thêm đi....”

Tiếp theo, Bách Khải Văn nghe thấy tiếng phàn nàn nhỏ của cô gái: “Chết tiệt, lần sao lão tử sẽ không bao giờ ăn mặc giống như con gái nữa, khó chịu muốn chết.”

Bách Khải Văn càng nhìn càng nghe cô gái nói, càng thấy quen thuộc, trái tim hắn bất giác run lên. Hắn chắc chắn mình không bị ảo giác, vóc dáng, thân thù, giọng nói của cô gái đều rất quen mắt, hắn đã từng gặp cô gái này ở đâu đó, nhưng nhất thời hắn không nghĩ ra được cô gái này là ai.

Người vệ sĩ thứ hai cũng chịu chung số phận, tuy nhiên anh ta cố gắng gượng đến cùng, quyết bảo vệ mặt mũi của mình trước ông chủ.

Bách Khải Văn xoa cằm, mắt chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của cô gái lạ mặt, phát tay bảo người vệ sĩ: “Lui sang một bên đi.”

Người vệ sĩ cảm hận, mắt lộ sát khí nhìn cô gái. Nếu có thể anh ta rất muốn băm vằm cô gái ra hàng trăm hàng nghìn mảnh.

Cô gái bĩu môi, xua tay như đuổi tà ma: “Ông chủ của anh bảo anh đứng tránh sang một bên, còn không biết điều đứng tránh sang một bên đi, muốn tôi cho ăn no đòn thêm nữa sao ?”

Thái độ dương dương tự đắc, không coi ai ra gì của cô gái khiến người vệ sĩ nổi điên lên, quát to: “Muốn chết !”

Hứng thú muốn tìm hiểu cô gái kia là ai của Bách Khải Văn càng lúc càng sâu. Tiến hai bước, Bách Khải Văn nghiêm lạnh: “Dừng tay.”

Người vệ sĩ biết mình hành động thất thố, vội vàng khom người, đứng lui sang một bên.

Bách Khải Văn đứng đối diện với cô gái, cười như không cười hỏi: “Cô là ai, đến đây với mục đích gì ?”

“Tôi là ai, anh không cần phải biết.” Cô gái nhạt nhẽo trả lời: “Anh là chủ của quán bar này ?”

Bách Khải Văn thấy lời nói của cô gái hết sức mâu thuẫn, vừa không muốn cho hắn biết mình là ai, đến đây với mục đích gì, lại muốn biết hắn có phải là chủ của quán bar này không.

“.....” Bách Khải Văn không trả lời, cao thấp đánh giá cô gái đứng trước mặt.

Cô gái bạo dạn tiến đến gần Bách Khải Văn, trên môi nở một nụ cười: “Ông Văn, chúng ta có thể vào trong phòng nói chuyện được chứ ?”

Hai người vệ sĩ thấy cô gái tiếp cận gần Bách Khải Văn định ngăn cản, vì sợ cô gái có thể hại đến tính mạng của hắn, nhưng Bách Khải Văn đã phát tay ngăn lại. Bách Khải Văn có thể cảm nhận được, trên người cô gái không có mùi vị của sát khí, trên người chỉ có mùi thanh khiết của cỏ cây.

“Tôi và cô đã từng gặp mặt nhau sao ? Cô muốn trao đổi thứ gì với tôi, mà lại muốn gặp riêng tôi ở trong phòng ?” Bách Khải Văn xoa cằm, đôi mắt sắc bén của hắn cố nhìn xuyên qua bóng tối, nhưng hắn phải thất vọng, cô gái đã đội một chiếc mũ lưỡi trai che kín nửa khuôn mặt.

“Nếu ông không muốn gặp riêng tôi thì thôi vậy.” Cô gái nhoen miệng cười, hai hàm răng trắng bóng trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo trông động lòng người, chưa hết cô gái còn có hai chiếc răng khểnh rất duyên dáng, giọng nói lại thực dễ nghe và thanh thoát.

Tuy không nhìn rõ được khuôn mặt của cô gái, nhưng Bách Khải Văn biết cô gái này rất xinh đẹp và khả ái, tính cách có năm phần giống người nào đó. Đứng quan sát và lắng nghe cô gái nói chuyện một hồi lâu, hắn đã phát hiện ra cô gái này cư xử rất khôn khéo và thông minh, không để lộ ra sơ hở của mình. Nói chuyện gần cả buổi, hắn vẫn không phát hiện ra được mục đích của cô gái đến đây làm gì.

Cô gái tặng cho Bách Khải Văn một nụ cười quyến rũ, dịu dàng và ngọt ngào tựa hương vị sữa dâu tây, sau đó xoay người, bước nhẹ nhàng như bay.

Hai vệ sĩ lúc này còn tức giận phùng phùng, muốn trả đũa cô gái thật nặng, nhưng hiện giờ cả hai đều ngầy ngậy nhìn cô gái, nhìn đến quên cả nhiệm vụ phải ngăn cản không cho cô gái trốn thoát.

Bách Khải Văn cười đầy ẩn ý, đôi mắt hắn lóe sáng. Mặc kệ cô gái tìm cách tiếp cận và gây sự chú ý của hắn nhằm mục đích gì, hắn cũng không thể để cho cô gái rời khỏi đây. Hắn phải bắt nốt cô gái, phải hỏi cho ra mục đích và thân thế của cô gái. Hắn không tin cô gái rảnh rỗi và ngu xuẩn đến mức đi gây thù chuốc oán với một người hắc bạch đạo đều không dám đụng vào như hắn.

Bách Khải Văn đi theo cô gái, một trong hai vệ sĩ nhận nhiệm vụ đứng canh gác trước cửa phòng, không được phép rời nửa bước.

Cô gái chỉ giả vờ bình thản đi trên hành lang, sau khi khuất tầm nhìn của Bách Khải Văn và người vệ sĩ phía sau, đã cấp tốc chạy vụt đi.

Bách Khải Văn cười nhạt, nghĩ thầm: “Biết ngay cô gái kia đang dỏ trò mà. Mình tưởng lá gan của cô gái kia lớn, dám không sợ chết khiêu khích với mình, nhưng không ngờ cô ta chỉ là đang đóng kịch. Có điều cô ta sao lại phải làm thế....”

Đột nhiên, Bách Khải Văn nghĩ ra điều gì đấy, đang đi hắn đứng khựng lại: “Chẳng lẽ cô gái kia lôi kéo sự chú ý của mình, nhằm cứu cậu nhóc bị mình nhốt trong phòng sao ?”

Bách Khải Văn nhìn theo hướng chạy của cô gái: “Không có khả năng, cô gái đi chỉ có một mình. Nếu muốn cứu thoát cậu nhóc, ít nhất phải có đồng minh....” Hai chữ “đồng minh” khiến cho đầu óc có chút u mê của Bách Khải Văn sáng tỏ. Hắn đã hiểu được mục đích của cô gái.

“Giỏi lắm” Bách Khải Văn cười lạnh: “Không ngờ cũng có ngày mình trúng phải kế diệu hồ ly son của một cô gái.”

Cô gái vừa chạy vừa ngoái đầu để ý xem Bách Khải Văn và người vệ sĩ kia có đuổi theo mình không. Cô gái thấy Bách Khải Văn đang yêu cầu người vệ sĩ kia làm gì đó. Cô gái thầm kêu không ổn: “Không lẽ hắn đã phát hiện ra kế hoạch của mình rồi.”

Cô gái nhăn mặt, rầu rĩ không vui, nhưng chỉ mấy giây sau đó, nụ cười rục rờ nở trên môi cô gái: “Bách Khải Văn, đừng tưởng tôi đã hết cách. Tôi đã nghĩ ra rất nhiều phương án dự phòng để chơi đùa cùng với ông.”

Bách Khải Văn sau khi đã bố trí ổn thỏa, nhàn nhã quay trở về văn phòng riêng, hắn không tin cô gái và Phong Đạt thoát khỏi vòng vây do hắn tạo ra. Trước cửa quán, hắn đã bố trí người chú ý đặc biệt đến một cô gái cao gần 1m7, mặc một chiếc quần jean bó sát màu trắng dài đến ngang gối, áo thun màu xanh dương, tóc dài đến ngang vai, đội mũ lưỡi trai, chi tiết đội mũ lưỡi trai có thể loại bỏ nhưng những chi tiết còn lại không được bỏ sót, đây là nguyên văn mà hắn dặn dò mấy vệ sĩ trong quán bar.

Cô gái dù không tự hào là một người thông minh, nhưng cũng không phải là một kẻ ngu dốt. Đã có gan xông vào hang ổ của Bách Khải Văn, khiêu khích, đánh nhau, gây sự chú ý của hắn, đương nhiên hiểu hắn sẽ cho người ngăn cản không cho mình thoát ra ngoài.

Cô gái không chạy ra hướng cửa quán, mà chạy lên lầu hai của quán bar, vừa chạy vừa cố gắng vượt qua mấy người vệ sĩ đang lùng xục tìm kiếm hình bóng của mình. Cô gái không dám chạy loạn trên hành lang lầu hai, chạy được hai mươi mét, nhìn theo chỉ dẫn của bảng điện tử, cô gái rẽ trái, nhanh chân mở cửa nhà vệ sinh nữ. Trước khi đến khiêu khích và gây sự chú ý của Bách Khải Văn, cô gái đã đi thám hiểm một vòng trong quán bar, Thủy Tiên không có được sự thông minh nhạy bén và từng trải như cô gái nên không học được tính cách cẩn thận, có thể vào được trong quán mà không phải mang thẻ, và khiến người khác để ý đến mình.

Trong nhà vệ sinh nữ, cô gái đã giấu sẵn một túi balô, đựng hai bộ quần áo. Cô gái vào quán bar với vai trò là một nhân viên phục vụ, vì thế có thể mang theo đồ đạc cá nhân.

Cô gái cởi bộ quần áo trên người, thay vào đó mặc một chiếc váy màu hồng nhạt dài đến gần đầu gối, mái tóc được vuốt keo che bớt đi sự óng mượt, đánh một chút phấn vào má, môi tô son bóng. Cô gái vừa trang điểm, vừa hắc xì hơi liên tục, vừa lẩm bẩm: “Chết tiệt, tại sao bọn con gái có thể chịu đựng được mùi phấn son nồng nặc như thế này chứ?”

Hình như mùi phấn son và nước hoa quá khó chịu, cô gái không quen, đã vuốt cổ nôn khan: “Oe, oe” Nếu không phải do mục đích chưa đạt được, và chưa đảm bảo được an toàn của cả hai, cô gái tuyệt đối không muốn mặc váy và trang điểm như con gái.

Soi mình trước gương, thấy không còn sơ hở nào, cô gái yên tâm mở cửa phòng vệ sinh nữ bước ra ngoài.

Đi cách nhà vệ sinh nữ mấy bước chân, cô gái gặp hai người vệ sĩ lúc này. Họ nhìn thoáng qua cô gái. Mặc dù trong lòng hơi sợ hãi, sợ bị họ phát hiện mình chính là cô gái lúc này, nhưng bên ngoài cô gái vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, gật đầu chào hai vệ sĩ.

Hai người vệ sĩ không nhận ra được cô gái, vì cô gái trông khác quá, chẳng những mặc váy, còn trang điểm, mái tóc vuốt keo, hơn nữa họ đâu có nhìn thấy khuôn mặt thật của cô gái.

Cô gái bình yên đi xuống lầu, hòa vào đám đông dưới tầng trệt. Tiến đến gần quầy bar, cô gái gọi một ly rượu vang. Cô gái cố ý chờ ở đây, chưa vội bỏ đi, vì đoán rằng nhất định Bách Khải Văn lúc nữa sẽ ra đây. Hắn là một kẻ đa nghi, có lẽ đã phần nào đoán được mục đích của cô gái, nhưng thấy cô gái chỉ bỏ chạy, mãi vẫn chưa có động tĩnh gì, hắn sẽ dần dần thả lỏng phòng bị và canh gác, và lúc đó....cô gái nhấp một ngụm rượu, nheo mắt cười.

Quả nhiên, chưa đầy hai phút sau đó, Bách Khải Văn từ trong văn phòng bước ra. Đám đông ồn ào lập tức im bật.

Cô gái đặt ly rượu xuống bàn, tìm một góc khuất ngồi, cố tránh tầm mắt của Bách Khải Văn. Tuy đã thay đổi trang phục, nhưng cô gái sợ bằng vào trực giác và đôi mắt có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác, Bách Khải Văn sẽ phát hiện ra cô gái là ai.

Bách Khải Văn thân hình thon thả, có vóc dáng như một siêu mẫu, khuôn mặt nam tính, đôi mắt câu nhân, hắn có khả năng thu hút cả phái nữ lẫn phái nam. Mọi người tự động đứng gọn sang một bên, nhường đường cho hắn đi.

Ngồi trong góc, cô gái khinh thường nghĩ: “Bách Khải Văn có thể lừa người khác bằng vào dáng vẻ bên ngoài của mình, nhưng không thể lừa được lão tử. Đồ biến thái, đồ thâm độc...” Có bao nhiêu ngôn từ ‘tốt đẹp’, cô gái đều ‘dành tặng’ cho Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn nhìn lướt qua đám đông một lượt. Hắn không hy vọng có thể tìm thấy hình bóng của cô gái bí ẩn ở đây, nhưng vẫn muốn nhìn thử.

Cô gái đứng quay lưng với Bách Khải Văn, đang tươi cười nói chuyện với một quý bà. Bách Khải Văn chỉ lơ mơ nhìn thấy phía sau lưng cô gái, không nhìn rõ mặt, hơn nữa cô gái đã thay đổi kiểu tóc và quần áo, hắn chỉ nhìn lướt qua, sau đó quay về với ly rượu trên tay.

Chuông điện thoại của cô gái báo có tin nhắn. Cô gái vội mở xem. Trên màn hình hiện lên một dòng chữ: “Trời quang, mây tạnh.”

Cô gái kích động, hai mắt sáng rực, run tay nhấn lại: “Làm theo phương án B.”

Phía bên kia, gửi cho cô gái vòn vẹn hai chữ: “Đã rồi.”

Cô gái thần nhiên dứt điện thoại vào chiếc ví nhỏ hình chữ nhật, tiếp tục câu chuyện đang dở với quý bà hơn 40 tuổi lúc này.

Bách Khải Văn nhận điện thoại của mấy vệ sĩ. Tất cả đều báo cáo không thấy bóng hình của cô gái mặc quần jean bó sát màu trắng dài đến ngang gối, áo thun màu xanh dương, có mái tóc dài đến ngang vai, và cao gần 1m7 đầu cả.

Bách Khải Văn cau mày, rơi vào suy tư. Hắn đã đoán biết sẽ không dễ dàng tìm thấy cô gái như thế, nhưng hắn không tin cô gái có thể biến mất mà không để lại dấu vết nào. Trong quán bar, hắn đã bố trí thiên la địa võng, ngay cả một con cá cũng không thể lọt lưới, tại sao cô gái vẫn chạy thoát.

Bách Khải Văn đứng dậy, hắn giật mình ngược mắt nhìn lên lầu hai: “Trên lầu hai đều dành cho khách VIP, mỗi vị khách đều có phòng riêng, được hay...”

Cô gái mặc dù đang tiếp chuyện vui vẻ với quý bà hơn 40 tuổi, nhưng ánh mắt lúc nào cũng chú ý đến hành động của Bách Khải Văn. Hắn vừa dợm bước lên cầu thang dẫn lên lầu hai, cô gái đã lịch sự chào quý bà hơn 40 tuổi, trong đầu tính toán phải nhanh chóng rời khỏi đây, trước khi Bách Khải Văn quay lại.

Bách Khải Văn vừa đi khuất, cô gái lập tức hướng ra cửa.

Hai vệ sĩ gác công nhìn cô gái từ đầu xuống chân. Tuy có vóc dáng tương tự cô gái kia, nhưng nhờ đôi giày cao gót, cùng chiếc váy màu hồng nhạt dài đến gần ngang gối, khuôn mặt trang điểm nhẹ, cùng mái tóc vuốt keo áp sát vào đầu, cô gái đã an toàn vượt qua vòng kiểm soát gắt gao của hai vệ sĩ gác cửa.

Bách Khải Văn đi trên hành lang lầu hai, đang nghĩ cách làm thế nào để kiểm tra từng phòng dành cho khách VIP, điện thoại của hắn một lần nữa lại rung chuông.

Cú điện thoại thứ nhất đến từ quản lý của quán bar, báo cáo tìm thấy một túi balô trong nhà vệ sinh nữ, trong đó có bộ quần giống như miêu tả của Bách Khải Văn.

Cú điện thoại thứ hai đến từ hai vệ sĩ được lệnh canh gác văn phòng nơi giam giữ Thủy Tiên. Một trong hai thông báo Phong Đạt đã được ba người đàn ông mặc vest đen cứu đi.

Gân xanh trong người Bách Khải Văn nổi lên, hần tức giận đến hai mắt bốc hỏa, quát tháo bọn nhân viên là một lũ vô dụng. Nhưng vốn là một người từng trải, hần nhanh chóng lấy lại được tự chủ, ra lệnh cho tất cả vệ sĩ trong quán bar, tỏa ra khắp lầu một và lầu hai, ngay cả trước cửa quán cũng phải kiểm tra.

Nhận lệnh của hần, hơn 10 vệ sĩ và năm nhân viên bảo vệ, bắt đầu triển khai kế hoạch tìm kiếm tung tích cô gái với quy mô lớn. Trong khi đó, cô gái đã an toàn thoát ra ngoài, đang chạy trên vỉa hè.

Một chiếc xe ô tô màu xám đen đậu cách cửa quán bar mấy căn nhà, gần một ngõ hẻm. Cô gái nói chuyện điện thoại với một người đàn ông hơn 30 tuổi một lúc, sau đó cúp máy.

“Kế hoạch giải cứu con tin đã thành công.” Cô gái cười tươi như hoa, tung tăng vung vẩy chiếc ví da, cảm giác khó chịu vì phải ăn mặc như con gái đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Cô gái đã yêu cầu ba người đàn ông đưa Thủy Tiên về nhà trước. Thủy Tiên trải qua cơn hoảng loạn tinh thần vì bị bắt nhốt, đã ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của cô gái. Dù sao cả hai cũng là anh em sinh đôi, suy nghĩ tương thông, có thể cảm nhận được được suy nghĩ và cảm giác gặp nguy hiểm của người kia.

Cô gái, à không, phải gọi là Phong Đạt mới đúng, vừa đi vừa cao hứng cười sung sướng. Cô em gái đã được an toàn, Phong Đạt có thể thả lỏng tâm tư, không còn thấp thỏm lo lắng như lúc nãy. Khi biết cô em gái đã biến mất, bộ quần áo yêu thích của mình không cánh mà bay, Phong Đạt đã nghĩ ngay đến trường hợp cô em gái đã lấy trộm bộ đồ của mình, cải trang thành mình, sau đó lén lút chuồn êm ra bên ngoài quây phá.

Phong Đạt đoán không sai, sau khi kiểm tra phòng của em gái, Phong Đạt cấp tốc theo đường cửa sổ, băng qua khu vườn, trèo qua cổng sắt ra bên ngoài, tránh gây động đến bố mẹ ngủ trên lầu hai.

Nhưng cả hai anh em Phong Đạt đều đánh giá thấp bố mẹ của mình rồi. Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm đứng trong bóng tối, trên ban công lầu hai, nhìn con trai lẹ lẹ theo cách của con gái chuồn ra bên ngoài. Tuy nhiên họ giả vờ không nhìn thấy gì, để cho Phong Đạt đi.

Ra được bên ngoài, Phong Đạt đi lang thang trên vỉa hè, vừa đi vừa ngẫm nghĩ cách tìm ra cô em gái. Phong Đạt sợ cô em gái sẽ gặp họa oan uổng vì mình, Phong Đạt là người sống về ban đêm, hay đi làm những việc nguy hiểm, chọc giận và đắc tội với nhiều nhân vật có máu mặt trong xã hội, cô em gái lại đang cải trang thành mình, nói thế nào Phong Đạt cũng có chút tự trách và không thể yên tâm được.

Đúng vào lúc Phong Đạt rối trí, một người vệ sĩ của Hoàng Tuấn Kiệt gọi điện cho Phong Đạt, thông báo có nhìn thấy cô chủ đi vào một trong những hệ thống quán bar nổi tiếng của Bách Khải Văn.

Ban đầu, Phong Đạt sững sốt, lỗ tai ư đi, khiếp sợ bịt chặt miệng cố ngăn chặn tiếng hét trong cổ họng. Phong Đạt không tin bố mẹ không biết gì đến hành vi trốn nhà đi chơi vào ban đêm, cũng không biết đến những việc nguy hiểm và quây phá mà mình đã làm. Phong Đạt rầu rĩ, vừa tức giận cô em gái phá hỏng cuộc sống tự do phóng khoáng của mình, vừa cố gắng nghĩ cách phải ăn nói và giải thích như thế nào với bố mẹ.

Nhưng sau đó, Phong Đạt tự nhủ nếu bố mẹ mất nhắm mắt mở cho hai anh em làm những gì mà hai đứa thích, chắc hẳn cũng đã lường trước được hậu quả của ngày hôm nay. Yên tâm với phán đoán của mình, Phong Đạt gọi điện lại cho người vệ sĩ lúc nãy, bảo anh ta nói cụ thể địa điểm mà Thủy Tiên đã đến, và tình hình ở đó.

Kế hoạch giải cứu Thủy Tiên nhanh chóng được vạch ra. Đầu tiên, Phong Đạt định cứ thế xông vào quán bar, khiêu khích và đánh nhau với vệ sĩ của Bách Khải Văn, nhưng sau đó Phong Đạt thấy kế hoạch này không ổn. Thủy Tiên đã đóng giả thành cậu đi vào trong quán bar cùng với Bách Khải Văn trước mặt bao nhiêu người, chắc hẳn hai người đàn ông gác cổng vẫn còn nhớ rõ mặt cậu, làm sao Phong Đạt có thể liêu lĩnh tự chui đầu vào rọ như thế.

Vì suy nghĩ như vậy, kế hoạch đã thay đổi, Phong Đạt đành bấm bụng ăn mặc như con gái, trong trang phục nhân viên đi vào quán bar, từng bước từng bước tiến hành theo kế hoạch A. Vốn hiểu tính đa nghi của Bách Khải Văn, Phong Đạt đã tính đến cả phương án C, cũng may chỉ phải dùng đến phương án B đã giải cứu con tin thành công.

Phong Đạt vừa đi vừa miên man nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy tiếng quát tháo của hai người đàn ông: “Đứng lại !”

Phong Đạt kinh hoàng, quay lại nhìn. Thấy hai người đàn ông đang đuổi theo phía sau lưng mình. Không đủ thời gian để phân biệt được hai người đàn ông kia có đúng là đang quát tháo và đuổi theo mình không, Phong Đạt có tật giật mình đã co giò bỏ chạy thật nhanh, vừa chạy vừa oán thầm trong đầu: “Chết tiệt, lẽ ra mình nên theo Thủy Tiên về nhà mới phải. Giờ thì hay rồi, nếu để lọt vào tay Bách Khải Văn...” Phong Đạt rùng mình ớn lạnh, càng cố

chạy cho thật nhanh.

Hai người đàn ông mặc vét đen đúng là đang đuổi theo hướng chạy của Phong Đạt, nhưng không phải do đã nhận diện ra Phong Đạt là cô gái lúc này, mà đang đuổi theo cô gái chạy phía sau lưng Phong Đạt.

Một người chạy trước chạy sau, băng qua những viên gạch lát vỉa hè nhấp nhô lên xuống, vượt qua những con người đi cùng chiều với mình. Phong Đạt sức khỏe tốt và dẻo dai hơn cô gái kia nên càng chạy càng nhanh, dường như hành động của cậu nhóc đã luyện thành thói quen, nên cậu nhóc duy trì được nhịp thở và tốc độ của mình. Còn cô gái kia, không có được sức khỏe như cậu nhóc, đã nhanh chóng bị tụt lại về phía sau.

Cô gái biết mình không thể chạy thoát đã vội vã gọi với theo Phong Đạt, hơi thở hỗn hển: “Này... này cô...”

Phong Đạt nghe thấy tiếng gọi của cô gái, đã giảm tốc độ, quay đầu lại nhìn cô gái bằng đôi mắt nghi hoặc.

Cô gái lập tức dúi vào tay Phong Đạt một hộp hình vuông, được bọc bên ngoài bởi một chiếc khăn tay: “Làm ơn giữ hộ tôi thứ này, tôi sẽ liên lạc với cô sau...”

Phong Đạt ngỡ ngàng nhìn, không hiểu lý do vì sao cô gái lại dúi chiếc hộp nhỏ hình vuông vào trong tay mình. Phong Đạt nhớ mình và cô gái này không hề quen biết nhau.

“Chạy đi !” Cô gái quát khế, xoay người chạy vào trong một con hẻm bên cạnh.

Phong Đạt vẫn chưa hoàn hồn, bàng hoàng nhìn chiếc hộp hình vuông trong tay.

Hai người đàn ông mặc vét màu đen, thấy chiếc hộp đang nằm trong tay Phong Đạt. Họ lưỡng lự nửa muốn đuổi theo cô gái kia, nửa lại không muốn lãng phí thời gian. Cuối cùng họ quyết định cướp lại được gói đồ trên tay Phong Đạt và bắt được đồng bọn của cô gái kia quan trọng hơn, và thế là, Phong Đạt bị hai người đàn ông mặc vét đen đuổi theo sát gót, vừa đuổi theo vừa hò hét làm náo loạn cả một góc phố, phá vỡ đi không gian yên ắng của đêm khuya.

Phong Đạt khóc không ra nước mắt, mồm miệng méo xẹo, sợ đến mức vất chân lên cổ mà chạy: “Đúng là xui tận mạng, số của con sao mà khổ thế không biết ? Vừa mới thoát khỏi thiên la địa võng do tên ác ôn kia tạo ra, con không muốn một lần nữa chui vào hang ổ tội phạm của hắn đâu.” Nếu không phải do hai tay bận cầm ví da, giày cao gót và chiếc hộp hình vuông, thế nào Phong Đạt cũng khoa trương lau nước mắt và nước mũi do mùi nước hoa, mùi phấn son hòa quyện cùng mùi mồ hôi tạo ra.

Người đi trên vỉa hè, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng “hắt xì” kéo theo tiếng làm bầm chừa rửa của Phong Đạt, cùng với tiếng quát to đầy khí thế của hai vệ sĩ đang đuổi theo phía sau.

Phong Đạt hiểu nếu cứ chơi trò đuổi bắt thế này, sớm muộn gì cũng bị hai người đàn ông mặc vét đen kia bắt. Phong Đạt dù có sức khỏe dẻo dai đến đâu cũng không thể chịu đựng được lâu.

“Chạy trốn mãi cũng không phải là cách hay, phải nghĩ ra cách vẹn toàn vừa cứu thoát được chính mình vừa cắt được hai cái đuôi đang bám theo dai dẳng kia.” Phong Đạt vừa chạy vừa tính toán.

Đến gần một con hẻm tối tăm, chỉ có một chút ánh sáng được phản chiếu từ con đường chính, Phong Đạt ý nghĩ chợt biến, vội phóng vụt vào trong. Không thể đánh thẳng trực diện hai người đàn ông cao to kia, nhưng Phong Đạt có thể lợi dụng bóng tối làm vũ khí cho mình.

Phong Đạt tưởng trong con hẻm tối tăm này chỉ có một mình mình, nhưng...

“Biết điều thì đưa tiền đây, trước khi chúng tao ra tay.” Phong Đạt nghe thấy một giọng nói thô lỗ của một người đàn ông. Theo phản xạ, Phong Đạt đứng khựng lại, cố nhìn xuyên qua bóng tối, mắt mấy giây, sau khi mắt đã làm quen với thứ ánh sáng yếu ớt trong con hẻm tối tăm, Phong Đạt thấy có bốn người đàn ông đang vây lấy một người đàn ông mặc một bộ vét màu đen vào giữa.

Phong Đạt đứng cách xa người đàn ông kia một đoạn khá xa, con hẻm lại không đủ ánh sáng, nên không nhìn rõ được mặt của ông ta.

“Đưa tiền đây !” Tên đàn ông có giọng nói thô lỗ lại tiếp tục quát: “Mày muốn tao cứa con dao này vào yết hầu của mày không ?” Lưỡi dao sắc bén trong bóng tối càng trở nên sắc bén và đáng sợ hơn bao giờ hết.

Phong Đạt lại âm thầm kêu khổ. Kẻ địch phía sau sắp đuổi đến nơi, chưa nghĩ ra cách để cắt đuôi, đã gặp ngay phải một đám cướp.

“Cứu hay không cứu ?” là câu hỏi trong đầu Phong Đạt lúc này, chúng đang xoay vòng vòng, và hành hạ lương tâm của Phong Đạt.

Phong Đạt sống theo kiểu anh hùng nghĩa hiệp, thấy chết mà không cứu không phải là phong cách của cậu.

“Thôi thì người đàn ông xấu xí kia gặp được mình coi như vận mệnh của ông ta may mắn vậy.” Phong Đạt tự an ủi mình xong, chân tự động bước lại gần, tiếng nói trong trẻo và thanh thúy vang lên: “Muốn cướp của giết người sao ?”

Phong Đạt đột nhiên xuất hiện trong con hẻm, vô thanh vô thức không gây ra một tiếng động khiến năm người đàn ông giật mình, quay lại nhìn.

Phong Đạt tươi cười, tiến càng lúc càng gần bọn cướp: “Buông người đàn ông kia ra !”

Bốn tên cướp thấy Phong Đạt chỉ là một cô gái mảnh mai yếu đuối, cả lũ cười hô hố, cột nhà bảo Phong Đạt: “Cô em là tự nguyện đến đây để hầu hạ bọn anh sao. Chờ bọn anh xử tên đàn ông này xong, sẽ đến lượt cô em.” Tiếng cười bọn chúng càng lúc càng khà ồ càng vang xa.

Phong Đạt chường mắt nhìn bốn tên thanh niên bặm trợn, sống ngoài vòng pháp luật. Hừ...đám chộc giận lão tử ? Lão tử sẽ đánh què chân các người.

Nếu lúc này Phong Đạt còn có chút lưỡng lự không quyết, hiện giờ lòng nghĩa hiệp muốn trừ gian diệt bạo của Phong Đạt bốc lên cao ngàn ngút, chính nghĩa tựa vầng thái dương đang soi tỏ cả một màn đêm tăm tối.

Phong Đạt đúi chiếc hộp hình vuông nhỏ cỡ lòng bàn tay vào trong ví da, buộc gọn dây ví quanh eo, Phong Đạt đứng thẳng người, lạnh lùng nhìn bốn tên đàn ông.

Phong Đạt không biết nhất cử nhất động của mình đều lọt vào trong đáy mắt của người đàn ông đang bị dí dao vào cổ kia. Nếu Phong Đạt người mà mình đang muốn cứu thoát khỏi tay bọn cướp kia là ai, Phong Đạt đã bỏ chạy cho thật xa rồi.

Hai tên cướp dồn Phong Đạt vào giữa, vuron tay định xoa gò má trắng mịn của Phong Đạt.

Phong Đạt khề cau mày, nghiêng đầu tránh thoát bàn tay của bọn chúng, đồng thời tung một cú đấm nốc áo chuẩn xác vào mặt của một tên, chân kia đá vào bụng tên đứng bên cạnh.

“Mẹ kiếp, con bé này có võ.” Bọn chúng hò hét nhau: “Nó càng tỏ ra mạnh mẽ càng kích thích thú tính của chúng ta.”

Phong Đạt ghé tồm muốn nôn oẹ, để bọn chúng chạm vào người, thà rằng tự sát còn hơn.

Phong Đạt điên tiết, không còn kiêng nể gì nữa. Bọn chúng có thể chịu thô tục, nhưng tuyệt đối không được coi cậu là một người phụ nữ để đùa bỡn.

Bọn chúng lúc đầu còn mở miệng cười đùa và nói cột nhà ằm ỉ, nhưng chỉ một lúc sau đó đã bị Phong Đạt đánh bầm dập. Tuy Phong Đạt cũng bị trúng đòn không ít, nhưng không bị nặng bằng bọn chúng.

Người đàn ông bị dí dao vào cổ có biểu hiện không hài lòng. Tối nay do buồn bực và trong lòng chất chứa nhiều tâm sự, đã tự mình lái xe đi hóng gió. Đến một vùng đất trống, xe tự nhiên bị hết xăng, hần lập tức gọi điện cho vệ sĩ đến đón hần, ngay vào lúc đó bị bốn tên thanh niên áp sát vào thành xe ô tô, dí dao vào cổ, yêu cầu đi theo bọn chúng.

Trong túi áo lúc nào cũng mang theo một khẩu súng cỡ 48 li, chưa kể hần còn mang theo cả dao. Với thân thủ của mình, đám cướp nhãi ranh có thể bị hần hạ gục trong vòng có mấy chiêu. Hần để bọn chúng dí dao vào cổ và đi theo bọn chúng vào đây, vì cuộc sống của hần buồn chán quá, hần muốn khởi động chân một chút cho giãn gân cốt. Nhưng cô gái rơi từ trên trời xuống kia, đã phá hỏng hết tất cả niềm vui nho nhỏ của hần.

Phong Đạt không biết mình đã phá hỏng mất niềm vui của kẻ khác, đã đứng chắn trước mặt người đàn ông mặc vét đen, mặc dù đau muốn hét ằm lên, nhưng vẫn hạ giọng trấn an ông ta: “Ông đừng lo, tôi sẽ cứu ông bình an ra khỏi đây.”

Người đàn ông mặc vét đen kinh ngạc nhìn nửa khuôn mặt non mềm của Phong Đạt. “Cô gái là đang bảo vệ an toàn cho hần sao ?” Hần và cô gái đâu có quen biết nhau, cũng không phải là vệ sĩ của hần, vì sao cô gái phải bất chấp tính mạng để bảo vệ hần ?

“Bốp”, “Rầm” Phong Đạt đấm một cú thật mạnh vào bụng của một tên cướp, hần gập người, kêu lên thất thanh.

Tên cướp có mái tóc màu hung, đeo khuyên bạc màu trắng ở mũi dơ cao dao sáng loáng đang định bỏ vào đầu Phong Đạt.

Người đàn ông mặc vét đen không kịp suy nghĩ nhiều, đã đẩy Phong Đạt đứng gọn sang một bên, thần tốc đá một cú vào yết hầu hần.

Phong Đạt sững sờ nhìn, lúc này cô gái mới để ý đến khuôn mặt người đàn ông mà mình đang muốn cứu thoát ra khỏi đây. Dù không nhìn được rành, nhưng mà...Phong Đạt kinh hoàng mở to mắt, hoàn toàn quên mất hiện tại xung quanh, cũng quên luôn mất mình đang đánh nhau với bọn cướp.

Người đàn ông này là...là...Trời ơi ! Con đang trêu chọc ai thế này hả trời ? Trong lòng Phong Đạt không ngừng gào thét. Đây là lần thứ 100, Phong Đạt kêu khổ, thấy mình toàn làm những việc dư thừa.

Người đàn ông giải quyết bọn cướp trong vòng chưa đầy năm phút, nhờ Phong Đạt đã đánh bọn chúng bầm dập, ông ta đã tiết kiệm được hai phút.

Phong Đạt vội lấy tay che mặt, sợ bị Trác Phi Dương nhận ra mình là bản sao của Bạch Thư Phàm.

“Hu hu hu ! Con cầu trời khấn phật, xin người đừng để ông ta nhận ra con. Nếu không...” Phong Đạt nhẩn nhó khổ sở, chuẩn bị chuồn đi.

Trác Phi Dương chưa kịp lên tiếng, Phong Đạt vừa đi được hai bước chân, hai người đàn ông mặc vét đen đã đuổi kịp đến nơi.

Cơ thể Phong Đạt xù xuống, rất muốn ngửa cổ lên trời kêu to. Phong Đạt không biết kiếp trước mình đã phạm phải sai lầm gì, mà tại sao kiếp này hay gặp phải nhiều vận rủi như thế.

Phía sau hai người đàn ông còn mang theo thêm hai người trợ giúp. Con hẻm này là một ngõ cụt. Phong Đạt lần này có cánh cũng không thể chạy thoát.

“Giao đồ ra đây !” Một trong bốn người đàn ông quát Phong Đạt. Họ đứng chắn trước mặt Phong Đạt, không để cho Phong Đạt có đường rút lui.

Nhìn bốn tên cướp nằm bất tỉnh trên đất, bốn người đàn ông thoáng giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại điềm tĩnh, đứng vững vàng như núi.

Trác Phi Dương bước đến gần Phong Đạt, nhếch mép nhìn bốn người đàn ông: “Bốn người là do ai cử tới, phải Bách Khải Văn không ?”

Bốn người đàn ông ngưng thần quan sát và đánh giá Trác Phi Dương, sau đó liếc mắt nhìn nhau, thăm hỏi: “Có ai biết người đàn ông thần bí đang đứng cạnh cô gái kia là ai không ?”

Trác Phi Dương không thích dính đến ân oán cá nhân giữa cô gái này và Bách Khải Văn, nhưng dù sao, cô gái cũng là ân nhân của hắn, hắn không thể làm ngơ.

“Tôi không biết cô gái này đang cầm đồ gì của Bách Khải Văn, chỉ biết hiện giờ cô gái này không thể động vào.” Trác Phi Dương lạnh lùng nói, hất cầm hàm ý bảo Phong Đạt đi theo hắn.

Phong Đạt tròn xoe mắt nhìn Trác Phi Dương, thầm ngưỡng mộ và sùng bái phong độ oai phong lẫm liệt của hắn. “Nhất định mai sau mình cũng phải trở thành một lão đại giống như Trác Phi Dương.” Tâm hồn non trẻ của Phong Đạt bắt đầu tưởng tượng ra cảnh mình đứng đầu một băng nhóm xã hội đen, ngồi trên ghế, để làm gì cũng được người khác tiền hô hậu ủng.

Phong Đạt che miệng cười thầm, trên người bị chém mấy nhát xước da, bị đánh tím bầm nhiều chỗ cũng không để ý đến, chỉ một lòng muốn nhanh chóng được làm một lão đại.

Một trong bốn người đàn ông mặc vết đen đã nhận ra Trác Phi Dương là ai. Mặc dù e ngại uy quyền của Trác Phi Dương nhưng vì nghĩa vụ, vẫn phải dẹp bỏ sợ hãi đứng chắn đường không cho Trác Phi Dương mang theo Phong Đạt rời khỏi con hẻm.

“.....” Trác Phi Dương lạnh lùng nhìn, đôi mắt đen sâu như trời đêm của hắn trong bóng tối càng thêm sâu, tựa như một lỗ xoáy khổng lồ hút hết linh hồn của người khác vào trong, cơ thể cao lớn của hắn toát ra một cỗ khí lạnh toát.

Bốn người đàn ông thức thối vội đứng gọn sang một bên, nhường đường cho Trác Phi Dương và Phong Đạt đi. Họ tự hiểu Trác Phi Dương là một nhân vật không nên đắc tội, ngay cả ông chủ của họ cũng phải nể Trác Phi Dương bốn phần, thân phận tôm tép như họ làm sao dám.

Phong Đạt vô thức đi sát vào người Trác Phi Dương, vừa đi vừa len lén quan sát sắc mặt của hắn.

Ra đến đường chính, Phong Đạt tự động đi cách xa Trác Phi Dương, chân chuẩn bị bỏ chạy.

“Muốn đi ?” Trác Phi Dương đột ngột quay sang nhìn Phong Đạt, đứng vào lúc Phong Đạt ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Khi bốn mắt giao nhau, Trác Phi Dương đông cứng cả người, hơi thở ngưng đọng. Người con gái lạ mặt này sao mà giống Thư Phàm đến thế, tuy cách ăn mặc và kiểu tóc có chút khác với Thư Phàm nhưng...

“Cô...cô là...” Trác Phi Dương hoảng hốt, vội nắm lấy tay Phong Đạt như sợ Phong Đạt sẽ biến mất trước mặt hắn. Hắn mong hình ảnh mà hắn trông thấy là thật, không phải là ảo giác.

Phong Đạt có chút giật mình, sự động chạm của Trác Phi Dương khiến trong cơ thể Phong Đạt sản sinh ra một cảm xúc khác lạ.

“Buông...buông tay...” Phong Đạt không dám nhìn vào mắt Trác Phi Dương, cúi đầu, nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm cứng lấy tay mình của Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương chẳng những không buông, còn nắm chặt hơn cả lúc này, thậm chí gọi tên người con gái đã chôn chặt trong lòng hắn hơn 18 năm nay: “Thư Phàm, Thư Phàm...”

Phong Đạt thở dài, thấy thương hại cho Trác Phi Dương. Hơn 18 năm trôi qua rồi, hắn vẫn cố chấp và vẫn một lòng một dạ yêu mẹ mình.

Phong Đạt ngẩng đầu, chưa xót nhìn Trác Phi Dương.

Đôi mắt Trác Phi Dương lạc thần, đang chìm đắm vào một thế giới xa lạ nào đó.

Phong Đạt đứng sát vào người Trác Phi Dương, kiễng chân, bắt chợt hôn phớt lên môi hắn. “Coi như lão tử cảm ơn công cứu mạng của nhà người.” Phong Đạt nhắm mắt lại, vui vẻ vì có thể làm được chuyện mà mình ao ước bấy lâu nay.

Mím cười hài lòng, vỗ vỗ ngực, đang định bỏ đi, bỗng...

Trác Phi Dương ngây ngẩn nhìn Phong Đạt, hai tay bị giữ chặt, cơ thể bị lọt vào trong một cái ôm siết, đôi môi lập tức bị chiếm giữ. Phong Đạt bàng hoàng mở to mắt, cổ gồng giãy dụa, hết đấm rồi lại đá.

“Mình..mình đang bị cưỡng hôn...a...a...cứu...mạng...a...biến thái...” Phong Đạt kêu gào thảm thiết trong lòng, nhưng đáng tiếc khí lực không bằng Trác Phi Dương đã bị hắn nuốt hết tiếng hét vào trong bụng.

Hôn đến khi trời đất quay cuồng, đến không thể thở nổi, chân tay bủn rủn và vô lực, Trác Phi Dương mới miễn cưỡng buông Phong Đạt ra.

Phong Đạt cảm tức tưng ngay cho Trác Phi Dương một cú đấm vào mặt, chỉ tay mắng to: “Mau.. mau trả lại nụ hôn đầu cho lão tử. ....hừ..hừ...”

Trác Phi Dương lúc này mới ý thức được mình vừa mới làm gì, vươn tay định giải thích với Phong Đạt. Sợ bị hấn cường hôn thêm một lần nữa, Phong Đạt co giò chạy đi với tốc độ tên bắn, vừa chạy vừa dùng tay lau miệng, vừa vò đầu bức tóc, thỉnh thoảng lại phì nhổ nước miếng.

Trác Phi Dương đã bị Phong Đạt liệt vào dạng ông chú xấu xa và biến thái. Bắt đầu từ bây giờ, con thỏ con Phong Đạt sẽ đề phòng nhất cử nhất động của Trác Phi Dương.

Phong Đạt về đến nhà đã gần một giờ đêm. Tắm rửa, thay quần áo xong, Phong Đạt mới chú ý đến thân thể bị thương nhiều chỗ của mình. Vừa bôi thuốc, Phong Đạt vừa lầm bầm nguyên rủa: “Chết tiệt, từ lần sau mình không bao giờ còn dám đóng vai một anh hùng nghĩa hiệp nữa. Hừ... ông ta chẳng những không cần mình cứu, không được một câu cảm ơn, suýt mất mạng, còn bị cướp mất nụ hôn đầu nữa.”

Phong Đạt bóp chặt lọ thuốc mỡ: “Trác Phi Dương, có cơ hội, tôi nhất định sẽ so tài cao thấp với ông.”

Phong Đạt vì dùng sức đã động đến vết thương trên bả vai khiến cậu nhóc kêu lên một tiếng: “Ài ui, đau quá, hu hu. ...”

“Cộc, cộc...” Phong Đạt nghe thấy tiếng gõ cửa, ngược mắt nhìn, vàng trán ưu tú khẽ nhăn lại. Từ lúc cứu thoát cô em khỏi tay Bách Khải Văn, Phong Đạt vẫn luôn nghĩ cách ăn nói và giải thích với bố mẹ, nhưng khi về đến nhà, thấy bố mẹ chỉ hỏi sơ qua tình hình, động viên và an ủi hai anh em, không to tiếng quát mắng, Phong Đạt đã yên tâm phần nào.

“Anh Đạt, em có thể vào được không?” Tiếng của Thủy Tiên, hình như cô nhóc biết mình đã gây ra lỗi lầm lớn, nên ăn nói hơi rụt rè, khác hẳn với tính cách ồn ào thường ngày.

“Em về phòng riêng ngủ đi, anh mệt rồi, anh muốn đi ngủ.” Phong Đạt vẫn còn tức giận cô em gái, không muốn nói chuyện lời thối, đã cự tuyệt không tiếp khách.

“Anh Đạt.....” Phong Đạt có thể nghe thấy âm thanh mũi của cô em gái. Thủy Tiên đang giận dỗi và không vui.

Phong Đạt khép vạt áo, đóng nắp ống thuốc mỡ, tắt đèn bàn, chuẩn bị đi ngủ.

Thủy Tiên đứng ngoài cửa, thấy ánh sáng đèn bàn đã tắt, trong phòng một mảnh im ắng, biết anh trai đang sinh khí, Thủy Tiên đành tiu nghỉu trở về phòng riêng.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm đứng trước cửa phòng ngủ của hai vợ chồng, nhìn cảnh con gái vừa đi vừa phòng mồm, tay dơ cao nắm đấm như đang thị uy ai đó, hai người lắc đầu thờ dài, thấy bất lực trong cách dạy dỗ con cái, xem ra họ đã quá nuông chiều khiến bọn trẻ sinh hư rồi.

*****

Phong Đạt ngủ một mạch đến hơn bảy giờ sáng không buồn dậy, quên hôm nay là ngày làm việc thứ hai của mình.

Tối hôm qua đi ngủ muộn, quá mệt mỏi, đã ngủ quên mất, cũng không lấy đồng hồ báo thức, thành ra theo thói quen, Phong Đạt lại tưởng mình vẫn còn tự do, chưa đi xin việc làm.

Trác Phi Dương không có thói quen ăn cơm sáng. Năm giờ sáng thức dậy, sau khi làm vệ sinh cá nhân, hấn tự pha một tách cà phê, vừa uống vừa đọc báo, gần tám giờ sáng rời khỏi nhà đến công ty, hành động này lặp lại từ ngày này qua tháng khác, không mấy khi thay đổi trừ phi có việc gì đó đột xuất.

Đã ăn mặc chỉnh tề, cảm cặp táp da màu đen, Trác Phi Dương cau mày, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay: “Tại sao đến giờ này thằng nhóc vẫn chưa đến đón mình đi làm. Không lẽ chỉ làm được một buổi, cậu nhóc đã tính đến chuyện xin nghỉ việc rồi?”

Trác Phi Dương nhớ đến thái độ không vui và bất mãn của cậu nhóc vào buổi chiều ngày hôm qua. Trác Phi Dương tin Phong Đạt không phải là một đứa trẻ không hiểu chuyện, không biết hấn là một con người như thế nào. Nếu dám đắc tội với hấn, hấn sẽ khiến kẻ đó khó bề mà sống yên ổn, tuy không khiến người đó thân bại danh liệt, nhưng cũng khó mà ngóc đầu lên nổi, huống hồ cậu nhóc lại gây ấn tượng sâu sắc với hấn như thế.

Không còn cách nào khác, Trác Phi Dương đành mở điện thoại gọi điện cho Phong Đạt. Nếu phải là người khác, hấn đã xa thải ngay lập tức rồi, làm gì có chuyện hấn hạ mình gọi điện để giục người đó đến đón hấn.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Phong Đạt nửa tỉnh nửa mơ, quơ tay tìm kiếm chiếc Ipod đặt trên mặt bàn.

“A lô.....” Phong Đạt ngái ngủ hỏi: “Xin hỏi ai đấy?” Trong đầu Phong Đạt đang mắng thầm kẻ phá đám giấc ngủ của mình.

“Phong Đạt.” Trác Phi Dương có thể nghe rõ tiếng ngáp ngủ của Phong Đạt trong điện thoại di động. Giỏi lắm, trong khi hấn đường đường là một ông chủ lớn phải ngồi đợi một tài xế tầm thường, thế mà thằng nhóc không biết sống chết kia vẫn còn ngủ nướng trên giường. Là do hấn đã thuê nhầm nhân viên rồi sao?

“Tôi cho cậu 15 phút lái xe đến nhà riêng đón tôi. Nếu sau 15 phút, cậu vẫn còn chưa xuất hiện, cậu hãy liệu chừng...” Phong Đạt đã thành công chọc giận một con người lãnh đạm như Trác Phi Dương.

Phong Đạt cau mày, gãi đầu gãi tai, mắt nhắm mắt mở, không tình nguyện ngồi nhòm dây. Sau khi nghe mấy câu nói đầy uy quyền và lạnh lùng của Trác Phi Dương, Phong Đạt định mở miệng mắng kẻ chẳng những phá đám giấc ngủ của mình, còn dám dõ giọng đe dọa. Nhưng ngay sau đó, Trác Phi Dương nghe thấy tiếng hét to của Phong Đạt: “Chết rồi, con muốn làm mất rồi. Chết tiệt...”

Trác Phi Dương bị tiếng hét thất thanh của Phong Đạt khiến cho tai ù mắt hoa, vội để điện thoại cách xa lỗ tai để tránh bị điếc tai oan uổng. Hắn dở khóc dở cười, tài xế của hắn chẳng những tính cách trẻ con, còn ham ngủ hơn cả một con heo lười.

Không nể mặt vị chủ tịch cao cao tại thượng, trong mắt người khác là một người đáng sợ và cao ngạo như thế nào, Phong Đạt không có phép tắc đã thô bạo cúp máy trước, ném bộp điện thoại xuống nệm, chân chạy nhanh vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, sau đó thay quần áo trong thời gian kỉ lục.

Vừa đeo đồng hồ màu trắng bạc trên cổ tay, vừa soi mình trước gương, kiểm tra xem quần áo và đầu tóc đã chỉnh tề chưa. Chỉnh lại cả vạt và nếp áo vết màu xám đen, Phong Đạt cầm chiếc balô hay dùng của mình, khép cửa phòng, chạy như bay xuống phòng khách. Chỉ kịp nói lời chào ông nội và bố mẹ, ngay cả cô em gái cũng không kịp liếc mắt nhìn đến lấy một cái, Phong Đạt chạy vòng ra sau vườn, mở cửa garage lấy xe mô tô.

Phong Đạt không dám lái xe Roll-Royce Ghost của Trác Phi Dương về nhà, sợ bị bố mẹ và ông nội hỏi lời lồi lõm và phát hiện ra mình đang làm tài xế cho Trác Phi Dương, đã gửi xe của hắn ở một nơi an toàn.

Phong Đạt gây thù chuốc oán cũng nhiều, mà quen thân với những người bạn tốt cũng nhiều chẳng kém, chỉ cần Phong Đạt nói một tiếng, họ sẵn sàng giúp đỡ Phong Đạt trong mọi chuyện.

Lấy được xe Roll-Royce Ghost, Phong Đạt trở tài đưa xe của mình, đến nhà riêng của Trác Phi Dương đúng giờ, thậm chí Phong Đạt còn đủ thời gian mua thức ăn sáng trên đường đi.

Phong Đạt bấm chuông cổng, hồi hộp chờ vị chủ tịch cao cao tại thượng của mình giá lâm. Nghĩ về nọ hôn tối hôm qua, đến bây giờ, Phong Đạt vẫn còn tức, còn rùng mình run rẩy, dù cậu không phải là một thằng con trai, cũng không muốn bị người khác cưỡng hôn.

Càng nghĩ Phong Đạt càng tức, càng muốn đập Trác Phi Dương một trận: “Mình nhất định phải tìm cách chinh chết hắn, phải bắt hắn bồi thường danh dự cho mình.”

Trác Phi Dương đi ra đến cổng, thấy tài xế riêng đang mặt nhỏ mày nhăn, nghiêng rặng nghiêng lợi, lăm lăm trong miệng. Trác Phi Dương buồn cười nghĩ: “Không biết cậu nhóc có phải đang tức giận mình phá vỡ mất giấc ngủ buổi sáng của cậu nhóc không?”

“Đến rồi.” Trác Phi Dương nheo mắt nhìn Phong Đạt, che giấu đi suy nghĩ thật sự của mình vào tận sâu trong đáy lòng.

Trác Phi Dương đột ngột xuất hiện trong tầm mắt, Phong Đạt giật mình, lùi một bước, miệng bật ra một tiếng kêu, tay chỉ chỉ: “Ông..ông...chủ..chủ tịch...” Ngón từ lộn xộn, chứng tỏ Phong Đạt đang cực kì bối rối, mặt cậu nhóc hết xanh rồi lại trắng, sắc màu thay đổi liên tục như tắc kè hoa.

Trác Phi Dương thâm thúy nhìn Phong Đạt, ánh mắt hắn nhìn Phong Đạt càng lúc càng sâu. Cậu nhóc là người thú vị nhất mà hắn từng gặp sau 18 năm.

“Đi thôi.” Không muốn trêu chọc Phong Đạt thêm nữa, tránh cho cậu nhóc thẹn quá hóa giận, dùng dùng xin nghỉ việc, Trác Phi Dương thu lại nụ cười, hàm ý bảo cậu nhóc mở cửa xe cho mình.

Phong Đạt căm tức nhìn Trác Phi Dương, hận không thể dùng nắm đấm với hắn. Hít một hơi thật sâu, cổ dòn nén tức giận và bức bối vào trong, Phong Đạt khom người mở cửa xe ô tô, khiêm tốn nói: “Mời chủ tịch.”

Trác Phi Dương gھiễm cộ nhìn Phong Đạt. Cậu nhóc đóng giả cũng đạt quá đi, càng ngày hắn càng có hứng thú muốn tìm hiểu thêm về Phong Đạt, cậu nhóc cho hắn những cảm giác rất quen thuộc. Bất chợt Trác Phi Dương nhìn lướt qua đôi môi màu hồng nhạt của Phong Đạt. Giật mình khi phát hiện ra mình đang có những ý nghĩ kì lạ với cậu nhóc, Trác Phi Dương vội nhìn ra hướng khác, chân trèo lên xe ô tô.

Chờ Trác Phi Dương ngồi yên vị trên xe, Phong Đạt cẩn thận đóng cửa xe, trèo lên ngồi sau tay lái, vặn chìa khóa xe, khởi động máy, chậm chậm lái xe đi.

Nắng đã lên cao từ lâu, con đường ồn ào xe cộ đi qua đi lại. Phong Đạt thấy may mắn, tuy đông xe cộ nhưng sáng nay không ách tắc giao thông, với một người gần như biết hết tất cả các con đường lớn nhỏ ở Hồng Kông như Phong Đạt mà nói, không khó khăn gì để chọn một con đường khác để đi, thậm chí cậu còn muốn phóng bạt mạng, nhưng đang đóng vai tài xế riêng của người khác, Phong Đạt không muốn dọa vị chủ tịch kia đứng tim vì sợ.

Trên đường đến công ty, Trác Phi Dương và Phong Đạt không ai bảo ai câu nào, cả hai đều chìm vào suy tư. Một người vẫn còn ngượng và tức giận vì nọ hôn tối hôm qua. Một người thấy mình càng ngày càng không thể điều khiển được cảm xúc và suy nghĩ của bản thân, thỉnh thoảng Trác Phi Dương lại liếc mắt nhìn Phong Đạt, có lúc nhìn đến ngây ngẩn cả người, khi phát hiện ra sự thất thố của mình đã hốt hoảng vội quay mặt đi hết một tên trộm đang làm việc xấu.

Mất hơn 10 phút, Phong Đạt lái xe ô tô vào tầng hầm để xe của công ty. Tắt máy, bước xuống, Phong Đạt mở cửa xe cho Trác Phi Dương.

Vừa đặt chân xuống nền xi măng, Trác Phi Dương nói: “Theo tôi lên văn phòng.”

“Chủ tịch, tôi có thể đi ra ngoài một chút được không? Dù sao tôi cũng không phải là một nhân viên văn phòng, ngồi trong văn phòng của chủ tịch, chỉ khiến chủ tịch thấy phiền và chướng mắt mà thôi.” Phong Đạt đang trút tức giận và bức bối lên người Trác Phi Dương, bằng cách nói lấy hắn.

Trác Phi Dương nhếch mép, lạnh lùng nhìn Phong Đạt, ngữ khí sắc bén và uy hiếp, tuyệt đối không cho phép Phong Đạt cãi lại mệnh lệnh của hắn: “Muốn tôi dùng vũ lực với cậu ?”

Phong Đạt hằm hằm tức giận, xoay người bước đi thẳng, không thèm chờ Trác Phi Dương đi cùng.

Trác Phi Dương sừng sốt nhìn Phong Đạt. Hắn lắc đầu cười khò: “Mình đang làm gì thế này, uy hiếp và bắt nạt một đứa trẻ con đâu phải là mình.”

Trác Phi Dương cao hơn Phong Đạt hơn một cái đầu, chẳng mấy chốc đuổi kịp Phong Đạt, cùng Phong Đạt sánh đôi đi vào trong tiền sảnh của tòa cao ốc Trác Thị.

Giống như ngày hôm qua, Trác Phi Dương và Phong Đạt thu hút ánh mắt nhìn của tất cả nhân viên nữ trong công ty. Đối với bọn họ được nhìn thấy Trác Phi Dương hàng ngày là niềm mơ ước và khát vọng từ lâu. Trác Phi Dương là một mặt trời chói lóa, họ chỉ dám đứng nhìn hắn từ xa, không ai dám tiếp cận, dám mơ tưởng đến một ngày hắn sẽ để mắt đến mình.

Phong Đạt bấm nút mũi tên chỉ xuống phía dưới. Thang máy mở cửa, Phong Đạt chờ Trác Phi Dương bước vào trước, mới bước theo sau.

Phong Đạt vươn tay bấm nút lên lầu thứ 10, sau đó nghiêm túc đứng bên cạnh Trác Phi Dương.

Hai vai Trác Phi Dương run run. Hắn rất muốn cười to, nhưng cố nín. Phong Đạt thật thú vị, đáng vẻ cổ tỏ ra là một người lớn của Phong Đạt trông thật hoạt kê, tôn nghiêm của một chủ tịch, đã sớm bị Trác Phi Dương quăng lên chín tầng mây, làm việc bên cạnh Phong Đạt, hắn không cười không được.

Nghe thấy tiếng cười cố nín của hắn, Phong Đạt kích động nhảy bật lên, chuyển sang đứng đối diện với Trác Phi Dương, cao giọng hỏi: “Chủ tịch, ngài là đang cười chê tôi sao ?”

“Không có.” Trác Phi Dương không có mặt mũi trả lời, không để ý mình đang nói dối một cách hết sức trơn chu.

Phong Đạt rất muốn hét to lên, cậu đâu phải là một thằng ngốc đâu mà không biết Trác Phi Dương đang cười nhạo mình.

Khi cánh cửa thang máy mở ra, báo hiệu đã lên đến tầng thứ 10, Phong Đạt ngồi lì trong thang máy, nhất quyết không chịu đi ra ngoài.

Trác Phi Dương phì cười nhìn khuôn mặt giận dữ của Phong Đạt, cậu nhóc trông đáng yêu đến nỗi, hắn càng muốn khi dễ và bắt nạt. Trác Phi Dương đã coi Phong Đạt là một con cún con của mình.

“Cậu là đang muốn tôi xin lỗi cậu sao ?” Trác Phi Dương nín cười hỏi, vươn tay định bẹo má Phong Đạt.

Phong Đạt không biết mình sắp bị Trác Phi Dương khi dễ, đã bức bối nói: “Không cần, xin lỗi liệu có thể trả lại tôn nghiêm cho tôi được sao ?” Cậu nhóc là đang nghĩ tới nụ hôn bị cướp đoạt vào tối hôm qua.

Trác Phi Dương không đoán được suy nghĩ trong đầu cậu nhóc, tưởng cậu nhóc tức giận chuyện mình cười nhạo cậu nhóc, đã khom người, vỗ nhẹ vào vai Phong Đạt: “Được rồi, đừng giận nữa, mau vào trong kia đi.”

“Không đi, có chết cũng không đi.” Phong Đạt thật sự sinh khí. Vì cái gì người đàn ông này có thể bình thản coi như không có việc gì sau khi đã cướp mất nụ hôn đầu của cậu ?

Trác Phi Dương thờ dãi, nắm tay kéo Phong Đạt đứng dậy. “Tôi không biết tôi có phải là ông chủ của cậu không nữa, nhiều khi tôi có cảm giác tôi là bảo mẫu của cậu thì đúng hơn.” Những lời này, Trác Phi Dương chỉ dám nghĩ thầm trong đầu không nói ra ngoài miệng, nếu không Phong Đạt sẽ bỏ đi thật. Cậu nhóc vốn là người làm việc tùy hứng, không mấy để ý đến hậu quả, thích thì nói là thích, ghét thì bảo là ghét, không giống như tính cách thâm trầm và lạnh lẽo của hắn, có tâm sự gì cũng giấu kín trong lòng.

Tuấn Nam nhìn cảnh lôi kéo của hai người, đã đứng ngây ra phỗng, mở to mắt nhìn, da đầu run lên. Tuấn Nam không dám tin vào mắt mình. Tại sao chủ tịch lại thân thiết nắm tay và lôi kéo Phong Đạt giống như tình nhân thế kia ?

Càng suy đoán Tuấn Nam càng thấy Không ổn. Nhận Phong Đạt vào làm cũng là do một tay Trác Phi Dương sắp xếp, để cậu nhóc ở bên cạnh mình cũng là ý của hắn.

Tuấn Nam thâm trầm nhìn khuôn mặt ôn hòa, đôi mắt âm áp hiểm thấy của Trác Phi Dương mỗi khi có Phong Đạt ở bên cạnh. Tuấn Nam không thể đoán được mối quan hệ thật sự giữa hai người. Nếu Phong Đạt là con gái thì tốt rồi, cậu nhóc là người đầu tiên sau 18 năm có thể mang đến nụ cười cho chủ tịch, nhưng...cậu nhóc là nam, đâu phải là một phụ nữ, tại sao chủ tịch còn...

Trong khi trí tưởng tượng của Tuấn Nam càng lúc càng bay xa, Trác Phi Dương đã mở được cửa phòng, kéo Phong Đạt vào trong.

“Buông tay, buông tay...” Phong Đạt bất mãn quát khê, sợ gây sự chú ý đến người khác, mặc dù trên hành lang vắng lặng không có một ai, một phần do cậu nhóc có tật giật mình.

“Chủ tịch, ngài đang làm đau tay tôi.” Phong Đạt nhăn mặt, hốc mắt đỏng đầy lệ. Cánh tay phải bị tên cướp tóc hung tối hôm qua chém, để lại một vết thương khá sâu. Tối hôm qua về đến nhà, Phong Đạt đã rửa vết thương và bôi thuốc, cảm giác đau buốt đang giảm nhấm sức chịu đựng của cậu.

Trác Phi Dương giật mình, để ý đến sắc mặt tái mét của Phong Đạt, lập tức buông cánh tay Phong Đạt ra, hấp tấp hỏi: “Cậu bị thương ở tay, có nặng lắm không?”

Trác Phi Dương nhanh chóng chuyển qua nắm lấy tay trái của Phong Đạt, kéo Phong Đạt ngồi xuống sa lông bọc da màu xám đen, vén tay áo của Phong Đạt lên, mà đầu hay hành động của mình đã vượt quá quan hệ giữa một ông chủ và nhân viên, giữa hai người mới sơ giao gặp nhau.

Phong Đạt chưa từng hiểu cảm giác xấu hổ và ngượng ngùng là gì, hiện giờ mặt cậu đã đỏ bừng như gấc chín, luống cuống muốn trốn thoát khỏi cử chỉ chăm sóc dịu dàng của Trác Phi Dương.

“Ngồi im.” Trác Phi Dương cau mày nhìn vết thương đang rỉ máu qua lớp băng màu trắng trên cánh tay của Phong Đạt. Vết thương này.... Trác Phi Dương đột nhiên nhớ lại hình ảnh của cô gái tối hôm qua, chẳng lẽ....

Trác Phi Dương lập tức dẹp bỏ suy nghĩ kì lạ đó ra khỏi đầu. Không có khả năng, Phong Đạt là con trai, còn cô gái đó.... Trác Phi Dương nâng tầm mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì ngượng của Phong Đạt.

Khi bốn mắt giao nhau, Trác Phi Dương sững sờ, trái tim hần bất giác run lên. Giống, giống quá.... Phong Đạt có ngoại hình và tính cách rất giống Thư Phàm, cũng rất giống cô gái tối hôm qua, hần không tin tất cả chỉ là do trùng hợp.

Phong Đạt bị Trác Phi Dương nhìn chăm chăm đến gai cả người. Phong Đạt không thoải mái khi hai người ngồi gần với nhau như thế, hơn nữa còn nhìn vào mắt nhau như hai người tình. Không khí quý dị đang lớn vồn xung quanh Phong Đạt và Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương nhẹ nhàng băng bó lại vết thương cho Phong Đạt, hần làm cẩn thận đến nỗi như sợ làm đau cậu nhóc.

Băng bó xong, hần nói, ngữ khí mềm nhẹ: “Cậu ngồi đây nghỉ ngơi đi, nếu mệt có thể vào trong kia, trong phòng có giường cho cậu ngủ.”

Phong Đạt nghi hoặc nhìn Trác Phi Dương, tự hỏi hôm nay mặt trời có mọc nhầm ở hướng tây không, tại sao Trác Phi Dương lại đột nhiên đối xử tốt với cậu khác hần mọi khi, không phải muốn cậu làm việc gì đó cho ông ta đấy chứ?

Trác Phi Dương xoa đầu Phong Đạt: “Đừng nghĩ lung tung nữa. Mau nghỉ ngơi đi.”

Sau khi gây ra cho Phong Đạt một loạt hành động khó hiểu, Trác Phi Dương tiến đến chiếc bàn gỗ kê gần cánh cửa kính, kéo ghế ngồi xuống, bắt đầu làm việc.

Phong Đạt gãi đầu, bừa bãi nghĩ thầm: “Mặc kệ ông ta có âm mưu gì, mình cũng không sợ.”

Phong Đạt kéo khóa túi balô, lôi máy tính Laptop màu trắng đặt trên mặt bàn kính, bắt đầu chơi trò chống lại phòng tuyến hacker của cậu. Phong Đạt có rất nhiều tài lẻ, ngoài là một cây bút viết truyện trinh thám khá thành công, một phóng viên ảnh của một tờ báo nổi tiếng, cậu còn là một hacker có tiếng. Hai anh em Phong Đạt không ai theo nghề y của mẹ, hai anh em thừa hưởng được tính cách thông minh, ngang tàng và nghịch ngợm của Thư Phàm, thừa hưởng tính cách thích kinh doanh và sống có nghĩa khí của Hoàng Tuấn Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nhớ đến khẩu phần thức ăn sáng đã mua trên đường đến nhà riêng của Trác Phi Dương, Phong Đạt mở túi balô, kéo khóa ngăn ngoài cùng, lấy một túi bóng xốp màu trắng. Phong Đạt định chờ đến buổi trưa mới ăn, nhưng tối hôm qua vẫn chưa có gì bỏ vào bụng, đang đói, Phong Đạt không muốn bị đau dạ dày, đành phải ăn cơm sáng bên ngoài, thật ra Phong Đạt thích ăn cơm sáng do đầu bếp trong gia đình nấu hơn.

Trác Phi Dương cau mày nhìn tài xế riêng vô tư ăn cơm sáng, vừa ăn còn vừa đánh máy tính, vừa cười ngu ngơ.

Khóe môi hần co giật, không thể nhịn được cười, khiến mấy lần hần suýt cười to. Cậu nhóc càng ngày càng thú vị. Ban đầu, hần có ý muốn thuê một tài xế riêng cho mình, nhưng cậu nhóc đã không còn đơn giản chỉ là một nhân viên dưới quyền của hần nữa, mà hình như cậu nhóc đã trở thành một người bạn nhỏ, cần hần chiều chuộng và nuông chiều.

Mất nhìn màn hình máy vi tính, tay cầm miếng bánh, vốn là người không thể ăn được cay, trước lúc mua quên không bảo cô chủ quán, Phong Đạt cảm nhận một miếng bánh cay, hậu quả vừa nhai vào miệng, Phong Đạt đã đứng bật dậy, tay liên tục quạt miệng: “Nóng quá, nóng quá....”

Trác Phi Dương sững sờ nhìn Phong Đạt, tiếng cười trầm thấp bật ra từ trong cổ họng, mắt hần nheo lại thành một đường chỉ. Trẻ con vẫn mãi là trẻ con, ăn uống cũng xảy ra chuyện.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Trác Phi Dương kéo ghế đứng dậy, thay Phong Đạt chất một cốc nước lọc.

Phong Đạt đang bông rất cổ họng và đầu lười, mắt nỏ đom đóm, hốc mắt đong đầy lệ, trông giống hệt một con cún con đang chịu ủy khuất.

“Uống đi.” Trác Phi Dương đưa cốc nước lọc cho Phong Đạt.

Phong Đạt không khách sáo đã gần như chộp ngay lấy cốc nước trong tay Trác Phi Dương, uống ực một ngụm hết cả cốc nước lọc.

Trác Phi Dương cố nín cười hỏi: “Có muốn uống thêm nước lọc nữa không?”

Phong Đạt quẹt miệng, vừa đáng thương nhìn Trác Phi Dương vừa phụng phịu nói: “Không, cảm ơn. Đủ rồi.”

Trác Phi Dương giật mình, bàng hoàng thảng thốt nhìn Phong Đạt không chớp. Hắn vẫn biết cậu nhóc là một người rất thú vị và đáng yêu, nhưng đáng yêu và thú vị đến mức độ này. ....Trác Phi Dương bối rối cầm lấy cốc nước lọc trên tay Phong Đạt. Sợ gây ra chuyện gì đó thất thố, Trác Phi Dương đặt ly rỗng xuống mặt bàn kính, bước trở lại bàn gỗ, tiếp tục công việc còn dang dở.

Sắc mặt Phong Đạt hết trắng rồi lại xanh, thấy số của mình cực kì xui xẻo, kể từ lúc gặp lại Trác Phi Dương toàn gây ra những chuyện dở khóc dở cười cho hắn cười nhạo mình. Phong Đạt cảm tức, trừng mắt nhìn Trác Phi Dương, đã quên mất ai vừa mới tốt bụng lấy nước lọc cho mình uống. Dù sao cũng không thể trách Phong Đạt vô ơn, cậu nhóc vẫn còn là một đứa trẻ, tâm lý hay hờn dỗi, chỉ cần không hài lòng một chút đã thể hiện thái độ bất mãn của mình ra bên ngoài.

Trác Phi Dương dù không nhìn cậu nhóc, vẫn biết cậu nhóc đang ‘ưu ái’ dành tặng cho mình những ánh mắt hết sức ‘triu mến’. Tuy nhiên hắn không tức giận một chút nào, mà đang tận hưởng cảm giác có một cậu bạn nhỏ để chơi đùa và nói chuyện phiếm.

Từ khi trở thành chủ tịch của tập đoàn Trác Thị, chưa từng có một ai nói chuyện thẳng thắn và không sợ uy quyền của hắn giống như Thư Phàm, và bây giờ là Phong Đạt. Hắn không biết cảm giác dành cho Phong Đạt là gì, nhưng thấy rất quen thuộc, trong cơ thể hắn đang sản sinh ra những cảm xúc khác lạ, ngay cả suy nghĩ của mình, hắn cũng không thể điều khiển được.

Sau khi đã hò hét đủ, Phong Đạt bấm bụng đánh vút bỏ khẩu phần ăn sáng vào thùng rác đặt trước cửa văn phòng chủ tịch. Cậu nhóc không ăn được thức ăn cay, cổ ăn chỉ khiến thêm đau dạ dày, chứ không ích gì.

“Buổi trưa, tôi mời cậu ăn cơm.” Trác Phi Dương không chịu nổi khuôn mặt tỏ vẻ đáng thương của cậu nhóc. Hắn thích cậu nhóc tươi cười hơn.

“Cảm ơn chủ tịch, nhưng không cần đâu. Trưa hôm qua chủ tịch đã mời tôi đi ăn rồi.” Phong Đạt không muốn quá thân cận với Trác Phi Dương. Mặc dù biết mình không có một chút giá trị lợi dụng gì, hắn cũng không biết mình là con của Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm, nhưng cẩn thận vẫn hơn. Phong Đạt sợ sau khi phát hiện ra sự thật, Trác Phi Dương sẽ quay lưng lại với mình, không còn để mình tiếp tục làm tài xế riêng của hắn nữa.

Tâm trạng của Phong Đạt hết sức mâu thuẫn. Một mặt cậu nhóc muốn vạch rõ ranh giới với Trác Phi Dương. Mặt khác, lại muốn trở thành một người bạn nhỏ của hắn, muốn nghe hắn tâm sự, muốn tìm hiểu thêm về cuộc sống cá nhân của hắn. Trác Phi Dương là nhân vật thần bí nhất mà Phong Đạt từng biết.

Xoa hai tay vào nhau, đôi mắt rực sáng, Phong Đạt nghĩ thầm: “Minh nhất định phải tìm cách chụp chộm một pô hình của Trác Phi Dương, sau đó tung lên mạng cho thiên hạ chiêm ngưỡng. Hắc...hắc...hắc....”

Nụ cười trên môi cậu nhóc hết sức gian trá, Trác Phi Dương cười khế, mắt thâm thúy nhìn. Dù không hoàn toàn đoán được suy nghĩ trong đầu cậu nhóc đang nghĩ gì, nhưng chỉ cần nhìn khuôn mặt đang bùng bùng hưng phấn, nụ cười trên môi của cậu nhóc, hắn cũng biết cậu nhóc đang có toan tính gì.

“Cậu nhóc là đang khiêu khích tính nhẩn nại của mình sao?” Trác Phi Dương khi mỉm cười và khi thu lại hàn khí trong cơ thể, người khác luôn nhầm lẫn, cho rằng hắn vô hại, nhưng chính những con người như hắn mới là những kẻ nguy hiểm nhất.

*****

Hơn 11 giờ trưa, kết thúc công việc buổi sáng, Trác Phi Dương kéo ghế đứng dậy, tay cầm chiếc áo vét màu xám đen vắt trên thành ghế.

Phong Đạt say sưa ngồi đánh máy tính, không để ý thời gian đã trôi đi rất nhanh, cũng quên luôn bụng đói đang réo gào đòi ăn. Là một hacker có tiếng, Phong Đạt đã giúp rất nhiều cho công việc kinh doanh của gia đình. Đã làm ăn lớn, chọn phương thức giao dịch bằng Internet, công ty lớn nào cũng có một tổ giám sát bảo vệ kĩ thuật mạng, người ta nói phá thì dễ, xây dựng mới khó, chính vì thế nhân viên trong tổ kĩ thuật của công ty có giỏi đến đâu cũng thua những tay hacker không ngừng nâng cao khả năng của mình.

Phong Đạt tuy là một hacker nhưng chưa từng ăn cắp thông tin của những công ty lớn, cũng không có ý định đi theo con đường phạm pháp này. Phong Đạt trở thành một hacker vì đam mê, và vì thỏa mãn tính cách hiếu thắng của mình nhiều hơn.

Trác Phi Dương thấy Phong Đạt suốt ngày mê mải đánh máy vi tính. Vì tò mò muốn biết cậu nhóc đang làm gì, đã đi vòng ra sau lưng Phong Đạt, liếc mắt nhìn vào màn hình.

Trác Phi Dương nhìn những dòng mã code được Phong Đạt đánh đang hiện lên trên màn hình màu đen. Đối với máy tính, Trác Phi Dương có kiến thức chỉ đủ để làm việc, những công việc khác đều có nhân viên trong công ty làm, tuy nhiên hắn không phải là một người mù mờ không biết Phong Đạt đang làm gì.

Trác Phi Dương giật mình, kinh ngạc nhìn Phong Đạt. Hắn đã dự đoán được cậu nhóc giấu giếm hắn nhiều việc, nhưng không ngờ cậu nhóc là một tay hacker có tiếng, xem ra hắn đã đánh giá thấp năng lực của Phong Đạt, cậu nhóc có rất nhiều tài năng ẩn giấu đang cần hắn khám phá.

“Đi ăn thôi.” Trác Phi Dương thu lại tầm nhìn, giấu suy nghĩ của mình vào trong đáy mắt, nhẹ giọng bảo Phong Đạt.

Phong Đạt âm ỉ, luyến tiếc không muốn rời khỏi máy tính.

Trác Phi Dương bật cười: “Tôi tưởng cậu đang đói bụng muốn ăn cơm ?”

“Chủ tịch có thể đi ăn cơm trưa một mình được không ? Tôi còn đang bận.” Phong Đạt từ đầu đến cuối vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, không quay lại nhìn Trác Phi Dương đến lấy một cái.

Trác Phi Dương cau mày, nụ cười trên môi hắn tắt từ lâu. Hắn không thích Phong Đạt lờ hắn đi như thế.

“Đi ăn cơm trưa với tôi. Nếu không, tôi phạt cậu.” Trác Phi Dương đã đánh mất phong độ cao ngạo của một chủ tịch, hắn đang hóa thân thành một ông chủ khó tính, đang bắt nạt một đứa trẻ con.

“Không đi.” Phong Đạt tức giận nói, không để những lời đe dọa của hắn vào mắt.

“Thật sự không muốn đi ?” Trác Phi Dương nguy hiểm hỏi Phong Đạt.

“Không đi.” Phong Đạt gõ thêm một dòng mã lệnh, con trỏ máy tính nhấp nháy, hiện lên một dòng chữ.

Phong Đạt căng mắt đọc, nụ cười hiện dần trên môi, hai tay dơ lên cao, miệng kích động hét to: “Được rồi, may quá. ...”

Trác Phi Dương mở to mắt nhìn Phong Đạt, những lời mà hắn định nói đều nghẹn ứ trong cổ họng. Hắn thấy mình không bằng chiếc máy tính Laptop kia.

Cuối cùng Phong Đạt bị Trác Phi Dương gần như khiêng ra khỏi phòng chủ tịch.

Cậu nhóc, tay đâm chân đá, tức giận hét âm lên: “Mau buông, buông ra... Tôi không muốn đi ăn cùng với ông, buông ra....” Tiếng hét của cậu nhóc lạnh lùng vang vọng khắp hành lang.

Tuấn Nam đang ngồi trong phòng Trợ lý riêng cũng phải mở cửa, thò đầu ra ngoài nhìn. Thấy cảnh lôi kéo của Trác Phi Dương và Phong Đạt, da đầu Tuấn Nam không tự chủ được lại run lên, thậm chí gai ốc trong người cũng nổi một lớp dày. Chủ... chủ tịch đang có ý định gì với cậu nhóc, mà lại dùng cách thức kì cục để đối xử với cậu nhóc như thế kia ?

Nếu để nhân viên trong công ty mà nhìn thấy cảnh này, hình tượng của chủ tịch còn đâu. Họ sẽ xì xầm bàn tán, cho rằng Trác Phi Dương là một kẻ biến thái, có giới tính không bình thường.

Trác Phi Dương không nghĩ nhiều như thế, hắn một mực chỉ muốn lôi bằng được Phong Đạt đi ăn, rồi xa khỏi chiếc máy tính Laptop.

Khi cánh cửa thang máy đóng lại, Phong Đạt tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hai mắt bốc hỏa: “Chủ tịch, tôi xin nghỉ việc, tôi không muốn làm nữa.”

Trác Phi Dương nhướng mắt nhìn Phong Đạt, lạnh lùng hỏi: “Cậu vừa mới nói gì, muốn xin nghỉ việc sao, đã suy nghĩ kĩ đến hậu quả chưa ?”

“Tôi sẽ bồi thường tiền cho chủ tịch.” Phong Đạt bĩu môi, không tin mình không kiếm đủ tiền bồi thường cho Trác Phi Dương.

“Cậu nghĩ rằng chỉ đơn giản như thế thôi sao ?” Trác Phi Dương không còn dáng vẻ hiền hoà nữa. Một khi đã chọc giận đến hắn, con người thật sự bên trong hắn sẽ thể hiện rõ ra bên ngoài.

“Chủ tịch muốn gì, muốn kiện tôi ra tòa sao ?” Phong Đạt căm hận nhìn Trác Phi Dương, hận không thể đánh hắn một trận như từ. Hừ... biết thế mình không thêm cứu hắn một mạng... Mặc dù sau đó người giải quyết bọn cướp là Trác Phi Dương, hắn còn cứu Phong Đạt thoát khỏi sự truy đuổi của nhóm vệ sĩ do Bách Khải Văn cử đến, nhưng cậu nhóc vẫn tức, vẫn không phục.

Xuống đến tầng hầm của tòa cao ốc, Trác Phi Dương và Phong Đạt làm mặt lạnh, không ai bảo ai câu nào. Đi ăn cơm trưa với nhau mà đang giận nhau thế này làm sao có thể nuốt nổi.

Trên đường đến nhà hàng Dương Châu, hai người đều im lặng, mỗi người đều có những suy nghĩ riêng, tình cảm của cả hai trở nên rối rắm hơn bao giờ hết. Phong Đạt vẫn còn là một đứa trẻ con, chưa trải qua chuyện tình ái, không hiểu được cảm giác trong lòng mình. Trác Phi Dương đứng giữa ngã ba đường, hắn đang nhầm tưởng Phong Đạt là Bạch Thư Phàm, có lúc hắn muốn tiếp nhận Phong Đạt, nhưng lại sợ mình phạm phải sai lầm, cho rằng Phong Đạt là một thằng con trai, nghĩ giới tính của mình có vấn đề.

Hai người ngồi ăn với nhau tựa như hai người xa lạ không quen biết. Phong Đạt vừa ăn vừa hầm hầm tức giận, hậu quả cậu nhóc bị ghen, ho sặc sụa.

Trác Phi Dương thờ dãi, chuyển cốc nước lọc cho Phong Đạt.

Phong Đạt giận dữ không thèm cầm, tự chất cho mình một cốc nước khác.

Hành động trẻ con của Phong Đạt khiến Trác Phi Dương phì cười, bao nhiêu giận hờn đều tan biến.

“Cười gì mà cười?” Phong Đạt đỏ mặt vì ngượng, cảm tức quát khê: “Không được cười.”

Trác Phi Dương nheo mắt nhìn Phong Đạt. Cậu nhóc khiến hắn muốn giận cũng giận không được, muốn mắng cũng mắng chẳng xong. Trác Phi Dương không biết kể từ lúc gặp Phong Đạt, định mệnh của cả hai đã gắn kết chặt chẽ với nhau.

Bị thương ở cánh tay rất bất tiện cho việc đóng giả làm nhân vật nào đó, Phong Đạt đành ngoan ngoãn ở nhà vào buổi tối, cô em gái Thủy Tiên không bỏ lỡ cơ hội vội gõ cửa phòng của Phong Đạt.

“Mời vào.” Phong Đạt sớm biết cô em gái sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, đã sớm có chuẩn bị từ trước.

“Anh Phong Đạt.” Thủy Tiên đi chân trần vào phòng ngủ của Phong Đạt.

Phong Đạt nửa nằm nửa ngồi trên giường, hai tay cầm cuốn sách, mắt chăm chú đọc, bị Trác Phi Dương hành cả ngày hôm nay, cơ thể Phong Đạt đã vượt quá giới hạn chịu đựng, làm việc bên cạnh hắn là một thử thách lớn với Phong Đạt.

“Có chuyện gì thì em nói đi, nói xong quay về phòng riêng để cho anh làm việc.” Thủy Tiên là một người đa sự nếu không nhắc nhở từ trước, Phong Đạt sợ hai lỗ tai của mình sẽ bị hành thật thê thảm.

Thủy Tiên không chút để ý đến thái độ muốn đuổi khách của Phong Đạt, khom người trèo lên giường, hai tay chống nệm, tự thể bò giống hệt một chú chó bốn chân. Mon men lại gần Phong Đạt, Thủy Tiên dựa đầu vào vai Phong Đạt hệt một cô người yêu đang nép vào tình nhân của mình.

Phong Đạt nổi hết cả da gà, bức mình dùng tay đẩy đầu của cô em gái ra, miệng trách mắng: “Em đang làm gì thế, làm ơn đừng tưởng tượng anh với người yêu của em. Nếu em thiếu thốn tình cảm như thế, mau gọi điện cho anh chàng tên là Tư Nam của em, anh tin rằng hắn ta cũng đang nhớ em và muốn gặp lại em đó.”

“Anh thôi đi.” Thủy Tiên vừa tức vừa ngượng: “Em vào cái tên Tư Nam kia vốn chỉ là bạn bè bình thường, em không có ý tứ gì với anh ta cả, mà tại sao anh lại cho rằng em và anh ta lại yêu nhau nhỉ?”

Phong Đạt vẫn chăm chú đọc cuốn sách cầm trên tay: “Anh ta có biết tên thật của em là Hoài Thương không? Anh dám chắc là em không dám nói cho hắn ta biết.”

Thủy Tiên bĩu môi, coi thường nhìn anh trai: “Còn anh thì sao? Anh có dám nói cho chị Thu Trang biết, anh vốn là nữ, tên thật của anh là Thy Dung không?”

Bỏ qua ánh mắt sát khí có thể giết người của anh trai, Thủy Tiên, à không Hoài Thương thao thao bất tuyệt, nói tiếp: “Anh định giấu chị ấy đến bao giờ, định bắt chị ấy chờ đợi anh bao lâu nữa. Em nghĩ anh nên nói sự thật cho chị ấy biết đi, nếu để chị ấy phát hiện ra anh đang lừa chị ấy, chị ấy sẽ thương tâm và sẽ không tha thứ cho anh đâu.”

“Vớ vẩn.” Phong Đạt bức bối ném cuốn sách xuống nệm: “Ngay từ đầu anh đã nói rõ ràng với Thu Trang rồi, cho dù anh có là nam đi chăng nữa, anh cũng không thích cô ta. Hừ...con gái gì mà dữ như chằn lữa, ai mà thương cho nổi.”

Hoài Thương cười ngất nghêo: “Anh trai, anh có biết nếu để chị Thu Trang nghe được những lời nói này anh có thể bị chị ấy băm thây ra hàng trăm hàng nghìn mảnh không hả? Con gái người ta xinh đẹp tựa hương lửa non, cá tính mềm mại đáng yêu, anh lại bảo người ta dữ như chằn lữa. Haizz...xem ra anh đúng là một người không biết nhìn người, em tin rằng mai sau khi yêu ai đó, người yêu của anh phải phi thường có đức tính nhẫn nhịn mới chịu đựng được một người có tính cách nghịch ngợm và ương bướng như anh.”

“Nhóc con, em dám chê bai anh.” Phong Đạt vươn tay, định vịn chiếc tai non mềm của Hoài Thương.

Hoài Thương khôn ngoan, đoán biết anh trai nhất định sẽ tức điên lên muốn chinh mình một trận, đã nhanh nhẹn tránh bàn tay mãnh mãnh trắng muốt của anh trai.

“Chà, chà...anh trai...tay anh thật đẹp, làm con trai như anh mà có vóc dáng nhỏ nhắn, khuôn mặt đẹp tựa búp bê, làn môi mỏng đỏ thắm, đôi mắt to tròn như bồ câu, em thật sự rất ghen tị với anh.” Hoài Thương càng nói càng quá, chạy lòng vòng xung quanh trong căn phòng rộng hơn 20 mét vuông.

Phía sau Phong Đạt tức giận vừa đuổi theo vừa hét to: “Câm miệng, câm miệng, ai cho phép ăn nói lung tung thế hả? Anh là nam, em có nghe thấy gì không?”

“Dạ, em biết, em biết, chị Thy Dung của em.” Hoài Thương bật cười to, hoàn toàn không coi mấy lời đe dọa của Phong Đạt vào đâu.

Hai anh em Phong Đạt nghịch ngợm cười đùa, đứng ngoài cửa Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm nhìn nhau mỉm cười.

*****

Bách Khải Văn hai tay đút túi quần, nhìn khung cảnh bên dưới qua khung cửa kính. Màn đêm buông xuống, phố xá lên đèn, con đường tấp nập xe cộ đi qua đi lại, tâm trạng nặng trĩu, mấy hôm nay hắn đã suy nghĩ rất nhiều, vẫn không thể giải thích được những chuyện đã xảy ra.

“Ông chủ.” Một người đàn ông hơn 30 tuổi, thân thể cao lớn, mặc vét đen, khom người, kính cận nói.

“Nói đi.” Bách Khải Văn không quay lại, lạnh lùng lên tiếng.

“Ông chủ, đã bắt được cô gái phản bội, lấy trộm viên đá quý của công ty rồi.”

“Đã tra ra được gì chưa ? Ai là kẻ đã tiếp tay cho cô ta ?”

“Cô ta nói không biết người phụ nữ kia là ai, nhưng qua miêu tả của cô ta đại khái chúng ta có thể vẽ được chân dung của cô gái kia.”

“Mau chóng bắt đồng phạm của cô ta cho tôi, tôi muốn đích thân thẩm vấn người phụ nữ đó.” Lòng mảy của Bách Khải Văn nín chặt, trông mắt đen sâu nhem một tầng sương giá.

“Ông chủ, phải xử lý người phụ nữ phản bội kia thế nào ?” Người đàn ông hơn 30 tuổi hiểu cách làm người của Bách Khải Văn, hần tuyệt đối không nương tay với những kẻ dám phản bội lại mình.

“Cô ta là nhân viên phục vụ trong quán bar đúng không ?” Bách Khải Văn cười lạnh: “Mang cô ta đi tiếp khách, bắt cô tiếp khách đến khi nào trả đủ số tiền mà cô ta đã lấy cắp của tôi thì thôi.”

“Tôi hiểu, thưa ông chủ.” Người đàn ông hơn 30 khom người, thức thối lui ra khỏi phòng.

Bách Khải Văn tiếp tục ngắm cảnh đêm. Đứng từ trên lầu 10 nhìn xuống phía dưới, hần có cảm giác đang đứng trên mọi người, giẫm nát mọi thứ dưới chân.

“Phong Đạt” Khuôn mặt và vóc dáng của chàng thanh niên trẻ lại hiện lên trong tâm trí Bách Khải Văn. Suy nghĩ của hần về Phong Đạt rất lạ lẫm, một cảm xúc chưa từng có bao giờ.

“Cậu nhóc, nhất định tôi sẽ bắt được cậu, tôi không bao giờ để cho con mồi chạy thoát khỏi lòng bàn tay mình, nhất là kẻ dám mạo phạm đến tôi. Hừ...coi như số cậu may mắn khi thoát nạn được ba lần, nhưng tôi đảm bảo với cậu tuyệt không có lần sau.” Những lời tuyên bố của Bách Khải Văn không phải là ngoa ngôn, trong giới hắc bạch đạo không ai là không biết, không ai là không hiểu năng lực của hần.

Bách Khải Văn mở máy tính, nói lỏng cả vạt, kéo ghế ngồi xuống. Trợ lý riêng vừa gọi điện báo đã gửi bản báo cáo công việc tuần này cho hần, vì bận giải quyết một số công việc quan trọng, hần vẫn chưa có thời gian xem.

Máy tính vừa có dấu hiệu nổi mạng, Bách Khải Văn vừa ấn tay vào con chuột click vào biểu tượng trên màn hình, một cửa sổ Word với dòng chữ siêu bự nhảy lên chắn ngang công việc của hần: “Hi, chào anh, chúng ta lại gặp nhau.”

Bách Khải Văn tức điên người, gân xanh nổi lên, máu trong cơ thể sôi sục, mấy ngày gần đây hần liên tiếp bị một tên hacker bí ẩn xâm nhập vào hệ thống máy tính. Hần đã thay đến ba chiếc máy tính Laptop, đuổi việc bốn nhân viên trong tổ kỹ thuật, sai người nâng cấp hệ thống bảo vệ mạng máy tính nhưng vẫn không có hiệu quả, mạng của hần nâng cấp thì khả năng của tên hacker chết tiệt kia cũng tăng lên theo. Ban đầu, hần nghĩ tên hacker xâm nhập vào hệ thống máy tính của hần vì muốn ăn cắp tài liệu mật, nhưng đã hơn một tuần trôi qua, ngoài muốn nói chuyện phiếm với hần thì tên kia không có động tĩnh gì cả, chính vì thế hần cũng yên tâm phần nào.

“Cậu cút ngay cho tôi, đừng cản trở thời gian làm việc của tôi. Đừng để tôi tìm được cậu, nếu không tôi sẽ cho cậu sống không bằng chết.” Bách Khải Văn thuận thực đánh máy tính, trong đầu đang tính toán nên dùng khổ hình nào với tên hacker bí ẩn hay phá đám công việc của hần kia.

“Tôi biết anh bận nhưng cũng phải có thời gian để giải trí chứ ? Tôi không thể trở thành bạn ảo của anh được sao ? Nói chuyện phiếm vài câu với tôi cũng đâu lấy mất của anh nhiều thời gian, hơn nữa tôi còn giúp anh giải stress không phải sao ?”

“Mau biến ra khỏi hệ thống máy tính của tôi, tôi không có thời gian rảnh rỗi như cậu. Biến đi.....” Bách Khải Văn hết chịu nổi rồi, bây giờ nếu hần tìm được tên hacker bí ẩn kia là ai, hừ...chỉ cần nghĩ đến hần đã muốn ăn tươi nuốt sống tên kia rồi.

“Anh đừng nóng giận, tôi đi là được chứ gì. Bye, hẹn gặp lại anh sau.....” Cửa sổ Word biến mất, trả lại không gian làm việc cho Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn kinh ngạc, mở to mắt nhìn màn hình máy vi tính, không tin tên kia dễ dàng bỏ đi như thế, chỉ vài ba câu nói của hần có thể thành công đuổi tên kia đi rồi sao ?

Bách Khải Văn ngưng thần nhìn màn hình máy vi tính, chờ xem tên kia thật sự đã bỏ đi chưa, hay chỉ đang đùa giỡn hần mà thôi.

Hần chờ...chờ đến gần hai phút, vẫn không thấy tên kia đâu, lúc này hần mới tin tên kia thật sự đã bỏ đi.

Bách Khải Văn không muốn suy nghĩ nhiều, cũng không còn hơi sức cố đoán tâm ý của tên hacker bí ẩn kia. Sau khi đọc xong hết hơn 10 trang Word báo cáo của trợ lý riêng, Bách Khải Văn tắt máy vi tính.

Lẽ ra tối hôm nay không bị tên hacker bí ẩn kia quấy rầy nhiều, Bách Khải Văn tưởng mình có thể vui vẻ chìm vào giấc ngủ ngay, nhưng làm thế nào hần cũng không ngủ được, chẳng những thế hần còn lần qua lần lại, tay vát trên trán, miêng cầu nhàu: “Chết tiệt, mình bị làm sao thế này, tên kia bỏ đi thì liên quan gì đến mình....Chết tiệt....”

Bách Khải Văn vô thức mong tên hacker bí ẩn kia không biết mất vĩnh viễn. Tuy hay xâm nhập vào hệ thống máy tính của hắn luôn đúng vào lúc hắn muốn làm việc, nhưng nhờ có tên hacker kia, hắn thấy cuộc sống ban đêm của mình bớt cô độc hơn, hình như mỗi lần mở máy tính, hắn đều có một chút chờ mong tên hacker kia xuất hiện nói đôi ba câu với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Buổi sáng, Phong Đạt đến đón Trác Phi Dương đúng giờ, rút kinh nghiệm từ hôm qua, Phong Đạt không dám còn dám ngủ nướng và đi ngủ quên không bật đồng hồ báo thức nữa.

“Hôm nay, cậu đến sớm.” Trác Phi Dương nheo mắt nhìn Phong Đạt.

“Mời chủ tịch lên xe.” Phong Đạt khom người, lịch sự mở cửa xe ô tô cho Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương thấy thái độ của Phong Đạt sáng nay nghiêm túc một cách khác thường, cậu nhóc không còn muốn đấu khẩu với hắn nữa. Tuy rằng hơi ngạc nhiên nhưng hắn vẫn lặng thinh, chờ xem cậu nhóc định làm gì.

Trên đường đến công ty, Phong Đạt tập trung tâm trí vào lái xe, không để ý đến Trác Phi Dương, dường như cậu nhóc đang muốn tạo khoảng cách với hắn.

“Cậu đã ăn cơm sáng rồi chứ ?” Trác Phi Dương lơ đãng hỏi.

“Cảm ơn chủ tịch đã hỏi, tôi ăn cơm sáng rồi.” Trả lời xong câu hỏi của Trác Phi Dương, Phong Đạt lại rơi vào im lặng.

Trác Phi Dương khó hiểu nhìn Phong Đạt. Hắn không đoán được suy nghĩ của Phong Đạt, chỉ qua có một đêm không gặp tại sao Phong Đạt lại biến thành một con người khác hẳn ?

Sáng nay, trời âm u, những đám mây màu trắng đục mang nặng hơi nước, báo hiệu sắp có cơn giông. Trên đường, dòng xe cộ đông đúc mỗi lúc một nhiều, hầu như tất cả mọi người đều đi ra đường tham gia giao thông.

Chiếc xe Roll -Royce Ghost nhích từng centimet một. Ách tắc giao thông ! Phong Đạt ngán ngẩm những chiếc xe to xe nhỏ nối đuôi nhau thành một đường dài.

“Thật là.....” Phong Đạt bực bội lắm bảm trong miệng: “Biết thế này, mình ngủ nướng trên giường thêm một lúc nữa có phải hay hơn không ?”

Trác Phi Dương cười khê: “Không cần phải vội, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian.”

“Chủ tịch, tôi muốn đi đường tắt. Chủ tịch không phiền chứ ?” Phong Đạt làm đúng phận sự của mình.

Trước thái độ lịch sự quá mức khác hẳn thường ngày của Phong Đạt, Trác Phi Dương cau mày, có vẻ không vui: “Tùy cậu.”

Phong Đạt chỉ chờ có thế, đạp phanh xanh, gạt cần đẩy, thành thạo lùi đuôi xe, quay đầu tiến vào một con hẻm nhỏ.

Trác Phi Dương lơ đãng nhìn những ngôi nhà san sát, thấp bé nằm trong con hẻm. Đã sống tại đất Hồng Kông hơn 40 năm nay, nhưng hắn chưa từng đi qua con đường này. Liếc mắt nhìn Phong Đạt, Trác Phi Dương nghĩ thầm, không hiểu tại sao cậu nhóc lại biết ?

“Cậu từng đến Nhật Bản du lịch chưa ?” Trác Phi Dương phá tan đi không khí căng thẳng giữa hai người.

“Tôi chưa từng đến Nhật Bản, nhưng có đọc qua trong sách du lịch.” Phong Đạt đang nói dối. Phong Đạt chẳng những đến Nhật Bản du lịch một lần, mà còn đến nơi đó hơn chục lần, gần như coi nơi đó là quê hương của chính mình.

“Tuần sau tôi có một chuyến công tác đến Nhật, cậu có hứng thú muốn đi cùng với tôi không ?” Trác Phi Dương hỏi chỉ để mà hỏi, cũng không hy vọng cậu nhóc sẽ đáp ứng yêu cầu của mình. Nhưng mà khi lọt vào tai Phong Đạt....

“Két.....” Tay lái loạng choạng, chiếc xe Rolls-Royce Ghost trật khỏi trục đường chính, đầu xe có chiều hướng đâm vào vỉa hè, Phong Đạt hoảng hốt vội đạp thắng xe, bẻ tay lái, cố gắng hướng đầu xe đi đúng hướng.

Trác Phi Dương kinh ngạc nhìn Phong Đạt, không ngờ chỉ một lời mời của mình có thể khiến cho cậu nhóc kích động, mất tự chủ như thế.

“Chủ tịch....” Phong Đạt nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn hét ầm lên, nhưng phải cố dè nén âm thanh xuống: “Từ lần sau đi trên xe, chủ tịch có thể không nói những câu gây hiểu lầm như thế được không ? Tôi chỉ là một tài xế riêng nho nhỏ, đâu có tài đức gì mà đòi đi theo chủ tịch sang Nhật công tác. Vì lời nói của chủ tịch, tôi suýt khiến cả hai chúng ta phải nhập viện rồi.”

Trác Phi Dương lạnh lùng nói: “Cậu coi tôi là một thằng nhóc giống như cậu sao, tôi không nói đùa, tôi muốn cậu cùng đi công tác với tôi sang Nhật là sự thật, quyền quyết định thuộc về cậu, cậu muốn đi hay không là tùy, tôi không ép.” Hắn không hiểu tại sao Phong Đạt lại cho rằng hắn đang đùa.

Phong Đạt ngốc lảng nhìn khuôn mặt lạnh lùng không có một chút biểu cảm của Trác Phi Dương trong gương xe. Mãi một lúc lâu sau, Phong Đạt lắp bắp hỏi: “Chủ tịch thật...thật sự muốn tôi đi công tác cùng chủ tịch sang Nhật ?”

Trác Phi Dương gật đầu đáp: “Đúng.”

Ban đầu hắn rất giận Phong Đạt dám nghi ngờ thiện ý của hắn, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt hết sức dễ thương và sinh động của Phong Đạt, khuôn mặt của hắn đã hòa ái đi rất nhiều.

“Nhưng...nhưng mà tôi chỉ là một tài xế, đi theo chủ tịch làm gì, tôi đâu có giúp ích cho công việc của chủ tịch ? Không lẽ chủ tịch muốn tôi cùng đi sang Nhật với chủ tịch, vì chủ tịch cần người lái xe đưa đón ?” Phong Đạt vẫn có cảm giác không thể tin được. Phong Đạt không kích động vì mình sắp được đi sang Nhật, đất nước đó Phong Đạt đã đi thăm quan hết những thắng cảnh đẹp nổi tiếng rồi, Phong Đạt chỉ ngạc nhiên muốn biết lý do vì sao Trác Phi Dương muốn mình đi cùng.

Trác Phi Dương không muốn nói nhiều: “Tuần sau mới phải đi, về nhà cậu hãy từ từ mà suy nghĩ, khi nào suy nghĩ xong thì cho tôi biết câu trả lời của cậu.”

Cuộc nói chuyện của hai người rơi vào im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Trong khi Phong Đạt cố gắng phân tích tâm lý của Trác Phi Dương, Trác Phi Dương lại tự trách bản thân mình buột mồm nói ra một câu không suy nghĩ trước. Hắn rất ít khi mang theo nhiều người khi đi công tác, những người đi theo hắn đều là những trợ thủ đắc lực và giỏi nhất, có thể giúp ích cho công việc của hắn, nhưng.....Phong Đạt chỉ đơn giản là một tài xế riêng, có thể thành thạo đường đi ở Hồng Kông, còn Nhật Bản, Phong Đạt đã đến bao giờ đâu mà biết. Vậy hắn mang theo Phong Đạt làm gì, hắn đang mong chờ điều gì từ cậu nhóc ?

Đến công ty, Phong Đạt lái xe vào tầng hầm, tắt máy, bước xuống mở cửa xe cho Trác Phi Dương, trình tự không một chút thay đổi.

“Vết thương trên cánh tay của cậu đỡ rồi chứ ?” Vừa đặt chân xuống nền xi măng, Trác Phi Dương quan tâm hỏi Phong Đạt.

“Đã đơn hơn nhiều rồi, cảm ơn chủ tịch.” Phong Đạt khách sáo nói tiếng cảm ơn Trác Phi Dương.

Thêm một lần nữa, Trác Phi Dương lại cau mày nhìn Phong Đạt, cố đọc suy nghĩ trong đầu Phong Đạt. Hắn thích Phong Đạt là cậu nhóc hoạt bát và nghịch ngợm mấy hôm trước hơn thái độ khách sáo và xa lạ hiện giờ.

“Cậu đang bắt măn, không muốn làm tài xế riêng của tôi nữa ?” Khuôn mặt Trác Phi Dương từ lúc gặp Phong Đạt vào sáng nay đã quên mất tươi cười, hình như hắn chỉ cười khi thấy cậu nhóc vui vẻ, còn nếu không, hắn sẽ trở về con người lạnh lùng và cô độc trước kia.

“Chủ tịch đừng đoán mò.” Phong Đạt cười nhạt: “Tôi không chán ghét công việc này, nếu tôi chán ghét, tôi đã nghỉ việc rồi mặc kệ ngài có đáng sợ như thế nào. Sáng nay, tôi chỉ là không muốn nói nhiều thôi.”

“Ý của cậu muốn là sáng nay cậu không muốn nói nhiều nên làm mặt lạnh với tôi ?” Trác Phi Dương thấy mình sắp bị Phong Đạt làm cho hồ đồ rồi. Kể từ khi quen biết với cậu nhóc, hắn không còn là chính mình nữa.

“Như thế không được sao ?” Phong Đạt vênh mặt, dương dương tự đắc nhìn Trác Phi Dương: “Tôi là một công dân tự do, tôi thích nói nhiều thì nói thật nhiều, còn không muốn nói chủ tịch có thể ép được tôi sao ?”

Trác Phi Dương dở khóc dở cười, quên mất mình là một ông già sắp bước sang tuổi 50, ở bên cạnh Phong Đạt, hắn thấy mình vẫn còn là một chàng trai trẻ hơn 20 tuổi.

Phong Đạt không một chút để ý đến hình tượng của mình, đeo balô màu xám đen vào vai, chân rảo bước, không chờ vị chủ tịch cao cao tại thượng của mình. Hôm nay Phong Đạt rất ngoan không cần Trác Phi Dương phải nhắc, đã tự động đi vào tiền sảnh của công ty.

Trác Phi Dương đứng nhìn theo, trong lòng hắn trăm mối cảm xúc phức tạp.

Việc Phong Đạt mặc vết lại đeo một túi balô to đùng trên vai đã khiến tất cả nhân viên cả nam lẫn nữ trong công ty che miệng cười, tiếng cười không cần giấu giếm, ánh mắt của họ vừa pha lẫn giữa nét giễu cợt và tò mò.

Phong Đạt lờ đi tất cả, đã sớm quen với cảnh nhòm ngó của người khác. Tiến đến thang máy, vén tay áo khoác, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, thấy kim chỉ giờ chỉ đến con số 8, Phong Đạt nhăn trán, nghĩ thầm: “Không hiểu Thủy Tiên sáng nay định làm gì ? Mình hy vọng con bé không phá hư đồ của mình, nếu không mình sẽ đánh nát mông nó.”

Trác Phi Dương đứng bên cạnh Phong Đạt, lắng nghe những lời lầm bầm vô nghĩa của Phong Đạt. Tuy không đoán được Thủy Tiên trong lời nói của Phong Đạt là ai, nhưng cũng phần nào đoán được Thủy Tiên rất thân thiết với Phong Đạt.

Khi thang máy mở cửa dẫn lên đến lầu thứ 10, Phong Đạt cùng Trác Phi Dương song song bước ra.

Tuấn Nam đến trước cả hai mấy phút, thấy cả hai sánh đôi đi trên hành lang, vừa đi vừa râm rì nói chuyện, da đầu Tuấn Nam lại run lên, cố gắng xua đuổi ý nghĩ giới tính của Trác Phi Dương có vấn đề ra khỏi đầu, tự thôi miên chính mình bằng cách lặp lại câu nói: “Trước đây chẳng phải chủ tịch yêu sâu đậm cô Thư Phàm sao, có lẽ vì Phong Đạt có ngoại hình và khuôn mặt quá giống cô Thư Phàm, nên chủ tịch mới đối xử thân thiện với cậu nhóc thôi.”

“Tuấn Nam, vào văn phòng của tôi, tôi có chút chuyện muốn nhờ cậu.” Trác Phi Dương quay lại nhìn Tuấn Nam, sóng mắt khẽ thay đổi khi thấy Tuấn Nam đang đặc biệt chú ý đến Phong Đạt.

“Vâng, thưa chủ tịch. Tôi cũng có việc muốn báo cáo với chủ tịch.” Bất gặp ánh mắt không có độ ấm của Trác Phi Dương, Tuấn Nam ngơ ngác không hiểu mình đã phạm phải sai lầm gì. Tuấn Nam nghi hoặc liếc mắt nhìn Phong Đạt, phải chăng....

Cánh cửa phòng mở ra đã cắt ngang suy nghĩ của Tuấn Nam, ba người bước vào trong phòng.

Phong Đạt ngồi vào vị trí quen thuộc, mở túi balô, lôi Laptop màu trắng đặt lên mặt bàn kính, bắt đầu chơi trò chống lại phòng tuyến hacker yêu thích mình.

Trác Phi Dương kéo ghế, ngồi sau chiếc bàn gỗ dài hơn một mét, nói lỏng cả vạt, chờ nghe Tuấn Nam báo cáo.

Tuấn Nam thấy không khí xung quanh mình thật quý dị, lông tóc trong người đều đồng loạt dựng đứng. Tuấn Nam hết nhìn Phong Đạt, lại quay sang nhìn vị chủ tịch cao ngạo của mình. Rút cuộc mối quan hệ thật sự của hai người này là gì, tại sao chủ tịch cho phép Phong Đạt ngồi trong văn phòng, trong khi chưa từng cho bất cứ một nhân viên cấp dưới nào đặt chân vào cả, ngoại trừ mình và mấy người trong ban quản trị ?

“Báo cáo đi.” Mấy ngón tay mảnh khảnh của Trác Phi Dương gõ nhẹ xuống mặt bàn gỗ, thể hiện hấn đang rất không kiên nhẫn.

“Vâng.” Tuấn Nam giật mình, vội thu hồi ánh mắt, tập trung vào công việc.

Trác Phi Dương nghe Tuấn Nam báo cáo, mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Phong Đạt đang say sưa gõ bàn phím máy vi tính.

Thời gian chậm chậm trôi.

Bên ngoài cánh cửa kính, mây đen ồ ạt kéo đến, chẳng mấy chốc mưa phù kín cả lối đi, sấm chớp liên hồi.

Tối nay nhà họ Hoàng tổ chức sinh nhật cho hai anh em Phong Đạt. Đối với sinh nhật của mình, Phong Đạt không một chút để ý, cũng không thích cả nhà làm lớn chuyện, Phong Đạt chỉ thích các thành viên trong gia đình quây quần bên mâm cơm, cùng nhau dùng bữa và cùng ly chúc mừng là được rồi, nhưng Thủy Tiên lại khác, Thủy Tiên rất thích náo nhiệt, thích có cơ hội được quây phá và chọc ghẹo người khác, vì thế lần này Thủy Tiên đã năn nỉ bố mẹ cho phép tổ chức tại một trong những khách sạn bốn sao của gia đình.

Vũ Gia Minh, cùng Tú Linh và hai đứa con đều đã bay sang Hồng Kông từ lúc tám giờ sáng, đích thân Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm lái xe ra sân bay đón họ.

Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt là bạn thân hơn 20 năm, do cả hai lấy hai chị em Thư Phàm đã từ bạn thân trở thành người một nhà.

Phong Đạt rất ghét Khánh Sơn – con trai đầu của Vũ Gia Minh, tính cách của Tuấn Minh được thừa hưởng nguyên bản của Vũ Gia Minh. Còn Tú Anh – đứa con gái hơn 10 tuổi của Vũ Gia Minh và Tú Linh lại khác, cô bé rất dễ thương, tính cách hồn nhiên và trong sáng rất giống Tú Linh, thật là bố mẹ thế nào thì con thế ấy.

Trong khi đó, Hoàng Tuấn Kiệt luôn than phiền với Thư Phàm, nói rằng hai đứa con sinh đôi không đứa nào giống tính cách của mình, nhưng thật ra cả hai đứa đều thừa hưởng được những đức tính tốt đẹp của cả cha lẫn mẹ.

Sáu giờ tối, trong phòng riêng của Phong Đạt.

Hoài Thương xoa hai tay vào nhau, nở một nụ cười thật gian trá: “Anh trai, anh còn nhớ đã hứa với em điều gì vào sinh nhật năm 17 tuổi của hai chúng ta không ?”

Phong Đạt cảnh giác nhìn em gái, thận trọng hỏi: “Anh đã hứa với em những gì, anh nhớ hình như anh không hứa gì với em cả.”

“Anh hai.” Hoài Thương giận dữ kêu lên: “Anh không được phép hứa rồi lại nuốt lời. Rõ ràng năm ngoái em giúp anh thoát tội, anh hứa sẽ để em đóng giả anh vào sinh nhật năm 18 tuổi, còn anh mặc quần áo của em ra gặp mọi người còn gì ?”

Da đầu Phong Đạt run lên, nụ cười trên môi cứng ngắc, Phong Đạt ấp úng, mắt lúng túng nhìn em gái: “Em có thể quên đi lời hứa đó được không ? Chẳng phải anh đã ăn mặc như con gái khi giải cứu em ra khỏi quán bar của Bách Khải Văn còn gì ?”

“Việc đó không tính.” Hoài Thương không cho Phong Đạt có đường lui, quyết bức Phong Đạt đến cùng: “Anh còn dám nhắc lại việc đó với em nữa sao ? Nếu không phải do em năn nỉ bố mẹ hộ anh, liệu anh có được phép tiếp tục công việc phóng viên nguy hiểm kia nữa không ? Em nói cho anh biết nếu lần này anh không đáp ứng em, trước tiên em sẽ làm âm lên, sẽ khóc nháo phá vỡ tiệc vui của mọi người, sau đó sẽ gọi điện cho chị Thu Trang nói thân phận thật sự của anh cho chị ấy biết. Để xem lúc ấy anh sẽ phải giải thích và ăn nói với chị ấy thế nào ?”

Trên đời này người khiến Phong Đạt không muốn gặp mặt và có bất cứ quan hệ gì nhất chính là Thu Trang, so với Hoài Thương chỉ có hơn, tuyệt đối không có kém, công phu nói nhiều và bám rai như đĩa của Thu Trang được liệt vào dạng keo dính sắt cũng không chặt bằng. Thật là tiến thoái lưỡng nan !

“Anh trai, thế nào anh có đáp ứng điều kiện của em không ?” Hoài Thương nắm chặt lấy cánh phải của Phong Đạt, lắc qua lắc lại, khuôn mặt phụng phịu không vui.

Phong Đạt rung mình ớn lạnh, giọng nói không xương của Hoài Thương chẳng khác gì lưỡi dao sắc đang đòi mạng.

“Thôi được rồi, em không cần phải giả vờ khóc lóc nữa, anh đồng ý, đồng ý, được chưa ?” Phong Đạt dơ hai tay lên trời, đầu hàng vô điều kiện.

Vừa lúc đó, cánh cửa phòng riêng của Phong Đạt bị mở mạnh ra hai bên, một chàng thanh niên cao hơn 1m7, khuôn mặt thon dài, nước da trắng mịn như con gái, đôi môi hơi mỏng màu hồng nhạt, mắt hẹp và dài, đôi lông mày cánh phượng, mái tóc tơ màu vàng nhạt bồng bềnh quăn rũ, sắc đẹp của tên yêu nghiệt này có thể ví như một mảnh tinh điện ảnh.

“Khánh Sơn, mau biến ra ngoài, có biết phép lịch sự khi vào phòng của ai đó trước tiên phải gõ cửa không hả ?” Phong Đạt giận sôi máu, chưa kịp giải quyết rắc rối do cô em gái gây nên, giờ còn phải phí sức đối phó với tên yêu nghiệt này nữa.

“Phong Đạt, lâu rồi mới gặp.” Khánh Sơn nở một nụ cười mê hoặc, chớp chớp mắt mấy cái.

Da gà nổi khắp người, lông tóc dựng đứng hết cả lên, Phong Đạt bịt chặt miệng, có vẻ sắp nôn mửa. Trời ạ... người mau cứu con, tại sao con có loại anh em họ đáng sợ như tên yêu nghiệt này thế hả trời...?

“Khánh Sơn, mau giúp chị nói hộ vài tiếng với anh Phong Đạt đi.” Tim được đồng minh, Hoài Thương ngay lập tức chạy đến ôm lấy cánh tay Khánh Sơn, nịnh nọt bảo hấn.

Phong Đạt hết chịu nổi, hai tay chống hông, quát to đầy khí thế: “Mời hai người ra ngoài, ra ngoài hết cho tôi, thật ghê tởm muốn chết, các người muốn diễn cảnh phong tình, hay đại loại gì gì đấy, làm ơn hãy nể mặt mũi tôi một chút, da mặt tôi rất mỏng, tôi không chịu đựng được đâu.”

“Phong Đạt.” Khánh Sơn cười nhạt, vươn tay bẹo má Phong Đạt: “Muốn anh dạy chú mày một chút không ? Chỉ có hơn nửa tháng không gặp, chú mày thế nào đã quên hết phép tắc rồi.”

Phong Đạt bực mình phui bỏ bàn tay đơm mùi phấn son ra khỏi má, nhất định tên yêu nghiệt đáng chết này vừa phỉnh phờ một cô gái vô tội nào đó.

Khánh Sơn rất thích khi dễ Phong Đạt, mỗi lần gặp mặt đều vươn tay bẹo hai gò má non mịn của Phong Đạt.

“Tên điên kia, bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra khỏi mặt lão tử ngay lập tức, nếu không đừng trách lão tử phét bỏ bàn tay của nhà ngươi.” Phong Đạt rống to, hận không thể đục trên người Khánh Sơn hơn năm chục cái lỗ.

Khánh Sơn ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười đến chảy cả nước mắt: “Phong Đạt à Phong Đạt, chẳng hiểu trong đầu nhóc nghĩ gì nữa, đường đường là một cô gái xinh đẹp lại không muốn, tự xưng thích ăn mặc như con trai, có phải giới tính có vấn đề muốn thay đổi không ?”

“Bụp...hự...bộp.....” Phong Đạt không còn kiềm chế được nóng giận, đã liên tiếp ra tay dạy cho tên yêu nghiệt kia một bài học, những cú đấm liên hoàn rơi vào cằm, vào bụng và vào má Khánh Sơn.

Hoài Thương đã quá quen thuộc với cảnh này, chỉ lắc đầu ngán ngẩm đứng một bên xem Phong Đạt và Khánh Sơn vật lộn, đánh nhau như hai tên côn đồ sống ngoài đầu đường sỏ chợ.

Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt, Vũ Gia Minh, Tú Linh và con gái Tú Anh đi vào trong phòng nhìn thấy chính là cảnh đang đánh nhau hăng máu của Phong Đạt và Khánh Sơn.

“Hai đứa đang làm gì thế hả ? Có mau thôi đi không ?” Trong mọi trường hợp, Thư Phàm luôn là người làm chủ tình huống, và có uy nhất trong bốn người, ngay cả Vũ Gia Minh tuy tính cách âm hiểm và đáng sợ như thế cũng thua Thư Phàm một bậc.

“Mẹ, tất cả tại tên điên Khánh Sơn chọc tức con trước, con phải dạy cho hắn biết tôn ti trật tự.” Phong Đạt càn đánh càng mạnh tay, những cú ra đòn thần tốc.

Khánh Sơn cũng mồm năm miệng mười, tỏ khó: “Còn không phải do ‘chị’ tiếp khách quá nhạt nhẽo sao, dù gì chúng ta cũng là người thân trong nhà không phải sao, em họ phải bay từ Việt nam xa xôi sang tận đây dự tiệc sinh nhật của ‘chị’, ít ra chị cũng phải có một chút thành ý, hay cười một cái chứ, tại sao chị đánh em ?”

Phong Đạt rất muốn ngửa cổ lên trời hét to một tiếng. Yêu nghiệt, tên này đúng là yêu nghiệt, miệng lưỡi sắc bén còn hơn cả dao. Rõ ràng là tên yêu nghiệt này sai trước, tại sao lại đổ tội hết lên đầu mình ?

“Hai đứa thôi đi, nếu không mẹ phạt hai đứa không được phép đi ra ngoài một tháng.” Thư Phàm một tay chống sườn, một tay chỉ thẳng vào hai đứa trẻ đang hăng máu đánh nhau.

Phong Đạt mặc dù không phục, nhưng vẫn nghe lời, thu năm đầm, không tiếp tục đánh nhau với Khánh Sơn nữa.

Khánh Sơn bĩu môi, cũng dừng tay lại.

“Khánh Sơn.” Tiếng nói trong trẻo và thanh thúy của Tú Linh vang lên: “Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, Thy Dung là chị họ của con, con phải gọi Thy Dung một tiếng là chị cho phải phép chứ, tại sao con luôn nói trống không?”

Qua hơn 18 năm, Tú Linh vẫn giữ được nét trẻ trung và xinh đẹp vào lứa tuổi 20 của mình. Đứng bên cạnh Tú Linh là Vũ Gia Minh, khuôn mặt hần vẫn tuấn lãng, đôi mắt vẫn ma mị, có sức hút mãnh liệt với phái nữ như xưa, còn trên môi hần vẫn giữ được nụ cười như có như không như trước, tính cách của hần chỉ có càng ngày càng thâm trầm, không hề phai giảm đi một chút nào.

“Di Tú Linh, không cần đâu.” Phong Đạt mỉm cười, thích nhất người Di dễ thương và tốt bụng này: “Cháu và Khánh Sơn bằng tuổi, gọi thẳng tên cũng được, không cần phải câu nệ gọi đứng vai về.”

Tú Linh mỉm cười với Phong Đạt, trừng mắt bảo con trai: “Con chuẩn bị nhận phạt đi, lần này mẹ tuyệt đối không tha cho con.”

Khánh Sơn nhảy vọt đến bên cạnh Tú Linh, đầm nhẹ vào bả vai Tú Linh, uốn bảy tấc lưỡi, ngọt ngào nói: “Mẹ, con yêu mẹ nhất trên đời. Mẹ sẽ không phạt con trai mẹ đâu đúng không, mẹ?”

“Oe, oe...” Phong Đạt tay bịt miệng, tay ôm lấy bụng. Cứ tưởng rằng công phu nịnh nọt của Thủy Tiên đã xếp hạng thứ nhất, không ngờ có người còn mặt dày hơn cả Thủy Tiên, thế mới biết núi đã cao rồi còn có núi cao hơn, kẻ có da mày đã dày rồi, còn có kẻ da mặt dày hơn.

“Phong Đạt, ngươi muốn chết!” Quá xấu hổ với người lớn trong nhà, Khánh Sơn mặt đỏ tai hồng quát to một tiếng, xông lên định đánh nhau tiếp với Phong Đạt.

“Khánh Sơn!”

“Phong Đạt!”

Hai người phụ nữ hét cùng một lúc, họ bắt lực với hai đứa con đầu lòng nghịch ngợm như quỷ sứ, lần nào gặp nhau cũng giống như oan gia ngõ hẹp, hơi một tí là dùng đến quyền cước.

Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh nhìn nhau cười, họ để cho hai người phụ nữ họ yêu lo giải quyết bọn trẻ. Cuộc sống càng ngày càng thú vị!

Phong Đạt mặc dù không muốn Thủy Tiên đóng giả là mình, cũng không được. Dưới sức ép của cô em gái, Phong Đạt mặc váy, trang điểm nhẹ, hơi lỗ mũi nhay cảm của Phong Đạt hắt xì hơi liên tục, cô em gái còn nghịch ngợm xịt một ít nước hoa vào người Phong Đạt.

Phong Đạt thật sự là khóc không ra nước mắt, đây là kiểu tự làm tự chịu, đã hứa với Thủy Tiên bất cứ điều gì phải thực hiện bằng được, nếu không Thủy Tiên sẽ băm riết không ra, sẽ bày ra những trò nghịch ngợm tai quái không lường trước được hậu quả. Phong Đạt là người phải chịu nhiều trò nghịch ngợm của Thủy Tiên nhất, cũng bị Thủy Tiên hành hạ nhiều nhất.

Hai anh em Phong Đạt quá giống nhau, nếu cả hai ăn mặc, để kiểu tóc y hệt nhau, dù là người thân trong gia đình cũng không nhận được ra ngay, mà phải trải qua quan sát và đánh giá một lúc.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm sờ đi chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết đứa nào là Phong Đạt, đứa nào là Thủy Tiên vì họ có bí quyết riêng, tuyệt không chia sẻ với người ngoài, dù sao cũng phải để cho họ có một chút tự hào mình là bố mẹ ruột của hai đứa trẻ sinh đôi.

Gia đình Hoàng Tuấn Kiệt đi một xe, gia đình Vũ Gia Minh đi một xe.

Phong Đạt cảm tức vì phải đóng giả là cô em gái, tiếc hận không thể phóng chiếc xe mô tô màu xám đen của mình đến khách sạn.

Hoài Thương vui mừng như điên, toàn thân vận một màu đen, đi xe mô tô màu xám đen trông chẳng khác gì dân xã hội đen. Hoài Thương từng mơ ước có cơ hội được xuất hiện trước mắt mọi người trong dáng vẻ oai phong uy vũ biết bao, nay có cơ hội Hoài Thương phát huy tối đa khả năng nghịch ngợm và sáng tạo của mình.

Thư Phạm cố nín cười nhìn khuôn mặt xa xầm của con gái: “Phong Đạt, con không vui sao? Lâu lắm rồi, mẹ mới thấy con ăn mặc như một cô gái.”

Thư Phạm mặc dù biết Phong Đạt đang cực kì không vui, nhưng vẫn giả vờ hỏi, khiến Phong Đạt tức điên lên: “Mẹ không cần phải chọc ghẹo con thêm nữa, con chỉ cùng mẹ đi chào hỏi khách khứa một vòng thôi, sau đó con xin rút lui, không khí ồn ào và náo nhiệt không hợp với con.”

Thư Phạm nghiêm khắc: “Phong Đạt, bình thường mẹ có thể để cho tự do muốn làm gì cũng được, nhưng tối nay cả nhà tổ chức sinh nhật cho con và Thủy Tiên, con không được phép biến mất một cách đột ngột, làm mất mặt bố mẹ và ông nội.”

Phong Đạt bĩu môi: “Mấy vị khách đối tác làm ăn với bố mẹ thì tính làm gì, họ đến chỉ để nịnh nọt bố mẹ, thắt chặt mối quan hệ làm ăn, có ảnh hưởng và liên quan gì đến con đâu. Con nghĩ họ đến dự tiệc sinh nhật chủ yếu để có cơ hội gặp gỡ với bố mẹ và ông nội hơn là với con.”

Điểm đáng ghét duy nhất của Phong Đạt là quá thông minh, trong công việc liên quan đến công ty, Phong Đạt luôn trưởng thành trước tuổi, còn trong mối quan hệ tình cảm giữa người với người, Phong Đạt lại mù mờ, trong sáng giống một trang giấy trắng. Thư Phạm không biết nên mừng hay là nên lo. Đã

đến tuổi trưởng thành, sớm muộn gì Phong Đạt cũng phải có người yêu, phải lấy chồng và sinh con, thế nhưng...

Thư Phàm sâu kín thờ dài, nhìn khuôn mặt có đường nét tương tự mình, Phong Đạt suốt ngày chỉ thích ăn mặc như con trai, tính cách có tám phần tương tự, mọi người khi nhìn thấy Phong Đạt đều hiểu nhầm Phong Đạt là con trai, ngay cả người thân trong gia đình cũng thừa nhận điều ấy. Thư Phàm đang tự hỏi phải chăng họ đã sai ngày từ đầu khi cho phép Phong Đạt và Thủy Tiên làm những gì mà cả hai thích, nếu chẳng may vì thế chúng gặp nguy hiểm và không tìm được hạnh phúc thì sao?

Suy nghĩ của Thư Phàm bị gián đoạn, khi chiếc xe ô tô màu xám đen lái vào sân trước của khách sạn.

Phong Đạt ngán ngẩm, nắm lấy tay cầm, khề dưng lực, cánh cửa xe ô tô mở ra.

Hoàng Tuấn Kiệt lái xe chở vợ và con gái đến khách sạn. Ông Gia Huy, cùng gia đình Hoàng Tử Kỳ đã đến khách sạn từ trước. Trải qua hai năm theo đuổi, cuối cùng Trác Phi Tuyết cũng đã đồng ý lấy Hoàng Tử Kỳ, con gái Tuyết Cẩm của họ cũng đã hơn 20 tuổi, đang học năm cuối đại học, là du học sinh của nước Mỹ, họ cũng sinh được thêm một đứa con trai hơn 10 tuổi, gia đình họ sống rất hạnh phúc và êm ấm. Ông Gia Huy chưa bao giờ thấy mất ngủ và vui vẻ như thế.

Thư Phàm luồn vào khủy tay chồng, cùng sánh đôi đi vào trong tiền sảnh khách sạn. Phong Đạt buồn bực đi bên cạnh, bị mọi người chung quanh đổ dồn ánh mắt vào nhìn, Phong Đạt ước có một cái động để chui vào hay vùng chạy ra khỏi đây, tránh làm tâm điểm chú ý của bọn họ.

Trước tiền sảnh của khách sạn treo một tấm băng rôn khá to, đại khái ghi mấy lời chúc mừng dành cho cặp sinh đôi của nhà họ Hoàng, đèn đuốc sáng choang, quý ông lịch sự và trang nhã trong những bộ vét đất tiền, trên ngực áo vét không cài hoa cũng cài khăn tay, quý cô là lượt trong những bộ váy đầy đủ sắc màu, kín có mà hở cũng có, kiểu tóc của họ ời thời thì đủ kiểu. Phong Đạt nhìn mà choáng, không biết họ phải ngồi trong Spa mất bao lâu để trang điểm, sơn móng tay, và làm tóc?

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm vừa đặt chân vào tiền sảnh, lập tức có mấy người bước đến, tay bắt mặt mừng, nói nói cười cười, chúc chúc mừng mừng, ngay cả Phong Đạt cũng không thoát khỏi cử chỉ nhiệt tình của họ.

Nụ cười trên môi Phong Đạt cứng ngắt, sắp chống đỡ không nổi. Họ có thấy phiền không khi nói nhiều như thế?

Thư Phàm nghiêng đầu, nụ cười vẫn giữ trên môi, nói nhỏ vào tai con gái: “Mẹ biết con khó chịu, nhưng chỉ cần cố gắng thêm một lúc nữa thôi, khi nào vào trong kia, mẹ sẽ tìm cách cho con rút lui.”

“Cảm ơn mẹ.” Phong Đạt cảm kích nói, rất muốn ôm chầm lấy mẹ để bày tỏ lòng biết ơn.

Vượt qua một rừng người, cuối cùng ba người nhà họ Hoàng cũng vào được phòng tổ chức tiệc chính của khách sạn.

Gia đình Vũ Gia Minh đến trước gia đình Hoàng Tuấn Kiệt gần năm phút. Tú Linh khoác tay Vũ Gia Minh đi chào hỏi khách khứa của hai gia đình, Tú Anh đã hơn 10 tuổi có thể tự lo cho mình, không muốn tò tò đi theo bố mẹ như một cái đuôi.

Tối nay, Khánh Sơn ăn mặc đặt biệt chói mắt, hệt như một vị hoàng tử bước ra từ trong một câu truyện cổ tích, sự xuất hiện của hắn trong bữa tiệc đã khiến các quý cô ở đây không thể rời mắt.

Phong Đạt khinh thường nhìn Khánh Sơn, thấy tiếc khi không thể đâm vỡ mặt hắn trước đám đông, nói cho họ biết bộ mặt thật của tên yêu nghiệt kia. Nhưng mà thôi... Phong Đạt tự an ủi, nói thế nào hắn cũng là em họ của mình, dù thấy tên kia không vừa mắt, cũng không cần vạch áo cho người xem lưng.

Hoài Thương đi xe mô tô đến chậm hơn Phong Đạt mấy phút. Mọi người đến dự tiệc ai cũng biết Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm sinh được hai đứa con, đặc biệt đây là một cặp sinh đôi, nhưng không ai biết đứa trẻ sinh ra đầu tiên là con gái, ai cũng nghĩ đó là một thằng con trai, thành ra lúc Hoài Thương xuất hiện không một ai nghi ngờ.

Phong Đạt kéo Hoài Thương đến một góc, không có mấy ai chú ý đến họ: “Thủy Tiên, tại sao em bây giờ mới đến, có mau thay trả quần áo cho anh đi không? Anh hết chịu nổi rồi.”

Hoài Thương che miệng cười thầm, neho mắt nhìn từ đầu xuống chân Phong Đạt: “Anh trai, chiếc váy màu xanh dương này rất hợp với anh, trông anh rất đẹp, tựa như một nàng công chúa, giá mà tối nay có một chàng hoàng tử xuất hiện ở đây thì tốt quá.”

Hoài Thương vừa dứt lời, Phong Đạt rùng hết cả mình, hy vọng người mà Hoài Thương nhắc đến không phải tên yêu nghiệt Khánh Sơn kia? Vừa nghĩ đến hắn, gai ốc trong người Phong Đạt lại nổi hết cả lên, thậm chí Phong Đạt còn bịt miệng muốn nôn.

Đang tươi cười, bỗng nhiên Hoài Thương hỏi Phong Đạt: “Nghe cô Phi Tuyết nói, hình như tối nay gia đình mình có mời Trác Phi Dương.”

Phong Đạt có tật giật mình, rất sợ cả nhà phát hiện ra bí mật của mình, cũng rất sợ Trác Phi Dương biết mình là con gái của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm.

Phong Đạt sợ run, ngoảnh chung quanh, khoe môi run run hỏi lại Hoài Thương: “Em...em nói thật chứ? Em nghĩ tối nay Trác Phi Dương có đến không?”

“Em không biết nhưng em nghĩ có khả năng Trác Phi Dương sẽ đến đây. Dù sao cô Phi Tuyết cũng đã gả cho chú Tử Kỳ, hơn nữa họ cũng đã có hai mặt con. Trác Phi Dương dù vẫn còn yêu mẹ, hẳn cùng gia đình chúng ta vẫn là người một nhà.”

“Em..em nói phải....” Phong Đạt không phải là run nhẹ nữa mà cả cơ thể đều run bắn, kinh hoàng ngó ngược ngó xuôi, rất sợ tối nay Trác Phi Dương sẽ đến đây thật.

“Phong Đạt, Hoài Thương, hai con đang làm gì đấy, còn không mau lại đây chào mọi người đi.” Thu Phàm vẫy tay, giục hai đứa con.

Phong Đạt run run đi theo Hoài Thương gật đầu chào hỏi mọi người theo yêu cầu của bố mẹ và ông nội.

Khánh Sơn và Hoài Thương không hiểu cho nỗi khổ của Phong Đạt, đã kéo Phong Đạt đi chào hết người nọ đến người kia, thậm chí Khánh Sơn còn ác ý giới thiệu mấy chàng thanh niên đến dự tiệc cho Phong Đạt.

Phong Đạt ngoài cười nhưng trong không cười, giả vờ vô tình dùng gót giày để mềm đi đi vào ngón chân đi giày da của Khánh Sơn, khiến hắn vì giữ thể diện và mặt mũi, chỉ biết miễn cưỡng tươi cười, trừng mắt nhìn Phong Đạt.

Phong Đạt nhún vai, mắt chớp chớp tỏ vẻ vô tội nhìn Khánh Sơn.

Khánh Sơn tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt phun hỏa, hận không thể xông lên bóp cổ Phong Đạt ngay tại chỗ.

Phong Đạt cười cười, nhún vai tỏ vẻ chẳng quan tâm đến ánh mắt có thể thiêu chết người của Khánh Sơn.

Đúng vào lúc đó, oan gia ngõ hẹp của Phong Đạt xuất hiện, chẳng những một mà là hai.

Phong Đạt khiếp sợ nhìn Thu Trang, dụi dụi mắt mấy cái cho tỏ, Phong Đạt rất rất hy vọng mình bị hoa mắt nhìn nhầm, nhưng... nhìn kia ... Thu Trang đang cười, rồi rít vẩy tay với mình.

Phong Đạt dờ dẩn rất muốn bỏ chạy, vừa xoay người đã nhìn ngay thấy Bách Khải Văn xuất hiện gần lối ra vào.

Ồ...ô...Thế này là thế nào...?...Cứu...cứu con với, một người con cũng đối phó chẳng xong, huống chi hai người. ...

“Anh Đạt...” Thu Trang tao nhã cầm lấy gấu váy, tung bay chạy lại gần Phong Đạt.

Phong Đạt không ngừng kêu thảm, lạnh toát sống lưng, đứng chờ vận mệnh đen đui của cuộc đời mình. Vào giây phút đó, Phong Đạt đầu văng mắt hoa, lơ mơ nhìn Thu Trang đang từng bước từng bước chạy lại gần mình, nhưng... Thu Trang không ôm lấy cổ Phong Đạt, mà ôm chặt lấy cổ Hoài Thương.

Phong Đạt ngỡ tưởng tất cả đều là mơ, là ảo ảnh...đột nhiên đầu óc Phong Đạt tỉnh táo hẳn. Đúng rồi, Hoài Thương đang cái trang là mình, hiện giờ mình là Hoài Thương. Ha ha ha, may quá....

Nụ cười trên môi Phong Đạt tắt ngấm khi thấy Bách Khải Văn đang tiến vào giữa hội trường.

“Không ổn...” Phong Đạt thầm kêu lên một tiếng, thân thủ đã nắm lấy tay Hoài Thương kéo đi.

“Thu Trang, mình có chuyện cần nói với Phong Đạt, phiền bạn chờ cho một chút.” Phong Đạt đồng cảm nhìn khuôn mặt nhăn như khi ăn phải ớt cay của Hoài Thương. Phong Đạt nhướn mi nói thầm: “Thế nào, đã biết ăn phải quả đắng có cảm giác như thế nào chưa?”

“Anh Đạt, mau cứu em.” Hoài Thương nở một nụ cười méo xệch, nhướn mi nhìn lại Phong Đạt. Hai anh em nhà họ Hoàng đang chơi trò chuyển tải lời muốn nói qua ánh mắt.

Thu Trang không cam lòng, nhưng vẫn phải để Phong Đạt nắm tay lôi Hoài Thương đi.

Phong Đạt cố tìm một góc khuất, run run chỉ tay vào người đàn ông mặc áo vét màu trắng, cao gần 1m8, đang đứng giữa hội trường, một tay cầm rượu, một tay buông thõng, nói chuyện với bố mẹ mình.

“Em còn nhớ anh ta là ai không?” Phong Đạt thì thào hỏi.

Hoài Thương nhìn theo hướng tay chỉ của anh trai. Bách Khải Văn đứng quay lưng với hai anh em, Hoài Thương chỉ gặp hắn duy nhất một lần, điện trong quán bar đó khá tối nên không nhìn rõ khuôn mặt của hắn, chỉ mang máng nhớ vóc dáng và có ấn tượng với bộ vét màu trắng mà hắn hay mặc trên người, Phong Đạt lại khác, đã vô tình gặp hắn mấy lần nên đặc biệt nhớ rõ.

Khi Bách Khải Văn quay lại, đứng vào hướng nhìn của Hoài Thương, Hoài Thương cứng đờ người, hô hấp không khỏi ngưng trệ vì khiếp sợ: “Kia...kia chẳng phải là Bách Khải Văn sao?”

“Em cũng nhận ra hắn sao? Cả hai anh em chúng ta đều từng bị hắn bắt nhốt ít nhất một lần, nhất định hắn đã nhớ rõ mặt của hai anh em chúng ta, nếu để hắn phát hiện chúng ta là con của Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thu Phàm, lần này chết chắc rồi.”

“VẬY...vẬY chúng ta phải làm sao bây giờ?” Hoài Thương nói không ra hơi: “Em không muốn bị hắn bắt nhốt thêm một lần nữa đâu, cũng không muốn bị bố mẹ phạt.”

“Chúng ta phải trốn ra khỏi đây, anh chỉ nghĩ ra được duy nhất cách này.” Phong Đạt siết chặt nắm đấm, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi.

“Anh nói đúng, đi thôi.” Hoài Thương hoàn toàn đồng ý với cao kiến của anh trai.

Đèn trong hội trường được tắt bớt, âm nhạc nổi lên, các cặp đôi đưa nhau ra sàn nhảy.

Hai anh em lợi dụng ánh sáng và sự đông đúc trong hội trường, lườn lách qua một đám người, lẩn mò dần ra đến cửa.

Nhưng hình như ông trời không chiều lòng người. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên a !

Vào lúc hai anh em phải đồ mồ hôi, dùng toàn lực mới lết ra được đến cửa phòng hội trường, sắp thoát được ra ngoài, cánh tay Hoài Thương bị nắm cứng, tiếng nói thanh thanh như chuông ngân của Thu Trang vang lên: “Phong Đạt, anh định đi đâu thế ? Anh có biết em phải khổ sở lắm mới tìm được đến tận đây không ?”

Lần thứ 100 trong vòng chưa đầy một phút, Phong Đạt kêu một tiếng “thảm”

Thu Trang nắm chặt lấy cánh tay Hoài Thương không chịu buông, hết như con đĩa bám dai có dùng sức kéo cũng không đứt.

Hoài Thương nhìn Phong Đạt bằng ánh mắt cầu cứu.

Tình quang trong đầu Phong Đạt chợt lóe: “Phong Đạt, sao anh không rủ Thu Trang ra ngoài kia đi dạo, em nghĩ hai người cũng lâu rồi không gặp nhau chắc có nhiều điều muốn nói.” Phong Đạt nháy mắt với Hoài Thương.

Hoài Thương ngó người mắt nhắm giây mới hiểu được ẩn ý trong câu nói và cái nháy mắt của Phong Đạt, vì thế liền tươi cười bảo Thu Trang: “Thu Trang, mình và cậu đi ra ngoài kia nói chuyện.”

“Còn bữa tiệc, cậu bỏ đi thế này không sợ cô chú mắng sao ?”

“Đừng lo, nếu không được sự đồng ý của bố mẹ, mình tuyệt đối không dám bỏ đi ra ngoài.” Hoài Thương rất muốn gỡ bỏ bàn tay Thu Trang ra khỏi cánh tay mình. Cô gái này sinh năm con đĩa hay sao mà bám dai thế ? Thảo nào anh trai sợ hãi mà bỏ chạy trời chết là phải.

Vì sợ lộ bí mật, Hoài Thương đành phải dẫn Thu Trang ra ngoài, Phong Đạt chọn một con đường khác để đi.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Phong Đạt vừa quay đầu lại thấy ngay Bách Khải Văn đã đứng cách mình gần một mét.

Phong Đạt sợ đến mức gần như nhảy bật lên, hét chói tai, cũng may Phong Đạt kịp thời bịt chặt miệng, cắn chặt môi.

“Chúa ơi...con chết mất, chết mất...tên kia là ác quỷ hay sao thế ?” Phong Đạt rên rỉ, lúc nào cũng bị tên ác quỷ kia ám, mặc dù tất cả đều là do mình khơi mào trước, nhưng mà có can lĩnh nghiệm như thế không ? Hu hu hu...lĩnh hồn của con này còn đâu....

Trong khi Phong Đạt còn lằm bằm tự an ủi chính mình, Bách Khải Văn đã đứng sau lưng Phong Đạt.

“Xin lỗi...Cô có thể nhường được không ?” Bách Khải Văn lên tiếng, giọng nói trầm thấp, hơi khàn, trong bóng tối nghe thật gọi cảm.

Cả người Phong Đạt mãnh liệt run rẩy, không dám ngẩng đầu lên nhìn Bách Khải Văn, ngay cả lời nói cũng nghẹn ứ trong cổ họng, nhịp tim trong ngực đập như trống trận, đây là cảm giác sợ hãi xen lẫn phản kích, kẻ thù đứng ngay trước mặt ai mà chẳng sợ hãi và khản trương.

“Xin lỗi...Tôi có thể đi qua được chứ ?” Một lần nữa, Bách Khải Văn lại lịch sự lên tiếng.

Bỏ chạy không được, trốn cũng không xong, Phong Đạt không biết làm như thế nào cho phải, bị lộ ở đây không chỉ đơn giản dùng một chữ “thảm” để hình dung, mà vô cùng thảm.

Tay Phong Đạt dường như chạm vào thứ gì đó đeo trên mạn sườn của chiếc váy, kinh hi như phát hiện ra bí mật lớn nhất, Phong Đạt liền đeo ngay chiếc bán mặt nạ hình cánh bướm màu vàng nhạt vào mặt.

Từ từ ngẩng đầu lên, Phong Đạt khẽ nở một nụ cười nhẹ phảng phất như có như không, dịu dàng nói: “Quý ông đây muốn tôi nhường đường ?”

Bách Khải Văn lặng người nhìn Phong Đạt, nụ cười trên môi cô gái thật đẹp, cũng thật quen mắt, hình như...hình như mình đã từng nhìn thấy ở đâu rồi, cô gái này tán mác ra một hơi thở rất quen thuộc và gần gũi.

Bách Khải Văn nở một nụ cười mê người, neho mắt nhìn Phong Đạt: “Vậy quý cô đây có sẵn lòng nhường đường cho tôi chăng ?”

Phong Đạt cố che giấu cảm giác muốn nôn của mình, bằng cách coi Bách Khải Văn là một con Bạch Tuộc, đã là một động vật thì ai chấp chúng làm gì, có đúng không ?

“Rất sẵn lòng, mời quý ông đi.” Phong Đạt cầu hấn đi còn chẳng được, giả vờ bình thản đứng tránh sang một bên, trên môi vẫn giữ nụ cười phảng phất như có như không.

Bách Khải Văn hứng thú nhìn từ đầu xuống chân Phong Đạt: “Tôi có thể mời quý cô đây một điệu nhảy được chứ ?”

“Tên khốn, sao ngươi không cút đi, lão tử không muốn nhảy với nhà ngươi.” Những lời nói đó Phong Đạt chỉ dám nói thầm trong lòng, tuyệt không dám nói ra ngoài miệng, nếu không cái mạng nhỏ này khó bảo toàn.

“Tôi e là...” Phong Đạt nhìn thoáng qua vào trong hội trường, cầu mong tìm thấy hình bóng của Khánh Sơn, tuy không ưa tên yêu nghiệt đó một chút nào, nhưng vào lúc này chỉ có hắn mới giúp được Phong Đạt.

Bách Khải Văn cắt ngang lời nói của Phong Đạt, không để cho Phong Đạt có cơ hội từ chối: “Chỉ một điệu nhảy thôi, tôi sẽ không cố nài tiểu thư nhảy thêm một điệu nhảy nào nữa.”

Bách Khải Văn cố ý cúi gần sát vào mặt Phong Đạt, phả hơi nóng vào tai Phong Đạt, khiến Phong Đạt rùng hết cả mình.

Trước khi Phong Đạt kịp phản ứng hay nói lời từ chối, Bách Khải Văn đã nắm lấy tay Phong Đạt, ân cần đưa Phong Đạt ra sàn nhảy. Phong Đạt đã sống quen trong vỏ bọc của một thằng con trai, hành vi và cử chỉ đều giống con trai tám, chín phần, hiếm khi có người coi Phong Đạt là con gái để đối xử, nhưng kể từ khi gặp hai người đàn ông, một là Bách Khải Văn, luôn dùng ánh mắt nóng cháy để nhìn mình, người kia là Trác Phi Dương dùng hành động dịu dàng và ôn nhu để chăm sóc mình, Phong Đạt mới có cảm giác mình là con gái.

Bách Khải Văn đan năm ngón tay vào năm ngón tay thon mảnh của Phong Đạt, tay còn lại ôm nhẹ vào eo, cả hai cùng nhau nhảy điệu Valse.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm vẫn thắc mắc không biết hai đứa con đã trốn đi đâu, nay thấy con gái đang khiêu vũ cùng Bách Khải Văn, hơn nữa còn đeo mặt nạ, cả hai trao đổi ánh mắt, không hiểu con gái đang dở trò gì.

Khi nhảy trong vòng tay của Bách Khải Văn, Phong Đạt dần dần thả lỏng cơ thể cứng nhắc, cũng dần quên mối hiềm khích của cả hai, chỉ tập trung tâm trí vào điệu nhảy.

Điều khiến cả Bách Khải Văn và Phong Đạt không ngờ được là cả hai là bạn nhảy ăy đến thế, điệu nhảy thứ nhất kết thúc, Phong Đạt xoay người muốn đi lại bị Bách Khải Văn kéo lại, hần mỉm cười nói: “Chúng ta nhảy thêm một điệu nữa.”

“Ông Văn, vừa lúc này ông nói chỉ cần một điệu nhảy, không có hơn.” Phong Đạt không phủ nhận khả năng khiêu vũ điêu luyện giống một vũ công của hắn, nhưng hai người không phải là bạn, kẻ thù thì đúng hơn, có kẻ thù nào ôm nhau nhảy từ đầu đến cuối buổi tiệc không? Câu trả lời chắc chắn là không có.

Bách Khải Văn cười khê: “Cô đã biết tên của tôi, trong khi tôi vẫn chưa biết tên của cô, cô thấy đấy như thế không công bằng một chút nào.”

Phong Đạt cười nhẹ tựa như một làn gió thoảng qua: “Chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, tên gọi bất quá chỉ là một cách giao tiếp, anh không cần biết tôi là ai, anh cũng đừng thắc mắc tại sao tôi lại biết tên của anh, anh là một người nổi tiếng, còn tôi chỉ là một hạt cát.”

Bách Khải Văn đứng lặng người nhìn cô gái đeo mặt nạ hình cánh bướm, lần thứ hai hắn không điều khiển được suy nghĩ và cảm xúc của mình, cô gái lạ mặt này đang nhóm lên một ngọn lửa nhỏ thiêu đốt một góc trái tim lạnh như băng của hắn.

Phong Đạt xoay người bước đi, từng bước từng bước thân ảnh dần rời xa khỏi tầm mắt của Bách Khải Văn tựa như một con bướm đang đập chòn bay trong ánh trăng mờ nhạt.

Đến khi Bách Khải Văn tỉnh mộng, đã không còn nhìn thấy thân ảnh của cô gái lạ mặt kia đâu, bỗng nhiên hắn thấy tiếc nuối, tâm nghĩ chân tự động bước nhanh, Bách Khải Văn đuổi theo thân ảnh của cô gái đeo mặt nạ hình cánh bướm màu vàng nhạt kia.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Hoài Thương cố gắng kéo dài thời gian bằng cách dẫn Thu Trang đi loanh quanh trong vườn gần sân trước của khách sạn.

Hai bàn tay Thu Trang vẫn bám chặt lấy cánh tay Hoài Thương, dai như đĩa, một khắc cũng không rời, rất sợ Phong Đạt một lần nữa biến mất khỏi tầm mắt.

Cảm tình dành cho Thu Trang đã tan biến không còn thấy tăm hơi, vào lúc này, Hoài Thương chỉ muốn nhanh chóng đá bay con đĩa đang dai dẳng bám vào cánh tay mình không chịu buông.

“Thu Trang, cậu có thể buông cánh tay của mình ra được không, hình như móng tay sắc bén của cậu đang cứa vào da thịt mình.” Hoài Thương cười méo xệch, muốn hét to lên, người phụ nữ này không phải là một người bình thường mà là một con đĩa đã thành tinh.

“Đâu, cậu bị thương chỗ nào, để mình thổi cho.” Thu Trang không một chút chú ý đến thái độ khó chịu, muốn tống cổ mình đi của Hoài Thương, còn

bám chặt hơn cả lúc nãy, tay đang vuốt ve dọc theo cánh tay của Hoài Thương, khiến toàn thân Hoài Thương nổi da gà.

Nếu được khoác tay một chàng trai đi dạo trong vườn trong đêm trăng sáng tỏ, trong khung cảnh tràn ngập ánh đèn màu thế này, Hoài Thương sẽ thấy giấc mơ biến thành công chúa của mình trở thành hiện thực, nhưng... sự thật mới phũ phàng làm sao, mình là phụ nữ a... mình có phải là con trai đâu, thế mới biết khi đóng giả là con trai, anh Đạt gặp phải bao nhiêu phiền toái, có sức chịu đựng lớn như thế nào.

Trong khi Hoài Thương vẫn chưa nghĩ ra cách cắt được con đĩa đang bám dai dẳng theo mình suốt từ nãy đến giờ, chuông điện thoại của Hoài Thương reo vang.

“Anh Đa...” Hoài Thương giật mình, liếc mắt nhìn Thu Trang bên cạnh, biết mình lỡ lời vội sửa ngay lại thành: “Hoài Thương nói đi, có chuyện gì.”

Nghe giọng nói ngập ngừng của cô em gái, Phong Đạt hiểu Thu Trang vẫn đang bám chặt lấy Hoài Thương, đau đầu như huyết thái dương, Phong Đạt bực bội bảo cô em gái: “Em vẫn chưa nghĩ ra cách tống cổ cô ta đi sao?”

“Anh còn trách em? Tất cả không phải là tại anh sao? Hừ... anh đúng là mắt mù mới chọc nhầm phải một con đĩa thành tinh.” Sợ Thu Trang nghe được hai anh em đang nói xấu mình, Hoài Thương cẩn thận đứng cách xa Thu Trang một quãng khá xa.

“Phải làm sao bây giờ, nếu Thu Trang vẫn không chịu buông tha cho em, hai anh em mình khó mà thoát ra khỏi đây.” Phong Đạt ngán ngẩm, kêu rên.

“Anh mau nghĩ cách đi chứ, bình thường anh thông minh lắm cơ mà.” Hoài Thương đổ hết trách nhiệm lên đầu anh trai, lười biếng không muốn vận dụng đầu óc.

Phong Đạt tức muốn điên lên, muốn đập cô em một trận, tất cả cũng tại cô em đa sự muốn đóng giả mình, nếu không đâu xảy ra nhiều phiền toái thế này.

Bỗng nhiên, Phong Đạt nhìn thấy Khánh Sơn đang nhả hai tay dút vào túi quần đi xuống bậc cầu thang trong tiền sảnh. Có rồi... Phong Đạt sung sướng, reo thầm, tên yêu nghiệt kia chẳng phải là sát thủ của gái sao, mình cứ giao con đĩa Thu Trang kia cho hắn, vừa giúp dạy cho tên yêu nghiệt kia một bài học, vừa giúp mình tránh được một cái đuôi phiền toái. Thật nhất cử lưỡng tiện!

Phong Đạt búng móng tay, đắc ý bảo em gái: “Yên tâm, anh đã nghĩ ra cách rồi.”

“Thật sao, cách gì?” Hoài Thương vui mừng chẳng kém gì Phong Đạt, bị một cô gái săn đón, coi mình là một thằng con trai thật không dễ chịu gì. Từ lúc nãy đến giờ, Hoài Thương phải liên tục đè nén xuống cảm giác buồn nôn.

Phong Đạt cúp máy, chân chạy nhanh về phía Khánh Sơn, miệng gọi nhỏ: “Khánh Sơn.”

Nghe thấy có người gọi tên mình, Khánh Sơn dừng lại, nheo mắt nhìn.

“Khánh Sơn, tôi có chuyện muốn nhờ cậu.” Đến gần Khánh Sơn, Phong Đạt nhếch mép cười thầm.

“Muốn nhờ chuyện gì?” Khánh Sơn lơ đãng hỏi, không mấy để tâm đến lời nói của Phong Đạt.

Phong Đạt đã quen cách sống kiêu công tử hào hoa phong nhã của hắn, nên không vì thế mà buồn lòng, nói luôn: “Muốn nhờ cậu của một cô gái.”

“Vớ vẩn, tôi không có hứng thú.” Khánh Sơn dậm bước đi, dường như hắn đang tràn ngập tâm sự.

“Cậu sợ sẽ thất bại chứ gì? Tôi tưởng một tên sát gái như cậu, không biết thất bại là gì.” Phong Đạt khiêu khích Khánh Sơn.

“Bớt nói nhảm đi, chị không hiểu mình đang nói gì đâu, danh hiệu mà tôi có được tuyệt không phải là hư danh.” Có đánh chết, Khánh Sơn cũng không từ bỏ được bản tính tự cao tự đại của mình, đây là điểm mạnh cũng là điểm yếu của hắn, chỉ cần nắm được cá tính của hắn trong tay, sẽ dễ dàng điều khiển được hắn.

“Nếu thế, cậu chỉ cần dùng mị lực và mấy lời nói của cậu là có thể khiến cho cô ta động tâm rồi, đâu cần phải đắn đo suy nghĩ trước sau như thế.” Phong Đạt tiếp tục dùng giọng điệu khiêu khích.

“Cô ta là một trong số những cô gái hâm mộ tôi chứ gì?” Khánh Sơn rút tay ra khỏi túi quần, nghiêng đầu chăm chú nhìn mười móng tay được chăm sóc một cách cẩn thận và kỹ lưỡng của mình, trong ánh sáng của bóng đèn điện móng tay của hắn hóa thành trong suốt.

Phong Đạt rùng mình ớn lạnh, đây là tác phong của một người đàn ông nên có sao, ngấm vuốt và chải chuốt như một người phụ nữ? Chỉ cần nghĩ, Phong Đạt đã muốn ói.

“Cậu nhầm rồi, cô ấy không thích cậu, vẫn thường chửi cậu là một tên đàn ông biến chất, không có đạo đức.” Phong Đạt cố ý thật thà nói lại cho Khánh Sơn nghe những gì mà Thu Trang đã từng nhận xét về mình.

“Cái gì?” Phong Đạt tức điên lên, gằn giọng quát hỏi. Phong Đạt đã thành công khơi gợi lòng hiếu thắng của Khánh Sơn: “Là kẻ nào đã nói những câu ấy, tôi muốn gặp cô ta.”

“Cậu đã từng gặp rồi đấy thôi.” Phong Đạt cười cười nhìn Khánh Sơn.

“Là ai...?” Khánh Sơn chợt nghĩ đến một người: “Là cô ta ?”

Phong Đạt gật gật đầu: “Đúng là cô ấy. Cậu hãy suy nghĩ cho kĩ, tôi mặc dù muốn cậu giúp tôi khiến cô ấy không bao giờ còn đến quấy rầy cuộc sống riêng tư của tôi nữa, nhưng mà...cô ấy là một cô gái ương bướng, có cá tính, lại rất ghét cậu, cơ hội để cậu chinh phục thành công cô ấy là rất thấp.”

Phong Đạt che miệng cười gian, chỉ cần nghĩ từ nay Thu Trang không còn đến làm phiền mình nữa, Khánh Sơn phải nát óc nghĩ trăm phương nghìn kế lấy lòng Thu Trang, Phong Đạt rất muốn tung hoa, xoay tròn hát vang.

Khánh Sơn hiện lên vẻ mặt phức tạp, đang đấu tranh nội tâm dữ dội. Thu Trang là ai hẳn không phải là không biết, cũng không phải không hiểu Thu Trang ghét và thấy mình không vừa mắt nhiều như thế nào. Cơ hội thành công của hắn có được bao nhiêu phần trăm ?

Phong Đạt vỗ nhẹ vào vai Khánh Sơn, giả bộ từ bi nói: “Tôi thấy hay là thôi đi, để tôi nghĩ cách khác vậy, tôi không muốn làm khó cậu.”

Nói theo cách của Phong Đạt, chẳng khác gì hạ thấp giá trị của Khánh Sơn.

“Đừng nhiều lời nữa, tôi nhận lời.” Mặc dù vẫn còn nhiều do dự và đắn đo, nhưng lòng hiếu thắng đã chiến thắng tất cả.

Phong Đạt vui sướng vì kế hoạch phản kích đã thành công: “Nếu cậu đã nhận lời, thì mau triển khai kế hoạch đi thôi.”

Phong Đạt ngay lập tức nhấn tin vui vào máy điện thoại của Hoài Thương, đồng thời nói cho Hoài Thương biết phải làm gì.

Sau khi đọc tin nhắn, Hoài Thương liền tươi cười bảo Thu Trang: “Thu Trang, chúng ta đi thôi.”

Thu Trang hiếm khi thấy Phong Đạt tươi cười với mình nhiều như thế, đã si mê nhìn Hoài Thương đến ngây ngẩn cả người, thêm một lần nữa Hoài Thương nói hết cả da gà, thậm chí cầu nguyện mau cắt đứt được con đĩa đang bám chặt trên người này.

Hoài Thương dẫn Thu Trang đến trước mặt Khánh Sơn và Phong Đạt.

Vừa mới nhìn thấy Khánh Sơn, như oan gia ngõ hẹp, Thu Trang kích động chỉ thẳng tay vào mặt Khánh Sơn, mắng to: “Tên thay tình như thay áo kia đến đây làm gì, sao không mau biến đi ?”

Toàn bộ chú ý của Thu Trang đều tập trung vào Khánh Sơn, lợi dụng cơ hội ngàn năm có một, hai anh em Phong Đạt dắt díu nhau chạy biến đi, chạy như ma đuổi, chỉ sợ bị Thu Trang phát hiện ra gian kế của mình.

Khánh Sơn nhìn hai anh em nhà họ Hoàng bỏ chạy trời chết, biết mình bị đưa vào bẫy, tức giận đến phát hỏa, gân xanh nổi lên, rất rất muốn băm thầy Phong Đạt thành nghìn mảnh, sau đó quăng xác cho cá mập dưới biển ăn.

Khánh Sơn và Thu Trang bắt đầu trận khẩu chiến quen thuộc, mỗi khi gặp tiểu thư nhà họ Hạ, dáng vẻ công tử hào hoa phong nhã của Khánh Sơn đều biến mất không thấy bóng dáng.

Phong Đạt nắm tay em gái vừa chạy vừa cười khoái trá, cười đau cả bụng, cười vắng cả nước mắt.

Hoài Thương cũng buồn cười chẳng kém gì Phong Đạt, khó khăn lắm cả hai anh em mới bắt tay hợp tác cùng thực hiện một phi vụ, bảo làm sao Hoài Thương không thấy vui, chẳng những vui mà còn vui đến mức muốn hoa chân múa tay, giấc mộng được làm hiệp sĩ đêm nay của Hoài Thương đã thực hiện được rồi.

Nhưng số của cả hai không phải may mắn như thế, đúng vào lúc Phong Đạt và Hoài Thương tưởng đã chạy thoát, thân hình cao lớn trong bộ vét màu trắng cùng chiếc xe ô tô BMW của Bách Khải Văn xuất hiện trong tầm mắt.

Phong Đạt tình cờ phát hiện ra điều bất thường vội lôi giật cô em gái lại, run giọng nói nhỏ: “Hoài Thương, anh thấy chúng ta quay về khách sạn vẫn hơn, Bách Khải Văn đã đi ra đến cổng rồi.”

Theo hướng mắt nhìn của Phong Đạt, Hoài Thương thấy Bách Khải Văn đang yêu cầu hai vệ sĩ làm gì đó.

Phong Đạt chưa kịp giật tay cô em gái, đi vào trong cổng khách sạn, Bách Khải Văn nhìn về hướng hai anh em đang đứng.

Ánh mắt của Phong Đạt và Bách Khải Văn giao nhau, vì trước cổng khá tối, hai anh em lại đang đứng cạnh một gốc cây, Bách Khải Văn không nhìn rõ mặt Phong Đạt, nhưng ánh mắt trong như hồ nước mùa thu kia, hẳn vĩnh viễn cũng không thể quên, còn chiếc máy màu xanh dương đang mặc trên người nữa.

“Chạy đi.” Phong Đạt quát khê, giục em gái.

Tay Phong Đạt vừa buông, Hoài Thương thay vì chạy vào cổng khách sạn như lời dặn dò của Phong Đạt, quá hoảng loạn đã chạy thẳng về phía trước.

Phong Đạt kêu khổ, muốn vò đầu bứt tóc, ngựa cổ lên trời hét to một tiếng. Chết tiệt...cô em ngu ngốc kia sao lại chọn hướng đó mà chạy, chạy vào khách sạn không phải an toàn hơn sao, tối thế này tên ác ma kia đâu có thể nhìn xuyên qua được bóng tối ? Ai.....thật là khổ, đành phải chạy theo, lôi con nhóc kia về vậy.....

Phong Đạt nhắm hướng Hoài Thương mà chạy, cố gắng đuổi kịp cô em gái.

Thoạt nhìn thấy anh em nhà họ Hoàng nắm tay nhau đứng dưới gốc cây, cách mình gần mười mét, Bách Khải Văn đã thấy nghi ngờ rồi, nay thấy chàng thanh niên mặc bộ vét màu xám đen kia đột nhiên bỏ chạy càng tăng thêm lòng nghi ngờ của hắn.

Bách Khải Văn lạnh lùng ra lệnh: “Phái người ngay lập tức đuổi theo hai người kia, tôi muốn phải bắt sống họ, mang về cho tôi thẩm vấn.”

Hai vệ sĩ nhận lệnh lập tức đuổi theo, người vệ sĩ còn lại gọi một cú điện thoại.

Bách Khải Văn nhìn thân hình uyển chuyển của cô gái mặc váy màu xanh dương, hắn phi thường khẳng định cô gái kia chính là cô gái nhảy với hắn trong bữa tiệc, vì sao cô gái kia lại bỏ chạy khi thấy hắn, đây là câu hỏi hắn muốn làm rõ nhất.

Không muốn khiến đầu óc của mình nặng thêm, Bách Khải Văn nghĩ thầm: “Muốn biết được đáp án là gì, chỉ còn cách duy nhất là đuổi theo cô gái kia, bắt cô ta trả lời mình chẳng phải sẽ rõ cả sao?”

Chỉ trong nháy mắt, Bách Khải Văn đã phi thân đuổi theo Phong Đạt.

Người vệ sĩ kinh ngạc, há hốc mồm mắt mở to nhìn bóng dáng cao lớn của Bách Khải Văn đang lượn lách trên vỉa hè. Ông.. ông chủ đột nhiên sao lại muốn đích thân ra tay, chẳng lẽ....?

Không dám chậm trễ, sau khi dặn dò tài xế đôi ba câu, người vệ sĩ còn lại cũng nhanh chóng bám theo Bách Khải Văn sát gót.

Phong Đạt một lòng một dạ chỉ muốn đuổi theo Hoài Thương, đã quên mất nguy hiểm đang rình rập từ phía sau.

Nghe thấy tiếng giày khua dồn dập trên nền gạch, tiếng nói phảng phất như có như không của Bách Khải Văn, cả người Phong Đạt chấn động, loạng choạng vấp phải viên gạch, suýt ngã đập mặt xuống gốc cây.

Phong Đạt hồn vía lên mây, vội tăng tốc độ, mái tóc thổi tung về phía sau, gấu váy màu xanh dương bay bay trong gió, tựa như một nàng tiên đang chạy loạn, cố gắng chạy thoát khỏi móng vuốt của dã thú.

Sức lực của Phong Đạt có dẻo dai đến đâu cũng chỉ là một cô gái không thể so sánh với một người đàn ông mạnh mẽ, được rèn luyện trong những cuộc huấn luyện tàn khốc như Bách Khải Văn, chẳng mấy chốc khoảng cách của cả hai ngắn dần.

Phong Đạt đuối sức, mồ hôi tuôn ra như tắm, khi chạy không để ý đến đường đã vô tình chạy vào một con hẻm, con hẻm này là một ngõ cụt, không có lối ra.

Phong Đạt nhìn bức tường cao hơn 10 mét trước mặt, đồng thời là hông tường của một tòa nhà, sắc mặt hết xanh rồi lại trắng, tự hiểu cái mạng nhỏ của mình hôm nay đến đây khó bảo toàn.

Bách Khải Văn chạy theo Phong Đạt gần một cây số, nhưng khuôn mặt hắn vẫn bình thản, tim không đập nhanh khí không xuyên, thật là an nhàn đến cực hạn.

Một mình Bách Khải Văn cũng thừa sức hạ gục Phong Đạt, nhưng nhóm vệ sĩ vẫn cẩn thận đi theo bảo vệ hắn, người vệ sĩ lúc này đứng phía sau lưng Bách Khải Văn, mắt đề phòng nhìn bốn phía xung quanh, sợ đây là một cái bẫy do cô gái mặc chiếc váy xanh dương kia giăng ra, định lên tiếng nhắc nhở Bách Khải Văn, đã nghe thấy hắn nói: “Cô có thể quay mặt lại đây nhìn tôi được rồi chứ?”

Tiếng cười trầm thấp của Bách Khải Văn trong bóng tối càng khiến Phong Đạt có cảm giác bị áp bức, khó thở.

Biết không quay lại cũng không xong, Phong Đạt cứng ngắc xoay người, đứng đối diện với Bách Khải Văn.

Không khí xung quanh trở nên im lặng một cách lạ thường, bên này có thể nghe thấy tiếng hít thở của bên kia, đôi mắt trong bóng đêm của Bách Khải Văn đang hút lấy bóng tối, hòa tan vào nó, Phong Đạt thấy mình chẳng khác gì một bóng ma sống vật vờ.

Bách Khải Văn nhìn Phong Đạt một lúc lâu, chậm chậm từng bước từng bước hắn tiến lại gần Phong Đạt.

Phong Đạt sợ hãi, run giọng quát: “Đừng.. đừng lại gần đây, tôi cảnh cáo anh, nếu anh lại gần tôi sẽ bắn anh.”

Bách Khải Văn sững sờ, đôi mắt hắn nhìn Phong Đạt càng lúc càng sâu, trên khóe môi của hắn nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Người vệ sĩ sợ hãi, vội gọi to: “Ông chủ, nguy hiểm, đừng tiến lên.”

Lời nói vừa dứt, thân thủ của anh ta đã xông lên phía trước, định lấy thân mình che chở cho Bách Khải Văn khỏi súng đạn.

Bách Khải Văn đưa tay ngăn cản, chân vẫn đều bước tiến về phía trước: “Không có lệnh của tôi, không ai được phép tiến lên.”

“Ông chủ...” Người vệ sĩ không nhịn được lo lắng, lại kêu to.

“Tôi bảo đợi tôi ở đây.” Bách Khải Văn nghiêm lạnh, không muốn nghe thêm lời nào nữa.

“Vâng, thưa ông chủ.” Người vệ sĩ mặc dù không cam lòng, nhưng đành nuốt những lời muốn nói vào trong.

“Ông Văn, ông muốn tôi bắn chết ông ?” Phong Đạt nửa thật nửa giả đe dọa Bách Khải Văn.

“.....” Bách Khải Văn chỉ cười, không nói gì.

Phong Đạt hết đường lui, đứng dựa lưng vào bờ tường, kinh hoàng nhìn Bách Khải Văn đang càng lúc càng tiến đến gần mình.

Khi cách Phong Đạt chỉ khoảng chừng nửa mét, Bách Khải Văn dừng lại. Hắn đã lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt của Phong Đạt.

Phong Đạt rất muốn đeo chiếc bán mặt nạ hình cánh bướm màu vàng nhạt kia lên, nhưng làm thế chẳng khác gì tự tổ cáo mình là cô gái lúc này, hơn nữa đã làm vào bước đường cùng rồi còn cố giả thần giả quỷ làm gì.

“Chúng ta đã từng gặp mặt chưa ?” Câu đầu tiên mà Bách Khải Văn hỏi Phong Đạt khi mặt đối mặt chính là câu hỏi hết sức kì quái này.

“Tôi nghĩ là chưa, tôi chỉ là một người bình thường, đâu có thể quen biết được với đại nhân vật như ông Văn đây.” Phong Đạt dịu dàng nở một nụ cười, không quên châm chọc Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn nhếch mép cười lạnh: “Cô muốn phủ nhận chúng ta chưa từng quen biết nhau ?”

Phong Đạt cau mày, không trả lời câu hỏi của Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn nhìn thân váy của Phong Đạt, nhìn đến chiếc mặt nạ hình cánh bướm màu vàng nhạt, hắn cười khê: “Tiểu thư đây muốn chơi trò trốn tìm với tôi sao ?”

Phong Đạt kinh hãi chưa kịp trả lời, bàn tay của Bách Khải Văn đã vươn ra. Phong Đạt nghiêng đầu tránh né, không muốn Bách Khải Văn đụng chạm vào người mình, đồng thời phản đòn thần tốc đâm thẳng vào mặt hắn.

Bách Khải Văn thoáng cau mày, tròng mắt đen sâu của hắn mãnh liệt bắn ra những tia lửa giận. Thân hình khẽ dịch chuyển, Bách Khải Văn đón được cú đâm của Phong Đạt, cùng Phong Đạt so chiêu.

Càng đánh Phong Đạt càng rơi vào thế bất lợi chẳng những không đánh trúng được hắn đòn nào, ngược lại còn bị hắn khiến cho mệt chết, tuy hắn không may mắn ra tay nặng với mình, nhưng Phong Đạt sức cùng lực kiệt, không thể chống đỡ đến cùng.

Bách Khải Văn nắm lấy cổ tay Phong Đạt, Phong Đạt gãy dựa, tay đâm chân đá, phần uất hết lên: “Buông tay, buông tay, tôi đã phạm tội gì mà anh muốn bắt tôi ?”

“Cô đã làm gì thì cô phải biết chứ ?” Bách Khải Văn đem ôm chặt lấy Phong Đạt vào lòng, không cho phép Phong Đạt gãy dựa.

“Đồ điên, mau thả tôi xuống, tôi sẽ báo cảnh sát bắt các người.” Phong Đạt dùng toàn lực, muốn thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Bách Khải Văn, nhưng cả cơ thể hắn dường như làm bằng thép, một cô gái tập võ từ nhỏ như Phong Đạt cũng không làm gì được hắn, có cảm giác mình là một cọng bún đang chống chọi với một tảng đá.

Phong Đạt bỗng thấy cổ mình tê rần, bị một con choáng váng và đau buốt đánh úp, Phong Đạt ngất đi.

Hoài Thương bị nhóm vệ sĩ của Bách Khải Văn bám riết không tha, lần này họ quyết tâm phải bắt sống bằng được Hoài Thương về cho Bách Khải Văn thẩm vấn, đã bị mất mặt mấy lần khi để cho Hoài Hương và Phong Đạt chạy thoát, họ không muốn bị trách phạt thêm nữa.

Hoài Thương chạy và chạy, càng chạy càng đuối sức, mồ hôi tuôn ra đầm đìa, mái tóc giả gây khó chịu cho Hoài Thương, bộ quần áo vết màu đen nặng trĩu càng khiến bước chân chạy của Hoài Thương chậm hơn, Hoài Thương có cảm giác như mình đang mang một cái búa tạ trên vai.

“Đứng lại, lần này mày đừng hòng mà chạy thoát.” Tiếng quát của một người vệ sĩ mặc áo vét màu đen.

“Kì quái, làm sao họ nhận diện được mình, rõ ràng mình không hề quay đầu lại nhìn họ cơ mà ?” Hoài Thương quệt mồ hôi trán, hơi thở hỗn hển, kinh hoàng tự hỏi thăm bản thân mình.

Nhóm vệ sĩ đuổi càng lúc càng gần.

Hoài Thương chạy càng lúc càng chậm, sức chống đỡ càng lúc càng yếu, sắp không còn chống đỡ nổi.

Một trong ba người vệ sĩ đuổi kịp Hoài Thương, thuận thực tung một cú đá vào phía sau lưng Hoài Thương.

Quá hãi, Hoài Thương vội khom người, tránh né cú đá của người vệ sĩ trong gang tấc, đồng thời xoay người dùng khuỷ tay đỡ lấy cú đâm có sức nặng ngàn cân của anh ta.

Chưa đầy hai phút, hai người đã đánh đánh hơn 10 chiêu, Hoài Thương không có sức mạnh và chăm chỉ luyện tập võ nghệ như Phong Đạt, chỉ duy trì

được thể cân bằng trong mấy phút đầu, khi bị nhóm vệ sĩ vây vào giữa, luân phiên ra đòn đánh vào người, Hoài Thương chân tay luống cuống, đồng tránh tây né, hét âm lên: “Các người đang làm gì thế, có biết vô cớ đánh người sẽ phải đi tù không, còn không mau dừng tay lại ?”

“Câm miệng, tối nay mày có cầu xin, bọn tao cũng quyết không buông tha cho mày. Thằng oắt con, mày tưởng bọn tao không nhận ra mày là ai sao. Hừ... lần này thì mày chết chắc, chẳng những ông chủ hạ lệnh bắt mày, còn muốn xử tội mày...”

Hoài Thương càng nghe càng sợ, chân yếu tay mềm, chẳng mấy chốc bị trúng đòn liên tiếp, bụng và chân bị hai vệ sĩ dùng tay đá, chân đầm. Hoài Thương đau quá, đã bật ra một tiếng hét chói tai, hai tay ôm lấy bụng, ngã bật về phía sau khi bị người vệ sĩ thứ ba sử dụng một cú đấm móc vào cằm như một võ sĩ hạ gục đối thủ bằng nốc ao.

Đầu vầng mắt hoa, trên cơ thể khắp nơi đều ê ẩm và đau nhức, lệ vì quá đau đã tuôn ra như thác đổ, từng giọt từng giọt lăn dài xuống má, làm ướt đầm hai gò má trắng mịn.

Ba người vệ sĩ còn tiếp tục muốn đánh Hoài Thương thêm một trận nữa, Hoài Thương dần dần mất đi ý thức, vừa lúc đó cánh cửa xe ô tô màu xám đen hiệu Ford Ranger mở ra, từ trên xe một người đàn ông toàn thân đều mặc đồ đen, mái tóc màu đen bóng bĩnh quyến rũ, đôi mắt sâu thẳm thẳm như trời đêm bước xuống, vóc dáng của anh ta thon dài, khí thế bức người của anh ta khiến cho nhóm vệ sĩ e ngại, liếc mắt nhìn nhau, tự hỏi người đàn ông này là ai, đồ xe ở đây làm gì ?

Người đàn ông lạ mặt cau mày nhìn thoáng qua khuôn mặt trắng bệch, ướt đầm nước mắt và mồ hôi của chàng thanh niên đang ngồi bệt trên mặt đất.

Nhờ ánh sáng của bóng đèn điện cao áp phản chiếu từ trục đường chính, người đàn ông lạ mặt lơ mơ nhìn thấy đường nét trên khuôn mặt của chàng trai. Khi nhận ra người thanh niên này là ai, lông mày của người đàn ông lạ mặt càng lúc càng nhíu chặt, hai hàng lông mày kiếm thành một đường thẳng tắp.

Không muốn nói nhiều, cũng không muốn mất nhiều thời gian đôi co lời thôi, người đàn ông lạ mặt tiến đến gần Hoài Thương.

“Đứng lại, anh là ai, tại sao dám xen vào chuyện của người khác ?” Một trong ba người vệ sĩ trừng mắt cảnh cáo người đàn ông lạ mặt, đứng chắn không cho phép anh ta tiến thêm một bước.

“Tránh ra.” Người đàn ông lạ mặt lạnh lùng nói, mắt vẫn nhìn Hoài Thương đang ôm bụng rên rỉ ngồi bệt dưới đất.

“Tốt nhất anh nên đi đi, ở đây không có việc của anh.” Người vệ sĩ lịch sự yêu cầu người đàn ông lạ mặt.

“Người thanh niên kia là bạn của tôi, ai cũng không được phép động vào.” Người đàn ông lạ mặt không để ba người vệ sĩ của Bách Khải Văn vào mắt, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

“Bạn của anh ?” Người vệ sĩ nghi hoặc nhìn người đàn ông lạ mặt: “Nếu cậu nhóc kia là bạn của anh, tôi cũng không quan tâm, chỉ cần anh dám ngăn cản không để chúng tôi bắt người, chúng tôi sẽ không nương tay với anh.”

“.....” Người đàn ông lạ mặt nhếch mép, cười lạnh. Anh ta vẫn không dừng bước, gạt bỏ tay người vệ sĩ, muốn tiến gần đến chỗ Hoài Thương đang ngồi.

Người vệ sĩ biết không thể nói lý với người đàn ông lạ mặt, đã ra tay, một cú đấm bay thẳng vào mặt người đàn ông mặc vét đen. Anh ta khễ nghiêng người, một tay chuẩn xác nắm trúng lấy cổ tay của người vệ sĩ, chỉ bằng một chiêu đã vật ngã người vệ sĩ xuống đất giống một võ sĩ sumo của Nhật Bản.

Hai người vệ sĩ khiếp sợ nhìn Bách Khải Văn, người vệ sĩ kia tuy không phải là người có võ giỏi nhất của Bách Khải Văn nhưng anh ta cũng xếp hạng thứ năm hay thứ sáu, cả hai đưa mắt nhìn nhau, không ai bảo ai câu nào, đồng loạt cùng xông lên đánh nhau với người đàn ông lạ mặt.

Hoài Thương ngưng thần, ngơ ngác nhìn người đàn ông lạ mặt hạ gục ba vệ sĩ chỉ bằng một chiêu duy nhất. Trên đời này có người giỏi võ như thế sao ?

Trong khi Hoài Thương không dám tin tất cả đây là sự thật, mình đang được người đàn ông lạ mặt kia cứu, không biết anh ta là thù hay bạn của mình, anh ta đã cúi xuống, cầm lấy tay, ân cần hỏi: “Phong Đạt, cậu không sao chứ, có đứng lên được không ?”

Hoài Thương mờ mịt nhìn người đàn ông lạ mặt qua màn hơi nước, lệ đọng đầy trong hốc mắt, rất muốn khóc thật to... đau quá...

Người đàn ông lạ mặt, à không, phải gọi là Trác Phi Dương mới đúng, thương xót nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hoài Thương, cẩn thận dìu Hoài Thương đứng dậy.

Hoài Thương nhăn nhó kêu đau, nắm chặt lấy tay áo của Trác Phi Dương, loạng choạng đứng lên.

“Cẩn thận.” Trác Phi Dương vội ôm lấy ngang eo Hoài Thương khi thấy cô nhóc có dấu hiệu sắp ngã quy.

Hoài Thương đỏ bừng mặt vì xấu hổ, đến lúc này khi bất ngờ nhìn vào mắt Trác Phi Dương, mới nhận ra hắn là ai.

Trời ạ... số của con sao lại xui xẻo thế này, chẳng những bị bọn côn đồ đuổi bắt, bị đánh bầm dập, bây giờ còn đụng mặt hắn nữa.

Đau quá... đau quá... Hoài Thương đau quá, đau đến nổi sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, mồ hôi trộn rịn ra đầy trán, từng trận gió lạnh buốt đang xâm nhập vào cơ thể.

Hoài Thương càng lúc càng siết chặt lấy vạt áo của Trác Phi Dương, hai giọt lệ trong suốt lăn dài xuống má. Từ từ ngã người về phía sau, trước khi nhắm mắt còn thì thảo gọi tên hắn: “Phi Dương..Phi Dương...”

Trác Phi Dương bàng hoàng nhìn Hoài Thương, lặng người khi nghe tiếng gọi thê lương của Hoài Thương, bẽ cô nhóc trên đôi tay rắn chắc của mình, bước nhanh đến gần chiếc xe Ford Ranger màu xám đen.

Đặt Hoài Thương ngồi trên ghế xe, thắt dây an toàn cho cô nhóc, Trác Phi Dương vội phóng vụt xe đi. Tối nay, hắn đến đây vì nhận được lời mời dự tiệc sinh nhật của nhà họ Hoàng, vốn định vào trong dự tiệc, nói một câu chúc mừng và chào hỏi mọi người, nhưng tâm vẫn không thể ngừng dao động và bình thần nhìn cảnh Thư Phàm sống hạnh phúc bên chồng con, hắn đã chọn cách nhờ người mang quà mừng vào cho Bạch Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt, còn mình lặng lẽ đậu xe ô tô trước cổng khách sạn, dõi mắt nhìn vào trong.

Ngồi trên xe gần một tiếng đồng hồ, thấy quá ngột ngạt và bức bối, Trác Phi Dương lái xe đi, không ngờ gặp phải cảnh Hoài Thương bị ba người đàn ông vây đánh, mà hắn đang nhầm tưởng là Phong Đạt, đã trót để cậu nhóc vào trong trí nhớ của mình, hắn không thể để cho người khác gây tổn hại đến cậu nhóc, đã ra tay bảo vệ cậu nhóc mà không cần suy nghĩ đến lấy một giây. Ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy kì quái, thấy càng ngày mình không còn là chính mình, nhưng..... vào lúc này mỗi quan tâm hàng đầu của hắn là làm sao có thể cứu tình được cậu nhóc.

Đầu tiên, Trác Phi Dương đưa Hoài Thương đến bệnh viện, yêu cầu bác sĩ khám và chụp toàn thân cho cô nhóc, muốn họ kiểm tra xem cô nhóc có bị gãy xương chỗ nào không.

Bác sĩ sau khi khám và chụp toàn thân cho Hoài Thương xong, đã cho Trác Phi Dương biết kết quả. Hoài Thương không bị gãy xương, nhưng bị tổn thương phần mềm khá nghiêm trọng, cần được chăm sóc và nghỉ ngơi đúng cách.

Vừa mới tỉnh lại, thấy mình nằm trên giường bệnh, Hoài Thương đã đòi Trác Phi Dương lái xe đưa mình về nhà ngay lập tức. Từ nhỏ do sức khỏe không tốt, thường xuyên phải uống thuốc Đông y và đến bệnh viện khám bệnh trường kì, thành ra Hoài Thương ghét không khí của bệnh viện, dị ứng khi phải ngửi mùi thuốc tràn ngập trong không khí.

Mặc dù muốn Hoài Thương nằm dưỡng bệnh trong bệnh viện để bác sĩ theo dõi, nhưng vì Hoài Thương nài nỉ quá, đành phải chiều theo, lái xe đưa Hoài Thương ly khai bệnh viện.

Trên đường đi, Hoài Thương ngấm thuốc đã chìm vào giấc ngủ sâu hết lúc đến bệnh viện, Trác Phi Dương do không biết nhà Hoài Thương ở đâu, đã nghĩ đến chuyện đưa Hoài Thương về nhà mình, dù sao hắn cũng đã không coi cậu nhóc là người ngoài, nếu không hắn đã không cứu cậu nhóc, tận tình đưa cậu nhóc vào bệnh viện khám và kiểm tra sức khỏe.

Trác Phi Dương sống trong một căn biệt thự gần vùng ngoại ô của thành phố, có hồ nước, có công viên, không khí trong lành và thoáng mát, căn nhà rộng hơn 1,000 mét vuông, tường bao loan màu trắng bao xung quanh, cổng sắt màu trắng, sơn tường màu xám bạc, căn nhà khá cổ kính, hình như đã được xây dựng cách đây hơn 10 năm, trong vườn hoa hoa đua nở, cây cảnh được cắt tỉa đẹp mắt đầy nghệ thuật.

Nghe thấy tiếng xe ô tô của Trác Phi Dương, ông quản gia hơn 60 tuổi, khuôn mặt hiền từ, mái tóc lơ thơ có vài điểm bạc, thân hình gầy gò, mặc một bộ đồ màu xám ra mở cổng cho Trác Phi Dương.

“Cậu chủ đã về.” Ông quản gia lễ độ, chào hỏi Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương chỉ khẽ gật đầu, không nói gì, lái xe thẳng vào garage nằm sau khu vườn của căn nhà.

Tắt máy xe, quay sang cài dây an toàn cho Hoài Thương, tự mở cửa xe, rồi bế Hoài Thương vào trong nhà, một điều kì quái là hắn không muốn công Hoài Thương, mà muốn bế Hoài Thương như con gái, vì bận lo lắng cho sức khỏe của Hoài Thương, đã vô tình làm theo suy nghĩ và tình cảm của chính mình mà không hay.

Ông quản gia kinh ngạc nhìn Trác Phi Dương, làm quản gia cho hắn hơn 20 năm, chưa từng thấy hắn mang bất cứ ai về nhà, ngay cả con gái cũng không, tối nay hắn chẳng những mang một chàng trai lạ mặt về nhà, còn bế cậu ta như một tình nhân...trông mắt ông quản gia gần rớt xuống đất, tưởng mình nhìn nhầm.

“Chuẩn bị cho tôi một căn phòng.” Trác Phi Dương không quay lại nhìn ông quản gia đang đứng đông cứng trên bậc tam cấp dẫn vào trong tiền sảnh của căn nhà.

“Tôi sẽ đi thu xếp ngay, thưa cậu chủ.” Ông quản gia thu hồi ánh mắt, gạt mình quày quả bước đi, thực hiện theo yêu cầu của hắn.

Trác Phi Dương tạm thời bế Hoài Thương lên phòng của mình trên lầu hai. Thỉnh thoảng em gái và cháu trai cũng đến đây làm khách mấy ngày, trong nhà luôn chuẩn bị sẵn mấy căn phòng dành cho khách, nhưng đã lâu không có người sử dụng, Trác Phi Dương sợ căn phòng không được sạch sẽ mặc dù người giúp việc trong nhà vẫn thường xuyên lau chùi.

Mở cửa phòng, Trác Phi Dương nhẹ nhàng đặt Hoài Thương nằm trên giường, kê một cái gối dưới đầu cô nhóc.

Nhìn khuôn mặt lem luốc nước mắt, sắc mặt vẫn còn tái nhợt của Hoài Thương, Trác Phi Dương cau mày, vươn tay chạm nhẹ vào gò má trắng mịn của Hoài Thương.

Cởi áo khoác vắt trên thành ghế, cởi cúc áo ở cổ tay áo sơ mi, nói lỏng cà vạt, Trác Phi Dương nhìn thoáng qua khuôn mặt say ngủ Hoài Thương, sau đó đi vào phòng tắm.

Vặn vòi nước, cời quần áo, Trác Phi Dương quyết định phải tắm rửa cho thanh tỉnh đầu óc, gột rửa hết bụi bẩn và mồ hôi bám trên người, tiếp theo sẽ tỉnh nên làm gì.

Tắm và thay một bộ quần áo mặc ở nhà, Trác Phi Dương mở cửa phòng tắm bước ra ngoài, vừa đi vừa lau mái tóc ướt sũng nước.

Ông quản gia gõ cửa phòng: “Cậu chủ...cậu chủ...”

“Vào đi...” Trác Phi Dương tiến lại gần giường, nhìn tư thế ngủ buồn cười, rất giống trẻ con của Hoài Thương, chân đã bị Hoài Thương đạp sang một bên, một tay gác lên trán, tay còn lại buông thõng vuron ra khỏi mép giường, hai chân đặt trên chân.

Ông quản gia vừa nhìn thấy tư thế ngủ của Hoài Thương trên giường, đã gần như hóa đá, đứng đông cứng một chỗ, bối rối không biết nên tiến lên hay nên lui ra khỏi phòng.

“Chuẩn bị xong phòng riêng rồi chứ?” Trác Phi Dương sắc mặt khê biến khi đọc được suy nghĩ trong đầu ông quản gia nhưng nhanh chóng biến mất như chưa từng xảy ra.

“Tôi đã bảo hai cô giúp việc dọn dẹp và chuẩn bị đầy đủ mọi thứ rồi.” Ông quản gia thức thòi, hiểu rõ bổn phận của mình, vội nghiêm chỉnh không dám nghĩ ngợi và nhìn lung tung nữa.

“Được rồi, lui ra đi.”

Ông quản gia đứng thẳng người, lùi một bước chân, đứng tư thế như một quân nhân đã nhận được mệnh lệnh của tướng quân, ra khỏi phòng và khép cánh cửa không gây ra một tiếng động.

Trác Phi Dương lắc đầu ngán ngẩm, khoe môi nhếch lên, đã sớm quen thuộc với tác phong làm người của ông quản gia, ông vẫn không thể quên được thời gian sống trong quân ngũ của mình.

Lau khô tóc, Trác Phi Dương vắt chiếc khăn bông màu trắng trên thành ghế, trong đầu tính toán nên để Hoài Thương ngủ trong phòng mình, hay là nên bế Hoài Thương sang bên kia.

Hoài Thương xoay người, động chạm đến vết thương, tiếng rên rỉ thoát ra từ đôi môi anh đào.

Trác Phi Dương đứng bất động, tai chăm chú lắng nghe, nhìn bộ quần áo màu vết đen trên người Hoài Thương, nghĩ thầm: “Mặc dù bác sĩ nói trên người cậu nhóc không bị gãy xương, nhưng cũng bị thương nặng về phần mềm, cậu nhóc cần được thay quần áo và bôi thuốc.”

Trác Phi Dương hướng cánh cửa phóng tiến tới, định gọi người làm trong nhà chiếu cố Hoài Thương, nhưng lại nghĩ: “Người giúp việc trong nhà toàn là phụ nữ, chỉ có mỗi ông quản gia là đàn ông, chẳng lẽ mình bắt mấy người phụ nữ kia thay quần, lau sơ qua cơ thể và bôi thuốc cho Phong Đạt? Ông quản gia đã già rồi, không nên làm phiền ông ấy nhiều quá.”

Trác Phi Dương quay lại, gạt bỏ những suy nghĩ kì quái vừa xuất hiện trong đầu: “Cậu ta cũng là con trai, mình cũng là con trai thì có gì để mà ngại, và lại mình cũng đã coi cậu nhóc là một người bạn tốt rồi còn gì?”

Trác Phi Dương đi vào phòng tắm, bưng một chậu nước sạch, nhúng khăn vào nước, lau sơ qua khuôn mặt ướt đầm mồ hôi và nước mắt của Hoài Thương.

Nhìn cổ áo vết màu xám đen của Hoài Thương, gón tay run nhẹ, thuần thục cời mấy cúc áo đầu tiên. Cảm giác và suy nghĩ của Trác Phi Dương càng lúc càng kì quái, có cảm giác mình đang phạm tội, làm điều sằng bậy.

Trên trán Trác Phi Dương phủ một lớp mồ hôi mỏng, hô hấp hơi rối loạn, trái tim nảy lên kịch liệt.

Lớp áo khoác bên người được cời ra, Trác Phi Dương run run chạm vào cúc áo màu trắng sữa của chiếc áo sơ mi màu trắng mặc đằng trong.

Cời hay không cời...? Câu hỏi đó xoáy sâu vào trong tâm trí Trác Phi Dương, tay hấn bắt giác buông thõng, bối rối nhìn vào khuôn mặt đã có một chút sắc khí của Hoài Thương, ánh sáng trắng đục phản chiếu lên mặt và lên tóc Hoài Thương trông thật quyến rũ, rung động lòng người.

Trác Phi Dương vuốt tóc, tự cười chế giễu chính mình: “Mình bị làm sao thế này, rõ ràng cậu nhóc là nam, tại sao mình...mình còn...”

Hoài Thương lại rên rỉ thành tiếng, cô nhóc không ngủ ngon giấc, thân thể đau nhức khiến cô nhóc gặp ác mộng, mơ mình đang bị người ta đánh.

Trác Phi Dương thờ dài, tự ép bản thân mình không nghĩ nhiều nữa, lấy lại hơi thở, lấy lại nhịp tim đập bình ổn trong lồng ngực, loại bỏ hết những tạp chất ra khỏi tâm trí, hai tay nhẹ chạm vào cổ áo sơ mi, cời hàng cúc áo đầu tiên, dần dần đến hàng cúc thứ hai và thứ ba...khi hàng cúc thứ năm được cời ra....

Trác Phi Dương đứng bật dậy, tay bịt chặt miệng, mặt hơi đỏ, tự nói với chính mình rằng không được nhìn, nhưng dường như có một sức mạnh đã làm đông cứng tất cả mọi giác quan và khả năng tự kiểm soát chính mình của hắn.

Phong...Phong Đạt là con gái, trời ạ...mình...mình làm sao có thể...có thể.....? Sống gần 50 năm, lần đầu tiên trong đời Trác Phi Dương rơi vào khủng hoảng tâm lý trầm trọng, thấy mình chẳng khác gì một đứa trẻ con không hiểu chuyện.

Phong Đạt luôn xuất hiện trước mặt hần là một chàng thanh niên trẻ tươi vui và hoạt bát, khiến hần động tâm, muốn che chở và bảo vệ, thậm chí hần còn nghĩ mình đã thích cậu nhóc, nhưng vì cậu nhóc là nam, sợ cậu nhóc nghĩ mình là một ông chú biến thái đã cố đè nén tình cảm của mình vào tận sâu trong đáy lòng, nhưng hôm nay...

Người Trác Phi Dương run mạnh liệt, nắm tay siết chặt, sắc mặt hần thay đổi liên tục, biết Phong Đạt là con gái hần vừa mừng vừa sợ, đồng thời bao nhiêu khúc mắc, bao nhiêu câu hỏi không có lời giải đáp đều sáng tỏ, giới tính của hần không hề có vấn đề, người hần thích và để ý là con gái, không phải là con trai, có lẽ hần đã thích cậu nhóc qua hình ảnh và tính cách nữ tính ẩn dấu sâu bên trong tính cách ngang tàng và nghịch ngợm bên ngoài của cậu nhóc.

Vội kéo chăn đến ngang cổ Hoài Thương, không có can đảm nhìn thêm Hoài Thương một lúc nào nữa, Trác Phi Dương rời khỏi phòng như ma đuổi, gọi hai người giúp việc lên thay quần áo và bôi thuốc cho Hoài Thương.

Trên giường Hoài Thương vẫn ngủ say, không biết cuộc sống mai sau của mình vì chuyện xảy ra ngoài ý muốn tối nay đã có những biến đổi rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Phong Đạt tỉnh lại có cảm giác chân tay bị trói, đầu choáng váng vì đau. Mí mắt run nhẹ, mắt朦朦 chớp chớp, Phong Đạt nửa tỉnh nửa mê nhìn về phía trước.

Phong Đạt chân tay bị trói, nằm nghiêng trên giường. Thử giãy dụa, cố gắng nới lỏng dây trói, một lúc thấy không có tác dụng, Phong Đạt thở dài, đứng là oan gia ngõ hẹp, lúc nào đụng trúng phải tên ác ma Bách Khải Văn, không biết lần này hần định làm gì mình đây, mình đang trong thân phận một cô gái, chẳng lẽ hần thân thông quảng đại đến mức có thể nhận diện ra mình.

“Đã tỉnh rồi?” Bách Khải Văn đứng cạnh cửa sổ, nghe thấy tiếng rên rỉ của Phong Đạt, hần quay lại nhìn, lên tiếng hỏi.

Phong Đạt nhắm mắt, cố làm quen với ánh sáng mờ nhạt trong căn phòng: “Anh bắt tôi về đây làm gì, tôi nhớ mình không mắc nợ gì anh cả?”

“Thật thế sao?” Bách Khải Văn cười khế, chậm chậm tiến lại gần chiếc giường Phong Đạt đang nằm.

Phong Đạt cảnh giác nhìn Bách Khải Văn, nuốt nước bọt cho cổ họng bớt khô.

“Cô không nhớ đã làm gì sao?” Đến gần giường, Bách Khải Văn dừng lại, vươn tay chạm vào mái tóc tơ mềm mượt của Phong Đạt.

Phong Đạt nghiêng đầu, trừng mắt cảnh cáo Bách Khải Văn: “Tốt nhất là anh nên thả tôi ra, nếu không tôi nhất định sẽ kiện anh ra tòa, sẽ nói cho mọi người biết bộ mặt thật của anh.”

“Lời đe dọa bị bác bỏ.” Bách Khải Văn hứng thú nhìn Phong Đạt, như một con rắn đang chiêm ngưỡng một con ếch, mà con ếch này lại rất dễ thương và xinh đẹp.

“Anh muốn gì thì nói thẳng ra đi, không cần phải dùng cách này để đe dọa tôi.” Phong Đạt muốn phát hỏa, tên Bách Khải Văn này không thể nói đạo lý được sao, đâu cần phải dùng hành động khủng bố để trừng phạt kẻ khác?

Bách Khải Văn thu lại nụ cười, khuôn mặt hần trở nên trầm lạnh: “Cô quen biết Kim Thủy?”

Phong Đạt cau mày, không hiểu ngụ ý trong câu hỏi của Bách Khải Văn: “Trong số những bạn bè mà tôi từng gặp, thân có mà sơ cũng có không có người phụ nữ nào tên Kim Thủy cả.”

Bách Khải Văn cười lạnh, nắm lấy cằm của Phong Đạt, Phong Đạt tức giận nghiêng đầu cố tránh thoát khỏi sự động chạm của hần nhưng vô ích, ngoài làm đau chính bản thân mình thì không có tác dụng gì cả, chân tay của tên ác ma này cứng như sắt thép.

“Cô đừng nói dối nữa, nếu cô không phải là đồng phạm của cô ta, cô ta có tin nhiệm nhờ cô cất hộ chiếc hộp gỗ hình vuông đựng viên đá quý kia không?” Bàn tay của Bách Khải Văn di chuyển dần lên môi Phong Đạt, người con gái này đã khiến hần động tâm nhưng dám dám lên sau lưng hần, hừ... Bách Khải Văn ra tăng lực đạo, Phong Đạt nhăn nhó kêu đau.

Phong Đạt giờ mới hiểu người con gái tên Kim Thủy mà hần đang nói đến chính là cô gái lạ mặt đã vô duyên vô cớ đưa hộp gỗ hình vuông cho mình, tối hôm đó về đến nhà, do nghĩ là đồ vật cá nhân của người khác, hơn nữa người ta còn dặn dò phải cẩn thận cất kỹ và sẽ liên lạc lấy lại sau, nên Phong Đạt không mở ra xem, không ngờ chiếc hộp gỗ bé tí tẹo đó lại chứa cả một gia tài trị giá bạc triệu.

“Tôi và cô ta không hề quen biết nhau, buổi tối hôm đó là lần đầu tiên tôi gặp cô ta, tôi cũng không hiểu lý do vì sao cô ta đưa hộp gỗ đó cho tôi. Nếu đó là đồ do cô ta lấy cắp của anh, anh thả tôi ra, tôi sẽ về nhà lấy, hoàn trả lại cho anh sau.” Phong Đạt tuy là một người nghịch ngợm, hay chuốc lấy phiền toái và tai họa cho bản thân, nhưng cũng hiểu lý lẽ sống ở trên đời là không nên tham của phi nghĩa, huống chi nhà Phong Đạt đâu thiếu tiền, đã biết tự kiếm tiền tiêu vặt ngay từ khi còn nhỏ.

Bách Khải Văn di chuyển ngón tay từ môi đến mũi dần lên đến mí mắt Phong Đạt, cúi gần xuống mặt Phong Đạt, Bách Khải nở một nụ cười mê hoặc: “Cô tưởng rằng tôi sẽ tin cô sao, cô đã lừa tôi bao nhiêu lần rồi, năm hay là sáu?”

Tay còn lại của Bách Khải Văn vuốt ve dọc thân váy của Phong Đạt.

Phong Đạt kinh sợ, rùng hết cả mình, cảm phần quát Bách Khải Văn: “Đồ biến thái, nếu tôi thoát ra khỏi đây, tôi nhất định sẽ không tha cho anh.”

Bách Khải Văn sâu kín nhìn đôi mắt trong vắt như nước trong hồ vào mùa thu của Phong Đạt, đôi mắt này hẳn gặp không chỉ duy nhất vào tối nay, mà còn vào nhiều lần trước nữa. Mỗi lần gặp Phong Đạt trong những thân phận khác nhau, ấn tượng duy nhất của Phong Đạt để lại cho hắn là nụ cười, giọng nói và ánh mắt. Sau khi tổng hợp lại, hắn bắt đầu nghi ngờ thân phận thật sự của Phong Đạt, tự hỏi Phong Đạt là nam hay là nữ? Vào lúc này, hắn đã giải đáp được thắc mắc của mình.

Trên đời này người giống người rất nhiều, thậm chí là anh em sinh đôi, nhưng mà tính cách không thể nào giống hoàn toàn nhau được, chỉ cần nắm được những đặc điểm riêng biệt của người ấy sẽ dễ dàng nhận ra người ấy trong hàng vạn hàng tỉ con người.

Bách Khải Văn cắn nhẹ vào vành tai Phong Đạt, tay kia không rảnh rồi di chuyển khắp thân thể Phong Đạt: “Nhóc con, đừng tưởng tôi không biết cậu là ai, ngay từ lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã biết cậu không phải là con trai rồi.”

Phong Đạt đông cứng cả người, khiếp sợ mở to mắt nhìn Bách Khải Văn không chớp.

Biểu hiện kinh ngạc của Phong Đạt hết sức đáng yêu, Bách Khải Văn di chuyển hôn từ má dần lên môi Phong Đạt: “Còn nhờ lần đầu tiên tôi trối nhót cậu trong căn phòng này không?”

Câu trả lời của Phong Đạt là một sự im lặng đến căng thẳng, cả thân hình đều cứng đờ, lỗ tai ù đi.

Tay Bách Khải Văn chạm vào ngực Phong Đạt, hắn khàn giọng bảo: “Nếu cậu là con trai sẽ không có ngực, nhưng cậu lại có.....”

Bách Khải Văn run rẩy vì cười, gác cằm vào cổ Phong Đạt, hai tay ôm lấy Phong Đạt vào ngực.

A...a...a.... Trong lòng Phong Đạt không ngừng gào thét, hóa...hóa ra... ngay từ đầu hắn đã biết mình là ai...Chúa trời...quan thái âm bồ tát...mau cứu con, con không muốn bị rơi vào tay tên ác ma này đâu, hu hu hu....

Phong Đạt xê dịch thân hình, cố gắng trốn thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Bách Khải Văn. Đây...đây là tình huống gì a, mình...mình và Bách Khải Văn nằm ôm ấp như tình nhân trên giường, có nhầm lẫn không, mình và hắn là kẻ thù của nhau a, trời ạ...con chết mất, chết mất...

Chỉ bằng một động tác, Bách Khải Văn đã nằm đè lên người Phong Đạt, hai tay Phong Đạt vừa được cởi trói, đã bị hắn giữ chặt trên đỉnh đầu.

Sắc mặt Phong Đạt thay đổi lên tục như một con tắc kè hoa, màu sắc dần dần biến đổi, từ trắng hóa xanh, từ xanh hóa vàng, từ vàng hóa hồng nhạt, cuối cùng là đỏ hồng, trái tim dường như ngừng đập trong lồng ngực, vốn là một cô gái, mặt lại quá mỏng, bị một chàng trai đặt dưới thân, có thể nghĩ được hơi thở ấm nóng của người kia, nhiệt độ trong người Phong Đạt gần như bốc cháy.

“Buông...buông ra...nếu anh dám làm càn, tôi sẽ về nhà hủy bỏ viên đá quý kia của anh.” Phong Đạt tuy sắc mặt đỏ bừng như gấc chín, nhưng khí thế không vì thế mà giảm đi, ngược lại vì căm hận Bách Khải Văn vô sỉ càng bùng lên dữ dội, muốn đục khoét trên thân thể Bách Khải Văn thành một cái động.

“Cô đã nhận đang giữ viên đá quý kia?” Tròng mắt của Bách Khải Văn khẽ thay đổi, trong đầu hắn vừa hình thành một âm mưu.

“Chẳng phải anh đã cho người điều tra rõ ngọn nguồn rồi sao, cần gì phải hỏi tôi nữa?” Phong Đạt tức điên người. Nếu ánh mắt có thể giết người, Phong Đạt đã giết chết hắn không dưới một nghìn lần.

“Chúng ta làm một cuộc giao dịch, thế nào?” Bách Khải Văn cười hỏi.

Phong Đạt nghi ngờ nhìn Bách Khải Văn: “Anh muốn làm giao dịch gì với tôi, nói trước chuyện phạm pháp, tôi tuyệt đối không làm.”

“Yên tâm, việc tôi muốn cô làm tuyệt đối không dính đến pháp luật.” Bách Khải Văn cười nói, mười ngón tay đan xen vào mười ngón tay của Phong Đạt.

Hình ảnh ôm ấp của cả hai trên giường khiến một người có đầu óc trong sáng nhất cũng phải hiểu lầm, không khí ngột ngạt tràn đầy phong tình đang bao trùm lấy cả hai.

Phong Đạt nghiêng đầu, tránh nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Bách Khải Văn: “Nói đi, anh muốn tôi làm gì?”

Bách Khải Văn cười khê, đầu cúi thấp, phả hơi nóng vào tai Phong Đạt: “Làm tình nhân của tôi, thế nào cậu đồng ý chứ, lần trước tôi cũng đã lịch sự hỏi cậu rồi.”

Phong Đạt sững người, mãi một lúc lâu thật lâu mới tiêu hóa nổi những lời ‘đao to’, ‘búa lớn’ của Bách Khải Văn.

Tên chết tiệt... sao hần dám... dám yêu cầu mình trở thành tình nhân của hần...? Lão tử tuy không phải là một thằng con trai, nhưng vẫn luôn tự hào là một người sống ngay thẳng, ngẩng mặt lên không thẹn với trời, cúi xuống không ngượng với đất, thế mà hần dám bắt mình phải luồn cúi, phải để ý đến sắc mặt của người khác mà sống, thật đáng chết....

Nhìn khuôn mặt hằm hằm giận dữ, tức đến mặt đỏ tai hồng, hai mắt bốc hỏa của Phong Đạt, Bách Khải Văn đã nhận được câu trả lời của Phong Đạt. Hần không ngạc nhiên một chút nào, hết thấy đều nằm trong dự đoán của hần. Phong Đạt là một con dã miêu, cần phải có thời gian thuần phục mới biến thành thú cưng của mình, nếu Phong Đạt cũng dễ dãi như những cô gái khác, hần đã không có hứng thú và khát vọng muốn chinh phục Phong Đạt nhiều như thế.

“Tôi muốn biết câu trả lời của cậu?” Bách Khải Văn cố che dấu tiếng cười trầm thấp trong cổ họng, giả vờ nghiêm túc hỏi Phong Đạt.

“Anh đi chết đi! Tôi – không – bao – giờ - muốn – làm – tình – nhân – của – anh. Đã nghe rõ chưa?” Phong Đạt quát thật to, tiếng quát vang vọng khắp căn nhà vắng bóng người, gần như chộc thùng nóc nhà.

Bách Khải Văn nhăn mặt, cười nhạt bảo Phong Đạt: “Cậu một chút cũng không chú ý đến hoàn cảnh của bản thân mình, nên nhớ cậu đang nằm trong tay tôi, đang bị tôi bắt giữ.”

“Thế thì sao, anh bắt giữ được tôi thì tôi phải đồng ý hết những yêu cầu vô lý của anh chắc?” Phong Đạt xa xầm mặt, lạnh lẽo nhìn Bách Khải Văn.

“Muốn tôi chứng minh cho cậu biết từ trước đến nay tôi không bao giờ nói suông không?”

Không chờ nghe câu trả lời của Phong Đạt, Bách Khải Văn đã luồn vào trong váy của Phong Đạt, vuốt ve dọc từ ống chân gần lên đến đùi.

Phong Đạt run rẩy cả người, một hơi thở lạnh lẽo chạy dọc sống lưng lan vào tận trong xương cốt: “Đồ bỉ ổi, đồ vô liêm sỉ, áp bức một cô gái chân yếu tay mềm thì hay lắm sao?”

Những lời chửi rủa của Phong Đạt đã chọc giận Bách Khải Văn, hai mắt hần thâm trầm và âm u, mười đầu ngón tay trắng bệch, lời nói phát ra từ khóe môi run run: “Đã thế, cô đừng trách tôi đối xử thô bạo với cô.”

Bách Khải Văn giữ chặt lấy tay Phong Đạt trên đỉnh đầu, thô bạo hôn Phong Đạt, đôi môi nam tính của hần áp lên đôi môi hoa của Phong Đạt, lưỡi khiêu nhẹ vào răng, Phong Đạt há miệng định cắn đầu lưỡi của hần, nào hay đã tạo cơ hội tốt cho hần xâm nhập vào trong khoang miệng mình.

Phong Đạt muốn trốn tránh, nhưng đầu lưỡi của Bách Khải Văn tựa như một con rắn uốn ** bám riết lấy đầu lưỡi của Phong Đạt không rời, dưới kỹ thuật hôn cao siêu của hần, một con thỏ con ngây ngô như Phong Đạt không chống cự được lâu, mặc dù lý trí còn một chút thanh tỉnh, nhưng thân thể đã sớm phản bội lại chủ nhân.

Tên này đúng là yêu nghiệt nhất trong số những tên yêu nghiệt... Minh đã chọc nhầm phải vào kẻ không nên chọc, lẽ ra nên sớm rút ra khỏi bài báo đó, không nên tự đi tìm phiền toái cho chính mình, để giờ phút này tránh phải chịu đựng cảm giác sợ hãi...

Phong Đạt chưa bao giờ thấy hối hận nhiều như lúc này, vừa sợ hãi vừa hốt hoảng, vừa thấy bất lực với chính mình, bình thường Phong Đạt luôn tự hào là một người thông minh có thể nghĩ ra cách cứu thoát chính mình ra khỏi những tình huống ngàn cân treo sợi tóc, nhưng tối nay...

Đã lọt vào trong tay Bách Khải Văn có thể chạy được đi đâu, tay bị giữ chặt không thể cựa quậy, cổ chân vẫn còn bị trói.

Phong Đạt chỉ có thể bị động, trơ mắt nhìn Bách Khải Văn dần dần áp sát lại gần mình.

Cảm giác sợ hãi và thống khổ giống như một con thuyền nhỏ đánh mất mái chèo trôi giạt trên biển lớn, lúc chìm lúc nổi xoay cuồng trong cơn bạo vũ cuồng phong, lại vĩnh viễn không cập được bờ.

Đêm chậm chậm trôi.

Bây giờ sáng, Hoài Thương giật mình thức giấc, bộ quần áo vét mặc tối hôm qua đã được hai người giúp việc thay giúp, thân thể đã được lau sơ qua, vết thương xanh tím trên người cũng được bôi thuốc, Hoài Thương vì ngủ quá say và ngất thuốc đã không biết về việc này.

Cảm giác đầu tiên của Hoài Thương khi thức giấc là đau... đau khắp toàn thân, ê ẩm hết mình mảy, khớp hàm gần trật ra khỏi khoang miệng.

Rên rì thành tiếng, Hoài Thương neho mắt nhìn đồ vật trong phòng... một căn phòng hoàn toàn xa lạ, Hoài Thương một chút ấn tượng cũng không có, chỉ nhớ mang máng tối hôm qua mình được Trác Phi Dương đưa về nhà, sau đó...

Giật mình hốt hoảng, Hoài Thương ngồi bật dậy, mái tóc buông xõa xuống bờ vai, dơ cao hai bàn tay, Hoài Thương kinh ngạc, mở to mắt nhìn: “Ai... ai là người đã băng bó vết thương cho mình? Còn có...?”

Hoài Thương kinh hoàng sờ sờ vào người, cúi đầu nhìn bộ quần áo trắng tinh đang mặc trên người, thế nào mà chỉ sau một đêm quần áo của mình lại biến

thành quần áo của con gái thế này, mình...mình nhớ tối hôm qua trước khi được Trác Phi Dương lái xe đưa về nhà từ bệnh viện, mình vẫn còn mặc bộ vết màu xám đen kia mà....?

Càng nghĩ càng loạn, Hoài Thương run run vén gọn chăn sang một bên, bỗng thấy cổ họng mình thật khô, những sợi tóc tơ mềm mượt màu đen dài ngang bờ vai gãi vào cổ, gây nên cảm giác nhồn nhột.

Nếu...nếu mình vẫn còn đeo tóc giả của anh trai sẽ...sẽ không có cảm giác này...chuyện...chuyện gì đã xảy ra, tại...tại sao....?

Hoài Thương chậm chậm nâng bàn tay phải chạm nhẹ vào chân tóc, vuốt dọc xuống đuôi tóc, khi biết tất cả đều là sự thật, không phải là mơ....Hoài Thương sững sờ, ngồi đông cứng trên giường, mắt thất thần nhìn về phía trước, một lát sau một tiếng hét chói tai vang lên phá vỡ sự im lặng của căn biệt thự rộng hơn 1,000 mét vuông.

Cả đêm hôm qua, Trác Phi Dương không tài nào ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại hình ảnh Phong Đạt là một cô gái lại hiện ra trong đầu, khiến hấn nằm lăn qua lăn lại, tay gãi lên trán, mắt nhìn lên trần nhà, trong lòng có trăm mối cảm xúc phức tạp.

Gần sáng hấn mới chợp mắt được một chút, thói quen dậy từ lúc năm giờ sáng đã phá vỡ mắt mộng đẹp của hấn, đã 18 năm trôi qua rồi hấn vẫn nhớ rõ khuôn mặt của Thư Phàm, vẫn không thể quên được tình yêu sâu đậm mà mình dành cho cô ấy, giờ đây hấn đang hồi tưởng lại hình ảnh của Thư Phàm qua hình ảnh của Phong Đạt và Hoài Thương, mà hấn đang nhầm cả hai là một.

Mọi hôm đúng bảy giờ sáng Phong Đạt sẽ lái xe ô tô Rolls-Royce Ghost đến đón hấn, nhưng sáng nay....chẳng phải Phong Đạt đang ngủ trong phòng riêng của hấn trên lầu hai sao....?

Đúng vào lúc đó tiếng hét thất thanh của Hoài Thương lọt vào lỗ tai, Trác Phi Dương siết chặt tờ báo trong tay, tách cà phê sóng sánh suốt đồ. Từ lúc phát hiện ra bí mật của Hoài Thương – mà hấn ngỡ tưởng rằng đó là Phong Đạt, hấn đã tự thôi miên chính mình, cho rằng tất cả đều chỉ là mộng ảo, nhưng tiếng hét kia, hấn phải giải thích thế nào đây....tiếng hét ấy quá gần, hấn có thể tiếp tục lừa dối giác quan của mình sao ?

Trong khi Trác Phi Dương ngồi đông cứng trên ghế sofa trong phòng khách, không biết phải làm gì, Hoài Thương nhảy xuống giường, ngó nghiêng khắp căn phòng.

Căn phòng này quá rộng so với phòng riêng trong tư gia của ông nội, chẳng những thế đồ đạc trong phòng cũng sang trọng và đắt tiền hơn, còn chiếc giường King Size kia nữa.

Sắc mặt Hoài Thương gần như bốc cháy. Trời ạ...mình làm sao có thể ngủ trên chính chiếc giường trong căn phòng của Trác Phi Dương.

Hoài Thương sờ đi biết đây là căn phòng của Trác Phi Dương vì nhìn thấy khung ảnh của hấn treo trên tường, ngoài ra còn có mấy tấm hình chụp cảnh cả gia đình nhà họ Trác.

Tieu rồi, mình phải đối mặt với hấn như thế nào đây, không lẽ chạy xuống nhà và nói: “Xin chào, tôi là em gái của Phong Đạt, cảm ơn tối hôm qua đã cứu tôi và đưa tôi về nhà anh” sao ?

Nếu mình phải làm thế, thà rằng tự tìm một cái khe nẽ để chui xuống còn hơn, nhưng mình không thể vô ơn thế được. Trác Phi Dương đã cứu mạng mình, đã tốt bụng đưa mình đi khám sức khỏe còn cho người chăm sóc mình cả đêm, mình nhất định phải nói một tiếng cảm ơn hấn, nhưng mà....

Hoài Thương cúi đầu nhìn chiếc váy màu trắng đang mặc trên người. Tối hôm qua hấn nhầm mình với anh Phong Đạt....khoan đã....đầu óc Hoài Thương đột nhiên thanh tỉnh....Tại sao Trác Phi Dương biết anh Phong Đạt, mình nhớ hơn tám năm nay mình và anh ấy chưa từng gặp lại hấn, trừ lần mình lái du thuyền vào trong địa phận của hấn, nằm trên một hòn đảo hoang....

Hoài Thương gãi đầu, thắc mắc về mối quan hệ giữa Trác Phi Dương và Phong Đạt càng lúc càng lớn. Hoài Thương tự nhủ: “Khi nào về đến nhà, mình phải hỏi cho rõ ngọn ngành, anh ấy tưởng có thể giấu mình được bao lâu, một khi mình đã muốn biết điều gì, mình phải biết bằng được.”

Xoay tay nắm cửa, Hoài Thương thập thò len lén nhìn khắp hành lang, thấy không có một bóng người, Hoài Thương thở phào nhẹ nhõm, cơ thể căng cứng dần thả lỏng, vỗ vỗ ngực, nghĩ thầm: “May quá không có ai, trước hết mình cứ ra khỏi đây đã, sau đó gửi một bó hoa kèm theo một tấm danh thiếp bày tỏ thành ý cảm ơn hành động nghĩa hiệp và tốt bụng của Trác Phi Dương.”

Đã có chủ ý trong đầu, Hoài Thương nhanh nhẹn khép cửa, đi nhanh trên hành lang, vòng xuống cầu thang, vừa đi vừa chăm chú lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Khi hai bàn chân chạm của Hoài Thương bước xuống tiền sảnh, người mà Hoài Thương không có dũng khí đối mặt nhất đang đứng dựa lưng vào cánh cửa, mắt nhìn ra khu vườn, dáng vẻ phảng phất ưu tư, khuôn mặt và đôi mắt ngập tràn tâm sự.

Thảm rồi !

Hoài Thương mặt nhó mảy nhăn, tự hỏi có nên quay trở về căn phòng trên lầu hai không, hay là nên mài gót chân rồi phóng thẳng ra khỏi đây.

Chậm chậm, Trác Phi Dương quay lại về phía sau, ánh nắng mặt trời phủ lên tóc, lên mặt hấn, xung quanh hấn như có một vầng hào quang chói lọi.

Hoài Thương ngây ngẩn nhìn, hô hấp ngừng trệ, lần đầu tiên mới được nhìn thấy Trác Phi Dương gần như thế, hấn ở ngay kia....ở rất gần.

Bốn mắt giao nhau, Trác Phi Dương giật mình, thẳng thốt nhìn vào đôi mắt to tròn của Hoài Thương, đôi mắt Hoài Thương rất sáng, rất trong tựa một viên pha lê.

Hoài Thương đứng đó, bộ váy màu trắng mặc trên người, mái tóc tơ mềm mượt dài đến ngang vai khẽ bay bay. ....như một nàng tiên đang dạo chơi trong một khu vườn hoa đầy nắng.

Đã từ lâu rồi, lâu đến nỗi Trác Phi Dương không còn nhớ rõ nữa, trái tim hắn chưa từng đập nhanh, chưa từng có những cảm xúc khác lạ, nhưng hôm nay....

Trác Phi Dương nhìn Hoài Thương, nhìn cho thật kỹ, cố khắc ghi hình ảnh của Hoài Thương vào trong trí nhớ, khắc ghi thật sâu để không bao giờ quên. Nếu có thể hắn muốn chạm vào Hoài Thương, muốn tin rằng hắn không phải là đang mơ. ...Hoài Thương thực sự hiện diện, người con gái kia đã khiến trái tim hắn đập thật nhanh, dường như thời gian và không gian đều đã ngừng cả lại, đã quay về đứng vào khoảng khắc hắn gặp Thư Phạm.

Biết mình không thể chạy trốn được nữa, Hoài Thương áp úng lên tiếng: “Ông..à...chú Phi Dương...”

Hoài Thương thật sự không biết phải xưng hô với Trác Phi Dương như thế nào cho phải, dù sao hắn cũng là một người họ hàng xa, hơn nữa còn là người đàn ông thâm tình yêu mẹ mình hơn 18 năm.

Lời nói của Hoài Thương đã xua tan đi cảm giác ngượng ngập của hai người, Trác Phi Dương lúng túng bịt miệng, giấu những suy nghĩ phức tạp của mình trong đáy mắt.

“Phong Đạt, sáng...sáng nay thấy trong người thế nào, đã đỡ hơn rồi chứ?” Trác Phi Dương không biết phải nói gì, chỉ còn biết hỏi câu này. Hắn tham lam nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hoài Thương, người con gái này thật giống Thư Phạm.

“A...” Hoài Thương kêu lên một tiếng nho nhỏ, ngơ ngác không hiểu vì lý do gì Trác Phi Dương cứ một mực cho rằng mình là Phong Đạt, trừ phi mối quan hệ của hai người không chỉ dừng ở mức độ mới quen biết, mà rất thân thiết, nếu không Trác Phi Dương đã không cứu mình khi mình đóng giả thành anh ấy.

Hoài Thương mấp máy môi, định nói cho Trác Phi Dương biết tên thật của mình vì nghĩ đến thân phận và địa vị trường bối của hắn, Hoài Thương không muốn lừa dối hắn nhưng....Hoài Thương cúi đầu suy tư, nếu nói thật cho hắn biết mình là ai, liệu hắn có còn đối xử tốt với mình như thế này không, còn Phong Đạt nữa, anh ấy chắc chắn sẽ đánh mình một trận như từ, sợ rằng ngay cả Trác Phi Dương cũng không biết anh ấy là con gái, mình không thể làm lộ bí mật của anh ấy được.

Hoài Thương đã quên mất chính mình đã làm lộ bí mật của Phong Đạt mất rồi. Chẳng lẽ khi gặp lại Trác Phi Dương, Phong Đạt nói cho hắn biết mình là anh trai của một cô gái giống hệt mình, do là anh em sinh đôi sao?

“Cảm ơn chú, cháu thấy đỡ hơn nhiều rồi.” Hoài Thương nhẹ giọng đáp, chớp mắt nhìn Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương thấy cách xưng hô của Phong Đạt sáng nay rất lạ, bình thường cậu nhóc đâu có gọi hắn là ‘chú’, xưng ‘cháu’, cậu nhóc gọi hắn là ‘chủ tịch’, xưng ‘tôi’. Tuy nhiên hắn thích Hoài Thương xưng hô với hắn như thế này hơn, xưng hô ‘chú’ và ‘cháu’ tạo cảm giác thân thiện và gần gũi, như một bậc trưởng bối chăm lo cho một đứa cháu họ trong nhà, hơn là một mối quan hệ nhạt nhẽo và khô lạnh giữa ông chủ và tài xế riêng.

“Đã đói chưa, có muốn ăn gì không?” Nếu Hoài Thương đã muốn đơn giản hóa mọi chuyện, hắn cũng nên thức thời thuận theo cô nhóc.

Trác Phi Dương vừa dứt lời, bụng Hoài Thương sôi lên sùng sục.

Quá xấu hổ, Hoài Thương mặt đỏ tai hồng, cúi đầu, cặp mắt không dám nhìn Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương bật cười, cảm giác ngượng ngập và lúng túng hoàn toàn tan biến, cô nhóc này còn là một đứa trẻ con.

“Biết cậu khi dậy sẽ đói bụng, tôi đã bảo người làm trong nhà chuẩn bị sẵn đồ ăn rồi.” Trác Phi Dương nheo mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Hoài Thương, bảo Hoài Thương đi theo mình.

Hoài Thương phồng mồm nhìn Trác Phi Dương, đáng vẻ không phục, là một trưởng bối sao còn bắt nạt một đứa trẻ con?

Trác Phi Dương liếc mắt nhìn Hoài Thương, cô nhóc thật đáng yêu, trông giống một con mèo nhỏ.

Nhận được lệnh của Trác Phi Dương, hai cô giúp việc vội hâm nóng lại thức ăn.

Hoài Thương đánh giá thoáng qua nhà bếp, không biết Trác Phi Dương có sống cùng với người thân không, chiếc bàn gỗ kê giữa phòng quá dài và quá rộng cho một người ăn, nhà bếp rất sạch sẽ và thoáng mát, vào nhà bếp của hắn, Hoài Thương lại tưởng mình đang bước vào một nhà kính trưng bày các tác phẩm nghệ thuật.

“Ngồi đi.” Trác Phi Dương kéo ghế ngồi xuống.

“Cảm ơn.” Hoài Thương mỉm cười, chọn một chỗ đối diện với Trác Phi Dương.

Hai cô giúp việc dọn thức ăn lên bàn.

Hoài Thương liếm môi, hai mắt rực sáng nhìn mấy đĩa thức ăn thơm ngon trước mặt.

“Oa...có cá hấp bia này.” Reo lên một tiếng, cầm lấy đĩa, Hoài Thương gấp một ít thịt mềm trên thân cá.

Trác Phi Dương sững sốt, ngẩng người nhìn Hoài Thương vừa ăn cá vừa cười vui vẻ, cô nhóc quá nhập tâm vào thế giới ăn uống, không hay biết người khác đang nhìn mình bằng ánh mắt chiêm ngưỡng và thương ngoạn.

Hai cô giúp việc len lén nhìn sắc mặt của Trác Phi Dương, họ thấy sáng nay Trác Phi Dương lạ lắm, dường như hẳn đang dần thay đổi, phải chăng là do cô nhóc đang ngồi ăn uống ngon lành kia...?

Hơn tám giờ sáng, Phong Đạt mới tỉnh lại, việc đầu tiên Phong Đạt làm là phá cửa xông ra ngoài, tính cách chạy thoát khỏi tay Bách Khải Văn. Được người khác quá đặc biệt ‘ưu ái’, đôi khi đem lại những phiền toái và rắc rối không đáng có, Phong Đạt ngàn vạn lần cũng không muốn trở thành đối tượng đùa giỡn của Bách Khải Văn. Một kẻ tâm cao khí ngạo như hắn đâu hiểu thế nào là ái tình, hắn chỉ muốn đùa cho vui, muốn thỏa mãn cảm giác có thể chinh phục được một con dã miêu như Phong Đạt.

“Cộc, cộc...” Tiếng gõ cửa phòng vọng vào trong phòng, tiếp theo một giọng nói hơi trầm vang lên: “Tiểu thư, cô dậy chưa?”

Phong Đạt cảnh giác nhìn cánh cửa gỗ, một mồi lên tiếng: “Vào đi.”

Một người đàn ông hơn 50 tuổi, mái tóc vẫn còn đen mượt, khuôn mặt hơi gầy, nước da ngăm đen, lịch sự nói: “Ông chủ dặn dò khi nào tiểu thư tỉnh, mời tiểu thư xuống nhà bếp ăn cơm sáng.”

Phong Đạt mở to mắt nhìn người đàn ông trung niên, mà Phong Đạt đoán là ông quản gia: “Tôi có thể đi được rồi chứ, dù sao tôi cũng không phải là khách của nhà này?”

“Tiểu thư, điều này...” Ông quản gia ngập ngừng, có vẻ khó xử.

“Thế nào, chủ nói đi, cháu nghĩ Bách Khải Văn chắc hẳn đã có những chỉ thị rất rõ ràng trước khi đi ra khỏi nhà?” Phong Đạt bức bối, mắng thăm tên Bách Khải Văn vô sỉ.

“Ông chủ dặn dò muốn giữ cô ở đây làm khách mấy ngày.”

“Cái...cái gì...?” Tròng mắt Phong Đạt gần rớt xuống đất, lắp bắp hỏi lại người đàn ông trung niên.

Hít một hơi thở ra, Phong Đạt cô không trút tức giận lên đầu người vô tội: “Chú thông cảm cháu còn nhiều việc phải làm, được trở thành khách của ông Văn là vinh dự của bất cứ ai, nhưng cháu không nuốt nổi danh từ ‘khách’ của ông Văn đâu.”

“Điều này e rằng không được, ông chủ đã căn dặn tôi phải chiều chuộng tiểu thư cho tốt, chỉ cần tiểu thư muốn ăn hay muốn mua gì đều phải thực hiện hết các yêu cầu của tiểu thư.”

Phong Đạt phát hỏa, siết chặt nắm đấm: “Tôi không muốn ăn hay mua gì cả, tôi muốn ra khỏi đây.”

Ông quản gia nói thay Bách Khải Văn: “Ông chủ coi trọng tiểu thư nên muốn tiểu thư ở đây làm khách vài ngày, tiểu thư có thể suy xét một chút được không?”

Phong Đạt tức giận, nghĩ thầm: “Tên chết tiệt Bách Khải Văn kia thì coi trọng gì mình, nếu hắn coi trọng mình đã không năm lần bảy lượt cho người bắt nhốt mình, thế mà còn dám dùng từ hoa mỹ là ‘coi trọng’, đúng là một tên nguỵ quân tử.”

Phong Đạt bĩu môi, biết không thể nói lý với người làm trong nhà họ Bách, đành phải thực hiện theo kế sách ‘Tùy cơ ứng biến.’

Xoa xoa cái bụng đói, Phong Đạt nghĩ: “Vì tự ái bụng đói mà không ăn, chỉ tổ đau dạ dày, thiệt thân, hơn nữa đói bụng thì làm gì còn sức lực để mà nghĩ cách ra khỏi đây.”

Đã có chủ ý trong đầu, Phong Đạt bảo ông quản gia: “Tôi muốn ăn cơm, dọn cơm sáng cho tôi ăn đi.”

Ông quản gia thấy Phong Đạt không còn cố chấp đòi ra khỏi đây bằng được nữa, đã vui mừng nói: “Tôi sẽ bảo người làm trong nhà chuẩn bị cơm sáng cho tiểu thư ngay.”

Phong Đạt đặc biệt dị ứng với cách xưng hô hết sức văn vẻ và câu nệ tiểu tiết của ông quản gia, bây giờ là thế ki bao nhiêu rồi mà một tiếng cũng gọi ‘tiểu thư’, hai tiếng cũng ‘tiểu thư’...thật phiền chán muốn chết.

Phong Đạt theo ông quản gia xuống lầu, đi vòng qua phòng khách, tiến vào nhà bếp của Bách Khải Văn.

Nhìn năm cô giúp việc trong trang phục người hầu, đầu đội một chiếc khăn mềm màu trắng trông giống như những osin người Nhật, Phong Đạt choáng váng.

Phong Đạt còn choáng váng hơn nữa khi thấy trước tiền sảnh gần sân trước có bốn người vệ sĩ trong trang phục áo vét đen đang đứng canh gác.

Ngôi... ngôi nhà này... Phong Đạt nói không nên lời. Trời ạ... tên vô sĩ Bách Khải Văn có phải là một vương tôn quý tộc đầu mà sống khoa trương thế này?

Một trong số năm cô giúp việc kéo ghế cho Phong Đạt ngồi xuống.

“Cảm ơn.” Phong Đạt cố nặn ra một nụ cười, vì quá miễn cưỡng, nụ cười trở thành méo xẹo, có người lại lầm tưởng Phong Đạt đang khóc, không phải là đang cười.

Thức ăn trên bày rất phong phú và ngon miệng, nhưng... Phong Đạt không thể nuốt nổi, thức ăn nghẹn ứ trong cổ họng, cổ nuốt thế nào cũng không trôi.

Bị hơn mười đôi mắt nhìn chăm chăm, bị giám sát như một tên tội phạm, Phong Đạt có thể nuốt nổi sao. Vào lúc này, nghi vấn của Phong Đạt đã phần nào sáng tỏ. Khi nghe ông quản gia nói Bách Khải Văn cho phép xuống nhà bếp ăn cơm sáng, Phong Đạt đã tự hỏi: “Hắn không sợ mình thừa cơ bỏ trốn sao?”, nhưng... bị một đồng người bao quanh thế này, có thể bỏ trốn được sao?

Phong Đạt thật sự khóc không ra nước mắt, uống vội cốc nước lọc trên bàn cho bớt nghẹn.

Ăn xong bữa cơm sáng ‘khó hình’, Phong Đạt ‘được’ ông quản gia hộ tống trở lại phòng. Biết ngay tên ác ma Bách Khải Văn kia không phải là một người tốt mà, Phong Đạt oán thầm nghĩ.

“Tôi muốn gọi điện thoại về nhà.” Trong phòng không có điện thoại bàn, Phong Đạt vì muốn báo tin bình an cho cả nhà, đành phải nén giận hạ giọng nói ra mong muốn của mình.

“Xin lỗi tiểu thư, ông chủ dặn ngoài hai việc trên thì không được phép thực hiện bất cứ yêu cầu gì của tiểu thư nữa.” Ông quản gia ngừ khí hết sức cung kính và thành thật trả lời.

Hiền lành như Bụt cũng phải nổi giận, huống hồ một người sống ngay thẳng như Phong Đạt.

Phong Đạt kích động, nhảy bật lên, tay chỉ thẳng vào mũi ông quản gia như đang mắng Bách Khải Văn: “Rút cuộc tên Bách Khải Văn kia coi tôi là tù nhân bị giam lỏng, hay là một vị khách mà hắn đã nói? Tôi muốn gọi điện về nhà, ông có nghe thấy gì không?”

Ông quản gia sắc mặt không đổi nói: “Mong tiểu thư thông cảm, đây là mệnh lệnh của ông chủ, tôi không thể làm trái được.”

Nói cả buổi, cuối cùng Phong Đạt bị ông quản gia dội nguyên cho một thùng nước lạnh vào mặt.

Phong Đạt cười lạnh, hai ngọn lửa trong đáy mắt bốc cao ngùn ngụt, những tiếng sét vô hình đang kêu “xẹt xẹt” chung quanh Phong Đạt, dần lan tỏa khắp căn phòng, bao lấy ông quản gia vào giữa.

“Tôi là một công dân tự do, tôi không phải là một tù nhân. Bách Khải Văn muốn giam lỏng tôi, hừ... bảo hắn nằm mơ đi...”

Phong Đạt giận lây sang cả ông quản gia, chống tay vào lưng, đẩy ông quản gia ra khỏi phòng.

“Tiểu thư...” Ông quản gia sợ Phong Đạt sinh khí, sẽ không sống yên với Bách Khải Văn.

Câu trả lời của Phong Đạt là đóng thật mạnh cửa trước mặt ông quản gia.

“Đáng chết, Bách Khải Văn chết tiệt, dám cho vệ sĩ và người làm trong nhà quản giáo mình như một tù nhân.”

Phong Đạt đi qua đi lại trong vòng, vò đầu bứt tóc, cảm hận chửi Bách Khải Văn không tiếc lời.

“Không biết Thủy Tiên có chạy thoát không, bố mẹ và ông nội chắc hẳn đang lo lắng cho mình và Thủy Tiên lắm. Còn công việc tài xế riêng nữa, Trác Phi Dương đã tự mình lái xe đến công ty hay là hắn vẫn đang chờ mình?”

Phong Đạt mệt mỏi ngồi phịch xuống mép giường: “Tất cả cũng tại tên Bách Khải Văn vô sĩ kia, nếu Thủy Tiên xảy ra chuyện gì, mình tuyệt đối không tha cho hắn, món nợ này mình nhất định sẽ tính với hắn.”

*****

Hoài Thương sau khi cùng Trác Phi Dương ăn cơm sáng, đã lập tức cáo từ ra về. Cảm giác bị hiểu lầm là một người khác, còn không dám nói thật cho hắn biết mình là ai, khiến Hoài Thương thấy áy náy.

Nghĩ đến thương thế của Hoài Thương, Trác Phi Dương nói: “Đề tôi đưa cậu về nhà.”

“Không cần, không cần.” Hoài Thương hốt hoảng vội xua tay. Nếu để đích thân Trác Phi Dương đưa mình về nhà, bao nhiêu bí mật mà anh trai và mình muốn giấu hắn sẽ lộ tẩy hết, Hoài Thương rung mình khi nghĩ đến hậu quả.

Trác Phi Dương cau mày, hình như kể từ lúc thân phận bị lộ, Phong Đạt cư xử với hắn khách sáo hẳn, cậu nhóc đang lo lắng điều gì sao?

“Cậu đang bị thương, lại không có xe, để tôi đưa về.” Dáng vẻ lãnh đạm, đôi mắt thâm trầm của Trác Phi Dương không cho phép người khác nói câu từ chối.

Hoài Thương thấy có một con ớn lạnh chạy dọc sống lưng, không phải mình đã chọc nhầm phải người không nên chọc chứ ?

“Chú... chú Phi Dương, cảm... cảm ơn chú, nhưng không cần đâu, cháu muốn tự bắt xe tắc xi về nhà, chuyện... chuyện xảy ra vào tối hôm qua, phiền chú... chú...” Ý Hoài Thương muốn cầu xin hấn quên đi, không nên nhắc lại với Phong Đạt, nhưng không có cách nào diễn tả thành lời.

Trác Phi Dương không hiểu được ẩn ý trong câu nói của Hoài Thương, cho rằng Hoài Thương đang xấu hổ: “Đừng lo lắng, công việc tài xế riêng của cậu, tôi sẽ cho cậu nghỉ nếu cậu muốn xin phép nghỉ việc, còn nếu không cậu có thể tiếp tục đi làm như cũ.”

Hoài Thương giật mình, ngỡ ngàng mở to mắt nhìn Trác Phi Dương. Tài... tài xế riêng...? Anh trai đã đến công ty của Trác Phi Dương xin việc ? Hoài Thương nhớ lại buổi sáng được anh trai đưa đến một quán cà phê nằm gần tập đoàn Trác Thị.

Thì ra là thế. Hoài Thương giờ đã hiểu lý do vì sao anh trai luôn có những hành động kì quái, thần thần bí bí, đã hiểu ông anh vốn hay ngủ nướng trên giường vào buổi sáng lại chịu khó dậy sớm, nghiêm chỉnh mặc vest rồi khỏi nhà.

Hoài Thương bỗng nghĩ: “Đây là một công việc thú vị nha, mình sẽ lợi dụng sơ hở này của anh trai để gây sức ép, bắt anh ấy thỉnh thoảng cho phép mình đóng giả là anh ấy trở thành tài xế riêng của Trác Phi Dương. Hắc... hắc... hắc...”

Hoài Thương một chút cũng không thêm đề ý đến hoàn cảnh bất lợi của mình, tiếp tục chìm đắm vào trong mộng tưởng.

“Chú... chú Phi Dương, nếu... nếu cháu vẫn ăn mặc như con trai, chú sẽ cho phép cháu tiếp tục công việc làm tài xế riêng của chú chứ ?” Hoài Thương chớp mắt, nhìn Trác Phi Dương bằng đôi mắt chờ mong, cầu mong hấn không đuổi việc Phong Đạt, nếu không... Hoài Thương cười nhạt một tiếng, từ nay về sau đừng hòng mà ra yêu sách với Phong Đạt nữa.

Trác Phi Dương kinh ngạc nhìn Hoài Thương. Từ lúc biết cậu nhóc là nữ, hấn tưởng cậu nhóc sẽ xin nghỉ việc, không ngờ...

“Cậu là con gái, nên chọn công việc nào phù hợp với giới tính của mình thì hơn.” Trác Phi Dương lấy thân phận trưởng bối khuyên bảo Hoài Thương, muốn Hoài Thương tránh xa nguy hiểm.

“Chú... chú không muốn cháu làm tài xế riêng cho chú nữa sao ? Cháu... cháu...” Hoài Thương là người mau nước mắt, nói khóc liền khóc, người thân trong nhà đau đầu vì Hoài Thương không ít. Hoài Thương khóc vì nghĩ từ nay hết trò vui đùa chơi và quậy phá rồi.

Trác Phi Dương luống cuống, không biết Phong Đạt khi ăn mặc như một cô gái lại mau nước mắt như thế: “Nếu cậu cần việc như thế, tôi sẽ sắp xếp cho cậu một công việc khác trong công ty, còn tài xế riêng thì không nên làm nữa, việc đó thật sự không phù hợp với cậu.”

“Cháu xin chú, cháu muốn trở thành một tài xế riêng, làm tài xế còn được đi ra ngoài nhiều, công việc bàn giấy mới không hợp với cháu.” Hoài Thương quệt nước mắt, những giọt lệ long lanh như pha lê thì nhau rơi xuống má tựa như mưa xuân.

Trác Phi Dương đông cứng cả người, trái tim bất giác run lên, ấp úng nửa ngày không nói ra một câu. Hấn có cảm giác mình đang bắt nạt và ăn hiếp một đứa trẻ con.

Cuối cùng, Hoài Thương đã thành công dùng khổ nhục kế, khiến tâm cứng rắn của Trác Phi Dương bị nước mắt làm cho mềm nhũn, vô thức đồng ý lời cầu khẩn Hoài Thương.

Hoài Thương vẫn là một đứa trẻ con, được người lớn hứa hẹn sẽ làm theo mong muốn của mình, đã nhảy lên sung sướng, nước mắt tuy vẫn còn rơi nhưng môi đã nở một nụ cười tươi rói, vươn tay ôm lấy cổ Trác Phi Dương, dụi đầu vào ngực hấn, còn liên tục nói câu: “Cảm ơn, cảm ơn chú”.

Trác Phi Dương cứng ngắc cả người, động cũng không dám động, hơi thở ngưng đọng, trái tim hấn đập loạn trong lồng ngực.

Trác Phi Dương đã lầm tưởng Hoài Thương chính là Phong Đạt, cũng chính là người đã ra tay cứu hấn vào buổi tối hôm nào, hơn nữa còn là người đã trao cho hấn nụ hôn đầu. Hấn nên làm gì đây...?

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Buổi chiều biệt thự của Bách Khải Văn bỗng trở nên ồn ào và náo nhiệt hẳn. Phong Đạt bị nhốt trong phòng trên lầu hai, nghe thấy tiếng cười đùa của mấy cô giúp việc, và tiếng nói trầm thấp của ông quản gia.

Phong Đạt chăm chú lắng tai nghe, không hiểu vị khách quý đến thăm Bách Khải Văn là ai, mà người làm trong nhà của hắn có vẻ đặc biệt coi trọng như thế.

Phong Đạt vén rèm, nhìn quang cảnh của khu vườn qua song sắt cửa sổ. Bách Khải Văn chết tiết, nhất định hắn sợ mình bỏ trốn từ đường cửa sổ đã cố tình nhốt mình trong căn phòng kiên cố thế này, Phong Đạt oán hận, dơ chân đá mạnh vào song sắt cửa sổ.

Nhìn lướt qua khu vườn, phóng tầm mắt ra xa, thấy hai người vệ sĩ mặc áo vét màu đen đi qua đi lại, đi tới đi lui trước cánh cổng sắt màu xanh dương như bộ đội đặc chủng, da đầu Phong Đạt run lên, người phát lạnh.

Bọn họ canh gác cẩn mật như thế kia, mình làm sao mà thoát được, thoát ra căn phòng đã khó, nói gì đến việc phải đánh thắng hơn mười vệ sĩ của Bách Khải Văn. Tên vô si kia nhất định phải bức mình vào con đường cùng thì hắn mới vui lòng mà, tên chết tiết, tôi căm hận anh, hừ...

Phong Đạt giật mạnh hai tấm rèm cửa màu trắng, hai tấm rèm dưới lực đạo của Phong Đạt đã bay phàn phật, mỗi một lúc mới buông nhẹ xuống.

Quá chán nản, nghĩ nát óc cả nửa ngày vẫn không tìm ra được cách thoát ra khỏi đây, Phong Đạt mở cửa phòng tắm, định tắm một chút cho thanh tỉnh đầu óc.

Căn phòng tắm của Bách Khải Văn cũng xa xỉ cực điểm, sạch sẽ đến không vương một hạt bụi. Hắn là một kẻ ưa thích sạch sẽ, Phong Đạt đã lí giải được tại sao hắn thuê nhiều người giúp việc như thế, nguyên việc phải lau chùi tất cả các phòng ốc trong căn biệt thự này cũng đã tốn một khoảng thời gian không nhỏ.

Vặn vòi nước, Phong Đạt rửa mặt, soi khuôn mặt ướp nhè nước trong gương, Phong Đạt phẫn nộ đập nhẹ vào mặt gương, nắc nỏ: “Thật vô dụng, vô dụng, trí khôn của mày đã bay đi đâu hết cả rồi, tại sao vẫn chưa nghĩ được ra cách, mày muốn bị tên ác ma kia giam lỏng ở đây mãi sao?”

Vào lúc này, Phong Đạt hận không thể đập vỡ mặt Bách Khải Văn, sau đó mang hắn xẻ ra làm mấy mảnh, phân phát khắp nơi. Nói thì có vẻ hơi độc ác, khiến người khác rung mình ớn lạnh khi tưởng tượng ra cảnh máu me và tra tấn người khác thảm khốc, nhưng nếu xét đến lòng căm hận và mối thù của Phong Đạt dành cho Bách Khải Văn, phần nào có thể hiểu được tâm trạng bị bất nhốt như tù nhân của Phong Đạt.

Phong Đạt ngược mắt nhìn đỉnh góc bên trái của căn phòng tắm, hơi gió thổi vi vu, mắt Phong Đạt sáng lên, nụ cười dần dần nở trên môi, tìm cả nửa ngày cuối cùng cũng tìm được lối ra.

Phong Đạt bịt chặt miệng, cả người run run: “Ha ha ha, Bách Khải Văn, anh không ngờ chứ gì, anh dù có cẩn thận cho người canh chừng tôi, nhốt tôi trong một căn phòng có song sắt cửa sổ, nhưng lại không ngờ tới...chắc, chắc...”

Phong Đạt tỏ vẻ đáng tiếc cho Bách Khải Văn, trông đáng vẻ dương dương tự đắc không giống một nạn nhân bị hắn đem ra đùa bỡn một chút nào.

Sợ ông quản gia hay người làm trong nhà đột ngột lên đây tìm mình, Phong Đạt chạy nhanh ra đóng chặt cửa, còn cẩn thận dùng bàn kính và ghế sofa chặn cửa. Yên tâm mấy thứ kia có thể giúp mình kéo dài thời gian, Phong Đạt nhanh chóng quay lại phòng tắm.

Leo trèo vốn là nghề của Phong Đạt, sống hơn 18, có hơn 10 năm Phong Đạt trở thành một người khi, nếu có thêm một chút năng lực của tự nhiên, Phong Đạt có thể biến thành người khi thật, không phải chỉ là một cụm danh từ tượng trưng.

Lỗ thông gió kia chỉ đủ để chui lọt một người có thân hình nhỏ thó, cũng may Phong Đạt là một cô gái mảnh khảnh, trông hơi gầy yếu.

Khoảng cách từ sàn nhà tắm đến lỗ thông gió cao ít nhất hơn hai mét, nếu muốn leo được lên trên kia, Phong Đạt bắt buộc phải tìm một cái ghế đầu, hay một sợi dây đủ dài, vấn đề này không gây khó khăn được Phong Đạt.

Nhìn vòi tắm hoa sen xa hoa của Bách Khải Văn, ý cười trên môi Phong Đạt càng lúc càng sâu, đôi mắt trong như nước hồ thu phát ra những tia sáng rực.

Cánh tay vươn ra khỏi lỗ thông gió trước, sau đó đến cái đầu, tiếp theo đến nửa thân người, cuối cùng là đôi chân trần.

Bám chắc vào thành bờ tường, Phong Đạt leo hẳn lên mái ngói lưu ly màu trắng.

“A...ha..a...mình đã thoát được cái lồng chim kia rồi.” Đứng trên mái nhà, gió thổi mạnh, mái tóc tơ mềm mượt dài đến ngang vai, bộ váy màu trắng mặc trên người bay bay, Phong Đạt có cảm giác mình thực sự sắp giang rộng đôi cánh bay như một con chim.

Ngược mắt nhìn bầu trời trong xanh, tận hưởng không khí thoáng đãng và mát mẻ, Phong Đạt chưa bao giờ thấy yêu cuộc sống tự do như thế.

Cổ đeo nén thanh âm và phản kích của mình, Phong Đạt cẩn thận quan sát bốn phía chung quanh căn nhà, thấy đâu đâu cũng có vệ sĩ canh gác, Phong Đạt trầm xuống, niềm vui vừa mới có đã tiêu tán mất phần nửa.

Nếu là con chim, Phong Đạt sẽ không ngần ngại cất cánh bay ra khỏi đây, nhưng Phong Đạt là người, dù có biệt danh con khi leo trèo cũng phải đi bộ trên đất mới lần mò ra được đến cổng, mà...

Phong Đạt ngán ngấm, bọn vệ sĩ đông như kiến cỏ thế kia, có thể chạy thoát được sao?

Trong khi Phong Đạt còn đắm chiều suy nghĩ, tiếng nói ồn ào trong nhà một lần nữa lại lọt vào tai.

“Nếu có thể tìm được một thứ gì để che chắn, mà bọn vệ sĩ kia không một chút nghi ngờ thì hay biết mấy.” Phong Đạt nhu nhu huyết thái dương, ảo não ngửa mặt than thở.

Một lần nữa lại phóng tầm mắt ra cánh cổng sắt, Phong Đạt loáng thoáng nhìn thấy mấy chiếc xe ô tô đi qua đi lại.

Xe ô tô ?

Đúng rồi ! Phong Đạt vui mừng reo lên, vội cắn chặt môi, suýt chút nữa đã bại lộ thân phận chồn chui chồn nhủi như một con chuột của mình.

“Có cô gái nào phải tìm cách chạy trốn trên nóc nhà như mình không ?” Phong Đạt thật không dám nghĩ đến hình tượng thực nữ của mình, dù sao từ lâu Phong Đạt sớm đã quảng hình ảnh này lên đến tận chín tầng mây.

Xác định được nơi để xe của Bách Khải Văn, Phong Đạt nhẹ nhàng bò trên nóc nhà về hướng đó. Đôi bàn tay và đôi chân trần của Phong Đạt bị những viên gạch và góc cạnh tường xi măng cào rách đôi chỗ, truyền đi cảm giác bỏng rát, vì đang nóng lòng muốn ra khỏi đây, nên Phong Đạt không mấy để ý.

Đến được garage để xe, Phong Đạt tìm một vị trí thuận tiện rồi uyển chuyển trèo xuống.

Bốn phía trong garage đều được xây kín mít, ánh sáng không lọt được vào bao nhiêu, Phong Đạt tiêu tốn một chút thời gian mới làm quen được với thứ ánh sáng yếu ớt trong garage.

Có những tận bốn chiếc xe ô tô, mình biết phải trèo lên chiếc xe nào đây, chẳng lẽ ngoan ngoãn đứng ở đây đợi Bách Khải Văn đến bắt ? Hừ... mình đâu có ngu như thế, dù không thoát được, mình cũng phải phá hấn một trận ra trò cho biết tay, ít ra cũng phải gỡ lại một chút thể diện cho bản thân.

Đúng vào lúc đó, Phong Đạt nghe thấy tiếng bước chân đang đi về hướng garage, ông quản gia đang nói chuyện với một chàng trai trẻ.

Không còn thời gian để nghĩ nhiều, Phong Đạt mở mui xe, sau đó nhanh nhẹn chui vào, rồi nhẹ nhàng đóng mui xe lại. Phong Đạt thoáng nhìn qua màu sắc của chiếc xe, đó là một chiếc xe ô tô màu xanh đen.

Phong Đạt cũng không hy vọng nhiều, vào lúc đó chỉ có duy nhất một ý nghĩ là trốn mau, nhưng...

Khi nghe thấy tiếng máy nổ, tiếng đạp cần lái, tiếng bánh xe lạo xạo trên nền gạch, tiếng chào hỏi cung kính của mấy người vệ sĩ đứng gác cổng, Phong Đạt tựa như một người đang nằm mơ, thần trí hỗn loạn.

Chiếc xe ô tô màu xanh đen chạy trên đường, nhấp nhô lên xuống, chứng tỏ chàng thanh niên điều khiển xe phóng rất nhanh, chẳng khác gì một tay đua siêu hạng.

Phong Đạt tim đập chân run, cả người va đập mạnh vào thành xe, thậm chí rửa tên Ma Tốc Độ không biết sống chết kia. Đã thoát được ra ngoài, Phong Đạt rất mừng, nhưng không muốn chết vì tai nạn giao thông.

Chạy xe khoảng hơn 10 phút đồng hồ, chiếc xe đi chậm dần, sau đó dừng hẳn, Phong Đạt trong lòng run sợ, nghĩ thầm: “Không biết tên Ma Tốc Độ kia dừng xe ở đâu, nếu hấn...”

Suy nghĩ của Phong Đạt bị cắt ngang, chàng thanh niên điều khiển chiếc xe mở cửa bước xuống.

Phong Đạt nghe thấy tiếng bước chân, trái tim đập càng lúc càng nhanh, cơ hồ vì sợ hãi và lo lắng gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tiếng bước chân dừng lại, một giây sau lại tiếp tục tiến lên về phía trước, hấn ta đang tiến về phía mui xe...phát hiện này khiến cho toàn thân Phong Đạt đông cứng, bịt chặt miệng, không dám thở mạnh, chỉ sợ tên đàn ông xa lạ kia biết mình đang nằm trong mui xe ô tô của hấn.

Nhưng mà sự tình không đơn giản như vậy, có lẽ số phận của Phong Đạt luôn dính đến rắc rối và tai họa do chính mình tạo ra và do người khác gây nên.

Chàng thanh niên khom người, mười ngón tay thon dài bấu vào mép mui xe, gọng gàng nhấc mui xe lên.

Khi nhìn thấy có một cô gái đang nằm trong mui xe của mình, toàn thân mặc một chiếc váy màu trắng, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt trong như nước hồ thu, đôi môi mỏng đỏ như son, sợ hãi mở to mắt nhìn mình, anh ta thoáng ngạc, nhưng ngay sau đó, một nụ cười như hồ ly nở trên môi anh ta: “Tiểu thư đây là đang đi lạc sao ?”

Phong Đạt tức hộc máu, rất muốn quát to một tiếng, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh bất lợi của mình, đành phải gượng cười nói: “Đúng thế.”

Phong Đạt xấu hổ bấu vào thành xe, run run bước xuống.

Người đàn ông trẻ nhìn từ đầu xuống chân Phong Đạt: “Tiểu thư có muốn nói cho tôi biết tiểu thư đã ‘vô tình’ trèo lên xe của tôi từ khi nào không ?”

Phong Đạt bực bội, rất rất bực bội, nếu không phải do tên này ‘vô tình’ giải thoát mình khỏi nhà của Bách Khải Văn, tên này đã ăn đấm của mình rồi.

“Cảm ơn anh đã đưa tôi một đoạn, chào anh.” Phong Đạt xoay người đi thẳng, không muốn nói chuyện lời thôi với tên Ma Tốc Độ.

“Thùy Tiên, bố mẹ, ông nội, con về đây, hy vọng mọi người không quá lo lắng cho con.” Phong Đạt lẩm bẩm trong miệng, vừa co giò định bỏ chạy, nào ngờ....tay đã bị tên đàn ông có nụ cười như hồ ly nắm chặt.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư, ít ra cũng phải biết một chút phép lịch sự chứ, tôi đã đưa tiểu thư đi dạo chơi một vòng không phải sao, còn nữa tôi là chủ nhân của chiếc xe ô tô kia, tiểu thư đã trèo lên xe của tôi mà không được phép.”

Phong Đạt quay phắt lại, thô bạo hất bỏ tay hắn ra khỏi cổ tay mình: “Chẳng phải tôi đã nói tiếng cảm ơn rồi sao, xe mặc dù là của anh, tôi đi nhờ mà không hỏi trước ý kiến của anh là không đúng, nhưng anh có cần keo kiệt như thế không?”

Chàng thanh niên lạ mặt nheo mắt nhìn Phong Đạt, hai tay đút vào túi quần: “Tên của em là Hoài Thương hay là Thy Dung?”

“Anh hỏi làm gì?” Phong Đạt tức giận quát. ...khi đã thẩm thấu hết được câu hỏi của người đàn ông trẻ, dáng vẻ của Phong Đạt chỉ có thể dùng từ trọn mắt há mồm để hình dung: “Anh..anh là ai ....?”

Một tay thò ra khỏi túi quần, nâng cằm Phong Đạt lên, chàng trai cười khê: “Không nhận ra anh sao, nhóc con? Anh là Tư Nam đây.....”

“A...a...a...” Phong Đạt thét chói tai, sợ hãi lùi lại về phía sau hai bước, run run chỉ tay vào chàng thanh niên tên Tư Nam kia.

Oan nghiệt, đây đúng là oan nghiệt. Hai người trên đời Phong Đạt không muốn nhìn thấy nhất là Thu Trang – một con đĩa đã thành tinh, và Tư Nam – một con hồ ly trong lột một con cừu.

Tên Tư Nam này đã ra nước ngoài du học, tại sao còn về đây làm gì, đã đi rồi sao không đi luôn đi? Nhớ lại quãng thời gian còn nhỏ, phải chịu đựng hai tên yêu nghiệt là Khánh Sơn và Tư Nam, Phong Đạt chỉ muốn giữa cô lên trời thét vang một tiếng.

Tên đàn ông có sắc đẹp bán nước hại dân này, luôn trêu ghẹo hai chị em Phong Đạt, vì hắn đã biết thân phận giả nam của Phong Đạt, nên mỗi lần gặp phải hắn đều bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Tiếng “thảm” vừa thoát ra khỏi miệng, Phong Đạt đã vất chân lên cổ để chạy. Hu hu hu...coi như số mình xui xẻo khi đụng phải hắn, lần sau mình cần thận tránh mặt hắn là được...

“Thy Dung a, dù gì chúng ta cũng có hôn ước với nhau, em có thể bỏ chạy mãi được sao?” Tiếng nói như than như thở, nhẹ nhàng mà uốn lượn lọt vào trong tai Phong Đạt.

Đang bỏ chạy, nghe thấy tiếng nói không xương của Tư Nam, Phong Đạt lão đảo, suýt ngã đập mặt xuống đất.

“Cầm miệng, cầm miệng, ai là vợ chưa cưới của anh hả...?” Phong Đạt thẹn quá hóa giận, kích động quát mắng Tư Nam, quên cả chạy trốn.

“Gần một năm không gặp, tính cách nóng nảy của em vẫn giống hệt như xưa.”

Phong Đạt bị Tư Nam nắm chặt tay, lôi vào trong nhà.

Tự do, tự do của con...Phong Đạt nắm chặt lấy cánh cửa gỗ, nhất quyết không chịu theo Tư Nam vào trong nhà.

Tư Nam giả vờ thờ dài, tốt bụng khuyên nhủ Phong Đạt: “Thy Dung, em là đang thử thách tính nhẫn nại của anh sao?”

Mỗi lần nghe Tư Nam dùng giọng yêu nghiệt để nói chuyện với mình, toàn thân Phong Đạt đều nổi da gà, hận không thể đập bẹp khuôn mặt hại nước hại dân của tên Tư Nam kia.

Phong Đạt trả tiền xong cho tài xế, sau đó tự mở cửa xe bước xuống. Vật lộn và đấu lý với tên hồ ly Tư Nam mất hơn hai tiếng đồng hồ, mới trốn thoát ra khỏi căn biệt thự riêng của gia đình nhà họ Trần.

Trần Tư Nam đã về. Mỗi lần nghĩ đến điều này, da đầu Phong Đạt lại run lên. Đối phó với một tên yêu nghiệt như Khánh Sơn, Phong Đạt đã không đủ tự tin, huống hồ còn thêm cả tên Tư Nam kia nữa.

Phong Đạt suýt quên mất Thu Trang – một con đĩa đã thành tinh, thành tích bám dai, tính cách dữ như chần lửa nổi tiếng nhất trong trường.

Phong Đạt thật sự không hiểu kiếp trước đã mắc nợ gì bọn họ, mà hơn 10 năm qua, không thể sống yên với họ, luôn bị bọn họ quấy rầy và làm phiền, đáng sợ nhất là 'được' lọt vào mắt xanh của Thu Trang, và Tư Nam.

Một chiếc xe ô tô BMW màu xám đen đậu cách cổng của tư gia nhà họ Hoàng gần hai mươi mét, chiếc xe đã đậu ở đây được hơn 20 phút.

Người đàn ông ngồi ghế sau, toàn thân vận một đồ màu trắng, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, khuôn mặt trầm lạnh, đôi môi khẽ nhếch lên khi nhìn thấy một cô gái mặc một chiếc váy màu trắng đang tiến đến gần cánh cổng sắt.

Người đàn ông vận đồ trắng phất tay ra hiệu, hai người đàn ông mặc vét đen mở cửa xe bước xuống, nhanh nhẹn tiến lại gần cô gái mặc váy trắng.

Phong Đạt khiếp sợ, kinh hô một tiếng khi bị hai bóng đen bao vây vào giữa: “Các anh muốn gì?”

Phong Đạt không tin hai người đàn ông này dám động thủ với mình trước cổng tư gia nhà họ Hoàng. Ông nội Gia Huy, bố Hoàng Tuấn Kiệt, mẹ Bạch Thư Phàm và chú Vũ Gia Minh đâu phải là những người đơn giản, nếu dám động vào con cháu của họ, kẻ đó chắc chắn không còn muốn sống yên ổn nữa.

“Ông chủ muốn nói chuyện với cô.” Một trong hai người vệ sĩ lên tiếng, cả hai đứng thật thẳng, sắc mặt bất biến.

Phong Đạt nhìn về hướng chiếc xe ô tô hiệu BMW màu xám đen, toàn thân Phong Đạt lạnh toát.

Bách...Bách Khải Văn...hắn làm sao có thể tìm đến tận đây, chẳng lẽ hắn đã sớm đoán ra mình là ai, nên...nên mới...

“Tiểu thư, xin mời cô...” Người vệ sĩ lúc nãy tiếp tục nói, anh ta làm ra một cử chỉ mời.

Phong Đạt thờ dãi, có muốn bỏ chạy cũng vô ích, kẻ thù đã tìm đến tận cửa rồi, chỉ còn cách duy nhất là đối mặt thôi.

Phong Đạt hít một hơi thật sâu rồi thở ra, thực hiện ba bốn lần, đến khi tinh thần căng thẳng và hỗn loạn dần dần bình ổn lại, Phong Đạt rảo bước về hướng chiếc xe ô tô BMW.

Bách Khải Văn chống tay vào thành ghế, dáng vẻ ung dung tự tại như thể hắn đã sớm đoán được kết quả của ngày hôm nay. Nếu Phong Đạt không thể chạy thoát khỏi chiếc lồng chim bé nhỏ do hắn giăng ra, thì đã phụ sự kì vọng của hắn rồi.

Người vệ sĩ mở cửa xe ô tô cho Phong Đạt.

Phong Đạt cảm phẫn, trừng mắt nhìn khuôn mặt hiện lên ý cười của Bách Khải Văn, không cam lòng khẽ khom người, trèo lên xe.

Bách Khải Văn vươn tay, ngay lập tức Phong Đạt rơi vào vòng tay ôm ấp của hắn.

“Buông tay, đồ biến thái, đồ vô liêm sỉ, anh đang làm gì thế hả?” Phong Đạt dùng sức đâm vào sau lưng Bách Khải Văn, tức giận mắng to.

“Đã miêu, em đã trốn thoát được rồi, thật đáng khen ngợi. Lần sau bắt nhốt em, anh sẽ dùng xích khóa chân em lại.” Tiếng cười trầm thấp của Bách Khải Văn vang bên tai Phong Đạt.

Phong Đạt cứng đờ người, trái tim đập như trống trận trong lồng ngực, cảm giác càng lúc càng kì quái.

Mình...mình và hắn là kẻ thù a, tại sao lại ngồi ôm ấp trong xe ô tô như tình nhân lén lút gặp nhau thế này? Không được, mình phải nghĩ cách...nếu không, mình sẽ phát điên lên mất.

“Bách Khải Văn, tôi nói lại lần chót, tôi không muốn làm tình nhân của anh, một chút quan hệ với anh tôi cũng không muốn. Chiếc hộp gỗ hình vuông mà tôi đang cầm, tôi sẽ trả lại cho anh, chỉ cần anh hứa từ nay về sau không còn quấy rầy và làm phiền tôi nữa.” Phong Đạt ra yêu cầu với Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn đặt Phong Đạt ngồi trên đùi, một tay giữ chặt eo của Phong Đạt, một tay chống cằm.

Hắn khàn giọng nói: “Em là đang ra điều kiện với anh sao? Nếu em không muốn trả lại anh chiếc hộp gỗ hình vuông kia cũng không sao, anh sẽ coi đó là số tiền anh tặng cho tình nhân của mình.”

Phong Đạt mở miệng, chưa kịp mắng chửi hắn được câu nào, Bách Khải Văn kéo đầu của Phong Đạt lại gần, mạnh mẽ hôn lên đôi môi hoa của Phong Đạt.

Phong Đạt tức giận muốn dùng răng cắn hắn, nhưng cũng giống như tối hôm qua, đều bị sa vào bẫy của hắn, chỉ khiến hắn thêm kích thích, dùng hết khả năng của mình để dụ dỗ Phong Đạt.

Bị hôn đến choáng váng đầu óc, sức chống cự yếu dần, hai tay từ từ nắm chặt lấy vạt áo trước ngực của Bách Khải Văn, rất muốn túm cổ hắn, sau đó quăng ra ngoài xe ô tô.

Bách Khải Văn cười khê, tay luồn vào trong váy gần bắp đùi Phong Đạt.

Phong Đạt thần trí đang nửa mê nửa tỉnh, hơi thở hỗn loạn, đột nhiên thấy có một con rắn đang bò dần lên đùi mình. Phong Đạt giật mình tỉnh mộng, tức giận hất bỏ bàn tay của Bách Khải Văn ra khỏi đùi.

“Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn tiếp tục gây rắc rối cho tôi, tôi sẽ kiện anh ra tòa, dùng pháp luật để trừng trị anh.”

Mắt Phong Đạt đã bốc hỏa, nói chuyện đạo lý với tên vô sỉ Bách Khải Văn hoàn toàn không có tác dụng, một kẻ như hắn phải dùng đến dùi cui của cảnh sát.

Bách Khải Văn nhìn con dã miêu đang giơ móng vuốt muốn cào mình, đôi mắt đen sâu thẳm thẳm như trời đêm của hắn càng lúc càng sâu.

“Vẫn là câu nói kia, nếu em muốn kiện anh thì kiện đi, chỉ cần em thích anh sẽ theo em đến cùng.” Bàn tay của Bách Khải Văn một lần nữa lại di chuyển khắp thân thể Phong Đạt.

Phong Đạt rung mình ớn lạnh, vừa xấu hổ vừa quần bách, tức giận đến nổi mặt đỏ tai hồng, dơ cao tay định tát vào mặt Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn dễ dàng tránh thoát cái tát như trời giáng của Phong Đạt.

“Em đi vào trong nhà đi, có gì anh sẽ liên lạc với em sau.” Bách Khải Văn mở cửa xe ô tô cho Phong Đạt.

Phong Đạt kinh ngạc nhìn Bách Khải Văn, không dám tin là hắn để cho mình đi dễ dàng như thế.

Biểu hiện kinh ngạc của Phong Đạt hết sức đáng yêu, Bách Khải Văn bẹo nhẹ vào mũi Phong Đạt, không đứng đắn hỏi: “Em muốn qua đêm với anh sao, nếu em muốn, anh cũng không ngại.”

“Anh đi chết đi.” Phong Đạt hầm hầm giận dữ, đập vào chân Bách Khải Văn. Ý nghĩ Bách Khải Văn là một người tốt, vừa mới nhen nhóm trong đầu Phong Đạt đã tan biến không còn thấy tăm hơi.

Khóe môi Bách Khải Văn cong lên thành một vòng cung hoàn hảo, khuôn mặt anh tuấn của hắn dí sát vào mặt Phong Đạt: “Nhớ cho rõ, em đã là người của anh rồi, anh sẽ không dễ dàng buông tay như thế. Em cũng không nên nghĩ đến việc chạy trốn, một khi anh đã muốn có được thứ gì, anh sẽ lấy bằng được thứ đó.”

Phong Đạt bản thân đứng trên nền gạch xi măng, cánh cửa xe từ từ khép lại, hình ảnh nghiêm túc và lạnh lùng của Bách Khải Văn lướt qua đôi mắt trong như hồ thu của Phong Đạt.

“Thỉnh thích, thỉnh thích...” Trái tim Phong Đạt đập thật nhanh, đây là cảm giác gì... tại sao mặt mình lại nóng thế này? Phong Đạt hai tay ôm lấy má, tự hỏi bản thân mình.

Phong Đạt vừa đặt chân vào trong phòng khách, được tất cả mọi người thân trong nhà đổ dồn mắt nhìn, được ‘nồng nhiệt’ đón tiếp bằng những cái ôm, bị bao vây trong những câu hỏi dài bất tận.

Phong Đạt khổ sở, đứng một chỗ, mắt mờ mịt nhìn người thân trong gia đình, hận không thể tìm một cái khe nhỏ để chui xuống. Phải ăn mặc như con gái đứng trước mặt mọi người đã xấu hổ lắm rồi, còn bị biến thành trung tâm chú ý của họ nữa.

Tất cả đầu tiêu của mọi rắc rối này đều là do con nhỏ Thủy Tiên, Phong Đạt oán thầm nghĩ, mình nhất định phải hảo hảo mà trừng trị nó. Hừ....!

Bị tra tấn lỗ tai hơn một tiếng đồng hồ, nói gần khô cả cổ, người thân trong nhà mới tạm buông tha cho Phong Đạt trở về phòng riêng tắm rửa và thay quần áo.

Hoài Thương lén lút đi theo Phong Đạt vào phòng.

“Anh Phong Đạt.” Mặc dù Phong Đạt là con gái, tên thật là Thy Dung, nhưng Hoài Thương đã quen gọi Thy Dung là Phong Đạt, xưng hô anh trai và em gái.

“Có chuyện gì?” Phong Đạt tức giận, trừng mắt nhìn em gái, rất muốn cú mấy cái vào đầu cô em gái ương bướng, hay làm nũng này.

“Tối hôm qua em đã gặp Trác Phi Dương.” Hoài Thương cẩn thận quan sát sắc mặt của Phong Đạt, sợ Phong Đạt sẽ nổi giận đánh mình khi nghe nhắc đến Trác Phi Dương.

Quả nhiên, Phong Đạt nhảy dựng lên, kích động hét: “Em vừa nói cái gì, nói lại xem nào? Tối hôm qua, em đã gặp Trác Phi Dương?”

Phong Đạt ôm đầu, rên rí: “Trời ạ, tối hôm qua chẳng phải em đóng giả làm anh sao? Em gặp anh ta trong trường hợp nào, em có để lộ ra bất cứ sơ hở gì không?”

Nhìn cô em gái cúi đầu, lặng thinh mãi một lúc không chịu nói, Phong Đạt không còn lòng kiên nhẫn, phát hỏa: “Còn không nói mau, muốn ăn đánh không?”

Phong Đạt dơ cao nắm đấm, như thể chuẩn bị đánh Hoài Thương một trận như từ thật.

Hoài Thương sợ hãi chạy cách xa Phong Đạt ít nhất gần ba mét, mỗi anh em đứng một đầu trong phòng.

“Anh trai, anh đừng nóng, thật ra...” Hoài Thương lí nhí, tự hiểu lần này khó tránh được họa do mình gây ra. Bình thường Phong Đạt ghét nhất người khác xen vào việc riêng tư của mình. Phong Đạt vẫn thường chiều chuộng em gái, nhưng sau khi Hoài Thương gần như phá hỏng tất cả những thứ mà Phong Đạt kì công tạo ra, Phong Đạt không còn muốn nuông chiều Hoài Thương nữa.

“Tốt nhất là em nên nói thật, anh không muốn nghe em nói dối. Nếu em để anh phát hiện ra, anh sẽ không tha thứ cho em.” Tâm trạng của Phong Đạt lúc này vô cùng buồn bực, bị Bách Khải Văn đùa giỡn, coi như một món đồ để trao đổi, một kẻ tâm cao khí ngạo như Phong Đạt làm sao có thể chịu nổi cảm giác này.

Hoài Thương cúi đầu càng lúc càng thấp, sợ rằng cằm cũng gần chạm vào cổ, thanh âm lí nhí: “Tối...tối hôm qua em bị người của Bách Khải Văn đuổi đánh, em bị bọn họ đánh rất đau, cũng may em được Trác Phi Dương cứu em...”

Hốc mắt Hoài Thương đỏ lên, có thể thấy cô nhóc chịu không ít ủy khuất, cho đến bây giờ vẫn còn thấy sợ hãi và rung mình ớn lạnh.

Phong Đạt không nhận được lo lắng, quan tâm hỏi cô em gái: “Em không sao chứ ? Trác Phi Dương đã cứu em sao ? Em và anh ta...?”

“Anh đừng hiểu lầm” Hoài Thương vội lắc đầu, ngữ khí vô cùng khẳng định nói với Phong Đạt: “Em không có ý gì với Trác Phi Dương cả, em không có ý để lộ thân phận nữ nhi của mình cho anh ta biết, chỉ là.....”

“Cái gì ?” Phong Đạt thét chói tai, tức giận đến phát run: “Anh...anh ta đã biết em là con gái ? Ông trời của tôi ơi, người đây là đang thử thách sự chịu đựng của con sao ?”

Phong Đạt phùng phùng lửa giận, gằn giọng bảo em gái: “Em nói rõ ngọn ngành cho anh nghe, nếu em có nửa điểm lừa dối.....”

Phong Đạt sắc lạnh nhìn em gái, siết chặt nắm đấm, mười khớp ngón tay kêu răng rắc. Phong Đạt đang sinh khí, phi thường sinh khí.

Hoài Thương thấy cổ họng khô khốc, nuốt nuốt nước bọt, trái tim nhảy nhon nhót trong lồng ngực. Anh trai thật đáng sợ, anh ấy sẽ...sẽ không đánh mình thật chứ ?

Hoài Thương nom nớp lo sợ nhìn Phong Đạt, run run kể lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra vào buổi tối hôm qua cho Phong Đạt nghe.

Phong Đạt càng nghe càng thâm trầm, độ ẩm trong mắt biến thành một khối băng. Vào giờ phút này, hình ảnh trẻ con tinh nghịch đã biến mất không còn thấy bóng dáng. Phong Đạt đã biến thành một con người khắc nghiệt, suy nghĩ sâu xa.

Sau khi nghe Hoài Thương kể xong, Phong Đạt cảnh cáo cô em gái: “Em tránh xa Trác Phi Dương một chút, anh không muốn em có bất cứ quan hệ gì với anh ta cả.”

“Anh hai...” Hoài Thương mặc dù sợ uy thế của anh trai, cũng biết tất cả đều là do lỗi của mình, nhưng vẫn cố gắng hướng ánh mắt mèo con năn nỉ anh trai.

“Em không nghe anh nói gì sao ? Anh có thể chiều chuộng theo em trong những việc khác, nhưng duy nhất việc này là không được. Trác Phi Dương là trưởng bối của hai chúng ta, là người đàn ông thâm tình yêu mẹ hơn 18 năm, là điểm bất an trong lòng bố. Em nên hiểu lý do vì sao anh lại nói như thế.”

“Còn anh thì sao ?” Hoài Thương bất mãn, chỉ trích anh trai: “Trong khi anh cấm em không được lại gần anh ta, chính anh lại chủ động tiếp cận anh ta. Em thật sự lo lắng cho anh.”

Hoài Thương chớp mắt nhìn Phong Đạt, hạ thấp giọng nói: “Anh hai, đừng có chấp nữa, nếu có thể buông tay được thì buông đi, người đàn ông đó...”

“Im miệng, anh không muốn nghe em nhắc lại vấn đề này thêm một lần nữa.” Phong Đạt bi thương nhắm mắt, nếu để ý kỹ sẽ thấy trong hốc mắt Phong Đạt cũng đọng đầy lệ: “Anh tự khắc biết mình phải làm gì.”

Cuộc khẩu chiến của hai chị em Phong Đạt kết thúc trong im lặng. Hoài Thương chán nản quay trở về phòng riêng, Phong Đạt ngồi dựa đầu vào cánh cửa.

“Có thể buông tay được sao ?” Phong Đạt cười nhạt, vén cổ áo, tay nâng niu một chiếc dây chuyền bằng bạc, ở dưới đeo một mặt đá màu tím nhạt.

“Mình cũng muốn quên lắm, nhưng là quên không được.” Phong Đạt thờ dãi, cẩn thận xem xét mặt đá, chiếc dây chuyền này đã theo Phong Đạt từ rất lâu, trí nhớ một mảnh mơ hồ, dần dần hiện lên hình ảnh của ngày hôm đó.

Đó là một ngày mưa phùn, trời se se lạnh, gió thổi lốc từng cơn, hai cô bé gái hơn tám tuổi theo mẹ đi leo núi. Phong Đạt còn nhớ, hôm đó cũng chính là ngày hai chị em gặp được người đàn ông tên Trác Phi Dương kia.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Cả một đêm Phong Đạt không thể ngủ được, cũng không thiết tha đến việc ăn uống. Bị lộ thân phận nữ nhi là một việc lớn, Phong Đạt không còn có thể bình thân ở bên cạnh Trác Phi Dương như trước, từ nay trở về sau mối quan hệ của cả hai sẽ trở nên gượng ép, không được tự nhiên.

Con nhỏ Thủy Tiên chết tiệt, tất cả đều là tại nó, giờ thì hay rồi ngay cả đứng từ xa nhìn Trác Phi Dương mình cũng không dám, nói gì đến việc phải tiếp tục làm tài xế riêng cho hắn.

“Ai...da...thật đau hết cả đầu, hết rắc rối này lại đến rắc rối kia. Hic, có lẽ mình phải trốn đi đâu đó một thời gian, sau khi bình yên sống lặng, mình sẽ trở về.”

Phong Đạt khẽ mỉm cười yếu ớt: “Chủ ý này cũng không tệ lắm. Bách Khải Văn tuy là một kẻ có thừa thủ đoạn và tâm cơ, nhưng hẳn không phải là người vạn năng, hẳn có thể giam giữ một người ở bên mình khi người đó không nguyện ý sao ? Còn Trác Phi Dương nữa, mình tuyệt đối không thể để cho mối quan hệ không rõ ràng này tiến xa hơn, tránh làm tất cả mọi người sống trong đau khổ và mất mát thêm một lần nữa.”

Phong Đạt gác tay trên trán, mắt nhìn lên trần nhà, lầm bầm nói nhỏ: “Có lẽ mình cũng hơi quá. Tính cách trẻ con, thích náo nhiệt của Thủy Tiên không phải là mình không biết. Nếu mình chịu an phận, cừ xừ và nói năng như một cô gái, sẽ không có nhiều kẻ thù như thế, Thủy Tiên cũng sẽ không gặp họa oan uổng do mình gây ra.”

Phong Đạt thở hắt ra một hơi: “Thời thì đành chờ đến sáng mai, mình xin lỗi con bé vậy.”

Nhắc đến Bách Khải Văn, Phong Đạt đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân vì sao mình bị hắn bắt nhốt trong biệt thự.

Phong Đạt mở hộc tủ, cầm trên tay chiếc hộp gỗ hình vuông.

Nghe Bách Khải Văn nói trong chiếc hộp này đựng một viên đá quý trị giá bạc triệu. Phong Đạt tò mò muốn chứng thực lời nói của Bách Khải Văn.

Hai ngón tay chạm vào lớp mặt nhẵn mịn bên ngoài, Phong Đạt ngửi được mùi đàn hương, hộp gỗ này được làm bằng chất liệu gỗ thượng hạng.

Chân chờ trong giây lát, Phong Đạt hít một hơi thật sâu, kiên quyết mở nắp hộp gỗ nhỏ ra.

Nếu bề ngoài hộp gỗ được bọc nhung màu đỏ thắm, sẽ có rất nhiều lầm tưởng đây là chiếc hộp đựng nhẫn cầu hôn.

Viên đá quý phát ra ánh sáng chói lọi, sáng hơn viên pha lê, đẹp lung linh mờ ảo. Phong Đạt say sưa ngắm nhìn, cầm trên tay một viên đá quý bất cứ ai cũng sẽ động tâm, nhưng Phong Đạt không có ý định sẽ chiếm bằng được viên đá quý này, chỉ nhìn nó bằng con mắt của một nghệ thuật gia nhìn một tác phẩm được điêu khắc tinh xảo và mỹ lệ.

Ngắm nghía viên đá quý một lúc, Phong Đạt dứt trả viên đá quý vào trong hộp, ngồi thẩn thờ trên giường, hai tay bó gối, dáng vẻ suy tư.

Phong Đạt chuyển từ ngồi trên giường thành đi qua đi lại trong căn phòng, vừa đi vừa tự đặt câu hỏi và tự trả lời cho chính mình.

Đi gần mỏi rã cả chân, nói nhỏ khò cả họng, cuối cùng cũng nghe được một tiếng reo phản kích của Phong Đạt.

“Bách Khải Văn, anh hãy chờ đấy, anh tưởng rằng có thể dùng sức mạnh và thủ đoạn để bấp ép được tôi sao ? Hừ...nếu tôi cũng là một cô gái nhu nhược giống như những cô gái bình thường khác, tôi đã không sống đến ngày hôm nay. Thử xem anh có thể trở thành khắc tinh của tôi không ?”

Phong Đạt chạy đến gần bàn kính, kéo ghế ngồi xuống, cầm bút, cúi đầu, nắn nót ghi vào một tờ giấy.

“Bách Khải Văn, tôi trả lại anh hộp gỗ đựng viên đá quý này. Tôi hy vọng anh không còn tiếp tục quấy rầy và làm phiền tôi nữa. Nếu không, tôi sẽ coi anh là kẻ thù của mình. Anh biết rồi đấy, đối với kẻ thù của mình, tôi tuyệt đối không nương tay, cũng như anh không thể để cho kẻ thù của mình sống yên. Tâm của tôi chỉ có một, tôi tuyệt đối không muốn đem chính tâm của mình ra để chơi đùa. Quan điểm sống của tôi và anh khác nhau, chúng ta vĩnh viễn cũng không có điểm chung, làm bạn có thể miễn cưỡng nói chuyện đôi ba câu với nhau, nhưng không thể trở thành người tình hay người yêu. Anh có tin tôi nói không thì tùy, nhưng tôi thật sự rất ngưỡng mộ anh.”

Viết xong, Phong Đạt gấp nhỏ tờ giấy, đút vào một phong thư.

Mọi việc đều đã được Phong Đạt sắp xếp ổn thỏa. Mặc dù biết Bách Khải Văn sẽ không dễ dàng buông tha cho mình như thế, thậm chí sau khi nhận được bức thư này, hẳn còn muốn chinh phục mình nhiều hơn, nhưng không còn cách nào khác, Phong Đạt thật sự không muốn trở thành trò chơi của Bách Khải Văn.

Phong Đạt không tự hào mình là một người tốt, cũng không dám vỗ ngực tự xưng mình thông minh, nhưng điểm đáng tự hào duy nhất của Phong Đạt là làm người ngay thẳng, tuyệt đối không chịu luồn cúi bất cứ ai.

Buổi sáng, Phong Đạt dậy đúng giờ, ngồi ăn sáng cùng với cả nhà.

Hoài Thương len lén nhìn sắc mặt bình thản, và lãnh đạm của anh trai, không đoán được anh trai đang có dự tính gì trong đầu.

Phong Đạt làm như không nhìn không thấy cô em gái Hoài Thương đã để ý đến sắc mặt của mình trong suốt bữa ăn.

“Phong Đạt, bố nghe nói con muốn bay về Nước trong tháng này ?” Hoàng Tuấn Kiệt thâm trầm nhìn con trai. Hắn không hỏi, không có nghĩa là hẳn không biết hai đứa con gái đang làm gì.

“Vâng. Cũng sắp đến ngày phải nhập học rồi, con muốn về Nước chuẩn bị vài thứ.” Phong Đạt không dám nhìn vào đôi mắt đen sâu của Hoàng Tuấn Kiệt, rất sợ bị bố phát hiện ra tâm tư rối loạn trong lòng mình.

“Bố mẹ cũng có dự định bay về Nước trong tháng này. Nếu thế, cả nhà chúng ta sẽ đi cùng với nhau.” Hoàng Tuấn Kiệt tao nhã nâng ly rượu trên môi, nhấp một ngụm nhỏ.

Trên khuôn mặt Phong Đạt thoáng hiện lên nét tươi cười: “Con rất vui.”

Hoài Thương thấy sáng nay anh trai lạ lắm, cách ăn nói thật khác thường, cứ như thể đã biến thành một người khác.

Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm vốn có ý định mời gia đình Vũ Gia Minh ở lại biệt thự, nhưng Vũ Gia Minh từ chối. Họ cũng có nhà riêng trên đất Hồng Kông, và lại họ cũng ngại, không muốn làm phiền cuộc sống riêng tư của gia đình Hoàng Tuấn Kiệt.

Ăn xong, Phong Đạt đứng lên, lễ phép chào cả nhà: “Thưa ông nội, thưa bố mẹ, con đi.”

“Ừ, con đi đi, làm gì cũng phải cẩn thận.” Từ đầu đến cuối bữa Thư Phàm không nói gì, trước khi con gái ra đến cửa, đã ngẩng đầu lên, dịu dàng dặn dò một câu.

“Vâng, con biết rồi. Cảm ơn mẹ.” Phong Đạt xúc động, run giọng đáp, hốc mắt đỏ hoe.

Phong Đạt cố gắng nuốt nước mắt trở vào trong, không muốn cả nhà biết mình đang khóc. Đi nhanh như chạy trốn, Phong Đạt đi xuyên qua phòng khách, vòng ra sau hông nhà, tiến đến garage để xe.

“Anh trai...” Hoài Thương đuổi theo Phong Đạt.

“Thủy Tiên, anh đang rất mệt, anh không muốn nói nhiều với em, cũng không muốn nghe em mè nheo và làm nũng đòi đi theo anh.” Phong Đạt đội mũ bảo hiểm, dứt chiếc khóa vào ô, nổ máy chuẩn bị phóng xe đi.

“Anh vẫn còn tiếp tục muốn làm tài xế riêng của Trác Phi Dương sao? Em biết em sai rồi, nhưng anh cũng không thể đổ hết tội lỗi lên đầu em. Tối hôm qua, em nói thế cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi.” Hoài Thương nhìn Phong Đạt, phụng phịu nói.

Phong Đạt vron tay, xoa nhẹ vào đầu cô em gái, mỉm cười thân thương: “Anh biết. Anh quên không nói với em, anh xin lỗi, anh cũng quá nóng nảy khi trách mắng em, là anh không tốt, không nghĩ một phần trách nhiệm là do anh.”

Hoài Thương cười vui vẻ, đáy mắt long lanh lệ: “Anh đừng nói thế, chúng ta là anh em ruột cơ mà. Em thích người anh trai nghịch ngợm và hoạt bát mọi hôm hơn.”

Phong Đạt bật cười, nheo mắt nhìn cô em gái: “Anh vẫn là anh, em vẫn là cô em gái duy nhất anh yêu thương, vĩnh viễn cũng không thay đổi.”

“Anh hai...” Hoài Thương cảm động, vòng tay ôm chặt lấy Phong Đạt.

Hoài Thương giấu khuôn mặt nhỏ nhắn của mình sau hõm vai Phong Đạt, trên môi nở một nụ cười gian trá. Anh trai... anh đừng trách em giờ thủ đoạn với anh, ai bảo anh hay ăn hiếp em

“Anh trai, anh thật sự muốn tiếp tục đến công ty của Trác Phi Dương làm tài xế sao?” Hoài Thương lặp lại câu hỏi lúc nãy.

Tức giận và bức bối của Phong Đạt đã tiêu tán được phần nữa, Phong Đạt hạ giọng trả lời: “Đúng thế, mà cũng không phải như thế. Hôm nay là buổi làm việc cuối cùng của anh, sau đó anh sẽ đệ đơn xin nghỉ việc.”

“Sao anh không nghỉ việc luôn đi, cần gì phải nộp đơn xin nghỉ việc. Sáng hôm qua, Trác Phi Dương đã đáp ứng yêu cầu của em rồi còn gì, chỉ cần anh muốn nghỉ việc, anh có thể nghỉ bất cứ lúc nào.” Hoài Thương sợ Phong Đạt đến công ty của Trác Phi Dương, đến lúc gặp lại hẳn, sự tình sẽ không còn nằm trong tầm kiểm soát nữa. Anh trai là một người cố chấp và hiếu thắng, một khi muốn làm việc gì, sẽ phải làm bằng được.

Phong Đạt cúi đầu nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, thấy kim chỉ giờ đã chỉ đến gần con số bảy, vội bảo em gái: “Thủy Tiên, anh phải đi, có chuyện gì sau khi về nhà, hai anh em mình sẽ nói chuyện với nhau sau.”

“Vâng, anh đi cẩn thận.” Trái ngược với mọi hôm, sáng nay Hoài Thương không khóc không nháo, không đòi đi theo, ngoan ngoãn để cho Phong Đạt đi.

Phong Đạt kinh ngạc, không dám tin vào lỗ tai mình, cứ tưởng sẽ phải tiêu tốn không ít nước bọt mới cắt đứt được cái đuôi hay đòi đi theo mình.

“Anh hai, còn không mau đi đi? Anh đang chần chờ, chẳng lẽ là muốn em đi cùng anh?” Hoài Thương cười vô hại, nhưng đôi mắt lại hết sức gian xảo.

Phong Đạt thức thối, nhanh chóng khởi động xe mô tô, phóng vụt đi, để lại sau lưng một làn khói mỏng.

Hoài Thương một tay khoanh trước ngực, một tay xoa cằm, cười đến đắc ý: “Anh trai, đừng tưởng có thể gạt bỏ em ra khỏi chuyện này. Anh không cho em đi cùng, không có nghĩa là em không thể tìm được cách.”

Chờ hình bóng của Phong Đạt chớm khuất sau cánh cửa sắt, Hoài Thương với tay cầm lấy chiếc túi xách hình màu trắng đã giấu sẵn ở đây từ khi nào, mài gót chân, bôi dầu mỡ, dùng hết sức lực chạy đuổi theo chiếc xe mô tô màu xám đen.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm đứng trên bậc thềm, nhìn cảnh hai đứa con gái nối đuôi nhau rời khỏi nhà.

“Bọn chúng đã lớn hết cả rồi.” Thư Phàm ca thán.

Hoàng Tuấn Kiệt nheo mắt cười, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má vợ: “Em nói đúng, chúng đã lớn hết cả rồi.”

Chạy được ra đến cổng, Hoài Thương vẫy tay, bắt được một chiếc xe tắc xi, bảo anh ta bám theo chàng thanh niên đang cưỡi xe mô tô, mặc bộ vét màu xám đen đằng trước.

Tài xế lưỡng lự hỏi Hoài Thương: “Tại sao phải bám theo chàng thanh niên cưỡi xe mô tô phân khối lớn kia ?”

Vốn là một cô gái giỏi đóng kịch, Hoài Thương buồn rầu nói: “Anh..anh ấy là người yêu của em, nhưng...nhưng lại lừa dối, lén lút hẹn hò với một người khác. Em vì muốn nhìn thấy tận mặt cô tình nhân bí mật của anh ta, nên mới phải sử dụng cách này.”

Tài xế đồng cảm bảo Hoài Thương: “Được rồi, em đừng buồn. Anh sẽ giúp em bám đuôi theo anh ta.”

“Cảm ơn anh.” Hoài Thương một tay quệt nước mắt, một tay che miệng cười trộm.

Vì muốn viết bài báo về Bách Khải Văn, Phong Đạt đã tiêu tốn một khoảng thời gian không nhỏ để điều tra về hắn. Mất gần hai tháng, Phong Đạt mới nắm được sơ qua lịch làm việc, nhà ở, công ty và các địa điểm hắn thường xuyên đến vào buổi tối.

Dừng xe trước cổng một tòa cao ốc hơn 10 tầng, Phong Đạt nhìn ánh nắng mặt trời phản chiếu qua ô cửa kính trong suốt màu xanh dương.

Tuy đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, nhưng tâm vẫn không thể yên, rất sợ Bách Khải Văn bắt nốt được mình trước khi chạy trốn.

“Thật là khổ. Tự nhiên lại trêu chọc vào một kẻ khó ưa như Bách Khải Văn, nếu mình biết hắn là một kẻ vô sỉ và thủ đoạn như thế, mình đã không ngu ngốc nhận bài báo đó rồi.” Phong Đạt than thở, hận không thể đánh hư đầu óc đen tối của Bách Khải Văn.

“Giá mà tên Bách Khải Văn kia được nhà chùa tụng kinh siêu độ thì tốt biết mấy nhỉ.” Khóe môi Phong Đạt cong lên thành một nụ cười, rất hài lòng với những lời ‘tốt đẹp’ vừa nói ra, một chút cũng không cảm thấy tội lỗi. Nếu Bách Khải Văn mà nghe được những lời này, chỉ sợ hắn sẽ học máu mà chết.

“Làm theo kế hoạch thôi, thời gian của mình không còn nhiều nữa.” Phong Đạt trèo xuống xe, đạp chân chống, tút chìa khóa xe.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng tự trấn an bản thân mình, Phong Đạt tiến vào trong tòa cao ốc. Phong Đạt không sợ bị Bách Khải Văn bắt gặp cũng là có lý do, theo những gì mà Phong Đạt điều tra được Bách Khải Văn là người ưa sạch sẽ và bí ẩn, hắn không bao giờ xuất hiện công khai trước mặt nhân viên của mình. Văn phòng của hắn nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà, có thang máy đi riêng, mỗi khi đến công ty, hắn ngồi im trên văn phòng, không muốn ai quấy rầy, ngoại trừ cô thư kí và trợ lý riêng.

Tuy nhiên để phòng ngừa những trường hợp xảy ra không nằm trong dự đoán, Phong Đạt đã thay đổi kiểu tóc, trên mắt đeo một cặp kính cận màu trắng trông trí thức và trang nghiêm.

Khuôn mặt non mềm và xinh đẹp của Phong Đạt, kết hợp với thân thể thon gầy tạo nên vài phần anh khí, cuốn hút ánh mắt của người khác.

Tiến đến quầy tiếp tân của công ty, Phong Đạt cười ngọt ngào nói: “Chào cô, tôi muốn chuyển cho ông Văn một món đồ.”

Cô nhân viên ngây người nhìn Phong Đạt. Nếu Phong Đạt là một chàng trai sẽ khiến nhiều cô gái phải điêu đứng, nếu là một cô gái sẽ khiến đàn ông phải khụy lỵ quỳ dưới chân.

“Cậu...à anh...” Cô nhân viên lúng túng, không biết phải xưng hô với Phong Đạt thế nào.

Phong Đạt vẫn giữ nụ cười ngọt ngào trên môi, nheo mắt nhìn cô nhân viên: “Gọi tôi Phong Đạt được rồi.”

“Phong Đạt, xin chào...” Cô nhân viên hơi đỏ mặt, bẽn lèn nở một nụ cười: “Cậu muốn gửi đồ gì cho Tổng giám đốc Văn.”

Phong Đạt liếc mắt nhìn xung quanh một lượt, khóe môi nhếch lên, đoán biết thế nào Bách Khải Văn cũng đã sớm dự liệu mình sẽ tìm cách trả lại hắn chiếc hộp gỗ đựng đá quý, nhưng không ngờ được mình lại mạo hiểm đến tận đây, đích thân mang trả lại chiếc hộp gỗ cho hắn.

“Như vậy mới tạo được bất ngờ chứ ? Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, không phải sao ?” Phong Đạt cười thâm.

Thu lại thần sắc thâm trầm của mình, Phong Đạt đẩy gọng kính, hạ giọng hỏi cô nhân viên: “Tổng giám đốc Văn đến đây công ty rồi chứ ?”

Thấy chàng thanh niên có khuôn mặt xinh đẹp và anh tuấn này chỉ hỏi về lịch công tác của Tổng giám đốc, nghĩ Phong Đạt có việc muốn nhờ vả, đã hạ thấp giọng, nói nhỏ chỉ đủ cho Phong Đạt nghe: “Tổng giám đốc sẽ không gặp bất cứ ai, nếu như không có lịch hẹn trước, hay đứng vào lúc ông ấy không vui. Nghe lời khuyên của tôi, cậu nên về nhà trước đi, để lại tên và số điện thoại, có gì tôi sẽ cố hết sức giúp cậu.”

“Cảm ơn cô.” Phong Đạt nhìn cô nhân viên bằng con mắt hào cảm, cứ tưởng nhân viên trong công ty của tên kia đều là những kẻ khó ưa, xem ra mình đã vợ thừa cả nắm mất rồi.

“Tôi đến đây vì có món đồ cần giao cho Tổng giám đốc Văn, phiền cô chuyển đến tận tay cho ông ấy.” Phong Đạt kéo khóa túi ba lô, cẩn thận đặt một

chiếc túi xộp màu trắng trên mặt bàn gỗ.

“Điều này ...” Cô nhân viên nghi hoặc nhìn túi quà trên mặt bàn gỗ, rồi lại ngẩng đầu nhìn Phong Đạt: “Tổng giám đốc Văn có biết cậu là ai không?”

Phong Đạt thoải mái cười tươi: “Tổng giám đốc Văn chẳng những biết tên tôi, còn biết rất rõ nữa là đằng khác. Việc này xin phiền cô.”

Phong Đạt nói xong, xoay người bước đi luôn, rất sợ Bách Khải Văn đột nhiên xuống đây. Nếu thế thì thảm rồi, không phải là thảm mà vô cùng thảm.

Nghĩ đến những hành động vô sỉ của Bách Khải Văn đã làm với mình, Phong Đạt rung hết cả mình, cước bộ cũng nhanh hơn.

Cô nhân viên gọi với theo Phong Đạt, nhưng Phong Đạt không quay lại.

Không còn cách nào khác, lại nghĩ Tổng giám đốc biết chàng thanh niên tên Phong Đạt kia là ai, cô nhân viên gấp gấp nổi điện thoại bàn, trực tiếp gọi cho thư kí riêng của Bách Khải Văn.

Trao đổi hai ba câu ngắn ngủi, nói thì chậm mà xảy ra lại quá nhanh, sau khi được thư kí báo cáo lại, Bách Khải Văn đã hạ lệnh cho người phong tỏa cả tòa cao ốc, chặn các lối ra vào ngay lập tức.

Phong Đạt đứng trên bậc thềm, lắc đầu cười khò: “Bách Khải Văn, anh đây là muốn bức tôi vào đường cùng thì anh mới bỏ qua cho tôi sao? Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tôi không muốn làm tình nhân của anh, cũng không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh cả.”

Đúng vào lúc tâm trạng Phong Đạt rối bời, tự mắng mình ngu ngốc, đánh giá quá thấp khả năng của Bách Khải Văn, điện thoại của Phong Đạt đổ chuông.

“Thủy Tiên.” Phong Đạt thật sự không còn tâm tư để buồn chuyện qua điện thoại với em gái.

“Anh trai...” Hoài Thương thì thào: “Anh có cần em giúp anh không?”

Phong Đạt cau mày, thấy trong câu nói của Hoài Thương có đầy ẩn ý, như thế....Phong Đạt cả kinh, nghiêng răng quát nhỏ: “Em đang ở đâu, nói mau? Em đã bám theo anh đúng không?”

“Anh trai, đừng lớn tiếng như thế, anh không muốn bị Bách Khải Văn phát hiện ra anh đang trốn sau gốc cây chứ?” Hoài Thương không quên nhắc nhở ông anh nóng tính của mình.

“Chết tiệt, Hoàng Hoài Thương, em muốn anh tức chết vì em đúng không? Anh đã dặn em là không được đi theo anh cơ mà?” Phong Đạt thở phì phì, nghiêng răng kêu ken két, hai mắt bốc hỏa.

“Đừng nóng, trước tiên nghĩ cách an toàn thoát ra khỏi đây đã, khi nào an toàn về đến nhà, em sẽ ngoan ngoãn đứng nguyên một chỗ cho anh đánh, được chưa?” Hoài Thương bò lại gần đến gốc cây, nơi mà Phong Đạt đang núp.

“Cốp.” Phong Đạt không lưu tình gõ thật mạnh vào đầu cô em gái.

“Đau quá.” Hoài Thương oán hận, trừng mắt nhìn anh trai. Phong Đạt ra tay không nhẹ, Hoài Thương vì thế mà rên rầm mãi.

“Em hại chết anh rồi, em có biết không?” Phong Đạt túm cổ cô em gái, rít giọng mắng: “Một mình anh còn có thể yên tâm, bình tĩnh nghĩ cách, nhưng nếu có thêm cả em, anh làm sao có thể bình tĩnh nổi. Anh không muốn kéo em xuống vũng bùn.”

Chỉ cần nghĩ Hoài Thương ngây thơ, trong sạch như một tờ giấy trắng bị hủy hoại trong tay tên vô sỉ Bách Khải Văn kia, Phong Đạt thấy lồng ngực mình bị bóp nghẹt, không thể thở được.

“Anh đừng lo, chúng ta sẽ an toàn thoát khỏi đây.” Hoài Thương vỗ nhẹ vào vai Phong Đạt, dụi đầu vào ngực Phong Đạt.

“Con quý, em đang làm gì thế hả?” Phong Đạt vừa ngượng vừa bực mình. Tuy là hai chị em sinh đôi, nhưng dù sao cũng là một cô gái chưa chồng, sao cô em không biết xấu hổ còn dám... ..

“Anh hai...” Hoài Thương chớp chớp mắt tỏ vẻ vô tội nhìn Phong Đạt, không hiểu mình làm sai ở đâu.

Da đầu Phong Đạt run lên, đúng là trúng phải tà, thật sự bị trúng tà. Tại sao số con xui xẻo và khổ thế này trời? Phong Đạt oán hận gào thét trong lòng. Tại sao con luôn phải chịu đựng những con người có tính cách không được bình thường, tại sao thế?

“Chúng ta chơi trò dương đông kích tây đi.” Hoài Thương tươi cười bảo anh trai: “Chúng ta là hai chị em sinh đôi không phải sao? Anh có muốn làm bọn vệ sĩ của Bách Khải Văn hoa mắt chóng mặt vì chúng ta không?”

“Đây không phải là một ý kiến tồi, nhưng...” Trong lòng Phong Đạt không nhận được lo lắng cho sự an toàn của cô em gái: “Nhớ em bị Bách Khải Văn bắt được thì sao?”

“Anh yên tâm, sẽ không có chuyện đó đâu.” Hoài Thương vỗ ngực, tự tin cam đoan với Phong Đạt.

Phong Đạt phì cười nhìn cô em gái đang trưng ra bộ mặt với dòng chữ: “Ta đây là một tiểu nữ hiệp.”

“Nhớ phải cẩn thận.” Không còn cách nào khác, Phong Đạt đành phải cẩn thận, nuốt xuống lo lắng và bất an, làm theo kế sách của Hoài Thương.

Hoài Thương không đợi Phong Đạt nói lần thứ hai, đã chạy vọt đi.

Phong Đạt trợn mắt há mồm nhìn cảnh Hoài Thương hết lần rồi lại bỏ như một bộ đội đặc công, chỉ kém không mang theo súng.

Trời ạ...con phát điên lên mất. Phong Đạt ôm lấy đầu, không ngừng rên rỉ.

Bách Khải Văn xem ra rất thích chơi trò đầu trí tuệ với Phong Đạt, hầu như nhân viên an ninh trong tòa cao ốc đều được cử đi để bắt Phong Đạt.

Hoài Thương chạy qua chạy lại trước mặt hai người vệ sĩ của Bách Khải Văn, chẳng những không một chút ý thức được hoàn cảnh nguy hiểm của mình, còn cười tươi như hoa, chớp chớp mắt ‘đưa tình’ với họ.

Chạy nấp vào trong một chậu cây cảnh, Phong Đạt tức đến nổi suýt té xỉu, máu nóng chạy rần rật lên não.

“Mình...mình nhất định phải giết chết con nhóc yêu tinh kia. Trời ạ...đã là lúc nào rồi mà nó vẫn còn tâm trí để chơi đùa?” Phong Đạt siết chặt nắm đấm, mười đốt ngón tay kêu răng rắc.

Hoài Thương đã thành công gây sự chú ý của nhóm vệ sĩ, bọn họ lập tức hò hét nhau, đuổi theo Hoài Thương.

Phong Đạt vừa tức vừa lo sợ cho cô em gái, hít một hơi thật sâu, cố gắng ngăn bản thân mình không làm theo cảm xúc nhất thời, phá hỏng tất cả kế hoạch mà cả hai chị em đã khổ cực vạch ra, tự nhủ với lòng là phải học cách tin tưởng cô em gái. Sau khi nhóm vệ sĩ kia rời đi, đã chạy theo một hướng khác.

Sở dĩ nhóm vệ sĩ đuổi theo Hoài Thương, mặc dù Hoài Thương đang mặc một chiếc quần jeans, áo len cộc tay, không phải là một bộ đồ vét, vì bọn họ đã được Bách Khải Văn dặn dò từ trước, chỉ cần trông thấy một cô gái hay một chàng trai có khuôn mặt giống như trong ảnh, lập tức bắt người, không cần biết người đó là Thy Dung hay Hoài Thương. Bách Khải Văn không sợ trộm gà mất nắm thóc, chỉ cần bắt được cô em gái Hoài Thương cũng chẳng khác gì đã bắt được Thy Dung, hai chị em bọn họ vốn tình thâm nghĩa trọng làm sao có thể bỏ qua an nguy của người kia.

(Để tránh gây hiểu nhầm như trước, hai nửa thân phận giả nam của Phong Đạt đã bại lộ, mình sẽ gọi đúng theo tên thật của nhân vật.)

Thy Dung và Hoài Thương chạy theo hai hướng khác nhau. Chị chạy ra hướng công đảng mé Tây, em chạy ra hướng công đảng mé Nam.

Nhận được điện báo của vệ sĩ, Bách Khải trầm thấp nở một nụ cười: “Thy Dung, không ngờ em có gan dám đến tận đây để trả lại đồ cho anh. Em cho là có thể an toàn ra khỏi đây sao?”

Bách Khải Văn nhìn hình ảnh chạy trốn của hai chị em Thy Dung trên màn hình máy vi tính, tất cả các góc quay đều rất rõ nét, nói một cách chính xác, hẳn sớm đã đoán biết được Thy Dung sẽ không đơn giản chịu nhận thua hẳn như vậy, nhưng không ngờ cô nhóc lại bạo gan đến thế...

“Trò chơi càng lúc càng thú vị.” Bách Khải Văn cười khế, tay chống cằm, mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy vi tính.

Hoài Thương bị ba người vệ sĩ bao vây vào giữa.

“Biết điều thì thức thối chịu trôi đi, đừng bắt chúng tôi phải sử dụng quyền cước.” Một trong ba người vệ sĩ lên tiếng. Họ nhận lệnh bắt hai chị em Thy Dung, trước đó Bách Khải Văn đã căn dặn không được phép gây một chút thương tích cho hai người dù là nhỏ nhất, chính vì thế họ hy vọng có thể dùng lời nói ôn hòa để thuyết phục Hoài Thương.

Hoài Thương hốc mắt đỏ hoe, nước mắt tuôn ra như mưa, vừa quệt tay lau nước mắt, vừa khóc nức nở: “Các...các người cậy đông ăn hiếp một cô gái chân yếu tay mềm, tôi...tôi sẽ....”

“Tiểu thư, ông Văn chỉ muốn mời cô lên văn phòng làm khách thôi.” Nước mắt của Hoài Thương đã khiến tâm cứng rắn của ba người đàn ông mềm nhũn.

Hoài Thương lộ ra một nụ cười hồ ly, giả vờ đáng thương nói: “Thế...thế cũng được, chỉ cần các anh hứa không làm gì tổn hại đến tôi.”

“Được, được, chúng tôi hứa.” Ba người vệ sĩ trao đổi ánh mắt, thờ phào nhẹ nhõm, khi không cần phải động chân động tay đã dễ dàng thuyết phục được Hoài Thương đi theo mình.

Nụ cười vui sướng chưa kịp nở trên môi, không biết Hoài Thương đã cầm sẵn một bình xịt hơi cay từ bao giờ, chỉ thấy mắt hoa lên, sau đó.....

“Xoẹt, xì....” kèm theo một loạt tiếng hét chói: “A...a...a...cay quá....”

Trước khi chạy vọt đi, Hoài Thương đắc ý nói: “Cho các người biết, bản cô nương có thể ngủ một lần nhưng tuyệt đối không có lần thứ hai. Hôm khác chúng ta lại chơi đùa tiếp.”

Cay đến chảy cả nước mắt, ba người đàn ông cảm hận quát ầm lên, không dám lơ là trách nhiệm của mình, vừa chạy đuổi theo Hoài Thương, vừa dùng khăn tay lau nước mắt, hình ảnh này của bọn họ khiến người đi trên vỉa hè ngơ ngác nhìn.

Thy Dung mạnh mẽ và khỏe khoắn hơn Hoài Thương đã an toàn trốn thoát ra ngoài trước mấy phút, vì lo lắng cho sự an toàn của cô em gái đã nấp sau một tấm bảng hiệu cách tòa nhà cao ốc không xa, tay run run bấm phím điện thoại, gửi một tin nhắn cho cô em gái.

Trước khi cùng nhau chạy trốn, đã thống nhất không gọi điện cho người kia khi đã an toàn trốn ra ngoài, chỉ gửi tin nhắn và để chuông thư tín ở chế độ rung. Không gọi điện vì sợ gọi đúng vào lúc người kia đang nấp ở một chỗ nào đó, chuông điện thoại sẽ khiến người kia bị lộ tẩy.

Năm giây sau, Thy Dung nhận được một tin: “Safe.”

Thy Dung vui sướng như điên, hốc mắt nóng lên, tay bật chặt miệng, trái tim đã lấy lại được những nhịp đập bình thường.

Biết cô em gái đã an toàn, Thy Dung không dám quay lại tòa cao ốc lấy xe mô tô, đành nhờ một vệ sĩ của bố đến lấy giúp mình.

Sắp xếp đầu vào đây, Thy Dung yên tâm rời đi.

Nhiều khi sự việc diễn ra thuận lợi ban đầu, nhưng không có nghĩa sẽ may mắn về sau.

“Đứng lại.”

Thy Dung trấn động, giật mình hốt hoảng khi nghe thấy tiếng hét trầm ồm của hai người đàn ông mặc vét đen.

Thy Dung khóc không ra nước mắt, co giò bỏ chạy thật nhanh.

“Bách Khải Văn chết tiết, tôi nguyên rủa anh.” Thy Dung không thể nhịn được nữa rồi, đã phun trào tức giận tích tụ trong người bằng cách vừa chạy vừa không ngừng mắng chửi hằn.

Thy Dung nghĩ: “Có lẽ kiếp trước mình có huyết hải thâm thù với Bách Khải Văn, nên kiếp này mình mới bị Bách Khải Văn liên tục đuổi bắt. Thật là tức chết. Bách Khải Văn, anh hãy chờ đây, tôi nhất định sẽ trả đũa gấp hai lần, không, gấp năm lần những gì anh đã gây ra cho tôi. Đã chiếm tiện nghi của lão tử, còn dám cho người đuổi bắt lão tử khắp nơi. Rút cuộc lão tử nợ nần gì nhà người hả ?”

Cuối cùng Bách Khải Văn đã thành công chọc Thy Dung phát hỏa. Trời thì oi bức, chạy dưới cái nắng gần 30 độ C, đất chật người đông, xe cộ xả khói, mồ hôi nhễ nhại, chạy được một lúc đáng về điềm đạm và gọn gàng của Thy Dung đã được thay thế bằng đáng về chật vật, chạy trời chết, chạy không kịp thở.

Nếu còn tiếp tục chạy, Thy Dung không tự tin có thể cố gắng duy trì đến cùng, chỉ sợ sớm đã bị đột quy mà chết. Tên Bách Khải Văn vô sỉ kia đúng là sao quá tạ của mình mà.

“Đứng lại.”

Hai người đàn ông mặc vét đen vẫn tiếp tục kiên trì bám theo Thy Dung không rời. Nếu không bắt được Thy Dung, họ quyết không dừng lại, mặc dù họ cũng đã chạy đến rã rời cả chân tay, quần áo ướt đẫm mồ hôi, nhưng họ trông vẫn khá hơn Thy Dung.

“Hai người không thấy mệt chết, tôi cũng đã mệt chết rồi. Hai vị đại nhân đại lượng có thể cho tôi nghỉ ngơi một chút được không ?” Thy Dung cố lấy hơi, nói vọng lại phía sau hai người đàn ông đang đuổi theo mình.

“Tiểu thư nếu muốn nghỉ ngơi có thể về làm khách trong nhà của ông chủ chúng tôi, đâu cần phải vất vả nghỉ ngơi tại nơi hỗn tạp, nhiều người qua lại và nóng bức thế này.” Một trong hai người vệ sĩ khéo ăn khéo nói, đã hạ thấp giọng bảo Thy Dung.

Thy Dung nghe điều kiện của anh ta cũng thấy thật là tốt. Được nghỉ ngơi trong một căn phòng đầy đủ tiện nghi, có máy lạnh và người hầu hạ, ai mà chẳng thích, Thy Dung tuyệt chút nữa là đồng ý, nhưng chợt nghĩ nếu mình thực sự chấp nhận yêu cầu trở thành tình nhân của Bách Khải Văn đâu cần phải trốn đông trốn tây thế này, bao nhiêu giọt mồ đã chảy ra, tiêu tốn bao nhiêu năng lượng calo do phải vận động từ lúc này đến giờ đều vô ích cả sao ? Hừ... mình đâu có ngu như thế.

“Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng tôi thấy khí trời trong xanh và thoáng đãng thế này cũng tốt.” Thy Dung cảm thán, than lên một tiếng, làm ngay một bài văn tả cảnh.

Hai vệ sĩ ghen hờn trên trời nhìn Thy Dung, nửa ngày không thốt nổi một câu.

Trời nóng như đổ lửa, xăng xe mù mịt chướng khí như thế này mà tốt sao ?

“Chúng ta tiếp tục chơi trò đuổi bắt chứ ?” Thy Dung rất lịch sự hỏi hai người vệ sĩ.

Hai người vệ sĩ sớm đã bị những lời nói hết sức ‘văn chương’ của Thy Dung dọa cho hồn siêu phách lạc rồi.

Ba người tiếp tục người đuổi người chạy. Thy Dung duy trì một khoảng cách với hai người vệ sĩ, mỗi khi quá mệt mỏi không thể chạy tiếp được nữa, Thy Dung đều nói hươu nói vượn, giả mù xa mưa đánh lạc hướng chú ý của hai người vệ sĩ, tuy nhiên vẫn không thể khiến cho họ nản lòng, họ vẫn kiên trì bám theo sát gót.

Chạy được một lúc, Thy Dung đã không còn sức để mà tán hươu tán vượn với hai người phía sau nữa, vừa chạy vừa thở hổn hển.

Từ xa, một chiếc ô tô Ford Ranger vượt qua hai người vệ sĩ, tiến nhanh gần đến hình dáng nhỏ nhắn đang chật vật vì chạy của Thy Dung.

“Lên xe.”

Chiếc xe ô tô Ford Ranger dừng lại, cánh cửa xe ô tô ngay lập tức mở ra.

Thy Dung kinh ngạc nhìn người đàn ông đang ngồi trong xe ô tô. Khi biết người đó là ai, nội tâm chưa kịp nghĩ gì, đã vội vã trèo lên ngồi trên ghế xe.

Cánh cửa xe ô tô được đóng lại cũng nhanh như lúc được mở ra.

“Chủ....chủ tịch...” Thy Dung lắp bắp chào Trác Phi Dương. Sau khi cô em gái vô tình làm lộ thân phận nữ nhi của mình, Thy Dung không biết phải đối mặt với hắn thế nào.

“Cậu và Bách Khải Văn rút cuộc có ân oán gì mà lần nào tôi gặp cậu, cũng thấy cậu bị người của hắn đuổi bắt?” Trác Phi Dương cau mày nhìn khuôn mặt đỏ bừng, lấm tấm mồ hôi của Thy Dung.

Thy Dung gượng cười: “Chuyện này nói ra thì rất dài. Tôi nghĩ một vị chủ tịch như ngài sẽ không thích nghe mấy chuyện râu ria này đâu.”

Cuộc sống của Thy Dung không thể dùng một từ “thảm” để hình dung, mà phải nói là cực kì thê thảm, thê thảm đến mức độ, Thy Dung muốn ngửa cổ lên trời hét to vài tiếng.

“Lần nào gặp hắn cũng vô tình cho hắn thấy hình ảnh lòi thối, xóc xếch của mình, làm sao mà vui cho nổi.” Thy Dung rầu rĩ nghĩ thầm: “Thôi thì nhân tiện gặp lại hắn ở đây, coi như là cơ hội trời cho, mình nộp luôn đơn xin nghỉ việc là xong.”

Đã có sẵn chủ ý trong đầu, Thy Dung liền kéo khóa túi ba lô, lục tìm một phong bì màu trắng, hai tay cung kính đưa cho Trác Phi Dương.

“Chủ tịch, tôi thành thật xin lỗi ngài. Tôi đã giấu không nói cho ngài biết tôi là nữ, hơn nữa còn cả gan dám cải trang vào công ty ngài làm việc. Ngài biết tôi là nữ, chẳng những không trách cứ, không giận, còn cứu tôi mấy lần, tôi cảm tạ ngài, mong ngài nhận lấy đơn xin nghỉ việc của tôi, ân tình của ngài, tôi sẽ không bao giờ quên.” Phải nói những lời buồn nôn này, Thy Dung nổi hết cả da gà.

Trác Phi Dương nhếch mép, cười lạnh: “Cậu thật sự muốn xin nghỉ việc?”

Thy Dung chột dạ không dám nhìn vào mắt Trác Phi Dương, hơi nhìn lướt qua khuôn mặt tuấn tú và đôi môi gợi cảm của hắn.

Trời ạ...con đang nghĩ gì thế này? Thật là bậy bạ hết sức, Trác Phi Dương là trưởng bối của mình, là ân nhân của mẹ, tại sao mình có thể...có thể...

Trong nháy mắt, mặt Thy Dung có một rặng mây màu hồng, tim gia tốc đập thật nhanh.

Thấy Thy Dung ngoài ngơ ngơ ngẩn ngẩn, lẩm bẩm nói những lời vô nghĩa trong miệng, gãi đầu gãi tai, bộ dạng lúng túng như gà mắc tóc, không trả lời câu hỏi của mình.

Ban đầu, Trác Phi Dương sững sốt, cau mày khó hiểu, nhưng chỉ một lát sau đó, một nụ cười thâm thúy nở trên môi hắn.

“Tuy cậu không thể làm tài xế riêng của tôi, nhưng tôi có thể sắp xếp một công việc khác cho cậu. Cậu rất giỏi về hacker đúng không, có muốn làm trong tổ kĩ thuật không?” Trác Phi Dương hứng thú nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Thy Dung, không biết do say nắng hay do quá xấu hổ.

“Cảm...cảm ơn chủ tịch, nhưng tôi tự xét thấy bản thân mình ngoài gây họa, không giúp ích gì nhiều cho công ty của ngài. Tôi nghĩ là tôi nên nghỉ việc đi thôi.” Thy Dung tự hạ thấp chính mình, mục đích duy nhất là muốn chạy trốn, không quá mức thân cận với Trác Phi Dương.

Nụ cười trên môi Trác Phi Dương tắt dần, như ánh sáng cuối cùng của ban ngày.

“Cậu không muốn đi làm hay sợ hãi và lo lắng điều gì?” Trác Phi Dương đã sớm nhận ra điều không bình thường trong con người Thy Dung. Tuy vẫn không thể đoán được đó là điều gì, nhưng hắn tin tưởng vào giác quan nhạy bén của mình.

Thy Dung cả kinh, suýt chút nữa đã bật ra một tiếng hét chói tai. Có cần phải thông minh như thế không, giả ngu một chút cũng đâu có chết người?

Trong lòng Thy Dung đang giãy dụa, tốn không ít tâm tư mới thành công tìm được một chân tài xế riêng, được đưa đón Trác Phi Dương hàng ngày, Thy Dung cảm thấy nuối tiếc những tháng vui vẻ đã qua, nhưng nếu đã là mộng ảo thì nên sớm kết thúc đi, tránh đau khổ và thất vọng về sau này.

Thy Dung cười yếu ớt: “Tôi không sợ cũng không lo lắng điều gì cả. Tôi đã nói rồi là do tôi tự xét thấy bản thân mình quá vô dụng chỉ gây họa cho người khác.”

Trác Phi Dương lạnh lùng nói: “Đừng lấy cớ này nọ để làm lá chắn cho mình. Cậu không muốn làm tài xế riêng của tôi, cũng không muốn đến công ty làm việc thì cứ nói thẳng, tôi là một ông chủ, không phải là một tên ác bá, tôi sẽ không bắt cậu làm những gì mà cậu không muốn, huống hồ cậu và tôi không mắc nợ ân tình gì cả.”

“Chủ tịch.” Hốc mắt đỏ hoe, nghe mấy câu nói tuyệt tình của Trác Phi Dương, Thy Dung rất muốn khóc. Thy Dung rất bội phục mẹ Thur Phàm, chỉ có duy nhất một mình mẹ mới nắm được tâm của người đàn ông lạnh lùng và cao ngạo này. Hắn đang ngồi rất gần nhưng lại xa vời quá.

Thy Dung cắn chặt môi, cổ ngăn dòng lệ trực trào trên khóe mắt, môi nhếch lên một nụ cười như có như không: “Chủ tịch có thể nói bất cứ điều gì mà chủ tịch thích, tôi không muốn tranh cãi với ngài.”

Không muốn mình thêm tâm phiền ý loạn, Thy Dung nói ngắn gọn: “Tôi xin nghỉ việc.”

Mọi chuyện nếu đã không thể vãn hồi, tại sao phải cố níu kéo, phải chạy theo, làm như thế sẽ được thứ gì, liệu có thể lật ngược được tình thế sao? Trái tim của con người vốn là thứ khó nắm bắt. Thy Dung tình nguyện buông tha cho tất cả, không muốn chạy theo thứ ảo ảnh xa vời không có thực.

Trác Phi Dương và Thy Dung im lặng nhìn nhau, mãi một lúc lâu thật lâu, cả hai cũng không ai bảo ai câu nào.

“Mục đích mà cậu tìm cách tiếp cận tôi là gì?” Trác Phi Dương khắc nghiệt buông ra một câu. Hắn không muốn động tâm, nhưng hết thấy đều không thể nằm trong tầm kiểm soát của hắn. Cô gái nhỏ nhắn này đã gần như phá tan bức tường bảo vệ mà hắn đã dựng lên hơn 18 năm nay. Hắn nên mừng hay nên lo đây, nên tiếp nhận hay nên buông tay. Trong tình yêu có ranh giới, và có rào cản ngăn cấm hai người đến với nhau không?

Trác Phi Dương phức tạp đánh giá và quan sát Thy Dung. Hắn năm nay đã gần 50 tuổi, bằng vào địa vị và tiền tài của mình, hắn có thể lấy được bất cứ ai, kể cả những cô gái vừa mới đến tuổi trưởng thành, nhưng trái tim của hắn đã sớm giao cho một người con gái khác, cô ấy đã giữ chặt lấy trái tim hắn hơn 18 năm nay.

Trác Phi Dương nhắm mắt lại, quay đầu nhìn ra cửa kính xe ô tô. Có lẽ hắn nên buông tay đi thôi, không nên cố chấp giữ cô gái nhỏ này ở lại bên cạnh hắn nữa. Cô nhóc có thể trông giống cô ấy, tính cách cũng có nhiều điểm tương tự, nhưng mà...hắn không thể độc ác và ích kỉ như thế được, Thy Dung hãy còn là một đứa trẻ chưa trưởng thành, có rất nhiều chàng thanh niên anh tuấn và tài năng đang chờ cô bé, hắn đã già rồi.

Thy Dung thê lương nở một nụ cười: “Chủ tịch, nếu tôi muốn nói với chủ tịch rằng mục đích duy nhất của tôi khi tìm đủ mọi cách tiếp cận chủ tịch là vì tôi thích chủ tịch, chủ tịch có tin không?”

Chỉ gặp mặt nhau mỗi hôm nay thôi, lần sau có lẽ phải lâu, lâu lắm, những điều thầm giấu kín trong lòng tại sao không thể nói ra cho rõ ràng? Dù hắn có tiếp nhận hay không, cũng không sao cả, đáp án chẳng phải đã sớm biết rồi sao? Người đa tình bao giờ cũng chịu khổ, nhưng Thy Dung tình nguyện là một người đa tình, chỉ mong sao hắn không sớm lãng quên hình bóng của một cô gái nhỏ đã tương tư hắn hơn 10 năm, không quên khoảnh khắc hiếm hoi mà cả hai đã có với nhau.

Trác Phi Dương ngăn người nhìn Thy Dung, một câu hắn cũng không nói. Đáp án mà Thy Dung nói cho hắn biết là một đáp án không ngờ tới nhất, cũng không bao giờ dám nghĩ tới, nói một cách khác, hắn đã chạy trốn tình cảm của chính mình hơn 18 năm nay.

Thy Dung cười khổ, đã sớm biết là không được nhưng tại sao trái tim lại đau như thế, phải chăng trái tim con người vĩnh viễn cũng không thể biến thành đá, còn sống là còn cảm giác, vậy còn người đàn ông kia, tại sao anh ta lại không thể quên được?

Thy Dung chậm chậm quàng dây túi ba lô vào vai, giả vờ bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lời tỏ tình vừa nãy chỉ là một đoạn hí kịch trên sân khấu mà thôi.

Thy Dung giấu lệ vào trong đáy mắt, giấu thống khổ và chua xót vào tận sâu trong đáy lòng, ngoài mặt tươi cười bảo Trác Phi Dương: “Chủ tịch Trác, cảm ơn chủ tịch đã cho tôi đi nhờ xe, tôi muốn xuống ở đây.”

Trác Phi Dương như người vừa mới tỉnh mộng, mờ mịt nhìn Thy Dung, vô thức nói: “Cô chắc cũng đã đói bụng rồi, có muốn đi ăn cơm trưa cùng tôi không?”

Thy Dung lắc đầu cự tuyệt: “Tôi không dám làm phiền chủ tịch hơn nữa. Chủ tịch cho tôi xuống ở đây, cũng sắp về đến gần nhà của tôi rồi.”

“Có thể cùng ngồi một xe, cùng nói đôi ba câu chuyện trò đã vượt quá sức chịu đựng của mình rồi, mình không dám chắc có thể chịu đựng hơn được nữa. Tò tình thì cũng đã tỏ tình rồi, bị cự tuyệt cũng đã cự tuyệt rồi, không phải sao? Giữa mình và hắn bắt quả cũng chỉ là hai lữ khách đi lạc, gặp được nhau coi như có một chút hữu tình, nhưng không có duyên phận, bóng ma trong lòng hắn là mẹ mình, còn bóng ma trong lòng mình là hắn, thôi thì hãy quên đi, đã đến lúc mình nên rời khỏi thế giới của hắn rồi.” Thy Dung chua xót nghĩ, siết chặt nắm tay, mười ngón tay trắng bệch, hơi lạnh đang ngấm vào xương cốt.

Trác Phi Dương bần thần cả người, hắn không biết nên làm gì hay nên nói gì, chỉ im lặng nhìn Thy Dung bằng thứ tình cảm giằng xé và đan xen giữa quá khứ và hiện tại. Bóng ma trong quá khứ của hắn quá sâu và quá dày, không thể nói quên là quên được.

Chiếc xe ô tô dừng lại, Thy Dung tự mở cửa bước xuống.

“Chủ tịch, hy vọng lần sau gặp lại, chủ tịch đã tìm được hạnh phúc của cuộc đời mình.” Thy Dung là thật tâm chúc phúc cho hắn. Nếu thật lòng yêu một người, sẽ mong người đó ngày nào cũng có thể nở một nụ cười, chỉ cần được như thế, Thy Dung không còn tham vọng và ước ao nào lớn hơn.

Thy Dung cố khắc ghi hình ảnh của Trác Phi Dương vào trong đáy mắt, tặng cho hắn nụ cười đẹp nhất của mình, vẫy tay chào từ biệt hắn lần cuối, rồi cứng ngắc xoay người bước đi.

Nước mắt giống như con lũ muốn tràn qua đê, Thy Dung cố ngăn nhưng không mấy hiệu quả. Không thể nén lệ bị thương, thôi thì hãy khóc đi, hắn đã

không còn xuất hiện trước mặt mày, mày còn sợ gì nữa mà không dám khóc ?

Từng giọt từng giọt lăn dài xuống má, Thy Dung vừa khóc vừa cười, chân rảo bước trên vỉa hè, đi lướt qua những con người xa lạ, không quen biết, trong số họ có ai hiểu thấu được tình cảm trong lòng Thy Dung ?

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ba người đàn ông đuổi theo Hoài Thương, không biết có phải quá giận do ăn phải quả đắng của Hoài Thương không, đã bám theo sát gót, một khắc cũng không rời, quyết tâm cao độ, phải bắt bằng được Hoài Thương.

Hoài Thương chạy và chạy, vừa chạy vừa thở hổn hển, mồ hôi nhỏ từng giọt từng giọt trên khuôn mặt trái xoan non mịn và xinh đẹp.

Nếu để bọn họ mà bắt được, sau đó bị mang đến trước mặt Bách Khải Văn, Hoài Thương rung mình ớn lạnh, nghĩ cũng không dám nghĩ, hậu quả chắc chắn sẽ không tốt đẹp gì. Nhớ lại lần trước bị Bách Khải Văn bắt được tại một trong những hệ thống quán bar của hắn, cảm giác suýt bị hắn giờ trò vô si vẫn còn để lại ấn tượng vô cùng khiếp đảm đối với Hoài Thương.

“Đứng lại.”

“Đứng lại.”

Hai người vệ sĩ quát cùng một lúc, khí thế của bọn họ mười phần giương cao cả mười, một chút cũng không giảm sút.

“Biết thế mình đã dùng máy sạc điện, giết chết bọn họ.” Hoài Thương oán hận, nghĩ thầm “Làm gì cũng một vừa hai phải thôi chứ, ép người khác vào đường cùng thì vui lắm sao, không sợ bị người ta quay lại cắn cho một phát chết tươi à ?”

Hoài Thương càng chạy càng đuổi, sức lực yếu dần, chân mỏi rã rời, mồ hôi tuôn ra như tắm. Phải chạy hết tốc lực dưới cái nắng như thiêu như đốt, bị ba người đàn ông như ma quỷ bám theo, Hoài Thương thấy mình còn duy trì được khoảng cách không xa không gần với bọn họ là đã may mắn lắm rồi.

“Thật khổ, mình vốn nghĩ có thể sống một cuộc sống tự do và phóng khoáng như chị hai thì thật là tốt, nhưng ngàn vạn lần, mình không muốn đi đâu hay làm gì cũng bị người ta cho người đuổi bắt khắp nơi như một tên tội phạm bị truy nã đâu.”

Hoài Thương rất rất muốn ngửa cổ lên trên hét to lên một tiếng, rất rất muốn biến thành một vị đại hiệp vì dân trừ gian diệt bạo, đánh cho bọn hung thần ác sát kia một trận nên thân, sau đó tổng tất cả vào nhà giam.

Thoáng nhìn tám bảng hiệu đề tên một siêu thị khá nổi tiếng của thành phố, không suy nghĩ nhiều, Hoài Thương quệt mồ hôi trán, hấp tấp chạy vọt vào trong siêu thị. Sở dĩ Hoài Thương chọn cách chạy trốn vào trong siêu thị, vì nghĩ rất đơn giản, thứ nhất siêu thị là nơi tập trung rất đông người, ba người vệ sĩ kia dù có muốn bắt người cũng phải e dè vài phần, thứ hai, Hoài Thương không muốn tự đẩy dọa bản thân mình mãi, chạy dưới trời nóng như lửa đốt, phải hít bụi và khói xăng xe, không bằng tìm một nơi mát mẻ để nghỉ ngơi.

Hoài Thương vừa chạy qua cửa siêu thị, ba người đàn ông cũng đuổi kịp đến nơi. Ba người liếc mắt nhìn nhau, lưỡng lự trong giây lát, vì nghĩ nhiệm vụ là trên hết, họ không thể để cho Hoài Thương chạy thoát, nếu không họ khó bề mà ăn nói với Bách Khải Văn, đã quyết định theo Hoài Thương đi hẳn vào trong.

Trong siêu thị có rất nhiều người, việc một cô gái nhỏ nhắn, mặc quần jean, áo len cộc tay, chạy huỳnh huyếch trên nền gạch men, và ba người đàn ông mặc vét đen, vóc dáng cao to đuổi theo phía sau, khiến họ liên tưởng đến cảnh xã hội đen đang bắt bớ người vô cố. Nếu Hoài Thương là một người con trai, sẽ có rất nhiều người lầm tưởng một tổ chức giang hồ nào đó đang tiến hành thanh lý nội bộ.

Hoài Thương chạy lên thang máy bộ, ba người đàn ông không dám lơ là, cũng đi theo Hoài Thương lên tầng thứ hai.

Hoài Thương đã mệt đến nỗi hai chân bủn rủn, cả người rệu rã, có cảm giác như đang phải đeo một khối đá ngàn cân trên hai vai.

“Thật là mệt chết người, bọn đàn ông xấu xa kia không thể để cho mình nghỉ ngơi một chút được sao ? Trong này rõ ràng là mát mẻ hơn ngoài trời kia mà, tại sao bọn họ một chút cũng không cảm kích lòng tốt của mình, còn cố chấp muốn đuổi theo mình mãi, chẳng lẽ ngay cả một chút đạo lý, họ cũng không hiểu được ?”

Hoài Thương vừa chạy vừa mắng thầm ba người đàn ông cao to, nhưng có óc như quả nho kia. Đã là người phải biết co giãn, phải biết tận hưởng cuộc sống chung quanh mình chứ, suốt ngày đuổi bắt và đánh nhau với người khác thì có gì hay ?

Hoài Thương chưa bao giờ thấy yêu căn phòng thoáng mát và yên tĩnh của mình đến thế. Hic, đúng là xui tận mạng, không biết chị hai đã an toàn chạy thoát khỏi tay bọn chúng chưa, hay là cũng đang bỏ chạy một cách thê thảm và chật vật như mình, xem ra không thể sống lâu trên đất Hồng Kông này

nữa, phải tính cách quay trở về Nước, khi nào biển yên sóng lặng, rồi lại bay sang đây sau.

Hoài Thương chạy về hướng khu vực bán quần áo nam dành cho khách VIP của siêu thị trên lầu hai. Tuy không phải lần đầu tiên đến đây, nhưng tâm trạng đang rối bời, đang bỏ chạy trốn chết, Hoài Thương không định hướng được đường đi, chỉ biết chạy theo bản năng của mình, cố gắng duy trì một khoảng cách an toàn với ba người đàn ông đang bám theo sát gót phía sau.

Hoài Thương chạy vọt vào cửa hàng bán quần áo.

“Này cô.” Một nhân viên nữ trong bộ âu phục màu đen, vội vàng tìm cách ngăn cản không cho phép Hoài Thương bước vào.

Đây là khu vực khách VIP, chỉ có khách hàng quen biết và có thẻ mới được vào, lượng khách tuy ít nhưng buôn bán vẫn rất lời, thậm chí lời hơn gấp nhiều lần số lượng quần áo bình thường được bán ra.

Hoài Thương không để ý đến cô nhân viên, đứng khựng giữa cửa hàng, nghiêng ngó xung quanh.

Cửa hàng quần áo ?

Mắt Hoài Thương sáng lên, có quần áo có nghĩa là có thể cải trang thành một người khác. Không dám chần chừ, Hoài Thương rảo bước thật nhanh, đi sâu vào trong cửa hàng, vừa đi vừa cẩn thận nhìn ra bên ngoài qua lớp cửa kính.

Ba người đàn ông đứng là ba tên hung thần ác sát, bám theo Hoài Thương không rời. Hoài Thương vừa trốn vào trong cửa hàng, họ cũng đã tìm đến tận cửa.

Cô nhân viên buồn bực nhìn Hoài Thương vô tư xâm nhập vào cửa hàng do mình quản lý, mà không có một chút áy náy nào. Chưa kịp thể hiện ý kiến của mình, đã bị khí thế hùng hổ của ba người đàn ông dọa cho sợ hãi.

Hôm...hôm nay là ngày gì a ? Tại...tại sao bọn xã hội đen có thể lộng hành, không để ý đến pháp luật thế này ? Giữa ban ngày ban mặt mà bọn chúng cũng dám bắt bớ người khác ?

Trong khi cô nhân viên vừa nơm nớp lo sợ nhìn ba người đàn ông, vừa run rẩy nghĩ thầm trong đầu, ba người đàn ông tiến hành tra hỏi cô nhân viên.

“Có thấy một cô gái mặc một chiếc quần jean và một chiếc áo len cộc tay chạy vào đây không ?” Người vệ sĩ có giọng nói hơi khàn hỏi cô nhân viên.

Cô nhân viên nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, mặc dù không muốn trở thành một kẻ bất lương, tiếp tay cho bọn người xấu bắt cóc cô gái kia, nhưng...ô...ô...cái mạng nhỏ này còn sống yên được không khi bọn chúng phát hiện ra mình đang lừa bọn chúng ?

Cô nhân viên đấu tranh nội tâm dữ dội, một lát mới dám ngẩng đầu lên, lắp bắp nói: “Tôi...tôi...”

Người vệ sĩ kia như nhìn thấu được suy nghĩ trong đầu cô nhân viên, ôn hòa nở một nụ cười, hạ giọng trấn an cô gái trẻ: “Cô đừng hiểu lầm, chúng tôi không phải là người xấu, cô gái đó là tiểu thư của chúng tôi. Chỉ vì cô ấy ham chơi, hay chạy nhảy lung tung, chúng tôi được ông chủ giao cho nhiệm vụ phải bảo vệ cô ấy và mang cô ấy trở về nhà.”

Cô nhân viên nghi hoặc nhìn ba người đàn ông mặc vét đen. Ban đầu, cô nhân viên không mấy tin tưởng, nhưng thấy cách ăn nói rất hợp tình hợp lý, hiểu lý lẽ của họ, hơn nữa cách cư xử cũng hết mực đứng đắn, hiểu lễ nghi, không dùng bạo lực để bức ép mình, cô gái dần dần tin tưởng bọn họ là vệ sĩ riêng của cô gái vừa chạy vào cửa hàng lúc nãy. Vì thế, cô nhân viên biến ngay thành một công dân tốt bụng, nhiệt tình chỉ chỗ trốn của Hoài Thương cho ba người đàn ông.

Hoài Thương than thở không ổn, cứ tưởng cô nhân viên sẽ giúp mình nói khéo đuổi ba người vệ sĩ kia đi, không ngờ cô ấy dễ dàng bị bọn họ lừa như thế. Hoài Thương thấy bọn họ không phải là những tên hữu dũng vô mưu như đã lầm tưởng, mà họ rất biết cách lợi dụng tình huống và hoàn cảnh để đạt được mục đích của mình.

Chạy không nhìn đường, vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn về hướng cửa ra vào, Hoài Thương vấp chân vào đế gỗ dùng để treo quần áo, người lao thẳng về phía trước.

Hoài Thương nhắm chặt mắt lại, mặt nhăn mày nhí, ảo não nghĩ thầm: “Hôm nay đúng thật là xui tận mạng, xui xẻo hết chỗ nói. Chẳng những bị ba người mặc áo đen đuổi riết như một tên tội phạm vừa mới trốn ngục, bây giờ còn hôn đất, thân thể bầm dập vì ngã đập mặt xuống sàn gạch. Haizz.....”

Tiếng thờ dài náo nê của Hoài Thương vang lên nho nhỏ như muỗi kêu, hòa tan vào không khí, nhanh chóng biến mất không còn thấy tăm hơi, như một viên sỏi nhỏ ném xuống hồ nước không để lại một chút gợn sóng dù là nhỏ nhất.

Điều kì quái là Hoài Thương không thấy đau một chút nào, còn thấy âm ẩm, đôi môi còn đang chạm vào một thứ đó mềm mềm và ẩm ướt, mũi còn ngửi được một mùi hương thanh khiết.

Này đây không phải là mơ đấy chứ ? Thế nào mà có cảm giác đang ôm được cái đệm thịt thế này ?

Ý nghĩ vừa lướt qua đầu, Hoài Thương bàng hoàng mở mắt ra nhìn, chỉ thấy đối diện với mình là một đôi mắt lạnh lẽo có thể đông chết người.

Hoài Thương hóa đá, nằm chết sững ngay tại chỗ. Minh...mình đang nằm trên thân một người đàn ông lạ mặt, còn...còn hôn anh ta....

A...a...a...nụ hôn đầu của con.....!

Trong nháy mắt, mặt Hoài Thương hết xanh rồi lại trắng, cảm thấy có một luồng điện đang chạy khắp dọc khắp cơ thể. Vừa xấu hổ vừa quần bách, vội chống tay vào ngực anh ta, người lảo đảo sang một bên, lồm cồm muốn đứng dậy.

Bầu vào thành gỗ, Hoài Thương không dám nhìn người đàn ông trẻ, nương theo lực của cánh tay, run run đứng thẳng người.

Người đàn ông trẻ lạnh lùng nhìn lướt qua khuôn mặt hết xanh rồi lại trắng của Hoài Thương, hai tay anh ta đút vào túi quần, vóc dáng thon thả, khuôn mặt thon dài, nước da trắng nõn, mịn màng như tơ lụa, sống mũi cao và thẳng, đôi môi bạc khê nhếch lên. Anh ta mặc một bộ quần áo màu trắng, chất liệu tốt và thượng hạng, mái tóc tơ màu hạt dẻ.

Mỹ nam a....Hoài Thương từ nhỏ lớn lên trong một gia đình toàn những nam thanh, nữ tú, khả ái có, xinh đẹp động lòng người cũng có, nhưng chàng thanh niên đang đứng trước mặt này là cực phẩm trong số những cực phẩm a...

Hắc...hắc...hắc...Hoài Thương gian trá nở một nụ cười, xoa cằm, trong đầu đang tính toán làm cách nào để có thể thân cận với mỹ nam.

Hoài Thương tuyệt đối không phải là một người háo sắc, cũng không phải vì anh chàng này quá đẹp trai mà động tâm, muốn chiếm lấy anh ta làm của riêng. Hoài Thương chỉ là một người yêu cái đẹp, muốn anh ta cho phép mình chụp vài kiểu ảnh, mang ra khoe với hai tên yêu nghiệt Khánh Sơn và Tư Nam, hai tên kia luôn tự cao tự đại cho rằng bọn họ không có đối thủ, không biết khi trông thấy ảnh của anh chàng này, hai tên kia yêu nghiệt kia sẽ có phản ứng như thế nào?

Hoài Thương rất chờ mong đến lúc đó, rất muốn nhìn thấy khuôn mặt quần bách và không chịu phục của bọn họ. Ha...ha...ha...

Thôi chết...đang chìm đắm trong mộng tưởng, Hoài Thương giật mình tỉnh mộng, khi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập và tiếng nói của cô nhân viên trông coi cửa hàng quần áo.

Hoài Thương gấp đến độ như ngồi trong chảo nóng. Bọn họ sắp đuổi kịp đến nơi rồi, tìm chỗ nào để trốn đây...?

Nhìn lướt qua mấy chiếc áo vét nam rộng thùng thình, khoe môi Hoài Thương nhếch lên, một nụ cười tuyệt đẹp nằm gọn vào trong đáy mắt chàng thanh niên lạ mặt.

Chỉ thấy Hoài Thương khoác tạm một chiếc áo vét màu trắng, vòng tay qua cổ, giấu khuôn mặt của mình vào trong vòm ngực rộng rãi và nam tính của anh ta.

Đúng vào lúc đó, ba người vệ sĩ mặc vét đen và cô nhân viên tiến đến gần. Bốn người nhìn khắp một lượt trong cửa hàng, cố gắng tìm kiếm hình bóng nhỏ nhắn của Hoài Thương, cô nhân viên tìm Hoài Thương qua đặc điểm của bộ quần áo, còn ba người vệ sĩ đã biết rõ mặt Hoài Thương.

Chàng trai trẻ, hai tay buông thõng, người cứng đờ, hẳn không dám tin là cô gái này lại táo tợn như thế. Đã khiến hắn ngã đập lưng xuống nền gạch, hại lưng hắn đến bây giờ vẫn còn đau, vô tư dùng hắn làm đệm thịt, còn vô duyên vô cớ hôn trúng vào môi hắn, chẳng những không xin lỗi hắn và nói cảm ơn hắn một câu, còn tiếp tục làm càn, ôm cứng lấy hắn trước mặt bao nhiêu người.

“Có nhìn thấy cô ấy ở đâu không?” Ba người vệ sĩ hỏi nhau, đồng thời quay sang hỏi cô nhân viên ‘tốt bụng’.

“Vẫn không thấy cô ấy đâu cả.” Một trong ba người vệ sĩ chán nản trả lời.

Bọn họ chỉ trông thấy hình ảnh ôm ấp của một chàng trai trẻ, đẹp như một bức tượng điêu khắc của Phương Tây, một vẻ đẹp không có tí vết, ngay cả bọn họ là đàn ông cũng phải ngẩn ngơ nhìn, hô hấp không khỏi ngưng trệ, nhịp tim rối loạn, nói gì đến bọn con gái.

Chàng trai trẻ tuy có vẻ đẹp hoàn mỹ, nhưng đôi mắt lại quá lạnh lùng, chỉ cần vô ý nhìn vào mắt anh ta sẽ có cảm giác không rét mà run, tựa như một bậc đế vương đang nhìn quần thần quỳ bên dưới chân mình.

“Trần...Trần thiếu gia...” Cô nhân viên mặt đỏ tai hồng, phấn kích và rung động đến phát điên, cố gắng đè nén thanh âm của mình xuống.

Chàng thanh niên được gọi Trần thiếu gia kia, chỉ lạnh nhạt nhìn lướt qua khuôn mặt đỏ bừng vì hưng phấn của cô nhân viên, và khuôn mặt ngơ ngác của ba người đàn ông.

Họ quá tập trung sự chú ý vào anh ta, nên không để ý đến cô gái nhỏ đang ôm cứng lấy người anh ta.

Một lát sau, bốn người rút lui, trả lại không gian yên tĩnh cho cửa hàng quần áo.

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần, biết họ đã rời khỏi, Hoài Thương thở phào nhẹ nhõm, ly khai thân thể ấm áp và nam tính của công tử nhà họ Trần.

“Cảm ơn.” Hoài Thương ngẩng đầu nhìn vào mắt anh ta, trên môi nở một nụ cười tươi như hoa, đôi mắt trong vắt như pha lê.

Vỗ vỗ ngực, bình ổn lại hơi thở, Hoài Thương thấy không còn lưu luyến gì với nơi này nữa, đang tính đến chuyện rời đi.

Bàn tay bị chàng thanh niên trẻ kia nắm chặt, cổ tay đau nhói, Hoài Thương hoảng sợ, cau mày nhìn anh ta: “Anh muốn gì?”

“Xin lỗi.” Đôi môi bạc mỏng đỏ như son nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống.

“Xin lỗi?” Hoài Thương tròn xoe mắt nhìn anh ta.

Người đàn ông trẻ không nói gì, chờ nghe câu trả lời của Hoài Thương.

Hoài Thương nhún nhún vai, dáng vẻ bất cần đời nói: “Xin lỗi.”

Lời nói nhạt nhẽo như nước lã, không có một chút cảm xúc.

Cổ tay bị bóp chặt hơn, ngữ khí người đàn ông trẻ trở nên ác liệt và lạnh lẽo như băng: “Xin lỗi.”

Hoài Thương vừa đau vừa căm: “Tôi chẳng nói xin lỗi anh rồi còn gì? Không lẽ anh muốn tôi quỳ xuống đây xin lỗi anh, thì anh mới hài lòng và buông tay cho tôi đi?”

“Xin lỗi.” Chàng thanh niên trẻ vẫn lặp lại ngữ điệu như cũ.

Hoài Thương xa xăm mặt. Hừ... cứ tưởng gặp được một mỹ nam tử, không ngờ lại gặp phải một tên lạnh như băng, tàn nhẫn có thể ra tay bắt nạt một cô gái chân yếu tay mềm. Haizz.....xem ra không thể đánh giá người khác qua hình thức bề ngoài, Hoài Thương chán nản thở dài.

Hoài Thương nghĩ thầm: “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, mình đang nằm trong tay giặc, trước tiên cứ giả vờ thuận theo anh ta, rồi trả thù sau cũng không muộn. Mình nhất định phải học tập theo gương của người xưa.”

Đã có chủ ý trong đầu, Hoài Thương vẽ mặt buồn rầu, hốc mắt đỏ hoe, chớp chớp mắt nhìn anh ta, sực sực nói: “Xin...xin lỗi, xin anh bỏ qua cho tôi, tôi thật sự không cố ý ngã đè lên anh, cũng không cố ý lấy anh làm đệm thịt, hay giả vờ tìm cách chiếm tiện nghi của anh. Tất cả đều là do tình thế bất buộc, không còn cách nào khác, tôi mới nhờ anh đóng giả là tình nhân trong chốc lát để thoát khỏi sự truy đuổi của bọn người xấu.”

Hoài Thương càng nói càng tỏ ra biết điều, cúi thấp đầu, dịu dàng lên tiếng: “Xin lỗi anh, xin lỗi...on này tôi nhất định không dám quên.”

Nói theo cách của Hoài Thương chẳng khác gì mình là một vị anh hùng hào hoa phong nhã, đang muốn chịu trách nhiệm với một mỹ nhân, vì lỡ đụng chân đụng tay vào người ta.

Mặt của người đàn ông trẻ xám ngoét, khóe môi run run, trong đáy mắt lạnh như băng đang có những mảnh vụn băng bay tán loạn.

Xin lỗi như thế có khác gì mịa mai hấn, hàm ý nói hấn là một kẻ nhỏ mọn, chỉ xảy ra một chút chuyện cũng không thể bỏ qua cho người khác.

Hấn đã muốn để cho cô gái này rời khỏi đây sau khi nói câu xin lỗi hấn, nhưng dám khiêu khích tính kiên nhẫn và sức chịu đựng của hấn, hừ...đã thế.....thì đừng hồng mà chạy thoát, hấn muốn hành hạ cô ta cho hả, có thù mà không trả, có oán mà không báo, không phải là phương châm sống của hấn.

Đột nhiên, Hoài Thương thấy có một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, gai ốc nổi lên. Mình...mình đang gặp ác mộng đúng không? Tại sao ánh mắt của tên kia lại trông đáng sợ như thế?

Buổi tối nhà họ Vũ tổ chức một bữa tiệc nhỏ mừng sinh nhật của Tú Anh – đứa con gái 12 tuổi của họ.

Lần này, mời cả bố mẹ của Thư Phạm và Tú Linh sang Hồng Kông dự tiệc sinh nhật của cháu ngoại. Lần trước, họ không đi được do bận công việc đồng áng. Mùa màng đã thu hoạch xong rồi, họ có thể yên tâm ở chơi với con cháu lâu hơn.

Từ lúc trở về nhà vào buổi chiều, Thy Dung tự nhốt mình trong phòng, không muốn bị ai quấy rầy và làm phiền. Trong nhà chỉ có duy nhất một mình Hoài Thương hiểu được lý do vì sao.

Hoài Thương không dám nói cho bố mẹ và ông nội biết, vì sợ Thy Dung sẽ giận mình, mà ngay cả bố mẹ cũng không tha thứ cho hai chị em. Trác Phi Dương là trưởng bối của họ, là người đàn ông thâm tình yêu mẹ hơn 18 năm, làm sao họ có thể chấp nhận việc đứa con gái bé bỏng của họ có tình cảm vượt trên mức bình thường với Trác Phi Dương.

Hơn sáu giờ tối, Hoài Thương gõ cửa phòng riêng của Thy Dung: “Chị hai, chị có trong phòng không?”

Thy Dung đang say sưa đánh máy vi tính, chìm vào trong thế giới ảo của chính mình, cách duy nhất để quên đi nỗi buồn của hiện tại là nên tìm một công việc gì đó để làm. Thy Dung không cho phép mình có thời gian rảnh rỗi, rồi lại nghĩ ngợi lung tung. Nếu có thể quên được thì hãy quên đi, buông tha cho bóng ma của quá khứ nhiều khi cũng không phải là không tốt.

“Chị hai, em có thể vào được không?” Hoài Thương biết Thy Dung đang buồn, chắc chắn vẫn còn chưa ngủ, ngủ làm sao được khi mà cả hai chị em sắp phải đến nhà chú Vũ Gia Minh dự tiệc sinh nhật của Tú Anh.

“Vào đi.” Thy Dung không ngẩng đầu lên nhìn, vẫn tiếp tục chăm chú nhìn vào màn hình máy vi tính, thuần thục gõ nhẹ trên bàn phím.

Xoay tay nắm cửa, Hoài Thương bước nhẹ nhàng vào trong phòng, tiến lại gần chiếc bàn kính.

“Chị lại tiếp tục chơi trò chống lại phòng tuyến hacker sao ?” Hoài Thương không hiểu môn máy tính khô khan ấy thì có gì hấp dẫn mà ngày ngày Thy Dung cũng cặm cụi ngồi trước máy tính, liên tục gõ những đoạn mã code dài dằng dặc.

“Ừ. Có việc gì không em ?” Thy Dung lơ đãng hỏi.

“Chị còn nói nữa. Chị không nhớ hôm nay là ngày gì à ? Bố mẹ, ông nội, gia đình chú Từ Ki và ông bà ngoại đều đã chuẩn bị đến nhà chú Vũ Gia Minh dự tiệc sinh nhật Tú Anh rồi, chỉ còn duy nhất một mình chị thôi.”

Thy Dung cười xòa: “Em đừng câu, chị xong ngay đây.”

Tuy nói là đã xong, nhưng Hoài Thương vẫn phải chờ Thy Dung gần mười phút.

Thy Dung tắt máy vi tính, kéo ghế đứng lên, vươn vai cho bớt mỏi. Ngồi đánh máy tính gần cả ngày khiến Thy Dung đầu vầng mắt hoa, có cảm giác thiếu máu.

Hoài Thương biết tính Thy Dung không thích ăn mặc cầu kì, đã nhanh nhẹn mở cửa tủ, chọn giúp Thy Dung một bộ quần áo.

Bình thường, Thy Dung sẽ không bao giờ chịu ăn mặc như con gái, chỉ trừ những trường hợp đặc biệt.

“Chị hai, tối hôm nay có ông bà ngoại, chị có thể phá lệ một lần đừng giả nam trang nữa có được không ?” Hoài Thương nhìn Thy Dung bằng đôi mắt chờ mong.

Thy Dung nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ, không mấy để ý đến hoàn cảnh xung quanh mình: “Tùy em.”

Tâm một khi đã chết, liệu có còn hồi sinh được nữa không ?

Thy Dung lắc đầu cười khổ, khuôn mặt phẳng phất u uất. Người đàn ông cao ngạo và lạnh lùng ấy, vĩnh viễn cùng không thể hiểu được trên thế giới ái tình không phải là không thể nắm bắt, chỉ cần người đó chịu mở rộng lòng mình ra, chịu đón nhận tình cảm của người khác, nhưng....

Tiếng nói thanh thúy của Hoài Thương, cắt ngang suy nghĩ của Thy Dung: “Chị mặc bộ váy này được không ? Đây là bộ váy đẹp nhất của em đó.”

Hoài Thương thật sự rất cao hứng. Chỉ cần có thể khiến cho chị gái tạm quên đi nỗi đau trong lòng mình, Hoài Thương sẽ tìm đủ mọi cách.

Thy Dung đón lấy bộ váy trên tay Hoài Thương, dịu dàng nở một nụ cười: “Cảm ơn em.”

Thy Dung làm sao không biết Hoài Thương đang nghĩ gì, có những chuyện không thể nói quên là có thể quên ngay được. Thy Dung cần thời gian.

Mở cửa phòng tắm, Thy Dung bước hẳn vào trong.

Nhìn bộ váy màu vàng như cánh bướm trên tay, Thy Dung nén lệ bi thương, buồn rầu nghĩ: “Ngày xưa giai nhân lo trang điểm, sửa sang sắc đẹp cho bản thân mình vì muốn lấy lòng người mình thương. Còn mình....”

Thy Dung soi khuôn mặt có đôi mắt to tròn, trong như nước hồ thu, có chiếc mũi dọc dừa, lông mày thanh tú, nước da hơi nhợt nhạt trong gương. Sờ sờ lên mặt mình, Thy Dung tự hỏi, phải chăng là do khóc quá nhiều ?

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tỏ tình, cũng là mối tình đầu khắc cốt ghi tâm hơn 10 năm. Thy Dung không muốn khóc, không muốn tự hành hạ và dày vò chính mình, nhưng....không làm được. Đau thì vẫn cứ đau, khóc thì vẫn phải khóc. Có lẽ nhờ thế mà vết thương trong lòng sẽ nhanh lành hơn chăng ? Trốn tránh vốn không phải là một cách hay, mặc dù kết quả không được như ý muốn nhưng Thy Dung tuyệt không hối hận. Nếu hối hận và sợ sống trong đau khổ, Thy Dung đã không chọn yêu một người vốn không thể là của mình.

“Chị Thy Dung, chị xong chưa ?” Hoài Thương gõ cửa phòng tắm, sốt ruột hỏi Thy Dung.

“Chị xong rồi, em chờ chị một chút.” Tiếng nói của Thy Dung vọng ra từ trong phòng tắm.

Thay xong quần áo, Hoài Thương giúp Thy Dung đánh một ít phấn lên má, tô son bóng vào môi.

Thy Dung cau mày, hoàn toàn không hài lòng nói: “Không cần, chị không muốn trang điểm.”

Hoài Thương ấn Thy Dung ngồi yên trên ghế, kiên quyết làm theo ý mình: “Chị nhìn xem, mắt chị đã thâm quầng hết cả rồi, môi thì khô nẻ. Nếu để bố mẹ, ông nội và ông bà ngoại nhìn thấy hình ảnh này của chị, chị có thể giấu họ đến cùng được sao ?”

Thy Dung im lặng không nói, lặng người nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương của chính mình. Hoài Thương nói đúng, mình đã biến thành một cô gái đa sầu đa cảm mất rồi.

Một lát sau, hai chị em nhà họ Hoàng xuất hiện trước cửa phòng khách. Cô em mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, cô chị mặc một chiếc váy màu vàng như cánh bướm. Khuôn mặt, vóc dáng giống nhau, nếu ăn mặc cũng giống nhau, sợ rằng nhất thời người trong nhà khó mà phân biệt được ai là Thy Dung, ai là Hoài Thương.

Thư Phàm thâm thúy nhìn hai cô con gái: “Hai đứa hôm nay định đi dự một vũ hội hay sao mà ăn mặc và trang điểm quẩy rũ như thế kia ?”

Vẫn là Hoài Thương nhanh mồm nhanh miệng lên tiếng nói trước: “Chẳng phải mẹ vẫn muốn hai chị em chúng con ăn mặc và cư xử như một tiểu thư là gì ?”

Hoài Thương gian trá nở một nụ cười, hai mắt phát sáng, lòng bàn tay xoa xoa vào nhau: “Chắc chắn trong bữa tiệc sinh nhật của Tú Anh do chú Vũ Gia Minh tổ chức sẽ có rất nhiều mỹ nam. Lần này con nhất định phải tìm kiếm một anh chàng, sau đó thúc đẩy chị gái tiếp nối theo bước chân của con.”

Mọi người trong nhà đều tròn mắt há mồm nhìn Hoài Thương, không dám tin người đang bùng bùng hưng phấn kia, trước đây còn nói có chết cũng không muốn chọn người yêu là một mỹ nam, còn hùng hồn tuyên bố sẽ không bao giờ lấy chồng, muốn được cả đời sống trong tự do và sung sướng. Tất cả đều đã thay đổi hết cả rồi sao ?

Còn Thy Dung nữa !

Mọi người trong nhà lại đổ dồn ánh mắt về phía Thy Dung. Chẳng phải Thy Dung cũng cương quyết muốn cả nhà coi mình là một đứa con trai, muốn giả nam trang cả đời sao ? Tại sao tối nay cũng học theo cô em gái, thay đổi từ đầu đến chân ?

Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn nhau, trên môi thoáng nở một nụ cười.

Tuy nhiên sự thay đổi này của hai chị em, khiến cả nhà thập phần hài lòng, họ cầu còn không được. Chỉ cần hai đứa chịu sống đúng với thân phận tiểu thư của mình, không còn tiếp tục quậy phá, gây chuyện và tránh xa nguy hiểm, họ đều chấp nhận hết thảy.

*****

Bữa tiệc do Vũ Gia Minh tổ chức xa hoa đến cực điểm. Trước cổng đèn đuốc sáng choang, những chiếc xe ô tô đầy đủ chủng loại và sắc màu nối đuôi nhau ra vào. Vệ sĩ đứng gác cổng, vừa lịch sự khom người chào các vị khách quý, vừa luân phiên nhau dẫn họ đi vào trong nhà.

Sân vườn được tận dụng làm nơi tổ chức tiệc, trên cây được trang hoàng bằng những chùm đèn đẹp mắt, nhấp nháy trong bóng đêm mờ ảo, hơn 50 bộ bàn ghế trải khăn màu trắng kê rải rác khắp chung quanh. Các quý ông và các quý bà trong những bộ vét và bộ váy đắt tiền, tay cầm rượu, tay cầm đĩa thức ăn, vừa tán gẫu vừa cười đùa với nhau.

Thy Dung khoác tay ông nội, cùng gia đình tiến vào trong sân vườn.

Vũ Gia Minh mặc một bộ vét màu trắng, trước ngực đeo một bông hoa cúc màu vàng nhạt, chỉ nhìn sơ qua, Thy Dung cũng hiểu bông hoa kia có ý nghĩa gì. Đó là biểu hiện tình yêu của chú Vũ Gia Minh và Di Tú Linh. Di Tú Linh là người rất yêu hoa cúc, trên thân thể cũng toát ra mùi hương này. Thy Dung đoán, có lẽ chú Vũ Gia Minh yêu Di Tú Linh cũng vì thế.

Di Tú Linh mặc một chiếc váy màu xanh dương dài đến gót chân, trông yêu kiều như một nàng tiên nữ.

Tú Anh mặc một chiếc váy màu trắng, trên đỉnh đầu cài một chiếc bươm bướm màu xanh dương, hai bím tóc được đưa trước ngực. Nhìn Tú Anh, Thy Dung biết mai sau cô bé nhất định là một đại mỹ nhân giống Di Tú Linh.

Khánh Sơn đâu rồi ?

Thy Dung nhìn quanh quất, cố tìm hình bóng của tên yêu nghiệt kia. Thy Dung tìm kiếm hình bóng của hắn không phải vì ưa thích gì hắn, mà đơn giản chỉ vì tò mò và hiếu kỳ, muốn biết tối nay tên yêu nghiệt kia sẽ ăn mặc một cách khoa trương và quá thể như thế nào.

Nghe thấy tiếng kính hô và tiếng kích động la hét của các cô gái trẻ tuổi, Thy Dung ngược mắt nhìn, chỉ thấy Khánh Sơn xuất hiện chẳng khác gì một quý tộc của Châu Âu. Hắn mặc một chiếc quần bó màu đen, áo gile cũng màu đen, chân đi giày cao bồi cũng màu đen.

A...a...a...ác ma xuất hiện !

Thy Dung ngây ra như phỗng, mắt tròn mắt dẹt nhìn Khánh Sơn. Trời ạ...căn bệnh tự sướng của tên này đã vượt quá mức độ bình thường rồi.

Hai chị em Thy Dung khóe mắt co giật liên tục, khóe môi run run, khiếp sợ nhìn Khánh Sơn.

Trái tim chưa kịp lấy lại được nhịp đập bình thường vì quá ón, hình ảnh Tư Nam lọt vào trong đáy mắt của hai chị em. Tên này còn ăn mặc phô trương hơn cả tên kia, hắn ăn mặc lố lẹt như một cô gái, nếu phải là một người khác đã bị thiên hạ cười rủa rồi, nhưng bộ quần áo hoa hòe hoa sói kia được vận trên người hắn lại khác hẳn, chẳng những tôn thêm vẻ đẹp của hắn, còn khiến hắn thêm vài phần mỹ lệ, rung động lòng người.

Thy Dung rùng hết cả mình, con buồn nôn dâng lên đến tận cổ, vội lễ phép nói vài câu với ông nội, nhanh chóng tiến đến chiếc bàn gỗ dài hơn 10 mét, đặt thức ăn và đồ uống. Đây là tiệc đứng, tổ chức theo kiểu Buffet của người nước ngoài.

Thy Dung cầm lấy một ly rượu vang, uống ngay một ngụm, muốn dùng hương vị nồng cay của rượu để xua tan đi cảm giác buồn nôn kia.

Không muốn mọi người chú ý đến mình, Thy Dung tìm một chỗ khuất, gần cạnh một gốc cây cảnh, rồi ngồi xuống. Vừa đói vừa mệt, Thy Dung một tay bưng đồ ăn, một tay cầm ly rượu.

Đặt ly rượu trên mặt bàn gỗ, Thy Dung nhấp nhấp đĩa thức ăn trên tay, mắt lơ đãng nhìn cảnh nam thanh, nữ tú, quần là áo lượt đưa nhau ra sàn nhảy.

Từ nhỏ lớn lên trong môi trường giàu sang quyền quý, Thy Dung đã quá quen thuộc với cảnh này, cũng biết tầng lớp này có bao nhiêu giả dối.

*****

Thy Dung vừa đi khuất, Hoài Thương cũng lợi dụng cơ hội lẩn trốn khỏi ánh mắt của mọi người.

Trong khi chị trốn một góc ngồi nhâm nhi thức ăn, em lại chuồn ra vườn sau, vừa xách dép vừa chạy tung tăng như một con chim nhỏ.

Do chỉ có sân vườn trước của biệt thự được sử dụng làm nơi tổ chức tiệc, sân vườn sau hoàn toàn không có bóng người, Hoài Thương có thể yên tâm sẽ không bị ai xâm chiếm vào thế giới riêng tư của mình.

Hoài Thương không muốn ở cùng một chỗ với Thy Dung vì sợ sẽ làm tâm điểm chú ý của mọi người. Bình thường, Hoài Thương sẽ không ngần ngại làm điều đó nhưng tối hôm nay không giống như mọi khi. Biết Thy Dung đang buồn, muốn được yên tĩnh một mình, phận làm em sao có thể không hiểu thấu nỗi lòng của chị gái. Biết sẽ bị hai tên yêu nghiệt Khánh Sơn và Tư Nam trêu đùa, sao lại ngu ngốc đến nỗi không biết lảng tránh đi?

Nói tóm lại, Hoài Thương tự cho mình là một người thông minh, biết lúc nào nên tiến lúc nào nên lui, là một kẻ thức thời.

Đột nhiên có một con mèo nhỏ màu trắng chạy vọt qua chân Hoài Thương, khiến Hoài Thương nhảy dựng lên vì sợ, sắc mặt thoáng chốc thay đổi, trái tim đập như trống trận trong lồng ngực.

“Phù... phù...may quá chỉ là một con mèo nhỏ có bộ lông màu trắng, không phải là một con ma.” Hoài Thương vuốt vuốt ngực, thì thào tự trấn an tinh thần hoảng loạn của chính mình.

Không biết con mèo nhỏ đã trông thấy thứ gì, nó dơ chân cào cào vào thân cây, miệng kêu meo meo.

Hoài Thương ngồi xồm trên cỏ, ngưng thần nhìn con mèo nhỏ đang tức giận cào vào gốc cây. Một lát sau, nó mất hết kiên nhẫn, bắt cháp mình hãy còn là một con mèo nhỏ, kiên quyết trèo lên trên thân cây.

Móng chân bám chắc vào thân cây, con mèo nhỏ thoăn thoắt trèo lên.

Hoài Thương nhìn hoa cả mắt, vừa hứng thú vừa lo lắng cho sự an toàn của con mèo nhỏ.

Trèo lên thì rất dễ, nhưng vấn đề quan trọng là làm sao có thể trèo xuống dưới?

Con mèo nhỏ run run đứng trên nhánh cây to, miệng kêu “meo meo”, đáng vẻ sợ hãi, không biết phải làm sao.

Hoài Thương không đành lòng nhìn con mèo nhỏ bị nhốt trên thân cây, đã đứng bật dậy, chạy lại gần gốc cây, mỉm cười trấn an con mèo nhỏ: “Em đừng vội, chị lên đón em xuống đây.”

Vứt dép xuống đám cỏ xanh rì dưới chân, Hoài Thương bấu hai tay vào thân cây, chập vọt trèo lên từng centimet một.

“Giá mà chị Thy Dung ở đây thì hay biết mấy. Nếu chị ấy ở đây, con mèo không còn phải lo không xuống được nữa rồi.”

Sau lần thứ n thất bại, Hoài Thương mệt rũ, ngồi dựa lưng vào thân cây, nghehnh cở nhìn con mèo nhỏ đang không ngừng kêu “meo meo”.

“Đừng kêu, chị nhất định sẽ trèo lên được trên đó.”

Lòng kiên trì của Hoài Thương đã được báo đáp, sau khi chân tay đều bị xước đôi chỗ, Hoài Thương đã nắm được nhánh cây to nơi con mèo nhỏ đang đứng.

Con mèo nhỏ nhìn Hoài Thương bằng con mắt đề phòng, nó cảnh giác càng lúc càng lùi về phía sau, không cho phép Hoài Thương tiến lại gần, thành ra bàn tay của Hoài Thương liên tục dừng ở khoảng không, làm thế nào cũng không chạm được vào con mèo nhỏ.

Sau một phút chiến đấu bằng tinh thần và thử thách, con mèo nhỏ đứng tút gần ngọn nhánh cây, Hoài Thương chỉ dám ngồi xồm gần gốc nhánh cây, rất sợ nhánh cây này có thể gãy bất cứ lúc nào. Nếu điều này xảy ra, Hoài Thương không dám nghĩ đến hậu quả nữa, có lẽ không bị chết ngay tại chỗ, cũng bị gãy xương.

Trong khi, Hoài Thương và con mèo nhỏ còn trong thế giằng co, mắt to trừng mắt nhỏ, tiếng lá cây khô bị giẫm nát dưới chân nghe kêu xào xạc, mùi hương thanh khiết bay vào mũi Hoài Thương.

Một người con trai vóc dáng thon dài, mặc một bộ đồ màu trắng, mái tóc màu hạt dẻ đang tiến đến gốc cây nơi Hoài Thương và con mèo nhỏ đang đứng.

Trong bóng đêm, nhờ ánh sáng mờ mờ của bóng đèn điện, ánh trăng vằng vặc trên trời, phủ chiếu lên khuôn mặt, mái tóc và bộ quần áo mà anh ta đang mặc trên người. Hoài Thương ngỡ tưởng người đàn ông kia là một bóng ma bước ra từ trong một câu truyện liêu trai của Bồ Tùng Linh, là một ảo ảnh xa

vội không có thực.

Người đàn ông trẻ hai đầu vào túi quần, bước thong thả từng bước từng bước, dáng vẻ ung dung và tự tại ấy đã cuốn hút tất cả sự chú ý của Hoài Thương.

Đẹp quá...!

Giá mà mình có máy ảnh, hay bút vẽ ở đây thì hay biết mấy, mình nhất định sẽ lưu giữ lại hình bóng đẹp đẽ, khiến người ta không dám nhắm mắt vì sợ khi mở mắt ra, sẽ lập tức tan biến đi mất kia.

Người đàn ông trẻ không biết trên cây có người, vẫn tiếp tục bước đi, hình như anh ta đang bước theo tiếng kêu của con mèo nhỏ.

Đến gốc cây, người đàn ông trẻ ngược mắt nhìn lên.

Tầm mắt của Hoài Thương và người đàn ông trẻ giao nhau, trong một thoáng cả hai đều sửng sốt vì kinh ngạc, không muốn nhận người quen cũng không được.

Hoài Thương chỉ thấy mắt mình hoa lên, khóe môi người đàn ông trẻ khẽ nhếch lên, băng trong đáy mắt anh ta càng lúc càng dày thêm.

Oan gia a .....mình và hẳn đúng là oan gia....hu hu hu....

Hoài Thương như một con chim nhỏ sợ cảnh cong, như một con thỏ con trông thấy một con dã thú.

Tiếng hét chói tai bật ra khỏi miệng, thân thể vì thế cũng theo đà rơi xuống.

Hoài Thương nhắm tịt mắt lại, trong lòng không ngừng cầu nguyện: “Con xin Người, xin Người đừng bắt con phải chết. Con còn yêu đời lắm, con muốn sống....”

Trong nháy mắt, nói thì chậm mà xảy ra lại quá nhanh, chỉ thấy nhoáng một cái, người đàn ông trẻ thấy một chiếc váy màu hồng nhạt bay bay trong gió, sau đó....

“Phịch....rầm.....”

Lần thứ hai trong ngày, Hoài Thương ngã đè lên người công tử của nhà họ Trần, vô tư sử dụng anh ta làm một cái đệm thịt. Lần thứ hai biết thế nào là dư vị của một nụ hôn 'cưỡng ép'.

Con mèo nhỏ theo đà cũng rơi xuống theo Hoài Thương. Vì Hoài Thương nặng hơn nên rơi xuống trước, còn con mèo rơi xuống sau, nó rơi đúng vào lưng Hoài Thương.

Lần này, Hoài Thương không còn dám dùng từ ngữ để miêu tả cảm giác của mình khi đụng chạm vào người công tử của nhà họ Trần nữa, đã nhanh chóng lăn sang một bên, mò mẫm trên cỏ vụn lấy đôi giày, sau đó co giò bỏ chạy.

Người đàn ông trẻ ê ẩm, đau hết mình lắm, tức đến nỗi muốn nổi khùng, lần nào gặp phải cô gái xa lạ kia cũng thành công chọc giận hẳn. Từ trước nay không một ai dám khinh bạc hắn như thế cả, thế mà cô ta dám....

Người đàn ông trẻ gầm lên một tiếng, cổ tay nhỏ bé của Hoài Thương bị nắm chặt, một cái nắm đau điếng.

“Cô muốn bỏ chạy như ban sáng?” Người đàn ông trẻ nguy hiểm hỏi.

“Không dám, không dám....” Hoài Thương biết mình đã chọc giận phải một tên ‘thú dữ’, đã thức thời lấy vẻ mặt của một kẻ hèn mọn, xuống nước nịnh nọt hắn.

“Cô định giải quyết chuyện này thế nào? Định cứ thế mà bỏ đi sao?” Cúi nhìn bộ quần áo màu trắng bị dính đầy lá khô và cỏ, người đàn ông trẻ lại muốn bốc hỏa.

“Tôi...tôi xin lỗi...” Hoài Thương lí nhí nói, đầu cúi thật thấp.

Thật mất mặt quá đi...hu hu hu...sao số con xui xẻo quá thế hả trời? Đụng đâu không đụng lại đụng trúng phải tên oan gia và đáng sợ này.

“Xin lỗi là xong sao? Xin lỗi có thể chữa khỏi được cái lưng đau, và tẩy sạch được bộ quần áo trên người tôi không?” Ngực khí của người đàn ông trẻ càng lúc càng ác liệt.

Hoài Thương khóc không ra nước mắt, oán hận nghĩ: “Cả nhà ơi, con biết con sai rồi, lẽ ra con không nên nói sẽ cố gắng tìm một mỹ nam tử mới phải. Hu hu hu, người ta nói độc nhất là mỹ nam nhân, thật không sai một chút nào.”

“Còn không nói mau...?” Người đàn ông trẻ rít gào, mắt hung tợn nhìn Hoài Thương.

Hoài Thương co rúm lại vì hãi, mắt ngập nước, run rẩy hỏi: “Anh...anh muốn như thế nào?”

“Bồi thường cho tôi.” Người đàn ông trẻ trừng mắt cáo Hoài Thương: “Đừng có dại mà chọc tức tôi thêm nữa, cũng đừng có nghĩ đến việc bỏ chạy như lúc sáng. Tôi đã biết cô là con gái của Hoàn Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm, cô có chạy đằng trời cũng không thoát.”

Hoài Thương khiếp sợ nhìn người đàn ông trẻ, chỉ biết cô nhân viên trong cửa hàng bán quần áo gọi anh ta là “Trần thiếu gia...”

Chẳng lẽ.....đột nhiên Hoài Thương nghĩ đến một vấn đề trọng yếu, tối nay anh ta tại sao lại xuất hiện ở đây? Anh...anh ta là bạn của Khánh Sơn sao?

Hoài Thương chợt nghĩ đến một người cũng mang họ Trần: Trần Tư Nam.

A...a...a...Hoài Thương rất muốn hét thật to. Trời ạ...không phải chứ? Chẳng lẽ số của con thật sự xui xẻo đến thế? Tên đàn ông hung dữ này không phải là anh trai họ của Trần Tư Nam chứ? Hu hu hu....

Hoài Thương rất rất muốn tự đánh bất tỉnh chính bản thân mình, sau đó, khi tỉnh dậy mọi chuyện bất quá cũng chỉ là một con ác mộng mà thôi.

“Tên?” Người đàn ông trẻ cộc lốc hỏi.

Hoài Thương vừa sụt sịt khóc, vừa trả lời: “Hoài...Hoài Thương.”

“Tuổi?”

Hoài Thương mở to mắt nhìn anh ta, ngu ngơ không hiểu anh ta hỏi tên tuổi của mình làm gì.

“Trả lời?”

Bất linh thỉnh bị anh ta quát to một tiếng, Hoài Thương nhảy dựng lên, kinh hoàng vội nói: “Mười...mười tám...”

“Số điện thoại?”

Hoài Thương thấy mình chẳng khác gì đang lọt vào trong sương mù.

Người đàn ông trẻ xa xăm mặt, giọng nói lạnh như băng: “Muốn thử thách sức chịu đựng của tôi?”

“Không...không dám...” Cái gì được gọi là tôn nghiêm, là lòng tự trọng, đều đã bị Hoài Thương quăng lên chín tầng mây. Bảo vệ cái mạng nhỏ này quan trọng hơn...Hoài Thương tự an ủi chính mình.

Hoài Thương rút ra điện thoại của mình cho anh ta. Công tử họ Trần kia chính là khắc tinh của Hoài Thương.

Người đàn ông trẻ thuần thục mở nguồn điện thoại, năm ngón tay thon mảnh bấm số trên bàn phím điện thoại của Hoài Thương.

Năm giây sau chuông điện thoại đổ chuông. Người đàn ông trẻ cau mày nhìn, sau đó đưa trả lại điện thoại cho Hoài Thương.

“Có việc tôi sẽ gọi cho cô. Khi nào tôi gọi điện phải nghe máy ngay lập tức, nếu không...hừ...” Người đàn ông trẻ cười lạnh, nụ cười của anh ta có thể ví với ác quỷ đang chuẩn bị nuốt lấy linh hồn của người khác.

Tóc gáy dựng đứng, cả người cứng đờ như đã bị đóng băng, Hoài Thương khiếp sợ mãi không thôi.

Người đàn ông trẻ sau khi ‘tặng’ cho Hoài Thương một ánh mắt cao ngạo và coi thường, anh ta xoay người bước đi.

Con mèo nhỏ dường như hiểu một phần lỗi cũng là do mình, nó thân thiết dụi dụi đầu vào chân Hoài Thương, miệng kêu “meo meo”.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Ăn xong đĩa thức ăn, uống nốt số rượu còn lại trong ly, Thy Dung đứng lên, muốn xin bố mẹ và chú Vũ Gia Minh cho phép mình được ra về.

Quà tặng cho Tú Anh, Thy Dung đã cẩn thận chuẩn bị riêng cho cô bé, hy vọng cô bé thích món quà do mình tặng.

Thy Dung tiến đến chiếc bàn gỗ, đặt ly rượu rỗng và chiếc đĩa không vào đúng nơi quy định.

Một nhân viên phục vụ được Vũ Gia Minh thuê đến, nhanh chóng cầm lấy chiếc đĩa và ly rượu rỗng, họ mang chúng vào bếp.

Nhà Thy Dung cũng từng tổ chức tiệc tại tư gia riêng nhiều lần, có thể phần nào hiểu được công việc của những nhân viên làm việc trong những nhà hàng nổi tiếng được mời đến để phục vụ riêng cho gia chủ và khách của họ.

Trong khi Thy Dung chuẩn bị rút lui trong yên lặng, Trần Tư Nam trong trang phục diêm dúa bước đến.

“Chào em, có muốn ra nhảy một bài với anh không?” Trần Tư Nam lúc nào cũng nở một nụ cười bốn cọt trên môi, hình như đối với hắn nếu một ngày không cười đều người khác thì không thể ăn ngủ được.

Thy Dung ngán ngẩm nhìn Trần Tư Nam. Nhìn bộ quần áo diêm dúa đang mặc trên người hắn, con buồn nôn vừa xẹp xuống lại có nguy cơ bùng lên mãnh liệt.

“Không cần, cảm ơn anh. Tối nay em không muốn nhảy.” Thy Dung khéo léo từ chối, không còn tâm trạng để đầu lý và đầu khẩu với hắn như mọi khi.

“Em là đang tìm cách trốn tránh anh sao? Chúng ta quen biết nhau từ nhỏ, lẽ ra phải thân hơn những bằng hữu bình thường khác chứ?” Trần Tư Nam nói một câu lại tiến thêm một bước.

Thy Dung rất muốn đâm thẳng vào mặt Trần Tư Nam, sau đó dùng kéo cắt tia bộ quần áo diêm dúa của hắn thành một bông hoa.

“Chúng ta chẳng phải là bằng hữu sao?” Thy Dung không muốn nói chuyện lời thôi với tên công tử nhà họ Trần một chút nào. Đàn ông nhà họ Trần đều là những mỹ nam tử, bọn họ là những kẻ có sắc đẹp bán nước hại dân. Trừ người đàn ông mà mình thật lòng yêu, Thy Dung không mấy để ý đến vẻ đẹp của những người đàn ông khác, cũng không một chút quan tâm, chỉ mong họ để cho mình được yên.

“Anh không muốn làm bằng hữu của em. Chúng ta không thể tiến xa hơn cụm từ ‘bằng hữu’ được sao?” Trần Tư Nam cúi đầu, thổi hơi nóng vào tai Thy Dung.

Các cô gái trẻ đứng chung quanh kinh hô, kêu lên một tiếng. Họ đang nhìn Thy Dung bằng con mắt ghen tị và khát khao muốn được thay thế vào vị trí của Thy Dung.

Còn riêng Thy Dung lại không thấy bản thân mình có một chút may mắn nào. Nếu bọn họ biết được tính cách hồ ly của Trần Tư Nam, đảm bảo trong 100 cô gái si mê hắn, có hơn 90 cô gái sẽ bỏ chạy, chỉ còn lại một vài người cố sống cố chết bám lấy hắn. Tên Trần Tư Nam này, ngoài có khuôn mặt xinh đẹp khiến bất cứ ai cũng phải mê mẩn ra, tính cách tồi tệ và xấu xa đến cực điểm, mà Thy Dung lại ghét nhất những người như thế.

Thy Dung thụt lùi một bước, cười yếu ớt: “Cảm ơn chú ý tốt của anh, nhưng em không dám nhận đâu, hai nửa em không muốn trở thành kẻ thù của tất cả phụ nữ ở đây.”

Thy Dung từ chối khéo, sau đó kiếm cớ bỏ đi.

Khóe môi Trần Tư Nam nhếch, đôi mắt sắc bén của hắn bắn ra những tia nhìn sắc nhọn. Là một thông minh và nhạy bén, hắn thừa hiểu Thy Dung đang nghĩ gì trong đầu, cũng biết Thy Dung ghét mình nhiều như thế nào.

Bằng vào tài năng và vẻ đẹp bề ngoài của mình, hắn có thể hạ gục bất cứ cô gái nào, từ đứa bé gái hơn 8 tuổi cho đến cụ già hơn 80 tuổi, nhưng hai chị em Thy Dung lại khác, họ không có một chút động tâm với hắn, mỗi lần hắn tìm cách mon men tới gần, hai chị em lại khiếp sợ bỏ chạy cho thật xa, như thể hắn là một thằng ôn dịch không bằng.

Hắn không biết đang mong đợi điều gì từ Thy Dung và Hoài Thương, nhưng hắn muốn có được một trong hai chị em nhà họ Hoàng. Sở dĩ hắn kiên quyết muốn làm thế, vì một lý do rất đơn giản, hai chị em Thy Dung là hai cô gái đặc biệt, hiếm có trên đời, phải mất một khoảng thời gian khá dài, hắn mới nhận ra được điều này.

Bữa tiệc quá ồn ào và náo nhiệt, bị Trần Tư Nam quấy rầy, Thy Dung không còn tâm tư muốn ở lại bữa tiệc thêm nữa, đã lợi dụng sự đông đúc để chuồn ra ngoài một cách êm thấm.

Thy Dung bật nguồn điện thoại, gửi một dòng tin nhắn cho cô em gái, nhờ cô em nói hộ vài câu với bố mẹ, ông nội và gia đình chú Vũ Gia Minh, mong họ hiểu cho mình. Thy Dung tin người trong nhà, ai cũng biết tính cách ưa nghịch ngợm và quậy phá, không thích những nơi tập trung quá nhiều người của mình.

Thoát khỏi bữa tiệc náo nhiệt, được mùi phấn son, nước hoa, mùi thuốc lá và mùi rượu, Thy Dung đi lang thang trên vỉa hè, vừa đi vừa miên man nghĩ ngợi.

Không khí ban đêm se se lạnh, Thy Dung hiểu một cô gái đi ra ngoài vào ban đêm như thế này dễ dàng bị những tên háo sắc trên ghẹo, đôi khi còn bị chúng bắt cóc và cưỡng hiếp, nhưng... Thy Dung cười yếu ớt, bao lâu rồi mình không còn cảm giác sợ hãi nữa?

Trước kia, Thy Dung thường xuyên trốn ra ngoài vào ban đêm trong trang phục con trai, tuy là con gái nhưng vì ăn mặc như con trai cho Thy Dung cảm giác mình là con trai thật. Nay ăn mặc như con gái đi dạo trên vỉa hè, khiến lòng Thy Dung nao nao, có những cảm giác khác lạ.

Đi qua một con hẻm, đột nhiên Thy Dung thấy có ba người đàn ông bước ra từ trong bóng tối, bọn chúng nhìn từ đầu xuống chân Thy Dung, nở một nụ cười dâm dăng: “Chào cô em, đi một mình sao, có muốn bọn anh làm bạn cho bớt cô đơn không?”

Thy Dung hơi giật mình, không ngờ những lo sợ của mình là thật, vừa mới có ý nghĩ đó trong đầu, đã bị ba tên đàn ông háo sắc xuất hiện trước mặt rồi.

Thy Dung sắc lạnh, nhìn thẳng vào mắt của ba tên đàn ông dâm dăng. Hừ...đám đồ trò đòi bại với lão tử ? Lão tử đâu phải là một cô gái chân yếu tay mềm, trừ phi lão tử chết nếu không các người đừng hòng mà đụng được vào người lão tử.

“Biến đi, tôi không muốn nói nhiều, tối hôm nay cũng không có tâm trạng để đánh nhau.” Thy Dung phien chán đến cực điểm. Tại sao họ mình không thể sống yên dù chỉ là một phút, phải chăng là do tính cách của mình quá cường liệt, nên ông Trời mới bắt mình chịu đựng nhiều thử thách không ?

“Cô em hung dữ và nóng nảy quá, nhưng mà bọn anh thích.”

“Cô em này trông thật xinh, đúng không chúng mày ?”

“Đúng, đúng...coi như tối nay chúng ta gặp may.”

Bọn giang hồ cười thật khà ố, tay của chúng vươn ra, muốn chạm vào hai gò má non mịn của Thy Dung.

Thy Dung nghiêng đầu tránh về phía sau, đồng thời diên tiết đấm thật mạnh vào mặt, dùng chân đá mạnh vào ống chân bọn chúng.

Cuộc hỗn chiến bắt đầu.

Bọn giang hồ không ngờ Thy Dung lại ra tay như thế, chỉ dùng nắm đấm để nói chuyện với bọn chúng.

Một mình Thy Dung đấu với ba tên đàn ông tuy rằng có hơi chút chật vật, nhưng vốn là một cô gái gan dạ, từ bé đến khi trưởng thành đã đánh nhau không biết bao nhiêu trận, đối với bọn tép riu như ba tên đàn ông bặm trợn này, không đáng kể một chút nào.

Cuộc chiến nhanh chóng kết thúc, Thy Dung đánh cho bọn côn đồ kêu cha gọi mẹ, phải van xin tha mạng. Thy Dung biết bọn này chỉ là những tên con nhà giàu, bị xa lầy vào con đường ăn chơi bạt mạng, thấy cô gái nào xinh đẹp đi một mình là nhảy ra trêu ghẹo, muốn giờ trò đòi bại.

Tâm trạng đang buồn bực, Thy Dung sử dụng toàn lực, quyết tâm dạy cho bọn công tử bột này một bài học đích đáng.

Hải lòng nhìn ba tên đàn ông trẻ nằm lăn bò trên nền đất ẩm ướt, thẳng vừa ôm bụng vừa rên la, thẳng vừa ôm mặt vừa rên rĩ, thẳng lại bị đau đến nổi sắc mặt trắng bệch, một câu cũng không thốt nổi nên lời.

Hải lòng với ‘kiệt tác’ của mình, Thy Dung xoa hai tay vào nhau, vuốt vuốt quần áo như đang phủi bụi, sau đó xoay mình bước đi. Trước khi đi, còn không quên buông ra một câu cảnh cáo: “Đừng để tôi gặp lại các người, nếu không tôi sẽ đánh gãy chân tay của các người, sẽ khiến các người phải nằm viện mấy tháng. Hừ...”

Ba tên đàn ông trẻ khiếp đảm, dập đầu van xin, khí thế hùng hồn ban nãy đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Buồn bực trong lòng Thy Dung chẳng những không giảm một chút nào, mà càng lúc càng tăng lên, ngay cả sau khi đánh đã tay cũng không có tác dụng.

“Một người không vui sẽ làm gì để giải trí, ăn thật nhiều, ở nhà xem phim, tán gẫu với bạn bè, chơi game, hay là tìm ai đó để đánh lộn ?” Thy Dung tự hỏi chính bản thân mình, những câu hỏi hết sức buồn cười, chính bản thân mình cũng không biết mình muốn gì, người khác làm sao mà biết được.

Thy Dung thở hắt ra một hơi, người xiu xuống: “Thôi thì nghĩ nhiều làm gì cho đau đầu, cứ tìm đại một quán bar nào đó, uống vài ly rượu là được.”

Thy Dung mặc dù lẫn lộn trong thế giới ngầm đã lâu, nhưng không phải là một người sống hư hỏng và phóng túng. Thy Dung là một cô gái có những tư tưởng sống đúng đắn, có trách nhiệm và đã trưởng thành lên không ít.

Đã có chủ ý trong đầu, Thy Dung vẫy tay bắt một chiếc xe tắc xi, đọc tên địa chỉ quán bar mà mình muốn đến cho tài xế nghe. Nói về hệ thống quán bar nổi tiếng trong thành phố, không nơi nào là Thy Dung không biết. Nhiều năm đi săn tin tức, đã cho Thy Dung nhiều thông tin hữu ích hơn những người bình thường.

Đi xe tắc xi mất hơn 10 phút mới đến nơi, trả tiền cho tài xế xong, Thy Dung mở cửa bước xuống.

Theo những gì mà Thy Dung điều tra được, quán bar Thiên Dạ được khai trương cách đây hơn năm năm, đã thay đổi hai đời chủ.

Thy Dung liếc mắt nhìn khách nam, khách nữ đang tấp nập ra vào trước cửa quán bar.

“Cũng may quán bar này không nằm một trong những hệ thống quán bar nổi tiếng của Bách Khai Văn, nếu không có cho vàng mình cũng không dám đặt chân đến đây. Mình mặc dù không sợ hãi, nhưng tạm thời tốt nhất mình nên tránh mặt hắn đi thì hơn.” Thy Dung tự mím cười chế giễu. Thật ra, Thy Dung không chỉ sợ Bách Khai Văn, mà còn rất ón tính cách vô si và đầy thủ đoạn của hắn.

“Vào thôi.” Đeo quai túi xách nhỏ vào vai, vuốt thẳng chiếc váy màu xanh dương, Thy Dung dịu dàng nở một nụ cười như gió xuân, ánh mắt đượm vẻ phong tình, chân uyển chuyển bước đi.

Nói về tài đóng kịch, không chỉ riêng một mình cô em gái Hoài Thương mới được thừa hưởng từ Thư Phàm, có nhiều trường hợp, Thy Dung còn đóng

kịch giới hơn cả cô em gái và mẹ mình.

“Xin lỗi, tiểu thư có mang theo thẻ thành viên không?” Một trong hai người vệ sĩ gác cổng hỏi Thy Dung.

Đã lường trước được trường hợp này, Thy Dung bình tĩnh nói: “Ông chủ của quán bar này là người quen của tôi.”

Người vệ sĩ lúc này cẩn thận đánh giá từ đầu xuống chân Thy Dung, cười nhạt nói: “Những vị khách nữ muốn vào trong quán bar đều nói quen biết với ông chủ, nhưng thật ra không một ai có thể quen thân với ông chủ cả.”

Điều này, Thy Dung đương nhiên biết, thậm chí còn hiểu rõ hơn bất kì ai. Người chủ của quán bar này là Trác Phi Dương chứ ai.

Chà...có nhiều trò hay để chơi rồi đây. Tối nay mình sẽ phá tung quán bar này của Trác Phi Dương lên. Hừ...mình phải đòi lại một phần nỗi đau mà hắn gián tiếp gây ra cho mình, mình là người bị hắn từ chối, không muốn yêu, không phải sao?

“Nếu anh không tin anh có thể trực tiếp gọi điện hỏi ông chủ của anh.” Thy Dung khôn khéo nhắc nhở người vệ sĩ.

“Cô nên đi đi, khi nào có thẻ thành viên thì hãy quay lại đây. Quán bar Thiên Dạ lúc nào cũng chào đón cô.” Người vệ sĩ lịch sự nói.

Nói xong, anh ta lập tức quay người, tỏ vẻ không muốn đôi co lời thôi với Thy Dung nữa.

Thy Dung gãi gãi cằm. Đã đến tận đây rồi, mình làm sao có thể chịu thua, bỏ đi về trong khi vẫn chưa thể bước vào trong quán bar, uống rượu vang và thưởng thức âm nhạc.

Thy Dung kéo khóa túi xách, lấy điện thoại, thuận thực bấm số của Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương đang ngồi trong xe ô tô, tối nay hắn không ngủ được nên lái xe đi dạo, thói quen này đã theo hắn hơn 18 năm nay.

Nhìn số điện thoại của Thy Dung hiện lên trên màn hình, tâm tư của hắn rất phức tạp, tay hắn bắt đầu run lên, nửa muốn nhận cuộc gọi của Thy Dung, nửa lại cố gắng đè nén tình cảm đang dần chớm nở của mình.

Trác Phi Dương siết chặt điện thoại trong lòng bàn tay, hít một hơi thật sâu, mắt nhắm lại. Hắn để cho chuông điện thoại reo một cách tự nhiên.

Thy Dung cười khỏ, nói thầm: “Chủ tịch à, anh có nhất định phải luôn chạy trốn như thế không? Tôi đâu có ép anh phải yêu tôi, tôi chỉ muốn có được một câu nói của anh thôi.”

Thy Dung gọi một lần, Trác Phi Dương không nghe máy. Gọi hai lần, hắn cũng không bắt máy. Chán nản, Thy Dung không còn muốn gọi cho Trác Phi Dương nữa.

Ngước mắt nhìn bầu trời đêm đen thăm thẳm, hốc mắt đỏ hoe, đáy mắt long lanh lệ, Thy Dung thật sự rất muốn khóc, nhưng khóc không được. Có nhiều khi không muốn khóc, nhưng lại không thể ngăn được dòng nước mắt đang trực trào, phải chăng tất cả đều là do tâm của con người tạo ra?

Trác Phi Dương không nghe điện thoại, không còn cách nào khác, Thy Dung đành phải dựa vào chính mình.

Nhìn lướt qua khắp một lượt, Thy Dung không tin mình không tìm được cách vào. Phải làm sao đây? Trực tiếp xông vào thì không được rồi, chỉ còn cách đi theo một ai đó, mà cách nhanh nhất là lợi dụng một vị khách nam có thẻ VIP.

Đã là con trai, ai chẳng thích có mỹ nữ bồi bên cạnh mình.

Khóe môi Thy Dung nhếch lên, trong đầu đã nghĩ ra được cách đối phó.

Thy Dung tiến đến gần một người đàn ông trẻ hơn 20 tuổi, vóc dáng cao lớn, khuôn mặt tuy không được gọi là anh tuấn, nhưng trông cũng rất dễ nhìn. Tuy dùng tiểu xảo để lợi dụng người khác là không tốt, nhưng đến quán bar cũng chỉ để uống rượu giải sầu, tìm thú vui, không phải sao?

Thy Dung không thấy có một chút tội lỗi nào, ngược lại còn thấy anh chàng kia rất được lợi.

“Chào anh.” Thy Dung nở một nụ cười tuyệt đẹp, đôi mắt trong như nước hồ thu chớp chớp.

“Chào em” Chàng thanh niên ngơ ngác nhìn Thy Dung, anh ta có vẻ hơi lúng túng vì sự xuất hiện bất ngờ của Thy Dung.

“Em...em không có thẻ thành viên, anh có...có thể...” Thy Dung nhìn anh ta bằng đôi mắt chờ mong. Dù không thành công, Thy Dung cũng vui vẻ, làm người đôi khi không nên quá cầu toàn, và cũng không nên quá tự kiêu.

Chàng thanh niên mất một lúc mới hiểu được dụng ý trong câu nói của Thy Dung.

Anh ta bật cười, sáng khoái nói: “Được, tại sao lại không được. Anh sẽ đưa em cùng vào.”

“Cảm ơn anh.” Thy Dung thật lòng nói câu cảm ơn anh ta. Mặc dù không dám chắc người đàn ông này có đứng đắn và thân thiện như diện mạo bề ngoài hay không, nhưng Thy Dung tin vào trực giác của mình.

Chàng thanh niên sánh đôi cùng Thy Dung tiến đến gần cánh cửa dẫn vào trong quán bar.

Hai người vệ sĩ đưa tay ngăn cản không cho phép Thy Dung tiến thêm nửa bước.

“Tiểu thư, phiền cô dừng bước. Chúng tôi không thể để cho người không có thẻ thành viên đi vào trong quán bar, đây là quy định.” Họ cố ý nhấn mạnh từng từ từng chữ.

Thy Dung ngước mắt nhìn người đàn ông trẻ, chờ nghe anh ta nói. Nếu anh ta nói giúp mình một câu, Thy Dung sẽ rất cảm kích mà nói cảm ơn anh ta thêm lần nữa. Nhưng nếu anh ta lật lọng, không nói gì, Thy Dung cũng không trách.

“Tiểu thư đây đi cùng với tôi. Tôi có thể mang cô ấy đi vào trong kia chứ ?” Người đàn ông trẻ thoải mái hỏi hai người vệ sĩ.

Hai người vệ sĩ liếc mắt nhìn nhau. Họ thức thời, vội đứng tránh sang một bên, nhường đường cho Thy Dung và người đàn ông trẻ tiến vào trong.

Thy Dung mỉm cười yếu ớt. Trong cái thế giới vàng thau hỗn tạp này, nhà giàu nhiều tiền lắm của bao giờ cũng được người khác khom lưng, uốn mình phục vụ hơn.

Người đàn ông trẻ đưa Thy Dung đến một chiếc bàn gần quầy bar.

Phục vụ nhanh chóng bước lại gần. Sau khi lịch sự chào hỏi, anh ta chìa menu cho hai người.

Thy Dung để cho người đàn ông trẻ gọi rượu, còn mình lơ đãng liếc mắt nhìn chung quanh.

“Tôi là Nam Khánh, còn cô ?” Người đàn ông trẻ hứng thú nhìn khuôn mặt non mềm và xinh đẹp của Thy Dung.

“Anh là đang hỏi tên của tôi sao ?” Thy Dung cau mày, giải nghĩa câu hỏi của anh ta.

Thy Dung đã quá quen thuộc với cách làm quen của bọn đàn ông, không thích một người đàn ông cứ nhìn mình chăm chăm, hai người chỉ mới quen biết, không nên biểu lộ tình cảm một cách quá lộ liễu như thế.

“Đúng thế. Tên của em là gì ?” Người đàn ông trẻ mỉm cười, đột nhiên thay đổi cách xưng hô.

Thy Dung cười nhạt, đáp: “Em tên Thy Dung.”

Nghĩ anh chàng này cũng không phải người xấu, mới thành thật nói tên của mình cho anh ta biết. Thy Dung không muốn mình trở thành một kẻ bất lịch sự, một chút thành ý tỏ lòng biết ơn công anh ta đưa mình vào đây cũng không có.

Cách xưng hô của Thy Dung khiến anh ta thập phần hài lòng.

Người phục vụ nam bung rượu và thức ăn lên cho Thy Dung và Nam Khánh.

Quán bar Thiên Dạ do Trác Phi Dương sáng lập nên, là một trong những quán bar nổi tiếng nhất. Trong quán phục vụ đa số là khách VIP, khách quen của quán. Đến đây, mọi người có thể gặp được những nhân vật chỉ xuất hiện trên báo hoặc trên ti vi, có thể thưởng thức những ly rượu thơm ngon, thức ăn đều do đầu bếp năm sao nấu.

Tuy nhiên thứ gì cũng có cái giá của nó, chất lượng phục vụ tốt, không gian thoáng đãng và mát mẻ, thức ăn ngon nhất, và rượu thượng hạng, sẽ phải trả một cái giá cắt cổ. Chính vì thế, Trác Phi Dương không cần có nhiều khách, nhưng thu được lợi gấp đôi cách kinh doanh bình thường, mà một người đã có quá nhiều tiền như hân đầu cần phải khổ sở vất vả mở quán bar làm gì, hân làm chỉ để cho vui, tìm một nơi giải trí cho riêng mình, mỗi lúc mệt mỏi và buồn chán.

Người phục vụ khui nắp chai rượu vang màu xanh đen. Anh ta thuận thực chất rượu ra hai chiếc ly cho Thy Dung và Khánh Nam.

Thy Dung chăm chú nhìn, thấy động tác của anh phục vụ thật đẹp mắt.

Chờ anh ta đi khuất, Nam Khánh nâng ly rượu, cười nhẹ: “Chúng ta cùng ly chúc mừng cơ duyên gặp gỡ ngày hôm nay.”

Thy Dung nâng ly rượu, lắc nhẹ màu rượu hồ phách trong ly, dùng giọng triết lý nói với anh ta: “Gặp được nhau ngày hôm nay, không có nghĩa sẽ gặp được nhau vào ngày mai. Anh có tin vào định mệnh không ?”

Nam Khánh kinh ngạc nhìn Thy Dung, ly rượu dừng giữa khoảng không.

Thy Dung bật cười, cùng nhẹ vào ly rượu của anh ta: “Uống đi, chúc mừng cơ duyên gặp gỡ của chúng ta ngày hôm nay.”

Thy Dung một chút cũng không cảm thấy vui vẻ, chỉ cảm thấy trong lòng mình thật trống rỗng, trống rỗng đến nỗi, Thy Dung không thể thở được.

Thy Dung và Nam Khánh chuyển đổi đề tài, cả hai bàn luận về kinh tế và những vấn đề linh tinh.

Nam Khánh không dám tin một cô gái còn trẻ như Thy Dung lại có kiến thức rộng lớn như thế. Nhìn cách Thy Dung thưởng thức rượu, cách dùng thìa và đĩa, Nam Khánh tin tưởng Thy Dung tuyệt đối không sinh trưởng trong một gia đình nghèo khổ. Nghi thức xã giao có thể học tập, nhưng mỗi một động tác, lời nói và cử chỉ của Thy Dung đã ăn sâu vào tận trong máu rồi.

Uống được hai ly rượu, Thy Dung ngà ngà say, đôi mắt mơ màng, có một tầng hơi nước mỏng, hai gò má hồng hào, nhìn rất giống một quả táo chín mọng, giục người ta đến hái, sau đó ăn vào trong bụng.

Nam Khánh nhìn Thy Dung bằng đôi mắt khác lạ.

Một cô gái theo một chàng trai vào trong quán bar. Nếu không phải vì thích, cũng là cố ý muốn khiêu khích và dụ dỗ người ấy. Trong thế giới thượng lưu này, mối quan hệ qua đường có rất nhiều, mà cô gái trước mặt... Tuy không phải là một đại mỹ nhân, nhưng rất khả ái và đáng yêu, ngôn ngữ và cử chỉ đều khiến người ta muốn động tâm.

Nam Khánh vươn tay định chạm vào mu bàn tay Thy Dung, một giọng nói sắc lạnh vang lên: “Không được đụng vào cô ấy.”

Khánh Nam giật mình, ngưng thần nhìn một người đàn ông mặc vét trắng, khuôn mặt tuấn lãng, vóc dáng cao lớn, đang từng bước từng bước tiến về phía mình.

Bách Khải Văn cực kì không hài lòng nhìn cảnh Thy Dung chen tạc chen thù với một người đàn ông lạ mặt, chẳng những thế còn vô tư cười nói, cho anh ta thấy khuôn mặt khả ái và xinh đẹp của mình.

Chết tiệt... Bách Khải Văn thô lỗ chửi thề. Cô gái ngốc nghếch và nghịch ngợm này có hiểu hoàn cảnh nguy hiểm của mình không, nếu hấn không đến kịp, tên đàn ông kia đã đưa vào khách sạn giờ trò chơi bại rồi.

Bách Khải Văn không hiểu vì sao mình lại tức giận, hấn chỉ biết không muốn Thy Dung nói chuyện và tiếp xúc quá thân mật với một người đàn ông khác.

“Thy Dung.” Bách Khải Văn cố đè nén giận dữ, nắm tay lôi Thy Dung đứng lên.

Nam Khánh bây giờ mới hoàn hồn, vội ngăn cản hành động cướp người của Bách Khải Văn: “Này anh, cô gái này đi cùng tôi.”

Bách Khải Văn nhếch mép cười lạnh lẽo và u ám: “Cậu không hiểu mình đang nói gì đâu. Biết điều nên tránh xa cô ấy ra, cô ấy là người của tôi.”

Nam Khánh mờ to mắt nhìn Bách Khải Văn. Anh ta bị khí thế lạnh lùng và cao ngạo của Bách Khải Văn khiến cho hơi khiếp đảm. Người đàn ông cao lớn này tỏa ra hơi thở của một con báo đi săn đêm, mà cô gái nhỏ kia chính là con mồi của anh ta.

Mọi người chung quanh đổ dồn ánh mắt về phía ba người. Họ đoán hai người đàn ông đang đánh ghen vì cô gái đang ngủ gục trên bàn vì say rượu kia.

Thy Dung chỉ hơi ngà ngà say, không say đến mức phải ngủ gục trên bàn, thoáng thấy hình bóng của Bách Khải Văn ngoài cửa quán, đã muốn kiểm soát chuồn đi nhưng mà không kịp, đành phải giả vờ đóng giả là một con sâu rượu.

Bách Khải Văn vốn là một người không thích tranh cãi với những kẻ hấn không ưa, khom người, gọng gàng bế Thy Dung trên đôi tay mạnh mẽ và vững chắc của mình.

Các quý cô và các quý bà trong quán bar kinh hô lên một tiếng, họ nhìn Bách Khải Văn bằng con mắt ngưỡng mộ và khát khao. Ai chẳng thích có được một người tình lãng mạn, biết chiều chuộng.

Trong nháy mắt, mặt Thy Dung đỏ bừng, một phần là do rượu, chín phần là vì xấu hổ và ngại ngùng.

Trời ạ... tên vô sỉ Bách Khải Văn này đang làm gì thế? Hấn... hấn tự nhiên lại bế mình như một cô vợ chưa cưới trước mặt mọi người. Tin tức này mà đồn thổi ra ngoài, mình làm gì còn mặt mũi để nhìn ai nữa.

Mặc dù biết mình đã thua, nhưng mặt mũi đàn ông quan trọng hơn sự e ngại trong lòng, Nam Khánh đứng bật dậy, muốn gây khó dễ không để Bách Khải Văn vô cớ mang người đi, trong khi anh ta phải dùng đủ mọi cách mới chuốc rượu cho Thy Dung say, mất cả chỉ lẫn chài.

Bách Khải Văn cười lạnh, hất cằm ra hiệu cho hai người vệ sĩ đứng phía sau lưng.

Hai người vệ sĩ lập tức tiến lên phía trước một bước, bẻ ngón tay kêu răng rắc, dáng vẻ hùng hổ như hung thần ác sát muốn đánh Nam Khánh một trận nhừ tử.

Sắc mặt Nam Khánh thoáng chốc trắng bệch, tự biết mình đã đụng phải một nhân vật lợi hại.

“Nhớ cho kĩ, không bao giờ được phép có lần sau. Nếu không tôi đảm bảo tứ chi của cậu sẽ gãy ít nhất một cái.” Bách Khải Văn sau khi nói ra một câu khiến Nam Khánh sồn tóc gáy và rùng mình ớn lạnh, đã ung dung bế Thy Dung ra cửa quán bar.

Tâm tư của Thy Dung rất phức tạp, không biết nên mừng hay nên lo, không biết nên cảm động ôm chầm lấy cổ Bách Khải Văn, tặng cho hấn một nụ hôn, hay là nên tiếp tục chạy trốn như trước. Dù sao thì người đàn ông này cũng không bao giờ hiểu thế nào là đạo lý, anh ta chỉ làm theo mong muốn của cá nhân mình, anh ta biết mình cần gì và thích gì.

Thy Dung nôn nóng như đang ngồi trên lò lửa. Nếu bị anh ta mang lên xe, sẽ không còn cơ hội trốn thoát nữa. Chỉ cần nghĩ sẽ bị anh ta bắt nhốt và giam giữ trong nhà như tù nhân, cả người Thy Dung không khỏi cứng đờ, ý thức chạy trốn lại bùng lên mãnh liệt.

“Hoàng Thy Dung, tối nay em chết chắc rồi. Dám thử thách lòng kiên nhẫn của anh.” Mỗi lần nghĩ đến việc Thy Dung suýt lên giường với kẻ khác, Bách Khải Văn lại giận sôi máu.

Thy Dung chưa kịp thực hiện được ý đồ chạy trốn của mình, cánh cửa xe ô tô BMW màu xám đen mở ra, Bách Khải Văn cẩn thận trèo lên xe, tránh không để cho đầu Thy Dung đập vào thành xe.

“Cạch.” Lúc cánh cửa xe ô tô bị đóng chặt lại cũng là lúc trái tim Thy Dung trầm xuống.

Mí mắt run run, Thy Dung cảm nhận được hơi thở nam tính của Bách Khải Văn rất gần mũi mình, đôi môi hoa bị môi hắn hấp trụ, bàn tay của hắn chu du khắp cơ thể.

A...a...a...tên biến thái...đồ vô si...đồ hạ lưu...sao...sao anh dám...Nhiệt độ trong cơ thể bốc cháy, vừa xấu hổ vừa quần bách, Thy Dung bắt buộc phải mở mắt, trừng mắt nhìn hắn, giả vờ muốn thoát ra khỏi vòng tay của hắn.

Bách Khải Văn đang tức giận phùng phùng, hắn không dễ dàng bỏ qua cho Thy Dung như thế. Hắn quyết tâm phải dạy cho Thy Dung một bài học. Hắn rất thích chơi trò đấu trí tuệ với Thy Dung, nhưng không cho phép Thy Dung quen thân với những người đàn ông khác.

Thy Dung bị hôn đến thần trí mơ hồ, bàn tay nắm chặt lấy vạt áo trước ngực hắn không chịu buông, trái tim đập như trống trận trong lồng ngực. Mặc dù lý trí muốn đánh bất tỉnh Bách Khải Văn, sau đó quăng hắn ra ngoài đường, nhưng cơ thể đã không còn nằm trong khả năng khống chế của bản thân, dường như có một dòng nước ấm áp đang chảy vào trong tim.

Say rượu hay là do say tình? Thy Dung không biết, chỉ biết bản thân mình đã hỏng rồi. Rõ ràng nói không thể chấp nhận được Bách Khải Văn, sẽ không để cho hắn đụng chạm vào người mình nữa, nhưng...lý trí một mảnh xa vời, hai mắt khép lại, đầu óc trống rỗng, Thy Dung nhắm mắt bước trên một con đường toàn một màu trắng.

*****

Hơn bảy giờ sáng, Bách Khải Văn thức dậy, sờ sang bên cạnh, không thấy người đâu, trên môi hắn nở một nụ cười: “Dã miêu, em tưởng có thể trốn thoát được anh sao?”

Vén gọn chăn sang một bên, Bách Khải Văn ngồi dậy, sáng nay hắn dậy muộn hơn mọi khi. Nghĩ về tối hôm qua, khoe môi hắn không khỏi cong lên, khuôn mặt tuấn lãng có thêm vài phần nhu tình, tất cả cũng đều là do con dã miêu kia.

Trò chơi đuổi bắt này là do hắn khởi xướng, hắn sẽ chơi đến cùng, chơi đến khi nào Thy Dung chịu thua và dơ tay đầu hàng hắn thì thôi. Hắn mong Thy Dung không khuất phục hắn quá sớm, nếu không trò chơi này còn gì thú vị nữa.

Tuy nhiên hắn cũng mong không quá lâu, bởi vì trong lòng hắn có một chút chờ mong vào một mối quan hệ bền vững, không phải là hai kẻ qua đường, dễ dàng quen biết nhau, rồi lại dễ dàng chia tay.

Khoác áo tắm vào người, Bách Khải Văn nheo mắt nhìn một tờ giấy được đặt trên mặt bàn gỗ.

Không cần phải đoán, hắn cũng biết tờ giấy này do ai để lại cho hắn.

“Dã miêu, hôm nay em lại cho anh kinh ngạc mới gì đây?” Bách Khải Văn cười khế, tiện tay cầm lấy tờ giấy khổ nhỏ.

“Bách Khải Văn, coi như là tôi cầu xin anh, anh có thể buông tha cho tôi được không, tôi đã chán không muốn chơi trò đuổi bắt với anh nữa rồi.”

Phía trên tờ giấy là giọng điệu năn nỉ van xin, phía dưới là giọng hùng hồn đầy đe dọa.

“Bách Khải Văn, nếu anh còn tiếp tục làm càn, tôi sẽ công bố hết tất cả mấy bức ảnh khỏa thân của anh trên mặt báo. Tôi muốn cho cả thiên hạ cười vào mũi anh.”

Nhìn nét bút mực ghi mạnh vào trang giấy, Bách Khải Văn đoán, chắc khi viết những dòng này, Thy Dung đang bưng bưng giận dữ. Bách Khải Văn còn có thể tưởng tượng ra khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt bốc hỏa, và đôi môi mím chặt của Thy Dung, thậm chí hắn còn đoán được Thy Dung đã chửi rửa thậm hán bao nhiêu lần, và những câu chửi rửa đó là gì. Sở dĩ hắn đoán được, chẳng qua hắn đã nghe quen tai mấy câu nói đó của Thy Dung rồi.

“Biết điều thì đừng có chọc giận lão tử, nếu không lão tử tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nhà ngươi.”

Câu cuối cùng được kết thúc bằng một dòng chữ siêu to, chiếm mất hơn mười dòng kẻ trên trang giấy.

“Phốc...” Bách Khải Văn cười lăn lộn, cười đến rung cả hai vai.

Nếu Thy Dung biết được những lời đe dọa của mình, chẳng những không có tác dụng khiến cho Bách Khải Văn chùn bước, ngược lại càng khiến hắn muốn chinh phục mình nhiều hơn, Thy Dung tuyệt đối sẽ không sử dụng cách ngốc nghếch này, mà sẽ tìm một cách khác.

“Hoàng Thy Dung, em là đang muốn khiêu chiến với anh sao ?” Bách Khải Văn nhìn mấy dòng chữ ghi trên giấy, ý cười trên mắt càng lúc càng sâu. Một cô gái thủ vị và thông minh như thế này làm sao hắn có thể bỏ qua cho được. Nếu hắn bỏ qua, chẳng khác gì hắn là một tên ngốc.

Hơn bảy giờ sáng, Thy Dung về đến nhà. Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm đã quá quen với cách sống đi đêm về khuya của con gái, tin rằng Thy Dung biết nên làm như thế nào cho phải, sẽ không ra những chuyện kinh thiên động địa, vì thế họ chỉ hỏi han sơ qua, sau đó để cho Thy Dung trở về phòng tắm rửa và thay quần áo.

Hoài Thương đứng chắn đường, ngăn không để cho Thy Dung mở cửa phòng.

“Hoài Thương, em muốn ăn đánh ?” Thy Dung vừa mệt mỏi vừa tức, cô em gái không biết điều còn chọc giận thêm nữa.

“Chị hai, đêm hôm qua chị đi đâu, không phải đi tìm Trác Phi Dương chứ ?” Hoài Thương nhìn Thy Dung bằng đôi mắt không hài lòng. Chị hai không hiểu, hay là không chịu hiểu, Trác Phi Dương là trưởng bối của họ, anh ta đã lớn tuổi như thế, chị hai và anh ta làm sao có thể trở thành một đôi.

Thy Dung kinh sợ, vội liếc mắt nhìn xuống lầu, dùng tay bịt miệng cô em gái.

“Em định loan báo cho cả nhà biết đấy hả ?” Thy Dung gằn giọng, trừng mắt cảnh cáo cô em gái.

Hoài Thương ngoan ngoãn để cho chị gái đưa vào trong phòng riêng.

Khi cánh cửa phòng đóng lại, Thy Dung buông tay, Hoài Thương nói luôn: “Em chỉ muốn tốt cho chị thôi, chị đừng cố chấp nữa, chuyện xảy ra năm đó cũng không phải do lỗi của chị, chị cần gì phải tự trách mình lâu như thế, đã hơn 10 năm trôi qua rồi con gì ?”

Thy Dung thở dài, ngồi phịch xuống mép giường: “Chị biết, đó là tai nạn thôi, chị cũng đã không còn cố chấp muốn thay mẹ bù đắp một phần tổn thương cho Trác Phi Dương nữa, chị cũng hiểu được tình cảm vốn không thể đem ra để trao đổi và buôn bán.”

Hoài Thương reo lên: “Chị hiểu được là tốt, hiểu được là tốt rồi. Mau, mau quên người đàn ông kia đi, hãy đi tìm cho mình một người đàn ông tốt khác.”

Hoài Thương ngồi xuống bên cạnh Thy Dung: “Chị hai, chị có cần em mai mối cho chị mấy anh chàng đẹp trai và tuấn tú không ?”

Thy Dung cười nhạt, xa xăm nhìn cô em gái: “Em lại định giờ trò gì thế hả ? Nói trước cho em biết, tốt nhất đừng gây rắc rối cho chị thêm nữa, nếu không chị sẽ không tha cho em.”

Thy Dung vươn tay, vành tai non nớt của Hoài Thương bị Thy Dung vặn ngược như kim đồng hồ đang quay.

“A...đau...đau quá...chị hai tha cho em đi. Em hứa sẽ ngoan ngoãn, không gây rắc rối cho chị nữa.” Hoài Thương đau quá, đau đến nổi hộc mắt đỏ hoe, mắt ầng ậc nước, trông đáng thương như một con cún con.

“Em tưởng chị sẽ tin tưởng em sao ? Hừ...” Thy Dung trước khi buông tay của Hoài Thương ra đã cố tình vặn thêm một vòng nữa, khiến cô em gái la lên oai oái như sắp chấy nhà.

“Chị hai, chị thật độc ác, em đã van xin chị hết lời chị còn cố tình bắt nạt em nữa.” Hoài Thương phụng phịu, trách mắng Thy Dung.

Thy Dung phì cười, xoa đầu cô em gái: “Chị là chị gái của em, tính cách của em thế nào chẳng lẽ chị lại không biết.”

Thy Dung búng nhẹ vào má Hoài Thương: “Em nói thử xem, em đã lừa chị bao nhiêu lần rồi ? Lần nào em cũng hứa sẽ không gây họa và không gây rắc rối cho chị, nhưng kết quả thì sao, em chẳng những không ngoan ngoãn nghe lời, mức độ gây họa của em còn nghiêm trọng hơn cả lần trước.”

Hoài Thương xoa hai tay vào nhau, cười hi hi, xuống giọng nịnh nọt Thy Dung: “Chị hai, chị đừng nóng, em biết em sai rồi, lần sau em sẽ sửa.”

Thy Dung coi thường nhìn Hoài Thương, chọc chọc nhẹ vào lỗ tai: “Câu này hình như chị nghe quen rồi thì phải, lời nói trót lừa đầu môi, ai mà tin nổi.”

“Chị hai...” Ai đó then quá hóa giận, cao giọng hô to.

“Biết rồi, biết rồi, chị không châm chọc em nữa là được chứ gì ?” Thy Dung nheo mắt nhìn cô em gái: “Em tìm chị không chỉ để nói chuyện phiếm thôi chứ ? Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, không cần phải úp úp mở mở.”

“Chị hai, cứu em.” Hoài Thương lao vào lòng Thy Dung, gào khóc thật to: “Em gái chị bị người ta bắt nạt.”

Thy Dung cả kinh, nhất thời không thể hiểu nổi hành động quá khích của cô em gái. Bình thường, Hoài Thương đâu có tìm chị gái để khóc lóc và cầu xin, sao đột nhiên hôm nay lại thay đổi 180 độ, chẳng phải Hoài Thương thích nhất là được quậy phá, và càng náo nhiệt thì càng tốt là gì ?

Thần trí mờ mịt một mảnh, Thy Dung vỗ nhẹ vào lưng cô em gái, cố nén giận hỏi: “Lần này, em lại gây ra họa gì ?”

Hoài Thương si mũi, dùng khăn tay màu trắng lau đi, chớp mũi hồng hồng, hai gò má cũng đỏ lên vì khóc.

Thy Dung quá hiểu rõ tính cách hay đóng kịch và giả vờ cô em gái, nên mặc kệ cô em gái trông đáng thương thế nào, vẫn bình thản nói bằng giọng thờ ơ: “Nói đi, tốt nhất em nên nói thật, kể thật chi tiết những chuyện đã xảy ra, nếu không lần này, em đừng hòng mà nhờ được chị giúp em.”

“Chị hai...” Hoài Thương lắc lắc cánh tay của Thy Dung.

“Nói mau...” Thy Dung điên tiết quát nhỏ, không muốn nghe cô em gái nói những lời vô nghĩa.

Hoài Thương biết đã chọc giận chị gái, nhanh chóng chuyển thái độ, nghiêm túc kể lại chi tiết những chuyện xảy ra vào buổi sáng và buổi tối hôm qua.

Thy Dung chăm chú lắng nghe. Sau khi nghe cô em gái kể xong, Thy Dung hiểu lần này, cô em gái không phải cố ý đụng chạm vào công tử của nhà họ Trần, tất cả cũng chỉ là do vô tình.

“Anh ta muốn em làm gì?” Giọng nói của Thy Dung đã hòa hoãn không ít.

Hoài Thương liền lấy điện thoại của mình cho Thy Dung xem.

Thy Dung đón lấy chiếc điện thoại trên tay Hoài Thương, khó hiểu hỏi: “Em đưa điện thoại cho chị làm gì, muốn chị thay mặt em nói vài câu đạo lý với anh ta sao?”

“Không phải.” Hoài Thương lắc đầu: “Lúc nãy anh ta gửi cho em một tin nhắn, yêu cầu em đứng chín giờ phải có mặt tại siêu thị Plaza. Chị đọc tin nhắn đi thì sẽ biết anh ta muốn em làm gì.”

Thy Dung chuyển rời tầm mắt từ khuôn mặt lo lắng của cô em gái xuống màn hình điện thoại đang cầm trên tay.

“Bạch Hoài Thương, chín giờ sáng nay cô phải đến siêu thị Plaza cho tôi, tôi đang thiếu người cầm đồ. Cô nợ tôi, vì thế cô nhất định phải trả cho tôi đến khi nào hết nợ thì thôi. Nếu cô không chịu đến, cô cầm chắc cái chết rồi.”

“Hu hu hu...” Hoài Thương đáng thương khóc nức nở: “Chị hai, em phải làm gì bây giờ, tên Trần Hoài Anh kia tuy là một mỹ nam tử, nhưng tính cách lại cực kì hung ác. Hu hu hu....nếu em phải làm nô lệ cho hắn mấy tháng, em chắc chắn sẽ bị hắn hành cho một chết.”

Thy Dung nhu nhu huyết thái dương, thấy cực kì phiền chán: “Em cứ nói thẳng cho anh ta biết là em không muốn trở thành nô lệ của anh ta, hỏi anh ta muốn bao nhiêu tiền, rồi trả cho anh ta. Chỉ có em ngu ngốc mới dễ dàng để cho anh ta bắt nạt mình.”

“Không có tác dụng gì đâu.” Hoài Thương do khóc nhiều quá, đôi mắt đã biến thành hai quả táo chín, mọng đầy nước, giọng nói nghèn nghẹn: “Em cũng hỏi anh ta rồi, nhưng chỉ nhận được con thịnh nộ của anh ta thôi. Nhà anh ta giàu có như thế, đâu thiếu mấy đồng bạc lẻ, anh ta muốn em trở thành con hầu vì em đã chọc đúng vào lòng tự trọng cao hơn núi của anh ta.”

Thy Dung dờ khóc dờ cười. Cô em gái thỉnh thoảng lại thông minh một cách vượt bậc, nhiều lúc lại ngu ngơ như một đứa trẻ lên ba, không hiểu thế sự.

“Nếu thế, em muốn trở thành người hầu để cho anh ta hò sai sao? Nếu em có ý nghĩ này trong đầu, thì em ngu ngốc quá đấy. Một tên nhỏ mọn như hắn, không xứng đáng được nghe em nói câu xin lỗi và cảm ơn, em cứ mặc kệ anh ta đi. Chị đoán anh ta chỉ dọa suông em thôi, không dám làm gì em đâu.”

Hoài Thương chớp chớp mắt nhìn chị gái, rất muốn tin những gì mà chị gái nói là sự thật, nhưng....mỗi khi nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng, cách cư xử ác liệt của tên kia, Hoài Thương lại rùng hết cả mình, cả người lạnh toát vì sợ.

Vừa đúng lúc đó, chuông điện thoại của Hoài Thương reo vang.

Hoài Thương giật mình, suýt nhảy dựng lên vì hoảng sợ.

Thy Dung buồn cười nhìn cô em gái: “Chỉ là điện thoại đồ chuông thôi, em có cần sợ hãi đến như thế không?”

“Chị hai...anh...anh ta gọi điện thoại cho em.” Hoài Thương run run chỉ vào màn hình điện thoại.

Thy Dung cau mày, nụ cười trên môi tắt.

“Em nghe đi, bảo với anh ta rằng em sẽ không đến, và hãy quên yêu cầu vô lý muốn em trở thành một con hầu để hò sai đi.” Thy Dung đưa trả lại điện thoại cho cô em gái, nghiêm giọng nói.

“Chị...chị hai, hay là chị nói với anh ta đi. Dù...dù sao em cũng không có được dũng khí như chị.” Hoài Thương vội ấn điện thoại vào tay Thy Dung.

Thy Dung bực mình bảo cô em gái: “Lúc em gây chuyện, tại sao không biết đến điều này?”

“Chị hai, làm ơn đi mà.” Hoài Thương chấp hai tay, vái vái Thy Dung mấy cái.

Thy Dung chán nản, đành phải thay cô em gái nhận cuộc gọi của Trần Hoài Anh.

“Hoàng Hoài Thương, tại sao bây giờ cô vẫn còn chưa đến, muốn tôi phải đến tận nhà cô để đón cô sao?”

Thy Dung nghe được giọng nói lạnh như băng của Trần Hoài Anh.

Đúng là một tên công tử máu lạnh, Thy Dung bĩu môi nghĩ thầm.

Liếc mắt nhìn cô em gái đang run sợ đứng một bên, vểnh tai lắng nghe cuộc nói chuyện điện thoại của mình, Thy Dung dùng giọng điệu ôn hòa nói: “Hoàng Hoài Anh, chào anh, anh đã đến siêu thị Plazz rồi?”

Hoàng Hoài Anh nghi hoặc nhìn màn hình điện thoại, rõ ràng đây là số của Hoài Thương, tại sao giọng nói của cô gái này lại khác thế, hơn nữa cách nói chuyện cũng khác hẳn.

“Cô là Hoàng Hoài Thương?”

“Tôi không phải là Hoàng Hoài Thương thì là ai?” Thy Dung sầm soi nhìn năm đầu ngón tay của mình: “Tôi sẽ không đến siêu thị Plaza đâu, cũng không muốn trở thành một con hầu của anh, anh hãy quên điều này đi.”

Hoài Thương trợn mắt há mồm nhìn chị gái. Này...chị gái có lẽ hành động hơi quá, sao đột nhiên lại biến thành một con hồ ly thế kia?

“Cô không muốn đến cũng không sao.” Trần Hoài Anh siết chặt điện thoại trong tay, tức giận muốn nổi khùng nhưng hấn cố nén giận, nói tiếp: “Nếu cô không đến, thì đừng hòng tôi trả lại cho cô chiếc dây chuyền bằng bạc, ở dưới đeo một mặt đá màu tím nhạt.”

Trần Hoài Anh vừa dứt lời, Thy Dung đứng bật dậy, kích động gần như hét lên: “Anh nói dối, tôi không tin, chiếc dây chuyền đó làm sao có thể đang nằm trong tay anh được.”

Suýt chút nữa Thy Dung đã nói là tối hôm qua, do cần phải thay quần áo và đi dự tiệc sinh nhật với cả nhà, Hoài Thương đã để nghị cời bỏ chiếc dây chuyền và để nó trên bàn trang điểm, Thy Dung ban đầu không đồng ý nhưng Hoài Thương thuyết phục mãi, cuối cùng đã miễn cưỡng chấp nhận, không ngờ....

Thy Dung tắt điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi quát hỏi cô em gái: “Hoài Thương, chiếc dây chuyền của chị đâu?”

Hoài Thương thụt lùi vài bước, đầu cúi thật thấp, run run nói: “Chị...chị hai...em...”

Hoài Thương nhớ tối hôm qua trước khi xoay người bỏ đi, Trần Hoài Anh đã thô lỗ giật chiếc dây chuyền đang đeo trên cổ mình. Hấn vì sợ Hoài Thương lật lọng không chịu làm theo lời hấn nói, nên mới muốn có thứ gì đó để làm tin.

Chiếc dây chuyền kia đối với nhà nghèo, đó là một tài sản không nhỏ, đối với nhà giàu, bất quá đó cũng chỉ là một món đồ trang sức, dùng để đeo trên cổ mà thôi, nhưng đối với Thy Dung, nó còn đáng giá hơn thế nhiều, không tiền bạc nào có thể mua nổi.

Không hiểu Trần Hoài Anh có biết được giá trị đằng sau chiếc dây chuyền đó không, mà cương quyết muốn lấy bằng được chiếc dây chuyền đó, bây giờ nó trở thành thứ uy hiếp to lớn đối với hai chị em nhà họ Hoàng.

“Hoàng – Hoài – Thương...” Thy Dung gằn từng từ từng chữ, mỗi lần tức giận đến cực điểm, Thy Dung sẽ gọi đầy đủ cả tên lẫn họ của Hoài Thương.

“Chị hai, em biết em sai rồi, lẽ ra em không nên giấu chị mang chiếc dây chuyền đó đi, cũng không nên đeo vào cổ mình. Chị...”

“Bây giờ em nói thì có ích gì nữa, Trần Hoài Anh đang giữ chiếc dây chuyền của chị.” Thy Dung gằn dữ đến phát run.

“Em...em sẽ đi lấy về cho chị.”

Hoài Thương xầm xầm đi ra cửa. Đã từ lâu lắm rồi, Hoài Thương muốn chiếc dây chuyền mang theo bóng ma của quá khứ kia biến mất vĩnh viễn, nhưng Thy Dung lại có nó như báu vật, ngày nào cũng ngắm nhìn nó, rồi lại buồn rầu không vui.

“Chị sẽ đi cùng với em.” Thy Dung thở hắt ra một hơi thật dài. Chiếc dây chuyền kia mặc dù có ý nghĩa to lớn với mình, nhưng Hoài Thương vẫn quan trọng hơn nó, người ta có thể tạo ra kỉ niệm, nhưng không thể tạo ra con người.

Hoài Thương quay lại nhìn chị gái, vừa lau lệ trên khóe mắt vừa cười nói: “Vâng.”

Thy Dung dịu dàng nhìn cô em gái. Hoài Thương cũng chỉ muốn tốt cho mình thôi. Điều này Thy Dung sẽ không bao giờ quên.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Siêu thị Plaza là siêu thị lớn nhất trong thành phố, nơi đây trưng bày và bán toàn những mặt hàng cao cấp, đủ chủng loại, khách đến siêu thị mua đồ cũng đến từ nhiều đất nước khác nhau. Người ta nói Hồng Kông là một thiên đường mua sắm, không phải nói ngoa.

Thy Dung và Hoài Thương cố ý ăn mặc giống nhau, ngay cả kiểu tóc cũng không khác biệt. Sau khi gửi xe mô tô, hai chị em cùng nhau sánh vai đi vào trong tiền sảnh dưới tầng trệt của siêu thị.

Hoài Thương và Thy Dung tuy sinh ra và lớn lên tại Việt nam, nhưng Hồng Kông cũng không khác gì quê hương thứ hai của họ. Mỗi khi mùa hè đến, những dịp được nghỉ lễ tết, hai chị em Thy Dung lại theo bố mẹ bay sang Hồng Kông thăm ông nội, sống ở đây một tháng, hay nửa tháng sau đó lại bay về Việt nam, việc đi đi lại lại giữa hai nơi đã thành thói quen của hai chị em nhà họ Hoàng.

Hai chị em sinh đôi, có kiểu tóc và ăn mặc giống nhau gây sự chú ý và tò mò của mọi chung quanh. Mỗi khi có ai đó đi lướt qua cả hai để ngoái đầu lại nhìn.

Thy Dung và Hoài Thương không mấy để ý đến họ, cả hai đang nôn nóng tìm kiếm hình bóng của Trần Hoài Anh, nghe thì có vẻ mơ mộng, nhưng nếu biết được nội tình, sẽ vỡ mộng mà than thở.

“Hoài Thương, em có chắc anh ta không lừa chúng ta không?” Thy Dung căng mắt nhìn một rừng người đang di chuyển trước mặt mà choáng. Trời ạ... đông người như thế này, biết tên Trần Hoài Anh kia đứng ở đâu mà tìm.

“Em nghĩ anh ta không lừa hai chúng ta đâu. Chị không thấy anh ta đã nổi khùng lên khi nghe chị nói không muốn đến đây rồi còn gì?” Hoài Thương phối hợp với Thy Dung tìm kiếm thân ảnh của Trần Hoài Anh.

“Tốt nhất là anh ta đến đây đúng theo những gì mà em nói, nếu không.....” Thy Dung quay sang nhìn em gái, nở một nụ cười đầy chết chóc.

“Chị...chị hai...” Hoài Thương bị nụ cười của Thy Dung dọa cho sồn tóc gáy: “Chị có thể thu lại nụ cười đáng sợ của chị được không? Em cũng đâu có muốn đưa chị vào rắc rối như thế này.”

“Em còn nói nữa.” Thy Dung lập tức vịn tay cô em gái: “Tất cả đều do cái tính lạnh chanh, thích xen vào việc riêng của người khác của em. Nếu em chịu an phận thủ thường, chị phải khổ như thế này sao?”

“Chị hai...tại...tại em sắp đứt rồi, chị buông tha cho em đi được không? Em...em hứa đây là lần cuối cùng em gây rắc rối cho chị.” Hoài Thương nắm chặt bàn tay đang vịn tay mình của Thy Dung, đồng thời xuống nước năn nỉ cầu xin.

“Hừ...đừng tưởng chị đã bỏ qua cho em. Nếu chị không lấy lại được chiếc dây chuyền kia, em chuẩn bị mà ăn đòn đi.” Sau khi buông mấy lời đe dọa, Thy Dung rảo bước đi.

Hoài Thương xoa xoa lỗ tai, giận dữ không vui.

“Hoài Thương, sao em vẫn còn đứng ở đây, muốn chị đánh đòn em ở đây luôn không?” Đang đi, Thy Dung dừng lại, nghiêng đầu, quát nhỏ cô em gái.

Hoài Thương thức thời vội chạy đuổi theo Thy Dung.

Không biết Trần Hoàng Anh đang đứng ở đâu, cũng không biết hắn có thật sự đến đây không? Thấy đi tìm hắn trong một rừng người thế này, thật ngu ngốc, Thy Dung mượn điện thoại của cô em gái, tìm trong danh bạ tên của hắn, sau đó bấm nút xanh trên màn hình.

Trần Hoàng Anh đang đứng trên lầu hai. Từ lúc nghe Thy Dung nói sẽ không đến, hắn đã tức điên người, muốn trừng phạt Hoài Thương một phen. Tuy nhiên hắn đã nắm chắc được phần thắng trong tay, tin rằng Hoài Thương thế nào cũng đến.

Nhìn số điện thoại và tên người gọi hiện lên trên màn hình màu xám đen, khóe môi Trần Hoài Anh nhếch lên, nghĩ thầm: “Hoàng Hoài Thương, tôi tưởng cô sẽ không gọi điện thoại lại cho tôi? Biết điều thì mau mau xuất hiện, nếu không tôi tuyệt đối không tha cho cô, tôi sẽ hành cô thật thê thảm.”

“Trần Hoàng Anh, tôi đã đến rồi, anh đang đứng ở đâu?” Thy Dung nhìn khắp một lượt tầng trệt, thậm chí còn ngẩng đầu nhìn lên lan can tầng một và tầng hai, cũng không thấy bóng dáng Trần Hoàng Anh đâu cả.

“Tôi đang đứng trên tầng hai, cô lên trên này đi.” Mặc dù hắn vẫn còn tức điên người vì Hoài Thương dám nói những lời chống đối và thách thức lòng kiên nhẫn của hắn, nhưng Hoài Thương đã đến đây, hắn cũng nguôi giận được một phần nào đó.

Biết được tên Trần Hoàng Anh kia đang đứng ở đâu, Thy Dung cúp luôn máy, không thèm chờ nghe hắn nói thêm câu nào, cũng chẳng cần biết hắn đáng sợ ra sao.

“Hoàng Hoài Thương, cô thật sự muốn chết?” Trần Hoàng Anh trừng trừng nhìn màn hình điện thoại đen thui, tay hắn gần như bóp nát chiếc điện thoại. Hắn không muốn tức giận, nhưng không nổi giận không được, chỉ mới vô tình quen biết với Hoài Thương trong vòng có một ngày, hắn đã nổi nóng bằng gần một năm tích tụ lại. Cô ta đúng là một kẻ chuyên đi gây họa, một ngôi sao chói.

“Anh ta ở trên lầu hai, chúng ta đi thôi.” Thy Dung trả lại điện thoại cho Hoài Thương.

Hoài Thương cầm lấy điện thoại đút vào túi quần jeans.

“Chị hai, chúng ta cùng nhau lên gặp anh ta sao?” Nghĩ đến lúc nữa phải gặp lại Trần Hoài Anh, Hoài Thương thấy ớn lạnh, cơ thể không tự chủ được đã rung mình mấy cái.

Hoài Thương đã nhắc nhở Thy Dung một vấn đề trọng yếu: “Em nói đúng, chúng ta không thể cùng nhau lên gặp Trần Hoàng Anh được. Nếu phải đi, thì một trong hai chúng ta đi thôi.”

“Vậy ai sẽ đi, chị hay là em?” Hoài Thương chớp mắt nhìn Thy Dung, sắc mặt hơi biến đổi. Hoài Thương thật sự rất sợ tên Trần Hoàng Anh máu lạnh, tình tình thì hung dữ kia.

“Đề chị đi, em đứng ở đây đợi chị.” Thy Dung nghiêm túc nói ra quyết tâm của mình.

“Không được, rắc rối là do gây ra, em phải tự mình giải quyết. Chị đứng ở đây đợi em đi.” Hoài Thương không muốn làm một con rùa rụt cổ nữa, tự xét thấy bản thân mình đã gây quá nhiều phiền toái cho Thy Dung rồi.

“Em nên đề cho chị đi. Em sợ anh ta như thế, làm sao có thể thuyết phục được anh ta trả lại cho chị sợi dây chuyền kia?” Thy Dung không tin tưởng hỏi em gái.

Hoài Thương mỉm cười, nói một cách đầy tự tin: “Em tuy rằng sợ anh ta, nhưng em có thể tùy cơ ứng biến, chị vẫn thường xuyên nói em có tài đóng kịch không phải sao? Em có thể vận dụng tài năng của mình để phản kích lại anh ta, anh ta hành em một, em sẽ trả lại anh ta gấp đôi.”

Điều này thì Thy Dung không hề có một chút nghi ngờ. Cô em gái tuy hay sợ bóng sợ gió, nhưng lại biết cách biến cứng hóa mềm.

“Thôi được rồi, em đi đi, nhưng nhớ phải cẩn thận, có gặp phải khó khăn gì, nhớ phải gọi điện ngay cho chị, chị sẽ giúp em.”

“Em nhớ rồi, cảm ơn chị.” Hoài Thương vui vẻ, cười tươi như gió xuân, vẫy vẫy tay chào chị gái, sau đó xoay người bước đi.

Thy Dung đứng lặng nhìn theo hình bóng nhỏ nhắn của cô em gái, tự nhủ với lòng là phải tin tưởng vào cô em gái, tin rằng Hoài Thương có đủ khả năng để giải quyết chuyện rắc rối này.

Tuy nhiên để chắc chắn mọi chuyện diễn ra nằm trong tầm kiểm soát, Thy Dung đi theo Hoài Thương lên tầng hai.

Hoài Thương không biết chị gái đi theo mình, tay bấu chặt vào lan can cầu thang máy bộ, mắt lơ đãng nhìn lên phía trên.

Đến tầng một, Thy Dung không vội tiếp tục sử dụng thang máy bộ lên tầng hai, mà vòng qua sử dụng cầu thang bộ. Thy Dung tin Trần Hoàng Anh đang đứng chờ Hoài Thương trên đỉnh cầu thang máy trên lầu hai, để tránh chạm mặt hấn, đã chọn một con đường khác.

Đúng theo những gì mà Thy Dung đã suy đoán, Trần Hoàng Anh đã đứng chờ sẵn Hoài Thương trên đỉnh cầu thang máy bộ được gần một phút.

Vừa nhìn thấy Hoài Thương, hấn xa xầm mặt, lạnh lẽo hỏi: “Cô biết tôi chờ cô bao lâu rồi không?”

Nếu Trần Hoàng Anh không suốt ngày trưng ra khuôn mặt lạnh như băng, lời nói sắc bén có thể cứa sâu vào da thịt người khác, và ánh mắt có thể đông cứng người, hấn sẽ là một đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp nhất, nhưng đáng tiếc....

Hoài Thương tặc tặc lưỡi, thấy tiếc nuối cho một bông hoa xinh đẹp đã bị héo rũ vì một cái hàm băng đang đứng ngay bên cạnh.

“Tôi hỏi cô, sao cô không trả lời?” Đôi mắt Trần Hoàng Anh bắn ra những mảnh băng bay tán loạn.

Hoài Thương có cảm giác cơ thể mình đang bị những mảnh băng vụn trong mắt hấn găm trúng.

“Tôi... tôi xin lỗi, lần... lần sau tôi sẽ không đến muộn như thế này nữa...” Hoài Thương đã quen hứa hẹn, chỉ cần nghe người khác phát câu vì mình, tâm chưa kịp nghĩ, lời nói trong miệng đã tự động phát ra.

“Còn có lần sau sao? Ý của cô là lần sau cô vẫn sẽ tiếp tục đến muộn như thế này?” Trần Hoàng Anh bắt ngay được lỗi trong câu nói của Hoài Thương.

Hoài Thương nghẹn họng, mắt trân trối nhìn Trần Hoàng Anh, nửa ngày cũng không nói nổi một câu. Đây... đây là đàn ông sao? Đàn ông gì mà tính cách nhỏ mọn như đàn bà. Đã là đàn ông thì tính cách phải rộng lượng và phóng khoáng một chút chứ?

“Cô bị điếc hay sao thế hả? Tôi đã hỏi cô mấy câu rồi, tại sao cô dám giả vờ câm điếc không trả lời tôi?” Trần Hoàng Anh khinh thường nói tiếp: “Cũng may tôi biết cô không bị dị tật bẩm sinh, nếu không tôi lại cho rằng mình đang bắt nạt một người khuyết tật.”

“Anh...” Hoài Thương tức muốn sùi bọt mép. Tên nhỏ mọn này sao có thể nói những câu không có tình người như thế?

“Thế nào, tôi đã nói đúng rồi phải không? Rõ ràng là cô không có bị câm điếc?”

Nói xong, hấn đắc ý nhìn sắc mặt hết xanh rồi lại trắng của Hoài Thương. Hấn thấy cảm giác bắt nạt một cô gái như Hoài Thương là một việc vô cùng tốt.

“Trả lại tôi sợi dây chuyền.” Biết mình không thể đấu võ mồm được với tên đàn ông nhỏ mọn này, đã thức thời không thềm cãi nhau với hấn nữa. Hoài Thương chìa tay, muốn đòi lại sợi dây chuyền mà hấn đã thô lỗ cướp giật như một tên cướp vào tối hôm qua.

“Không trả.” Trần Hoàng Anh hai tay đút vào túi quần, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ trả lại sợi dây chuyền cho cô, khi nào cô trả đủ số nợ, mà cô đã nợ tôi.”

“Vớ vẩn. Tôi vốn không nợ nần gì anh cả. Nếu anh nói là do tôi đã vô tình ngã đè lên anh hai lần, vô tình hôn trúng anh hai lần, mà anh tính toán nợ nần với tôi, thì quá vô lý.” Hoài Thương chỉ từ trên xuống dưới người Trần Hoàng Anh: “Anh xem anh có mất miếng thịt nào không ? Bàn cô nướng không tính nợ với anh thì thôi, sao anh còn dám tính nợ với tôi ?”

Hoài Thương không còn nhẫn nhịn được nữa rồi, tên đàn ông có diện mạo bề ngoài tuy đẹp, nhưng tâm địa lại nhỏ hẹp này, là một tên xấu xa nhất trong số những tên xấu xa mà Hoài Thương đã từng gặp.

Hoài Thương càng nói càng tức, càng không phục. Hai tay chống hông, Hoài Thương cao giọng: “Anh có thấy trên đời này có bao giờ một cô gái phải chịu trách nhiệm với một người đàn ông vì lỡ đụng chân đụng tay vào người không ? Còn nụ hôn kia nữa, đó là nụ hôn đầu của tôi, anh có biết không hả ? Nếu anh muốn đòi nợ tôi, trước tiên anh hãy trả nợ cho tôi đi. Đừng tưởng anh là một mỹ nam tử, thì muốn làm gì cũng được, giá trị của bản cô nướng đây cũng cao không kém gì anh đâu.”

Mặt của Trần Hoàng Anh đã biến thành xám ngoét từ lâu, môi mím chặt, mắt hấn hung ác nhìn Hoài Thương như muốn băm Hoài Thương thành hàng trăm hàng nghìn mảnh.

Việc một chàng trai đứng cãi nhau tay đôi với một cô gái đã gây sự chú ý của mọi người chung quanh, nói gì đến việc chàng trai kia lại quá xinh đẹp, xinh đẹp còn hơn cả một mỹ nhân, cô gái kia tuy không được gọi là một mỹ nhân, nhưng trông rất khả ái và đáng yêu.

Đám đông kéo đến mỗi lúc một đông, họ vây lấy hai người vào giữa, trong đó có Thy Dung.

Nghe cô em gái dám đứng cãi nhau tay đôi với Trần Hoàng Anh, Thy Dung vừa bội phục dũng khí của cô em gái, vừa thấy cô em gái thật ngu ngốc, làm thế này chỉ tổ khiến tên kia muốn trả thù hơn mà thôi.

Tiếng xì xầm bán tán, tiếng chi trò, tiếng la hét, tiếng kích động kinh hô của các quý cô và các quý bà lọt vào tai, lúc này Trần Hoàng Anh và Hoài Thương mới ý thức được hoàn cảnh của mình.

Cả hai choáng váng khi bị đám đông bao vây vào giữa, bị họ cuồng nhiệt thể hiện lòng ngưỡng mộ như một ngôi sao điện ảnh.

Hoài Thương tự hiểu mình đã gây thêm họa mất rồi, vội vã lợi dụng đám đông để chuồn đi, nhưng không thành công.

Trần Hoàng Anh như sớm đoán được hành động tiếp theo của Hoài Thương đã nắm chặt tay, sau đó lôi giật lại, ngăn không cho phép Hoài Thương bỏ trốn.

“Anh muốn gì ?” Hoài Thương căm tức, quát nhỏ.

“Đi theo tôi.” Trần Hoàng Anh kéo Hoài Thương đi, không muốn trở thành tâm điểm chú ý của mọi người chung quanh.

“Tôi không muốn đi theo anh. Anh buông tay để cho tôi đi.” Hoài Thương rất muốn hất bỏ bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay mình kia, nhưng vô dụng. Mặc dù Trần Hoàng Anh trông mảnh khảnh, gầy yếu như một nữ tử, nhưng sức lực của hắn lại mạnh mẽ như một võ sĩ.

“Buông tay....” Hoài Thương nâng cao âm thanh.

Trần Hoàng Anh lơ đi, vẫn tiếp tục nắm tay, kéo Hoàng Thương đi theo mình.

“Nếu anh không buông tay tôi ra, tôi sẽ hô to là anh đang quấy rối tình dục tôi cho tất cả mọi người ở đây nghe.” Hoài Thương lên giọng đe dọa Trần Hoàng Anh.

Trần Hoàng Anh khinh miệt nhìn Hoài Thương. Hắn coi những lời đe dọa của Hoài Thương chỉ là trò của một đứa con nít, không đáng để ý.

“Cô tin rằng họ sẽ tin cô sao ? Cô thấy cô trông khá hơn tôi, hay tôi trông khá hơn cô ? Chỉ cần tôi nói vài ba câu với họ, cô sẽ bị chính mảnh khốc của mình hại chính bản thân cô hơn mà thôi.” Trần Hoàng Anh không quên nhắc nhở Hoài Thương sắc đẹp của hắn có bao nhiêu mị lực đối với phái nữ.

Hoài Thương nuốt nước bọt, thấy cổ họng mình khô khốc. Không cần Trần Hoàng Anh phải nhắc, Hoài Thương cũng hiểu được sắc đẹp của hắn có bao nhiêu mị lực, có sức sát thương lớn đối với trái tim của phụ nữ như thế nào, chỉ cần nhìn đám đông đang kích động và reo hò kia thì biết.

Chẳng lẽ mình phải nhận thua sao ? Chẳng lẽ mình thật phải trở thành một con hầu cho hắn sai bảo sao ?

Mềm nắn rắn buông, không thể dùng sức đấu với tên kia thì dùng trí, mình không tin mình không thể chuyển bại thành thắng.

Đã có sẵn chủ ý trong đầu, Hoài Thương nhanh chân đi lên phía trước, đứng đối diện với Trần Hoàng Anh.

Trần Hoàng Anh ngờ ngác nhìn Hoài Thương, hắn không phản ứng kịp với hành động không dự đoán trước được của Hoài Thương.

“Cô lại định giờ thù đoạn gì nữa ?”

“Tôi muốn trao đổi một thứ với anh.” Hoài Thương nở một nụ cười xinh đẹp như hoa, khoe hai chiếc răng khênh của mình.

Trần Hoàng Anh đề phòng hỏi lại Hoài Thương: “Cô muốn dùng thứ gì để trao đổi với tôi?”

Mặc kệ thứ mà Hoài Thương muốn nói là thứ gì, hần cũng muốn đấu với Hoài Thương đến cùng. Cô gái này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Hoài Thương đứng sát vào người Trần Hoàng Anh, hai tay vòng lên cổ hần.

Cả người Trần Hoàng Anh cứng đờ. Cô... cô gái này thật sự muốn chết sao, hai lần trước đã khiến hần tức giận đến phát điên, tại sao cô ta còn dám lặp lại hành động vô duyên đó nữa ?

Trong khi Trần Hoàng Anh còn đang nghĩ nên dùng hình phạt nào để trừng phạt Hoài Thương, Hoài Thương đã kiễng chân lên, kéo mạnh đầu hần xuống, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi hần, mắt mở to nhìn đôi mắt tròn tròn vì kinh ngạc không dám tin của hần.

Ha...ha...ha...thế nào, đã biết trêu chọc bản cô nương thì nhận hậu quả gì chưa ? Bản cô nương không ngại dư luận xung quanh, thì nhà người ngại cái gì ? Bản cô nương hôn nhà người cũng thiệt lắm chứ bộ.

Thy Dung hít một ngụm khí lạnh, cơ thể lung lay sắp đổ. Trời ạ...kia có phải là cô em gái đã cùng mình lớn lên không, tại sao tính cách tạo tợn và không biết xấu hổ kia, mình một chút cũng không quen thuộc.

Hoài Thương buông Trần Hoàng Anh ra cũng nhanh như cách hôn hần, lợi dụng lúc Trần Hoàng Anh còn đứng chết sững một chỗ, đã bồi cho hần một cú đá vào chân, sau đó chạy biến đi với tốc độ tên bắn.

Đám đông nín lặng, đứng chiêm ngưỡng cảnh kim đồng ngọc nữ hôn nhau từ lúc này đến giờ, đã vỡ òa thành một cái chợ khi thấy nữ nhân vật chính chẳng những chủ động hôn nam chính, còn giận dỗi đá thật mạnh vào chân nam chính nữa. Có người còn thì thầm hỏi, không biết chân của nam chính có bị gãy xương không ?

Tiếp theo, đám đông được chứng kiến cảnh nhân vật nam chính đuổi theo nhân vật nữ chính.

“Hoàng Hoàng Thương đứng lại !”

Trần Hoàng Anh tức giận đến mức muốn bốc hỏa, nhiệt độ trong người tăng cao vùn vụt, sợ rằng ngay cả một quả trứng cũng có thể luộc chín. Nếu hần không trừng phạt được Hoàng Hoàng Thương, hần sẽ không làm người.

Hoài Thương đã bỏ chạy, Thy Dung cũng không thể đứng yên một chỗ, đành phải nổi gót đuổi theo Trần Hoàng Anh và Hoài Thương.

Siêu thị Plaza chẳng những rộng lớn, nhiều tầng, nhiều cửa hàng nhỏ bày bán hàng hóa, nhiều góc ngách và nhiều lối đi, lại có quá nhiều người. Phải đuổi theo một người mà không va chạm vào ai, cũng không dễ mất dấu, không phải là một việc làm đơn giản.

Thy Dung đuổi theo Trần Hoàng Anh và Hoài Thương đến cuối hành lang thì không thấy bóng dáng của cả hai đâu cả, hình như bọn họ đã rẽ ngoặt vào một con đường khác mà Thy Dung không biết.

Thy Dung đứng một chỗ, quay ngược quay xuôi, cố tìm bóng dáng của cả hai, mất một lúc mà vẫn không nhìn thấy gì, chán nản, Thy Dung đành phải chọn phương pháp tìm kiếm khác.

Cách tìm kiếm nhanh nhất là gọi điện thoại cho Hoài Thương. Hy vọng con bé không tắt nguồn, Thy Dung vừa áp điện thoại vào tai, vừa sốt ruột chờ nghe Hoài Thương nhận cuộc gọi, vừa tiếp tục quan sát xung quanh.

Lúc này khi trả điện thoại lại cho Hoài Thương, do vô cùng tức giận Trần Hoàng Anh dám trắng trợn cướp mất sợi dây chuyền của mình, đã vô tình nhấn nút màu đỏ, thành ra điện thoại đang bị khóa nguồn nên không thể liên lạc được.

Thy Dung bực bội cúp máy, than thầm trong lòng: “Không biết Trần Hoàng Anh có đuổi kịp Hoài Thương không ? Mình sợ tên kia sẽ gây ra những chuyện bất lợi cho con bé.”

Nhớ lại hình ảnh ôm hôn của Hoài Thương và Trần Hoàng Anh, khoe môi Thy Dung nhếch lên. Cô em gái tuy hay nghịch ngợm, đôi khi gây ra những chuyện dở khóc dở cười, nhưng vẫn còn trong sạch như một tờ giấy trắng, chưa từng nghĩ đến việc nắm tay và thân cận với bất cứ một chàng trai nào, nói gì đến việc chủ động ôm hôn anh ta trước mặt người khác.

Hoài Thương là đang muốn đùa giỡn Trần Hoàng Anh sao, hay là trong lòng con bé đã có hình bóng của tên kia rồi ?

Thy Dung không biết những suy đoán của mình có thành hiện thực không, nhưng Thy Dung tin vào cảm giác của mình.

“Chắc tên kia cũng sẽ không làm gì con bé đâu. Hần tuy là một kẻ cao ngạo, tính cách lạnh lùng và hung dữ, nhưng không phải là một kẻ xấu xa hoàn toàn.”

Thy Dung dứt điện thoại vào trong túi quần, quyết định đi xuống lầu, tin tưởng cô em gái sẽ nghĩ được cách thoát khỏi sự truy đuổi của Trần Hoàng Anh. Nếu nói về tài đóng kịch và mưu mẹo, không ai có thể sánh bằng Hoài Thương.

Thy Dung tiến đến cầu thang máy dẫn xuống tầng một và tầng trệt.

Đột nhiên hình ảnh của một người đàn ông mặc vét màu trắng, thân hình dong dỏng cao lọt vào trong đáy mắt.

Trong một thoáng, thân hình Thy Dung cứng đờ, hơi thở ngưng đọng. Người... người đàn ông kia không phải là Bách Khải Văn sao? Tại... tại sao sáng nay hân lại đến đây, mình nhớ siêu thị Plaza này không phải là do hân làm chủ?

Khoan đã... Thy Dung thấy mình đã quên một điều hết sức hệ trọng. Mấy ngày nay đọc báo, Thy Dung được biết Bách Khải Văn đang có dự định mua lại siêu thị này.

Nguy rồi... trong lòng Thy Dung không ngừng kêu khổ. Mặc kệ mối quan hệ thật sự giữa cả hai là gì, Thy Dung không muốn gặp lại hân ở đây, cũng không muốn dây dưa với hân thêm nữa. Tâm của người đàn ông kia quá thâm trầm, suy nghĩ của anh ta quá phức tạp, ai là người mới có thể nắm giữ được tâm của anh ta, khiến anh ta chỉ nghĩ về duy nhất một mình mình.

Thy Dung cười khổ: “Đã sớm biết được đáp án, thì đào bới lên để làm gì? người đàn ông kia cũng giống như Trác Phi Dương, họ đều là những kẻ tâm cao khí ngạo. Khác biệt duy nhất giữa họ là một người thì chung tình, còn người kia là một kẻ đa tình, không muốn để nữ nhi tình trường làm vướng bận sự nghiệp công danh của mình.”

Không muốn mình hy vọng rồi lại phải thất vọng, cũng không muốn trở thành một kẻ ngu ngốc ngồi ôm ảo mộng một mình, Thy Dung chọn một con đường độc lập đi một mình, không muốn phải sống núp bóng một ai cả.

Thy Dung quay mặt ra hướng khác, tránh không để cho Bách Khải Văn phát hiện ra mình sáng nay cũng có mặt ở đây.

Bách Khải Văn đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi, cả hai vừa đi vừa trao đổi về công việc. Quá ồn ào, nên Thy Dung không nghe được họ đang nói gì, mà Thy Dung cũng không có hứng thú quan tâm đến công việc làm ăn của hân.

Thy Dung và Bách Khải Văn đi lướt qua nhau, cách nhau một khoảng không xa không gần, một người đi vào, còn một người theo hướng đi ra cửa.

Người ta nói nếu đó là định mệnh của cuộc đời mình, thì dù có xảy ra chuyện gì, có bao nhiêu cách trở và khó khăn, cuối cùng cũng thuộc về nhau.

Thy Dung mặc dù cố tình tránh mặt Bách Khải Văn nhưng hân vẫn nhận biết được người con gái mà hân muốn chiếm lấy đang hiện diện bên cạnh hân, rất gần.

Bách Khải Văn nhẹ nhàng xoay người, neho mắt nhìn một cô gái mặc một chiếc quần jean bó sát dài đến ngang bắp chân, áo thun màu hồng nhạt, mái tóc dài ngang vai xõa tung bay về phía sau theo từng bước chân. Vóc dáng, cách cô ấy vung tay, cách cô ấy uyển chuyển bước đi đã thấm sâu vào trong trí nhớ của hân. Người con gái kia không phải là Hoàng Thy Dung sao?

Trên môi Bách Khải Văn dần dần xuất hiện một nụ cười dịu dàng và ấm áp, mắt hân cũng trở nên sâu hơn.

Nói vài câu với người đàn ông trung niên, Bách Khải Văn nhanh chân bước theo cô gái đang phiêu lãng bước đi như bay kia.

“Thy Dung, em là đang tìm cách trốn chạy khỏi anh sao?” Bách Khải Văn cười cười: “Nếu anh để cho em chạy thoát khỏi anh, anh chẳng khác gì một tên ngốc. Dù sao anh cũng đã nhất quyết chọn trúng em rồi, em nên ngoan ngoãn hiểu hoàn cảnh của mình một chút, đừng ngây thơ nghĩ rằng anh sẽ nhanh chóng chán em và không còn tiếp tục đến tìm em nữa.”

Thy Dung chưa kịp mở cánh cửa kính để bước ra ngoài, từ bên ngoài, Trác Phi Dương được trợ lý riêng Tuấn Nam mở cửa kính, đứng gọn một bên chờ hân tiến vào trước, sau đó mới tiến vào.

Thy Dung sững sờ, đứng đông cứng trên nền gạch men sáng bóng, không biết nên tiến hay nên lùi.

Chưa kịp chạy trốn, hay tránh mặt hân, Trác Phi Dương đã nhìn thấy Thy Dung.

“Chào chủ tịch.” Thy Dung bị thương nở một nụ cười. Không thể trốn được, thì phải dũng cảm đối mặt với mọi chuyện. Biết yêu mà không được yêu sẽ rất đau khổ, nhưng không phải là đã kết thúc tất cả, chính Trác Phi Dương đã dạy cho Thy Dung hiểu thế nào là ái tình, thế nào là hy sinh cho người mình yêu. Thy Dung thấy mình thật may mắn vì có thể quen biết một con người trọng nghĩa khí như Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương giật mình, khi nhìn thấy nụ cười chất chứa nhiều tâm sự của Thy Dung. Hân không ngờ lại vô tình gặp lại Thy Dung ở đây.

Tâm hân đang dao động, suy nghĩ hỗn loạn, lời tỏ tình của cô gái này đã tạo nên một cơn sóng ngầm trong lòng hân.

Thấy Trác Phi Dương chỉ nhìn mình mà không nói gì, nụ cười trên môi Thy Dung trở nên miễn cưỡng hơn bao giờ hết. Có lẽ mình đã làm một việc thừa thãi rồi. Người đàn ông này quá cao ngạo, anh ta sẽ không bao giờ chịu liếc mắt nhìn những người bên dưới chân anh ta.

Thy Dung đi lướt qua Trác Phi Dương, tưởng rằng hân sẽ không nói với mình một câu, nhưng...

“Cô đến đây để mua sắm?” Trác Phi Dương không biết phải nói gì, hỏi gì, chỉ biết hỏi Thy Dung câu này.

Đang đi, Thy Dung đứng khựng lại, không quay đầu nhìn Trác Phi Dương, nhẹ giọng đáp: “Vâng. Tôi đến đây để mua sắm.”

Thy Dung hít một hơi thật sâu, nhắm mắt rồi lại mở mắt, thế giới bên ngoài kia rất đẹp đẽ và rộng lớn, Thy Dung không muốn tự nhốt chính bản thân mình trong bóng tối. Mỗi người đều có một quá khứ cần phải gỡ bỏ, Thy Dung cũng thế.

Trác Phi Dương ngáp ngừng, nửa muốn quay về mối quan hệ thoải mái và vui vẻ trước kia, nửa lại muốn hai người bước sang một mối quan hệ mới. Hiện tại điều duy nhất mà hắn biết là hắn không thể, bóng qua trong quá khứ của hắn quá dày và quá sâu. Hắn thừa nhận hắn thích Thy Dung nhưng từ ‘yêu’ kia sẽ không dễ dàng mà có được. Hơn 18 năm qua, người con gái duy nhất mà hắn yêu là Thư Phàm, hình ảnh của cô ấy đã chiếm trọn trái tim hắn, không còn chỗ trống cho một cô gái khác.

“Chủ tịch Trác, chúng ta lại gặp nhau.” Tiếng nói hơi trầm của Bách Khải Văn vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương thoáng giật mình, quay lại nhìn Bách Khải Văn: “Tổng giám đốc Văn, chào cậu.”

Bách Khải Văn nhìn Thy Dung đang tiến dần ra đến cánh cửa kính, liền nói: “Chủ tịch Trác, nếu có dịp tôi sẽ nói chuyện với anh sau, bây giờ tôi có việc, tôi đi trước.”

Trác Phi Dương gật đầu chào Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn rào bước thật nhanh ra hướng cửa, kịp nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thy Dung.

Thy Dung cả người chấn động, mặt thoáng chốc đỏ bừng, trái tim đập thật nhanh. Đây... đây là cảm giác gì? Tại sao mình lại có những suy nghĩ khác lạ thế này?

Bách Khải Văn cúi đầu, mũi gần như chạm vào chòm tóc trên đỉnh đầu của Thy Dung.

Hắn cười khê: “Thy Dung, em định chạy trốn khỏi anh sao? Rõ ràng em đã trông thấy anh, sao còn cố tình giả vờ như không thấy?”

Thy Dung vừa xấu hổ, vừa quần bách, nhỏ giọng mắng Bách Khải Văn: “Tôi cảnh cáo anh, anh đừng có làm càn, nếu không, tôi không nể mặt anh nữa đâu.”

“Đã miêu, em định đánh anh thật sao?” Bách Khải Văn một chút cũng không để ý đến mấy lời đe dọa của Thy Dung, Thy Dung càng nổi nóng, hắn càng muốn trêu chọc Thy Dung hơn. Thy Dung không biết khi nổi nóng, Thy Dung trông đáng yêu và dễ thương nhiều như thế nào đâu.

Trác Phi Dương kinh ngạc nhìn cảnh tay nắm tay, nói nói cười cười của Bách Khải Văn và Thy Dung. Mối quan hệ của hai người kia trở nên thân thiết như thế kia từ khi nào?

“Chủ tịch.” Tuấn Nam thấy lo lắng cho Trác Phi Dương. Ban đầu thấy chủ tịch suốt ngày quần quýt vui đùa với cậu nhóc tên Phong Đạt, Tuấn Nam rất sợ Trác Phi Dương sẽ lầm đường lạc lối, vì yêu đương mù quáng không còn giữ được bản tính của mình. Sau khi biết được cậu nhóc kia là con gái, tên thật là Thy Dung, Tuấn Nam ngỡ tưởng rằng Trác Phi Dương sẽ tiếp nhận Thy Dung, hai người sẽ trở thành một đôi, nhưng chủ tịch lại chọn cách chạy trốn, cũng nguyện không dám đối mặt với tình cảm trong lòng mình. Nếu cứ cố chấp mãi như thế, thì biết bao giờ mới có được hạnh phúc.

“Chúng ta đi thôi.” Trác Phi Dương thu hồi ánh mắt, hạ giọng bảo Tuấn Nam.

Tuấn Nam nhấp nháy môi, định nói thêm một câu gì đó, nhưng thấy Trác Phi Dương có biểu hiện không kiên nhẫn, đành nuốt những lời muốn nói vào tận sâu trong đáy lòng.

Thy Dung bị Bách Khải Văn ép lên xe ô tô. Thy Dung tức điên người, cao giọng mắng: “Bách Khải Văn, tôi đã nói rất rõ ràng với anh rồi, tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh cả.”

Bách Khải Văn ra lệnh cho tài xế: “Lái xe đi đi.”

“Vâng, thưa ông chủ.” Tài xế cung kính trả lời Bách Khải Văn, lái xe đi theo mệnh lệnh của hắn.

“Bách Khải Văn.” Thy Dung then quá hóa giận, bực mình quát.

“Thy Dung, em đừng quát to như thế được không, lỗ tai của anh sắp bị chọc thủng rồi. Anh chỉ muốn đưa em đi ăn cơm trưa thôi, không được sao?” Bách Khải Văn trung ra bộ mặt vô lại, cười hỏi Thy Dung.

Da đầu Thy Dung run lên, nói theo cách của Bách Khải Văn, Thy Dung thấy mình chẳng khác gì một kẻ vong ân phụ nghĩa, đồ oan cho người tốt. Là mình đã hiểu lầm hắn rồi sao? Tại sao hắn lại thay đổi thái độ, muốn đối xử tốt với mình?

“Em đừng hiểu lầm dụng ý của anh, anh thật sự muốn tạo dựng một mối quan hệ bền vững với em, anh không có đùa.” Bách Khải Văn ngừng khí chân thành nói.

Thy Dung bàng hoàng cả người, ngờ ngác nhìn Bách Khải Văn, không dám tin những gì mà mình vừa mới nghe. Người đàn ông này thật sự muốn cùng mình tạo dựng một mối quan hệ bền vững sao?

Thy Dung nhìn từ trên xuống dưới Bách Khải Văn, thấy hắn không có chỗ nào là thật lòng cả. Trước khi tìm cách tiếp cận hắn để lấy thông tin, Thy Dung

đã điều tra rất kỹ các mối quan hệ của hắn. Nếu hắn là không phải là một tên đa tình, coi phụ nữ chỉ là một công cụ làm ấm giường, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai. Ở bên cạnh một kẻ lẳng nhăng như hắn làm sao mà yên tâm nổi. Thy Dung không muốn trao trái tim cho một kẻ không chung thủy, không biết coi trọng ái tình.

“Bách Khải Văn, anh không cần phải đóng kịch với tôi.” Thy Dung cười nhạt, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Dù anh có sử dụng thủ đoạn gì, tôi cũng không chấp nhận trở thành tình nhân của anh đâu.”

Bách Khải Văn một chút cũng không ngạc nhiên với câu trả lời của Thy Dung. Hắn đã phần nào hiểu được tính cách thận trọng, và hơi đa nghi của Thy Dung. Cô gái này là một người phụ nữ thẳng thắn, không thích sống luồn cúi, cũng không thích làm bất cứ việc gì mà không rõ ràng, là hắn đã chọc đúng vào lòng tự trọng của Thy Dung. Nhưng... nếu không làm thế, hắn sẽ không bao giờ có được Thy Dung.

Nụ cười và ánh mắt của Bách Khải Văn nhìn Thy Dung càng lúc càng sâu, chỉ có cô gái ngốc nghếch này mới không phát hiện được dụng ý của hắn. Nếu hắn chỉ đơn giản vì lòng hiếu thắng, phải ép bằng được Thy Dung trở thành tình nhân của hắn, hắn sẽ không bỏ ra nhiều tâm huyết như thế, cũng không phải năm lần bảy lượt để cho Thy Dung chạy thoát, sau đó lại bắt về.

Đối với những cô gái khác, chỉ cần hắn muốn, hắn sẽ sử dụng thủ đoạn để có bằng được, sau đó không ngần ngại vứt bỏ họ như thay một bộ quần áo, vì bọn họ đến với hắn không phải do thật lòng, họ đến với hắn vì tiền tài và địa vị của hắn. Nhưng cô gái nhỏ này lại khác, Thy Dung đã thành công khiến hắn động tâm, khiến hắn rung động, muốn chiếm giữ làm của riêng mình.

Tuy nhiên, hắn sẽ không nói cho Thy Dung biết điều này quá sớm, cho đến khi nào, Thy Dung chấp nhận chịu thua, hiểu rằng cũng thích và yêu hắn, hắn sẽ tỏ tình và nói rằng, tâm của hắn sớm đã bị Thy Dung chiếm giữ mất rồi.

“Thy Dung, em muốn đi ăn trưa ở đâu?” Để tránh không khí căng thẳng giữa cả hai, Bách Khải Văn quay trở về chủ đề trước.

“Tôi không đói. Anh bảo tài xế dừng xe, cho tôi xuống.” Thy Dung lạnh lùng bảo Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn cười khế, néo mũi Thy Dung: “Em muốn xuống xe cũng được, nhưng trước khi đến nhà hàng thì không được xuống.”

Bách Khải Văn vẫn bá đạo, và không hiểu đạo lý như thế. Một khi hắn đã thích và muốn làm điều gì, hắn sẽ phải làm bằng được.

“Tôi thật sự không có cảm giác đói bụng. Anh cho tôi xuống xe ở đây đi.” Thy Dung bóp huyết thái dương, tự hiểu tranh cãi và đấu lý với tên vô sỉ Bách Khải Văn này chỉ chuốc thêm nhục mình và mệt mỏi.

“Em không khỏe sao?” Bách Khải Văn quan tâm hỏi: “Có cần anh đưa em đến bệnh viện khám bệnh không?”

Bách Khải Văn kéo Thy Dung vào lòng, bàn tay nam tính của hắn chạm nhẹ vào trán Thy Dung, giọng nói ấm áp của hắn phả vào tai.

“Không cần, tôi không sao.” Sự động chạm của Bách Khải Văn khiến Thy Dung đông cứng cả người, hơi thở có phần hơi hỗn loạn. Mặc dù hai người còn làm hơn thế này nhiều, nhưng... Thy Dung thật sự không quen được Bách Khải Văn ăn cần chăm sóc như một người tình.

Bách Khải Văn cười khế, thừa hiểu trong đầu con dã miêu của hắn đang suy nghĩ điều gì. Nếu hắn không hiểu được tính cách của Thy Dung, hắn sẽ không nắm chắc được phần thắng là mình sẽ lấy được trái tim của Thy Dung.

“Nghe lời anh, nếu em mệt thì nhắm mắt ngủ đi. Anh sẽ đưa em về nhà.” Bách Khải Văn vỗ nhẹ vào lưng Thy Dung như đang an ủi một đứa trẻ con.

Thy Dung xấu hổ đỏ bừng mặt, trái tim trong lồng ngực đập thật nhanh. Nếu Thy Dung nói rằng mình không có một chút cảm động là nói dối, cách Bách Khải Văn chăm sóc, cách hắn mỉm cười, cách hắn nhìn mình, đều khiến Thy Dung rối loạn, nội tâm cứ rần rần vì thế cũng tan biến dần dần.

Thy Dung không muốn thừa nhận mình đã thích hắn, nhưng không muốn thừa nhận cũng không được. Tình cảm một khi đã đến tựa như một con thác lũ cứ ồ ạt chảy về, dù có chạy đi đâu cũng chạy không thoát. Có thể lừa người khác, nhưng không thể lừa được chính mình, chỉ có mình mới hiểu mình đang yêu ai và đang thích ai.

Thy Dung nhắm mắt lại, dựa mặt vào ngực Bách Khải Văn, để cho hắn tùy ý ôm mình. Nếu đã không thể chạy thoát, thôi thì hãy học cách chấp nhận nó, sau đó tìm cách làm chủ nó. Thy Dung đã chịu thừa nhận mình có tình cảm với Bách Khải Văn, nhưng tuyệt đối không cho phép hắn vì thế mà khinh bạc mình. Tâm chỉ có một, Thy Dung không dám đem tâm của mình ra để đùa giỡn.

Từ từ, Thy Dung chìm vào giấc ngủ sâu. Đã gần một tháng nay rồi, Thy Dung không ngày nào ngủ được ngon giấc, có lẽ là do phải suy nghĩ quá nhiều, tình cảm quá phức tạp, nay đã giải quyết xong hết thảy, Thy Dung không còn muốn tự làm khổ mình nữa.

Có câu: “Quân đến tướng ngăn, nước đến đất chặn”, Thy Dung không tin mình không làm được, không thể chuyển bại thành thắng. Con cháu của nhà họ Hoàng không phải là những nữ tử nhu nhược.

Bách Khải Văn, anh hãy chờ đi, chờ xem tôi phản kích lại anh thế nào? Anh muốn lấy được tâm của tôi chứ gì? Cũng được, tôi sẽ giao tâm của tôi cho anh, nhưng trước hết anh phải thật lòng giao tâm của anh cho tôi đã.

Thy Dung chìm vào giấc ngủ với một nụ cười như gió thoảng qua ở trên môi. Nụ cười đến rất nhanh, cũng tan biến đi rất mau. Bách Khải Văn không nhìn thấy được nụ cười chất chứa đầy ẩn ý và tâm sự của Thy Dung, hắn ôm chặt lấy con dã miêu của hắn vào lòng.

*****

Thy Dung ngủ đến hơn sáu giờ tối mới thức giấc, chỉ là một giấc ngủ không ngờ lại ngủ lâu đến tận hơn sáu tiếng đồng hồ.

Chớp chớp mắt mấy cái, nhu nhu huyết thái dương cho bớt đau đầu, Thy Dung chống tay ngồi dậy.

Bách Khải Văn từ trong phòng tắm đi ra, trên người hắn quần đơ một chiếc khăn tắm màu trắng.

Vừa mới tỉnh dậy, phải trông thấy hình ảnh này, trong nháy mắt, mặt Thy Dung đỏ bừng, mắt vội nhắm tịt lại, cảm phần quát Bách Khải Văn: “Tên biến thái kia, anh có biết trong nhà có người lạ không hả ?”

Bách Khải Văn rất hài lòng khi thấy Thy Dung xấu hổ đỏ bừng mặt vì hắn, điều này chứng tỏ Thy Dung không phải là không có cảm giác với hắn, mà phi thường có cảm giác. Dù bị chữa là một tên vô sỉ dùng mỹ nam kế cũng được, hắn cũng không thêm quan tâm, hắn đâu có sử dụng mỹ nam kế với những người phụ nữ khác, hắn chỉ quyến rũ duy nhất con dã miêu của hắn thôi. Xem ra hắn là một người vô cùng tốt ?

“Thy Dung, em là đang thừa nhận em đang thích anh sao, em vì sợ không thể kiềm lòng nổi nên mới yêu cầu anh ăn mặc kín đáo đúng không ?” Bách Khải Văn trầm thấp nở một nụ cười, mở cửa tủ lấy một bộ quần áo mặc ở nhà.

“Tên điên, ai bảo anh thế hả ? Tôi thêm vào.” Thy Dung bĩu môi, xì ra một tiếng.

Bách Khải Văn cười ngọt ngào, tình cảm của hắn dành cho Thy Dung càng lúc càng mãnh liệt: “Em đừng dối lòng mình nữa, em thích anh thì cứ nói thật ra đi, anh sẽ không cười chê em đâu mà em lo.”

“Bách Khải Văn.” Thy Dung nổi giận, trừng mắt nhìn Bách Khải Văn, đôi môi hoa mím chặt.

Cả người Thy Dung đều bốc cháy, khuôn mặt hồng hồng như đánh phấn, ngay cả lỗ tai cũng hồng, sắc hồng lan dần xuống cổ, sau đó lan khắp toàn thân. Trời ạ... tại sao con lại quên tên đàn ông vô sỉ kia vẫn còn chưa mặc quần áo ?

Dáng vẻ khi tức giận của Thy Dung, có bao nhiêu mỹ lệ, có bao nhiêu khả ái. Bách Khải Văn nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Mặc dù rất muốn xông lên cắn vào đôi má đỏ đỏ hồng hồng của Thy Dung, nhưng lại sợ Thy Dung sẽ thẹn quá hóa giận, dùng dằng dặt về, Bách Khải Văn đành nén dục vọng của mình xuống. Dù sao ngày tháng hầy còn dài, hắn còn nhiều thời gian để hảo hảo “trừng phạt” Thy Dung.

Bách Khải Văn mở cửa phòng tắm, bước hắn vào trong.

Thy Dung ngồi xụi lơ trên giường, mắt mông lung nhìn vào khoảng không trước mặt. Bàn tay phải run run đặt lên ngực, tai lắng nghe tiếng đập thình thịch trong lồng ngực. Thy Dung đã hiểu rõ được tình cảm trong lòng mình.

Thy Dung không khỏi cười khỏ: “Mình bị làm sao thế này ? Tại sao những người đàn ông mà mình thích đều là những kẻ tâm cao khí ngạo, kiệt xuất nhất trong số những người kiệt xuất mà mình đã từng gặp.”

Thy Dung quá tập trung vào suy nghĩ, mãi theo đuổi những ảo ảnh nửa hư nửa thực, không hay Bách Khải Văn đã đứng ngắm nhìn mình được một lúc.

“Thy Dung, em đang nghĩ gì thế, đã đói bụng chưa ?” Bách Khải Văn ngồi xuống mép giường, nắm lấy tay Thy Dung.

Thy Dung mờ mịt nhìn Bách Khải Văn, đôi mắt lạc thần, linh hồn như đang bay về một cõi xa xăm nào đó.

Bách Khải Văn không thích Thy Dung nhìn hắn bằng đôi mắt thiếu sức sống như thế này, cũng không thích trong đáy mắt Thy Dung không có hình ảnh của hắn.

“Thy Dung, em đang nghĩ gì, có thể nói cho biết được không ?” Nếu muốn chạm được vào tâm của cô gái hay đề phòng hắn này, hắn phải thay đổi chiến thuật, không thể cứ dùng bạo lực mãi, đôi khi phải dịu dàng quan tâm đến cảm xúc và suy nghĩ của Thy Dung.

Thy Dung giật mình, cười gượng một tiếng: “Em không nghĩ gì cả, chỉ thấy hơi nhớ quê nhà một chút thôi.”

Bách Khải Văn lặng người, nhìn Thy Dung đến quên cả chớp mắt và hô hấp. Thy Dung có hay biết mình vừa mới nói gì không ? Thy Dung vừa xưng ‘em’ với hắn, là hắn đang mơ đúng không ? Không... không phải là do hắn đang mơ, mà là thật, Thy Dung thực sự xưng ‘em’ với hắn. Phải chăng trong lòng cô ấy đã có hình bóng của hắn ?

Thy Dung lúc này mới phát hiện điều bất thường của Bách Khải Văn: “Anh Văn, anh không sao chứ ? Trên mặt em dính nhọ sao ?”

Thy Dung sờ sờ mặt, tự hỏi mặt mình dính nhọ ở chỗ nào ?

Bách Khải Văn cười ngu ngơ như một thằng ngốc. Một người đàn ông dù có lạnh lùng và cao ngạo đến đâu khi trúng phải tiếng sét ái tình cũng biến thành một đứa trẻ.

Thy Dung chỉ thấy mặt mình hoa lên, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã thấy thân hình nhỏ nhắn của mình nằm gọn trong vòng tay của Bách Khải

Văn.

“Thy Dung, cảm ơn em, cảm ơn em.” Bách Khải Văn cứ thì thào lặp lại câu ấy mãi, mặt hắn vùi vào cổ và vào tóc Thy Dung.

Thy Dung cảm thấy cực kì khó hiểu, nghĩ thầm: “Mình nhớ mình không làm cho hắn bất cứ chuyện gì cả, tại sao hắn lại cảm ơn mình?”

Thy Dung chưa kịp mở miệng, nói ra thắc mắc của mình, đôi môi nam tính và quyến rũ của Bách Khải Văn đã áp chặt lên, tay hắn ôm siết lấy eo, muốn hòa tan và nghiền nát Thy Dung vào cơ thể hắn.

Thy Dung mở to mắt nhìn Bách Khải Văn, thấy đôi mắt của hắn nhắm nghiền, thấy khuôn mặt của hắn rất gần mình. Mình không muốn chạy trốn nữa, Thy Dung tự nhủ với lòng, mí mắt Thy Dung cũng từ từ khép lại, tay vô thức vòng lên cổ hắn, đón nhận nụ hôn của hắn.

Mùi hương hoa lan thoang thoảng bay trong không khí, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Buổi tối Thy Dung cùng Bách Khải Văn dùng bữa, điều đặc biệt là hắn không đưa Thy Dung trở về căn biệt thự mà đưa Thy Dung đến một tòa nhà cao ốc, có hướng nhìn ra biển.

Hai người ngồi ăn dưới ánh nến, âm nhạc du dương, không khí ấm cúng và lãng mạn. Thy Dung không ngờ Bách Khải Văn cũng là một con người chu đáo đến thế, ngay cả một điều nhỏ nhặt này hắn cũng nghĩ ra được.

Thy Dung chỉ cảm kích ban đầu, ngay sau đó đã tự mỉm cười chế giễu: “Bách Khải Văn là ai chứ, hắn chính là một tên công tử hào hoa phong nhã, không biết đã dùng cách này để lừa tình cảm của biết bao nhiêu cô gái rồi.”

“Em đang nghĩ gì thế, có phải đang nghĩ xấu về anh đúng không?” Bách Khải Văn anh tuấn trong bộ quần áo màu trắng mặc ở nhà, khuôn mặt tuấn lãng kết hợp với đôi mắt đen sâu, dưới ánh nến trông mị hoặc và câu nhân hơn bao giờ hết, hơn nữa giọng nói của hắn lại quá mức ngọt ngào và thu hút.

Thy Dung thấy cơ thể mình khẽ run lên, trái tim đập nhịp nhàng trong lồng ngực. Mặc dù đã cố tự nhủ với lòng là không được xa vào bẫy của tên nam tử kia, nhưng không mấy thành công, một khi đã chấp nhận mình thích một ai đó, sẽ vô phương chống cự lại sức hút của người đó.

Thy Dung dịu dàng nở một nụ cười, đôi môi hoa khẽ cong lên, đôi mắt trong như hồ thu thách thức nhìn Bách Khải Văn: “Anh thử đoán xem em đang nghĩ gì trong đầu?”

Bách Khải Văn cười trầm thấp, hắn cực kì thích dáng vẻ diễm đạm đáng yêu của Thy Dung vào lúc này: “Nếu anh đoán được, em sẽ cho anh thứ gì?”

Bách Khải Văn không quên chiếm một chút tiện nghi của Thy Dung. Một khi đã chấp nhận buôn bán thứ gì, hắn nhất định phải thu được lợi và nắm chắc được phần thắng trong tay, nếu không hắn sẽ không bao giờ xuất quân.

Tay cầm ly rượu không khỏi run lên, Thy Dung biết người đàn ông đang ngồi đối diện với mình đây có bao nhiêu thủ đoạn, vì thế cẩn thận hỏi lại hắn: “Anh muốn em trả cho anh thứ gì khi anh thắng cuộc?”

Bách Khải Văn ho nhẹ một tiếng, giả vờ tốt bụng bảo Thy Dung: “Em có thể nhận thua ngay bây giờ, nếu thế, em sẽ tránh không phải làm bất cứ điều gì cho anh.”

Thy Dung là một người luôn tự hào sống ngay thẳng và phóng khoáng, làm sao có thể chịu được lời khiêu khích của Bách Khải Văn.

“Bách Khải Văn, anh muốn em làm thứ gì đó cho anh thì cứ nói thẳng, không cần phải úp úp mở mở.” Thy Dung bắt đầu nổi khùng.

Bách Khải Văn nheo mắt cười, nụ cười của một con sói đã thành tinh: “Tất cả đều là do em nói đấy nhé. Khi nào em thua cuộc, đừng nói là anh bắt chẹt em.”

“Bách Khải Văn, anh muốn chết?” Thy Dung nắm chặt lấy đáy ly rượu, hận không thể ấn lọt ly rượu vào tận trong họng Bách Khải Văn, cho hắn khỏi nói luôn.

“Được rồi, được rồi, em đừng nổi nóng, anh nói ngay đây.” Bách Khải Văn thức thời, biết không nên ngốc nghếch chọc giận Thy Dung, nếu không tối nay hắn đừng hòng mà giữ Thy Dung ở lại.

“Anh muốn em tặng cho anh một nụ hôn, sau khi anh đã đoán đúng được suy nghĩ trong đầu em.” Bách Khải Văn hạ giọng nói, âm thanh hơi khàn khàn, trong bóng tối nghe thật gợi cảm và ám muội.

Bị ánh mắt nóng rực của Bách Khải Văn nhìn thẳng vào người, ánh mắt khát vọng không cần giấu diếm, mặt Thy Dung thoáng chốc đỏ bừng, nhiệt độ trong cơ thể tăng cao vùn vụt, trái tim đập gia tốc trong lồng ngực. Người đàn ông kia vừa là một con sói đã thành tinh, vừa là một kẻ vô lại nhất trên đời.

“Thế nào, em đồng ý chứ?” Bách Khải Văn hứng thú hỏi, đôi mắt hắn nheo lại thành một đường chỉ, khóe môi hắn cong cong, cách hắn cười, cách hắn nhìn Thy Dung có thể làm điên đảo trái tim của bất cứ cô gái nào.

“Không...không được.” Thy Dung hơi cúi thấp đầu, xấu hổ đến mức muốn tìm một cái khe nhỏ để chui xuống. Kể từ lúc gặp Bách Khải Văn, Thy Dung không còn là chính mình nữa, suy nghĩ luôn luôn hỗn loạn mỗi khi ở gần bên cạnh hắn.

“Tại sao lại không được ? Chúng ta đâu phải lần đầu tiên mới hôn nhau, anh thật sự rất thích hôn em, chỉ là anh muốn nếm trải cảm giác được em chủ động hôn anh mà thôi.” Bách Khải Văn chân thành nhìn Thy Dung, dù là một kẻ ngu ngốc nhất cũng biết Bách Khải Văn có tình cảm với mình.

Hắn có thể là một tên lãng nhãng, không chung thủy, nhưng một cô nhân tình được hắn chiều chuộng, tìm đủ mọi cách để lấy lòng, biết được cô ấy thích gì và muốn gì, cũng phải cảm động mà rơi lệ, phải nhớ về hắn khi chia tay.

“Chúng ta có thể cuộc thứ khác kia mà ?” Đầu Thy Dung cúi càng lúc càng thấp, hai mí mắt run run, thật lâu cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Bách Khải Văn thấp phần hài lòng với dáng vẻ e lệ và xấu hổ của Thy Dung bây giờ. Cô ấy càng ngày càng có cảm giác với mình, trong lòng Bách Khải Văn không khỏi reo vui lên khi phát hiện ra một sự thật mà hắn chờ mong từ lâu.

“Không sao, nếu em không muốn, anh sẽ không ép em.” Bách Khải Văn dựa cằm vào lòng bàn tay, say đắm nhìn Thy Dung không chớp.

Mặc dù cúi đầu không nhìn thấy được khuôn mặt của Bách Khải Văn, nhưng ánh mắt nóng rực của hắn như mang theo tia lửa điện đã làm tê liệt hết tất cả các giác quan của Thy Dung, nhịp đập trong trái tim Thy Dung càng lúc càng to và rõ ràng. Có khi nào vì quá xấu hổ và quần bách, trái tim của người đó sẽ nháy ra khỏi lồng ngực không nhỉ ?

Thy Dung thật sự rất nghi ngờ điều đó. Tên Bách Khải Văn vô si kia một chút cũng không ý thức được Thy Dung đã xấu hổ và quần bách nhiều như thế nào, hình như đây chính là do hắn cố tình muốn làm thế, muốn nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của Thy Dung khi không chống cự được sức hút của hắn.

Bách Khải Văn chết tiệt, tôi ghét anh... Thy Dung hằm hằm giận dữ, rất rất muốn đánh bất tỉnh Bách Khải Văn, treo hắn lên sàn nhà, sau đó trói gô cổ, lòi hắn vào đôn công an.

“Thy Dung, em cúi đầu đã lâu lắm rồi, không thấy mỏi cổ sao ?” Bách Khải Văn nghiêng đầu, dựa má vào mu bàn tay phải, ý cười lan từ khóe môi đến ánh mắt.

Thy Dung xấu hổ quá, xấu hổ đến nỗi muốn mình trở nên trong suốt, vô hình trong mắt Bách Khải Văn, đỡ phải nghe mấy lời châm chọc và khiêu khích của hắn.

Người ta nói thẹn quá hóa giận, quả không sai một chút nào.

Thy Dung kiên quyết đặt mạnh ly rượu xuống mặt bàn gỗ, xô ghế, đứng bật dậy, dùng dưng bước đi.

Bách Khải Văn cả kinh, nhăn nhó rên rỉ, hắn biết hắn sai rồi, lẽ ra hắn phải sớm hiểu đã miêu của hắn là một cô gái hay cá thẹn mới phải.

Bách Khải Văn vội đứng lên, ba bước biến thành bốn bước, ôm lấy Thy Dung từ phía sau.

“Thy Dung, em đừng đi có được không ? Anh xin lỗi, anh hứa sẽ không trêu chọc em nữa.” Bách Khải Văn hạ giọng van xin Thy Dung.

Tâm cứng rắn của Thy Dung vừa mới cứng lên một chút, đã bị mấy lời nói mật ngọt, cùng vòng tay ấm áp của hắn lại làm cho mềm nhũn.

Tuy nhiên Thy Dung không dễ dàng bỏ qua cho hắn như thế, Thy Dung muốn trả đũa lại hắn.

“Buông tay, tôi không muốn nói gì với anh nữa cả.” Thy Dung dùng hết sức lực gỡ hai cánh tay cứng như sắt thép của Bách Khải Văn ra khỏi eo.

Mỗi lúc Thy Dung nổi giận, Bách Khải Văn đều muốn khi dễ Thy Dung, muốn cắn mạnh vào hai gò má bầu bĩnh như trẻ con của Thy Dung.

Bách Khải Văn phả hơi nóng vào tai Thy Dung, lười lười liếm nhẹ vào vành tai, tiếp ngay sau đó răng hắn cắn cắn vào vành tai non mềm của Thy Dung, hại Thy Dung suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, trái tim cơ hồ vì đập nhanh quá gần vắng ra khỏi lồng ngực.

“Bách...Bách Khải Văn... mau buông tay...anh...anh đang làm gì thế hả ?”

Thy Dung vùng tay đánh mạnh vào hai cánh tay của Bách Khải Văn, giãy dụa muốn thoát ra khỏi vòng tay ôm ấp của hắn.

Bách Khải Văn cau mày, mặc dù hắn muốn trông thấy dáng vẻ đáng yêu, khuôn mặt đỏ bừng như một quả táo chín mọng, ánh mắt mê ly, động một tăng hơi nước mỏng của Thy Dung mỗi khi giận dữ, nhưng không thích cách Thy Dung luôn luôn chống đối lại hắn.

“Tôi...tôi nói trước...tôi...um...”

Thy Dung chưa kịp nói hết câu, môi đã sớm bị Bách Khải Văn chiếm mất. Bách Khải Văn đã nghĩ ra được một cách hữu hiệu để trừng phạt con mèo nhỏ hay sử dụng móng vuốt với hắn. Mỗi khi ôm và hôn Thy Dung, hắn mới có cảm giác Thy Dung thực sự đã thuộc về hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Sáu giờ tối hôm qua, nhận được tin nhắn của chị gái, Hoài Thương sau khi chạy trốn khỏi siêu thị Plaza, tránh thoát khỏi sự truy đuổi gắt gao của Trần Hoàng Anh đã quay trở lại siêu thị lấy xe mô tô.

Hoài Thương tưởng chị gái đã đứng chờ mình dài cổ ở siêu thị Plaza, không ngờ chị gái chẳng những không phí phạm một chút thời gian chờ đợi mình, còn dung dăng vui vẻ đi chơi với đàn ông, mà người đàn ông đó lại là Bách Khải Văn – kẻ thù không đội trời chung của hai chị em.

Hoài Thương mặc dù muốn chị gái quên đi Trác Phi Dương, quên đi bóng ma của quá khứ, muốn chị ấy quen một người con trai khác, nhưng không thích Thy Dung quen thân với Bách Khải Văn. Trong ấn tượng của Hoài Thương, Bách Khải Văn là một người xấu, không xứng với một viên ngọc quý như Thy Dung.

Những xét đi cũng phải suy lại, Hoài Thương phải tôn trọng quyết định của chị gái. Nếu Thy Dung thực sự thích Bách Khải Văn, muốn tiến xa hơn với hắn, Hoài Thương cũng nên mừng cho hạnh phúc của chị gái. Hoài Thương luôn có một ý nghĩ, người đàn ông cho dù có sống xa đọa và không chung thủy đến đâu, khi gặp được cô gái định mệnh của cuộc đời mình, cũng sẽ dừng bước chân hoang, ngoan ngoãn trở thành một người đàn ông chủ cột của một gia đình nho nhỏ.

Hoài Thương rất ngưỡng mộ tình yêu của bố dành cho mẹ, cũng rất ước ao được một chàng trai thật lòng yêu mình như bố Hoàng Tuấn Kiệt. Người tốt như bố không nhiều, nhưng Hoài Thương tin rằng mình nhất định sẽ tìm được.

Chị gái đi cả đêm hôm qua cũng không trở về nhà, khiến Hoài Thương không tìm được bất kì ai để tâm sự, muốn gõ cửa phòng ngủ của bố mẹ, nhưng sợ làm phiền giấc ngủ của họ, nên lại thôi.

Buổi tối hôm qua, Hoài Thương nhận được mấy tin nhắn của Trần Hoàng Anh, tin nhắn nào cũng mang theo hơi thở giận dữ của một ngọn lửa, Hoài Thương rất sợ ngọn lửa đang cháy âm ỉ kia có thể thiêu chết mình bất cứ lúc nào.

Bỗng dưng mình có một kẻ thù, khiến Hoài Thương ăn không ngon ngủ không yên, cả đêm mơ thấy toàn ác mộng, mơ thấy Trần Hoàng Anh biến thành một tên ác quỷ trong đôi cánh màu đen, hấn hung ác bắt mình phải quỳ xuống sàn gạch men lạnh giá, bằng phải hầu hạ hắn như một ông chủ, mỗi khi phạm phải một lỗi lầm dù là nhỏ nhất cũng bị hấn dùng dao da quất mạnh vào người.

Hoài Thương sợ đến phát run, trong lúc tinh thần quá hoảng loạn đã từng có ý nghĩ buồn cười là nhanh chóng rời khỏi đất nước Hồng Kông, vĩnh viễn cũng không bay sang đây nữa.

Sáng sớm, Hoài Thương mang khuôn mặt có đôi mắt gấu mèo đi xuống lầu, vòng vào nhà bếp, cùng ăn sáng với cả nhà.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm kinh ngạc nhìn con gái. Họ liếc mắt nhìn nhau, không hiểu con gái đã gặp phải chuyện gì phiền toái, mà cả đêm hôm qua không thể ngủ được, đôi mắt đã thâm quầng hết cả lên thế kia ?

Hoài Thương vì thiếu ngủ, tinh thần sa sút, không còn cười tươi như mọi hôm.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm càng nhìn Hoài Thương càng thấy khó hiểu.

“Hoài Thương, con đã gặp phải chuyện gì đúng không ?” Thư Phạm quan tâm hỏi Hoài Thương. Đã làm cha làm mẹ, ai cũng quan tâm đến con cái của mình, dù chúng đã khôn lớn trưởng thành.

Hoài Thương đồ dẫn bụng cóc nước lọc, uống ực một ngụm.

“Con không gặp phải chuyện gì cả. Tối hôm qua do trước khi đi ngủ, con đọc truyện kinh dị nên gặp phải ác mộng, thành ra khó ngủ.” Sợ bố mẹ biết được sự thật, lại càng thêm phiền lòng, Hoài Thương đành chọn cách nói dối. Trong câu chuyện do Hoài Thương bịa ra, không phải hoàn toàn là giả, tên Trần Hoàng Anh kia đích thực là ác mộng của cuộc đời Hoài Thương.

“Được rồi, từ lần sau con nhớ đừng đọc truyện kinh dị trước khi đi ngủ nữa.” Thư Phạm bật cười, lắc đầu nhìn cô con gái vừa ăn cơm vừa phụng phịu giận dỗi như một đứa trẻ con.

Hoàng Tuấn Kiệt thâm thúy nhìn con gái, mắt khẽ nheo lại. Hắn và Thư Phạm mặc dù không mấy hỏi han đến việc riêng tư của hai cô con gái sinh đôi, nhưng họ không phải là những ông bố bà mẹ vô trách nhiệm, chỉ biết lao đầu vào làm việc và kiếm tiền, mà quên mất không để ý và quan tâm đến con cái. Họ vẫn biết Thy Dung và Hoài Thương làm những gì, mặc dù cả hai có tính giấu diếm không chịu nói. Vì tôn trọng quyền tự do của hai con, nên họ chọn cách im lặng khi chúng không đi quá đà.

Ăn xong bữa sáng, Hoài Thương lên lầu thay quần áo, trang điểm nhẹ, muốn che đi quầng thâm dưới mi mắt.

Con cháu sống hòa thuận vui vẻ, ông Gia Huy chưa bao giờ thấy vui vẻ như thế, sẵn dịp ông bà thông gia bay sang Hồng Kông dự tiệc sinh nhật của cháu ngoại đã mời cả hai đi du lịch cùng với mình. Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phạm, Tú Linh và Vũ Gia Minh rất ủng hộ việc này.

Sau khi lễ phép chào bố mẹ, Hoài Thương tung tăng phóng ra đường.

Ông nội đã đi du lịch cùng với ông bà ngoại, nên tạm thời họ sẽ không có nhà, phải gần nửa tháng nữa mới về. Sở dĩ Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm không lo lắng cho sức khỏe và an toàn của ba bậc phụ mẫu, vì đã có người bảo vệ an toàn cho họ.

Hoài Thương vừa đặt chân ra đến cổng, đi được mấy bước trên vỉa hè, đã gặp ngay phải người mà mình không muốn gặp và trông thấy nhất – Trần Hoàng Anh.

Hoài Thương sợ hãi muốn chạy trốn, nhưng Trần Hoàng Anh đã nhanh chân hơn. Hắn chẳng những đứng chắn trước mặt Hoài Thương, còn nắm thật chặt cổ tay Hoài Thương, không chịu buông.

“Trần Hoàng Anh, anh...anh muốn làm gì? Nói...nói cho anh biết, đây...đây là nhà của tôi, nếu anh dám đánh tôi, tôi sẽ kêu vệ sĩ của bố đánh cho anh một trận như từ sau đó lỗi cổ anh vào đồn cảnh sát.” Hoài Thương run giọng cảnh cáo Trần Hoàng Anh.

Trần Hoàng Anh ra lực vào bàn tay, khiến Hoài Thương nhăn nhó vì đau, cố gắng hết sức bình sinh gỡ bàn tay hắn ra khỏi cổ tay mình.

Chưa đầy một phút, Hoài Thương đã nhận ra sai lầm của mình. Bàn tay của tên Trần Hoàng Anh kia có thể ví ngang với sắt thép, cổ tay của Hoài Thương vì xoay ngược xoay xuôi đã đỏ bầm lên, hằn im năm ngón tay của hắn, đau nhức vào tận xương.

Hốc mắt đỏ lên, đáy mắt long lanh lệ, Hoài Thương cắn phần quai: “Trần Hoàng Anh, anh có phải là con trai không hả? Làm con trai, sao anh lại đi bắt nạt một cô gái. Ban đầu là do tôi sai, nhưng chẳng phải tôi đã xin lỗi anh rồi còn gì?”

Hoài Thương càng nói càng uất ức, càng cao giọng mắng Trần Hoàng Anh: “Anh là tên xấu xa nhất mà tôi đã từng gặp, là kẻ nhỏ mọn nhất trong số những tên nhỏ mọn.”

“Hoàng Hoài Thương, cô thật sự muốn chết?” Trần Hoàng Anh quát lại Hoài Thương. Hắn đã nghe đủ rồi.

Trần Hoàng Anh không hiểu vì sao lại không thể gạt bỏ hình ảnh của Hoài Thương ra khỏi đầu. Cả ngày hôm qua, rồi hôm kia nữa, hắn đều nghĩ về Hoài Thương. Ban đầu, hắn cho rằng đó là do Hoài Thương là cô gái đầu tiên dám chọc giận hắn, dám giờ trò trước mặt hắn, nhưng sau khi suy xét lại, hắn thấy không phải.

Hắn tuyệt đối không phải là một kẻ nhỏ mọn như Hoài Thương nói, cũng không hẹp lượng đến mức không thể bỏ qua cho một cô gái đã vô tình ngã dè lên người và hôn hắn.

Là do hắn thích đôi mắt to tròn đen láy trong vắt như pha lê của Hoài Thương, thích cách Hoài Thương nói lý luận, thích tích cách hiếu động và nghịch ngợm của Hoài Thương, hắn còn rất thích nghe giọng nói trong trẻo của Hoài Thương.

Tổng hợp lại, hắn muốn trừng phạt Hoài Thương, không phải vì Hoài Thương vô tình đụng chân đụng tay vào người hắn, mà do Hoài Thương khiến hắn động tâm, trong lòng hắn đang nổi lên một cơn bão nhỏ. Từ trước đến nay chưa từng có một cô gái nào dám khiêu khích sự chịu đựng và tính cách ác liệt của hắn như Hoài Thương.

Hoài Thương muốn vùng vẫy thoát ra khỏi sự kìm kẹp của Trần Hoàng Anh: “Buông tay, buông tay tôi ra, tôi nói gì anh có nghe thấy không?”

Vì bị bóp cổ tay đau quá, Hoài Thương đã bật khóc, thanh âm trở nên nghèn nghẹn: “Đồ độc ác, anh muốn bóp gãy vụn cổ tay của tôi hả? Hu hu hu... đau quá...”

Trẻ con thì vẫn mãi là trẻ con, dù có cố tình hùng hổ, tỏ vẻ không sợ chết như thế nào.

Trần Hoàng Anh giật mình, vội thả lỏng tay, cúi đầu nhìn cổ tay đã bị biến thành một mảng xanh xanh đỏ đỏ của Hoài Thương.

Hoài Thương gấp khủy tay, dùng bàn tay trái xoa nhẹ, cảm phần nhìn Trần Hoàng Anh: “Tôi ghét anh, lần sau đừng để tôi trông thấy mặt anh nữa.”

Trần Hoàng Anh ngậy người nhìn chớp mũi hồng hồng, gò má hơi ửng đỏ vì khóc, đôi mắt trong vắt như pha lê giờ đã đầy lệ, từng giọt từng giọt lăn dài xuống má của Hoài Thương. Mỗi khi nhìn thấy một giọt lệ của Hoài Thương, trái tim của Trần Hoàng Anh trùng xuống. Hắn không muốn động tâm với cô gái này, nhưng không còn kịp nữa rồi.

“Đi thôi.” Trần Hoàng Anh chuyển qua nắm lấy bàn tay trái của Hoài Thương, lần này vì sợ làm đau Hoài Thương, hắn dùng lực vừa phải.

“Tôi không muốn đi theo anh.” Hoài Thương tức giận hất văng bàn tay phải của hắn ra.

Trần Hoàng Anh tức điên người, rất muốn nổi khùng, nhưng hắn cố nén nhịn xuống.

Khoanh tay trước ngực, hắn lạnh lùng hỏi: “Cô có muốn lấy lại sợi dây chuyền kia không?”

Hoài Thương đang xăm xăm bước đi, đã đứng khựng lại khi nghe Trần Hoàng Anh nhắc đến sợi dây chuyền của chị gái.

“Anh muốn gì?” Hoài Thương cứng ngắc xoay người, nhìn Trần Hoàng Anh bằng đôi mắt tóe lửa, hận không thể đục trên thân thể hắn hơn 5,000 lỗ thủng.

Trần Hoàng Anh bình thần đón nhận ánh mắt muốn giết người của Hoài Thương: “Đơn giản, chỉ cần cô làm cho tôi vui, tôi sẽ trả lại sợi dây chuyền cho cô, cũng sẽ bỏ qua mọi chuyện cho cô.”

“Bằng cách nào ?” Hoài Thương hiểu tên nữ nam tử đang đứng trước mặt mình là một kẻ có tính cách hung dữ, thâm sâu khó lường. Hoài Thương không hiểu được dụng ý trong câu nói của hắn.

Phải làm cho hắn vui sao ? Nhưng phải làm như thế nào, một kẻ suốt ngày trưng ra khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt có thể đông chết người, lời nói sắc như dao có thể mỉm cười được sao ? Hoài Thương đoán tên chết tiệt kia muốn gây khó dễ cho mình, mới ra một điều kiện hết sức khó khăn như thế.

Khóe môi nhếch lên, Trần Hoàng Anh nói thật chậm rãi, muốn Hoài Thương có đủ thời gian để thẩm thấu hết từng từ từng chữ của hắn: “Cô hãy dùng hết khả năng của mình để quyến rũ tôi, chỉ cần cô khiến tôi siêu lòng vì cô, coi như cô thắng cuộc, lúc đó tôi chẳng những trả lại sợi dây chuyền cho cô, cúi đầu xin lỗi cô, còn cam tâm tình nguyện biến thành một người hầu của cô.”

Trong nháy mắt, mặt Hoài Thương đỏ bừng như gấc chín, quên cả khóc, cả nói, cả chớp mắt và suy nghĩ, đầu óc trở nên trống rỗng, thần trí mờ mịt một mảnh, si ngốc nhìn Trần Hoàng Anh.

Hoài Thương đã nghĩ đến rất nhiều hậu quả mà mình phải gánh chịu khi vô tình đắc tội Trần Hoàng Anh, nhưng dù có nằm mộng cũng không dám nghĩ đến trường hợp hắn muốn mình quyến rũ hắn ?

Này....đây là ý gì thế ? Trên đời này làm gì có điều kiện nào vô lý như thế ?

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của Hoài Thương, Trần Hoàng Anh cười nửa miệng, đôi mắt hắn lóe sáng, phát ra những tia nhìn, mà chỉ có một mình hắn mới hiểu được.

Hoài Thương mơ mơ hồ hồ để cho Trần Hoàng Anh dễ dàng đẩy mình lên xe. Đến khi chiếc xe ô tô mui trần màu đỏ đã đi được một quãng đường khá xa, thần trí mờ mịt của Hoài Thương vẫn chưa tỉnh táo lại.

Sáng sớm nửa mơ nửa tỉnh đã bị Bách Khải Văn bế rời khỏi giường. Thy Dung vì rất mệt mỏi, giống như một con mèo lười chỉ nho nhỏ lau bầu nói vài câu trong miệng, mí mắt cũng không buồn nhấc lên, tiếp tục ngủ vùi trong ngực Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn lợi dụng cơ hội Thy Dung đang ngủ say, đã lên lút thực hiện theo ý định đã được sắp xếp và chuẩn bị đầu vào đẩy của mình.

Thy Dung chỉ cảm thấy cơ thể mình được nhấc bổng lên, nghe thấy tiếng bước chân, tiếng mở cửa, tiếng xe chạy, sau đó không còn nghe thấy âm thanh gì nữa.

Thy Dung cuộn tròn, ngủ trong lòng Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn ngồi trên ghế xe ô tô, bế Thy Dung say ngủ như đang bế một đứa trẻ con.

Tài xế và vệ sĩ của hắn đều biết người con gái đang ngủ trong lòng hắn kia là người quan trọng với hắn như thế nào. Họ vì vừa kính sợ vừa tôn trọng Bách Khải Văn, đã ngầm coi Thy Dung là bà chủ tương lai của mình để đối xử và hầu hạ.

Thy Dung ngủ say sưa, không biết bản thân mình chẳng khác gì một con rối để mặc cho Bách Khải Văn bài bố.

Chiếc xe ô tô chạy mất hơn 20 phút, chậm chậm tiến vào cổng sân bay quốc tế Hồng Kông.

Sợ Thy Dung tỉnh giấc ngang chừng sẽ phá hỏng kế hoạch của mình, tối hôm qua Bách Khải Văn đã cố tình cho Thy Dung uống một liều thuốc ngủ. Biết rằng làm thế này sẽ khiến Thy Dung tức giận và trách mắng hắn, nhưng vì muốn Thy Dung cùng hắn ra nước ngoài công tác, hắn đành phải dùng hạ sách này.

Bách Khải Văn có máy bay riêng, nên không cần phải mua vé như những hành khách bình thường khác.

Hơn 10 giờ sáng, sân bay quốc tế Hồng Kông đông nghịt người, từng chiếc xe ô tô nối đuôi nhau đi ra đi vào. Trước cổng sân bay, tài xế tắc xi tranh nhau mời chào khách, âm thanh ồn ào làm náo loạn cả một góc phố.

Tài xế mở cửa xe, Bách Khải Văn bế Thy Dung, cẩn thận bước xuống xe.

Không chú ý đến ánh mắt của mọi người chung quanh, Bách Khải Văn vững vàng bế Thy Dung đi, hình như đối với hắn chuyện bế một cô gái nghênh ngang đi trước mặt mọi người là hoàn toàn bình thường, không có một chút quái dị nào.

Mọi người chung quanh lại không thể có thái độ vô tình và thờ ơ được như hắn. Họ không ngừng xì xầm bàn tán, có kẻ che miệng cười thầm, có người lắc đầu xấu hổ thay cho Bách Khải Văn và cô gái đang ngủ say trong lòng hắn, có người lại đồng cảm với Bách Khải Văn, khâm phục hắn là một người đàn ông lãng mạn và tinh tế.

Mọi người chia làm hai phe riêng biệt, phe đồng cảm và phe phản đối, bình luận sôi nổi nhất vẫn là giới trẻ, còn các bậc trung niên lại thận trọng cân nhắc từng từ từng chữ trước khi đánh giá và nhận xét về người khác.

Bách Khải Văn lạnh lùng quét mắt nhìn khắp một lượt. Hắn thấy bọn người này thật phiền chán, chuyện của thiên hạ cũng thích xen vào.

Vóc dáng cao lớn, khí thế hùng hổ của mấy vệ sĩ đi theo phía sau lưng của Bách Khải Văn khiến đám đông phải dẹp bớt sự kích động của mình lại.

Còn riêng Bách Khải Văn, hắn chỉ cười nhạt, nhìn bọn họ bằng con mắt lạnh lẽo và u ám. Nếu chọc giận hắn, hắn sẽ cho bọn người không biết xấu tốt này sống không bằng chết. Sống mà không sử dụng thủ đoạn, không phải là phong cách làm người của hắn.

Ra đến sân bay, đã có người chờ sẵn, Bách Khải Văn bước lên từng bậc cầu thang dẫn lên máy bay tư nhân. Đến gần cánh cửa, Bách Khải Văn nghiêng người, nhẹ nhàng di chuyển vào trong máy bay, tránh không để cho đầu Thy Dung va đập vào thành cửa máy bay. Nếu để lại bất cứ cục u nào trên trán Thy Dung, chẳng những khiến Thy Dung bị đau, mà ngay cả bản thân hắn cũng đau không kém.

Không biết từ khi nào, hắn đã để an nguy của Thy Dung vào trong lòng mình, hắn muốn thay Thy Dung làm mọi thứ, chỉ cốt Thy Dung được bình an vui sống và tiếp tục cười đùa như trước.

Máy bay cất cánh, Bách Khải Văn chuyển Thy Dung nằm trên một chiếc giường nệm màu trắng, còn hắn ngồi bên cạnh say sưa ngắm nhìn Thy Dung ngủ.

Liều lượng của thuốc mê cũng sắp hết tác dụng rồi !

Bách Khải Văn canh chừng thời gian Thy Dung thức giấc, như một chàng hoàng tử đang chờ mong nàng công chúa mở mắt ra nhìn mình.

Gần một phút sau đó, thân hình nhỏ nhắn nằm trên giường khẽ cựa quậy, hàng lông mi cong vút rung lên nhẹ tựa như một sợi lông mòng đang bay trong gió, mí mắt chớp chớp, Thy Dung mở mắt. Thứ đầu tiên mà Thy Dung nhìn thấy là một khung vòm màu trắng, Thy Dung cau mày, thấy khung cảnh này cực kì xa lạ. Thy Dung hạ tầm mắt, hình ảnh Bách Khải Văn đang ngồi trên ghế bọc da màu trắng, một tay chống má, một tay đặt trên thành ghế, lọt vào trong đáy mắt.

Thy Dung biết ngay có điều gì đó không ổn, vội chống tay ngồi dậy.

Bách Khải Văn chào đón Thy Dung bằng một nụ cười của một tên trộm sắp bị phát hiện đang làm việc xấu: “Em đã tỉnh dậy rồi ?”

Thy Dung không vội trả lời Bách Khải Văn, tiếp tục quan sát căn phòng xa lạ một lượt, không. .... đây phải gọi là khoang máy bay tư nhân mới đúng. Trời ạ... tại sao khi con vừa mới tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên máy bay thế này ? Nhất định là do tên vô sỉ kia giờ trò.

“Bách Khải Văn !” Người nào đó đã bị chọc giận đến phát điên, cao giọng quát to.

“Thy Dung, em đừng nóng, thuốc mê vẫn còn chưa hết tác dụng đâu, em nằm xuống thêm một lúc nữa đi nếu không sẽ rất đau đầu.” Bách Khải Văn vội vàng trấn an Thy Dung, muốn dỗ dành con đã miêu đang nổi nóng kia.

“Anh dám chúc thuốc mê tôi, dám lợi dụng lúc tôi ngủ say để mang tôi lên máy bay ?” Thy Dung kể lể tội lỗi của Bách Khải Văn, mỗi lần nói ra một chữ, âm thanh lại nâng cao lên vài phần, chứng tỏ bây giờ Thy Dung đang vô cùng tức giận.

Bách Khải Văn chất một cốc nước lọc, hắn đưa tận tay cho Thy Dung: “Em uống đi, uống cho bớt khát. Anh nghĩ cổ họng em cũng đã khát khô hết cả rồi.”

Bách Khải Văn trêu mếu nhìn Thy Dung. Hắn biết Thy Dung đang giận hắn, nên ngoan ngoãn không dám phản bác lại, để Thy Dung được phát tiết tức giận cho đến khi nào người giận thì thôi. Người ta nói: “Đàn ông tốt không đấu với phụ nữ.”

Mặc dù hắn không tự nhận mình là một người tốt, nhưng hắn sẽ đối xử thật tốt với Thy Dung. Dù sao Thy Dung cũng là người con gái hắn đã chọn, là người duy nhất khiến hắn rung động, muốn độc chiếm.

Thy Dung thô lỗ đón lấy cốc nước lọc trên tay Bách Khải Văn, gần như là cướp, nước vì thế sóng sánh sắp đổ ra vạt váy.

Hóa khí đã bốc cao lên đến tận đỉnh đầu, vì muốn dẹp khỏa khí trong người mình, Thy Dung uống liền một ngụm hết nhẵn cốc nước lọc.

Bách Khải Văn cố nén cười, neho mắt nhìn Thy Dung ngửa cổ, tu ực một hơi. Cách uống nước của Thy Dung có bao nhiêu hào sảng và khí thế của một thằng con trai, có lẽ hắn rung động cũng vì tính cách có một không hai này của Thy Dung.

Không ai có thể biết khi nào ái tình sẽ đến, khi nào nó sẽ đi, chỉ biết khi còn sống phải tận dụng không nên bỏ qua bất cứ cơ hội nào. Bách Khải Văn là một người biết tận hưởng cuộc sống, hắn không bao giờ tự bạc đãi chính mình.

“Thy Dung, từ đây sang Las Vegas còn một quãng đường rất xa, em chắc đã đói bụng rồi, có muốn ăn gì không ?” Chờ Thy Dung uống xong cốc nước lọc, Bách Khải Văn dịu dàng hỏi.

Hóa khí trong người Thy Dung vừa mới hạ xuống, vì câu nói của Bách Khải Văn lại tăng cao lên vùn vụt: “Bách Khải Văn, anh dám mang tôi sang tận Las Vegas, anh muốn tôi đánh anh một trận đúng không ?”

Bách Khải Văn giả vờ đáng thương nói: “Anh biết chúc thuốc mê cho em ngủ say, rồi lén lút mang em lên máy bay sang Las Vegas là không đúng, nhưng em cũng phải hiểu cho anh, anh sang bên đây vì công việc, phải hơn một tuần mới về Hồng Kông, anh vì sợ nhớ em đến không chịu nổi, nên mới muốn em đi cùng.”

Thy Dung đang tức giận ngút trời, không còn tâm trí để nghe hấn giải thích.

“Bách Khải Văn, anh bảo phi công quay đầu máy bay ngay lập tức, tôi không muốn bay sang Las Vegas với anh. Anh đi công tác là việc của anh, tại sao lại mang tôi theo cùng?” Thy Dung càng nói càng tức, càng giận tên Bách Khải Văn vô sỉ không hiểu đạo lý kia. Lẽ ra trước khi mang mình lên máy bay, hấn phải hỏi qua ý kiến của mình một chút mới phải, đằng này hấn lại dám giờ thủ đoạn với mình.

“Thy Dung, em đừng giận, anh không thể để cho em quay về Hồng Kông được. Coi như là anh cầu xin em được không, hãy đi cùng anh sang Las Vegas. Chẳng phải em thích chụp ảnh, thích viết phóng sự là gì, sang bên đó sẽ có rất nhiều thứ cho em chụp ảnh và viết bài.” Bách Khải Văn bắt đầu thay đổi chiến thuật, vừa cố gắng hạ hỏa con dã miêu, vừa dụ dỗ Thy Dung, nói khi sang bên ấy có biết bao nhiêu điều mới lạ đang chờ Thy Dung.

Thy Dung thực chất đúng là một cô gái ưa phiêu lưu mạo hiểm, từng có ý nghĩ muốn bay sang Châu Phi để chụp cảnh thú rừng và vẽ tranh phong cảnh. Las Vegas tuy không có phong cảnh hoang dã và hùng vĩ như Châu Phi, nhưng nơi đó tập trung khách đông nhất thế giới, là nơi phức tạp nhất, cũng là nơi tập trung nhiều tội phạm nhất, nếu bỏ qua một nơi như thế thì cô sẽ hơi tiếc, Thy Dung nghĩ thầm, lòng cứng rắn đã hơi dao động.

Bách Khải Văn biết mình đang đi đúng hướng, nói tiếp: “Sang bên đó, nếu em không thích đánh bạc, anh sẽ dẫn em đi chơi, dẫn em đến nơi nào mà em thích, chỉ cần em chịu đi cùng anh bay sang Las Vegas.”

Bách Khải Văn mon men lại gần Thy Dung, khom người ôm gọn Thy Dung vào lòng, hấn ngọt ngào phả hơi nóng vào tai Thy Dung: “Thy Dung, chúng ta có tình cảm với nhau không phải sao? Em nhớ lòng nào xa người em yêu được sao?”

Nếu nói Bách Khải Văn là một tên vô lại cũng không sai một chút nào. Trong mọi hoàn cảnh, hấn đều không quên chiếm tiện nghi của Thy Dung.

Bàn... bàn tay của tên vô sỉ này đang... đang đặt ở đâu thế?

Thy Dung xấu hổ đỏ bừng mặt, vừa thẹn vừa giận đã hung hăng dùng tay phát mạnh vào mu bàn tay hấn.

Bách Khải Văn hiểu một khi đã thành công rồi sự chú của Thy Dung, Thy Dung sẽ không còn đòi về nữa.

Quả nhiên, con dã miêu của hấn nói: “Em đói bụng rồi, em muốn ăn cơm.”

“Được, được, anh sẽ gọi người mang thức ăn cho em ngay.” Bách Khải Văn vui sướng nở một nụ cười ấm áp như nắng mai, hấn nhìn Thy Dung bằng đôi mắt chứa chan thâm tình.

Hoài Thương đã nói đúng, một người đàn ông có lối sống xa đọa và không chung thủy đến đâu, khi trúng phải tiếng sét ái tình cũng sẽ dừng bước chân đi hoang, chỉ một lòng một dạ yêu cô gái của cuộc đời mình.

Bách Khải Văn bấm chuông, đầu bếp riêng trên máy bay lập tức bung khay đựng thức ăn vào khoang máy bay, dường như đã được Bách Khải Văn dặn dò từ trước.

Thy Dung định trèo xuống giường, Bách Khải Văn ngăn lại: “Em không cần phải xuống, em cứ ngồi trên đó dùng bữa đi.”

Thy Dung hơi ngượng khi có cả mặt người đầu bếp ở đây, rất sợ anh ta cười chê mình. Tên vô sỉ Bách Khải Văn kia không thể để cho người khác có cơ hội tìm một cái khe nẻ để chui xuống sao? Tại sao lúc nào hấn một chút cũng không thêm đề ý đến cảm giác của người khác?

Bách Khải Văn nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Thy Dung, khi bị con dã miêu tặng cho một ánh mắt sắc như dao, Bách Khải Văn cười cười, xoa xoa cằm, đáng về hết sức vô lại.

Da đầu run lên, Thy Dung tự hiểu nếu muốn thay đổi tính cách vô sỉ của Bách Khải Văn phải mất một khoảng thời gian rất dài. Không biết mình có đủ kiên nhẫn để làm như thế không, mà tại sao mình lại có ý nghĩ kì cục là muốn thay đổi tính cách của hấn, hấn... hấn có là gì của mình đâu?

Thy Dung bị ý nghĩ kia dọa cho suýt nhảy dựng. Trời à... không phải con bị đánh cho hư đầu óc rồi chứ? Tên Bách Khải Văn kia là một tên hào hoa phong nhã, mình làm sao có thể nắm được tâm của hấn. Có thể hấn thích mình, nhưng về lâu về dài, hấn sẽ nhanh chóng chán mình thôi.

Thy Dung rơi vào trầm tư. Muốn có được tâm của hấn, trước tiên phải khiến hấn tôn trọng mình, hiểu được giá trị của mình, hiểu mình không giống như những cô gái khác, nếu không mình lại là một kẻ đa tình đáng thương, mà lần này còn đau khổ hơn thích Trác Phi Dương nhiều.

Haizz.....Thy Dung không khỏi ai oán thở dài, chỉ vừa mới biết mùi vị của ái tình, đã gặp ngay phải hai tên mãnh nam, tâm cao khí ngạo.

Bách Khải Văn đón lấy khay thức ăn trên tay người đầu bếp hơn 30 tuổi.

Người đầu bếp này là người làm việc trong khách sạn năm sao của hấn, vì muốn Thy Dung được ăn thức ăn do đầu bếp của mình nấu, Bách Khải Văn đã đặc biệt yêu cầu anh ta đi cùng mình. Hấn làm thế một phần cũng vì sợ Thy Dung không quen ăn thức ăn nhanh, chứa nhiều chất béo của Châu Âu.

Xem ra hấn cũng là một người đàn ông hết sức chu đáo. Về điểm này, Thy Dung không hề may mắn nghĩ ngờ. Cảm thấy rất cảm động, thấy trong lòng mình có một dòng nước ấm áp đang chảy qua. Thy Dung đã xa vào lưới tình của Bách Khải Văn, có muốn chối, không chịu thừa nhận cũng không được.

“Anh lui ra đi, khi nào có việc cần tôi sẽ gọi anh sau.” Bách Khải Văn vì không thích đầu bếp riêng của mình nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng như một

cánh hoa hồng của Thy Dung, đã lạnh lùng bảo anh ta lui ra.

“Tôi hiểu, thưa cậu chủ.” Người đầu bếp khom người chào Bách Khải Văn, sau đó lui ra, trả lại không gian riêng tư cho Bách Khải Văn và Thy Dung, dù là người mù cũng nhìn ra được Bách Khải Văn thật lòng thích Thy Dung, muốn cùng Thy Dung tạo dựng một mối quan hệ lâu dài.

Bách Khải Văn trèo lên giường, đặt khay thức ăn trên một chiếc bàn gỗ để thấp.

Hắn gấp thức ăn vào bát cho Thy Dung, đưa đĩa cho Thy Dung, cười ngọt ngào nói: “Em ăn đi, anh đã sai nhờ đầu bếp nấu toàn những món mà em thích, hy vọng là phù hợp với khẩu vị của em.”

Thy Dung run run nhận lấy chiếc đĩa trong tay Bách Khải Văn, khi hai đầu ngón tay chạm vào mu bàn tay hắn, Thy Dung thấy có một dòng điện đang chạy dọc khắp cơ thể. Lần đầu tiên trong đời, Thy Dung cảm động muốn khóc. Được Bách Khải Văn hết mực chiều chuộng và chăm sóc nhiều như thế này, nếu không có một chút rung động dù chỉ là một chút xiu là nói dối. Nếu Thy Dung giống như những cô gái bình thường khác, sợ rằng đã nhảy chồm lên bá cổ và hôn vào môi hắn để tỏ lòng biết ơn rồi.

Bách Khải Văn yêu thương véo nhẹ vào mũi Thy Dung: “Ăn đi nhóc, thức ăn sắp nguội hết cả rồi.”

Thy Dung cup mắt, nhìn mấy đĩa thức ăn được trình bày một cách đẹp mắt và trông thơm ngon trên bàn. Dù vẫn chưa ăn, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đã đủ biết thức ăn này có bao nhiêu nữ vị. Là hắn đặc biệt sai người chuẩn bị cho mình sao ?

Khỏe môi Thy Dung không khỏi cong lên, nở một nụ cười tuyệt đẹp, đôi mắt trong veo như hồ thu bừng sáng, dùng đũa gấp miếng chả cá trong bát mà Bách Khải Văn vừa mới gấp cho mình.

Thy Dung tao nhã cắn nhẹ vào phần mềm của miếng chả cá, khẽ kháng nhai, cử chỉ nhịp nhàng và uyển chuyển, có sức mê hoặc và quyến rũ đến nỗi Bách Khải Văn ngây ngốc nhìn, nhìn đến quên cả ăn.

“Ngon lắm.” Thy Dung cười nói, tự tay gấp cho mình một miếng chả cá khác.

Bách Khải Văn chột dạ, lúng túng vội thu hồi ánh mắt khi bị Thy Dung bắt gặp hắn đang nhìn mình như một thằng ngốc. Hắn chưa giờ thấy bối rối như thế này cả, cũng chưa từng có ý nghĩ muốn độc chiếm bất cứ cô gái nào, nhưng nay hắn đã có rồi.

Xuống đến sân bay, việc đầu tiên mà Thy Dung làm là gọi điện về nhà xin phép bố mẹ cho phép mình đi du lịch, mặc dù biết kiểu tiền trạm hậu tẩu này sẽ khiến bố mẹ nổi giận và trách mắng mình, nhưng Thy Dung cam tâm tình nguyện bị mắng, còn hơn khiến bố mẹ lo lắng không biết mình đang ở đâu.

Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt có trách nặng Thy Dung, nhưng không nặng lời chỉ trích, họ dặn dò Thy Dung phải cẩn thận, thường xuyên gọi điện về nhà. Tính cách của Thy Dung khác hoàn toàn với tính cách của Hoài Thương, họ phải chấp nhận có một đứa con gái có tính cách giống hệt một đứa con trai, thường xuyên dấn thân vào nguy hiểm, hay trốn nhà đi chơi vào buổi tối, thậm chí còn thỉnh thoảng biến mất mấy ngày không có tin tức. Làm cha làm mẹ như họ nhiều khi cảm thấy thật thất bại, hình như họ không thể dưỡng dục ra được hai đứa con gái bình thường như những tiểu thư của những gia đình giàu có khác.

Tuy nhiên họ rất có lòng tin vào Thy Dung và Hoài Thương, tin rằng hai đứa sẽ biết cân nhắc nên làm gì và không nên làm gì. Nếu chúng gặp nguy hiểm, hay bị ai đó bắt nạt, dù chúng giấu diếm không chịu nói, Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm cũng biết đề mà ứng cứu kịp thời.

Thy Dung không hỏi Bách Khải Văn bay sang Las Vegas để làm gì, dù sao hai người cũng không thân đến mức phải biết hết tất cả các bí mật của nhau. Mặc dù Thy Dung rất muốn làm điều đó, nhưng cũng tự hiểu làm gì cũng phải có giới hạn, không nên đi quá đà, hơn nữa Thy Dung chỉ thích những chuyện có tính chất mạo hiểm, những chuyện tâm thường không gây được hứng thú của Thy Dung.

Cuối cùng không sợ phiền toái, hai người không quản ngàn dặm kéo nhau tới Las Vegas.

Thy Dung một chân chạm đất, đã có cảm giác hưng phấn mãnh liệt. Trên sa mạc khô cằn có thể mọc lên một thành phố xa hoa lộng lẫy như thế này, thật không biết phải tốn bao nhiêu công sức cùng tiền của mới xây dựng được.

Suốt dọc đường, kiến trúc nhà cửa rất đa dạng, từ cổ chí kim, Đông Tây kết hợp, từ Ai Cập đến La Mã cổ đại, cái gì cũng có, Thy Dung tròn mắt ngắm nghía không hết kinh ngạc. Tượng Nhân Sư cao lớn dị thường, so với nguyên bản có khi còn lớn hơn, tượng Nữ thần Tự do mô phỏng bức tượng ở thành phố New York, thậm chí còn có cả núi lửa, khiến Thy Dung có chút mất phương hướng, không rõ rốt cuộc mình đang ở phương nào.

Bách Khải Văn hiển nhiên là một người trải nghiệm, rất thuần thục, nhận phòng khách sạn xong, đêm đó liền dẫn Thy Dung đi xem ảo thuật.

Ngôn ngữ không thông cũng không gặp chướng ngại gì, Thy Dung xem biểu diễn mà mắt chữ A mồm chữ O không khép lại được.

Ngồi dưới khán phòng, Bách Khải Văn quay sang nhìn Thy Dung, cười hỏi: “Vui không ?”

Thy Dung tươi cười, gật đầu đáp: “Vui.”

Trên trần nhà có những trục đèn, có hơn năm chục đèn để chiếu sáng. Ánh sáng mờ mờ ảo ảo phát ra từ những ngọn đèn đang cháy xèo xèo, kết hợp với thứ âm thanh dồn dập trên sân khấu, làn khói xanh mờ quai quai do hiệu ứng đặc biệt tạo ra, Thy Dung có cảm giác mình đang lạc vào một bữa tiệc hóa trang vào ngày lễ hội Halloween.

Ảo thuật gia trong trang phục áo choàng đen như một kĩ sĩ bóng đêm đang làm động tác vung tay, tấm vải màu đen nâng lên hạ xuống, cô gái bị nhốt trong lồng sắt đã biết mất khi Ảo thuật gia nâng gọn tấm vải màu đen lên.

Khán giả ò lên một tiếng, những tiếng vỗ tay vang dội. Thy Dung chăm chú xem, nhìn không chớp mắt, hơi thở ngưng đọng, trước mặt dường như có một làn hơi mỏng manh đang bay lượn trong không khí.

Thy Dung không tin trên đời này có ma quỷ, vì thế cũng không tin con người có năng lực biến ra thứ nọ biến ra thứ kia, không tin đồ vật tự nhiên biến mất. Mặc dù không thể giải thích được hiện tượng kì lạ mà mình đang được xem tận mắt, nhưng Thy Dung tin vào khoa học, hơn tin vào tâm linh.

Kết thúc buổi biểu diễn ảo thuật, Bách Khải Văn đưa Thy Dung trở về khách sạn.

Trên đường đi, Bách Khải Văn xấu xa hỏi: “Thy Dung, em có muốn cùng anh đi xem biểu diễn thoát y không?”

Thy Dung đang chìm trong suy tư, trong đầu vẫn còn lưu giữ những hình ảnh kì lạ của buổi biểu diễn ảo thuật, đột nhiên nghe thấy tiếng nói của Bách Khải Văn, đã giật mình, ngược mắt nhìn hắn: “Anh vừa nói gì?”

Biết con dã miêu đang theo đuổi một ý nghĩ riêng, vì muốn Thy Dung chú ý đến mình, Bách Khải Văn nhắc lại câu hỏi lúc nãy: “Anh hỏi em có muốn cùng anh đi xem biểu diễn thoát y không?”

Thy Dung phải mất một lúc lâu thật lâu mới tiêu hóa nổi lời nói của Bách Khải Văn.

Thy Dung xa xăm mặt, không khỏi coi thường hỏi lại hắn: “Anh không định ở nơi này tác quái chứ?”

Bách Khải Văn bị lời nói của Thy Dung khiến cho nghẹn họng trân trối, nửa ngày cũng nói nổi một câu. Con dã miêu này coi hắn là gì, mà dám dùng cụm từ ‘tác quái’ với hắn. Chẳng lẽ trong lòng cô ấy từ lâu đã coi mình là một tên vô lại đến thế sao? Hừ... đã thế, mình nhất định phải nghĩ cách trừng phạt cô ấy thật nặng cho chữa tội dám coi thường mình đi.

Đang đi Bách Khải Văn dừng xe lại, đỗ gần vào ven đường.

Thy Dung kinh ngạc, nhìn ra bên đường, thấy biển báo không phải là con đường dẫn về khách sạn: “Bách Khải Văn, anh dừng xe ở đây làm gì? Sao không tiếp tục lái xe đi đi?”

Thy Dung mặc dù chưa từng đến Las Vegas nhưng là người có định hướng về đường đi cực kì tốt, chỉ cần được đưa đi một lần, lần sau Thy Dung sẽ mang máng nhớ lại con đường mà mình đã từng đi qua, có thể một mình tìm đúng điện chỉ mà không cần ai phải đưa đón.

Bách Khải Văn cời dây an toàn, chồm sang bên cạnh Thy Dung.

Thy Dung cả người đều run lên, cười gượng một tiếng: “Bách Khải Văn, anh... anh định làm gì? Anh... anh nên nhớ chúng ta đang đậu xe ngoài đường.”

Bách Khải Văn lập tức nhướn mày, dùng sức đè Thy Dung: “Em cho anh là cái thể loại gì, mà dám nói anh ở đây tác quái?”

Thy Dung biết mình đã chọc giận đúng vào lòng tự trọng đàn ông của hắn, hai tay chống vào ngực hắn, nhanh nhanh xám hối: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là em nói sai rồi.”

Dù đã xin lỗi Bách Khải Văn, nhưng vẫn bị hắn đè đau kêu oai oái, thậm chí trên cổ còn bị hắn cắn mạnh một cái.

Thy Dung bị hắn đè đau đến nổi đáy mắt cũng long lanh lệ, nước mắt ầng ậng nước, cảm tức trừng mắt nhìn Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn dùng tay bẹo vào hai gò má hồng hào và mịn màng của Thy Dung.

“Nhóc con, lần sau em mà còn dám nói anh là một tên vô lại nhất trong số những tên vô lại nữa, anh sẽ xử phạt em thật nặng, không chỉ đơn giản cắn vào cổ em đâu.” Bách Khải Văn tăng lực vào hai ngón tay, khiến gò má non mịn của Thy Dung chẳng mấy chốc đỏ bừng, Thy Dung còn sợ rằng thịt trên má mình cũng bị bong tróc vì hắn.

Thy Dung giữ chặt lấy hai cánh tay Bách Khải Văn, đáng thương van xin hắn: “Em biết em sai rồi, anh có thể buông hai gò má em ra được không? Em đau quá...”

Lúc này, Bách Khải Văn mới chịu buông tay, tuy nhiên hắn vẫn không quên nhắc nhở Thy Dung: “Đã nhớ những gì anh dặn dò em chưa? Nếu em không nhớ, để anh nhắc lại cho em nhớ.”

Bách Khải Văn vuron tay, lại định ‘thương yêu’ hai gò má đã bị bẹo đến đỏ bừng của Thy Dung.

“Không... không cần. Em... em nhớ rồi.” Thy Dung vừa xua tay, vừa lắc đầu, cầu mong hắn không tiếp tục ‘thương yêu’ hai gò má mình nữa. Nếu không thịt trên má có nguy cơ bị bong tróc thật.

Bách Khải Văn bật cười, thấy khuôn mặt phụng phịu của Thy Dung thật đáng yêu, đáng yêu đến nỗi hắn lại muốn khi dễ Thy Dung.

Như đoán được ý định tiếp theo của hắn, Thy Dung dơ cao nắm đấm, tức giận uy hiếp Bách Khải Văn: “Bách Khải Văn, nếu anh dám bắt nạt em nữa,

em sẽ mua vé máy bay về Hồng Kông ngay lập tức.”

Lời đe dọa của Thy Dung đã có tác dụng đối với Bách Khải Văn. Thy Dung không phải là một cô gái yếu đuối, gia cảnh của Thy Dung cũng hết sức đặc biệt, không chỉ có riêng một mình hần mới có cơ sở làm ăn ở Mỹ, mà ngay cả gia đình nhà họ Hoàng cũng có, chỉ cần Thy Dung gọi một cú điện thoại, Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm sẽ bay ngay sang Las Vegas đón con gái của họ về. Nếu hần để cho chuyện này xảy ra, hần sẽ không còn cơ hội thân cận với Thy Dung nữa.

Bách Khải Văn khởi động máy, lái xe đi. Cảm giác mình đang bị người khác nắm được điểm yếu khiến hần khó chịu. Từ trước đến nay không thứ gì thoát khỏi lòng bàn tay hần, nếu hần muốn có được thứ gì đó.

Nhưng .... Bách Khải Văn thờ dài, liếc mắt nhìn Thy Dung đang ngồi trầm tư bên cạnh, Thy Dung đâu có giống những cô gái khác. Xem ra để có được Thy Dung, hần sẽ phải bỏ ra rất nhiều tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Bách Khải Văn không vội đi bài bạc, mấy ngày liền chỉ chăm chăm đưa Thy Dung đi du ngoạn, vào sở thú, đi tiệm xe cộ, chơi Metro-Gold tìm cảm giác mạnh, bắt Thy Dung chơi vài trò tốc độ cao, khiến Thy Dung sợ tới mức oa oa kêu thảm thiết.

Đến hôm nay Thy Dung mới biết, mình rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái bình thường, bị đau sẽ khóc, bị dọa sẽ sợ.

Trước khi đến đây Thy Dung còn nghĩ Las Vegas chỉ có sòng bạc mà thôi. Hiện tại bắt đầu hoài nghi nơi này kỳ thật có phải là một cái đại công viên giải trí hay không, Thy Dung vô cùng cao hứng khi chụp được một đồng ảnh làm tư liệu, cảm thấy mỹ mãn, còn thấy một đám người chơi trò cướp biển trong khách sạn Treasure Island.

Bách Khải Văn vẫn không dẫn Thy Dung đi sòng bạc, Thy Dung vốn sợ mất tiền, cầu còn không được, lần này du lịch đi chơi đã đủ tận hứng, không có gì tiếc nuối, không đánh bạc càng tốt.

Ngày cuối cùng của lịch trình, Bách Khải Văn gọi điện thoại cho tổng đài trả phòng, Thy Dung liền bắt đầu cố gắng thu dọn hành lý. Một lát sau, lễ tân gõ cửa, thái độ nho nhã lễ độ, Thy Dung đứng tút về phía tận cuối của góc phòng nên không nghe được anh ta đang nói gì.

Bách Khải Văn cười, tiếp nhận đồ vật đối phương đưa tới, sau đó đưa cho Thy Dung.

“Vì sao lại đưa tiền cho chúng ta ?” Thy Dung vốn đã cảm thấy nơi này vui chơi quá tốt rồi, nào biết còn được tặng không tiền.

“Bởi vì chúng ta đến đây vài ngày cũng chưa đi casino “ Bách Khải Văn cười đầy ẩn ý: “Chúng ta không đánh bạc thì họ thất thu. Cho nên tặng tiền để chúng ta đánh bạc, cũng là một như chúng ta thôi.”

Thy Dung nhanh chóng kết luận: “Chúng ta không cần mắc câu, đổi thành tiền mặt mang về đi.”

Bách Khải Văn nhéo mũi Thy Dung: “Đừng choáng váng, anh vốn muốn mang em đi casino rồi, chần chờ chẳng qua là giúp em kiếm chút tiền vốn. Thế nào, em hiện tại có một trăm khối bạch kim, có nguyện ý đi thử một chút không ?”

Thy Dung suy nghĩ chốc lát, cuối cùng vẫn giữ vững thái độ kiên định, không muốn chơi bài bạc của mình: “Vẫn là không cần, mất nhiều mất ít đều là mất, quá lãng phí, tiết kiệm một chút cũng tốt.”

Bách Khải Văn bật cười: “Được rồi, em tiết kiệm quá đó. Chúng ta chỉ chơi cho vui thôi, thấy thua thì đứng lên không chơi nữa. Đã sang đến tận đây mà không chơi đánh bạc thì hơi đáng tiếc.”

*****

Sòng bạc ở ngay dưới lầu, rất là tiện lợi, mấy hôm trước đi qua nghe đinh đinh đang đang, chỉ cảm thấy ồn, hôm nay vào trong thấy máy móc xoay tròn nặng nề cùng tiếng tiền xu rơi xuống, mới đột nhiên có chút khấn trương.

Thời gian ở đây rất mơ hồ, bên ngoài đêm đã về khuya, trong này lại sáng đèn lộng lẫy, huyền ảo sáng lạn.

Bách Khải Văn đổi xèng, liền kéo Thy Dung đến trước bàn Black Jack: “Em muốn chơi không ?”

Thy Dung cầm tiền tặng của mình trong tay, liên tục lắc đầu. Đề ý Bách Khải Văn đổi nhiều tiền như vậy, vạn nhất thua thảm, mình tốt xấu cũng có thể dùng một trăm đôla này hỗ trợ cho Bách Khải Văn một ít.

"Không cần lo lắng, em cứ chơi đi, thắng tính cho em, thua anh chịu, thế nào?"

Thy Dung vẫn lắc đầu. Tiền của mình hay của Bách Khải Văn đều không thể lãng phí.

Bách Khải Văn lại cười, xoa mặt Thy Dung: "Em không chơi cũng không sao, đứng đây chờ anh là được rồi."

Vừa nói chuyện vừa đưa xèng cho nhà cái, Bách Khải Văn nhanh chóng ngồi vào vị trí, tư thái thoải mái.

Mấy ván vừa rồi, có thắng có thua, đại khái người chơi và nhà cái đang ở thế cân bằng, chỉ tiếc thắng được lúc đầu về sau lại toàn thua. Thy Dung đứng bên cạnh nhìn vào, toát cả mồ hôi lạnh, toàn thân tự động phát run.

Thy Dung thấy đánh bạc cũng giống như cá cược vận may của chính mình. Có rất nhiều người vào đây đều mong muốn có thể đánh đổi được số phận nghèo khó của mình, muốn một bước lên mây. Nhưng...

Thy Dung nhìn khắp một lượt, thấy người người đánh bạc, hết chơi bài, chơi xúc xắc, chơi ném đĩa.... Thy Dung lắc đầu thở dài, chỉ tin vào sức lao động của mình, không bao giờ ngu ngốc đi tin vào vận cờ bạc đỏ đen.

Bách Khải Văn lại cược một phen, mất thêm chút tiền, liền đứng dậy.

Thy Dung thờ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng kết thúc được thời gian chờ đợi chẳng khác gì cực hình tra tấn.

"Thấy anh thua, em cao hứng lắm sao?" Bách Khải Văn nheo mắt nhìn Thy Dung, không hiểu trong đầu đã miên nghĩ gì nữa. Bình thường khi thấy bạn bè hoặc người thân của mình thua bạc, có ai lại cao hứng tươi cười như Thy Dung?

"Biết thua mà dừng lại là tốt. Em không muốn anh lạm quá vào cờ bạc đỏ đen. Chúng ta vẫn là nên đi thôi." Thy Dung khoác tay Bách Khải Văn, giục hần mau mau rời khỏi casino.

"Bình tĩnh nào, để anh giới thiệu cho em một trò chơi khác. Trò chơi này không cần phải dùng kĩ năng, cũng không cần phải cược nhiều tiền, chỉ mất một đồng xu thôi." Bách Khải Văn kéo Thy Dung ngồi xuống một cái máy còn trống do vừa có người rời đi.

Thy Dung mặc dù không muốn chơi đánh bạc, dù cá cược nhiều hay cá cược ít, nhưng thấy chung quanh mình toàn ông bà già, vì thế lá gan cũng lớn hơn một, cũng tự hiểu đã đến nơi này mà không chơi bạc thì ở nhà ngủ còn hơn.

Bách Khải Văn biết Thy Dung đã bắt đầu có hứng thú với trò chơi mới mẻ này liền hướng dẫn Thy Dung cách chơi.

Thy Dung chăm chú lắng nghe, sau đó run run thò vào trong túi quần lấy một đồng xu.

Trước khi Thy Dung kịp dứt đồng xu vào khe máy, Bách Khải Văn ngăn lại: "Khoan đã."

Thy Dung dừng động tác, khó hiểu nhìn Bách Khải Văn: "Anh muốn làm gì?"

"Em có muốn cá cược vận may của mình với anh không?" Bách Khải Văn gõ nhẹ năm đầu ngón tay xuống mặt bàn gỗ, nghiêng đầu nhìn Thy Dung.

"Đầu tư, đầu tư vào cái gì?" Thy Dung chớp chớp mắt, không hiểu được ẩn ý trong câu nói của Bách Khải Văn. Đây chỉ là một trò chơi không cần tốn nhiều tiền không phải sao?

Bách Khải Văn cười nói: "Em để anh dứt đồng xu kia vào máy được không?"

Thy Dung chuyển đồng xu của mình cho Bách Khải Văn. Dù vẫn không hiểu tại sao hần lại có ý nghĩ kì cục là muốn đích thân dứt đồng xu vào máy, nhưng tin tưởng hần làm như thế tất có dụng ý riêng của mình.

"Nào, hãy hôn anh một cái để lấy vận may nào." Bách Khải Văn chỉ chỉ vào má trái của mình.

Thy Dung xấu hổ đỏ bừng mặt, vội xua tay: "Không nên, không nên, số của em xui xẻo lắm, sẽ không mang lại vận may cho anh đâu."

Bách Khải Văn cười có chút nghịch ngợm: "Sao lại thế được, gặp được anh, em không phải đã bắt đầu đổi vận rồi sao?"

Thy Dung biết mình không làm, hần sẽ không từ bỏ, thừa dịp không ai chú ý, nhanh chóng hôn một cái lên má hần.

Bách Khải Văn lúc này mới chịu dứt đồng xu vào khe máy.

Không bao lâu, cái máy đột nhiên sáng bừng, âm nhạc vang lên, Thy Dung á khẩu tròn mắt nhìn, đọc dòng chữ tiếng Anh, hiểu rằng mình đã thắng giải cao nhất.

Bách Khải Văn vốn đang bất động cũng có chút giật mình, ngẩng người vài giây mới có phản ứng, nhưng cũng không có mừng như điên, chỉ hơi mỉm cười: "Em quả thật là vận may của anh!"

Đối với hai người sinh trưởng trong gia đình giàu có như Bách Khải Văn và Thy Dung mà nói, không có số tiền thưởng này, họ cũng không nghèo đói,

cũng không khiến họ giàu thêm, chỉ là một con số lẻ mà thôi. Nhưng đối với hai người đang thích nhau thì lại khác.

Bách Khải Văn sau khi nhận tiền, đã thưởng cho nhân viên không ít tiền boa.

Trở về khách sạn, Thy Dung nhanh chóng bị Bách Khải Văn áp sát vào tường, đôi môi áp nóng của hắn áp vào đôi môi hoa của Thy Dung.

Vừa đúng vào lúc đó, chuông điện thoại của Bách Khải Văn đổ chuông.

Bách Khải Văn dừng động tác, cười gượng nói: “Anh có điện thoại.”

“Anh đi nghe đi.” Thy Dung cảm thấy may mắn khi chiếc điện thoại kia đổ chuông đúng lúc. Nếu không. ... Mặt Thy Dung đỏ bừng như gấc chín, nhiệt độ trong người không ngừng tăng lên.

Bách Khải Văn cúi đầu, cau mày nhìn tên người gọi cho mình trên màn hình điện thoại.

Bách Khải Văn áp điện thoại vào tai, rào bước ra hướng ban công. Thy Dung không biết Bách Khải Văn đang nói chuyện với ai, vì Bách Khải Văn đứng xa quá, hai nửa Thy Dung không muốn tò mò vào công việc làm ăn của hắn, nên không mấy để ý. Thy Dung tiến đến góc phòng, lo chuẩn bị sắp xếp nốt đồ đạc còn dang dở lúc này.

Một lát sau, Bách Khải Văn quay lại, có chút khó khăn bảo Thy Dung: “Công ty bên này đột nhiên xảy ra sự cố, cần anh ở lại hỗ trợ. Em không phiền ở lại thêm với anh vài ngày nữa được không?”

Thy Dung dừng động tác sắp xếp đồ đạc, ngẩng đầu nhìn Bách Khải Văn, thấy lo lắng thay cho hắn: “Công ty ổn chứ anh?”

“Công ty vẫn hoạt động bình thường, nhưng dự án gặp trục trặc.” Đây là lần đầu tiên Bách Khải Văn nói chuyện công việc với Thy Dung.

“Nếu thế, anh nên ở lại đi. Em sẽ gọi điện về nhà xin phép bố mẹ em ở lại đây thêm vài ngày nữa.”

Mặc kệ mối quan hệ thật sự là gì, Thy Dung không muốn mình là một người vô ơn, không hiểu lý lẽ.

“Tốt quá, cảm ơn em.” Bách Khải Văn ôm chầm Thy Dung, xoay Thy Dung một vòng.

Thy Dung ngượng ngùng, để cho hắn ôm mình.

Buổi tối hôm đó, Thy Dung và Bách Khải Văn chuyển sang một khách sạn khác. Thy Dung không thích sống trong một khách sạn cạnh casino, chỉ cần nghĩ đến máu cờ bạc đỏ đen, Thy Dung lại thấy rùng hết cả mình. Thy Dung không vì mình đã thắng giải cao nhất mà ham hố muốn chơi tiếp, sợ mất cả chì lẫn chài.

Vì cá cược với Hoài Thương, Trần Hoàng Anh đã chấp nhận lời đề nghị giả vờ hẹn hò với Hoài Thương.

“Đây là lần thứ ba, cô ta đến muộn rồi.” Trần Hoàng Anh bức bối, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay.

Hoài Thương là một cô gái thực sự rất tùy hứng, thích thì làm, không thích thì thôi, ngay cả hẹn hò với một mỹ nam tử như hắn, cũng không có một chút động tâm, chẳng những thế còn luôn đến muộn, bắt hắn phải chờ thật lâu.

Trần Hoàng Anh đã mất hết kiên nhẫn.

“Hoàng Hoài Thương, nếu cô không xuất hiện trước mặt tôi trong vòng một phút, tôi sẽ không chờ đợi cô thêm nữa. Nếu thế, cô cũng biết hậu quả rồi.” Trần Hoàng Anh tức giận đến phát run. Từ lúc khởi xướng vụ cá cược kia, hắn đã hối hận không biết bao nhiêu lần. Có đôi khi hắn tự hỏi, là do hắn bị hư đầu óc hay sao, mà đột nhiên lại có ý tưởng muốn Hoài Thương quyến rũ hắn.

Hoài Thương có thể khiến hắn rung động, rất khác biệt so với những cô gái tầm thường khác, nhưng lần nào cũng bắt hắn phải chờ dài cổ thế này, hắn thật sự không chịu nổi.

Từ xa, một cô gái mặc váy màu trắng, vắt chân lên cổ mà chạy, người chưa thấy đến nhưng âm thanh đã vang xa: “Trần Hoàng Anh, xin...xin lỗi, tôi bận việc riêng nên đến muộn.”

Trần Hoàng Anh hai tay đút vào túi quần, lạnh lùng nhìn cánh Hoài Thương vừa chạy vừa xốc gọn túi xách trên vai.

Do chạy mà không chịu nhìn đường, quai dép bị tọt, Hoài Thương ngã xấp mặt xuống đất.

Trần Hoàng Anh nghe được hai âm thanh khô khốc, tiếng va đập của cơ thể Hoài Thương xuống nền gạch xi măng nghe thật chói tai.

“Cô gái này rõ thật là...” Trần Hoàng Anh lắc đầu thở dài, từ lúc hắn quen biết với Hoài Thương, hắn đã chứng kiến không biết bao nhiêu lần Hoài Thương bị tai nạn trước mặt hắn. Cô ta đúng là một ngôi sao chổi. ...Hắn chưa từng thấy có một cô gái nào hậu đậu như Hoài Thương, bình thường đi đường cũng vấp ngã, nếu không té ngã, cũng va đập vào chướng ngại vật, hắn tự hỏi không biết đầu óc của Hoài Thương đã để đi đâu?

Hoài Thương lồm cồm bò dậy, hai tay chống xuống đất, chiếc váy trắng trên người dính lem toàn bụi bẩn, lá cây và đất, kiểu này thì làm sao còn có thể

vô tư nắm tay Trần Hoàng Anh, thực hiện kế hoạch giả làm người yêu nữa.

Hoài Thương vừa đau vừa thẹn, nhắm mắt nhủ mảy, dùng tay quẹt nước mũi, khuôn mặt đã dính nhoe sần rồi, do Hoài Thương vô tình không biết, đã dùng mu bàn tay dính đất tạo thêm nhiều vết nhoe trên mặt mình.

Người đi trên vỉa hè, thấy tội nghiệp cho Hoài Thương, đã tốt bụng cúi xuống, muốn đỡ Hoài Thương đứng lên.

“Cô bé, cháu không sao chứ ?”

“Cháu không sao, cảm ơn chú.” Hoài Thương mỉm cười cảm ơn người đàn ông trung niên.

Hoài Thương nhìn về phía Trần Hoàng Anh đang đứng.

Mình và anh ta đang đóng giả là người yêu không phải sao ? Tạo sao, anh ta thấy mình ngã, lại không chạy lại đỡ mình ?

Hoài Thương không khỏi cười khổ, tự hiểu người đàn ông cao ngạo và lạnh lùng kia sẽ không dễ dàng siêu lòng vì mình.

Đột nhiên Hoài Thương không còn muốn tiếp tục vụ cá cược với Trần Hoàng Anh nữa. Ái tình cũng giống như một con dao hai lưỡi, có thể giết chết người khác cũng có thể giết chết chính mình. Người ta nói trên đời này có hai việc không nên thử đó là thử chết và thử yêu. Hoài Thương không muốn đem tình cảm chân thành của mình ra để chơi đùa. Hoài Thương vẫn chưa yêu ai, không muốn chưa nếm được một chút mùi vị của ái tình đã phải đau khổ vì tình.

Hoài Thương run run đứng dậy, chân loạng choạng bước không vững.

Thay vì tiến về phía Trần Hoàng Anh, Hoài Thương xoay người đi theo hướng ngược lại. Nếu có thể quên được thì hãy quên đi, Hoài Thương không muốn nhớ mà làm gì.

Trần Hoàng Anh giật mình, tưởng Hoài Thương do ngại mình quần áo dơ dáy nên mới xoay người bỏ đi.

Trần Hoàng Anh ngẫm nghĩ một lúc, hần thấy không đúng. Bình thường Hoài Thương sẽ không bao giờ để ý đến hình thức bên ngoài của mình. Nếu Hoài Thương để ý đến, Hoài Thương không còn là Hoài Thương nữa.

Chẳng lẽ.....Trần Hoàng Anh hơi trấn động, hần đã biết được lý do vì sao Hoài Thương lại giận dữ bỏ về rồi. Là do mình không chạy lại đỡ cô ấy sao ?

Không còn chần chờ được nữa, Trần Hoàng Anh chạy đuổi theo Hoài Thương, nắm tay Hoài Thương lôi lại.

“Hoàng Hoài Thương, đã đến nơi hẹn rồi, tại sao cô dám bỏ đi về, cô có biết tôi chờ cô bao lâu rồi không hả ?” Mặc dù đã đoán được nguyên nhân vì sao, hần vẫn muốn Hoài Thương chính miệng nói ra cho hần biết.

Hoài Thương lạnh lùng hất bỏ tay Trần Hoàng Anh ra khỏi cổ tay, buồn bực không muốn nhìn vào mắt hần: “Tôi không còn muốn tiếp tục chơi trò chơi với anh nữa. Nói cho cùng hai chúng ta cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, một chút tình cảm cũng không có, cần gì phải tiêu tốn nhiều thời gian vào những cuộc hẹn hò vô bổ. Anh có muốn trả lại sợi dây chuyền cho tôi không thì tùy, tôi không ép.”

Hoài Thương lại xăm xăm muốn bước đi.

“Hoàng Hoài Thương, cô là đang thách thức tôi, đúng không ?” Trần Hoàng Anh xa xăm mặt, cực kì không thích nghe Hoài Thương từ chối không muốn tiếp tục vụ cá cược với hần nữa.

“Tại sao tôi phải thách thức anh ? Giữa tôi và anh có là gì đâu, những gì mà tôi nợ anh đã được anh lấy lại hết rồi. Hơn một tuần qua, anh hành hạ tôi vẫn còn chưa đủ sao ?” Hốc mắt Hoài Thương không khỏi đỏ lên, khi nghĩ đến những gì mà mình đã phải trải qua trong thời gian hẹn hò với tên ác ma Trần Hoàng Anh.

Tên Trần Hoàng Anh này tuyệt đối không phải là người, tại sao hần có thể sống vô tình và lạnh lùng như thế ?

“Cô muốn kết thúc, không muốn tiếp tục hẹn hò với tôi nữa ?” Thanh âm của Trần Hoàng Anh cao vút, ngữ khí ác liệt, đôi mắt dài và hẹp của hần đang có hai ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt.

“Anh không nghe tôi nói gì sao ? Tôi nói, tôi không muốn hẹn hò với anh nữa.” Hoài Thương quát lại Trần Hoàng Anh.

Nước mắt từ túi thân đã tràn ra như suối, quẹt nước mắt, Hoài Thương nghẹn ngào nói: “Anh là một tên ích kỉ, một kẻ nhỏ mọn, anh chỉ biết có mình anh, đâu có nghĩ cho người khác. Mặc dù chúng ta là giả vờ hẹn hò với nhau, ít ra anh cũng phải có một chút thành ý chứ, đằng này anh coi tôi là một con hầu của anh không bằng, hẹn hò như thế thì không hẹn hò đi còn hơn.”

Hoài Thương si mũi, dùng khăn tay lau, ngược đôi mắt long lanh lệ lên nhìn Trần Hoàng Anh: “Tôi nhận thua, anh có thể giữ lại sợi dây chuyền ấy làm kỉ niệm hay quăng bỏ nó đi là việc của anh. Chào anh, tôi hy vọng không bao giờ còn phải gặp lại anh nữa.”

Hoài Thương đứng đung đưa bỏ đi, lần này Hoài Thương bỏ đi thật, đi mà không thèm quay đầu nhìn lại.

Trần Hoàng Anh đứng chết sững một chỗ, hắn không ngờ Hoài Thương lại quyết liệt như thế. Là do hắn đã chọc giận cô bé sao ? Xem ra, đã đến lúc hắn phải suy xét lại cách cư xử của mình rồi.

Buổi tối do quá buồn bực, Hoài Thương đã trốn nhà đi chơi. Thy Dung không có ở nhà, nên không còn ai ngăn cấm Hoài Thương không được phép đi ra ngoài vào buổi tối. Để tránh bị kẻ thù của chị gái tới làm phiền mình, lần này Hoài Thương khôn ngoan không còn dám cải trang thành con trai nữa.

Từ lúc gây sự cãi nhau với Trần Hoàng Anh và đột ngột bỏ ngang cuộc hẹn, Trần Hoàng Anh vẫn chưa gọi điện hay nhắn tin cho Hoài Thương. Hoài Thương vì giận hắn vô tình và lạnh lẽo cũng không thèm gọi điện hay nhắn tin cho hắn. Hoài Thương và Trần Hoàng Anh đang trong thời kì chiến tranh lạnh.

Thật ra Hoài Thương đã thích Trần Hoàng Anh rồi, chỉ là vì lòng tự tôn của con gái, vì xấu hổ nên không dám nói cho hắn biết. Hoài Thương đang chờ Trần Hoàng Anh thay đổi, chờ hắn tiếp nhận tình cảm của mình, nhưng phải chờ bao lâu trong khi hắn không hề coi trọng Hoài Thương, coi Hoài Thương chẳng khác gì một con hầu để sai bảo.

Còn nhớ, hơn một tuần hẹn hò cùng với hắn, ngoài bất Hoài Thương đi mua thứ này thứ kia, bất Hoài Thương phải xách đồ thay cho hắn, thì hầu như tên Trần Hoàng Anh máu lạnh kia không làm gì cả.

Mỗi lần hắn tức giận, đều khoanh tay trước ngực, cao cao tại thượng ban bố mệnh lệnh cho Hoài Thương.

Hoài Thương nghi ngờ không biết mình thật sự có phải là con hầu của hắn không, mà tại sao hắn không có một chút tôn trọng mình ?

Càng nghĩ Hoài Thương càng chán, càng không muốn gặp lại tên Trần Hoàng Anh không hiểu lý lẽ kia. Thích phải một tên máu lạnh coi như số mình xui xẻo, không gặp may mắn. Mai sau trước khi thích ai, mình nhất định phải mở to mắt quan sát cho thật kĩ. Hoài Thương vỗ vỗ ngực, tự an ủi chính bản thân mình.

Rút kinh nghiệm lần trước, tối nay Hoài Thương không chọn đến quán bar để quây phá, mà chọn một nhà hàng sang trọng và lịch sự để ngồi thưởng thức rượu ngon, lắng nghe tiếng nhạc du dương.

Vẫy tay bắt một chiếc tắc xi, Hoài Thương đọc điện chỉ cho anh tài xế.

Đi xe tắc xi mất hơn 10 phút mới đến nơi. Trả tiền cho anh ta xong, Hoài Thương mở cửa xe bước xuống.

Nhà hàng Cửu Long là nơi Hoài Thương thỉnh thoảng đến ăn trưa hoặc ăn tối cùng với người thân trong gia đình, đa phần Hoài Thương đi cùng với Thy Dung. Hoài Thương hay đi cùng với Thy Dung cũng không có gì lạ, hai chị em nhà họ Hoàng như hình với bóng, đi đâu và làm gì cũng có nhau, mặc dù Thy Dung không muốn cô em gái đi theo mình, vì sợ Hoài Thương gặp nguy hiểm, nhưng cô em gái nghịch ngợm kia lại không cho là thế.

Nhà hàng Cửu Long được bao xung quanh bởi những tấm kính trắng, ban đêm đèn trong nhà hàng phản chiếu ra bốn phía chung quanh, tạo nên một khung cảnh ấm cúng và thơ mộng.

Hoài Thương đi qua một cây cầu nhỏ, phía dưới là hồ nước, có thể ví nhà hàng Cửu Long là một đóa hoa sen nổi trên mặt nước. Hoài Thương thích đến đây ăn uống, một phần cũng vì cảnh đẹp hiếm có của nó.

Bên ngoài là cảnh đẹp thơ mộng của tự nhiên, bên trong lại hào nhoáng trong lối kiến trúc của phương Tây. Khi cánh cửa kính mở ra, lập tức không khí ồn ào và náo nhiệt dội vào tai Hoài Thương. Thực khách trong những bộ trang phục đắt tiền ngồi rải rác trong căn phòng rộng hơn 100 mét vuông, vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm. Những chùm đèn lung linh màu trắng, trong suốt như pha lê. Bàn ghế ở đây đa số đều được làm bằng mây, trải khăn màu trắng.

Hoài Thương đi theo cô phục vụ lên lầu hai. Hoài Thương thích ngắm cảnh từ trên cao, nên lần nào đến đây cũng yêu cầu một chỗ trên lầu hai, chỗ đó đã trở thành chỗ ngồi quen thuộc của Hoài Thương.

“Giá mà có chị gái ở đây thì hay biết mấy.”

Hoài Thương thờ dãi, quay nhìn ra hướng cánh cửa kính, mong có một phép màu nào đó biến cô chị gái đi Las Vegas chơi hơn một tuần chưa về, xuất hiện ngay giữa lối đi vào đúng lúc này.

“Quý khách, mời cô.” Cô phục vụ lịch sự chìa tay mời Hoài Thương.

Hoài Thương mỉm cười nói câu cảm ơn, tự kéo ghế ngồi xuống.

Chờ Hoài Thương ngồi yên vị trên ghế, cô phục vụ đưa menu cho Hoài Thương, chờ nghe Hoài Thương gọi thức ăn và đồ uống.

Trước khi đến đây, Hoài Thương đã dùng bữa tối với cả nhà, nên không cảm thấy đói, tuy nhiên Hoài Thương vẫn gọi một phần thức ăn và một chai rượu vang của Pháp.

Trong thời gian chờ phục vụ mang đồ ăn lên, Hoài Thương chống khuỷu tay xuống bàn, dựa má vào mu bàn tay, nghiêng đầu, ngắm khung cảnh bên ngoài tầm cửa kính.

Căn phòng quá sáng ánh đèn, Hoài Thương lơ mơ nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu qua khung cửa kính.

“Quý khách, xin lỗi vì để quý khách phải đợi lâu. Thức ăn và đồ uống của quý khách đây.” Cô phục vụ lúc này đi cùng với một anh chàng phục vụ khác. Anh ta bưng một khay đựng hai đĩa thức ăn, một ly rượu và một xô đựng đá.

Anh ta đặt hai đĩa thức ăn xuống bàn, đặt ly rượu trước mặt Hoài Thương, đặt xô đá vào giữa bàn. Hoài Thương nhìn thấy chai rượu vang của Pháp mà mình muốn gọi nằm giữa xô đá.

Hoài Thương dựa cằm vào hai mu bàn tay, chăm chú nhìn anh phục vụ thuần thục mở nắp chai rượu vang, rót một ít vào ly rượu cho mình.

“Cảm ơn.” Sau khi nói tiếng cảm ơn, Hoài Thương hào phóng tặng cho anh ta một ít tiền bo.

Tối nay, Hoài Thương muốn trở thành một quý cô hiểu lễ nghi và phép tắc. Hành động hào phóng của Hoài Thương đã nhận được sự nhiệt liệt tán thưởng của anh chàng phục, cứ nghe anh ta tán hươu tán vượn vài câu thì biết.

Hoài Thương chỉ cười, cầm ly rượu, khẽ lắc nhẹ, sau đó nâng lên miệng. Chút rượu vang màu đỏ thấm qua lưỡi lan xuống cổ họng, Hoài Thương ngửi được mùi hương thơm ngát của loại rượu vang hảo hạng.

“Thật là ngon.” Hoài Thương khen ngợi, tâm tư phiền chán của Hoài Thương vì thế cũng đã tan biến đi không ít, chỉ cần không nghĩ về Trần Hoàng Anh, quên đi những bức bối và buồn bức mà mình phải chịu đựng hơn một tuần vừa qua, Hoài Thương lại trở về con người vui vẻ và hoạt bát trước kia. Ngẫm lại, ái tình đem đến nhiều sầu não hơn Hoài Thương đã từng lâm tưởng.

Gần 11 giờ đêm, Hoài Thương rời nhà hàng Cửu Long, đi lang thang trên vỉa hè, muốn đi dạo bộ cho khuấy khỏa, đồng thời cũng muốn tiêu hóa một phần thức ăn đã nạp hơi nhiều vào buổi tối hôm nay. Vốn là, chỉ định ăn hai đĩa thức ăn, nhưng thấy thức ăn ngon quá, Hoài Thương lại tham lam gọi thêm một suất nữa, thành ra từ heo con biến thành heo mẹ, bụng Hoài Thương đã hơi nhô cao lên một ít.

Hoài Thương vừa đi dạo bộ vừa dùng tay vỗ vỗ nhẹ vào bụng, cử chỉ thô lỗ của Hoài Thương đã đánh tan đi mất hình tượng thực nữ mà Hoài Thương đã cố tạo ra lúc ở nhà hàng. Xem ra, Hoài Thương không bao giờ có thể trở thành một tiểu thư đúng nghĩa, chỉ có thể là một cô gái có tính cách trẻ con và ham nghịch ngợm mà thôi.

Hoài Thương vừa đi vừa miên man suy nghĩ, không hay mình càng đi càng xa, đến khi hoàn hồn, đã ngo ngắc đứng một chỗ, ngó đông ngó tây, không biết mình đang ở chỗ nào.

“Đường Tây Châu.” Hoài Thương đọc bảng hiệu đèn điện chỉ của một cửa hàng bán cơm chiên.

“Đường Tây Châu là con đường nào ? Hình như trước đây mình chưa từng đi đến con đường này.” Hoài Thương rung mình một cái khi bất thành linh bị một cơn gió mang theo hơi lạnh đánh úp. Con đường không có một bóng người, đúng hơn đây là một ngõ hẻm, vào giờ khuya khoắt thế này nhà nhà đều đã đi ngủ cả. Không hiểu mà xui quỷ khiến thế nào, Hoài Thương lại đi lạc vào tận đây.

Hoài Thương sợ hãi, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, có cảm giác mình đang bị mấy trăm linh hồn vất vưởng của ma quỷ đang rình mò chung quanh, chỉ cần sơ hở một chút sẽ bị bọn họ kéo xuống dưới địa ngục.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, Hoài Thương đi giật lùi, mắt kính hoảng nhìn con đường chỉ có một chút ánh sáng mờ nhạt. Gió thổi mạnh, bóng chụp đèn kêu leng keng, điện nhấp nháy như sắp tắt, cơn giông nổi lên.

Hoài Thương hét lên một tiếng, co giò bỏ chạy thật nhanh.

Phía trước đột nhiên xuất hiện bốn, năm bóng đen. Hoài Thương chỉ thấy mắt mình hoa lên, sau đó không còn biết gì nữa, bóng tối tràn ngập trong tâm trí.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tám giờ sáng nay, sau khi nhận được một cú điện thoại, Bách Khải Văn sắc mặt hơi biến đổi, nhưng chỉ trong nháy mắt, hấn lại khôi phục lại dáng vẻ điềm đạm và bình tĩnh thường ngày.

Cầm áo khoác, hôn phớt lên má Thy Dung, Bách Khải Văn nói: “Thy Dung, công ty xảy ra chút chuyện, anh phải đi.”

Thy Dung lo lắng nhìn Bách Khải Văn: “Tình hình không nghiêm trọng quá chứ anh ? Em tưởng anh nói đã thu xếp ổn thỏa rồi ?”

Hai ngày trước, Bách Khải Văn và Thy Dung đã cùng nhau chuyển đến một khách sạn cách xa khu casino mấy dãy phố. Thy Dung cũng đã đồng ý ở lại với hắn thêm vài ngày, chờ hắn giải quyết xong vụ rắc rối của công ty, sau đó cùng nhau bay về Hồng Kông.

Thy Dung không ngại chờ hắn thêm một tuần hay nửa tháng, nhưng biểu hiện của Bách Khải Văn càng ngày càng khác lạ, không biết công ty của hắn đã gặp phải vấn đề gì mà nhiều khi hắn ngồi thờ người, hỏi hắn cũng không có phản ứng vì thần trí của hắn lúc đó đã sớm không còn đặt tại trên người hắn nữa.

Thy Dung có đôi lần hỏi công ty của hắn gặp phải vấn đề gì, hắn chỉ úp úp mở mở, không dám nói thật cho Thy Dung biết. Bây giờ Thy Dung chẳng những nghi ngờ hắn, còn mãnh liệt tò mò muốn biết hắn đang giấu diếm mình chuyện gì.

Bách Khải Văn vòng tay, ôm lấy Thy Dung vào lòng, mũi hít lấy hương thơm trên tóc Thy Dung.

“Thy Dung, em có thể ở lại đây với anh lâu thêm một thời gian nữa được không?” Vòng tay Bách Khải Văn bỗng nhiên trở nên chặt hơn, giọng nói của hắn hơi khàn, dường như nội tâm của hắn đang kích động.

Thy Dung lặng người không nói. Nghi ngờ càng lúc càng tăng. Phụ nữ dù thông minh hay ngu ngốc, linh cảm của họ bao giờ cũng nhạy bén hơn đàn ông.

“Thy Dung, tại sao em không nói gì? Em... em không muốn ở lại đây thêm với anh nữa sao?” Bách Khải Văn ngay lập tức nắm nhẹ lấy hai vai Thy Dung, đẩy Thy Dung ra, nhìn thật sâu vào mắt Thy Dung, hắn muốn biết Thy Dung đang nghĩ gì.

“Em đang nghĩ phải ăn nói với bố mẹ em thế nào?” Thy Dung vuốt tóc, giả vờ tươi cười, giấu nhẹm những suy nghĩ không hay của mình vào tận sâu trong đáy lòng, không muốn Bách Khải Văn đọc được suy nghĩ trong đầu mình vào lúc này.

Thy Dung nắm lấy cả vạt sọc kẻ màu xám của Bách Khải Văn, dịu dàng nói tiếp: “Bố mẹ em tuy không phải là người khó tính, nhưng sẽ khó tha thứ cho tội lừa dối. Anh bảo em nên chọn theo cách nào, nên nói sự thật là em đang đi theo anh, hay là nên nói dối rằng em đang đi du lịch Las Vegas một mình?”

Mấy câu cuối, Thy Dung không khỏi bồn chồn hỏi Bách Khải Văn.

Thân hình cứng đờ của Bách Khải Văn thả lỏng dần dần, nụ cười nở rộ trên môi hắn.

Trong mắt người khác, Bách Khải Văn đang cười rất vui, nhưng khi lọt vào trong đáy mắt Thy Dung, lại biến thành một ẩn ý, mang một ý nghĩa khác hẳn.

Người đàn ông này đang lừa dối mình, anh ta có rất nhiều bí mật!

Sống chung với Bách Khải Văn hơn một tuần đã khiến Thy Dung có kết luận này. Bách Khải Văn không chỉ là một người đàn ông thâm sâu khó lường, thủ đoạn có thừa, anh ta còn là một người đàn ông rất tàn nhẫn. Nhìn cách mà anh ta đối xử với kẻ thù của mình thì biết, anh ta tuyệt đối sẽ không cho ai con đường sống, nếu người đó dám đắc tội với anh ta. Một người đàn ông tâm như có như không, ai sẽ là người nắm được tâm của anh ta?

Bách Khải Văn rời căn phòng 502, Thy Dung đứng trên ban công tầng năm nhìn xuống sân khách sạn, thấy Bách Khải Văn vừa đi vừa nói chuyện điện thoại với ai đó. Vì đứng ở một khoảng cách quá xa, Thy Dung không nhìn rõ được biểu hiện trên khuôn mặt của Bách Khải Văn, nhưng lơ mơ thấy được hắn đang tức giận và cau mày.

Thy Dung nhớ, mỗi lần chuông điện thoại reo, Bách Khải Văn đều ra ban công nghe điện thoại không bao giờ nói trước mặt mình. Thy Dung không muốn nghi bóng nghi gió, nhưng đã đến nước này không nghi ngờ không được. Nếu đã thật lòng yêu nhau, tại sao khi nói chuyện công việc, Bách Khải Văn không thể nói trước mặt mình, tại sao hắn luôn phải lên lút nghe điện thoại như một tên tên trộm. Là do mình quá đa nghi sao?

Thy Dung không biết, nhưng tự hiểu rằng tin vào của chính mình, còn hơn tự lừa dối bản thân, mù quáng chạy theo những thứ không phải là của mình, đôi khi có việc tưởng chừng là nhỏ, nhưng lại không nhỏ một chút nào.

o-o-o

Sáng sớm, không thấy Hoài Thương xuống ăn cơm sáng với cả nhà, tưởng rằng con gái vẫn còn đang ngủ, nên không cho người lên gọi.

Như mọi hôm, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt sau khi ăn cơm sáng, chồng đến công ty làm việc, vợ ở nhà vùi đầu vào nghiên cứu và thử nghiệm thuốc. Do gia đình nhà chồng giàu có, Hoàng Tuấn Kiệt vì không muốn Thư Phàm phải vất vả lái xe đi làm, đã xây riêng cho vợ một phòng thí nghiệm ở sau vườn.

Mười một giờ trưa, Hoàng Tuấn Kiệt gọi điện về nhà.

Thư Phàm mãi nghiên cứu thuốc, làm việc đến quên cả thời gian, không hay biết Hoàng Tuấn Kiệt gọi điện thoại cho mình, đến khi người làm trong nhà gõ cửa phòng thí nghiệm mới giật mình phát hiện ra thời gian đã trôi qua quá nhanh, chẳng mấy chốc đã hơn 11 giờ trưa rồi.

Thư Phàm cởi áo blouse, tháo găng tay và khẩu trang, tiến ra cánh cửa kính màu trắng.

“Đã đến giờ cơm trưa rồi sao?” Thư Phàm cười hỏi bà giúp việc hơn 50 tuổi, đã làm việc cho gia đình bố chồng hơn 20 năm nay.

“Cô chủ, cậu chủ gọi điện thoại cho cô.” Bà giúp việc đưa điện thoại bàn cho Thư Phàm.

Hoàng Tuấn Kiệt biết vợ ham mê công việc nghiên cứu và thử nghiệm thuốc, sẽ không mang theo điện thoại di động vào trong phòng thí nghiệm, vì thế thay vì gọi vào điện thoại di động cho vợ, đã chuyển sang gọi điện thoại bàn ở nhà.

Thư Phàm nói tiếng cảm ơn bà giúp việc, sau đó cầm lấy điện thoại bàn trên tay bà.

“Chào anh, anh đã nghỉ giờ làm việc vào buổi sáng rồi chứ?” Thư Phàm dịu giọng hỏi chồng.

“Anh vừa mới kết thúc xong công việc. Em có muốn ra ngoài ăn trưa với anh không?”

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm đã kết hôn được hơn 18 năm, nhưng thỉnh thoảng họ vẫn hẹn hò lãng mạn như một cặp tình nhân đang trong thời kì mật ngọt yêu nhau.

Thư Phàm cười khê: “Chủ tịch Hoàng, sao sáng nay ngài lại có nhã hứng mời tôi đi ra ngoài ăn cơm trưa, ngài không sợ vợ ngài ghen sao?”

Hoàng Tuấn Kiệt bật cười, trêu Thư Phàm: “Anh tin rằng vợ anh sẽ không ghen đâu, cô ấy là người hiểu lý lẽ, sẽ thông cảm cho một ông chủ lớn như anh.”

Nụ cười trên môi Thư Phàm trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

Thư Phàm cười nhạt hỏi: “Ý của chủ tịch Hoàng đây là, một ông chủ lớn như chủ tịch thì có quyền hẹn hò lung tung với các cô gái chân dài khác ở bên ngoài chứ gì?”

Hoàng Tuấn Kiệt cười khỏ, tự trách mình ngu ngốc khi dám trêu chọc một con gấu mẹ. Thư Phàm có đôi khi là một người dễ tính, có thể cùng đùa giỡn vài câu, nhưng cũng là người ghen tuông khủng khiếp. Thư Phàm ghét nhất việc phải nghe Hoàng Tuấn Kiệt nhắc đến một cô gái khác, ngay cả một chút, Thư Phàm cũng không muốn nghe.

Có một cô vợ hung dữ và nóng tính như Thư Phàm, một ông chồng sợ vợ như Hoàng Tuấn Kiệt làm sao dám ăn vụng, có ăn gan báo cũng không dám.

Tiếp theo, Hoàng Tuấn Kiệt phải xuống nước năn nỉ, nói gần khô cả cổ, Thư Phàm mới nguôi giận.

Hoàng Tuấn Kiệt vuốt mồ hôi hột, tự thề với lòng là sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa. Tuy nhiên, thấy vợ yêu mình nhiều như thế, Hoàng Tuấn Kiệt vui còn không hết, hà cớ làm sao phải buồn.

Ha..ha...ha... Hoàng Tuấn Kiệt đắc ý cười tùm tùm một mình, chỉ tội cho Thư Phàm, cứ tưởng rằng mình thắng được chồng, nhưng mà có biết đâu, đang bị chồng đùa bỡn trong lòng bàn tay, đây là cách Hoàng Tuấn Kiệt kiểm chứng lại tình cảm của Thư Phàm dành cho mình mỗi khi cảm thấy buồn chán và không vui.

Cãi nhau một trận với cô ấy cũng không tệ, Hoàng Tuấn Kiệt nghĩ thầm, trên môi nở một nụ cười âm áp và mãn nguyện.

Thư Phàm thô lỗ cúp máy, trừng mắt nhìn chiếc điện thoại đang cầm trên tay, như thể nó chính là Hoàng Tuấn Kiệt: “Hoàng Tuấn Kiệt, anh chết chắc rồi, lúc nữa gặp nhau tại nhà hàng để xem anh chạy được đi đâu. Hừ...”

Mặc dù đang giận dữ phùng phùng, nhưng khóe môi Thư Phàm không khỏi cong lên, cũng hiểu được tình cảm mà Hoàng Tuấn Kiệt dành cho mình nhiều như thế nào.

Hơn 18 năm nay, Hoàng Tuấn Kiệt là một người chồng hoàn hảo, một người cha gương mẫu, hết lòng yêu vợ và thương con, lấy được một người chồng như hấn, Thư Phàm không còn mong ước nào xa xỉ hơn nữa.

Thư Phàm chạy thật nhanh vào trong nhà, muốn dùng thời gian ngắn nhất để thay quần áo và trang điểm một chút.

Thư Phàm không mấy chú ý đến hình thức bề ngoài của mình, hiểu Hoàng Tuấn Kiệt yêu mình vì chính bản thân mình, không hẳn là hình thức bề ngoài, nhưng có người phụ nữ nào chẳng muốn mình là người đẹp nhất trong mắt của người ấy.

Nhìn Thư Phàm vừa tung tăng nhảy chân sáo lên lầu hai, vừa hát nho nhỏ trong miệng, thỉnh thoảng còn che miệng cười thầm, bà giúp việc vừa lắc đầu vừa nheo mắt cười. Thấy gia đình cậu chủ sống hạnh phúc và đầm ấm bên nhau, bà rất vui. Từ khi Thư Phàm bước chân vào gia đình nhà họ Hoàng, đã mang lại sức sống và sinh khí cho căn nhà.

Thay xong quần áo, Thư Phàm đi xuống lầu. Hôm nay, Thư Phàm mặc một chiếc váy ren thêu hình một bông hoa dưới vạt váy, giữa eo thắt một dải lụa đồng màu với chiếc váy.

Thư Phàm năm nay dù đã ngoài 40 tuổi một chút, nhưng vẫn trông như phụ nữ 30, tính cách vẫn trẻ con và nghịch ngợm như ngày nào. Thy Dung và Hoài Thương đã được thừa hưởng gần như là trọn vẹn tính cách của Thư Phàm, chỉ thừa hưởng được đức tính hào sảng và sống ngay thẳng của Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm đi vào trong bếp, thấy bà giúp việc đang lo chuẩn bị nấu bữa trưa.

“Di Lý, cháu có việc phải đi ra ngoài một chút, khi nào Hoài Thương dậy, Di dọn cơm trưa cho nó ăn.”

Đang thái rau, bà giúp việc ngơ ngác nhìn Thư Phàm: “Lạ nhỉ, lúc sáng Di gõ cửa phòng của Hoài Thương, có thấy cô bé đâu, hình như cô bé đi cả đêm hôm qua không có về nhà.”

Nụ cười trên môi Thư Phàm tắt. Bình thường hai đứa con gái vẫn thường xuyên trốn nhà đi chơi tối, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt đều biết, nhưng bỏ qua, không ngăn cấm hai đứa làm những gì mà chúng thích, vì tin rằng hai đứa con nhất định sẽ không gây ra chuyện gì rắc rối, nhưng tại sao lần này, Thư Phàm lại có linh cảm không hay.

“Di nói thật chứ, sáng sớm Di đã không thấy Hoài Thương đâu rồi?” Thư Phàm run giọng hỏi Di Lý.

Di Lý cũng lo sợ theo Thư Phàm: “Đúng thế, sáng sớm Di gõ cửa phòng Hoài Thương, vì muốn bảo cô bé xuống ăn cơm sáng cùng với cả nhà, nhưng không thấy cô bé đâu cả. Di không nói lại cho cháu và Hoàng Tuấn Kiệt nghe, vì nghĩ đơn giản, mọi hôm hai cô bé cũng đều trốn nhà đi chơi đêm, đến nửa buổi cũng sẽ về đến nhà.”

Thư Phàm nghe câu được câu mất, lỗ tai ù đi, chạy vội lên phòng của con gái trên lầu hai.

Trước tiên, Thư Phàm kiểm tra phòng ngủ của Hoài Thương, thấy chăn chiếu vẫn được xếp một cách gọn gàng trên đầu giường. Thư Phàm sờ vào lớp nệm, hơi lạnh ngấm vào lòng bàn tay, chứng tỏ cả đêm hôm qua Hoài Thương không có sử dụng đến giường.

Con bé đã đi đâu? Nó tuy nghịch ngợm, nhưng không bao giờ đi qua đêm, chỉ có Thy Dung mới thể?

Không còn chần chờ được thêm nữa, Thư Phàm lập tức gọi điện lại cho Hoàng Tuấn Kiệt, muốn bàn bạc với chồng hướng giải quyết.

Hoàng Tuấn Kiệt sau khi nhận được cuộc gọi của vợ, đã vội vã rời văn phòng, lái xe ngay về nhà.

Buổi tối, Bách Khải Văn đi đến hơn sáu giờ tối mới về đến khách sạn. Buổi trưa, hắn gọi điện nói do bận việc, nên Thy Dung ăn cơm trưa một mình, tiện thể đi dạo chung quanh khu vực khách sạn nơi mà cả hai đang thuê trọ.

Thy Dung đã suy nghĩ suốt cả một buổi chiều, muốn thẳng thắn nói chuyện với Bách Khải Văn, tránh phải chịu cảnh nghi kị lẫn nhau.

Vì quyết định như thế, Thy Dung đã chuẩn bị sẵn rất nhiều câu hỏi chờ Bách Khải Văn tối nay đi làm về đề hỏi.

Nhưng đến khi hắn về, thấy hắn mệt mỏi, thần sắc không được tốt, Thy Dung lưỡng lự nửa muốn nói nửa lại không dám. Suy đi nghĩ lại, Thy Dung thấy tốt nhất là không nên nói gì vào lúc này, chờ tinh thần của hắn khá hơn, rồi hãy nói.

Bách Khải Văn chào đón Thy Dung bằng một nụ cười nhẹ, nụ cười miễn cưỡng, không có sức sống. Tuy nhiên vốn là người đàn ông nhiều năm lăn lộn trên thương trường, hắn rất biết các che giấu đi suy nghĩ của mình, cũng biết cách khiến cho Thy Dung vui, bằng cách tặng quà cho Thy Dung.

Thy Dung ôm lấy bó hoa hồng nhưng do Bách Khải Văn đưa, ngượng ngùng nói: “Cảm ơn anh.”

Bách Khải Văn vòng tay ôm lấy Thy Dung vào vòng, răng cắn nhẹ vào vành tai Thy Dung, khiến Thy Dung bần rùn chân tay, cả người đông cứng.

Bách Khải Văn phả hơi nóng vào tai Thy Dung, xấu xa hỏi: “Dã miêu, tối nay em định trả ơn anh thứ gì đây?”

Mặt Thy Dung thoáng chốc đỏ bừng, vừa bực mình vừa buồn cười hỏi lại Bách Khải Văn: “Anh thấy có ai vừa tặng quà cho người khác, vừa đòi người ta trả ơn cho mình không?”

Bách Khải Văn không cho thế là đúng, hắn vẫn một mực làm theo ý riêng của mình: “Ai thế nào thì anh không quan tâm, anh chỉ quan tâm đến mong muốn của mình thôi.”

Bàn tay của Bách Khải Văn bắt đầu chu du khắp thân thể của Thy Dung.

Thy Dung hốt hoảng nhảy dựng lên, tránh thoát khỏi bàn tay chẳng khác gì một con rắn đang bò của Bách Khải Văn.

“Anh Văn, anh cũng đã mệt rồi, mau đi tắm rửa đi.”

Thy Dung cầu Bách Khải Văn mau mau đi tắm, mau mau đứng cách xa mình một chút. Hơn một tuần nay, Bách Khải Văn càng ngày càng có những hành động không kiểm chế được. Hắn đang muốn mối quan hệ của hai người gần hơn với định nghĩa của hai chữ “vợ chồng”

“Thy Dung, em là đang sợ anh đúng không?” Bách Khải Văn cào tóc, hơi buồn hỏi Thy Dung.

“Em không phải là đang sợ anh, mà không muốn chúng ta phải hối hận về sau này.” Thy Dung thật lòng nói rõ suy nghĩ của mình cho Bách Khải Văn biết.

“Anh không hiểu, em nói sẽ hối hận về sau này là sao? Em không tin tưởng anh?” Bách Khải Văn không khỏi thất vọng khi nhận được câu trả lời của Thy Dung. Hắn vẫn luôn cho rằng hơn một tuần vừa qua, những hành động của hắn đã đủ chứng tỏ hắn là chân thành thích Thy Dung, muốn cùng Thy Dung tạo dựng một mối quan hệ bền vững và lâu dài.

“Em đã nói rồi, không ai đoán biết trước được tương lai, em và anh hãy cứ là bạn, thời gian sẽ cho chúng ta câu trả lời. Nếu mai sau, anh và em vẫn còn thích nhau, lúc đó chúng ta sẽ nâng mối quan hệ hiện tại lên một nấc thang mới, còn nếu không thể chúng ta vẫn mãi là bạn.” Thy Dung cười dịu dàng, bàn tay khẽ ôm lấy bó hoa vào ngực.

Ôm bó hoa, Thy Dung không khỏi nghĩ về tình người ấm lạnh. Hoa tuy có đẹp nhưng nếu không cẩn thận sẽ bị đứt tay, Thy Dung không muốn mang hạnh phúc và tình yêu chân thành của mình ra để đánh cược.

Người đàn ông này vẫn chưa tạo dựng được lòng tin của Thy Dung. Anh ta đang giấu Thy Dung rất nhiều điều, mà những điều ấy đều có liên quan mật thiết đến tương lai của Thy Dung sau này.

Bách Khải Văn nhìn Thy Dung, thật lâu, hắn cũng không biết phải nói gì. Thy Dung là đang đề phòng hắn, đúng, hắn đã nhận ra được điều ấy trong mắt của Thy Dung, nhận ra được qua cách cô ấy nói chuyện và cư xử với hắn. Càng ngày cô ấy càng đối xử khách sáo quá mức với hắn.

Là hắn đã sơ hở để lộ ra điều gì đó sao ?

Không ! Hoàn toàn không có. Hắn nhớ, hắn đã rất cẩn thận, hành động một cách kín kẽ, hoàn hảo, tuyệt đối không để lộ ra một chút sơ hở nào. Vậy thì tạo sao cô ấy lại đề phòng hắn ?

Thy Dung và hắn đã từng ngủ với nhau mấy lần, nhưng chưa từng đi vượt quá giới hạn đến mức như vợ chồng.

Hắn không khỏi tự cười chế giễu bản thân mình. Nếu hắn là một chính nhân quân tử, hắn sẽ không nghi ngờ mình có bị điên rồi không, con mèo đang ở ngay trước mắt, nhưng lần nào hắn cũng dừng lại đứng vào lúc hắn không thể kiểm soát được nhất.

Hắn có thể làm được thế là do hắn không có tình cảm với Thy Dung sao ? Không phải, hắn thật sự rất thích Thy Dung, hắn chưa từng thấy thích một cô gái nào như Thy Dung cả. Nếu thế thì vì sao ? Phải chăng là do hắn muốn chờ đợi Thy Dung tiếp nhận hắn, lúc đó hắn mới dám biến Thy Dung hoàn toàn thành của hắn ?

Thy Dung không hiểu được những rối rắm trong suy nghĩ của Bách Khải Văn, thấy hắn chỉ chăm chú nhìn mình, không lên tiếng nói gì, tưởng hắn giận, Thy Dung dịu giọng bảo hắn: “Bách Khải Văn, anh có thể cho em thêm thời gian được không ? Em muốn có thêm thời gian để xác nhận lại tình cảm của bản thân mình.”

Bách Khải Văn nhẹ gật đầu, nụ cười nở trên môi hắn: “Thy Dung, anh không ép em phải chấp nhận anh ngay, cũng không muốn em miễn cưỡng ở bên cạnh anh. Anh sẽ cho em thêm thời gian, nhưng em đừng bắt anh phải chờ đợi lâu quá.”

“Em hiểu, cảm ơn anh.” Thy Dung chủ động vòng tay ôm lấy Bách Khải Văn, vùi đầu vào ngực hắn, cầu mong Bách Khải Văn không phải là một tên xấu xa, đang lợi dụng mình. Nếu không, Thy Dung cười nhạt, dù hắn đã từng đối xử tốt với mình đến đâu, Thy Dung cũng tuyệt đối không tha thứ cho hắn.

o-0-o

Bách Khải Văn đi tắm. Thy Dung tháo bỏ lớp giấy keo dùng để cố định bó hoa hồng, dùng kéo cắt tia từng cánh hoa, sau đó cắm vào một lọ hoa làm bằng sứ màu trắng.

Vì muốn giữ cho bó hoa được tươi lâu, Thy Dung chọn cách cắm hoa vào lọ, như thế chẳng những được ngắm hoa hàng ngày, còn ngửi được mùi thơm nồng nàn của hoa hồng.

Đối với cử chỉ ân cần, hết lòng chiều chuộng và chăm sóc mình hơn một tuần qua của Bách Khải Văn, Thy Dung thật phần hải lòng và cảm động, nhưng tâm vẫn không thể yên, vẫn không thể chấp nhận hắn bước vào khoảng trời riêng nhỏ bé của mình.

Nói Thy Dung đề phòng Bách Khải Văn cũng được, nói không tin tưởng hắn cũng không sai. Thy Dung tự biết mình ngu ngốc, biết sẽ có nhiều người mỉa mai mình là một kẻ kén cá chọn canh, là một người không thức thời, không biết nắm lấy cơ hội. Được một người đàn ông có tiền và địa vị như Bách Khải Văn để mắt đến, vẫn còn làm sao, nhưng ái tình, làm sao biết trước được điều gì. Thy Dung không muốn mình giống như những cô gái khác, quá dễ dàng trong chuyện tình cảm, dễ rồi gặp bất hạnh.

Đột nhiên chuông điện thoại của Bách Khải Văn reo vang, cắt ngang dòng suy nghĩ của Thy Dung.

Thy Dung giật mình, bất giác liếc mắt nhìn về hướng cánh cửa phòng tắm.

Bách Khải Văn đang tắm bên trong, lấy ai nghe điện thoại đây ? Thôi thì cứ để cho chuông điện thoại reo một cách tự nhiên vậy, lúc nào Bách Khải Văn tắm xong, hắn sẽ nghe máy sau, Thy Dung nghĩ thầm.

Mặc dù tiếng chuông điện thoại quấy nhiễu nhiều tâm tư nặng nề của Thy Dung không ít, nhưng Thy Dung cũng không dám nhận cuộc gọi hay thô lỗ tắt máy.

Bách Khải Văn tối nay tắm lâu hơn bình thường. Thy Dung tưởng người đang gọi điện cho Bách Khải Văn sẽ tắt máy khi thấy Bách Khải Văn không nhận cuộc gọi, nhưng Thy Dung đã đánh giá quá thấp lòng kiên trì của người kia rồi.

Thy Dung thở hắt ra một hơi, đành phải tiến đến chiếc bàn gỗ, nơi đặt chiếc điện thoại hiệu Samsung của Bách Khải Văn.

Thy Dung khom người, vươn tay cầm lấy điện thoại của Bách Khải Văn, không quên cẩn thận liếc mắt nhìn về hướng cánh cửa phòng tắm. Thy Dung rất sợ Bách Khải Văn đột ngột đi ra đây, thấy mình đang cầm điện thoại của hắn, sẽ bị hắn hiểu lầm mình là một kẻ vô duyên, không hiểu việc riêng của người khác thì không nên xâm phạm, dù hai người có mối quan hệ thân thiết hơn mức bình thường đi chăng nữa.

Màn hình điện thoại nhấp nháy tên của một người con gái: Ella.

Thy Dung cau mày, tay siết nhẹ vào thân máy điện thoại. Đối tác làm ăn của Bách Khải Văn có cả phụ nữ là người nước ngoài sao ?

Trong lúc vô tình, Thy Dung đã bấm vào nút xanh trên bàn phím điện thoại, một giọng nói thanh thoát và hơi cao vang lên.

Thy Dung hoảng sợ, suýt buông rơi điện thoại, không ngờ mình lại phạm vào việc riêng của Bách Khải Văn, nhưng sự tình cũng đã rồi, Thy Dung không thể giả vờ coi như không biết gì.

Thy Dung run run áp điện thoại vào tai.

Người con gái bên đầu dây bên kia, tưởng Bách Khải Văn đang nghe máy, không cần hỏi là ai, đã tuôn trào giận dữ: “Bách Khải Văn, anh đang trêu tức tôi đúng không ? Trước đây khi tôi mang thai, anh ép tôi phải phá bỏ cái thai, không chịu nhận là cha của đứa trẻ, thế mà nay, một mình tôi nuôi nó khôn lớn trưởng thành, anh lại đòi tranh giành quyền nuôi con với tôi sao ? Nói cho anh biết, đừng tưởng anh giàu có, thì tôi sẽ sợ anh. Tôi nhất định sẽ chiến đấu với anh đến cùng. Con bé là con của tôi, anh chỉ là người cho tôi tình trùng thôi, nó không phải là con của anh, anh cũng không xứng là cha của nó.”

Thy Dung đứng chết cứng một chỗ trên sàn gạch men. Mặc dù đã phần nào đoán được Bách Khải Văn đang giấu diếm mình chuyện gì đó, nhưng không đoán được chuyện lại nghiêm trọng đến mức độ này.

“Bách Khải Văn, tốt nhất là anh nên rút đơn kiện đòi quyền nuôi con đi. Nếu không tôi sẽ công bố cho cả thế giới biết những chuyện xấu xa và ghê tởm mà anh đã từng làm”

“Cạch...” Tiếp theo, người phụ nữ mang con cuồng nộ của bão lửa kia, thô lỗ cúp máy.

Thy Dung vẫn chưa làm mẹ, nhưng cũng hiểu được nỗi vất vả và khổ sở của người phụ nữ phải trải qua chín tháng mười ngày mang thai có một mình, không được cha của đứa trẻ trong bụng thừa nhận, thậm chí còn cưỡng ép phải phá bỏ cái thai.

Bách Khải Văn là một con người tuyệt tình đến thế sao ? Thy Dung thấy đầu óc mình mờ mịt một mảnh, nửa tin nửa ngờ sự thật mà mình vô tình biết được. Nhưng... người phụ nữ kia đâu biết mình đang nghe máy, đâu cần phải cố sống cố chết giữ bằng được quyền nuôi con. Nếu cô ấy muốn dựa giẫm vào Bách Khải Văn, cô ấy đã không khờ dại chọc giận hắn như thế ?

Vào giây phút này, Thy Dung không biết mình nên có phản ứng như thế nào mới đúng ? Nên gào khóc, túm lấy cổ áo của Bách Khải Văn bắt hắn kể lại toàn bộ mọi chuyện, hay là cứ giả vờ như không biết gì, tiếp tục đóng vai một cô nhân tình nhỏ bé được hắn nâng niu và chiều chuộng như trước ?

Đúng vào lúc đó, cánh cửa phòng tắm mở ra, Bách Khải Văn từ trong bước ra ngoài.

Thy Dung lấy lại được tự chủ rất nhanh, ngồi dựa lưng vào bàn gỗ, nhân lúc Bách Khải Văn cúi đầu, dùng khăn bông lau khô tóc, đã nhanh tay đặt trả điện thoại của hắn lên mặt bàn gỗ, mọi thứ đều diễn ra một cách suôn sẻ, không tạo ra bất cứ nghi ngờ gì cho Bách Khải Văn.

“Thy Dung, tối nay em có muốn đi ra ngoài ăn tối với anh không ?” Bách Khải Văn vì không biết trong lòng Thy Dung đang có những con sóng nhỏ, đã vui vẻ hỏi.

“Vâng, tùy anh.” Thy Dung cũng giáng phối hợp với Bách Khải Văn. Nếu hắn quyết tâm giấu diếm đến cùng, Thy Dung chỉ còn cách thuận theo hắn, tìm cách khác để biết được sự thật ẩn giấu sau khuôn mặt tươi cười, cứ chỉ hào hoa phong nhã kia.

Thy Dung để ý thấy Bách Khải Văn thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn chiếc điện thoại nằm im lìm trên mặt bàn gỗ. Là hắn đang sợ, trong lúc hắn bận tắm rửa, mình đã thay hắn nhận cuộc gọi sao ?

Thy Dung cười nhạt, cay đắng nghĩ thầm “Bách Khải Văn, anh có lo sợ cũng vô ích thôi, tôi đã biết được anh đang giấu tôi chuyện gì rồi. Anh yên tâm, tôi sẽ không trách anh, cũng không ghen tị với người phụ nữ đã mang thai đứa con của anh kia. Xét cho cùng, tôi và anh cũng không là gì cả, chúng ta cũng không nợ nần nhau bất cứ điều gì, coi như thời gian đi nghỉ ở Las Vegas này là một buổi đi du lịch đi.”

Trong khi chờ Bách Khải Văn đi thay quần áo, Thy Dung đã thuận thực mở điện thoại của Bách Khải Văn, nhanh như chớp xóa đi cuộc gọi nhờ vừa rồi. Nói về cách sử dụng công nghệ, không ai có thể bằng được Thy Dung.

Mối quan hệ giữa Bách Khải Văn và Thy Dung bắt đầu có những rạn nứt nhỏ, rạn nứt này sẽ lớn lên thêm, khi Thy Dung phát hiện ra Bách Khải Văn không hề đơn giản như lớp vỏ bề ngoài.

Mười giờ sáng hôm sau, mấy tờ báo lớn của Hồng Kông và báo mạng đều đăng tải tin tức có liên quan đến tập đoàn Hoàng Thị. Nội dung đăng tải đều liên quan đến quá khứ của ông Gia Huy, mục đích của người tung tin tức này nhằm bôi nhọ thanh danh của nhà họ Hoàng, khiến Hoàng Thị vì thế cũng sẽ bị sút giá, và sụp đổ theo.

Đã là người ai chẳng muốn thích đọc được tin tức giật gân của những người nổi tiếng. Ông Gia Huy tuy không phải là một người làm nghệ thuật, nhưng tập đoàn Hoàng Thị do ông sáng lập ra đã nắm gần một phần ba kinh tế trên toàn thế giới.

Mọi người đoán già đoán non, cho rằng người bí mật cung cấp thông tin cho báo chí là đối thủ của ông Gia Huy. Có người lại cho rằng ông Gia Huy đã đắc tội với ai đó, nên người ta mới trả thù. Có người lại cho rằng ông Gia Huy khi còn thanh niên trai tráng, đã lừa tình cảm của không biết bao nhiêu cô gái, về sau này bị người thân hay con của người đó bêu xấu trên mặt báo. Có người lại cho rằng, ông Gia Huy sống quá tuyệt tình, nên mới bị báo chí nhòm dó, theo dõi từng li từng tí, cuối cùng phát hiện ra những thông tin động trời.

Có rất nhiều ý kiến trái chiều, nhưng nhìn chung, đều quy về suy đoán thứ nhất, chỉ có suy đoán này là có cơ sở, còn những suy đoán khác đều thiếu căn cứ.

Ông Gia Huy và hai ông bà thông gia đang du lịch đến Ai Cập, nếu họ không đọc báo và không xem ti vi chắc chắn sẽ không biết được việc này.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm như đang ngồi trên đồng lúa.

Bây giờ, chẳng những Hoài Thương mất tích không có tin tức, công ty bị người ta phá ngầm, tin tức nội bộ trong gia đình còn bị người ta bí mật tung lên mặt báo, cổ phiếu của công ty chỉ trong vòng có mấy tiếng đồng hồ vào buổi sáng đã giảm mạnh.

Làm ăn kinh doanh tuy trọng tiền bạc, nhưng họ cũng trọng chữ tín không kém, có người còn coi chữ tín là hàng đầu. Ông Gia Huy đã vi phạm nguyên trọng vào đạo đức kinh doanh, khiến nhiều người quay lưng lại với tập đoàn Hoàng Thị cũng không có gì sai.

Buổi sáng, sau khi đọc tin tức trên báo, Vũ Gia Minh đã lái xe đưa Tú Linh và Tú Anh đến biệt thự của nhà họ Hoàng.

Bốn người ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Tú Linh ôm lấy cánh tay chị gái, Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt ngồi một bên, đối diện với hai chị em nhà Bạch.

“Hoàng Tuấn Kiệt, cậu có nghi ngờ ai không?” Vũ Gia Minh cau mày đọc tin tức trên mặt báo, hỏi Hoàng Tuấn Kiệt.

Mặc dù đã lấy Tú Linh làm vợ, lẽ ra phải gọi Hoàng Tuấn Kiệt là anh, nhưng Vũ Gia Minh vẫn xưng hô cậu và tôi với Hoàng Tuấn Kiệt. Hoàng Tuấn Kiệt cũng không có phản đối, để Vũ Gia Minh được tùy ý trong cách xưng hô. Dù sao tình cảm anh em mới là quan trọng, xưng hô vai vế chỉ là hình thức.

Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi vuốt tóc, chỉ sau có một đêm không ngủ được, cảm hần đã mọc râu lún phún, mắt thâm quầng, tuy nhiên ánh mắt của hắn vẫn sắc bén và kiên cường như trước.

“Tôi không thể biết được.” Hoàng Tuấn Kiệt bất lực nói: “Nếu người này nhắm vào tôi, tôi còn có thể dùng phương pháp loại trừ để tìm ra được kẻ đó, nhưng lần này là nhắm vào bố tôi.”

Vũ Gia Minh gật đầu, tức giận ném tờ báo xuống mặt bàn kính: “Cậu đã gọi điện cho ông già chưa?”

“Tôi không dám gọi. Tôi không muốn đánh mất niềm vui tuổi già của bố tôi, không muốn làm lỡ mất hành trình du lịch của bố tôi và bố mẹ vợ.” Hoàng Tuấn Kiệt cười khổ: “Mặc kệ trước kia bố tôi từng mắc phải sai lầm gì, tất cả đã lui về quá khứ rồi, không phải sao?”

Vũ Gia Minh nhíu mày, lạnh lùng nhìn tiêu đề của bài báo: “Nếu cậu muốn chuyện này kết thúc, phải nhanh chóng tìm được kẻ đứng sau vụ này là ai. Nếu không, công ty của gia đình sẽ có nguy cơ bị phá sản.”

“Cậu nói đúng.” Hoàng Tuấn Kiệt cảm kích nhìn Vũ Gia Minh, trong mọi hoàn cảnh, hắn đều đứng ở phía sau hỗ trợ Hoàng Tuấn Kiệt: “Sáng nay, sau khi đọc báo, tôi đã cử người đi điều tra chuyện này rồi.”

“Đã nhận được tin tức gì khả quan của họ chưa?” Vũ Gia Minh đang nhắc đến những thám tử mà Hoàng Tuấn Kiệt đã cử đi.

“Mấy người mà tôi cử đến cơ quan của của ba tờ báo đã đăng tin của bố tôi đều không thu được tin tức gì.” Hoàng Tuấn Kiệt chán nản trả lời.

“Cái gì, không thể như thế được.” Vũ Gia Minh cao giọng: “Nhất định bọn báo chí đã cố tình giấu nhem thông tin có liên quan đến kẻ giấu mặt cung cấp tin tức cho họ.”

“Tôi cũng nghĩ như cậu, nên ngay sau đó đã yêu cầu thám tử bí mật theo dõi mấy tay phóng viên đã viết bài về bố tôi.”

Vũ Gia Minh gõ năm đầu ngón tay xuống mặt bàn kính, người ngả ra sau ghế: “Con bé Hoài Thương và Thy Dung có biết chuyện này không?”

Nghe Vũ Gia Minh nhắc đến hai đứa con gái, sắc mặt Thư Phạm thoáng chốc trắng bệch, muốn giả vờ mạnh mẽ và không có việc gì, cũng không thể chịu đựng được hơn nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn sắc mặt trắng xanh của vợ, trong lòng hần trần ngập chưa xót.

“Con bé Thy Dung đang đi du lịch ở Las Vegas, còn Hoài Thương đã biến mất được hơn một ngày không có tin tức gì rồi.”

Tú Linh run rẩy cả người, đôi mắt mọng nước.

“Anh...anh rề, Hoài Thương sẽ...sẽ không sao chứ, con bé chỉ là do quá ham chơi nên chưa về nhà đúng không anh?”

Vũ Gia Minh chuyển sang ngồi bên cạnh Tú Linh, ôm lấy Tú Linh vào lòng, tay vỗ nhẹ vào lưng.

“Tú Linh, em đừng lo, Hoài Thương phúc lớn mạng lớn sẽ không sao đâu.”

Tú Linh trách mình vô dụng và yếu đuối, không thể giúp được gì cho anh rể và chị gái, chỉ biết vùi mặt mình vào ngực chồng để khóc.

Hoàng Tuấn Kiệt kéo Thư Phàm sang ngồi bên cạnh mình, nhẹ nắm lấy tay, dịu dàng trấn an: “Hoài Thương là đứa con nghịch ngợm và thông minh, anh tin nó sẽ bình an trở về. Anh hứa với em, anh tuyệt đối sẽ không để cho hai đứa con gái của chúng ta xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Thư Phàm dựa đầu vào chồng, mắt nhắm lại, lắng nghe tiếp đập bình ổn trong trái tim mình. Thư Phàm biết Hoàng Tuấn Kiệt nói được làm được, Thư Phàm chưa bao giờ nghi ngờ khả năng và lời hứa của hắn. Hắn là một người chồng, một người cha có trách nhiệm.

o-0-o

Ấn tượng đầu tiên của Hoài Thương khi tỉnh lại là thấy mình nằm trên giường, tay bị trói quặt về phía sau, hai chân cũng bị trói.

Vừa mới tỉnh dậy thấy mình bị trói chẳng khác gì một con heo, Hoài Thương không khỏi hoảng sợ, muốn hét to lên một tiếng, nhưng khi mở miệng ra mới biết, miệng mình sớm đã bị gán băng dính từ khi nào rồi.

Chuyện gì đang xảy ra thế này ?

Do tác dụng phụ của thuốc mê, đầu Hoài Thương nặng trĩu, hoa mắt chóng mặt. Hoài Thương cầu mong tất cả chỉ là do đầu óc của mình không được tỉnh táo nên tưởng tượng lung tung.

Nhưng một lúc lâu sau đó, Hoài Thương đã hết hy vọng, phải đối diện với một sự thật tàn khốc là mình đang bị bắt cóc, điều đáng sợ nhất là không biết người bắt cóc mình là ai, không hiểu kẻ đó bắt cóc mình vì mục đích gì.

Hoài Thương cựa quậy cơ thể, cố gắng cời dây trói, nhưng hoàn toàn vô ích, chỉ khiến bản thân mình bị đau thêm, bị những sợi dây cước cứa sâu vào làn da non mềm, tơ máu đang chảy ra.

Hoài Thương đau đến rơi lệ, vừa sợ hãi vừa tự trách chính mình ham chơi nên mới ra nông nỗi này.

"Nếu mình chịu ngoan ngoãn ở nhà, không đi chơi thì hay biết mấy. Nếu mình không vừa đi vừa để đầu óc đâu đâu, mình sẽ không đi lạc, và như thế mình sẽ không bị bọn người xấu bắt cóc."

"Bố mẹ chắc là đang lo lắng cho mình lắm, không biết chị gái đã về chưa ? Bố mẹ và chị gái có đang đi tìm mình không, hay là họ đã quên mất mình rồi ?"

Hoài Thương càng nghĩ càng bị thương, hốc mắt vì thế cũng đỏ lên, từng giọt từng giọt lệ lăn dài xuống má.

Vào giờ phút này, nếu Hoài Thương nói rằng mình không sợ chết là nói dối. Ai khi vừa mới tỉnh dậy, phát hiện thế giới tươi đẹp và tự do của mình đã bị người khác cướp mất, ai mà chẳng sợ, chẳng hét hoảng, chẳng sợ bị người ta mang mình đến đây: nặng thì bị giết người diệt khẩu, vừa thì bị bán đi, còn nhẹ thì bị tra tấn.

Hơn một ngày bị nhốt, Hoài Thương chỉ gặp duy nhất một người phụ nữ trung niên hơn 50 tuổi, bà ta vừa câm lại vừa điếc. Hoài Thương cố gắng nói chuyện với bà ta, cố gắng mọi tin tức từ bà ta, thấy bà ta mãi cũng không thèm trả lời mình, Hoài Thương tưởng bà ta coi thường mình, khi bà ta ra dấu chỉ tay vào miệng và vào tai, Hoài Thương mới hiểu được bà ta là một người khuyết tật.

Ban đầu, Hoài Thương nghĩ người bắt cóc mình là một bọn người xấu xa và độc ác, sẽ hành hạ mình đến chết. Nhưng sau khi được bà già kia chiếu cố, Hoài Thương mới nói lòng được tâm lý kinh sợ và hốt hoảng.

Hoài Thương đoán, dụng ý của người bắt cóc mình đến đây không phải để giết, mà muốn lấy mình làm con tin, uy hiếp bố mẹ và ông nội phải trả một món tiền lớn, hay làm một việc gì đó. Hoài Thương chưa bao giờ thấy hối hận nhiều như thế.

o-0-o

Buổi tối, nhà họ Hoàng nhận được một phong bì thư màu trắng.

Cả nhà Vũ Gia Minh vì chuyện không may xảy đến với nhà họ Hoàng, đã ở lại làm khách, đồng thời muốn giúp Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm một tay.

Hoàng Tuấn Kiệt run run mở phong bì màu trắng. Mặc dù chưa nhìn thấy được bên trong đựng thứ gì, nhưng hắn vẫn đoán biết được chuyện này có liên quan đến việc mất tích của Hoài Thương, và việc ông Gia Huy bị đưa lên mặt báo.

Tất cả mọi người có mặt trong phòng khách đều nín thở, căng mắt nhìn chăm chăm vào chiếc phong bì màu trắng trên tay Hoàng Tuấn Kiệt.

Khi Hoàng Tuấn Kiệt lôi ra một tờ giấy và năm bức ảnh, mọi người có mặt trong phòng cảm thấy nghẹt thở, dường như không khí xung quanh đã đông cứng cả lại.

Thư Phàm chồm người lên, gần như là giành lấy mấy bức ảnh trên tay Hoàng Tuấn Kiệt.

Mọi người chụm đầu xem.

Năm bức ảnh đều chụp cảnh Hoài Thương bị trói nằm trên giường. Nhìn mấy bức ảnh này, mọi người đều đoán, không còn nghi ngờ gì nữa, Hoài Thương đích thực là đã bị kẻ xấu bắt đi. Điều quan trọng bây giờ là chờ xem mục đích của kẻ bắt cóc Hoài Thương là gì.

Tất cả lại đổ dồn ánh mắt về tờ giấy trên tay Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt sau khi đọc sơ qua, sắc mặt tái nhợt, kẻ bắt cóc Hoài Thương thật không đơn giản, kẻ đó quá tham lam và quá thâm hiểm.

Vũ Gia Minh nhìn sắc mặt hết xanh rồi lại trắng, nhìn vàng trán rộng xuất hiện mấy đường nhăn, nhìn lông mày đã thành một đường thẳng của Hoàng Tuấn Kiệt, hần liền giật lấy tờ giấy, đọc to cho mọi người nghe.

“Hoàng Tuấn Kiệt, Bạch Thư Phàm !

Con gái của các người hiện giờ đang ở trong tay tôi. Nếu muốn cô ta bình an trở về, hãy làm cho tôi ba việc.

Việc thứ nhất: Ông Gia Huy phải mở một cuộc họp báo được truyền hình trực tiếp, đích thân thừa nhận hết mọi tội lỗi trong quá khứ.

Việc thứ hai: Ông ta phải dập đầu tạ tội trước mộ của ông Hoàng.

Việc thứ ba: Tôi muốn các người chuyển tiền vào tài khoản cho tôi.”

Câu cuối cùng, kẻ bí ẩn đứng trong bóng tối, không quên đặc ý viết tiếp.

“Các người đang thắc mắc ai là chủ mưu của tất cả mọi việc chứ gì ?

Tôi cũng không ngại nói cho các người biết, tôi là cháu của ông Hoàng, cháu của người đã bị các người hại chết.

Tôi là đang muốn trả thù cho ông tôi.

Các người đừng vọng tưởng sẽ tìm được tôi, vì người cháu đó sớm đã bị chết cháy rồi.”

Dưới góc giấy màu trắng, được đóng một kí hiệu hình con roi, trông bí ẩn, là thế lực đại diện cho bóng tối.

Mọi người ngồi trong phòng đều khiếp sợ, lời nói nghẹn ứ trong cổ họng, hơi thở ngưng đọng.

Kẻ bí ẩn đó nói đúng, người cháu của ông Hoàng sớm đã chết cháy cùng với ông ta rồi. Chẳng lẽ là bóng ma của hắn quay về đây để trả thù sao ?

Mọi người không ai bảo ai câu nào, tất cả đều đeo đuổi một suy nghĩ riêng. Người ta nói: "Đời cha ăn mặn, đời con khát nước" quả không sai một chút nào.

Mặc dù Hoàng Tuấn Kiệt không phải là người xấu, Hoài Thương và Thy Dung là hai đứa trẻ thông minh lanh lợi và tốt bụng, hay làm việc thiện, cũng không thoát khỏi nhân quả báo ứng do thế hệ đi trước để lại.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Buổi tối, Bách Khải Văn đưa Thy Dung đến dự một bữa tiệc khiêu vũ do một doanh nhân của Mỹ tổ chức. Bữa tiệc này tập trung đa số là các nhân vật có máu mặt trong xã hội, bữa tiệc được trang hoàng xa hoa lộng lẫy, lung linh dưới ánh đèn màu, các quý ông trong những bộ vét đắt tiền, sức mùi nước hoa, các quý cô là lốt, yêu kiều trong những bộ váy đầy đủ màu sắc, kiểu tóc của bọn họ có thể sánh ngang với buổi biểu diễn của một cuộc thi tạo mẫu tóc.

Thy Dung nhìn mà choáng váng, khuôn mặt đại ra, có thể là con ngổ nhất trong số những con ngổ đi dự tiệc, biểu hiện của Thy Dung trong mắt Bách Khải Văn là đáng yêu và dễ thương, nhưng khi lọt vào trong mắt những người khác, họ cho rằng Thy Dung có vấn đề về đầu óc, hay là một cô gái nông thôn lần đầu tiên tham dự vào một bữa tiệc thượng lưu.

Họ nghĩ gì về họ, Thy Dung không quan tâm, chỉ thấy cuộc sống của những con người được mệnh danh là giàu có này quá lãng phí và xa xỉ.

Nếu họ chịu dùng số tiền mà họ lãng phí tổ chức tiệc tùng và ăn chơi vào việc ủng hộ cho quỹ cứu trợ nghèo đói, vào các bệnh viện để chữa bệnh miễn phí cho trẻ em và người khó thì hay rồi. Nhưng đáng tiếc, đây là con người ai cũng có lòng ích của riêng mình, ai cũng muốn được sống trong sung sướng và hưởng thụ, có mấy ai nghĩ đến người khác. Có lẽ trong số những người có mặt ở đây, họ nghĩ số tiền mà họ kiếm được bằng thủ đoạn và bằng vào tài năng thiên bẩm của mình thuộc về họ, không thể dễ dàng mang nó cho người khác.

Thy Dung không phủ nhận điều ấy, cũng không thể dùng bạo lực để bắt ép họ thay đổi lối sống xa hoa và lãng phí của mình. Mỗi người đều có cách nhìn nhận riêng.

“Thy Dung, em đang nghĩ gì thế ?” Bách Khải Văn trong bộ vét màu trắng quen thuộc, một tay cầm ly rượu vang màu đỏ, một tay đút vào trong túi quần, hơi nghiêng người, cúi gần sát mặt Hoài Thương, hỏi nhỏ.

Thy Dung giật mình vì sự đụng chạm của Bách Khải Văn. Mấy ngày gần đây, Thy Dung luôn tìm cách trốn tránh Bách Khải Văn, không muốn thân cận với hắn quá gần. Sự thật mà Thy Dung vô tình phát hiện được, đã tạo một bức tường ngăn cách giữa hai người, mặc dù Thy Dung cố tỏ ra bình thản, không có chuyện gì, Bách Khải Văn vẫn nhận ra được.

“Em đang nghĩ không biết mình có phải đã đi lạc rồi không ?” Thy Dung cười khế, giấu những suy nghĩ thật lòng của mình trong đáy mắt, tay chỉ chỉ vào đám đông đang xôm tụ trước mặt: “Anh thấy các quý cô và các quý bà kia không, họ hòa nhập vào hoàn cảnh mới dễ dàng làm sao, còn em vẫn không thể quen nổi, dù em không phải lần đầu tiên đi dự tiệc.”

Bách Khải Văn mỉm cười, neho mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú của Thy Dung: “Em không cần phải để ý đến họ, anh thích em như thế này hơn.”

“Thật sao ?” Thy Dung giả vờ hỏi lại Bách Khải Văn, mắt chớp chớp nhìn hắn, ánh mắt lộ vẻ gian xảo: “Nếu em nói với anh rằng em đang rất mong có thể trở về khách sạn, anh có đồng ý không ?”

Nụ cười trên môi Bách Khải Văn cứng đờ, hắn khó khăn nói: “Thy Dung, em đừng đùa anh, chúng ta vừa mới đến đây, em đã muốn trở về khách sạn rồi sao ?”

Tuy nhiên hắn nhanh chóng lấy lại tự chủ, xấu xa đụng nhẹ vào chiếc eo thon của Thy Dung: “Thy Dung, em là đang câu dẫn anh đúng không ? Em muốn nhanh được trở về khách sạn vì em muốn anh và em có khoảng trời riêng chứ gì ?”

Đến lượt nụ cười trên môi Thy Dung cứng ngắc, không bao giờ có thể nói chuyện tử tế với tên vô si Bách Khải Văn được lâu, hơi một chút là hắn lại giở giọng đầy ám muội ra để nói. Cũng may mọi người chung quanh đều mãi nói chuyện với nhau, bầu không khí quá ồn ào và náo nhiệt, nên không ai nghe được Bách Khải Văn vừa nói gì, nếu không Thy Dung sẽ ước mình có một cái khe nẻ để chui xuống.

Nhìn khuôn mặt đỏ đỏ hồng hồng của Thy Dung, Bách Khải Văn cực kì hài lòng: “Thy Dung, em thật sự đang nghĩ đến anh sao ? Nếu thế thì may mắn cho anh quá, tối nay khi nào về đến khách sạn, anh phải hảo hảo dùng hành động để cảm ơn em”

“Bách, Khải, Văn” Thy Dung nghiêng răng kêu ken két, hận không thể đánh bất tỉnh Bách Khải Văn, sau đó đem quăng hắn ra ngoài đường.

Biết con đã miêu đang nổi giận, Bách Khải Văn khôn ngoan thu lại nụ cười vô lại, và giọng nói cợt nhả của mình.

“Thy Dung, em đứng ở đây chờ anh một chút, anh ra chào ông Michael.” Bách Khải Văn nhìn về phía một người đàn ông trung niên, vóc dáng cao lớn, mái tóc màu vàng, mũi cao, chứng tỏ ông ta là một người Tây, vận một bộ âu phục màu xám, đeo cà vạt màu trắng, khuôn mặt đã xuất hiện những nếp nhăn mờ nhạt.

“Anh đi đi.” Thy Dung dịu dàng bảo Bách Khải Văn, cầu mong hắn mau mau đứng tránh xa mình một chút. Thy Dung rất sợ nếu Bách Khải Văn còn tiếp tục nói ra một câu gì đó, sợ rằng mình không thể giữ vững được bình tĩnh, sẽ quát thật to vào mặt hắn, tiếp theo sẽ sử dụng vũ lực với hắn. Tính cách vô lại của Bách Khải Văn không phải ai cũng chịu đựng được.

Bách Khải Văn cầm ly rượu, tay vẫn đút vào trong túi quần, tiến về phía trước.

Thy Dung nhìn theo bóng lưng của Bách Khải Văn, trên môi nở một nụ cười nhạt, một nụ cười không có độ ấm.

Thy Dung ghét nhất việc bị người khác lừa dối, đặc biệt việc đó lại liên quan đến vấn đề đạo đức và hạnh phúc của một người khác.

Người phụ nữ đã sinh con gái cho Bách Khải Văn là ai, Thy Dung không biết mặt, nhưng Thy Dung có thể đoán biết cô ấy nhất định sẽ rất đẹp, bởi vì thẩm mỹ của Bách Khải Văn rất cao, một kẻ hào hoa phong nhã như hắn, không bao giờ giờ chọn một cô gái xấu xí làm tình nhân.

Mặc kệ trước đây giữa Bách Khải Văn và cô ấy đã xảy ra chuyện gì, việc hắn không thừa nhận cái thai trong bụng cô ấy là con của hắn, còn bắt ép cô ấy phải phá bỏ cái thai là sai. Hắn có thể không yêu cô ấy, nhưng đứa bé trong bụng cô ấy là một sinh mệnh, Bách Khải Văn quá tuyệt tình và quá tàn nhẫn.

Thy Dung tự đặt mình vào trường hợp của cô ấy. Nếu bị Bách Khải Văn chẳng những không thừa nhận đứa con chưa thành hình trong bụng mình là con của hắn, nói những lời bội bạc bắt mình phải phá bỏ cái thai, khiến mình phải nuôi con một mình, đến khi con bé được mấy tuổi, lại quay về đòi quyền nuôi con, Thy Dung mười phần mười sẽ nổi điên, nặng thì cầm dao đuổi giết Bách Khải Văn khắp phố, vừa thì mỗi lần hắn tìm đến cửa sẽ cho người đánh hắn một trận như từ, nhẹ thì dốc hết tiền trong túi thuê một luật sư thật giỏi tranh giành quyền nuôi con đến cùng, cũng không ngại sử dụng đến thủ

đoạn.

Thy Dung tuyệt đối không phải là một nữ tử yếu đuối và nhu nhược, kẻ nào dám động vào người thân trong nhà, thì chuẩn bị mà nhận lấy hậu quả.

o-0-o

Tiếng xì xầm bàn tán bỗng chốc nổi lên, mấy người đứng xung quanh Thy Dung đều đổ dồn ánh mắt ra ngoài cửa. Thy Dung vì hiếu kỳ, muốn xem đại nhân vật nào mới đến mà có thể thu hút được nhiều người chú ý đến mình như thế, cũng nhìn theo ra hướng cửa.

Lọt vào tầm mắt là một thân hình cao lớn tuấn mỹ, hần toàn thân đều phát ra vẻ cao ngạo, một thân đồ đen, mặc trên người của hần, lại thể hiện vẻ lạnh lùng cùng mê hoặc lòng người.

Là hần. ....Thy Dung trấn động, ngây ngẩn đứng chết sững một chỗ, dường như âm thanh kích động của âm nhạc, tiếng nói xen lẫn tiếng cười của đám đông cũng không lọt vào tai, dường như mọi người xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại duy nhất một mình hần.

Trác. ...Trác Phi Dương, tại...tại hần lại ở đây, chẳng phải hần đang ở Hồng Kông sao ?

Mình...mình phải dùng thái độ để gì để đối mặt với hần đây, nên tỏ vẻ thân thiết như trước, nên khách sáo chào vào câu xã giao, hay là giả vờ không quen biết hần ?

Trước khi Thy Dung kịp suy nghĩ điều gì, đã sợ hãi xoay người đi theo một hướng khác. Nếu đã không có dũng khí đối mặt, Thy Dung nguyện chọn con đường chạy trốn. Ba cách trên, Thy Dung thấy cách nào cũng không ổn. Tình cảm đã lỡ thổ lộ ra rồi, làm thế nào cũng không lấy lại được. Giả vờ không có chuyện gì trước mặt người con trai mình thâm thương trộm nhớ hơn 10 năm, hoàn toàn không có khả năng. Còn vờ như không quen biết hần, Thy Dung không làm được, chỉ cần nhìn thấy hần, trái tim Thy Dung không tự chủ được lại nhảy lên kịch liệt, đầu óc trống rỗng, ngôn từ lộn xộn, như thể Thy Dung còn có thể giả vờ bình thân được nữa không ?

Trác Phi Dương không để sự kích động của đám đông khiến cho phân tán sự chú ý, khuôn mặt tuấn lãng của hần vẫn biểu lộ sự lạnh lùng và xa cách. Trên trán hần như thể đang viết dòng chữ: “Mau tránh xa tôi ra.”

Tối nay, Thy Dung mặc một chiếc váy viền ren màu vàng nhạt, bước chân vội vã của Thy Dung đã làm gấu váy và mái tóc bay bay, trông như một nàng công chúa đang chạy trốn tình yêu của chính mình.

Trác Phi Dương đã nhìn thấy Thy Dung, đôi lông mày của hần nhíu lại, khuôn mặt tuấn tú phảng phất ưu tư và phiền muộn.

Hần không muốn động tâm, không muốn rung động, muốn giữ cho tâm hồn mình được phẳng lặng và lạnh giá như mặt gương. Nhưng từ khi cô gái nhỏ kia xuất hiện đã phá vỡ đi tất cả lớp rào chắn bảo vệ mà hần dựng lên hơn 18 năm nay.

Sau khi tỏ tình với hần, nói rằng thích hần, đã xoay mình bỏ đi, bỏ đi mà không thêm cầu xin hần chấp nhận tình cảm của mình, cũng không có bất cứ hành động gì để níu kéo tình cảm của hần. Cô ấy coi hần là gì, coi hần là một người cho cô ấy thử nghiệm để tỏ tình sao ?

Trác Phi Dương rất nghi ngờ điều đó. Đúng, nếu cô ấy không coi hần là một tấm bình phong để tỏ tình, cô ấy đã không thờ ơ và lạnh nhạt như thế ?

Trác Phi Dương bất chợt nhìn thấy Bách Khải Văn đứng trong đám đông, khóe môi bạc của Trác Phi Dương nhếch lên, đôi mắt phát ra những tia nhìn lạnh lẽo và u ám.

Trác Phi Dương thất thần khi nhận ra mình đang ghen.

Chết tiệt nhất chính là, hần không muốn thừa nhận cũng không được. Vào buổi trưa cách đây hơn một tuần, khi trông thấy cảnh Thy Dung và Bách Khải Văn tay trong tay, nói nói cười cười vui vẻ với nhau, trái tim của hần không tự chủ được đã đau nhói, đôi mắt thâm trầm của hần đã nhìn theo Thy Dung mãi.

Đây chính là sự thống khổ của Bách Khải Văn, cả đời này, hần chưa từng nghĩ mình cuối cùng lại nằm trong tay một nữ nhân.

Hần muốn cô ấy, khát vọng này mỗi ngày trôi qua lại càng lớn, càng cồn cào trong lòng hần. Mỗi lúc cô ấy nhíu mày, nhăn trán, cùng nụ cười xảo quyết quyến rũ, vẫn nằm trong lòng hần, không thể quên.

Cô gái nhỏ này rất thích chống đối hần, hần nên chán ghét cô ấy mới đúng, nhưng hần kinh ngạc phát hiện ra ánh mắt của mình bất tri bất giác không thể rời khỏi người cô ấy, còn đáng sợ hơn nữa là hần đã thích cô ấy mất rồi.

Cứ nghĩ ép mình xử lý chuyện của công ty, bận rộn với công việc thì có thể đem khát vọng đó biến mất, nhưng khi nghe tin cô ấy đang vui vẻ cùng nắm tay Bách Khải Văn đi du lịch sang Las Vegas, hần không thể làm được bất kì chuyện gì khác, cả người như vô lực, hần không thể im lặng được nữa.

Phải chăng thích thì nên nói là thích, đã nhận ra tình cảm của mình thì nên thừa nhận, cái được gọi là rào cản của tuổi tác, của thế hệ trước và thế hệ sau, nên vứt bỏ sang một bên, điều quan trọng là hần có tình cảm với cô ấy, và biết đâu cô ấy vẫn còn thích hần ?

Trác Phi Dương nhìn theo hướng đi của Thy Dung, khi hình bóng của cô ấy khuất sau cánh cửa kính, hần đã biết mình phải làm gì. Thy Dung đi lên lầu hai của căn biệt thự, chân đi nhanh ra hướng ban công. Thy Dung muốn có một không gian yên tĩnh, muốn được ở một mình, trái tim vẫn còn đập rộn ràng trong lồng ngực, một dòng nước vừa ngọt ngào ấm áp vừa chua xót đang chảy trong lòng.

Gặp lại Trác Phi Dương ở đây vừa khiến Thy Dung cảm thấy lâng lâng hạnh phúc, vừa thấy những thống khổ và dằn vặt mà mình đã phải cố kìm nén hơn 10 năm qua hoàn toàn bùng phát. Vẫn biết rằng không nên có tình cảm với người đàn ông yêu mẹ mình, nhưng lại bất lực không thể ngăn cấm được lòng mình không được phép nhưng nhớ hân, dần dần tình cảm từ ngưỡng mộ đã chuyển sang yêu sâu đậm từ lúc nào không biết.

Đặt hai tay trên bờ tường ban công, ngược mắt nhìn bầu trời đêm không có trăng sao, Thy Dung sâu kín thở dài.

Trác Phi Dương sang đây làm gì, tại sao hân không thể để cho tâm tư dậy sóng của mình được yên ?

Mình cần một khoảng thời gian dài để quên hân, quên đi mối tình oan trái không có đoạn kết. Cứ ngỡ tưởng khi mình thử đặt tình cảm, sự quan tâm và suy nghĩ của mình sang một người đàn ông khác, mình sẽ dần quên được hân. Nhưng vô ích thôi, hân vừa mới xuất hiện, đã đánh vỡ tất cả lớp băng mỏng mà mình cố tạo ra để ngăn cách giữa mình và hân.

Mình là một cô gái quá yếu đuối chẳng ?

Thy Dung không khỏi lắc đầu tự chế giễu bản thân mình, một nụ cười tuyệt vọng nở trên môi.

Thy Dung nhắm mắt lại, để cho hai dòng lệ trong suốt lăn dài xuống má, tích tụ trong giọt lệ là nỗi nhớ nhưng, là đắng cay và chua xót.

Thy Dung sờ lên trái tim mình, mí mắt run run, cầu mong mình có thể quên đi tất cả, quên đi một đoạn tình oan trái không quá ngắn cũng không quá dài của mình.

Theo thói quen, Thy Dung sờ vào cổ, thấy tay mình trống không, mối sự nhớ sợi dây chuyền kia sớm đã không còn trên người.

Nụ cười trên môi Thy Dung thê lương hơn bao giờ hết, nước mắt vì thế cũng tuôn ra nhiều hơn. Vật kỉ niệm đã mất, coi như hai người có duyên không phận, mình cũng không nên quá cố chấp nữa.

Tiếng giày khua cồm cộp trên nền gạch men phá tan đi thế giới riêng tư của Thy Dung, mùi nước hoa thoang thoảng bay trong không khí đã quá nhiều tâm tư rối loạn của Thy Dung.

Thy Dung đông cứng cả người, mờ bùng mắt, thờ cũng không dám thở mạnh. Mặc dù rất muốn quay về phía sau, nhìn vào mắt người đàn ông mình đã thâm mến hơn 10 năm nay, nhưng lại sợ tất cả chỉ là mộng ảo.

Thy Dung nhắm chặt mắt lại, mười đầu ngón tay dùng sức bấu vào bờ tường ban công, ước mình có một đôi cánh để bay thoát ra khỏi đây.

Thy Dung là một người rất nhất gan trong chuyện tình cảm. Nếu người đó không thể yêu mình, Thy Dung thà rằng chọn cách tránh mặt, tự hành hạ và dằn vặt chính mình cũng nguyện không tìm gặp và cầu xin người đó miễn cưỡng tiếp nhận tình cảm của mình.

Tiếng bước chân càng lúc càng đến gần, vì hồi hộp, trái tim Thy Dung cơ hồ cũng sắp rớt ra ngoài vì đập quá nhanh. Thình thịch thình thịch, từng tiếng từng tiếng vang rõ bên tai.

Thy Dung không còn chịu đựng hơn được nữa, khom người ước lượng khoảng cách từ ban công xuống dưới đất, thấy cũng không quá cao, Thy Dung tự nhủ: “Mình có thể nhảy từ đây xuống khu vườn phía dưới, mất mặt một chút cũng không sao, còn hơn phải đối diện với Trác Phi Dương.”

Thy Dung chồm người về phía trước, chuẩn bị nhảy xuống, tiếng nói hơi trầm của Trác Phi Dương đã vang bên tai: “Thy Dung, tôi muốn nói chuyện với cô.”

Thy Dung bỗng thấy toàn thân mình tê liệt, đôi bàn tay đang nắm chặt lấy bờ tường ban công buông thõng. Thy Dung run rẩy cả người, thật lâu cũng không dám quay đầu nhìn Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương cau mày, thập phần không hài lòng với cách cư xử xa cách của Thy Dung.

“Không muốn nói chuyện với tôi ?” Thanh âm của Trác Phi Dương đã lạnh đi vài phần, đôi mắt hân toát lên những tia nhìn nguy hiểm.

Thy Dung hít vào thở ra đến hơn chục lần, mới dám từ từ quay lại nhìn Trác Phi Dương, tuy nhiên tầm mắt của Thy Dung chỉ dám nhìn đôi bàn tay nam tính và thon dài của hân, không có dũng khí nhìn vào mắt hân, sợ hân đọc được suy nghĩ trong lòng mình, sợ không thể giữ nổi bình tĩnh để nói đôi ba câu với hân.

“Ngẩng mặt lên.” Trác Phi Dương lạnh lùng ra lệnh, hân càng lúc càng không kiên nhẫn. Hân cho rằng Thy Dung đang trốn tránh hân.

Thy Dung bối rối hết nắm tay rồi lại mân mê vạt áo, đáng vẻ như một cô dâu nhỏ đang bị ông chồng đổ tội oan.

Trác Phi Dương không còn chờ đợi hơn được nữa, sợ cô gái nhỏ này cứ cúi đầu mãi, không chịu ngẩng mặt lên nhìn hân. Trác Phi Dương nhẹ nâng cằm Thy Dung lên.

Sự động chạm của Trác Phi Dương khiến cho Thy Dung bủn rủn hết cả người, một dòng điện truyền thẳng lên não, lan xuống toàn thân, ngay cả ngón chân cũng run lên nhẹ, sức ảnh hưởng của người đàn ông này đối với Thy Dung quá lớn, chỉ cần anh ta tỏ ra ôn nhu và chiều chuộng, Thy Dung tưởng mình là một nàng công chúa vừa mới tỉnh giấc sau cơn mê.

“Đang nghĩ đến điều gì ?” Trác Phi Dương nhìn đôi mắt trong veo như nước hồ thu của Thy Dung. Khi phát hiện ra Thy Dung đã khóc, vàng trán ưu tú của hắn nhăn lại.

Thò tay vào trong túi quần, lấy một chiếc khăn tay màu trắng thơm mùi nước hoa, Trác Phi Dương quệt nhẹ vào má và mi mắt ướt đầm lệ của Thy Dung.

Thy Dung kinh ngạc, tròn xoe mắt nhìn Trác Phi Dương không chớp, bản thân không dám tin.

Trác... Trác Phi Dương cũng biết cách chăm sóc người khác sao ? Hắn...hắn chẳng phải là rất ghét mình sao ? Mình...mình không phải là đang nằm mơ đây chứ, Trác Phi Dương đã dùng khăn tay lau nước mắt cho mình ? Ông trời ơi, nếu đây là một giấc mơ thì xin Người đừng cho con tỉnh lại !

“Trước kia cô nói thích tôi ?” Trác Phi Dương thẳng thắn hỏi Thy Dung, ngữ khí lạnh lùng, cách nói chuyện của hắn cũng chẳng khác gì một vụ làm ăn buôn bán.

Thy Dung bị hắn dọa cho choáng váng đầu óc. Đầu tiên hắn ôn nhu lau nước mắt cho Thy Dung, sau đó hắn lại dùng giọng nói lạnh như băng hỏi Thy Dung. Thái độ thay đổi như chong chóng của hắn, khiến Thy Dung thích ứng không kịp.

“Tại sao tôi hỏi cô, cô không trả lời ?” Trác Phi Dương xa xăm mắt. Vào lúc này, hắn phi thường sinh khí. Hắn hiểu lắm Thy Dung chỉ coi hắn là một bức bình phong để giả tập tò tính, còn người thật sự mà Thy Dung muốn tỏ tình và có tình cảm là Bách Khải Văn.

Thy Dung ngơ ngác nhìn Trác Phi Dương, thật lâu cũng không hiểu được lý do vì sao hắn lại hỏi mình câu hỏi ấy. Chẳng phải trước kia mình đã nói thích hắn, chẳng phải hắn đã lừa mình đi và không chấp nhận tình cảm chân thành của mình rồi sao ?

“Thy Dung, cô thật lòng nói cho tôi biết, cô nói cô thích tôi là do xuất phát từ thật tâm, hay là cô chỉ thuận miệng nói như thế, còn người mà cô thật lòng thích là Bách Khải Văn ?”

Trác Phi Dương không nhận ra ngữ khí của mình càng ngày càng ác liệt, khuôn mặt tuấn tú đã trở nên vằn vẹo khó coi. Là do Thy Dung quá giống với Thư Phạm, nên hắn không muốn mất, hay hắn thích Thy Dung vì chính con người con của cô ấy ?

Trác Phi Dương không biết, chỉ biết hắn không cho phép Thy Dung đùa giỡn tình cảm của hắn, không được phép nói thích hắn, rồi lại quay sang thích một người khác. Vì một câu nói đó của Thy Dung, hắn đã phải trầm tư suy nghĩ mất hơn một tuần.

Đáy mắt long lanh lệ, gần trực trào ra khóe mắt, nhưng Thy Dung cố nhịn xuống, không muốn khóc trước mặt Trác Phi Dương.

Thy Dung nở một nụ cười chua xót: “Chủ tịch Trác, anh nói rất đúng, tôi thích anh chỉ là ý nghĩ nhất thời, lúc đó nếu anh chấp nhận lời tỏ tình của tôi, biết đâu tôi đã là một cô gái hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng...”

Thy Dung siết chặt nắm tay, môi bị cắn đến trắng bệch, lệ trong đáy mắt càng lúc càng nhiều: “Tôi không còn thích anh nữa, tôi đã thích một người khác.”

Thy Dung quay mặt đi một hướng khác, cố không để Trác Phi Dương nhìn thấy ánh mắt đau khổ và bi ai của mình: “Chủ tịch Trác, anh có thể yên tâm được rồi, tôi sẽ không bao giờ quấy rầy đến anh nữa. Anh có thể trở về thế giới yên bình trước kia.”

Trác Phi Dương khuôn mặt lạnh như băng, trong mắt dày đặc sương mù: “Như thế cũng không quan hệ. Trước kia cô từng nói thích tôi, bây giờ đã chuyển sang người khác, chứng tỏ tình cảm của cô rất dễ dàng thay đổi.”

Trác Phi Dương cười lạnh. Hắn rất muốn phẫn nộ, quát mắng Thy Dung một trận, sau đó xoay người bỏ đi, nhưng... Trác Phi Dương thâm trầm nhìn trùng trùng vào mắt Thy Dung, hắn đã từng mất đi người con gái hắn yêu, chỉ vì hắn quá cao thượng, không chịu công khai ra mặt tranh giành tình cảm của Thư Phạm với Hoàng Tuấn Kiệt.

Lần này, hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện đó lặp lại thêm một lần nữa. Cô ấy nói đã chuyển sang thích Bách Khải Văn chứ gì ? Được lắm, hắn sẽ cạnh tranh công bằng với hắn ta.

Thy Dung bị dáng vẻ phẫn nộ và tức giận của Trác Phi Dương dọa cho sợ hãi, định bỏ chạy nhưng mà không kịp, tay sớm đã bị Trác Phi Dương nắm chặt.

Hắn gần từng từ từng chữ: “Thy Dung, cô nghe cho rõ đây. Cô đã nói thích tôi, cô phải chịu trách nhiệm với câu nói của mình.”

Thy Dung mở to mắt nhìn Trác Phi Dương, khí thế cao ngạo và tuấn suất của hắn tỏa ra một hơi thở quyền rũ và mê hoặc, khiến Thy Dung không thể rời mắt, một câu cũng không thể cất nổi lên lời.

“Tôi và cô sẽ hẹn hò giống như những đôi tình nhân khác. Tôi sẽ là người quyết định thời gian hẹn hò trong bao lâu. Nếu tôi không đồng ý, cô không được phép kết thúc nửa chừng.”

Trác Phi Dương kéo Thy Dung lại gần, ngay lập tức đặt một nụ hôn lên môi Thy Dung. Nụ hôn của hắn mang theo sự mạnh mẽ của trùng phạt, sự cuồng của chiếm hữu, hơn là của một người tình dành cho một người tình.

Thy Dung chưa kịp phản ứng, hay biểu lộ sự bất mãn của mình, Trác Phi Dương đã buông Thy Dung ra. Trước khi xoay người đi về phía trước, hắn lạnh lùng để lại một câu: “Tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô, nếu cô dám lừa dối tôi. Cũng đừng nghĩ rằng có thể dựa vào Bách Khải Văn. Cô còn không

biết rõ tôi là ai đâu.”

Thy Dung đứng chết lặng một chỗ, nước mắt tuôn ra như mưa, mờ mịt nhìn theo thân ảnh đi xa dần của Bách Khải Văn.

Mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát. Thy Dung vì cho rằng Trác Phi Dương sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt mình nữa, nên mới muốn tạo dựng một cuộc sống mới, muốn tạo ra càng nhiều kỉ ức tươi đẹp càng tốt, nhưng..... hần chẳng những đã chịu xuất hiện, hần còn đột ngột yêu cầu cả hai hẹn hò với nhau. Đầu Thy Dung rối quá, Thy Dung không biết tiếp theo mình phải làm gì, nên chấp nhận hay là không nên chấp yêu cầu bá đạo và gia trưởng của hần ?

Thy Dung đứng trên ban công lầu hai một lúc, cho đến khi nhận được tin nhắn của Bách Khải Văn, đành phải dẹp tất cả mọi thắc mắc và băn khoăn sang một bên để đi xuống tầng trệt, dù sao bây giờ có dự tính gì cũng hãy còn quá sớm, tương lai luôn là một ẩn số, không ai có thể đoán trước được điều gì.

Bách Khải Văn đột nhiên không thấy Thy Dung đâu, đã đi loang quanh trong tầng trệt để tìm Thy Dung, cũng may hần nhớ Thy Dung mang theo điện thoại, vì thế hần đã nhắn tin cho Thy Dung.

Mất hơn hai phút, Thy Dung đặt chân xuống tầng trệt, chỉ có một vài người chú ý đến Thy Dung, còn đâu họ đều mãi nói chuyện và làm việc riêng.

Thấy Bách Khải Văn đang nói chuyện với một quý cô mặc váy màu hồng nhạt dài đến ngang đùi, mái tóc màu vàng rực, được uốn uốn, khuôn mặt trang điểm khéo léo làm nổi bật lên nước da trắng hồng, chiếc cổ hơi cao, và khuôn mặt như vàng trắng non. Thật là một mỹ nhân hiếm có trên đời.

Tâm tư của Thy Dung bây giờ rất phức tạp, nhìn Bách Khải Văn thân mật nói chuyện với một người phụ nữ khác, trong lòng nửa khó chịu nửa lại vui sướng như sắp trút bỏ được một gánh nặng.

Hóa ra, từ lâu mình đã có những ý nghĩ đan xen và chòng chéo thế này ? Không hiểu một người con gái nhìn thấy người tình của mình tán tỉnh một người phụ nữ ngay trước mắt mình sẽ có phản ứng như thế nào, sẽ xông lên cho cô gái kia một cái tát ? sẽ dùng lời nói sắc nhọn để cảnh cáo cô ta, bắt cô ta phải tránh xa Bách Khải Văn ra, hay là nên thức thòi một chút, nên tính đến chuyện chia tay với Bách Khải Văn để đỡ phải đau khổ và hối hận về sau này ?

Thy Dung không khỏi cười khổ. Nếu hai người đã từng có những hứa hẹn về tương lai mai sau, Thy Dung sẽ không ngần ngại tiến lại gần hai người đang giờ trò ong bướm kia, nhưng Bách Khải Văn không phải là người yêu của Thy Dung, Thy Dung cũng không là người yêu của hần, hai người bất quá chỉ thân thiết hơn bạn bè một chút, mà nói là bạn bè cũng không đúng, Bách Khải Văn và Thy Dung chưa từng tâm sự với nhau, cũng không biết về nhau nhiều, chỉ biết tên, biết điện chỉ nhà ở và số điện thoại của nhau mà thôi.

Những cặp tình nhân khác cũng có những khởi đầu giống mình và Bách Khải Văn ?

Thy Dung thâm trầm nhìn Bách Khải Văn khẽ khom người, trên môi nở một nụ cười tuyệt mỹ, không biết hần đã nói gì với người phụ nữ kia, mà cô ta cười rộ lên, một mỹ nhân khi cười trông chẳng những quyến rũ, còn rất đượm phong tình.

Thy Dung nhếch mép, nụ cười trên môi trở nên nhợt nhạt, thiếu sức sống. Đàn ông trắng hoa có năm bảy lỏi, Thy Dung không thể ép bắt Bách Khải Văn không được nhìn, không được nói chuyện thân mật, kẻ vai bá cổ với những cô gái khác, nói “kẻ vai bá cổ” chẳng qua chỉ là một cụm từ có nghĩa đen mà thôi, khi được hiểu rộng ra, lại hoàn toàn mang một ý nghĩa khác.

Thy Dung xoay người, chậm rãi bước đi. Thy Dung thấy mình thật mâu thuẫn. Một mặt muốn quay về bên cạnh Trác Phi Dương, một mặt lại thấy chua xót nhìn khi nhìn thấy cánh âu yếm của Bách Khải Văn với một người phụ nữ khác.

Bỗng dưng, Thy Dung thấy mình hiểu về Bách Khải Văn ít quá. Quá khứ của hần là gì, hần đã làm tan nát biết bao nhiêu trái tim vàng son, đã ép bao nhiêu cô gái phải phá bỏ cái thai của hần ?

Thy Dung không biết gì cả. Nếu không phải vô tình nhận cuộc gọi của người đàn bà tên Ella, trong khi hần đang tắm, có lẽ phải lâu lắm, Thy Dung mới biết được hần đã có con riêng, hơn nữa còn tuyệt tình và tàn nhẫn đến nỗi bắt cô ấy phải phá thai, không phụ cấp phí nuôi con cho cô ấy, bây giờ lại muốn tranh giành quyền nuôi con với cô ấy.

Hần là thật lòng hối hận, muốn bù đắp lại những mất mát và thiếu thốn cho đứa bé trong mấy năm vừa qua, hay là hần làm thế chỉ vì lòng hiếu thắng và ích kỉ, muốn trừng phạt cô ấy mà thôi ?

Thy Dung càng suy đoán càng thấy rối, càng không thể tìm được một câu trả lời thích hợp. Người duy nhất có thể trả lời được những câu hỏi này là Bách Khải Văn, chỉ có hần mới biết mình cần gì và muốn gì.

Không khí trong căn phòng quá ngột ngạt, một người có quá nhiều tâm sự như Thy Dung, nơi đây không thích một chút nào. Chính vì thế, Thy Dung chọn cách đi ra ngoài sân vườn, tiến dần ra cánh cổng sắt, muốn đi dạo bộ trên vỉa hè cho khuây khỏa.

Lúc đi lướt qua đám đông, Thy Dung không tìm thấy bóng dáng Trác Phi Dương đâu cả. Có lẽ hần đã ra về rồi, Thy Dung nghĩ thầm. Hần ra về rồi cũng tốt, Thy Dung vẫn không có dũng khí đối mặt với hần, vẫn không thể tỏ ra tự nhiên mỗi khi nhìn thấy hần. Đứng trước mặt người con trai mình thầm thương trộm nhớ hơn 10 năm, Thy Dung bỗng thấy mình chỉ là một đứa trẻ ranh không hiểu chuyện.

Thy Dung đã nhận ra sai lầm của mình, một người quá dễ dàng để cho một chàng trai tiếp cận mình không phải là một hành động sáng suốt, làm thế chỉ khiến mối quan hệ của cả ba thêm rắc rối và mệt mỏi hơn mà thôi.

Trên đường phố tấp nập xe cộ đi qua đi lại, người đi bộ trên vỉa hè như Thy Dung có rất nhiều, đèn điện sáng choang, cửa hiệu nhấp nháy những ánh đèn xanh, đỏ, tím và vàng. Thy Dung nhìn đến hoa cả mắt, có lúc lại lặng người đứng ngắm những con thú bông được bày bán trong một cửa hàng cạnh vỉa hè, qua lớp cửa kính. Chưa bao giờ, Thy Dung lại ước ao có người tặng cho mình một con gấu bông đến thế. Thy Dung muốn người tặng cho mình con gấu bông to đùng kia là người mình thầm mến đã lâu.

Vẫn biết rằng điều này không thể thành hiện thực, nhưng Thy Dung vẫn cứ ước, vẫn cứ khát khao.

Đứng một lúc trước cửa hàng kính bán thú bông, Thy Dung chậm chậm bước đi, bước chân vô định, không có phương hướng, muốn để cảm xúc của mình dẫn dắt bước chân, muốn đi đến khi nào không còn sức để mà đi tiếp nữa thì thôi.

Đột nhiên, trời đổ cơn mưa rào, những hạt mưa to đùng rơi chênh chếch xuống nhân gian, tạo nên những âm thanh lộp bộp, leng keng. Mọi người trở nên hối hả, những bước chân vội vã, người chạy, người cố rào bước cho thật nhanh, người nhanh chân tìm một mái hiên đứng trú tạm, chờ cho đến khi nào mưa tạnh lại tiếp tục con đường mình phải đi.

Thy Dung ngây người đứng gần một cây cột đèn, ngơ ngác nhìn những chiếc xe ô tô và xe máy phóng vùn vụt qua. Thy Dung đã quên mất mình không có ô, nước mưa đang thấm vào quần áo, đang nhỏ giọt trên mái tóc tơ mềm mượt.

Một chiếc xe buýt đỏ xích lại, cửa xe mở, hai hành khách bước xuống. Hai hành khách khác ngồi đợi trên ghế trong trạm xe buýt đã lâu, bước vội lên.

Chiếc xe buýt chờ hai vị khách bước hẳn vào trong lòng xe, cánh cửa ngay lập tức được đóng lại, rồi đi để lại mấy tiếng còi chói tai.

Thy Dung mờ mịt nhìn theo, nước mưa lăn dài trên má, từng giọt từng giọt, chiếc váy đã ướt đầm, dính sát vào người.

Mưa thu, không khí se se lạnh, nước mưa mang theo hơi lạnh, ngấm sâu vào da thịt, chẳng mấy chốc Thy Dung run lên, xoa nhẹ vào hai cánh tay, co ro bước tiếp trên vỉa hè, trong đầu không có suy nghĩ sẽ dừng lại.

Từ trong làn mưa, một người đàn ông vóc dáng cao lớn, toàn thân vận đồ đen, trên tay cầm một chiếc ô màu đen, tiến nhanh về phía Thy Dung.

Thy Dung bỗng thấy mình được bao trong một vòng tay ấm áp, nước mưa thôi không còn tạt vào người nữa.

Giật mình, Thy Dung ngược mắt nhìn người đàn ông đang giữ chặt lấy cánh tay phải của mình.

Khi tầm mắt lọt vào trong một đôi mắt thâm thúy đen sâu, hô hấp không khỏi ngừng trệ, trái tim vì thế cũng đập nhanh hơn. Thy Dung ngơ ngác nhìn, nhìn đến ngây ngất cả người, nhìn đến quên cả chớp mắt, có cảm giác mọi thứ xung quanh mình bỗng chốc đều dừng hết cả lại, không gian và thời gian đều tụ về một điểm.

“Tại sao đi lang thang ngoài đường, tại sao không mang theo ô ? Cả người đã ướt hết cả rồi.”

Người ấy là đang quan tâm đến mình sao ?

Thy Dung thấy mắt mình ướt, không biết là do nước mắt hay là do nước mưa.

“Theo tôi đi về.”

Người ấy kéo Thy Dung lại gần, cùng nhau đi chung dưới một chiếc ô, mưa vẫn tiếp tục rơi, gió thổi mạnh, gấu váy ướt bay bay, mái tóc ướt nhẹ đang nhỏ những giọt nước trong vắt xuống cổ, nhiệt độ ấm áp truyền từ cơ thể người ấy khiến Thy Dung không còn thấy lạnh nữa.

Mắt chăm chú nhìn nửa khuôn mặt trầm tĩnh của người ấy, nhìn một nửa bên gò má hơi ửng ướt nước mưa, nhìn bờ vai rộng và nam tính, nhìn bàn tay đang nắm lấy bàn tay mình.

Cảm giác này thật giống như mình và anh ấy đang hẹn hò. Thy Dung nhắm mắt lại, rồi mở bừng mắt ra, ngược mắt nhìn bầu trời xám xịt qua tán ô. Kể từ khi nhận ra mình đã thích Trác Phi Dương, Thy Dung đã từng mơ có ngày được cùng hắn nắm tay nhau tung tăng đi dạo khắp phố, đi chơi công viên, đi xem phim, đi nghe ca nhạc, đi du lịch và chụp thật nhiều ảnh.

Nước mắt trên má lăn xuống thật nhiều, Thy Dung hạnh phúc và cảm động rơi lệ, cơ thể như muốn tan ra, muốn hóa thân thành những hạt nước mưa, muốn xoay tròn hát vang. Dù mai sau có thể cùng hắn nắm tay nhau đi hết cuộc đời này không ? Thy Dung cũng không bao giờ hối hận vì đã yêu hắn, cũng không bao giờ quên kỉ ức của ngày hôm nay.

Tài xế mở cửa xe ô tô, Thy Dung theo Trác Phi Dương bước lên xe, bỏ lại sau lưng một vùng trời trắng xóa toàn nước mưa.

Trác Phi Dương và Thy Dung ngồi cùng một băng ghế trên xe ô tô.

Thy Dung vì ngượng ngùng, vì không được tự nhiên, đã chọn cách trầm mặc, nhìn khung cảnh bên đường đang liên tục thay đổi, lùi lại về phía sau khi xe ô tô di chuyển.

Trác Phi Dương ngồi dựa người ra sau ghế xe, chân vắt chữ ngũ, hai tay đặt lên đùi, cách ngồi ung dung và thoải mái.

Hai người duy trì thế trầm mặc cho đến khi chuông điện thoại của Thy Dung reo vang.

Thy Dung giật mình, lúng lúng nhìn Trác Phi Dương, đúng vào lúc hắn cũng quay sang nhìn mình, thành ra bốn mắt giao nhau.

Mặt Thy Dung thoáng ửng hồng, vội cúi đầu, tay run run mở khóa túi xách.

Trác Phi Dương cau mày, không hiểu tại sao trong lòng hắn cực kì không vui. Hắn đoán người đang gọi điện thoại cho Thy Dung là Bách Khải Văn.

Không nằm ngoài dự đoán của hắn, người đang gọi cho Thy Dung đúng là Bách Khải Văn.

Thy Dung không dám nhìn vào mắt Trác Phi Dương, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại nhấp nháy, hiển thị tên của Bách Khải Văn. Nghe hay là không nghe? Nếu không nghe, Bách Khải Văn sẽ lo lắng, sẽ tưởng rằng mình bị bắt cóc hay đi lạc, mình hiện giờ là bạn đồng hành của hắn, mình không thể vô tâm như thế được. Nhưng nếu mình nghe máy, Trác Phi Dương sẽ biết Bách Khải Văn đang gọi điện cho mình, không biết hắn có tức giận không, có hiểu lầm mình đang chơi trò bắt cá hai tay không?

Suy đi nghĩ lại, Thy Dung thấy tốt nhất nên nhận cuộc gọi của Bách Khải Văn. Mặc kệ sau khi nghe máy sẽ xảy ra chuyện gì, Thy Dung cũng không thể quản được nhiều chuyện như thế.

Hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí, Thy Dung hắng giọng, bấm nút xanh trên bàn phím điện thoại.

“Thy Dung, em đang ở đâu? Tại sao anh đi tìm em khắp trong căn biệt thự của ông Michael cũng không thấy em đâu cả?”

Thy Dung rất muốn nói: “Thật ra, em đã đi xuống tầng trệt đúng vào lúc anh tỉnh từ bên một cô gái tóc vàng mắt xanh, vóc dáng chuẩn như một siêu mẫu, vì không muốn làm mất hứng của anh, em đã tạm rút lui.”

Nhưng những lời nói được mùi ghen tuông ấy, Thy Dung sẽ không bao giờ nói ra ngoài miệng. Thy Dung thích Bách Khải Văn, thấy hắn thân mật với một cô gái khác, làm sao có thể vô tình, coi như không nhìn thấy gì. Đã là con người ai cũng có cảm giác, thích có nghĩa là đã có tình cảm vượt trên tình bạn một chút, chính vì thế, không thể không cảm thấy khó chịu và bức bối. Ngay cả hai người bạn thân, thấy cô bạn của mình bỗng dưng không còn quan tâm đến mình nữa, mà lại để ý đến một người khác, cũng tức giận và không vui, nói gì đến tình cảm giữa nam và nữ.

“Anh Văn, em xin lỗi. Do thấy trong người hơi bức bối, em đã rời bữa tiệc trước anh.”

Thy Dung vuốt mái tóc ướt sũng nước mưa, nói tiếp: “Em không sao đâu, anh không cần phải lo lắng cho em.”

“Thy Dung, em muốn rời bữa tiệc, tại sao không nói với anh một tiếng. Trời đang mưa to, em lại không mang áo mưa.”

Đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, Bách Khải Văn hỏi dồn: “Thy Dung, em đang ở đâu, để anh đi đón?”

Thy Dung nhắm mắt rồi lại mở mắt ra, lại hít thêm một hơi thật sâu để điều chỉnh hơi thở, cố không biểu lộ ra cảm giác thống khổ của mình: “Cảm ơn anh, nhưng không cần đâu, anh về khách sạn trước đi, em sẽ bắt taxi về sau.”

Thy Dung cười đùa, cho bầu không khí bớt căng thẳng: “Em thấy trời mưa ở Las Vegas rất đẹp, em muốn ngắm mưa thêm một lúc nữa.”

Bách Khải Văn không nghi ngờ gì, đã bật cười nói: “Được rồi, em có thể ngắm mưa rơi bao lâu như em muốn, nhưng anh mong em không dầm nước mưa về nhà.”

“Vâng, em nhớ rồi, cảm ơn anh.”

Nghe những câu nói đầy quan tâm của Bách Khải Văn, Thy Dung thật lòng không muốn tin Bách Khải Văn là một người đàn ông trăng hoa và bạc tình, nhưng sự thật vẫn là sự thật, hắn đã bắt ép một người phụ nữ phải phá thai, đang muốn tranh giành quyền nuôi con với cô ấy.

Hắn đối xử tốt với mình vì hắn coi mình là một người phụ nữ đặc biệt của hắn sao?

Thy Dung bỗng nhớ đến hình ảnh cười đùa thân mật của Bách Khải Văn với một cô gái trong bữa tiệc. Siết nhẹ điện thoại trên tay, Thy Dung lắc đầu cố xua bỏ những suy nghĩ rối rắm trong đầu, không muốn tự hành hạ mình trong một mớ hỗn độn không có lời giải đáp, đành phải từng bước từng bước tiến dần lên phía trước, không thể vì những khó khăn của hiện tại làm nhụt chí và không còn muốn bước đi tiếp nữa.

“Đang suy nghĩ điều gì? Đang nghĩ về Bách Khải Văn sao?”

Trác Phi Dương đột ngột lên tiếng, cắt ngang dòng hồi tưởng của Thy Dung.

Thy Dung giật nảy người, quay sang nhìn hắn.

“Tôi vẫn còn chưa nói rõ ràng với cô sao? Khi ở bên cạnh tôi thì không được phép nghĩ đến một người đàn ông khác, nếu không tôi sẽ trừng phạt cô.”

Trác Phi Dương lạnh lùng nói, đôi mắt thâm thúy đen sâu của hắn phát ra những tia sáng nguy hiểm như một con báo đang đi săn đêm.

Thy Dung thoáng rùng mình, hai tay nắm chặt lấy nhau, những lời nói của Trác Phi Dương khiến Thy Dung vừa mừng vừa sợ, có cảm giác mình đang đi

trên một chiếc thuyền hoa làm bằng giấy, chiếc thuyền ấy tuy rằng rất đẹp, nhưng cũng sẽ bị sóng nhanh chóng đánh vỡ tan. Tình cảm mà Trác Phi Dương dành cho Thy Dung cũng thế, cách cư xử xa cách và lạnh lùng của hắn không tạo được lòng tin của Thy Dung, nhiều khi Thy Dung thấy mình chẳng khác gì một đứa trẻ đang học đòi làm người lớn.

Trác Phi Dương đưa Thy Dung đến khách sạn nơi hắn đang thuê trọ.

Xe ô tô đỗ xích trước cửa khách sạn, từ trên tiền sảnh một bồi bàn nhanh chân bước xuống, ông ta mở bung dù, che cho Trác Phi Dương khỏi ướt.

Trác Phi Dương đóng cửa xe, chờ Thy Dung mở cửa xe bước xuống, mới cùng Thy Dung bước lên trên bậc thềm của khách sạn.

Người bồi bàn kéo chùm sắt, cán ô thu lại.

Thy Dung nhìn cánh cửa xoay của khách sạn, bồi rối tay nọ nắm lấy tay kia, thỉnh thoảng lại mân mê vạt váy, không biết có nên đi theo Trác Phi Dương vào khách sạn hay không. Bỗng dưng, Thy Dung thấy thật ngượng ngùng, gò má đã đỏ bừng lên, trái tim đập thật nhanh.

Trác Phi Dương nhìn quét qua chiếc váy ướt sũng nước mưa của Thy Dung.

“Theo tôi lên phòng, tôi sẽ yêu cầu phục vụ lấy quần áo cho cô thay.”

Thy Dung ngẩng mặt, nhìn Trác Phi Dương.

“Tôi...tôi nghĩ là đã đến lúc tôi phải đi về rồi.”

Thy Dung khẽ khom người, hơi cúi đầu, lịch sự nói: “Cảm ơn chủ tịch Trác đã cho tôi đi nhờ xe. Chào chủ tịch.”

Lời nói quá khách sáo, và biểu lộ sự xa cách của Thy Dung, đã chọc giận Trác Phi Dương.

“Cô muốn tôi dùng vũ lực lôi cô lên phòng?”

Đôi lông mày kiếm của Trác Phi Dương nhíu lại, thành một đường thẳng tắp, trong mắt hắn đang bắn ra những tia nhìn giận dữ.

“Tôi...” Lời nói bị nghẹn ứ trong cổ họng, dù có cố gắng thế nào, Thy Dung cũng không thể tỏ vẻ bình thản khi đối diện với Trác Phi Dương.

“Theo tôi đi lên phòng.”

Trác Phi Dương nắm lấy cánh tay Thy Dung kéo đi, bất chấp ánh mắt hiếu kỳ của mọi người xung quanh, dường như hắn cũng chẳng quan tâm họ nghĩ thế nào về hắn.

Thy Dung quá xấu hổ, đầu cúi thật thấp, cố tránh ánh mắt của mọi người chung quanh, chỉ mong họ không nhận ra mình là ai, nếu không Thy Dung chỉ còn nước đào một cái hố, sau đó nhảy xuống đó nấp đến khi nào họ quên đi chuyện này thì thôi.

Thư kí riêng của Trác Phi Dương bấm nút thang máy lên lầu sáu.

Thy Dung kinh ngạc khi biết được lần này hắn sang đây công tác cùng với cô thư kí xinh đẹp và trẻ trung của mình. Nhìn bộ váy màu đen bó sát vào người, lộ ra một thân hình gợi cảm và quyến rũ, khuôn mặt được trang điểm một cách hoàn mỹ, cô ta trông giống một nữ minh tinh điện ảnh.

Thy Dung không nhịn được lại liếc mắt nhìn Trác Phi Dương, so sánh hai người với nhau. Mặc dù không muốn chấp nhận sự thật tàn khốc, nhưng Thy Dung phải thừa nhận họ quá đẹp và xứng đôi với nhau, theo kiểu trai tài gái sắc. Nghĩ đến người lại ngắm đến ta, Thy Dung thấy mình nhỏ bé và đáng thương quá.

Trác Phi Dương để ý đến khuôn mặt buồn rầu và không vui của Thy Dung.

“Cô không hài lòng khi phải theo tôi đến đây?”

“Không, không phải.” Thy Dung vội xua tay. Làm sao mà không vui cho được, khi nào ngày mình cũng nghĩ và mơ về hắn. Chỉ có điều, mình liệu có xứng với hắn không, trong khi hắn có tất cả, mình lại chẳng có gì cả, tính cách của mình quá trẻ con, không hợp với một người có tính cách trầm ổn và dày dặn kinh nghiệm như hắn?

“Không được nghĩ ngợi lung tung.” Trác Phi Dương lạnh lùng ra lệnh, hàng lông mày của hắn càng lúc càng nhíu chặt, chứng tỏ hắn đang vô cùng tức giận.

Thy Dung bất giác nhích người dần về phía thành thang máy, không dám đứng quá gần hắn.

Hành động vô thức của Thy Dung nằm gọn trong đáy mắt của Trác Phi Dương.

Cô gái nhỏ này là đang sợ hãi mình sao? Trác Phi Dương không khỏi tự hỏi lòng, hắn biết bản thân không thể học được cách chăm sóc người khác một cách dịu dàng và ân cần, cũng không biết dùng lời nói ngọt ngào để biểu lộ thành ý của mình, hắn luôn dùng hành động để chứng minh điều ấy. Phải chăng vì thế, nên cô bé mới sợ hắn, không muốn thân cận với hắn?

Cô thư kí của Trác Phi Dương nhìn Thy Dung bằng ánh mắt thù địch, trong đáy mắt của cô ta đang bốc cao lên hai ngọn lửa, muốn thiêu đốt chết Thy Dung.

Thy Dung sững sốt, ngơ ngác nhìn cô ta, không hiểu vì sao cô ta lại nhìn mình bằng đôi mắt thù địch như thế. Thy Dung nhớ, mình chưa từng đắc tội với cô ta.

Được hay... Thy Dung chuyển tầm nhìn sang Trác Phi Dương. Bỗng dưng, Thy Dung hiểu ra tất cả, người phụ nữ này cũng thâm thương trộm nhớ Trác Phi Dương. Vì vậy, cô ta không muốn bất cứ cô gái nào được phép lại gần Trác Phi Dương trong nửa bước, không muốn hấn nắm tay, đối xử ân cần và quan tâm đến bất cứ ai. Không may cho Thy Dung, khi được Trác Phi Dương để mắt đến.

Thy Dung không khỏi cười khỏ, thấy cực kì bất đắc dĩ. Nếu Trác Phi Dương đã thừa nhận có tình cảm với mình, Thy Dung sẽ cực kì cao hứng, cùng tranh đua cao thấp với cô ta, nhưng... Thy Dung thờ dãi, không muốn nghĩ thêm gì nữa. Cô ta muốn hiểu lắm, thì mặc kệ cô ta đi.

Căn phòng 601 mà Trác Phi Dương thuê là một căn phòng rộng nhất trong khách sạn, chuyên dành cho khách VIP.

Thy Dung kinh ngạc, tròn xoe mắt nhìn đồ nội thất sang trọng và đắt tiền trong căn phòng. Căn phòng này sẽ trở nên bình thường nếu không có những bức tranh treo tường, mà theo Thy Dung được biết, giá trị của nó lên đến mấy triệu dola.

Thy Dung không hiểu một căn phòng trong khách sạn dành cho khách thuê trọ, đâu cần phải treo những bức tranh đắt tiền như thế kia. Quản lý trong khách sạn không sợ bị mất đồ sao, dù những người có đủ khả năng để trả tiền cho căn phòng theo kiểu này đều là những người giàu có, thậm chí có người là tỉ phú, nhưng lòng tham của con người vốn vô đáy, không cần biết họ có giàu hay không.

“Lại đang suy nghĩ đến điều gì?”

Trác Phi Dương thấy Thy Dung ngơ ngác đứng một chỗ, dáng vẻ suy tư. Kể từ lúc gặp lại hấn, cô ấy đã không còn cười tươi như trước kia. Là do hấn quá đáng ghét và đáng sợ nên cô ấy không còn cười với hấn nữa sao?

Nghĩ như thế, Trác Phi Dương không khỏi đau lòng, và thấy cực kì không vui.

“Chú... chủ tịch...” Thy Dung ngượng ngùng, ấp úng nói: “Cũng... cũng đã khuya rồi, tôi thật sự cần phải về.”

“Về đâu?” Trác Phi Dương lạnh giọng: “Về khách sạn với Bách Khải Văn sao?”

Này đây có thể được gọi là ghen tuông không nhỉ? Thy Dung rất muốn tin điều này là sự thật, nhưng lại không dám hy vọng, sợ hy vọng càng nhiều, thất vọng lại càng lắm.

“Cộc, cộc” Đứng vào lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên.

Trác Phi Dương đi ra mở cửa.

Cô thư kí cầm một bộ váy trên tay, chậm rãi bước vào trong phòng. Hình như cô ta rất ghét phải phục vụ Thy Dung, nên cô ta tặng cho Thy Dung một ánh mắt giết người, môi mím chặt.

Thế nhưng, khi quay lại nhìn Trác Phi Dương, cô ta lại cười ngọt ngào, dịu dàng nói: “Chủ tịch, em đã nhờ nhân viên trong khách sạn lấy đồ cho chủ tịch rồi đây.”

Thy Dung chỉ còn biết lắc đầu kêu khổ, ngoài ra không biết phải làm gì. Nếu muốn, Thy Dung có thể hạ gục cô ta chỉ bằng một thế võ bất cứ lúc nào, nhưng đánh cô ta để làm gì, cô ta cũng chỉ vì quá thâm mến Trác Phi Dương, nên mới ghen tuông khi Trác Phi Dương đối xử ân cần và thân thiết với một cô gái trẻ khác, mà không phải là mình.

Trác Phi Dương cầm lấy chiếc váy trên tay cô thư kí.

“Không còn việc gì nữa, cô về phòng nghỉ ngơi đi.”

Trác Phi Dương lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

Cô thư kí mặc dù không muốn nhưng trước giọng nói và đôi mắt không có độ ấm của hấn, đành phải tiu ngưu rồi khỏi phòng. Trước khi đi, cô ta lại không quên tặng cho Thy Dung một ánh mắt sắc bén như dao. Nếu ánh mắt kia có thể giết chết người, sợ rằng Thy Dung đã bị cô ta giết không dưới 2,000 lần.

Thật là dữ tợn!

Thy Dung cảm thán, thấy số phận của mình thật xui xẻo, xui xẻo hết chỗ nói.

Trác Phi Dương đóng cửa phòng, cài khóa cửa.

Thy Dung bị hành động của Trác Phi Dương dọa cho suýt nhảy dựng và hét ầm lên. Thy Dung không hiểu lý do vì sao Trác Phi Dương lại khóa cửa

phòng. Hấn...hấn định làm gì, hấn là do sợ mình bỏ trốn nên mới khóa cửa lại sao, hay là.....?

Thy Dung đàn người, thật sự không hiểu được dụng ý của người đàn ông thâm trầm và cao ngạo này.

“Đi tắm rửa và thay quần áo đi.”

Trác Phi Dương chìa tay, đưa chiếc váy màu tím nhạt cho Thy Dung.

Thy Dung giặt mình, hết nhìn chiếc váy trên tay hấn, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh như băng của hấn.

Hấn không thể cười với mình một cái được sao? Hấn cư xử như vậy, cho mình cảm giác mình đang phạm tội lỗi gì lớn lắm. Phải ở bên cạnh một cái hằm băng thế này, thật không dễ chịu một chút nào cả.

“Còn không mau đi đi. Muốn bị bệnh cảm cúm sao?”

Trác Phi Dương bắt đầu nổi nóng. Hấn ngàn vạn lần cũng không muốn bị cô gái nhỏ này điều khiển cảm xúc và suy nghĩ của hấn. Trước kia khi mới gặp Thy Dung trong trang phục của con trai, với cái tên Phong Đạt, hấn chưa bao giờ thấy vui vẻ như thế. Dần dần, hấn có tình cảm với Thy Dung lúc nào không hay. Vào thời điểm đó, hấn vô cùng khiếp sợ khi tưởng mình là một kẻ biến thái vì đã thích một đứa bé trai, nhưng sau khi phát hiện ra Phong Đạt là con gái, có tên thật là Thy Dung, hấn vừa mừng vừa sợ. Mừng vì giới tính của hấn không có vấn đề, sợ vì hấn không ngờ mình lại rung động thêm một lần nữa, lại có thể chấp nhận một cô gái khác bước vào cuộc đời mình.

Hấn đã chạy trốn tình cảm của chính mình hơn một tuần, cho đến khi hấn nhận được tin Thy Dung đang vui vẻ nắm tay cùng Bách Khải Văn đi du lịch sang Las Vegas. Đến lúc này, hấn không thể còn ngồi im được nữa. Hấn chẳng những muốn cạnh tranh công bằng với Bách Khải Văn, còn muốn Thy Dung toàn tâm toàn ý yêu hấn, không nghĩ về Bách Khải Văn nữa. Nếu không, hấn sẽ nổi điên lên, sẽ tự trách và dẫn vật bản thân mình ngu ngốc khi để vượt mất cơ hội lần thứ hai.

Thy Dung run run đón lấy chiếc váy màu tím nhạt trên tay Trác Phi Dương, tự hỏi mình nên làm gì bây giờ, nên ngoan ngoãn nghe lời hấn đi tắm rửa và thay quần áo, hay là nên tông cửa bỏ chạy mất dạng, không bao giờ xuất hiện trước mặt hấn nữa?

“Còn không mau đi đi.” Thanh âm của Trác Phi Dương cao lên vài phần, hấn thật sự đã sinh khí.

Thy Dung cúi đầu, buồn bã xoay người tiến đến cánh cửa phòng tắm, cách nói chuyện của Trác Phi Dương chẳng khác gì coi Thy Dung là một đứa trẻ con để hò sai và dạy bảo.

Khi cánh cửa phòng tắm đóng lại, nhốt thân hình nhỏ nhắn của Thy Dung bên trong, Trác Phi Dương bối rối vuốt tóc, hấn thì thầm chửi nhỏ: “Chết tiệt, mình đã tổn thương cô bé mất rồi. Không biết cô bé có còn thích mình không nữa, hay là cô bé đã ghét mình mất rồi?”

Cánh cửa phòng tắm vừa mới đóng lại, ngay lập tức được một bàn tay trắng muốt mở ra, Thy Dung thập thò đứng cạnh cửa, ngượng ngùng hỏi: “Chủ tịch, anh không phiền nêu tôi sử dụng xà bông và dầu gội đầu của anh chứ?”

Trác Phi Dương sững sờ nhìn Thy Dung, ngừng tất cả các động tác, cứng ngắc trả lời: “Được, cô dùng đi.”

“Cảm ơn.” Thy Dung nhovn miệng cười, sau đó nhẹ nhàng khép cánh cửa lại.

Cô ấy vừa mới cười sao?

Trác Phi Dương vẫn chưa lấy lại được thần trí. Hấn đã mong Thy Dung cười với hấn như trước kia biết bao.

Khóe môi Trác Phi Dương từ từ cong lên, một nụ cười dịu nhẹ, ấm áp như nắng mai nở trên môi hấn.

o-0-o

Thy Dung diện một chiếc váy màu tím nhạt do Trác Phi Dương cử người đi mua cho, mở cánh cửa phòng tắm, bước ra ngoài, vừa đi vừa dùng khăn bông lau khô tóc.

Trác Phi Dương ngồi trên ghế sa lông màu nâu, trên mặt bàn kính đặt một ly rượu vang màu tím sẫm, tay hấn đang cầm một ly rượu.

Thy Dung thấy khuôn mặt hấn hơi trầm buồn, hình như hấn đang gặp phải vấn đề gì đó bế tắc, khó giải quyết.

Nghe thấy tiếng bước chân uyển chuyển, vang lên nhẹ nhàng như tiếng lá rơi của Thy Dung, Trác Phi Dương quay lại nhìn.

Thy Dung đẹp dịu dàng và nữ tính trong chiếc váy màu tím nhạt, do vừa mới tắm xong, cả cơ thể đều mang theo một mùi hương thơm ngát và tinh khiết.

Lần đầu tiên trong đời sau 18 năm, Trác Phi Dương mới ngắm nhìn một cô gái kĩ đến như vậy. Hấn nhìn từ đầu xuống chân Thy Dung. Nếu nói rằng hấn không có một chút động tâm, không hề rung động mỗi khi trông thấy Thy Dung là nói dối. Hấn đã thích Thy Dung, thật lòng thích Thy Dung, tình cảm này không dễ phai nhòa, mà càng ngày càng trở nên sâu đậm hơn trước.

“Đã tắm xong rồi?”

“Vâng.”

Bị ánh mắt thâm thúy của Trác Phi Dương nhìn từ đầu xuống chân, Thy Dung thấy gai hết cả người, mặt không tự chủ được đã đỏ bừng lên, ngay cả lỗ tai cũng hồng.

“Đã ăn cơm tối chưa ?” Trác Phi Dương đều giọng.

“Dạ...” Thy Dung định nói là đã ăn rồi, nhưng cái bụng đói đã phản bội lại chủ nhân, những tiếng ục ục đã nói lên tất cả.

Trác Phi Dương hơi hơi nhú mồm, nén giận hỏi: “Cô đã không dùng bữa bao lâu rồi.”

Thy Dung vừa xấu hổ vừa quẫn bách, run giọng đáp: “Từ...từ chiều.”

“Ngồi xuống đây đi, tôi sẽ gọi bữa tối cho hai chúng ta.”

“Chủ tịch vẫn còn chưa ăn cơm tối ư ?” Thy Dung không nhịn được đã ngẩng đầu nhìn Trác Phi Dương, buột miệng hỏi. Khi lời nói đã phát ra khỏi miệng, Thy Dung tự mắng mình ngu ngốc, hỏi một câu thật dư thừa.

Trác Phi Dương không nói gì, hần mở điện thoại, nói đôi ba câu với đầu bếp làm việc trong khách sạn. Nói xong, hần cúp máy.

Thy Dung ngượng ngùng chọn một chỗ đối diện với Trác Phi Dương, sợ bị đôi mắt lạnh như băng của hần chiếu rọi trúng, liền chuyển dịch về một góc trên ghế sofa.

Thy Dung không biết hành động ngốc nghếch của mình đã chọc giận Trác Phi Dương. Hần cho rằng Thy Dung đang sợ hần, không muốn ở cùng một chỗ với hần.

“Cô muốn trở về khách sạn với Bách Khải Văn, đang lo lắng cho hần ?”

Trác Phi Dương không muốn ghen tuông, không muốn nhắc đến tên của Bách Khải Văn, nhưng không hiểu vì sao chỉ cần Thy Dung cư xử một cách khác sáo, và thập phần xa lạ với hần, hần lại không thể không chế được tức giận và bực bội lúc nào cũng trực chờ muốn bùng nổ trong người.

“Không phải.” Thy Dung lắc đầu đáp: “Tôi chỉ sợ làm phiền chủ tịch, khiến chủ tịch không vui.”

“Tại sao tôi lại không vui ? Nếu tôi không muốn nhìn thấy cô, hay không muốn có bất cứ quan hệ gì với cô, tôi sẽ không đề nghị hẹn hò với cô, cũng không mang cô về đây.”

“Thật sao ?” Thy Dung không nén được vui mừng hỏi.

“Tuổi tác của tôi và cô chênh lệch nhau quá lớn. Cô mới hơn 18 tuổi một chút, tôi đã hơn 40 tuổi rồi. Thích một người như tôi, sẽ thiệt thòi cho cô.”

Trác Phi Dương chân thành bảo Thy Dung: “Cô hãy suy nghĩ cho kĩ, nếu cô chấp nhận hẹn hò với tôi, cô sẽ không còn đường lui nữa đâu. Vì một khi tôi đã quyết định chọn lựa một ai, tôi sẽ không thay đổi quyết định của mình, cũng không cho phép người đó phản bội và lừa dối tôi.”

Những lời chân thành và áp áp của Trác Phi Dương đã khiến trái tim Thy Dung tan chảy, cảm động muốn rơi lệ.

Thy Dung nghẹn ngào nói: “Chỉ cần anh chấp nhận tình cảm của tôi, thì tôi không còn mong mỏi nào hơn. Nếu tôi để ý đến sự chênh lệch tuổi tác giữa hai chúng ta, tôi đã không thích anh, không tỏ tình với anh.”

Thy Dung siết chặt hai tay, lo sợ hỏi Trác Phi Dương một vấn đề quan trọng: “Chủ tịch sẽ...sẽ không vì cho rằng tôi là một đứa trẻ con mà coi thường và không chấp nhận tôi chứ ?”

“Tôi tưởng cô chê tôi già và khó tính ?” Trác Phi Dương nheo mắt nhìn Thy Dung, trên môi nở một nụ cười nhẹ.

Thy Dung bật cười, vừa cười vừa khóc, hạnh phúc ủa về như mật ngọt của hương hoa, trái tim đang khiêu vũ trong lồng ngực. Cuối cùng Thy Dung cũng đã có được đáp mà mình mong mỏi từ lâu.

Hoài Thương đã mất tích được hơn ba ngày, không hề có một chút tin tức. Tất cả những thám tử mà Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh cử đi đều không thu được một chút thông tin khả quan nào.

Người cung cấp thông tin cho báo chí, viết và đăng bài về ông Gia Huy là một người đàn ông bí ẩn. Anh ta không xuất hiện một cách lộ diện, mà giả giọng gọi điện đến từng tòa soạn, vừa cung cấp tư liệu vừa cho bọn họ một số tiền lớn, nhằm thúc đẩy nhanh quá trình in ấn và xuất bản báo ra thị trường.

Bây giờ thông tin liên quan đến quá khứ của ông Gia Huy tràn lan trên các phương tiện thông tin đại chúng, nhà nhà đều đọc báo và xem ti vi, ngay cả một đứa trẻ nhỏ hơn 10 tuổi cũng biết sơ qua về quá khứ không mất tốt đẹp của ông Gia Huy.

Bọn sinh viên đại học và cao đẳng còn làm hẳn một bài về về ông Gia Huy, người lớn phi nhỏ và chửi rủa ông Gia Huy thậm tệ, đối thủ của tập đoàn

Hoàng Thị lại thấp phần vui sướng khi người khác gặp họa. Chỉ cần tập đoàn Hoàng Thị sụp đổ, có nhiều tập đoàn nhỏ bị tập đoàn Hoàng Thị chèn ép, sẽ ngóc đầu dậy, những tập đoàn lớn sẽ phát lên như điều gặp gió.

Trong cuộc chiến tranh giành quyền lực và kim tiền này, thương trường chính là máu và nước mắt. Một tập đoàn bị sụp đổ sẽ là cơ may có một không hai cho những tập đoàn khác.

Cổ phiếu liên tiếp bị sút giá, các đối tác xin rút vốn đầu tư, nhiều dự án lớn bị hủy bỏ, tập đoàn Hoàng Thị đang đứng trước nguy cơ bị phá sản.

Hoàng Tuấn Kiệt vừa lo cho con gái, vừa phải điên đầu lo giải quyết rắc rối của công ty. Mấy ngày vừa qua, hắn không chợp mắt được một chút nào, trong đầu hắn lúc nào cũng vang lên tiếng gọi kêu cứu của Hoài Thương. Hắn lo Thy Dung ở bên Mỹ cũng không được an toàn vì thế đã bí mật cử người sang bên ấy bảo vệ cho con gái. Hắn không dám nói chuyện phiền phức mà gia đình và công ty mới gặp phải cho Thy Dung, ông Gia Huy và bố mẹ vợ biết, vì sợ cả ba sẽ lo lắng, sẽ ngay lập tức mua vé máy bay về nước.

Hoàng Tuấn Kiệt sẽ an tâm hơn khi người thân được an toàn. Hắn không muốn bất cứ ai trong gia đình gặp nguy hiểm, một mình Hoài Thương bị bắt cóc đã vượt quá sức chịu đựng của hắn rồi.

Chín giờ sáng, nhà họ Hoàng lại nhận được một phong bì màu trắng thứ hai.

Tất cả mọi người trong nhà đều túm tụm lại một chỗ, quây quần ngồi cạnh nhau trên ghế sofa trong phòng khách.

Hoàng Tuấn Kiệt run run, siết nhẹ chiếc phong bì màu trắng trong tay, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi. Khuôn mặt đẹp trai, nam tính của hắn đã nhuốm sắc màu ảm đạm, chỉ có đôi mắt của hắn là vẫn còn sáng và tỉnh anh.

Nhẹ nhàng xé bỏ lớp giấy bao trên mép phong bì, Hoàng Tuấn Kiệt hồi hộp hé mở miệng phong bì. Bên trong có một tờ giấy gấp làm đôi, và sáu bức ảnh.

Tú Linh bật chặt miệng, nước mắt thấm ướt qua kẽ ngón tay.

Vũ Gia Minh vỗ nhẹ vào vai vợ, dịu dàng trấn an: “Em đừng khóc, mọi chuyện rồi sẽ qua cả thôi.”

Tú Anh ngồi bên cạnh Vũ Gia Minh. Nó tuy hầy còn trẻ, nhưng cũng phần nào hiểu được người thân trong gia đình đang gặp phải nguy hiểm và khó khăn gì.

Khánh Sơn ngồi dựa người ra sau ghế, trong lòng hắn cũng đang lo lắng cho tính mạng của Hoài Thương, cũng thương xót cho hoàn cảnh không may của gia đình bác Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoài Thương và Thy Dung lớn lên với hắn từ nhỏ, cả ba lại bằng tuổi nhau, do đồng trang lứa nên hiểu nhau hơn, mối quan hệ chẳng khác gì bạn bè, có đôi khi Khánh Sơn còn coi Thy Dung và Hoài Thương là hai đứa em gái dễ hồ sai và bất nết, hắn chưa bao giờ coi cả hai là chị họ của mình.

Nay Hoài Thương gặp nạn, tình thân máu mủ trong hắn sống dậy. Nếu có thể, hắn cũng muốn góp một phần nhỏ sức lực trong việc tìm kiếm tung tích của Hoài Thương.

Thư Phàm đã gầy đi trông thấy, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi bị cắn đến trắng bệch, đôi mắt phảng phất buồn rầu và ưu tư.

Nếu Hoài Thương có mệnh hệ gì, Thư Phàm sợ rằng mình sẽ đau buồn mà chết. Thư Phàm đã mất đi một đứa con trai rồi, Thư Phàm không muốn mất thêm một đứa con nữa.

Thật ra, Thư Phàm sinh ba, không phải là sinh đôi. Thư Phàm sinh được hai gái và một trai, đứa bé trai kia mệnh bạc, chỉ sống được đến năm lên tám tuổi thì mất, vì sự kiện đau buồn này, Thy Dung đã ăn mặc như con trai và lấy tên của anh trai mình là Phong Đạt.

Thư Phàm không muốn con bé tự trách mình, không muốn nó phải thay anh trai nó báo hiếu cho mình, nhưng con bé vẫn ương bướng muốn làm theo ý mình. Cũng may, đến sinh nhật năm 18 tuổi, nó đã quay về đúng giới tính thật của mình.

Đã có rất nhiều lần, Thư Phàm muốn khuyên Thy Dung đừng tự trách bản thân mình, nhưng mỗi lần nhắc đến tên của đứa con trai đã mất, cả Thy Dung và Thư Phàm đều khóc, lời nói nghẹn ứ trong cổ họng. Sự ra đi của Phong Đạt, vĩnh viễn là một nỗi đau không dễ xóa nhòa đối với gia đình nhà họ Hoàng, nhất là đối với Thy Dung.

Hoàng Tuấn Kiệt lôi sáu bức ảnh và bức thư ra khỏi chiếc phong bì màu trắng.

Lần này ngoài nhận được một chiếc phong bì màu trắng, Hoàng Tuấn Kiệt còn nhận được một chiếc hộp nhỏ được giấu kín.

Mọi người chụm đầu xem.

Sáu bức ảnh đều chụp cảnh Hoài Thương bị trói vào một cây cột gỗ, khuôn mặt của cô nhóc hơi nhợt nhạt, đôi mắt bàng hoàng kinh sợ, tóc tai tán loạn, hình như đã nhìn thấy một thứ gì đó rất khủng khiếp.

Tú Linh khóc nức lên, ôm chặt lấy hai vai của chồng.

Vũ Gia Minh chưa xót, một tay vòng qua eo vợ, một tay vỗ nhẹ vào lưng.

Thư Phàm cắn chặt môi, cổ ngăn những giọt lệ đang trực trào trên khóe mắt.

Hoàng Tuấn Kiệt ôm lấy vai vợ, một câu cũng không nói, nhưng vòng tay ấm áp, ánh mắt chất chứa yêu thương và lo lắng của hắn đã nói lên tất cả, tình cảm mà hắn dành cho Thư Phàm và hai đứa con lúc nào cũng đầy, chưa bao giờ vơi.

Thư Phàm cảm nhận được nỗi lo lắng và phiền muộn của hắn, cũng hiểu hắn đang rơi vào tình thế khó xử thế nào. Hắn đang đứng giữa ngã ba đường. Nếu hắn gọi điện cho ông Gia Huy, yêu cầu ông thực hiện đúng theo những gì mà tên bắt cóc kia nói, như thế chẳng khác gì chính tay hắn hủy đi danh dự của bố hắn, có thể vì điều này căn bệnh tim của ông Gia Huy sẽ đến mức độ cuối cùng, và biết đâu ông sẽ đột quỵ mà chết.

Nhưng nếu ông Gia Huy không tổ chức một buổi họp báo và chính thức thừa nhận tất cả mọi tội lỗi của mình, tính mạng của Hoài Thương chỉ còn tính theo từng ngày và từng giờ.

Vũ Gia Minh cầm lấy tờ giấy trên mặt bàn kính.

Giống như lần trước, hắn đọc to cho cả nhà nghe.

“Hoàng Tuấn Kiệt, Bạch Thư Phàm !

Tôi đã cho các người thời gian để sắp xếp mọi chuyện, nhưng các người lại chần chờ không dám quyết.

Nếu các người dám thử thách lòng kiên nhẫn của tôi, tôi chẳng những khiến cho công ty các người sụp đổ, mà tính mạng của con gái các người cũng sẽ vĩnh viễn biến mất.

Hãy suy nghĩ cho thật kỹ !

Một bên là tình cha con, một bên là tình phụ mẫu, nên chọn lựa như thế nào là việc của các người. Tôi cho các người thời hạn từ hôm nay đến ngày mai. Nếu vẫn còn chưa tổ chức họp báo, thì hãy chuẩn bị tinh thần mà lượm xác của con gái các người đi.

Chắc các người đang nhớ thương và lo lắng cho đứa con gái bị bắt cóc lắm nhỉ ? Để thỏa mãn lòng mong mỏi của các người, tôi gửi cho các người một ít tóc của cô ta làm kỉ niệm.

Nên nhớ, nếu vẫn còn cố tình kéo dài, hàng ngày tôi sẽ gửi một bộ phận trên cơ thể của cô ta cho các người.

Nếu cô ta có chết vì đau đớn, tất cả cũng tại các người, đừng đổ lỗi cho người khác.”

Dưới góc trái của tờ giấy vẫn là dấu ấn hình một con roi màu đen quen thuộc.

Vũ Gia Minh kết thúc vai trò người đọc của mình.

Mọi người trong phòng đều im phăng phắc, kinh hoàng nhìn lọn tóc màu đen trên tay Hoàng Tuấn Kiệt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lọn tóc này được cắt từ mái tóc dài đến ngang vai của Hoài Thương.

Thư Phàm vì không thể ngăn được dòng lệ lúc nào cũng trực trào trên khóe mắt của mình, đã khóc như mưa, nhào vào lòng chồng mà khóc.

Tú Linh gần như ngất đi. Kể từ khi Thy Dung và Hoài Thương được sinh ra, Tú Linh đã coi hai đứa là con gái của mình. Con gái gặp nạn, một người mẹ yếu đuối và nhu nhược như Tú Linh làm sao chịu được cú sốc quá lớn như thế này.

Tú Anh khóc theo Thư Phàm và Tú Linh, thấy mẹ bị ngất, đã sợ hãi gọi to: “Mẹ, mẹ ơi, mẹ không sao chứ ?”

Vũ Gia Minh hốt hoảng, liền bế Tú Linh lên lầu.

Thư Phàm mặc dù đau lòng muốn chết, nhưng vì lo cho sức khỏe của em gái, đã cố gắng nén lệ bi thương, theo Vũ Gia Minh lên lầu.

Tú Linh cần được tiêm thuốc và tiếp nước. Mấy hôm nay, Tú Linh ngày nào cũng khóc, không ăn uống được gì, sức khỏe vốn đã yếu kém sẵn, nay vì chuyện không may này lại càng trở nên tiều tụy và ốm yếu hơn.

Cũng may, Thư Phàm kiên cường và tỉnh táo hơn Tú Linh, đã cố gắng chống cự đến cùng.

Để Thư Phàm và Tú Anh chăm sóc cho Tú Linh, Vũ Gia Minh quay trở xuống lầu, còn nhiều việc dang dở đang chờ hắn giải quyết. Gia đình nhà Hoàng Tuấn Kiệt xảy ra chuyện không may, hắn không thể khoanh tay đứng nhìn, mà không chịu giúp gì.

Di Lý bung thức ăn và đồ uống cho Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt và Khánh Sơn.

“Tuấn Kiệt, cậu đoán kẻ bắt cóc Hoài Thương sẽ có hành động gì tiếp theo ?”

Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi ngồi dựa ra sau ghế, tay cào vào tóc: “Tôi đoán hẳn sẽ tiếp tục dùng Hoài Thương để uy hiếp tôi, sẽ hành động một cách ác liệt hơn, sợ rằng vào lúc này nếu tôi không có quyết định sáng suốt, tôi sẽ vĩnh viễn mất đi Hoài Thương và bỏ tôi.”

Vũ Gia Minh vươn tay, vỗ nhẹ vào vai Hoàng Tuấn Kiệt như muốn động viên hẳn hãy cố lên.

“Tôi tin rằng nhất định chúng ta sẽ tìm ra cách. Máy thám tử mà chúng ta cử đi sẽ nhanh chóng có kết quả thôi.”

“Tôi cũng mong như vậy, mong họ nhanh chóng tìm được một chút thông tin liên quan đến kẻ cung cấp thông tin của bố tôi cho bọn báo chí, chỉ cần tìm được kẻ đó ai, chuyện này sẽ dễ dàng giải quyết hơn nhiều.”

Vũ Gia Minh nhếch mép cười lạnh: “Đã đến lúc sử dụng thủ đoạn rồi.”

“Ý của cậu là gì?” Hoàng Tuấn Kiệt kinh ngạc nhìn Vũ Gia Minh.

Nụ cười trên môi Vũ Gia Minh trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết, mắt hẳn phát ra những tia nhìn của một con thú đang đi săn mồi: “Nếu không thể sử dụng được cách ôn hòa, thì dùng vũ lực. Tôi không tin bọn báo chí kia không sợ chết, chỉ cần dí súng vào đầu bọn họ, họ sẽ phải phun hết ra cả thôi.”

Hoàng Tuấn Kiệt thờ dãi: “Làm như thế liệu có ổn không? Cậu nên nhớ chuyện này liên quan mật thiết đến báo chí, chỉ cần hành động thiếu suy nghĩ một chút, chẳng những không cứu vãn được tình hình, còn khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn.”

Khánh Sơn ngồi im từ nãy đến giờ, đột nhiên xen vào: “Cháu ủng hộ ý kiến của bố cháu. Bọn phóng viên báo chí kia chỉ là bọn lừa ra nạng, nếu bọn họ không muốn uống rượu mừng thì cho bọn họ nếm mùi rượu phạt, phải dọa cho bọn họ một trận thật đáng sợ, để xem bọn họ có chịu hợp tác không?”

Vũ Gia Minh hài lòng vỗ vai con trai: “Không hổ danh là con trai của bố. Phải như thế chứ.”

Hoàng Tuấn Kiệt vừa buồn cười vừa bực mình, trừng mắt nhìn cả hai: “Hai người làm ơn đừng kẻ tung người hứng nữa có được không? Còn không mau nói ra kế hoạch đi.”

Và thế là, ngay trong buổi sáng hôm đó, hai bố con Vũ Gia Minh đã trở thành quân sư của Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt không phải là một kẻ ngu dốt, hẳn rất thông minh. Nếu không, hẳn không thể đưa tập đoàn Hoàng Thị phát triển lớn mạnh như hiện giờ, chỉ vì hẳn sống ngay thẳng, không thích làm những khuất tất, nên không muốn sử dụng thủ đoạn tàn độc với người khác. Nhưng trong nhiều việc, có đôi khi không thể cứ mãi là một chính nhân quân tử.

Tối hôm qua ngủ muộn, bây giờ sáng hôm sau Thy Dung mới tỉnh ngủ.

Trác Phi Dương ngủ trên ghế sofa, Thy Dung ngủ trên giường. Trước lúc đi ngủ, Thy Dung đã yêu cầu để cho mình ngủ trên ghế sofa, còn hẳn ngủ trên giường, nhưng Trác Phi Dương từ chối. Hẳn nói không thể để một cô gái phải nhường một chàng trai ngủ trên giường, còn mình phải chịu khổ ngủ trên ghế sofa. Về điểm này, Thy Dung đã rất cảm kích Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương đã dậy được một lúc, đã gọi sẵn đồ ăn sáng, chỉ cần Thy Dung tỉnh dậy là có thể dùng bữa.

Thy Dung hơi ngượng ngùng khi vừa mới mở mắt vào buổi sáng đã trông thấy khuôn mặt đẹp trai và nam tính của người đàn ông, mà mình thầm thương trộm nhớ từ lâu.

Nhìn đồng hồ quả lắc treo trên tường, thấy kim giờ đã chỉ đến gần con số tám, Thy Dung xấu hổ đỏ bừng mặt, vội vén gọn chăn, chống tay ngồi dậy.

Trác Phi Dương đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, một tay cầm báo, một tay nâng tách cà phê lên môi, vừa thưởng thức cà phê vừa đọc báo buổi sáng.

Thư Phàm rón rén đi lướt qua chỗ Trác Phi Dương đang ngồi, lòng thầm cầu mong hẳn không phát hiện ra mình đã dậy, nếu có thể nhanh chóng chuồn ra khỏi đây thì tốt.

“Đã dậy rồi?”

Mặc dù vẫn chăm chú đọc báo, Trác Phi Dương vẫn biết Thy Dung đã tỉnh ngủ và đang rón rén đi như một con mèo qua chỗ hẳn đang ngồi.

Thy Dung đứng khựng lại, mặt đỏ tai hồng, gãi đầu, đáp nhỏ xú: “Vâng.”

Tiếp theo, giả vờ bình thản như không có chuyện gì, gượng nở một nụ cười: “Chủ tịch, chúc một buổi sáng tốt lành.”

Trác Phi Dương ngay lập tức ngẩng mặt lên nhìn Thy Dung, cố nén cười hỏi: “Đêm qua ngủ ngon chứ?”

Thy Dung chột dạ, nghĩ thầm: “Trước đây, mẹ và em gái thường nói mình hay nói mớ trong khi ngủ, còn hay đạp bõ chần nữa. Không phải tối hôm qua, mình lại làm trò hề cho hẳn xem chứ? Hu hu hu... xấu hổ quá... mình phải mau rời khỏi đây mới được.”

“Chủ tịch...” Thy Dung mân mê vạt áo, đầu cúi thấp, ngượng ngùng nói: “Tôi đã làm phiền chủ tịch cả một đêm rồi, đã đến lúc tôi phải về.”

Nụ cười trên môi Trác Phi Dương tắt, hần cười nhạt hỏi: “Cô nôn nóng muốn nhanh được về bên cạnh Bách Khải Văn thế kia à ? Tôi tưởng cô nói cô thích tôi, muốn hẹn hò với tôi ?”

Thy Dung lắc đầu quầy quậy, đáp: “Không phải, tôi không hề nôn nóng muốn nhanh được về bên cạnh Bách Khải Văn, chỉ là tôi thấy ngại khi quấy rầy chủ tịch nhiều quá thôi.”

“Đi đánh răng rửa mặt đi, sau đó chúng ta còn phải ăn sáng nữa. Thức ăn tôi đã gọi xong cả rồi.” Lời nói của Trác Phi Dương đã hòa nhã hơn trước. Hần mong Thy Dung không lừa dối hần, nếu không trái tim chưa hàn gắn được vết thương trong quá khứ, sẽ vỡ tan tành thành từng mảnh vụn.

Thy Dung mở cửa phòng tắm, đi đánh răng rửa mặt theo yêu cầu của Trác Phi Dương.

Bữa sáng hôm nay, Trác Phi Dương gọi toàn những món ăn cao cấp và đắt tiền.

Thy Dung nhìn mà hoa cả mắt. Tuy không phải lần đầu tiên được thưởng những món ăn sơn hào hải vị, nhưng những món ăn trông ngon mắt và được nấu nướng một cách công phu thế này, thì đây là lần thứ nhất Thy Dung mới được nếm thử.

Thy Dung và Trác Phi Dương đã đi ăn trưa với nhau mấy lần, nên cử chỉ của Trác Phi Dương đối với Thy Dung thập phần quen thuộc, tình cảm dành cho hần càng lúc càng sâu đậm.

“Ăn xong bữa sáng, muốn đi đâu chơi không ?”

Tao nhã nâng ly rượu lên môi, nhấp một ngụm nhỏ, Trác Phi Dương nhìn vào mắt Thy Dung.

Thy Dung kinh ngạc nhìn Trác Phi Dương không chớp, kích động vì sung sướng gần như hét lên, nhưng đến khi phát ra ngoài miệng lại thành những âm thanh run run: “Chủ... chủ tịch muốn đưa tôi đi chơi ?”

“Hẹn hò.”

Trác Phi Dương nhắc cho Thy Dung nhớ giao dịch của hai người.

Mặc dù giọng nói của hần vẫn không có một chút tình cảm, nhưng mà Thy Dung rất vui và hạnh phúc. Cuối cùng ước mơ được cùng Trác Phi Dương nắm tay nhau đi dạo dạo phố đã trở thành hiện thực.

Nhìn nụ cười rạng rỡ, tươi thắm như hoa hồng trên môi Thy Dung, Trác Phi Dương cũng cười theo Thy Dung, một nụ cười ấm áp và dịu nhẹ xuất hiện trên môi hần. Đây là lần thứ hai kể từ khi gặp lại, Trác Phi Dương cười với Thy Dung.

Ăn xong bữa sáng, Trác Phi Dương vì có việc bận, đã dặn Thy Dung ngồi đợi hần trong phòng, hần sẽ quay về trong ít phút.

Trong thời gian chờ đợi hần, Thy Dung vì buồn chán không có việc gì làm, đã cầm lấy tờ báo trên mặt bàn kính, đọc lướt qua mấy tiêu đề. Thật ra, báo Kinh tế của Mỹ cũng không có gì đáng để quan tâm.

Quá bồn chồn và hồi hộp chờ đợi giây phút được cùng Trác Phi Dương nắm nhau tay hẹn hò như một đôi tình nhân, trái tim Thy Dung đập rộn ràng trong lồng ngực, đi qua đi lại trong phòng khách sạn như một triết gia.

Thy Dung đi qua đi lại nhiều quá, nếu có một người ngồi trong phòng khách, sợ rằng người đó sẽ nổi khùng và bức bối quát Thy Dung, vì tội khiến cho họ đầu óc của họ bị choáng váng.

Thy Dung đi đến khi mỏi chân, trái tim cơ hồ cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vì bồn chồn và hồi hộp, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay.

“Đã gần 10 giờ sáng rồi, không biết anh ấy bận việc gì mà lâu về như thế ?”

Thy Dung buồn bực, có vẻ không vui.

“Không biết anh ấy có coi mình là một đứa trẻ không ?”

Thy Dung thờ dãi: “Chỉ chờ đợi anh ấy có gần một tiếng đồng hồ mình đã không chịu đựng được rồi, nếu anh ấy bắt mình phải chờ đợi cả một ngày, mình đã bị biến thành một tảng đá rồi còn gì. Không được mình phải tìm một thứ gì đó để làm, nếu không mình sẽ hóa điên lên mất.”

Thoáng nhìn thấy chiếc máy tính Laptop hiện Vaio màu xám đen của Trác Phi Dương trên mặt bàn gỗ gần cửa sổ, Thy Dung tiến lại gần.

Kéo ghế ngồi xuống, Thy Dung thuận tiện mở Laptop.

Màn hình xanh dương hiện lên, yêu cầu Thy Dung phải đánh mật khẩu. Đối với một hacker như Thy Dung mà nói, chuyện này chỉ dễ như lấy đồ trong túi của mình.

Chỉ bằng vài thủ thuật đơn giản, Thy Dung mở được máy tính của Trác Phi Dương.

Thy Dung le lưỡi, thì thầm trong miệng: “Nếu để Trác Phi Dương mà biết được mình xâm nhập vào hệ thống máy tính của hần một cách bất hợp pháp,

mình chết chắc rồi.”

Thy Dung cẩn thận đi ra đóng chặt cửa lại, nhón gón chân trở lại chiếc bàn gỗ như một tên trộm, mặc dù Trác Phi Dương đã có việc phải đi ra ngoài chưa về.

Đầu tiên, Thy Dung mở mấy file hình ảnh của hắn trong máy tính. Thật ra, Thy Dung chỉ hiếu kì muốn biết hắn đã lưu giữ hình ảnh của ai trong máy tính cá nhân thôi, ngoài ra không có mục đích gì cả.

Khi tấm hình hiện rõ trên màn hình, cả cơ thể Thy Dung đều đông cứng, hơi thở hỗn loạn. Gần 100 bức ảnh đều là hình ảnh của mẹ Thư Phàm.

Bàn tay cầm chuột của Thy Dung không thoát khỏi run lên, thân kinh căng thẳng, chua xót và thống khổ trong lòng vừa mới xẹp xuống lại bùng lên một cách dữ dội.

Thy Dung chỉ xem được hơn 10 bức ảnh, sau đó không còn dũng khí để xem tiếp nữa. Trên đời này có ai gặp phải chuyện oái oăm như Thy Dung không, tình địch của mình lại chính là mẹ ruột của mình, bóng ma trong quá khứ của Trác Phi Dương là Bạch Thư Phàm, đồng thời cũng là đối thủ lớn nhất của Thy Dung.

Ha...ha...ha...Thy Dung rất muốn cười to, nhưng cười không nổi, nước mắt làm mặt mày chất bờ môi.

Mỗi người đều có quá khứ của mình, Thy Dung cũng thế, ngay cả một lãng tử, sống phóng túng như Bách Khải Văn cũng không thể thoát khỏi hai chữ “số phận”

Thy Dung lau nước mắt, chuyển sang xem một file hình ảnh.

Hầu như tất cả file hình ảnh trong máy tính của Trác Phi Dương đều là hình ảnh của Bạch Thư Phàm.

Hắn vẫn còn yêu mẹ nhiều như thế sao ? Xem ra mình vĩnh viễn cũng không thể trọn vẹn có được trái tim của hắn. Giữa quá khứ và hiện tại, hắn chọn quá khứ, mình chỉ là một cái bóng mờ nhạt của hiện tại mà thôi.

Thy Dung bi thương, cười cay đắng, nước mắt tuôn ra như mưa, những giọt nước mắt mặn đắng, chứa sâu vào tim gan.

Quá chán nản và tuyệt vọng, Thy Dung chuyển sang xem tin tức trên mạng, tay vô thức lướt qua vài thông tin trong nước, cụ thể là Hồng Kông.

Tiêu đề bài báo: “Tập đoàn Hoàng Thị đang trên đà suy thoái” đập vào mắt Thy Dung.

Thy Dung giật mình, vội phóng to màn hình, mắt chăm chú đọc.

Càng đọc Thy Dung càng bàng hoàng kinh sợ, mặt tái mét.

“Không ngờ, mình chỉ đi có gần nửa tháng, trong nhà lại xảy ra nhiều biến cố như thế.”

Thy Dung ôm lấy đầu, miệng không ngừng rên rỉ: “Trời ạ, mình đúng là một kẻ vô tâm và tồi tệ nhất trên đời. Trong khi mình ở bên này thỏa mái chơi đùa, cả nhà lại đang trong tình trạng đầu sôi lửa bỏng, lo giải quyết chuyện công ty và chuyện rắc rối của ông nội. Không được, mình phải quay về nhà ngay lập tức, mình phải giúp bố mẹ và ông nội một tay.”

Thy Dung siết chặt tay, mím môi, cảm nhận rít giọng: “Không biết kẻ ác đức nào đã tung tin nhảm của ông nội lên trên mặt báo. Nếu mình mà tìm được kẻ đó là ai, mình sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết. Hừ...hãy đợi đấy.”

Thy Dung vội vội vàng vàng chạy vào phòng ngủ lấy túi xách của mình.

Nhớ ra Trác Phi Dương vẫn chưa về, Thy Dung vì sợ hắn hiểu lầm mình là một kẻ thất hứa, liền xé một tờ giấy, ghi cho hắn đôi dòng.

“Chủ tịch Trác !

Xin lỗi anh, tôi có việc bận đột xuất, cần phải về nước gấp. Cuộc hẹn hôm nay vì thế đành phải hủy bỏ.

Mong anh hiểu và thông cảm cho tôi. Mong anh đừng hiểu lầm và hờn trách tôi.

Khi nào việc riêng của gia đình được giải quyết xong, tôi sẽ tìm gặp và liên lạc với anh sau. Nếu lúc đó, anh vẫn chấp nhận tôi, tôi và anh sẽ hẹn hò tiếp. Còn nếu không...”

Cây bút trong tay Thy Dung run lên, gần rơi xuống sàn nhà. Cổ nén lệ đang trực trào trong khóe mắt, Thy Dung viết tiếp.

“Còn nếu không, coi như chúng ta có duyên không phận.

Chào anh ! Chúc anh mọi điều thuận lợi.”

Thy Dung hít một hơi thật sâu, chớp mũi hồng hồng, đáy mắt long lệ. Mặc dù đã tự bảo bản thân mình rằng không được khóc, nhưng không thể kìm nén

được nổi đau trong lòng mình, vì thế nước mắt giống như dòng suối nhỏ, cứ tí tách rơi mãi.

Gấp tờ giấy làm đôi, đặt trên mặt bàn kính, nơi Trác Phi Dương có thể dễ dàng nhìn thấy, chèn cây bút lên trên cho khỏi bay, Thy Dung đau khổ nhìn căn phòng lần cuối, rồi cắn chặt răng, quay mặt bước đi.

Thy Dung đi gần như là chạy ra khỏi phòng. Thy Dung sợ, rất sợ mình không thể bỏ đi, sợ không thể dừng cảm rồi khỏi Trác Phi Dương, sợ chỉ một lúc nữa thôi, khi hắn về đến khách sạn, Thy Dung sẽ nói hết tất cả cho hắn biết, và như thế, những bí mật mà Thy Dung muốn giấu hắn sẽ bị lộ ra. Không cần phải dùng chất xám để suy nghĩ, Thy Dung cũng đã lường trước được hậu quả.

Thy Dung nhanh chân bước vào thang máy, nhờ bồi bàn bấm nút xuống tiền sảnh của khách sạn.

Xuống đến nơi, Thy Dung được người bồi bàn gọi giúp chiếc xe tắc xi.

Khi chiếc xe tắc xi chở Thy Dung vừa đi ra khỏi khách sạn được hơn 10 mét, Trác Phi Dương trở về.

Trác Phi Dương quay về căn phòng 601, việc đầu tiên mà hắn làm là đi tìm Thy Dung. Hắn tưởng Thy Dung đang tắm trong phòng, nên gõ nhẹ vào cánh cửa gỗ.

“Thy Dung, cô có trong phòng tắm không?”

Không nghe thấy tiếng trả lời của Thy Dung, Trác Phi Dương sốt ruột gõ nhẹ thêm mấy cái nữa, thanh âm của hắn đã cao lên vài phân: “Thy Dung, cô có trong đó không?”

Khi gặp hắn ngoài hành lang, cô thư kí vì muốn báo cáo một văn kiện mới được gửi cho Trác Phi Dương đã theo hắn vào trong phòng.

Có một điều Thy Dung và Trác Phi Dương không biết là cô thư kí, vẫn luôn để ý đến nhất cử nhất động của Thy Dung, vẫn luôn tìm cách để loại bỏ một địch thủ nặng kí như Thy Dung biến mất vĩnh viễn khỏi cuộc sống của Trác Phi Dương.

Trong khi Trác Phi Dương gõ cửa phòng tắm, cô thư kí tiến đến chiếc bàn kính kê giữa phòng.

Một tờ giấy gấp làm đôi, được một cây bút mực màu xanh dương chèn lên, lọt vào trong tầm nhìn của cô ta.

Cô ta cẩn thận nhìn về hướng Trác Phi Dương, thấy hắn không để ý đến mình, liền nhanh nhẹn cầm lấy tờ giấy.

Lúc này, đứng núp sau một chậu cây cảnh khá to, cô ta đã trông thấy Thy Dung vội vã rời phòng 601, vừa đi vừa lau nước mắt. Cô ta đoán Thy Dung đã gặp phải chuyện gì đó đau buồn nên mới ra đi vội vã như thế.

Cô ta ghen tị với may mắn của Thy Dung khi được ngủ qua đêm trong phòng của hắn, còn cô ta ngay cả ngồi lâu hơn một tiếng cũng không được phép. Chính vì thế, cô ta thề bằng mọi giá phải hủy hoại mối quan hệ giữa Trác Phi Dương và Thy Dung.

Đoán biết tờ giấy này nhất định do Thy Dung để lại cho Trác Phi Dương, cô ta rút ngay vào túi, trên môi cô ta nở một nụ cười đắc ý và thâm hiểm, mắt cô ta lóe ra những tia nhìn sắc nhọn như dao.

Gõ cửa một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh gì, Trác Phi Dương đành liêu, mở mạnh cánh cửa phòng tắm.

Thấy phòng tắm trống không, Trác Phi Dương đột nhiên có một dự cảm chẳng lành, rào bước thật nhanh ra giữa phòng, hỏi cô thư kí:

“Cô có thấy Thy Dung đâu không?”

Cô thư kí đã có chủ ý sẵn trong đầu, vì thế lưu loát trả lời: “Lúc này, tôi có thấy cô ấy vội vã rời khỏi đây.”

“Cái gì?” Trác Phi Dương trở nên thâm trầm và đáng sợ. Hắn cố nén phần nổi, hỏi tiếp: “Cô ấy đi với ai?”

Cô ta mặc dù không biết mối quan hệ giữa Thy Dung và Bách Khải Văn, nhưng qua quan sát, cô ta biết nên lợi dụng điểm này để chia rẽ mối quan hệ của cả hai, vì thế cô ta khôn khéo đáp: “Với người đàn ông mà chủ tịch gặp trong buổi tiệc hôm trước.”

Sắc mặt của Trác Phi Dương trở nên lạnh lẽo như sương đêm, bóng tối âm u trong mắt hắn càng lúc càng dày.

“Cô chính mắt trông thấy?”

“Vâng.”

Tuy rằng hơi khiếp sợ trước tính cách thâm trầm và lạnh lẽo của Trác Phi Dương, nhưng vì mục đích của mình, cô ta vẫn tiếp tục đóng kịch đến cùng.

“Cô đi ra ngoài đi.”

Trái ngược với mong muốn của cô ta là Trác Phi Dương sẽ nổi điên lên, quát mắng Thy Dung một trận. Hắn chẳng những không nổi giận, còn lạnh lùng và bình tĩnh đến đáng sợ.

Cô thư kí thức thời vội vã rời khỏi phòng.

Khi cánh cửa gỗ được đóng lại phía sau, bao nhiêu tức giận và phần nộ được dồn nén trong lòng đều nhất loạt bùng phát.

Trác Phi Dương cảm phần quát to: “Thy Dung, cô hãy đợi đấy. Cô nói cô thích tôi, cô sẽ không lừa dối tôi, nhưng kết quả thì sao ? Tối hôm qua cô còn vui vẻ ở bên cạnh tôi, sáng nay còn hẹn hò cùng tôi đi chơi, thế mà tôi vừa mới đi ra ngoài hơn một tiếng đồng hồ, cô đã quay về với nhân tình cũ rồi. Cô coi tôi là gì, là một người tình dự phòng của cô sao ?”

Trác Phi Dương đã nổi điên, gân xanh và máu nóng chạy rần rạt trong cơ thể. Hắn thề, bằng mọi giá phải bắt Thy Dung phải trả giá vì tội dám đùa giỡn và phản bội lại hắn.

Trên đường ra sân bay, Thy Dung mở điện thoại di động, muốn gọi cho Bách Khải Văn, muốn nói với hắn rằng mình phải về Hồng Kông gấp.

Thy Dung giật mình, căng mắt nhìn hơn sáu cuộc gọi nhỡ trên màn hình điện thoại. Bỗng dưng, Thy Dung thấy mình thật có lỗi với hắn. Dù ai là người phản bội trước, cũng sẽ khiến đối phương bị hụt hẫng và đau khổ.

Hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí, cổ trấn tĩnh lại nhịp đập nhanh và mạnh của mình, Thy Dung bấm số điện thoại của Bách Khải Văn.

Thy Dung chưa kịp gọi, Bách Khải Văn đã gọi cho Thy Dung trước.

“Thy Dung, em hiện giờ đang ở đâu ? Anh đã chờ em cả đêm hôm qua, nhưng em không có về khách sạn.”

“Em xin lỗi, tối hôm qua trời mưa to quá, em lại đi quá xa, nên không thể trở về khách sạn được, thành ra em đã thuê một nhà trọ nhỏ để ngủ qua đêm.”

Thy Dung đành phải nói dối Bách Khải Văn, không dám nói sự thật cho hắn biết. Thy Dung làm thế cũng xuất phát từ thiện ý, không muốn hai người phải khó xử.

“Em bây giờ vẫn đang ở khách sạn đó ư ? Có cần anh lái xe đến đón em không ?”

Thy Dung nghe được giọng nói không vui của Bách Khải Văn.

“Anh Văn...” Thy Dung ngập ngừng nói: “Em đang trên đường ra sân bay. Em phải về Hồng Kông gấp, gia đình em gặp chuyện.”

“.....”

Bách Khải Văn phải mất một lúc lâu mới hiểu được Thy Dung đang muốn nói gì.

“Em thật sự phải trở về Hồng Kông sao ? Gia đình em đã gặp phải chuyện gì, anh có thể giúp được gì cho em không ?”

“Cảm ơn anh.” Mắt Thy Dung đỏ hoe, sống mũi cay cay, sứt sứt muốn khóc vì cảm động: “Nếu có gì, em sẽ liên lạc với anh sau. Em phải về, chúc anh ở lại mạnh khỏe và gặp nhiều thuận lợi trong công việc.”

Thy Dung muốn nói rất nhiều điều, nhưng cuối cùng chỉ biết nói những lời khách sáo thế này, cầu mong hắn hiểu là mình không muốn lừa dối hắn.

“Thy Dung, anh có thể đưa em về Hồng Kông bằng máy bay riêng, em không cần phải vội vã như thế.” Bách Khải Văn có cảm giác Thy Dung về nước lần này sẽ không còn thân thiết với hắn như trước, mà đang dần trở nên xa cách với hắn.

“Anh Văn, em chân thành cảm ơn anh, nhưng anh còn công việc, em có thể tự mua vé bay về Hồng Kông.” Thy Dung cố nở một nụ cười, mặc dù là một nụ cười miễn cưỡng, nhưng có còn hơn không, nụ cười đã khiến cả hai bớt căng thẳng hơn: “Chúng ta còn gặp lại nhau mà đúng không anh ? Khi nào về đến Hồng Kông, em sẽ gọi điện cho anh.”

Bách Khải Văn nghe Thy Dung nói như thế, hắn hiểu không thể thuyết phục Thy Dung ở lại Las Vegas thêm được nữa. Thy Dung đã quyết tâm trở về Hồng Kông bằng được, có lẽ gia đình nhà cô ấy thật sự đã xảy ra chuyện gì đó.

“Thy Dung, nếu em cần anh giúp đỡ bất cứ điều gì, hãy gọi điện cho anh, anh sẽ giúp em, đừng giấu diếm anh.”

“Dạ, em hiểu, cảm ơn anh.” Thy Dung bịt chặt miệng, vừa cười vừa rơi lệ, nước mắt thấm ướt kẽ ngón tay. Mặc kệ người đàn ông này đã từng làm tổn thương bao nhiêu cô gái, mặc kệ quá khứ của hắn có đen tối và xấu xa thế nào, hắn đối xử với Thy Dung thật tốt, Thy Dung biết ơn hắn, cảm động vì hắn.

Thy Dung cúp máy, siết chặt điện thoại trong lòng bàn tay, rất muốn gọi điện cho Trác Phi Dương, nhưng lại không dám, cuối cùng Thy Dung chọn cách ra về trong im lặng, hy vọng hắn đã đọc được tờ giấy mà mình đã để lại cho hắn, hy vọng hắn hiểu lý do vì sao mình phải hủy bỏ cuộc hẹn và ra về một cách vội vã.

Thy Dung nhắm mắt lại, để cho nước mắt tự nhiên rơi, lòng quặn thắt vì đau, nhưng vẫn kiên cường chống đỡ đến cùng.

Đến sân bay, Thy Dung trả tiền tắc xi, lững thững một thân một mình, không có hành lý, chỉ có một chiếc túi xách trên vai, tiến dần vào trong tiền sảnh

của sân bay. Nơi đây thật xa lạ đối với Thy Dung, mang lại cảm giác mênh mang buồn. Lúc đi thì thật vui, tràn ngập tiếng cười, lúc đi về lại chỉ có một mình.

Mua được vé máy bay, Thy Dung phải chờ đợi gần một tiếng, máy bay mới cất cánh. Lúc theo hành khách bước chân lên máy bay, Thy Dung không kìm nén được khát khao mãnh liệt trong lòng mình, đã quay đầu lại nhìn về phía sau mấy lần, mong mỏi nhìn thấy thân ảnh của người kia, dù biết tất cả chỉ là ảo mộng, không có thật, người ấy đâu có biết Thy Dung sáng nay phải lên máy bay về Hồng Kông.

Ngồi trên ghế của mình, Thy Dung mờ mịt nhìn ra khung cảnh bên ngoài qua cửa sổ. Thy Dung chống khuỷu tay vào thành ghế, nghiêng hẳn đầu sang một bên, chỉ muốn ngủ một giấc, ngủ để quên đi hết mọi chuyện, quên hết nỗi đau trong lòng.

Máy bay cất cánh, tiếng phi cơ réo rắt trong không khí, tạo nên những âm thanh chói tai, Thy Dung thấy cơ thể mình trôi đi, chói với muôn ngả nhào về phía trước.

“Thế là hết, mình đã đánh mất cơ hội hẹn hò với anh ấy.”

Thy Dung lẩm bẩm trong miệng, hốc mắt đỏ hoe, lại muốn khóc, nước mắt làm mặt đáng bỏ môi.

Người đàn ông ngồi bên cạnh Thy Dung, thấy Thy Dung khóc, đã quan tâm hỏi: “Cô gái, cô không sao chứ ?”

Thy Dung bối rối dùng khăn giấy chấm nước mắt, gượng cười nói: “Tôi không sao, cảm ơn anh.”

Người đàn ông này khá trẻ, độ khoảng hơn 20 tuổi. Anh ta mặc một chiếc áo jacket màu sọc kẻ xanh, quần tây đen, mái tóc bông bênh quyen rũ để một cách tự nhiên, đôi mắt hẹp, lông mày rậm, mũi thẳng.

Nhìn thoáng qua khuôn mặt của anh ta, Thy Dung nhận thấy anh ta là một người có bản lĩnh, có nội tâm hùng hậu.

“Cô định đi về đâu ?”

“Tôi muốn về Hồng Kông, còn anh ?”

Thy Dung không có tâm trạng nói chuyện với người lạ, nhưng thấy anh ta thân thiện và cởi mở, Thy Dung không muốn biến thành một kẻ bất lịch sự.

“Tôi cũng về Hồng Kông, xem ra hai chúng ta là người đồng hương.” Người đàn ông trẻ vui vẻ, tặng cho Thy Dung một nụ cười ấm áp.

“Vậy sao ?” Thy Dung cũng rất vui khi gặp được người cùng về Hồng Kông như mình.

Người đàn ông trẻ gật đầu đáp: “Đúng vậy. Tên của tôi là Văn Bách, còn cô ?”

Anh ta đưa cho Thy Dung một tấm danh thiếp.

Thy Dung chỉ muốn nói chuyện phiếm đôi ba câu với anh ta cho trôi qua đi thời gian buồn tẻ khi ngồi trên máy bay, hoàn toàn không có ý định quan hệ lâu dài với anh ta khi xuống đến sân bay. Nhưng anh ta đưa danh thiếp của anh ta cho mình, Thy Dung không thể không nhận.

Thy Dung đón lấy tấm danh thiếp trên tay anh ta, nụ cười cứng nhắc vẫn giữ trên môi: “Tôi là Thy Dung, rất vui được quen biết anh.”

“Cô khách sáo quá.” Người đàn ông trẻ phóng khoáng nói: “Chúng ta là đồng hương không phải sao ? Đã là đồng hương, chúng ta chính là bạn bè.”

Trước lý luận của anh ta, Thy Dung chỉ còn biết giả vờ cười lên một tiếng khe khẽ trong cổ họng, cố xua tan đi bầu không khí ngưng đọng chung quanh.

“Cô đi sang Las Vegas để du lịch hay đi thăm người thân ?” Người đàn ông trẻ tiếp tục hỏi.

“Tôi đi du lịch.” Thy Dung thấy thập phần bất đắc dĩ, hình như mình đã quen biết phải một tên lấm mồm rồi thì phải. Càng nghĩ Thy Dung càng thấy ngán, không muốn nói chuyện tiếp với anh ta.

“Cô đi du lịch một mình sao ?” Người đàn ông trẻ quay ngang quay dọc, cố tìm xem bạn bè Thy Dung có ngồi gần đây không.

Thy Dung phải trợn mắt há mồm trước tính cách đàn bà, hay chõ mũi vào việc riêng của người khác của anh ta. Trên đời này vẫn còn tồn tại một người đàn ông bị chấp mạch IC như anh ta sao ?

Thy Dung không khỏi ngán ngẫm, muốn kêu trời, trong lòng không ngừng kêu khổ, chỉ muốn máy bay nhanh chóng hạ cánh để thoát khỏi tên đàn ông lấm mồm, hay hỏi những câu khiến người khác phải dở khóc dở cười thế này.

Bắt đầu từ lúc đó, Thy Dung phải nghe anh ta thao thao bất tuyệt kể về bản thân mình, các thành tích mà anh ta đã đạt được, kể về bạn bè và người thân của anh ta, thậm chí anh ta đã quen và chia tay bao nhiêu cô gái, anh ta cũng nói ra tuốt luốt.

Thy Dung vô cùng hối hận vì đã trót mở miệng tiếp chuyện với anh ta, để rồi hai cái lỗ tai phải chịu khổ.

Không nghe không được, muốn dùng băng dính dán miệng của anh ta lại cũng không xong, Thy Dung chỉ còn biết ngồi cứng đờ trên ghế, mặt nhó mảy

nhân, trong đầu luôn niệm thần chú: “Máy bay nhanh nhanh hạ cánh cho con nhò.”

Hơn ba giờ chiều, máy bay mới hạ cánh xuống sân bay Quốc tế Hồng Kông.

Ngay sau khi máy bay hạ cánh, Thy Dung dùng tốc độ nhanh nhất chạy khỏi máy bay như ma đuổi, chỉ mong nhanh thoát khỏi tên đàn ông lăm mồm, nói như pháo cháy kia.

Cũng may, số Thy Dung cũng không đến nỗi tệ lắm, đã bắt được một chiếc tắc xi, trước kia tên đàn ông lăm mồm kia kịp trèo lên, với ý định muốn đi cùng Thy Dung một xe.

Thy Dung hồi thúc tài xế mau mau phóng xe đi.

Khi đã thoát khỏi anh ta, Thy Dung vỗ vỗ ngực, thở hắt ra một hơi, cảm thấy mình cực kì xui xẻo, luôn gặp phải phiền toái, mà hình như lần nào phiền toái và rắc rối cũng đến từ đàn ông.

Hu hu hu.... Thy Dung bị phẫn, rất muốn gào khóc, sắc mặt thiên biến vạn hóa.

Tài xế tắc xi nhìn khuôn mặt hết xanh rồi lại đỏ, hết đỏ rồi lại xanh của Thy Dung trong gương xe. Anh ta hoa mắt chóng mặt, không hiểu cô khách của mình đã gặp phải chuyện gì, mà sắc mặt lại chẳng khác gì một con tắc kè hoa thế kia ?

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Về đến nhà, Thy Dung trả tiền tắc xi, nhanh chóng mở cửa bước xuống, sau đó vươn tay bấm chuông cổng.

Thy Dung quá hồi hộp và nôn nóng đến nỗi đi qua đi lại trước cánh cổng sắt, trong miệng thì thầm đếm thời gian trôi. Nếu Di Lý không sớm ra mở cổng, Thy Dung sẽ chọn cách trèo thẳng vào trong như mọi khi.

Hình như trong nhà đang bận chuyện gì đấy, nên Di Lý không nghe thấy có tiếng bấm chuông cổng.

Thy Dung không còn kiên nhẫn được nữa rồi. Xốc gọn túi xách lên vai, lấy đà, Thy Dung nhảy lên, hai tay bấu chặt lấy thanh sắt, chân cẩn thận đặt lên từng nấc thang, uyển chuyển trèo lên.

Chưa đầy năm phút sau, Thy Dung an toàn trèo sang bên kia, trèo lên thì khó, trèo xuống rất dễ. Thy Dung tiêu tốn nửa thời gian để trèo xuống, hai chân vừa mới chớm đất, đã chạy biến đi.

Khi Thy Dung vào đến phòng khách, đã thấy mọi người có mặt đông đủ trong phòng.

Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm thấy đứa con gái lẽ ra bây giờ đang phải ở Las Vegas vui chơi, xuất hiện trong tầm mắt mình, vừa khiếp sợ vừa vui mừng.

“Bố mẹ....” Thy Dung gọi to, lao vào lòng Thư Phàm.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm vẫn chưa lấy lại được thần trí. Tuy rằng họ rất vui khi Thy Dung bình an trở về, nhưng trong thâm tâm họ muốn Thy Dung ở bên Las Vegas hơn. Thy Dung là một đứa con gái liều lĩnh, hay dấn thân vào nguy hiểm. Nếu Thy Dung biết Hoài Thương đã bị bác cóc, sợ rằng sẽ bất chấp tất cả để đi tìm cô em gái.

Thư Phàm ôm lấy con gái vào lòng, lệ đọng đầy trong hốc mắt.

“Thy Dung, tại sao con không ở bên Las Vegas chơi thêm một khoảng thời gian nữa. Con về sớm làm gì ?”

Thư Phàm thắc mắc không hiểu lý do vì sao Thy Dung lại kết thúc chuyến du lịch đột ngột như thế. Được hay, Thy Dung đã biết được điều gì rồi ?

Thy Dung vui đầu vào ngực Thư Phàm, sụt sịt nói: “Mẹ, mẹ nói thật đi, có phải gia đình chúng ta gặp phải rắc rối, đúng không ?”

Thư Phàm gạt mình, nhưng rất nhanh chóng lấy lại được tự chủ.

“Con biết được thông tin từ đâu ?”

“Con xem trên mạng. Vừa biết được tin, con đã mua vé máy về Hồng Kông ngay lập tức. Con xin lỗi, lẽ ra con phải ở bên bố mẹ và ông nội ngay từ đầu mới đúng, con quá vô tâm.”

“Con đừng nói thế, chỉ cần hai con sống vui vẻ và bình yên, là bố mẹ mừng rồi.”

Thy Dung lau nước mắt, gượng cười hỏi mẹ: “Mẹ, Hoài Thương đâu, con muốn gặp em.”

Cả nhà đều biến sắc, liếc mắt nhìn nhau, không ai bảo ai câu nào, bầu không khí bỗng chốc trở nên yên ắng và căng thẳng một cách lạ thường.

Thy Dung run run nắm chặt lấy tay Thư Phàm: “Mẹ, em đã xảy ra chuyện gì không may đúng không mẹ? Mấy ngày hôm nay, đêm nào con cũng mơ thấy ác mộng, cũng thấy em ấy khóc. Phải chăng...?”

Khánh Sơn buột mồm nói: “Hoài Thương đã bị bắt cóc rồi. Tên bắt cóc chính là người đã gửi thông tin của ông nội lên mặt báo.”

Tất cả mọi người có mặt trong phòng đều quay qua, trừng mắt nhìn Khánh Sơn.

Khánh Sơn le lưỡi, rụt cổ, tự biết mình đã gây họa.

“Cái gì?” Thy Dung đứng chết cứng một chỗ, cắt chặt môi đến trắng bệch, sắc mặt tái nhợt.

“Tại sao lại thế? Rõ ràng khi con đi, con bé vẫn còn bình an cơ mà? Là ai, là kẻ nào đã bắt cóc em ấy? Chúng muốn gì?” Thy Dung hỏi dồn, cảm phần rít giọng.

Hoàng Tuấn Kiệt kéo con gái ngồi xuống ghế sofa, dịu giọng khuyên Thy Dung: “Con đừng nóng nảy, mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn cả thôi. Kẻ bắt cóc Hoài Thương là ai, hiện giờ bố mẹ vẫn chưa điều tra ra được. Chỉ biết kẻ đó là người có liên quan mật thiết đến ông Hoàng – trợ lý riêng trước đây của ông nội.”

Hoàng Tuấn Kiệt biết tính cách ngay thẳng của con gái, càng không nói sự thật cho Thy Dung biết, Thy Dung càng muốn tìm hiểu bằng được. Hoàng Tuấn Kiệt dù không muốn con gái dấn thân vào nguy hiểm, nhưng vì hiểu tính con, hẳn đành phải nói sự thật cho con gái biết.

Mở ngăn kéo bàn, Hoàng Tuấn Kiệt đưa hai bức thư và 11 bức ảnh mà kẻ bắt cóc kia đã gửi cho Thy Dung.

Thy Dung run rẩy đón lấy, nhìn sắc mặt không tốt của bố, cũng đã phần nào hiểu được hai bức thư và 11 bức ảnh này do đâu mà có, nhất định là do tên bắt cóc Hoài Thương gửi cho gia đình.

Đầu tiên Thy Dung đọc lướt qua nội dung của hai bức thư, nội dung thế nào Thy Dung chỉ cần nhìn sơ qua đã nắm rõ.

Thy Dung tức giận đến nổi suýt xé nát hai tờ giấy, nhưng chợt nghĩ đây là bằng chứng và manh mối duy nhất để tìm kiếm tung tích của kẻ bắt cóc kia, lại thôi.

Khi xem đến 11 bức ảnh, Thy Dung đã rơi lệ. Cô em gái từ nhỏ đã được sống trong sung sướng, được người hầu kẻ hạ, đâu có phải chịu cảnh bị đối xử như heo chó thế này. Lòng căm thù của Thy Dung đối với kẻ bí ẩn bắt cóc Hoài Thương kia, càng lúc càng sâu, trong đầu Thy Dung đã nghĩ ra hơn nghìn bộ khổ hình để trừng phạt kẻ bắt cóc đáng chết kia.

Mọi người trong phòng nhìn khuôn mặt đanh lại, nhìn đôi môi mím chặt, nhìn ánh mắt sôi sục hận thù của Thy Dung, đều hiểu Thy Dung đang cực kỳ tức giận.

“Bố đã cử người đến ba tòa báo đăng tin của ông nội rồi chứ?”

Thy Dung mặc dù chỉ là một đứa con gái hơn 18 tuổi một chút, nhưng lại từng trải và sống dày dạn kinh nghiệm hơn so với tuổi đời non trẻ của mình.

Vào thời điểm dầu sôi lửa bỏng này, mà vẫn giữ vững được bình tĩnh, thật đáng khen.

Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm, và Vũ Gia Minh đều nhìn Thy Dung bằng con mắt tán thưởng.

Hoàng Tuấn Kiệt trù mến trả lời Thy Dung: “Bố đã cho người đến đó điều tra rồi, nhưng không thu được một kết quả khả quan nào. Mấy tay phóng viên viết bài về ông nội không muốn nói ra tên của kẻ đã cung cấp tin tức cho họ là ai.”

Thy Dung rơi vào trầm tư, một lúc sau ngẩng đầu lên bảo cả nhà: “Con thấy cách này cũng đơn giản thôi. Nếu không thể hỏi trực tiếp họ, thì dùng con đường gián tiếp.”

“Ý của chị là dí súng vào đầu họ, hay rút tiền cho họ chứ gì?” Khánh Sơn không khỏi đắc ý, tưởng Thy Dung cũng có chung ý tưởng với bố con mình.

Nhưng ngay sau đó, Thy Dung đã bấu môi, nhìn Khánh Sơn bằng con mắt khinh thường.

“Đâu cần phải dùng cách bạo lực và tổn tiền đó, chỉ cần xâm nhập vào hệ thống máy tính của ba tòa soạn đó, sẽ tra ra được bí mật mà bọn họ muốn giấu thôi.”

Câu trả lời nằm ngoài dự đoán của Thy Dung khiến cả nhà sửng sờ, ngơ ngác nhìn Thy Dung không chớp.

Hoàng Tuấn Kiệt là người đầu tiên thoát khỏi trạng thái bàng hoàng, không dám tin: “Ý của con là chúng ta thuê hacker đột nhập vào hệ thống máy tính của ba tòa soạn kia ?”

Thy Dung bật cười, vỗ nhẹ vào mu bàn tay bố: “Nếu bố muốn thuê hacker đột nhập vào hệ thống máy tính của ba tòa soạn kia, chi bằng bố trả tiền cho con.”

Thy Dung không hề nói ngoa, tài hacker của Thy Dung đã được hệ thống BSS – mạng hệ thống dành cho người yêu hacker trên toàn thế giới lập ra cách đây ba năm công nhận.

Không để mọi người kịp nói thêm câu nào, Thy Dung đứng bật dậy, chạy nhanh lên lầu.

Thy Dung mang chiếc máy tính quen thuộc mà mình hay dùng xuống phòng khách, chọn một chỗ gần bố mẹ, rồi ngồi xuống.

Mọi người đều chụm đầu xem Thy Dung đang làm gì, chỉ thấy Thy Dung mở một màn hình đen thui, sau đó Thy Dung gõ những đoạn mã code dài dằng dặc, ít phút sau trên màn hình hiện lên hàng loạt tên của mấy tòa soạn báo trong nước.

Mọi người đều há hốc mồm, không tưởng tượng được trong nhà lại có một con nha đầu giỏi hacker đến thế.

Thy Dung chỉ cho Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phàm và Vũ Gia Minh xem một loạt danh sách tòa soạn trong nước, sau đó dùng chuột bôi đen.

“Bố, tên của mấy tòa soạn kia là gì ?”

Hoàng Tuấn Kiệt hoa mắt chóng mặt, cứ nghĩ đứa con gái của mình chỉ ham mê đánh nhau, hay bỏ trốn đi chơi đêm, hay gây phiền toái và rắc rối, nào ngờ còn dám đột nhập vào hệ thống máy tính của người khác. Xem ra hẳn phải coi lại cách quản lý con cái.

Thấy Hoàng Tuấn Kiệt không trả lời mình, Thy Dung khó hiểu hỏi: “Bố, sao bố không nói gì ?”

Thư Phàm dùng cùi trỏ huých nhẹ vào mạng sườn Hoàng Tuấn Kiệt, ý muốn nói: “Con gái đang hỏi anh kia.”

Hoàng Tuấn Kiệt lúc này mới lên tiếng: “Thy Dung, việc làm của con đang vi phạm pháp luật, con nên dừng lại đi.”

Thy Dung phì cười: “Bố à, con biết bố muốn tốt cho con, nhưng con có lấy cắp thông tin mật của người ta đâu mà bố lo. Hacker cũng có năm bảy loại, không phải ai cũng xấu xa như bố nghĩ đâu.”

“Hoàng Tuấn Kiệt, bây giờ là lúc nào rồi mà cậu vẫn còn muốn dương cao chính khí của mình ? Còn không mau nói tên ba tòa soạn kia cho Thy Dung đi.”

Vũ Gia Minh tức tối, rất muốn dùng búa đập vỡ sọ của Hoàng Tuấn Kiệt. Có một thằng bạn hâm, thật sự rất làm mất mặt hắn.

Không đợi thằng bạn thân trả lời Thy Dung, đã đẩy Hoàng Tuấn Kiệt ngồi gọn sang một bên, còn mình chen vào ngồi bên cạnh Thy Dung.

Hai chú cháu cùng nhau bàn luận sôi nổi, đôi khi còn kèm theo cả tiếng cười.

Mọi người lại liếc mắt nhìn nhau, ngầm hỏi: “Không hiểu hai người kia đã tìm được thông tin gì quan trọng mà bùng bùng hưng phấn như thế.”

Sau gần một tiếng thảo luận, cùng lúc tung hết các thông tin mật của ba tòa soạn kia, Thy Dung và Vũ Gia Minh đã khoanh vùng được mấy kẻ tình nghi thường xuyên tiếp xúc với phóng viên báo chí trong thời gian gần đây.

Thy Dung cẩn thận in ra giấy, phát cho mỗi người một bản, còn cẩn thận phóng to hình ảnh trên máy tính lên máy chiếu, tỉ mỉ trình bày kế hoạch của mình cho mọi người trong phòng nghe.

“Con gái cậu thật giỏi.” Vũ Gia Minh thật lòng khen ngợi Thy Dung với Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, đôi mắt sáng lên. Làm cha làm mẹ ai chẳng tự hào khi con cái mình thông minh và có hiểu.

“Bố, thế còn kế hoạch sáng nay của chúng ta thì sao ?” Khánh Sơn có vẻ không phục.

“Thực hiện theo cả hai phương án.” Vũ Gia Minh cười nói, thừa hiểu trong đầu thằng con trai đang nghĩ gì.

Khánh Sơn le lưỡi, làm mặt hề với Thy Dung, cố tình trêu ghẹo Thy Dung.

Thy Dung xa xầm mặt. “Vào” một cây thước kẻ ngay lập tức bay về phía Khánh Sơn.

Khánh Sơn hốt hoảng vội vươn tay ra đón, nhưng đó chỉ là hư chiêu, một viên phấn thứ hai lại bay thẳng vào mặt Khánh Sơn.

Khánh Sơn tránh được chiếc thước kẻ, nhưng lại không tránh được viên phấn, hậu quả, mọi người trong phòng nghe “bụp” một tiếng, viên phấn bay

đứng vào giữa trán Khánh Sơn. Thy Dung ngày nào cũng luyện ném phi tiêu trong phòng, nên bất cứ vật gì có kích thước nhỏ cầm trong tay cũng có thể biến thành phi tiêu.

“Hoàng - Thy - Dung, chị muốn chết...” Khánh Sơn then quá hóa giận, quát to lên một tiếng đầy khí thế, nhảy chồm lên đuổi theo Thy Dung.

Người lớn trong nhà đều lắc đầu cười, nhờ có bọn trẻ, căn nhà đã không còn không khí ảm đạm và tang thương như trước. Thy Dung đã mang lại niềm tin và sức sống cho mọi người.

Thy Dung chạy vèo ra vườn, Khánh Sơn đuổi theo phía sau.

Tú Anh thấy hai anh chị đuổi nhau, cũng háo hức muốn tham gia, đôi chân thoăn thoắt chạy theo hai người.

“Hoàng Thy Dung, hôm nay chị chết chắc rồi.” Khánh Sơn xoa xoa cục u trên trán, gằn giọng cảnh cáo.

“Có giỏi thì xông vào đây, đừng chỉ biết to mồm quát tháo.” Thy Dung chống hai tay vào sườn, vênh mặt thách thức Khánh Sơn.

Khánh Sơn gầm lên một tiếng, xông vào đánh nhau với Thy Dung.

Thy Dung tránh được một cú đá của Khánh Sơn, thuận tay đâm thật mạnh vào bụng hắn, chỉ nghe thấy ‘hự’ một tiếng, Khánh Sơn kêu lên thảm thiết.

Thy Dung chắc chắn lưỡi: “Công tử của nhà họ Vũ suốt ngày chỉ lo đi tán gái, lười không chịu rèn luyện thân thể mới yếu kém như thế này đây.”

“Hoàng Thy Dung, cô... cô...” Khánh Sơn đau quá, nghẹn lời không nói nổi một câu.

Tú Anh tròn xoe mắt nhìn hai anh chị quần nhau như hai đứa trẻ con. Cô bé ngây thơ, ngẩng mặt lên hỏi bố: “Bố Gia Minh, tại sao anh Khánh Sơn và chị Thy Dung hay đánh nhau thế?”

Vũ Gia Minh bẹo nhẹ vào mũi con gái, hóm hỉnh trả lời: “À, chắc tại hai đứa chúng nó vẫn còn nhiều việc chưa giải quyết được với nhau, nên dùng cách này để giải quyết.”

“Thật sao?” Cô bé có vẻ nghi ngờ: “Nếu thế, mai sau khi con gặp vấn đề gì đó khó giải quyết, cũng phải dùng cách đánh nhau này để giải quyết sao?”

Vũ Gia Minh bị chính lời nói của mình phản tác dụng, sắc nước miếng, nhất thời không biết nên trả lời con gái như thế nào cho phải.

Hoàng Tuấn Kiệt nhếch mép cười lạnh, không quên mĩa mai Vũ Gia Minh một câu: “Vũ Gia Minh, cậu thật rất biết cách dạy con cái.”

“Hoàng Tuấn Kiệt, cầm mồm, cậu muốn chết đúng không?”

Và thế là, hình tượng ông bố ôn hòa và đứng đắn đã sụp đổ ngay lập tức, Vũ Gia Minh điên tiết dơ cao nắm đấm, thoi một quả vào mặt Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt nghiêng đầu tránh đi, nhanh tay phản ứng lại, thành ra không chỉ có hai đứa trẻ mới hăng máu đánh nhau, mà hai ông bố cũng không hơn gì.

Thư Phạm và Tú Anh nhìn nhau, cả hai người phụ nữ đều lắc đầu ngán ngẩm. Cũng may Tú Linh đang bị ốm, nằm nghỉ ngơi trên lầu hai, nếu phải trông thấy cảnh này, sợ rằng cô ấy sẽ sớm ngắt xiu.

Thư Phạm kéo Tú Anh đi trong nhà, mặc cho bốn kẻ điên kia đánh nhau.

Buổi tối, Di Lý gõ cửa phòng của Thy Dung.

Thy Dung vừa mới tắm xong, nghe thấy tiếng gõ cửa phòng, vội ra mở cửa.

“Chào Di.” Thy Dung mỉm cười, hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Thy Dung, có một anh chàng tự xưng là Trần Hoàng Anh, muốn gặp cháu. Anh ta đang đứng chờ cháu ngoài cổng.”

Thy Dung cau mày, nụ cười trên môi tắt: “Anh ta nói tên của mình là Trần Hoàng Anh?”

“Đúng thế. Lúc nãy, nghe thấy tiếng chuông cổng, Di đã ra mở cổng. Do chàng thanh niên trẻ kia là người lạ, Di không dám mở cổng cho cậu ta vào, chỉ hỏi cậu ta muốn tìm ai, cậu ta nói muốn tìm gặp Hoài Thương, nhưng vì Hoài Thương đã bị bắt cóc nên Di đành nói dối là Hoài Thương bận, không thể ra gặp mặt cậu ta, nào ngờ cậu ta nhất quyết phải gặp bằng được Hoài Thương nếu không cậu ta không chịu đi về.”

“Vì thế, Di mới gõ cửa phòng của cháu, muốn cháu ra mặt?” Nghe Di Lý nói một hồi, Thy Dung cũng đã phần nào hiểu được nội dung của câu chuyện.

“Đúng thế, Di chỉ biết trông cậy vào cháu thôi, cháu và Hoài Thương là hai chị em sinh đôi, ai ra mặt cũng thế.” Di Lý gật đầu bảo Thy Dung.

Thy Dung phì cười, không quên trêu chọc Di Lý: “Di Lý, rốt cuộc anh chàng kia đã hỏi lộ Di thứ gì, mà chỉ vừa mới gặp mặt anh ta lần đầu, Di đã sốt

sáng muốn giúp đỡ anh ta rồi ?”

Di Lý đỏ mặt, chàng trai trẻ đang đứng chờ ngoài cổng kia là người đẹp trai nhất mà Di từng gặp, hơn nữa cậu ta lại ăn nói rất lễ phép và dễ nghe. Vì nghĩ cậu ta là người yêu của Hoài Thương, nên mới muốn Thy Dung giúp đỡ cô em gái một phen.

Nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của Di Lý, Thy Dung cười thành tiếng, không ngờ mị lực của chàng thanh niên tên Trần Hoàng Anh kia lại lớn như vậy, ngay cả một người phụ nữ hơn 50 tuổi cũng rung động vì hắn.

Chà...chà...xem ra Hoài Thương sẽ phải khổ sở lắm đây, có được một anh chàng người yêu đẹp trai hơn cả yêu tinh như Trần Hoàng Anh, không biết là phúc hay là họa.

Thy Dung sau khi lau khô tóc, đã vỗ nhẹ vào vai Di Lý: “Được rồi, cháu sẽ ra gặp anh chàng tên Trần Hoàng Anh kia.”

“Cậu ta tên là Trần Hoàng Anh sao ?” Di Lý có vẻ hơi mơ màng.

Thy Dung cố nén cười đáp: “Đúng thế, cháu tưởng anh ta đã giới thiệu tên của anh ta cho Di biết rồi ?”

“Con quỷ nhỏ này, lại trêu ghẹo Di rồi.” Di Lý vươn tay, yêu thương gõ nhẹ một cái vào đầu Thy Dung.

Thy Dung bật cười, ung dung rời khỏi phòng, nhanh chân đi ra cổng.

Trước khi bị bắt cóc, Hoài Thương từng kể cho Thy Dung nghe vụ cá cược với Trần Hoàng Anh, biết cả hai đã giả vờ hẹn hò và coi nhau như người yêu. Chỉ có Hoài Thương ngây thơ không hiểu tên Trần Hoàng Anh kia đã bắt đầu thích mình, nhưng Thy Dung lại hiểu rất rõ, biết hắn đã có tình cảm với em gái mình. Thy Dung không muốn xen vào việc riêng tư của em gái, nhưng nếu hắn có bất cứ biểu hiện giả dối nào, Thy Dung sẽ tách Hoài Thương ra khỏi Trần Hoàng Anh ngay lập tức, bất chấp hắn có muốn hay là không.

Thy Dung mở cánh cổng sắt.

Nghe thấy tiếng động, đang đứng khoanh tay, quay mặt nhìn ra đường, Trần Hoàng Anh giật mình, quay lại nhìn Thy Dung.

Nhất thời Trần Hoàng Anh không nhận ra được đâu mới là Hoài Thương thật, đâu là Hoài Thương giả, chỉ thấy cô gái đang đứng trước mặt mình rất giống Hoài Thương, như hai giọt nước.

“Hoài Thương, là cô ?”

Thy Dung nhếch mép, cười nhạt hỏi lại Trần Hoàng Anh: “Thế nào, mới xa nhau có mấy ngày, đã không nhận ra được ai mới là Hoài Thương thật, ai là chị gái của nó rồi sao ?”

Giọng nói mai mỉa không cần giấu diếm của Thy Dung đã khiến Trần Hoàng Anh nổi giận: “Hoàng Thy Dung, cô đừng chọc giận tôi, còn không mau gọi Hoài Thương ra đây, tôi muốn gặp cô ấy.”

“Coi như anh thông minh.” Thy Dung hai tay đút vào túi quần, thái độ ngông nghênh đối diện với khuôn mặt lạnh như băng của Trần Hoàng Anh: “Tại sao tôi phải gọi nó ra cho anh gặp mặt ? Anh là gì của nó ?”

Trần Hoàng Anh nghẹn họng, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào cho phải. Nếu nói rằng Hoài Thương là người yêu của hắn thì không đúng, giữa hắn và Hoài Thương chưa từng có bất cứ một lời hứa hẹn chính thức nào cả. Nếu nói rằng Hoài Thương là bạn bè của hắn lại càng không đúng, bạn bè gì mà không bao giờ nói chuyện vượt quá mười câu với nhau. Còn nói rằng Hoài Thương là người hầu mới của hắn, sẽ khiến Thy Dung nổi giận, sẵn sàng đóng sập cánh cổng trước mặt hắn. Và như thế, đời này coi như hắn đã hết hy vọng gặp lại Hoài Thương.

“Thế nào, anh không thể trả lời được sao ?” Thy Dung tiếp tục khiêu khích Trần Hoàng Anh: “Nếu không thể xác định được Hoài Thương là gì của anh, thì anh hãy mau trở về đi, và đừng bao giờ tìm gặp Hoài Thương nữa. Nó không cần một người đàn ông không biết tôn trọng nó.”

Nhớ lại những gì mà tên đàn ông lạnh lùng và vô cảm đã đối xử với em gái mình, Thy Dung lại tức điên lên. Tuy rằng Thy Dung rất muốn lấy lại sợi dây chuyền, nhưng ngàn vạn lần không muốn cô em gái phải chịu khổ vì mình.

“Hoài Thương đâu, tôi muốn gặp cô ấy.” Trần Hoàng Anh vẫn kiên trì với mục đích của mình.

“Hoài Thương hiện giờ không có nhà, mà dù nó có ở nhà, nó cũng không muốn gặp lại anh.” Thy Dung bực bội trả lời Trần Hoàng Anh.

“Nhấn lại với cô ấy rằng nếu cô ấy không liên lạc với tôi, tôi sẽ hủy bỏ sợi dây chuyền của cô ấy.”

Cho đến cuối cùng, Trần Hoàng Anh cũng không nhận ra sai lầm của mình ở đâu. Hắn vẫn một mực cho rằng mình đúng.

Thy Dung siết chặt nắm tay, nghiêng răng quát: “Trần Hoàng Anh, anh đừng quá đáng. Sợi dây chuyền ấy vốn là của tôi, hành động ăn cướp một cách trắng trợn của anh đã đáng để lên án rồi, anh còn dám dùng nó để uy hiếp em gái tôi trở thành người hầu của anh nữa. Hoài Thương không có lỗi, lỗi lầm duy nhất của nó là nó quá tin người, ngây thơ cho rằng anh sẽ thay đổi, nhưng tính cách ích kỷ, chỉ biết có mình như anh chẳng bao giờ thay đổi được.”

Thy Dung chỉ tay thẳng vào mặt Trần Hoàng Anh: “Anh biến đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi hay trước mặt em gái tôi. Nếu không, anh xuất hiện

một lần, tôi sẽ dùng chổi xua đuổi anh, dùng nắm đấm để nói chuyện với anh một lần. Chị em tôi không phải là những cô gái dễ chọc.”

Thy Dung đã được thừa hưởng nguyên vẹn tính cách nóng nảy, hào sảng và có khí phách hiên ngang lắm liệt như con trai của Bạch Thụ Phạm. Mỗi lúc bị người khác chèn ép và bắt nạt quá thể, Thy Dung càng không sợ chết, càng nổi điên lên muốn đòi lại công đạo.

Trần Hoàng Anh tức giận đến nổi, gân xanh cũng nổi hết cả lên.

“Hoàng Thy Dung, cô đừng quá đa sự. Đây là việc riêng giữa tôi và Hoài Thương, không liên quan gì đến cô cả.” Trần Hoàng Anh âm trầm, quát lại Thy Dung.

“Tôi lại không cho là thế. Hoài Thương là em gái tôi, tôi phải có trách nhiệm bảo vệ nó. Còn anh bất quá chỉ là một người bạn mới quen, một người dung nước lã mà thôi. Anh mới là người không có tư cách ngăn cấm tôi quan tâm đến em gái.” Thy Dung chia chia tay vào Trần Hoàng Anh, hận không thể đục năm hay sáu cái lỗ trên người hắn.

“Hoài Thương đâu ?”

Cãi nhau với Thy Dung chỉ khiến cho hắn nổi điên. Trần Hoàng Anh không muốn cãi nhau lời thôi với Thy Dung, trực tiếp hỏi Thy Dung về tung tích của Hoài Thương.

“Không biết.” Thy Dung cộc lốc trả lời.

“Cô ấy ở đâu ?” Âm thanh của hắn đã cao hơn vài phần.

“Không biết.” Thy Dung nhăn mặt, thấy lỗ tai bị sắp bị những mảnh vụn băng trong đáy mắt và giọng nói của tên công tử nhà họ Trần chọc thủng.

“Cô nhất định không chịu nói cho tôi biết cô ấy đang ở đâu ?” Trần Hoàng Anh nguy hiểm hỏi, từng bước từng bước tiến dần về phía Thy Dung đang đứng.

Thy Dung nheo mắt, đếm nhịp bước chân của Trần Hoàng Anh, biểu lộ thái độ hoàn toàn khiêu khích: “Tôi không biết.”

Trần Hoàng Anh vươn tay, bằng tốc độ sét đánh, túm ngay lấy cổ áo thể thao của Thy Dung.

“Nói mau, cô ấy đang ở đâu ?” Trần Hoàng Anh rít giọng, vì bị Thy Dung chọc giận đến giới hạn cuối cùng, giận dữ trong người hắn đã bùng nổ.

“Nếu anh có tài cán, tại sao không tự đi tìm nó.” Thy Dung cười cười, chẳng những không biết mình đã trêu chọc phải một tên ác ma, còn nhún vai nói mỉa: “Công tử Trần đây là muốn đánh nhau với tôi thật sao ? Tôi cũng rất muốn cho thiên hạ xem, đặc biệt là phái nữ biết bộ mặt thật của công tử.”

Các sợi dây thần kinh bên hai thái dương của Trần Hoàng Anh giật giật, hắn đã tức giận đến cực hạn. Người con gái này nhất định không phải là phụ nữ, có người phụ nữ nào lại vênh vao, ăn nói xấc xược như cô ta không ?

Di Lý vì tò mò và hiếu kì đã len lút đi theo Thy Dung ra cổng. Bà đứng một chỗ cách hai người không quá xa, đứng núp sau một góc cây cảnh.

Thấy chàng trai trẻ kia túm cổ cô chủ nhỏ, dơ tay như chuẩn bị đâm vào mặt Thy Dung, Di Lý sợ hãi, hét to lên một tiếng: “Dừng tay...”

Di Lý bất chấp xông ra, kéo Thy Dung về phía sau, tay chỉ thẳng vào mặt Trần Hoàng Anh, quát mắng: “Tôi tưởng cậu là người tốt, không ngờ ngay cả phụ nữ cậu cũng dám đánh. Mau rút ra khỏi đây, rút ngay, từ lần sau tôi không muốn thấy cậu bén mảng đến đây nữa.”

Diễn biến bất ngờ, không dự đoán trước được này, khiến cả Thy Dung và Trần Hoàng Anh sững sốt, trần trối nhìn Di Lý nước miếng tung bay, đang bùng bùng giận giữ mắng chửi không ngớt lời.

Trần Hoàng Anh biết tối nay không thể gặp được Hoài Thương, đành ôm một bụng tức giận đi về.

Mặc dù thân ảnh của hắn đã đi xa, Di Lý vẫn còn chừu với theo.

Thy Dung cố nén cười đến sắp nội thương, khuôn mặt nhỏ nhắn vì thế đã đỏ bừng, khóe môi co giật liên tục, đã thế Di Lý còn liên mồm xin lỗi Thy Dung, nói nào là đã bị ngoại hình đẹp mắt của Trần Hoàng Anh lừa dối, nào là đã ngu dốt tin tưởng hắn, còn giúp hắn gọi cô chủ ra gặp mặt, suýt chút nữa hại cô chủ bị tên mặt người dạ thú kia đánh.

Thy Dung đã cố nín cười hết sức có thể, nhưng vì Di Lý cứ thao thao bất tuyệt mãi. Thy Dung ôm chặt lấy bụng, ngồi xồm trên mặt đất, cười lăn lộn, cười sảng sặc, cười nhiều đến nỗi nước mắt thi nhau tuôn ra như mưa.

Di Lý bị hình ảnh của Thy Dung dọa cho nhảy dựng, tưởng cô chủ bị thương quá độ đã phát khùng.

Tối hôm qua, Thy Dung đã liên lạc với mấy người bạn cũ làm việc trong lĩnh vực báo chí và công nghệ thông tin, nhờ bọn họ tra giúp mình thông tin về mấy tay phóng viên bị nghi ngờ có dính líu đến vụ bê bối của ông nội.

Lẽ ra tối hôm qua, Thy Dung đã muốn rời khỏi nhà, đi điều tra manh mối, nhưng sau khi nhận thấy thông tin mà mình nắm trong tay quá ít, vì thế đã dành gần như cả buổi tối để tra thông tin trên mạng và dùng cách riêng của mình để lấy tin tức nội bộ của báo chí, và mấy công ty dịch thù của gia đình.

Đã khoanh vùng được đối tượng tình nghi, cuộc điều tra đã đơn giản hóa hơn trước rất nhiều lần.

Do đi ngủ muộn, gần 10 giờ sáng Thy Dung mới tỉnh dậy, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, thay quần áo, sau đó lững thững đi xuống lầu.

Cả nhà đều đã đi vắng hết cả, Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh đã đến công ty lo giải quyết công việc, Tú Anh đã được tài xế đưa đi học đàn và tham gia câu lạc bộ của nhà văn hóa thiếu nhi, còn tên Khánh Sơn kia chắc đã lái xe đi dạo vòng quanh thành phố một vòng để cua gái rồi.

Mỗi lần nghĩ về tính cách háo sắc và trắng hoa của Khánh Sơn, Thy Dung lại lắc đầu ngán ngẩm, thấy mình thật mất mặt khi có một tên em họ lẳng nhăng như hắn.

Thy Dung đoán Di Tú Linh đang mệt, chắc vẫn còn đang ngủ trên lầu.

Còn mẹ đâu ? Không phải mẹ vẫn cấm cũi, vùi đầu vào nghiên cứu và thử nghiệm thuốc chứ ? Trong thời gian nước sôi lửa bỏng này, mẹ vẫn có tinh thần để làm việc, thật đáng ngưỡng mộ.

Thy Dung vừa đi vào bếp vừa mỉm cười tự giễu.

Gặp Di Lý đang lo xào đảo thức ăn, Thy Dung kinh ngạc, tròn xoe mắt hỏi: “Di Lý, Di đang chuẩn bị thức ăn cho ai thế ? Cháu tưởng mọi người trong nhà đều đã ăn hết cả rồi ?”

Di Lý quay đầu lại nhìn Thy Dung, mỉm cười nói: “Chẳng phải bây giờ cháu mới ngủ dậy sao ? Di chuẩn bị thức ăn cho cháu.”

“Thật không ?” Thy Dung tiến lại gần Di Lý, vòng tay ôm lấy vòng eo đầy đặn của bà: “Di đừng nói dối, trước kia Di cũng đâu có đặc biệt chuẩn bị thức ăn cho cháu khi cháu dậy muộn. Di còn không mau nói Di chuẩn bị thức ăn cho ai ?”

Thy Dung thông minh đã nhận ra ngay Di Lý đang nói dối mình.

Không nằm ngoài dự đoán của Thy Dung, Di Lý mắng yêu: “Con quỷ nhỏ này, không chuyện gì là có thể qua mắt được cháu. Là do mẹ cháu dặn dò Di chuẩn bị thức ăn cho cháu và cho cô Tú Linh.”

“Ra là thế.” Thy Dung gật đầu: “Mẹ cháu đâu ?”

“Mẹ cháu đang ở trên phòng.”

Nghe được câu trả lời của Di Lý, Thy Dung thấy mình đã đoán trật hết cả, hóa ra mẹ đang ở trên phòng riêng, không phải đang ở trong phòng thí nghiệm ngoài vườn.

Thy Dung cầm đĩa, gấp một miếng rau sào cho vào miệng, vừa nhai vừa tấm tắc khen: “Ngon lắm, Di.”

Di Lý cười, không nói gì.

Thy Dung đặt gọn đôi đĩa trên mặt đĩa, rồi chạy như bay lên tầng hai, muốn nói chuyện riêng với mẹ, tối hôm qua do bận tìm hiểu thông tin nên không có thời gian hỏi han đến tình hình sức khỏe của mẹ, biết mẹ đang lo lắng cho sự an toàn của em gái, Thy Dung muốn làm một bờ vai vững chắc cho mẹ dựa vào.

Thy Dung vừa vờn tay định gõ cửa, trong phòng có tiếng Thư Phạm đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Thy Dung đình chỉ động tác, ngón tay dơ lên khoảng không, tai chăm chú lắng nghe.

Thư Phạm ngồi trên ghế, trước bàn trang điểm, một tay áp điện thoại vào tai, tay kia gõ nhẹ xuống mặt bàn gỗ.

Đầu dây bên kia chần chờ trong giây lát, lại tiếp tục nói: “Chúng ta có thể gặp mặt nhau một chút được không ?”

Thư Phạm thờ dãi, đáp: “Anh Phi Dương, em xin lỗi, em không thể gặp anh được. Nhà em xảy ra một số chuyện, em không yên tâm rời khỏi nhà.”

Hai tiếng “Phi Dương” lọt vào tai Thy Dung chẳng khác gì sét đánh ngang tai. Thy Dung buông thông cánh tay, mười đầu ngón tay từ từ siết chặt lại, đôi mắt hiện lên nét bi thương và đau khổ.

“Chuyện đó, anh đã đọc trên báo và trên mạng rồi. Nếu anh có thể giúp được gì, em cứ nói với anh một tiếng.”

Trong lòng Trác Phi Dương, Thư Phạm mãi mãi là người phụ nữ duy nhất. Dù cô ấy đã lấy chồng và có hai đứa con gái 18 tuổi, hắn vẫn yêu sâu đậm, vẫn nhớ thương và quan tâm đến cuộc sống riêng tư của cô ấy. Bây giờ gia đình cô ấy gặp phải chuyện không may, hắn không thể khoanh đứng nhìn, mà không giúp gì, nếu thế lương tâm của hắn sẽ bút rút không yên.

“Cảm ơn anh.” Thư Phạm làm sao không hiểu được tình cảm của Trác Phi Dương dành cho mình. Chính vì hiểu, Thư Phạm lại càng thấy có lỗi, muốn trốn tránh, và càng không muốn gặp lại hắn nhiều hơn.

“Em đừng khách sáo như thế.” Trác Phi Dương không phải không nhận ra Thư Phàm lúc nào cũng muốn chạy trốn, không muốn gặp lại hắn: “Em và anh tuy không thể đến được với nhau, nhưng cũng đã trở thành họ hàng.”

Trác Phi Dương đang muốn nhắc đến cuộc hôn nhân của Hoàng Từ Kỳ và Trác Phi Tuyết.

Đúng thế ! Trác Phi Dương đã trở thành anh họ xa của Thư Phàm, trở thành một phần không thể thiếu của nhà họ Hoàng. Nếu không có chuyện hắn yêu sâu đậm Thư Phàm, mối quan hệ rắc rối của cả hai sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều, cũng không cần phải tránh mặt nhau.

“Gặp anh một chút được không, anh không lấy mất của em nhiều thời gian đâu, dù sao anh cũng có thứ quan trọng muốn giao lại cho em.”

Trác Phi Dương thuyết phục Thư Phàm, hy vọng Thư Phàm không từ chối thiện ý xuất phát từ lòng chân thành của hắn. Lần này gặp mặt, không phải hắn muốn ôn lại chuyện cũ, mà thật sự có thứ quan trọng muốn giao lại cho Thư Phàm, thứ này sẽ giúp gia đình riêng của Thư Phàm vượt qua sóng gió của hiện tại.

“Em...” Thư Phàm khổ tâm, không biết mình phải làm gì vào lúc này, có nên nhận lời hẹn gặp mặt hắn hay là không ?

“Thư Phàm, anh xin em, chỉ gặp mặt một lúc thôi. Anh hứa sẽ nói ngắn gọn, tuyệt đối sẽ không khiến em phải khó xử.”

Thấy Trác Phi Dương tha thiết cầu xin mình quá, tâm cứng rắn của Thư Phàm mềm nhũn, cuối cùng nhẹ giọng đáp ứng: “Vâng, em sẽ đến. Anh nói tên quán đó đi.”

Trác Phi Dương vui mừng, cố nén kích động nói tên quán và địa chỉ của quán đó cho Thư Phàm nghe.

Thư Phàm lấy một cây bút ghi lại, nói thêm vài câu với Trác Phi Dương, sau đó cúp máy.

Thy Dung đứng đông cứng ngoài cánh cửa phòng riêng của bố mẹ, trái tim bị giẫm nát. Thy Dung tự hiểu mình là một kẻ đa tình, tự chuốc khổ vào thân, không ai bắt ép mình cả. Thy Dung không dám trách mẹ mình, cũng không dám hận Trác Phi Dương, mối quan hệ dây dưa của bọn họ đã có từ cách đây hơn 18 năm trước, không phải bây giờ mới có. Thy Dung phải học cách chấp nhận, dù có muốn hay là không.

Nghe thấy tiếng bước chân đang tiến dần ra cánh cửa gỗ của mẹ, Thy Dung giật mình kinh sợ, vội nhẹ nhàng phi thân xuống cầu thang, như một chú chim sẽ sải cánh bay.

Chân Thy Dung vừa mới chồm sán gạch men dưới tầng trệt, cánh cửa gỗ trên lầu hai nhẹ nhàng mở ra rồi lại nhẹ nhàng được khép lại. Thy Dung biết mẹ mình sắp rồi nhà đi đến một nhà hàng nào đó gặp Trác Phi Dương.

Không muốn mẹ trông thấy khuôn mặt buồn bã và không vui của mình, Thy Dung chọn cách trốn đi, chạy biến ra sau vườn, thoăn thoắt trèo lên một thân cây.

Thư Phàm đi xuống tầng trệt, dặn dò Di Lý đôi ba câu, sau đó mở cửa garage lấy xe ô tô.

Chờ mẹ đi gần ra đến cổng, Thy Dung cũng vội vã lấy xe máy phóng đuổi theo. Mặc dù biết mình làm thế này là không đúng, là vi phạm vào cuộc sống riêng tư của người lớn, nhưng... Thy Dung roi lệ, cắn chặt môi, phóng xe mỗi lúc một nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Thư Phàm lái xe đến một nhà hàng gần bến cảng, nằm trên con đường Tân Cửu Long. Bốn phía chung quanh nhà được bao quanh bởi nước, nước trong hồ trong xanh, làm nổi bật lên bốn bức tường màu trắng, vòm mái lưu ly như thời vua chúa ngày xưa.

Thy Dung đậu xe ngoài ven đường, cách cổng quán một đoạn không quá xa cũng không quá gần.

Thy Dung rất sợ mẹ phát hiện ra mình đã theo dõi bà đến tận đây, sợ bà cho rằng mình không tin tưởng bà, cho rằng bà đang phản bội lại chồng con. Chỉ cần nghĩ đến đây thôi, Thy Dung đã thấy nhụt trí, không có dũng khí theo mẹ mình vào hẳn trong kia.

“Nhưng chẳng lẽ đến tận đây rồi, mình lại bỏ về không, sao ?” Thy Dung lại không nhịn được tự chất vấn chính mình.

“Mình bỏ về cũng được, nhưng mình có thể yên tâm sao, có thể không thắc mắc, không muốn biết Trác Phi Dương đã nói gì với mẹ mình sao ?” Thy Dung ôm lấy đầu, khổ sở kêu lên: “Không thể, mình sẽ không thể ăn ngon ngủ yên, cũng sẽ không thể gạt bỏ chuyện này ra khỏi đầu. Nếu mình không biết gì thì thôi, một khi đã biết được, mình phải điều tra cho ra chân tướng sự việc.”

Lý trí của Thy Dung vừa mới xẹp xuống, đã được khơi dậy trở lại.

Thy Dung kéo xụp chiếc mũ lưỡi trai màu trắng xuống trán, che khuất nửa khuôn mặt, lững thững dắt xe vào trong quán Tân Cửu Châu.

Thy Dung được bồi bàn cất hộ xe mô tô, còn nhiệt tình mở cửa kính cho Thy Dung.

Thy Dung mỉm cười, nói cảm ơn anh ta, sau đó xoay mình bước đi.

Nhìn lướt qua tầng trệt và tầng một, không thấy có vị khách nào giống với ngoại hình của mẹ mình và Trác Phi Dương, Thy Dung đoán hai người đã chọn một chiếc bàn trên lầu hai.

Càng đến gần với mục tiêu, trái tim của Thy Dung đập càng nhanh, bước thấp bước cao, có cảm giác mình đang bước vào một khoảng không, cơ thể đang trôi đi.

Trác Phi Dương định nói chuyện gì với mẹ ? Hắn muốn gì, muốn mẹ quay lại với hắn sao ?

Thy Dung loạng choạng bước đi không vững, khuôn mặt tái mét, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa, muốn khóc nhưng khóc không được, những giọt nước mắt mặn đắng đangứa sâu vào tim.

Biết là yêu đơn phương sẽ rất khổ, nhưng không thể ngăn được lòng mình, để rồi cuối cùng đã trao trọn vẹn trái tim của mình cho hắn. Yêu mà không cần báo đáp lại phải chăng là rất ngu ngốc ?

Thy Dung run run bước lên từng bậc cầu thang, khi trèo lên đến đỉnh, đã thấy mẹ mình và Trác Phi Dương đang nói chuyện với nhau.

Thy Dung choáng váng, tưởng chừng thế giới xung quanh mình sụp đổ, bóng tối đang bủa vây lấy tâm trí, lồng ngực quặn thắt, Thy Dung không thở được.

Cúi gầm mặt, Thy Dung run rẩy bước đi, bước chân phiêu lãng không có trọng tâm.

Đến một chiếc bàn trống cách bàn của Trác Phi Dương và mẹ Thư Phàm hơn ba mét, Thy Dung chọn ngồi quay lưng lại với họ.

Thy Dung không dám ngẩng mặt lên nhìn họ, cũng sợ bị họ phát hiện mình đang nhìn lên họ, chỉ cần biết họ đang nói gì với nhau là tốt rồi.

Thy Dung tự vỗ vỗ ngực an ủi chính bản thân mình, những giọt nước mắt mặn chát cuối cùng tuôn ra.

Phục vụ bàn tới gần, đưa menu cho Thy Dung.

Thy Dung nhìn cũng không buồn nhìn, gọi ngay cho mình một đĩa mì ý và một chai rượu ngoại.

“Phi Dương, anh muốn nói chuyện gì với em thì nói đi.”

Đã hơn 18 năm trôi qua rồi, nhưng mỗi lần gặp lại Trác Phi Dương, Thư Phàm vẫn thấy ngỡ ngàng, không được tự nhiên. Tất cả cũng do một chữ duyên nợ mà thành. Thư Phàm thấy mình có lỗi với hắn, chẳng những nợ hắn về ân tình, còn nợ hắn cả về ơn cứu mạng. Hắn vì yêu mình, đã sống 18 năm trong cô đơn, Thư Phàm thật sự không đành lòng nhìn thấy hắn khổ sở thế này, lúc nào cũng cầu mong hắn nhanh chóng tìm được hạnh phúc của cuộc đời mình.

“Em khỏe chứ ?”

Trác Phi Dương nhìn thật sâu vào mắt Thư Phàm, cố khắc ghi hình ảnh của Thư Phàm vào trong trí nhớ, để vĩnh viễn cũng không bao giờ quên.

“Em khỏe, cảm ơn anh.” Thư Phàm gượng nở một nụ cười. Đối diện với người đàn ông yêu mình sâu đậm, Thư Phàm không có cách nào tỏ ra tự nhiên, và coi như không có việc gì.

“Hoàng Tuấn Kiệt đối xử tốt với em chứ, còn các con của em nữa, chắc chúng cũng đã trưởng thành hết cả rồi ?”

Trác Phi Dương bối rối vuốt tóc. Sau 10 năm gặp lại, hắn vẫn tưởng mới được gặp Thư Phàm vào buổi tối hôm nào. Cô ấy vẫn thế, vẫn đẹp rạng ngời, vẫn căng tràn sức sống. Nhìn Thư Phàm của hiện tại, hắn biết Thư Phàm đang sống rất hạnh phúc và đầm ấm bên chồng con, chỉ có hắn cô lẻ một mình. Hắn không trách Thư Phàm, cũng không hận Hoàng Tuấn Kiệt, tất cả là do hắn lựa chọn, là do hắn quá đa tâm khi đi yêu người con gái đã thuộc về một người đàn ông khác.

Thư Phàm dịu dàng nhìn Trác Phi Dương: “Anh ấy đối xử với em rất tốt. Hai đứa con gái của em đều đã trưởng thành.”

Thư Phàm biết khi nói những lời này sẽ khiến Trác Phi Dương bị tổn thương, nhưng chỉ có khiến hắn chết tâm, không còn nhung nhớ về mình và luyến tiếc quá khứ đã trôi qua, hắn mới tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Bàn tay cầm ly rượu của Trác Phi Dương khẽ run lên, khuôn mặt hắn trầm buồn: “Anh rất mừng cho hạnh phúc của em. Hơn 10 năm qua, tuy anh đã hứa không xuất hiện trước mặt em nữa, nhưng anh vẫn quan tâm lo lắng cho em, vẫn dõi theo em từ xa. Anh biết khi em nghe anh nói những lời này, em

sẽ cảm thấy đau lòng và khó chịu, nhưng anh không có ác ý, anh làm thế vì xuất phát từ thật tâm của mình.”

“Em hiểu anh muốn nói gì” Thư Phàm ngắt lời Trác Phi Dương.

Thy Dung nhìn vào mắt Trác Phi Dương, chân thành nói: “Anh Dương, anh không thể quên đi quá khứ được sao ? Anh hãy còn trẻ, còn nhiều cơ hội để tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình. Em mặc kệ anh có trách em ích kỉ hay không, em cũng không muốn anh tự hành hạ và khóa nhốt trái tim của mình lại.”

“Em là đang khuyên anh đi tìm một hạnh phúc mới sao ?”

Trác Phi Dương đau lòng hỏi lại Thư Phàm. Hẳn hiểu Thư Phàm vì lo lắng cho hắn nên mới nói như thế, nhưng phải nghe người con gái mình yêu khuyên mình nên đi tìm một hạnh phúc mới, hẳn không ngăn được chua xót và thống khổ trong lòng mình. Hẳn tưởng đã có thể quên, có thể ngăn chặn không cho phép mình được yếu đuối, nhưng hẳn không thể. Hẳn vẫn chỉ là một chàng trai bình thường, không có được người con gái mình yêu thương mà thôi.

“Anh Phi Dương.” Thư Phàm chua xót, gọi tên của Trác Phi Dương.

“Thoải được rồi, không nhắc đến chuyện không vui này nữa.” Trác Phi Dương cúi nhìn bàn tay mảnh khảnh của Thư Phàm đặt trên mặt bàn gỗ. Hắn rất muốn chạm vào, nhưng lại không dám. Thư Phàm đã không còn là của hắn nữa rồi, Thư Phàm đã thuộc về một người đàn ông khác.

Không muốn người con gái mình yêu sâu đậm phải khổ tâm vì mình, Trác Phi Dương uống cạn ly rượu, như muốn nuốt tất cả mọi đắng cay vào lòng, bên ngoài hắn giả vờ bình thản nói: “Anh mời em đến đây, ngoài muốn biết em sống có tốt không, còn muốn đưa cho em một thứ.”

Thư Phàm tò mò hỏi: “Anh muốn đưa cho em thứ gì ?”

Trác Phi Dương mở cặp táp, đưa cho Thư Phàm một tệp hồ sơ có bìa màu vàng nhạt.

“Đây là dự án mới của công ty anh. Em hãy giao lại hợp đồng này cho Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh. Nếu sau khi đọc xong, họ muốn hợp tác với công ty của anh, đảm bảo sẽ rất có lợi cho tình hình tài chính thiếu hụt của công ty gia đình em hiện giờ. Còn nếu họ không muốn hợp tác với anh, cũng không sao, coi như đây là một lời mời.”

Thư Phàm đón lấy tệp hồ sơ trên tay Trác Phi Dương. Mặc dù không hiểu lắm về kinh doanh, nhưng Thư Phàm cũng biết, không một công ty lớn nào muốn hợp tác làm ăn với một công ty đang gặp khó khăn về tài chính, đang bị những công ty khác cô lập, và đang trên đà phá sản.

Trác Phi Dương trong thời gian đầu sôi lửa bỏng này đưa ra lời đề nghị hợp tác làm ăn với tập đoàn Hoàng Thị là cực kì mạo hiểm, theo kiểu được ăn cả ngã về không.

“Anh Phi Dương, anh không cần phải làm thế.” Thư Phàm khó xử bảo Trác Phi Dương: “Em không muốn liên lụy đến anh, không muốn kéo anh xuống vũng bùn.”

“Đừng nói thế.” Trác Phi Dương cười: “Anh là người làm ăn buôn bán, anh khác có tính toán của riêng mình.”

Thư Phàm tin vào khả năng của Trác Phi Dương, nhưng vẫn không nhịn được lo lắng.

Đang lúc Trác Phi Dương muốn nói thêm vài câu, điện thoại của Thư Phàm đổ chuông.

Người gọi điện cho Thư Phàm là Hoàng Tuấn Kiệt, hình như có việc gấp, Thư Phàm cần phải đi.

Trác Phi Dương loáng thoáng, nghe câu được câu mất.

Thư Phàm cúp máy, lúng túng bảo Trác Phi Dương: “Anh Dương, em phải đi. Việc hôm nay, cảm ơn anh.”

Thư Phàm cảm thấy cực kì có lỗi với Trác Phi Dương. Hắn là một người đàn ông tốt bụng và chân thành. Mặc dù không lấy được Thư Phàm, nhưng hẳn không vì thế mà oán hận, ngược lại còn năm lần bảy lượt giúp Thư Phàm thoát khỏi hiểm cảnh, bây giờ còn muốn giúp đỡ gia đình Thư Phàm về mặt tài chính.

“Có việc bận thì em đi đi.”

Trác Phi Dương tiếc nuối khoảng thời gian ngắn ngủi được cùng nói chuyện với Thư Phàm. Thời gian trôi qua quá nhanh, hắn chưa kịp nói được những gì muốn nói, Thư Phàm đã phải rời đi. Tuy nhiên hẳn không hối hận, cũng không lưu giữ Thư Phàm ở lại, Thư Phàm có cuộc sống riêng của chính mình, hẳn không có quyền can thiệp quá sâu, nếu không hẳn sẽ phá hỏng hạnh phúc và cuộc sống tốt đẹp hiện tại của Thư Phàm, làm thế hắn không xứng với lòng tin cậy của Thư Phàm, mà ngay cả hắn cũng không tha cho chính mình.

Thư Phàm dứt tệp hồ sơ vào túi xách, mỉm cười chào Trác Phi Dương, sau đó bước đi, từng bước từng bước, hình bóng của cô ấy khuất khỏi tầm mắt của hắn.

o-0-o

Thy Dung đã uống được gần nửa chai rượu ngoại, càng uống càng tỉnh táo, càng không thể quên được chuyện gì, mọi đau khổ và uất hận dường như đã

tích tụ cả lại, dâng ngập trong lòng, làm nghẹn ứ cổ họng.

Thy Dung vừa uống rượu, vừa khóc, vừa bi phần cười nhạt.

Mọi lời nói của Trác Phi Dương dành cho mẹ Thu Phàm, Thy Dung đã nghe thấy hết cả, hóa ra hần vẫn không thể quên được mẹ, vẫn nhớ thương bà, vẫn mong một ngày bà quay đầu lại nhìn mình. Thy Dung nghi ngờ không biết, hần có bao giờ từng hy vọng bà quay về bên cạnh hần không, sợ rằng chỉ cần bà bước chân ra khỏi nhà họ Hoàng, hần đã đón bà đi rồi.

Thy Dung chất thêm một ly rượu thật đầy, ngửa cổ uống cạn gần nửa ly, tay siết chặt lấy đáy ly.

Trác Phi Dương vẫn ngồi bất động trên ghế, hần từ tốn thưởng thức ly rượu vang trên tay mình, hình như hần cũng không muốn về nhà.

Một người ngồi nhìn ra hướng cửa sổ, ngắm mây trời và quang cảnh bên dưới, lòng trĩu nặng tâm sự. Một người uống rượu như điên, nước mắt làm mặt chất bờ môi, quên hết cả hiện tại và xung quanh.

Trên lầu hai của nhà hàng Tần Cửu Châu bỗng chốc trở nên náo nhiệt hẳn lên, nhất là những vị khách nữ.

Hai chàng trai có diện mạo bề ngoài chẳng những đẹp như trong tranh, còn rất phong độ và anh tuấn, cũng xuất hiện một lúc, khiến cho các quý cô hét lên chói tai, như thể đang được gặp thần tượng của mình.

Thy Dung gằn gục mặt xuống bàn, không quan tâm đến bầu không khí náo nhiệt xung quanh mình.

Điều kì lạ là hai chàng thanh niên kia lại cùng tiến về phía Thy Dung đang ngồi, một trong hai kéo ghế ngồi xuống, còn trêu chọc Thy Dung: “Hoàng Thy Dung, hôm nay cô đã gặp phải chuyện gì mà uống rượu để tiêu sầu thế này?”

Thy Dung mờ mịt ngẩng đầu nhìn tên đàn ông có sắc đẹp như ma mị trước mặt.

Chỉ trong nháy mắt, một nửa số rượu trong cơ thể Thy Dung tan biến.

“Trần... Trần Tư Nam tại sao anh lại ở đây?” Thy Dung khiếp sợ, thấy số của mình cực kì xui xẻo, đang đau lòng muốn chết, tự dung lại gặp phải tên oan gia này.

“Anh là đang đi tìm em, phải khó khăn lắm mới theo kịp em đến tận đây.” Trần Tư Nam cười nói, không quên đá lỏng nheo với Thy Dung.

Thy Dung nhìn thấy cái đá lỏng nheo của Trần Tư Nam, con buồn nôn dâng lên đến tận cổ.

“Anh theo tôi đến đây làm gì?” Thy Dung không khách sáo, hỏi thẳng Trần Tư Nam. Bây giờ Thy Dung đang vô cùng buồn bực, chỉ cần tên Trần Tư Nam kia không biết điều, Thy Dung sẵn sàng cho hần ăn no đòn.

“Anh đi theo em vì anh muốn nói chuyện với em. Ai bảo em luôn tránh mặt anh, hại anh phải theo đuổi em khổ cực biết bao.” Trần Tư Nam trưng ra bộ mặt cực kì đáng thương, thậm chí hần còn chớp chớp mắt nhìn Thy Dung bằng đôi mắt cún con.

Da đầu Thy Dung run lên, da gà da vịt nổi thành một cụm.

Thy Dung tức muốn học máu, nói theo cách của Trần Tư Nam, chẳng khác gì Thy Dung là một kẻ bạc tình, nhẫn tâm giẫm đạp lên trái tim vàng son của người ta.

Trời ạ... Con chết mất.

Thy Dung đứng bật dậy, không muốn tranh cãi lời thôi với tên Trần Tư Nam vô si kia, vì biết rằng miệng lưỡi của mình không thể địch lại nổi hần.

Nào ngờ, khi vừa mới xoay người đã thấy Trần Hoàng Anh đứng lù lù ở sau lưng từ bao giờ.

Thy Dung khiếp đảm, chưa bao giờ thấy số của mình đen đui như thế. Hai anh em nhà họ Trần định làm gì mà kéo nhau đến hết cả đây?

“Hoàng Thy Dung!” Trần Hoàng Anh cười lạnh: “Chúng ta lại gặp nhau.”

Nhìn nụ cười có thể đông chết người của Trần Hoàng Anh, Thy Dung thấy cơ thể mình mãnh liệt run lên, run theo từng chập, run đến nỗi bao nhiêu rượu trong người cũng không còn, trí óc hoàn toàn tỉnh táo.

Thy Dung hỏi hận, vô cũng hỏi hận vì đã ngồi đây uống rượu, lẽ ra phải đi theo mẹ về ngay mới phải.

Một tên Trần Tư Nam đã đối phó không nổi, hướng hồ ở đây lại có thêm một tên lạnh lùng và vô cảm Trần Hoàng Anh thứ hai này nữa.

Thy Dung thấy tốt nhất là nên chuồn đi, tránh những tổn thất không đáng có.

Vừa mới dọm bước đi, đã bị Trần Hoàng Anh đứng chắn đường.

Hai dứt vào túi quần, hần lạnh giọng nói: “Hôm nay cô không nói Hoài Thương đang ở đâu, cô đừng hòng mà ra khỏi đây.”

Trần Tư Nam giả vờ kêu lên một tiếng: “Anh họ, anh không được bắt nạt Thy Dung của em.”

Miệng nói, chân đứng lên, tay vươn ra nắm lấy bàn tay của Thy Dung.

Thy Dung khóc không ra nước mắt, rất rất muốn nắm vỗ mặt anh em nhà họ Trần, sau đó tông cửa bỏ chạy mất dạng.

Cảnh xô đẩy kéo co của hai chàng trai có diện mạo bề ngoài hoàn mỹ và một cô gái trẻ đã thu hút sự chú ý của mọi người chung quanh, họ cho rằng Thy Dung đang được hai chàng trai cùng đề mắt đến, muốn lôi kéo tình cảm của Thy Dung về phía mình. Nhưng họ có biết đâu rằng, Thy Dung ngàn vạn lần cũng không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh em nhà họ Trần cả.

“Buông tay.” Thy Dung tức giận quát to: “Nếu anh không buông tay, đừng trách tôi ra tay độc ác với anh.”

“Thy Dung !” Trần Tư Nam vẫn giả vờ đáng thương nói: “Trước sau gì em cũng là vợ chính thức của anh, em có thể đối xử ôn nhu với anh một chút được không ?”

Thy Dung bị lời nói không xương của Trần Tư Nam dọa cho nhảy dựng, tức giận hét lên: “Trần Tư Nam, đừng ăn nói lung tung, ai là vợ chưa cưới của anh hả ? Anh mà còn dám bôi nhọ thanh danh của tôi nữa, tôi sẽ dùng băng dính dán kín miệng anh lại.”

Tên Trần Tư Nam chết tiệt này ! Hần đi rêu rao lung tung mình là vợ chưa cưới của hần, nhờ đâu mọi người tưởng thật, mai sau ai còn dám lấy mình nữa, mà cho dù mình có bị ế, hần là người đàn ông duy nhất còn sót lại trên trái đất, mình cũng không thêm lấy hần. Thật là ghê tởm muốn chết !

“Em càng ngày càng hung dữ hơn rồi đấy, nhưng mà anh rất thích tính cách này của em.”

Trần Tư Nam không để những lời đe dọa của Thy Dung vào đâu, vươn tay muốn bẹo gò má non mềm của Thy Dung.

Thy Dung nghiêng đầu, tránh sang bên phải, dùng tay vỗ thật mạnh vào mu bàn tay hần, mọi người nghe thấy “tét” một cái, kèm theo tiếng hét nho nhỏ của Trần Tư Nam: “Ai ui, Thy Dung, em là đang đánh vị hôn phu của mình sao ?”

“Trần Tư Nam, anh muốn chết ?” Ai đó đã bị chọc giận đến nổi điên, sẵn tay áo khoác chuẩn bị cho Trần Tư Nam một trận nên thân.

Trần Hoàng Anh thấy Thy Dung và Trần Tư Nam mãi lo gây sự cãi nhau, hoàn toàn bỏ hần qua một bên.

Hần nghiêng răng túm lấy cổ áo của Thy Dung: “Hoàng Thy Dung, cô còn không mau nói cho tôi biết Hoài Thương hiện giờ đang ở đâu ?”

Hành động ‘côn đồ’ của Trần Hoàng Anh đã nhận được những tiếng kinh hô của mọi người chung quanh.

Thy Dung cười nhạt: “Công tử Trần, anh muốn đánh tôi trước mặt bao nhiêu người như thế này sao ?”

Trần Hoàng Anh thoáng biến sắc, liếc mắt nhìn mọi người có mặt trong phòng, sau đó hần mới miễn cưỡng buông cổ áo của Thy Dung ra.

Thy Dung chỉnh sửa lại cổ áo, đang chuẩn bị dùng những lời lẽ sắc bén để trả đũa anh em nhà họ Trần, vóc dáng cao lớn cùng khuôn mặt đẹp trai và nam tính của Trác Phi Dương nằm gọn trong đấy mất.

Bỗng chốc, mọi ngôn ngữ của Thy Dung đều bay hết ra khỏi đầu. Thy Dung ngây ngốc đứng im như tượng nhìn Trác Phi Dương đang tiến về phía mình.

Hần trầm giọng: “Thy Dung, cô đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Hai em nhà họ Trần đều kinh ngạc nhìn Trác Phi Dương, không hiểu hần có quan hệ gì với Thy Dung.

“Chủ tịch Trác, chào anh.” Thy Dung cay đắng nở một nụ cười gượng gạo, nhanh chóng xoay người bước đi theo hần.

Hai em nhà họ Trần bị diễn biến bất ngờ này khiến cho ngỡ ngác, liếc mắt nhìn nhau. Họ muốn ngăn cản không cho Thy Dung đi, nhưng họ nhận ra được người đàn ông đang đi bên cạnh Thy Dung không phải là một người đơn giản, nhận thấy tốt nhất không nên gây thù chuốc oán với những người như thế thì hơn. Vì thế, họ đành phải để cho Thy Dung đi, mà không dám có hành động chống đối gì.

Thy Dung cố tình đi tụt lại về phía sau, đến tầng trệt của nhà hàng, Thy Dung đi thật chậm, rồi không thông báo trước đã co giò bỏ chạy.

“Hoàng Thy Dung, cô thật sự nghĩ rằng có thể bỏ chạy được sao ?” Trác Phi Dương lạnh lẽo nhìn thân hình nhỏ nhắn đang muốn chạy trốn của Thy Dung. Hần không biết tại sao khi trông thấy cô gái nhỏ này, hần lại động tâm, lại không thể buông tay được.

Lẽ ra, khi biết Thy Dung đã vô tình hủy bỏ cuộc hẹn, vô tư nắm tay Bách Khải Văn vui vẻ đi chu du khắp nơi, hần phải hận và chán ghét mới đúng nhưng đến khi hữu tình gặp lại Thy Dung ở đây, hơn nữa còn nắm tay lôi kéo với hai chàng trai khác, hần thấy con nóng giận trong mình lại bị thổi bùng lên. Hần thừa nhận là do hần đang ghen, mặc kệ vì nguyên nhân gì, hần cũng không cho phép chuyện này xảy ra thêm một lần nữa.

Đang chạy, Thy Dung đứng khựng lại, nước mắt tuôn ra như mưa.

Không quay lại nhìn Trác Phi Dương, Thy Dung nghẹn ngào hỏi: “Chủ tịch muốn tôi phải làm gì?”

“Lại đây.” Trác Phi Dương vươn tay, chờ Thy Dung bước tới.

Thy Dung giật mình kinh hãi, không dám tin vào tai mình. Hắn như thế nào lại muốn mình đi theo hắn?

“Cô không nghe tôi nói gì sao, tôi bảo cô lại đây.” Bàn tay Trác Phi Dương vẫn vươn ra, gió lùa vào các kẽ ngón tay, hơi lạnh ngấm vào da thịt, đã từ lâu rồi không có ai nắm lấy tay hắn, lần này hắn muốn nắm lấy tay ai đó. Chưa bao giờ hắn lại thấy mình cô đơn đến thế.

Thy Dung cứng ngắc xoay người, chậm chậm tiến lại gần Trác Phi Dương, nước mắt tí tách rơi xuống sàn nhà.

Khi bàn tay nhỏ nhắn của Thy Dung chạm nhẹ vào bàn tay Trác Phi Dương, cả hai ngây ngẩn cả người, bối rối không dám nhìn vào mắt nhau.

“Đi thôi.”

Trác Phi Dương cúi nhìn bàn tay mình đang nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thy Dung, chậm rãi bước đi.

Thy Dung cúi đầu, bước đi theo hắn, một câu cũng không nói, chỉ thấy trái tim mình muốn tan ra, tan ra theo những giọt nước mắt đang không ngừng tí tách rơi, rơi mãi.

Bàn tay Trác Phi Dương nhẹ nắm lấy tay Thy Dung.

Cả hai cùng sánh đôi bước đi.

Nhân viên bảo vệ mở cánh cửa kính, khom người lịch sự chào hai người.

Thy Dung thẹn thùng, mỉm cười chào lại anh ta.

Trác Phi Dương nhìn nụ cười của Thy Dung, đôi mắt đen sâu của hắn không có độ ẩm, hình như hắn không thích Thy Dung cười với người khác.

Nụ cười trên môi Thy Dung tắt, cúi đầu, Thy Dung chậm chậm bước đi.

Tay Thy Dung run nhẹ trong lòng bàn tay Trác Phi Dương, Thy Dung đang sợ, sợ hắn ghét bỏ mình.

Bên ngoài nắng đã lên cao.

Thy Dung theo Trác Phi Dương tiến dần ra cánh cổng, cánh cổng sắt màu xanh đen, cao hơn hai mét, có những cọc sắt nhọn hoắt vươn mình trong nắng vàng.

Cánh cổng cho Thy Dung cảm giác ghê rợn, hết như tâm trạng u uất của Thy Dung lúc này.

Thy Dung ngoái đầu nhìn lại, nhìn chiếc xe mô tô của mình, lại cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ nhắn đang nắm gọn trong lòng bàn tay to lớn của Trác Phi Dương. Thy Dung muốn rút tay ra, muốn lấy xe và muốn về nhà.

Bên ngoài ven đường, cách cánh cổng sắt không xa, một chiếc xe ô tô Rolls-Royce Ghost màu đen tuyền đã đậu ở đó từ bao giờ.

Từ xa, thấy Trác Phi Dương, trợ lý Tuấn Nam mở cửa xe bước xuống.

Anh ta gật đầu chào Trác Phi Dương và Thy Dung, nhẹ nhàng mở cửa xe ô tô.

“Lên xe.”

Trác Phi Dương nói ngắn gọn.

Nắng phủ chiếu lên mái tóc và lên bộ vét màu xám đen mặc trên người hắn.

Nắng cũng không đủ sưởi ấm giọng nói lạnh như băng của hắn.

Thế giới của Thy Dung biến thành những mảnh vụn nhỏ, bay tán loạn trong không khí.

“Lên xe.”

Tay Trác Phi Dương siết chặt lấy tay Thy Dung.

Sắc mặt Thy Dung thoáng biến đổi, đau đớn truyền từ bàn tay lên cánh tay, dần lên đến não. Tại sao hắn lại nắm tay mình chặt đến thế? Hắn là đang lo lắng điều gì sao?

“Chủ tịch Trác, xe mô tô của tôi ở trong kia, tôi cần phải lấy xe.”

Thy Dung muốn rút bàn tay mình ra khỏi bàn tay Trác Phi Dương.

Trái tim Trác Phi Dương trầm xuống, một cổ tức giận không tên thổi bùng lên trong lòng hắn.

Cô gái nhỏ này đang muốn chạy trốn khỏi hắn !

“Vào trong xe đi, chúng ta đứng ngoài này nói chuyện không tiện.” Trác Phi Dương nén giận giục Thy Dung.

Thy Dung càng muốn chạy trốn khỏi hắn, hắn lại càng không muốn buông tay, đã đánh mất một lần, hắn không muốn lặp lại sai lầm này lần thứ hai. Hắn có dự cảm, nếu lần này hắn đánh mất, hắn sẽ không còn tìm thấy được người gái nào giống Thư Phàm và Thy Dung nữa.

Thy Dung giật mình, quay lại nhìn về phía sau.

Mấy người đi đường đều đứng cả lại nhìn hai người. Họ đang tò mò muốn biết người đàn ông trông phong độ và thành đạt kia đang định làm gì cô gái nhỏ, mối quan hệ của họ là gì, là tình nhân hay là cha con ?

Thy Dung nghe thấy tiếng nói thì thầm to nhỏ, bàn tán của họ.

Nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cổ trắn tĩnh trái tim đập nhanh hơn mức bình thường của mình, Thy Dung chậm rãi tiến đến gần chiếc xe ô tô. Khom người, Thy Dung trèo vào trong.

Tuấn Nam nhẹ nhàng đóng cửa xe ô tô, vòng sang bên kia mở cửa cho Trác Phi Dương.

Chiếc xe chậm chậm di chuyển.

Thy Dung ngồi im trên ghế xe, cả cơ thể đều cứng ngắc.

Trái tim đập càng lúc càng nhanh, từng tiếng thỉnh thoảng vang vang.

Trác Phi Dương chống tay vào thành xe, nghiêng đầu nhìn Thy Dung.

Thy Dung đang cúi đầu, chăm chú nhìn mười đầu ngón tay, hết xoa rồi lại nắn. Thy Dung đang bối rối, lúng túng và ngượng ngùng.

Trác Phi Dương rất muốn hỏi Thy Dung tại sao buổi sáng hôm đó lại đột ngột bỏ đi, tại sao lại vô tình hủy bỏ cuộc hẹn, tại sao có thể đã nhận lời hẹn hò với hắn rồi còn muốn quay về bên cạnh Bách Khải Văn ?

Nhưng hắn không thể nói nổi lên lời, cũng không muốn Thy Dung biết hắn cũng là một con người yếu đuối như ai kia, cũng biết ghen và biết hận.

“Cô đã về nước từ bao giờ ? Sáng nay tại sao lại có mặt ở đây, đã nghe thấy được những gì rồi ?”

Trác Phi Dương có một quá khứ cần che giấu. Thư Phàm là bóng ma trong quá khứ của hắn. Sáng nay, hắn hẹn gặp Thư Phàm ở đây, Thy Dung cũng đến đây. Cô ấy có nhìn thấy Thư Phàm không, có nghe được hai người bọn họ nói gì không ? Hắn nhớ Thy Dung ngồi cách bọn họ không xa.

Đột nhiên, tâm trí của Trác Phi Dương trở nên trống rỗng, căng mắt nhìn Thy Dung, chờ mong Thy Dung trả lời hắn.

Thy Dung hiểu Trác Phi Dương đang lo sợ điều gì, vì thế thuận theo hắn.

“Tôi về nước từ sáng hôm qua. Sáng nay tôi đến nhà hàng Tân Cửu Châu vì hẹn bạn bè đến đây uống cà phê. Còn câu hỏi cuối của chủ tịch, tôi không hiểu chủ tịch muốn hỏi gì ?”

Thy Dung ngẩng đầu nhìn vào mắt Trác Phi Dương, đôi mắt Thy Dung trở nên trong suốt, vô hồn như một con người đã đánh mất đi lý trí của chính mình.

Trác Phi Dương chưa xót khi bắt gặp đôi mắt lạc thần của Thy Dung.

“Hai chàng trai trẻ đó là bạn của cô ?” Trác Phi Dương nghi ngờ hỏi Thy Dung. Hắn nhớ một trong hai chàng trai đó đã gọi Thy Dung là vợ chưa cưới.

Cô gái nhỏ này rút cuộc đã quen biết bao nhiêu chàng trai, đã lừa tình cảm của bao nhiêu người rồi ?

Đôi mắt Trác Phi Dương trở nên thâm trầm, ngữ khí sắc bén: “Tôi đã nói tôi tuyệt đối tôi không tha thứ cho bất kì kẻ nào dám lừa dối và phản bội lại tôi. Cô đã nói thích tôi, muốn cùng tôi hẹn hò, cô phải nhất nhất chịu trách nhiệm với những gì mà cô đã nói. Nhưng cho đến cuối cùng, cô thực hiện được bao nhiêu ?”

Thy Dung hoảng sợ nhìn Trác Phi Dương, cơ thể nhỏ nhắn không tự chủ được đã run lên.

Đôi mắt của Trác Phi Dương thật lạnh, một đôi mắt đen sâu không thấy đáy.

Thy Dung thấy chính mình lạc trong đôi mắt ấy, mãi không tìm được lối ra.

“Chủ tịch, tôi xin lỗi anh, tôi...”

Thy Dung tưởng Trác Phi Dương đã đọc được tờ giấy mình để lại cho hắn, tưởng hắn không tha thứ cho tội bỏ về đột ngột của mình, mà không hề biết rằng Trác Phi Dương không hề nhận được tờ giấy nào cả, cô thư kí đã xé nó thành từng mảnh vụn và vứt vào thùng rác trong phòng riêng của cô ta.

Thy Dung càng xin lỗi, Trác Phi Dương càng giận dữ, càng không muốn nghe, càng nghi ngờ Thy Dung là một gái lăng nhăng, không chung thủy.

“Cô đừng nói nữa, tôi không muốn nghe cô xin lỗi tôi. Cô định xin lỗi tôi bao nhiêu lần mới đủ, còn xin lỗi, có nghĩa cô sẽ còn vi phạm thêm lần sau và lần sau nữa. Tôi muốn cô chứng minh bằng hành động.”

Thy Dung ngẩn người, khê khàng nói: “Anh muốn tôi làm gì?”

“Chia tay Bách Khải Văn đi, cũng đừng nghĩ đến chuyện quan hệ lung tung với hắn hay những chàng trai khác.”

Hắn đã từng nói sẽ cạnh tranh công bằng với Bách Khải Văn, nhưng tình yên vốn tự bản thân nó đã là ích kỉ, không muốn chia sẻ người con gái mình yêu với những người đàn ông khác. Hắn không muốn Thy Dung đang ở bên cạnh hắn, nhưng lại nghĩ về một người đàn ông khác, đặc biệt là Bách Khải Văn.

Thy Dung ngây ngốc nhìn Trác Phi Dương, thật lâu thật lâu cũng không nói gì.

Trác Phi Dương nhìn Thy Dung, trong lòng hắn đang ngầm đấu tranh nội tâm dữ dội. Chấp nhận một cô gái bước vào cuộc đời mình, có nghĩa hắn sẽ không còn bình thản được như trước, mọi an nguy, vui buồn của cô ấy đều sẽ ảnh hưởng đến hắn.

Nhưng hắn chấp nhận. Thà rằng có ai đó để quan tâm, lo lắng và nhớ thương, còn hơn sống cô độc cả đời.

Hắn đã sợ điều đó lắm rồi ! Hắn đã sống hơn 18 năm trong cô đơn và sầu khổ, hắn không còn muốn tiếp tục sống như thế nữa.

Cô gái nhỏ này sẽ thay đổi cuộc sống của hắn, cũng sẽ khiến hắn nhìn nhận mọi thứ khác xưa.

Trác Phi Dương chờ đợi câu trả lời của Thy Dung.

Thời gian chậm chậm trôi.

Nắng hắt qua khung cửa kính xe ô tô.

Thy Dung mấp máy môi, hai phiến môi hoa run run theo từng chớp, từng câu nói phát ra: “Tôi đồng ý.”

Bánh răng của vận mệnh đã bắt đầu xoay vòng.

Thy Dung chưa từng hối hận khi yêu đơn phương Trác Phi Dương, trước kia cũng thế, và bây giờ cũng vậy. Thy Dung chọn hắn, vì biết trong trái tim của mình chỉ có hắn.

Còn Bách Khải Văn là thích, không phải yêu.

Buổi chiều.

Trước cổng nhà họ Hoàng đông nghịt người.

Những chiếc máy ảnh, máy quay phim, máy ghi âm, camera...những ánh chớp lóe lên, tiếng ồn ào, náo nhiệt của đám đông phóng viên và nhân viên đài truyền hình. Họ đã nhận được thông báo chiều nay nhà họ Hoàng sẽ tổ chức họp báo, hình như liên quan đến chuyện rùm beng của ông Gia Huy trong thời gian gần đây.

Nếu những thông tin được đăng tải trên báo chí và trên mạng là thật, ông Gia Huy sẽ phải đứng trước nguy cơ bị tẩy chay, bị dả đảo, bị người dân ghét bỏ, trở thành một vụ lớn nhất trong lịch sử công nghiệp của Hồng Kông.

Nhiều người dân cho rằng ông Gia Huy là người đem lại sự phát triển kinh tế của đất nước thì sao chứ ?

Chẳng phải ông ta đã đi lên bằng máu và nước mắt của biết bao nhiêu người sao ? Một người có quá nhiều tội ác như thế đâu xứng đáng được xã hội và người dân tôn vinh.

Chúng tôi yêu cầu ông rút lui khỏi ngành công nghiệp đất nước ngay lập tức, yêu cầu ông thành thật xin lỗi những nạn nhân mà ông đã từng gây tội ác, đồng thời yêu cầu ông phải bồi thường cho họ !

Những tấm băng rôn, những bức tranh biếm họa được giăng và treo kín đầy phố, nhà họ Hoàng trở thành nơi tụ tập và gây rối của đám đông. Ngay sau khi nhận được tin, phóng viên và báo chí luôn túc trực trước cổng, chỉ cần có một chiếc xe đi ra cổng, họ sẽ bao vây xung quanh, thi nhau chụp ảnh và chĩa micro phỏng vấn.

Từ xa, một chiếc xe ô tô màu xám đen đi đến.

Đám đông lập tức kích động hò hét, người vác máy quay phim, người cầm máy chụp ảnh, người cầm băng rôn chạy rầm rập lại, đứng chắn đường không cho chiếc xe ô tô tiến thêm một bước.

Chiếc xe ô tô màu xám đen bị kẹt ở giữa.

Phóng viên thi nhau chụp ảnh, chìa micro vào cửa kính xe ô tô.

Họ cố nhìn cho rõ khuôn mặt của người đàn ông ngồi trong xe ô tô, nhưng chỉ thấy một hình ảnh lơ mờ.

Người đàn ông ngồi trong xe lạnh lùng, quét mắt nhìn đám phóng viên và báo chí.

Anh ta không nói gì cả, chỉ phát tay ra hiệu cho tài xế.

Tài xế hiểu ý, bấm còi inh ỏi.

Chiếc xe nhích từng centimet.

Đám đông quyết không chịu lùi bước, họ vẫn tiếp tục đứng án ngữ không để cho chiếc xe ô tô đi.

Đúng lúc đó, cánh cổng sắt vốn vẫn đóng im ỉm suốt mấy ngày vừa qua được mở rộng sang hai bên.

Từ bên trong, hơn 10 vệ sĩ trong trang phục màu đen, đeo kính mát, dồn đám đông sang hai bên, nhường đường cho chiếc xe ô tô màu xám đen tiến vào cổng.

Đám đông la ó, phản đối, chồm người muốn ngăn cản không để chiếc xe ô tô màu xám đen chạy thoát.

Nhưng dưới sức ép của hơn 10 người vệ sĩ cao to và khỏe mạnh, họ đành hậm hực, trừng mắt nhìn chiếc xe khuất sau cánh cổng sắt.

Chiếc xe đã vào đến bên trong.

10 vệ sĩ cũng nhanh chóng rút lui.

Đám đông bên ngoài cánh cổng sắt gầm rú như điên, họ tức tối chửi rủa, muốn phá tan cánh cổng sắt của nhà họ Hoàng.

“Thật là một lũ đều giả !”

“Các người tưởng có thể dùng bạo lực để ngăn cản chúng tôi tìm ra được sự thật sao ?”

“Các người là những con rùa rụt cổ, chỉ biết lén lút làm việc xấu sau lưng người khác. Có giỏi thì ra đây trực tiếp trả lời các câu hỏi của chúng tôi.”

Mặc kệ đám đông kích động la ó và hò hét.

Cánh cổng sắt vẫn đóng im ỉm.

Bên trong không có một chút động tĩnh, dường như người nhà họ Hoàng đã mất điếc tai ngơ trước những lời chửi rủa và sự phẫn nộ của đám đông.

Người đứng sau tất cả vụ này đã thành công khi khơi dậy được sự căm giận của đám đông. Kẻ bí ẩn đó đã khiến tất cả phóng viên, báo chí, nhà đài và người dân trong thành phố chìa mũi nhọn vào nhà họ Hoàng. Bấy giờ chẳng những tập đoàn của nhà họ Hoàng không thể tiếp tục làm ăn thuận lợi được như trước, người nhà họ Hoàng cũng khó bề mà sống yên ổn được với người dân chung quanh đây.

Họ luôn bị bám theo ở khắp nơi, bị nói cạnh khóe, thậm chí người làm trong nhà còn bị ném trứng thối và cà chua vào mặt.

Họ không phải là một ngôi sao thần tượng, nhưng trước lòng căm thù của người dân, họ đã trở thành những kẻ xấu xa và dè tiện nhất.

Chiếc xe đậu trước sân.

Tài xế mở cửa xe.

Từ trên xe, một người đàn ông dong dong cao, mặc áo thun màu xám đen, quần jean bụi bặm, mái tóc hơi rối bước xuống.

“Cậu chủ !” Ông quản gia từ trong nhà chạy ra, khom người chào người đàn ông trẻ.

“Anh trai và chị dâu tôi có nhà chứ ?” Người đàn ông trẻ cau mày hỏi.

“Cậu chủ và bà chủ đang ở trong phòng khách đợi cậu chủ.”

Người đàn ông trẻ khẽ gật đầu, biểu lộ đã hiểu ý của ông quản gia.

Anh ta sai bước đi vào trong nhà.

Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm đang ngồi trong phòng khách.

Trong phòng khách không chỉ có hai người bọn họ, còn có Vũ Gia Minh và Khánh Sơn.

“Anh Kiệt, chị Thư Phàm”

Người đàn ông trẻ sau khi chào Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm, phát hiện trong phòng khách còn bố con Vũ Gia Minh, liền lịch sự nói: “Chào anh Gia Minh.”

Khánh Sơn lễ phép chào người đàn ông trẻ: “Chào chú Kì, lâu rồi mới gặp.”

Hoàng Từ Kì vươn tay nắm nhẹ lấy tay Khánh Sơn, trên môi khẽ nở một nụ cười. Mỗi lần hai người gặp nhau đều nắm lấy tay nhau như hai người bạn thân.

Hoàng Từ Kì ngồi xuống ghế sofa.

Di Lý bụng cà phê và thức ăn cho năm người.

Chờ Di Lý lui xuống bếp, Hoàng Từ Kì lo lắng hỏi: “Anh Kiệt, bố có biết chuyện này không?”

Hoàng Tuấn Kiệt mặt mày đáp: “Anh không dám nói chuyện này cho bố biết. Anh sợ bệnh tim của bố chuyển biến xấu.”

“Em hiểu, nhưng còn cháu Hoài Thương thì sao? Nếu chúng ta không làm theo lời yêu cầu của tên bất cóc, hấn sẽ làm hại đến con bé.”

Hoàng Từ Kì nhìn sắc mặt tái nhợt của chị dâu và anh trai. Hấn hiểu được tấm lòng của cha mẹ dành cho con cái. Hấn có hai người con, nên hấn cũng phần nào cảm nhận được nỗi lo lắng và bất an của cả hai vào giây phút đầu sôi nước bỏng này.

“Anh sẽ sớm tìm ra được cách vẹn cả đôi đường, vừa cứu được Hoài Thương, bố cũng không cần phải tổ chức họp báo thừa nhận tất cả tội lỗi của mình.”

Trong giọng nói của Hoàng Tuấn Kiệt có tiếc nuối và sầu bi.

Quá khứ của ông Gia Huy ra sao, hầu như mọi người trong gia đình đều sáng tỏ như ban ngày. Nếu không phải tại cách sống quá vô tình và lạnh nhạt của ông Gia Huy, bà Dung – mẹ Hoàng Tuấn Kiệt cũng không bị chết oan uổng khi tuổi đời còn quá trẻ, hấn cũng không phải chịu cảnh mồ côi mẹ và phải sống trong cô nhi viện mấy năm. Hấn có cha mà như không có, mãi đến năm hấn gần 20 tuổi, ông Gia Huy mới nhận lại hấn, mới thực hiện trách nhiệm của người cha.

Ông Gia Huy đã giẫm nát hạnh phúc của bao nhiêu gia đình, đã khiến bao nhiêu người phải đổ máu, phải rơi lệ, phải quỳ rạp xuống chân ông, van xin ông tha cho người thân của họ?

Chỉ có duy nhất một mình ông Gia Huy mới trả lời được câu hỏi này, chỉ có lương tâm hàng đêm dằn vặt và hành hạ tâm hồn và thể xác ông mới biết chính xác được ông đã hối hận và ăn năn nhiều thế nào.

Những người vô tội đó hận ông.

Còn con cháu trong gia đình ông, họ có hận ông, có căm ghét ông không?

Hoàng Tuấn Kiệt đã từng có một thời như thế. Hấn không muốn nhận ông Gia Huy là cha ruột, muốn phủ nhận mối quan hệ của hai người, hấn khinh miệt một nửa dòng máu đang chảy trong cơ thể mình.

Nhưng bây giờ, hấn đang làm hết sức mình để bảo vệ danh dự và an toàn cho ông. Đứng giữa một bên là tình phụ tử, một bên là tình cha con, hấn không có nhiều sự lựa chọn, lựa chọn bên nào cũng khiến hấn chịu mất mát và đau thương quá lớn. Nếu có thể hấn nguyện hy sinh chính bản thân mình, cũng nguyện không muốn lựa chọn cứu được con gái, sẽ mất đi người cha tuy hấn không thể tha thứ hoàn toàn, nhưng hấn vẫn kính trọng, và ngược lại hấn không muốn cứu được danh dự của cha, nhưng lại mất đi đứa con gái yêu dấu.

Hấn đã từng mất đi một đứa con trai, hấn không muốn điều khủng khiếp đó diễn ra thêm một lần nữa. Cú sốc đó đến bây giờ vẫn còn ám ảnh hấn, vẫn khiến hấn không thể nào quên được.

o-0-o

Đám đông vẫn không chịu rời đi.

Mặt kệ trời nắng chang chang, con đường bóng rầy vì nhiệt độ tăng lên.

Trước cổng sắt cao cao, được đóng im ỉm của nhà họ Hoàng vẫn đông nghịt người.

Chuông điện thoại bàn trong phòng khách reo vang.

Năm người ngồi trên ghế sofa giật nảy mình, tất cả đều ngơ ngác nhìn về hướng chiếc bàn gỗ đặt điện thoại.

Hoàng Tuấn Kiệt nhanh nhẹn đứng lên, tiến đến gần chiếc bàn gỗ.

Mọi người trong phòng nín thở, chờ nghe Hoàng Tuấn Kiệt nói chuyện điện thoại.

“Ông chủ.” Trong ống nghe vang lên một giọng nói hơi khàn, kèm theo âm gió, dường như người gọi điện cho Hoàng Tuấn Kiệt đã gặp phải chuyện gì đó vượt quá sức tưởng tượng.

“Bố tôi và bố mẹ vợ thế nào rồi ? Họ vẫn an toàn chứ ?” Hoàng Tuấn Kiệt không nén được lo lắng và bất an, vội ngắt lời Tuấn Hùng.

“Họ ổn, hiện giờ chúng tôi đang đậu xe cách căn biệt thự không xa.” Tuấn Hùng kinh sợ nhìn cảnh đám đông đang tập trung đông đúc và hò hét trước công nhà họ Hoàng.

“Cái gì ?” Hoàng Tuấn Kiệt trấn động: “Tại sao cậu lại đưa bố tôi trở về ? Tôi đã dặn cậu phải cố gắng ngăn không cho bố tôi tiếp cận với bất cứ thông tin nào trên báo và trên ti vi cơ mà ?”

“Xin lỗi sếp, em đã cố gắng hết sức rồi, nhưng ông chủ vẫn phát hiện ra.” Tuấn Hùng rầu rĩ.

“Bố tôi biết tin này từ bao giờ ? Bố tôi không sao chứ ?” Hoàng Tuấn Kiệt hỏi dồn Tuấn Hùng, nội tâm cực kì nôn nóng và kích động.

“Ông chủ mới biết tin tức này vào sáng hôm nay, sau đó đã bắt tôi phải mua vé máy bay trở về Hồng Kông ngay lập tức. Tôi vì không còn cách nào khác đành phải làm theo yêu của ông chủ.”

“Thôi được rồi.” Hoàng Tuấn Kiệt thở dài: “Bây giờ có nói gì cũng vô dụng. Trước tiên hãy tìm cách đưa bố tôi trở về nhà an toàn đã, rồi tính sau.”

Thư Phàm bước lại gần chồng, tay đặt nhẹ lên vai, muốn an ủi và động viên Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt gượng nở một nụ cười cho vợ an tâm.

Hít một hơi thật sâu, hắn nói vào máy: “Chuyển sang đi bằng cổng phụ, tôi sẽ tìm cách thu hút sự chú ý của đám đông trước cổng.”

“Tôi hiểu, thưa sếp.”

Chờ Hoàng Tuấn Kiệt cúp máy, Tuấn Hùng dứt điện thoại vào túi, quay lại bảo ba người lớn ngồi phía sau: “Cậu Tuấn Kiệt dặn dò cháu chuyển sang đi bằng cổng sau, mong ba bác thông cảm.”

“Không sao, làm đi.”

Trước những biến cố không lường được của sự việc, ông Gia Huy vẫn giữ được tinh thần thép và phong thái điềm tĩnh của mình. Đây là phong thái của một người đàn ông từng trải, dày dặn kinh nghiệm.

“Vâng.”

Tuấn Hùng tin tưởng vào khả năng của Hoàng Tuấn Kiệt, tin tưởng hẳn nhất định sẽ nghĩ ra được cách để giải quyết hoàn cảnh khó khăn của hiện tại.

Chiếc xe lùi lại, quay đầu, tiến vào một ngõ hẻm, đi thêm hai 200 mét, rẽ trái, sau đó đi vào một cánh cổng sắt màu xanh dương.

Cánh cổng sắt nhẹ nhàng mở ra, lại nhẹ nhàng được khép lại.

Ông Gia Huy, bà Huyền và ông Tùng được Hoàng Tuấn Kiệt, Hoàng Tử Kỳ và Thư Phàm dẫn đi vào trong nhà.

Sáu người nhìn nhau, họ đều hiểu người kia đang suy nghĩ và lo lắng điều gì.

Tập đoàn Hoàng Thị có thể bị mất, nhưng tính mạng và an toàn của Hoài Thương tuyệt đối phải được bảo toàn.

Hoàng Thị mất còn có thể gây dựng lại được, nhưng nếu Hoài Thương mất, sẽ không bao giờ còn có thể được trông thấy một đứa cháu gái nào đáng yêu như Hoài Thương nữa.

Trong lòng ông Gia Huy quyết làm mọi giá để cứu bằng được Hoài Thương.

Ông đã già rồi, cả đời ông đã phạm phải quá nhiều sai lầm, ông có lỗi với mẹ con Hoàng Tuấn Kiệt, ông không muốn hẳn phải chịu thêm bất cứ tổn thương và thiệt thòi nào nữa. Ông muốn bù đắp lại cho hắn.

Chương 24

Mọi người ngồi quây quần trong phòng khách.

Trên khuôn mặt của ông Gia Huy phảng phất đau buồn và mất mát, tuy nhiên mắt ông lại sáng rực, tràn đầy quyết tâm.

“Bố.” Hoàng Tuấn Kiệt run giọng lên tiếng, phá vỡ đi bầu không khí căng thẳng trong nhà: “Bố không cần lo lắng, con sẽ sớm tìm được Hoài Thương thôi.”

“Tuấn Kiệt, cảm ơn con.” Ông Gia Huy nhìn Hoàng Tuấn Kiệt bằng đôi mắt trĩu mến và thương yêu. Ông đã có lỗi với hân biết bao, lẽ ra hân nên hận ông, nên để mặc ông phải đối diện với tội lỗi trong quá khứ của mình, nhưng cho đến cuối cùng, hân vẫn muốn bảo vệ danh dự và an toàn cho ông. Về điểm này, ông hết sức biết ơn và cảm kích hân. Hoàng Tuấn Kiệt là một người con có hiếu, là một người chí lí chí tình. Ông không thể để hân chịu thêm bất cứ tổn thương và mất mát nào nữa.

“Tuấn Hùng.” Ông Gia Huy quay qua Tuấn Hùng: “Cậu gọi điện đến đài truyền hình HBS, tôi muốn tổ chức một buổi họp báo vào bảy giờ tối nay.”

“Bố, Không thể làm thế được.” Hoàng Tuấn Kiệt sợ hãi, hét to: “Con không muốn bố làm như thế. Chúng ta vẫn còn cách khác cơ mà.”

Ông Gia Huy nở một nụ cười héo hắt: “Tuấn Kiệt, cảm ơn con đã cố gắng bảo vệ danh dự cho bố, nhưng không cần đâu, đã đến lúc bố phải đối diện với bóng ma trong quá khứ của chính mình rồi. Bố muốn được một lần thanh thản đón nhận tất cả mọi trừng phạt do mình gây ra, bố không muốn chạy trốn nữa. Kẻ bắt cóc Hoài Thương kia nhắm vào bố, nên mới liên lụy đến Hoài Thương và các con, hãy để bố đứng ra giải quyết tất cả. Bố hy vọng sau khi bố tổ chức buổi họp báo và làm theo yêu cầu của hân ta, hân sẽ thả Hoài Thương ra, sẽ để cho con bé bình an trở về.”

Tất cả mọi người trong phòng đều lặng người, buồn bã cúi đầu.

Họ không muốn người thân của mình phải chịu đựng bất cứ tổn thất và đau thương nào.

Nhưng trong cuộc chiến một mất một con này, bắt buộc phải có một người đứng mũi chịu sào, chịu hy sinh vì sự bình yên của những người còn lại.

Ông Gia Huy đã tự nguyện nhận làm điều ấy.

“Không được, con không đồng ý.” Hoàng Tuấn Kiệt hốc mắt đỏ hoe, run rẩy nói: “Chúng ta vẫn còn nhiều cách khác cơ mà, đâu nhất thiết phải chọn cách tự đưa mình vào lưới thế này?”

Hoàng Tuấn Kiệt lo sợ ông Gia Huy sẽ không chịu đựng được những câu hỏi mang tính công kích, xoáy sâu vào quá khứ không mấy tốt đẹp của mình, không thể chịu đựng được những ánh mắt khinh miệt và coi thường của khán giả trong trường quay, không chịu đựng được những tiếng la ó và phản đối của người dân, trái tim của ông đã làm việc quá tải rồi, ông còn có thể chịu đựng được bao lâu?

Hân không muốn mất cha, không muốn tình cảm cha con mới tốt đẹp lên chưa được bao lâu, lại biến thành hư không.

Ông Gia Huy cảm động gần rơi lệ, đôi mắt già nua của ông chan chứa tình cảm và yêu thương.

Nhìn đứa con trai cả ngồi ủ rũ trên ghế sofa, tay siết chặt, sắc mặt xám xịt, ông cảm nhận được tình cảm mà con trai dành cho ông.

Trên môi ông nở một nụ cười nhẹ nhõm và giải thoát, chỉ cần con cháu cần ông, không khinh miệt và coi thường ông, thì ánh mắt của thế gian có là gì.

Chưa bao giờ ông lại cảm nhận được sâu sắc tình cảm của người thân trong gia đình dành cho mình nhiều như thế. Ông đã thấy đủ và mãn nguyện lắm rồi, ông không còn bất cứ hối hận và tiếc nuối nào nữa.

Không, ông không hề có !

Nụ cười rực rỡ và ấm áp nở trên môi ông.

Quá khứ đều đã đi qua, hiện tại và tương lai mới là quan trọng.

Trong quá khứ ông không mang lại hạnh phúc, ông dành nhiều tình thương và quan tâm cho con cháu. Hiện tại có thể làm được gì, ông sẽ cố gắng làm hết sức mình, ông muốn tương lai mai sau, khi ông chết đi, con cháu sẽ nhớ về ông bằng lòng kính trọng và nhớ thương, không phải bằng lòng căm thù và khinh ghét.

“Tuấn Hùng, gọi điện đến đài truyền hình HBS đi.” Ông Gia Huy cương quyết làm theo mong muốn của mình. Chưa có lúc nào ông lại hiểu mình cần gì và muốn gì đến thế.

Ông muốn Hoài Thương được bình an trở về, muốn người thân trong gia đình sống hòa thuận và êm ấm bên nhau.

“Vâng, thưa chủ tịch.”

Tuấn Hùng run run lời điện thoại ra khỏi túi áo khoác, cẩn thận dò xét sắc mặt tái mét của Hoàng Tuấn Kiệt, sau đó mới làm theo yêu cầu của ông Gia Huy.

“Bố, buổi họp báo này để con ra mặt. Bố ở nhà đi.” Hoàng Tuấn Kiệt nén kích động, đau xót nhìn ông Gia Huy.

Ông Gia Huy cười nói: “Mọi tội lỗi đều là do bố gây ra, hãy để bố đứng ra giải quyết, con không cần chịu tội thay cho bố. Ai cũng phải trả giá cho tội lỗi của mình, đó là nhân quả báo ứng.”

Ông Gia Huy bình thản nói về quy luật bất biến ở đời. Vào giây giờ phút này, ông không còn để tâm đến danh dự của mình, cũng không quan tâm người đời sẽ nhìn ông bằng con mắt thế nào, ông chỉ tâm tâm niệm niệm một điều là làm hết khả năng của mình để bảo vệ an toàn cho con cháu.

Tuấn Hùng kết thúc cuộc gọi, quay sang thông báo cho mọi người trong phòng:

“Đài truyền hình HBS nói, họ sẵn sàng tổ chức một buổi truyền hình trực tiếp cho chủ tịch, chỉ mong chủ tịch đến đúng giờ.”

Tuấn Hùng không dám nói là người trong đài truyền hình HBS đã mừng rỡ như thế nào khi ông Gia Huy chủ động gọi điện muốn họ phỏng vấn ông trên truyền hình. Bấy giờ tin tức của ông trở nên hot hơn bao giờ hết, tất cả các đài truyền hình và các tờ báo đều tranh nhau muốn đưa tin độc quyền về ông Gia Huy, số lượng người xem đài và xuất bản được bao nhiêu tờ báo đều nhờ những tin tức nóng hổi của ông Gia Huy, thậm chí có tờ báo còn lôi lại những chuyện xảy ra cách đây mấy chục năm để bôi xấu ông Gia Huy, nhằm thu hút bạn đọc và bạn xem đài.

Ông Gia Huy đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người dân, trở thành một người còn nổi tiếng hơn cả các thần tượng làm việc trong ngành giải trí trong thời gian ngắn kỉ lục. Người ta nói tiếng xấu đồn xa, tiếng lành đồn ít, quả thật không sai một chút nào.

Những việc từ thiện mà ông Gia Huy từng tham gia không được ai nhắc lại, chỉ thấy họ nhắm vào những việc xấu mà ông đã từng làm. Trong thời gian nước sôi lửa bỏng này, tờ báo nào bênh vực ông Gia Huy, chính là kẻ thù của công chúng, là nạn nhân của những trò tẩy chay và phi báng, sẽ bị coi là kẻ đồng lõa, tiếp tay cho ông Gia Huy làm việc xấu.

Không ngăn cản được quyết tâm của ông Gia Huy, Hoàng Tuấn Kiệt chỉ còn biết âm thầm cầu nguyện và sắp xếp ôn hòa mọi chuyện.

Cuối cùng cái gì đến cũng phải đến !

Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi thở dài, bắt lực ngồi ngả người ra sau ghế.

Hắn đã cố gắng làm mọi thứ hết sức có thể, đã cử đi rất nhiều người thăm dò tin tức của báo chí, tìm tung tích của Hoài Thương và kẻ bắt cóc bí ẩn kia, nhưng thu được kết quả không mấy khả quan.

Hiện giờ kẻ bắt cóc Hoài Thương là ai, hắn vẫn chưa điều tra ra được.

Người cháu của ông Hoàng – trợ lý riêng của bố hắn, theo nguồn tin chính xác mà hắn nhận được, hắn ta đích thực đã chết cách đây từ 18 năm. Một hồn mà làm sao có thể quay về đây trả thù ?

Điều này quá vô lý !

Bằng cách vừa dùng lời lẽ ôn hòa, kết hợp với đe dọa, hắn đã nắm được một số thông tin liên quan đến kẻ cung cấp tin tức cho báo chí.

Kẻ đó là một người đàn ông hơn 30 tuổi, giọng nói hơi trầm, âm từ nặng, vóc dáng cao to, râu ria rậm rạp, mái tóc màu đen rối tung, quần áo cũ kĩ.

Khi được thám tử miêu tả lại đặc điểm của kẻ bí mật cung cấp tin tức cho báo chí, Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh khẳng định 90% tên này đã cải trang thành một người khác. Một kế hoạch có đường đi nước bước hoàn hảo như thế, hắn ta làm sao có thể sơ suất cho người khác biết được diện mạo thật của mình.

Thật là một vấn đề nan giải !

Kẻ chủ mưu là ai vẫn chưa biết, Hoài Thương bị giam giữ ở chỗ nào vẫn chưa tìm ra, sáng nay kẻ bí ẩn kia lại gửi thư đe dọa và tống tiền, yêu cầu phải gửi một số tiền khổng lồ vào tài khoản cho hắn, nếu không hắn sẽ gửi một phần trên cơ thể của Hoài Thương cho cả nhà.

Không còn cách nào khác, Hoàng Tuấn Kiệt đành phải hy sinh công ty, đành phải mở to mắt nhìn công ty mà mình đổ bao nhiêu mồ hôi và công sức sụp đổ dần dần.

Hắn cần phải cứu được đứa con gái yêu dấu của mình !

Tiền bạc có thể mất, nhưng tính mạng của con gái thì không.

Lòng đã quyết, Hoàng Tuấn Kiệt không còn muốn suy nghĩ thêm điều gì nữa.

Mọi người trong gia đình nhà họ Hoàng đều im lặng nhìn nhau, ánh mắt hiện lên nét đau thương và buồn rầu.

Tuy vậy, niềm tin trong trái tim họ vẫn thấp sáng, tình cảm chân thành vẫn tràn đầy. Trong cuộc chiến sống còn này, họ đã gạt bỏ những toan tính vật chất tầm thường, trái tim họ hướng về nhau, cùng nắm chặt tay, động viên nhau vượt qua giai đoạn khó khăn và thử thách hiện tại.

Cả ngày hôm nay Thy Dung không về nhà.

Mang theo chiếc túi ba lô quen thuộc, Thy Dung phóng xe máy đến một quán cà phê nằm trên đại lộ chính của con đường Tân Gia.

Thy Dung chọn một chỗ trống trên lầu hai, mở túi ba lô, lấy Laptop màu trắng bạc, đặt trên mặt bàn gỗ.

Thy Dung say sưa gõ bàn phím máy tính đến quên cả thời gian, không biết ánh nắng mặt trời sắp tắt, màn đêm đang kéo đến.

Quên cả bụng đói, quên cả ngày hôm nay mình vẫn chưa ăn gì, Thy Dung chỉ tập trung tâm trí vào việc truy tìm thông tin trên mạng, thỉnh thoảng Thy Dung kết nối máy tính, nói chuyện với một vài người bạn.

Quán cà phê khá vắng vẻ, suốt cả ngày chỉ có một vài vị khách đến và đi. Thy Dung không bị ai quấy rầy và làm phiền.

Tách cà phê đã nguội từ lâu, khẩu phần ăn nhỏ cũng đã không còn nóng hổi, Thy Dung vẫn lách cách gõ bàn phím máy tính.

Tiếng điện thoại đột ngột reo vang, cắt ngang sự tập trung của Thy Dung vào màn hình máy tính.

Thò tay vào trong túi áo khoác, ngón cái dí vào nút xanh trên màn hình điện thoại, đeo headphone vào tai, Thy Dung vừa nói vừa đọc mấy dòng thông tin trên mạng: “A lô, xin hỏi ai đấy?”

“Thy Dung, hiện giờ con đang ở đâu?” Là tiếng nói thanh thoát của Thư Phạm.

Mất Thy Dung vẫn không rời màn hình máy vi tính.

“Con đang ở một trong quán cà phê. Có chuyện gì không mẹ?”

Thư Phạm thờ dài, đáp: “Ông nội và ông bà ngoại của con đã về rồi. Bây giờ tối nay, ông nội con muốn tổ chức một buổi họp báo tại đài truyền hình HBS.”

Thy Dung giật mình, kinh sợ hỏi dồn: “Mẹ bảo sao? Ông nội đã về rồi, còn muốn tổ chức họp báo tại đài truyền hình HBS? Con tưởng bố đã nhờ chú Tuấn Hùng không để cho ông nội có cơ hội tiếp xúc với báo chí và đài truyền hình?”

“Vốn là như thế, nhưng ông nội con vẫn biết được, hơn ba giờ chiều nay ông nội và ông bà ngoại con về đến nhà.”

“Không được, bố mẹ phải ngăn ông nội lại. Nếu để ông nội đến trường quay HBS, ông nội sẽ sớm chết vì đột quỵ mất thôi.” Thy Dung gần như hét lên, kích động đến mức độ muốn đập vỡ chiếc bàn kính trước mặt.

“Bình tĩnh nào, mẹ sẽ lo sắp xếp ổn thỏa và chu đáo mọi thứ.” Thư Phạm nói một cách tự tin.

Thy Dung tuy tin tưởng vào khả năng của bố mẹ, nhưng vẫn không nhịn được lo lắng: “Mẹ định làm như thế nào? Ông nội đến trường quay là hết, còn có thể cứu vãn được danh dự của ông nội nữa sao, còn bệnh tình trầm trọng của ông nội nữa? Ông nội có thể chịu đựng được bao lâu?”

Thy Dung hít một hơi thật sâu, hốc mắt đỏ hoe, sụt sịt nói: “Mẹ nhớ phải cho ông nội uống thuốc trước khi ông lên trả lời phỏng vấn, và phải trực sẵn bên cạnh ông, phòng lúc ông bị ngã, hay ngất xỉu.”

“Con gái, con vừa mới cho mẹ một gợi ý rất hay, đây là điều mà mẹ đang thiếu. Cảm ơn con.” Thư Phạm vui vẻ bảo con gái, không biết đã khiến cô con gái ngoan trấn động như thế nào.

Thy Dung thấy đầu óc mình mù mờ một mảnh: “Mẹ bảo sao? Con vừa mới cho mẹ một gợi ý, nhưng là gợi ý gì?”

Thy Dung lăm bắm trong miệng, chỉ nhớ mình nhắc đến thuốc uống trợ tim của ông nội, nhắc mẹ phải ở bên cạnh phòng lúc ông nội vì không chịu đựng được bị ngã hay ngất xỉu còn cấp cứu kịp thời, sau đó đưa vào bệnh viện, đầu có gợi ý đặc biệt gì đâu.

Đang phân vân không hiểu, bỗng dưng...

Mất Thy Dung sáng lên, một nụ cười nhẹ nhõm nở trên môi.

“Mẹ, con hiểu rồi. Con ủng hộ cách làm này của mẹ, hy vọng là mẹ sẽ thành công.”

Thy Dung không giấu được sự tán thưởng cho sự nhanh trí của mẹ mình.

Thư Phàm cười nhẹ: “Cảm ơn con, mẹ cũng hy vọng mero nhỏ này sẽ thành công.”

“Mẹ yên tâm đúng bây giờ thôi, con sẽ có mặt tại đài truyền hình HBS.”

“Mẹ hiểu, con nhớ đừng làm việc gì nguy hiểm. Hoài Thương đã bị bắt cóc rồi, mẹ không muốn con xảy ra chuyện gì.” Thư Phàm cẩn thận dặn dò Thy Dung, trong giọng nói ẩn chứa yêu thương và lo lắng.

“Con sẽ cẩn thận, mẹ yên tâm đi.” Thy Dung chân thành hứa hẹn.

“Được rồi, mẹ cúp máy đây, gặp lại con sau.”

“Vâng, chào mẹ.”

Thy Dung nghe thấy tiếng cúp máy điện thoại bàn của mẹ.

Đút điện thoại vào túi áo khoác, đôi mắt Thy Dung ngấn lệ, từng giọt lệ trong suốt rơi xuống má, trái tim muốn tan ra thành từng mảnh.

Thy Dung thấy mình thật bất lực và vô dụng, người thân xảy ra chuyện, nhưng không thể làm được gì để bảo vệ họ.

Thy Dung đang bị giam giữ ở đâu ? Ai là kẻ chủ mưu đứng sau lưng tất cả ?

Thy Dung không biết, vẫn chưa tìm ra được.

Những thông tin mà Thy Dung thu thập qua nhiều nguồn khác nhau, chỉ dẫn đến một kết quả mơ hồ.

Đúng như những gì mà bố Hoàng Tuấn Kiệt nhận được tin tức từ thám tử.

Người cháu của ông Hoàng đã thực sự chết trong đám cháy cách đây hơn 18 năm. Một người chết làm sao có thể quay về đây trả thù người sống ? Nếu linh hồn có thể trả thù tại sao không trả thù ngay, mà phải chờ đợi những tận 18 năm, hơn nữa người chết cũng cần tiền của người sống sao ?

Thật quá mức vô lý và nực cười !

Đây nhất định là do một kẻ nào đó tham tiền tài của nhà họ Hoàng, muốn nhà họ Hoàng thân bại danh liệt nên mới giờ thù đoạn hèn hạ và bỉ ổi như thế này.

Ánh sáng trước mặt Thy Dung bị che khuất.

Một chàng thanh niên trẻ có vóc dáng thon dài và mảnh khảnh như con gái, khuôn mặt đẹp trai và nam tính, đôi môi mím chặt, đôi mắt lạnh như băng có thể đông chết người xuất hiện trong tầm mắt của Thy Dung.

Thy Dung ngẩng đầu lên nhìn chàng trai.

Đôi môi mỏng đỏ như son khẽ nhếch lên, đôi mắt nheo lại tỏ vẻ giễu cợt và thách thức.

Thy Dung cười hỏi: “Trần Hoàng Anh, anh suốt ngày bám theo tôi làm gì ? Tôi nhớ tôi không nợ nần gì anh cả ?”

“Hoài Thương đâu ? Tôi muốn gặp cô ấy.” Ngự khí lạnh như băng, đôi mắt phun lửa giận.

“Không biết.” Thy Dung cộc lốc trả lời, cúi đầu không nhìn Trần Hoàng Anh nữa.

“Hoàng Thy Dung, cô muốn thách thức tính kiên nhẫn của tôi ? Nếu cô còn tiếp tục cứng đầu không chịu trả lời, đừng trách tôi ra tay độc ác với cô.”

Bàn tay của Trần Hoàng Anh nắm siết lại, hằn hung ác nhìn Thy Dung.

Thy Dung chán nản trả lời: “Tôi thật sự không biết Hoài Thương ở đâu cả, tôi cũng đang đi tìm nó đây.”

“Cô đang đùa tôi đúng không ?” Trần Hoàng Anh tức tối gầm lên: “Cô là chị của Hoài Thương, cô lại nói không biết cô ấy ở đâu ? Cô tưởng tôi là một đứa trẻ chắc ?”

Thy Dung đứng bật dậy, đứng đối diện với khuôn mặt giận dữ có thể giết người của Trần Hoàng Anh: “Anh tưởng tôi thích đùa lắm à ? Hoài Thương đã bị bắt cóc rồi, anh có biết không hả ? Nó bị bắt cóc, tôi làm sao có thể biết được nó đang ở đâu.”

Trần Hoàng Anh chết lặng, đáng vẻ thất thần đau khổ.

Thật lâu thật lâu, hấn cũng không nói nổi nên lời.

Đôi mắt hần trống rỗng, vô hồn.

Mãi một lúc sau, hần nén bị thương, hai tay giống như hai gọng kìm bóp chặt lấy vai Thy Dung, run sợ hỏi dồn: “Những lời vừa rồi, cô nói có thật không ? Hoài Thương thật sự đã bị bắt cóc sao ? Không, tôi không tin ! Cô nói dối tôi, cô vì không muốn tôi gặp cô ấy, nên mới nói dối tôi thôi. Tôi không tin !”

Trần Hoàng Anh gào lên, giọng khản đặc như một con thú bị tổn thương.

Vào giây phút này, Thy Dung đã nhận ra Trần Hoàng Anh thật lòng yêu Hoài Thương.

Thy Dung bật khóc, nước mắt lăn dài xuống má.

Thy Dung vui lắm, vui vì em gái đã tìm được một người đàn ông thật lòng yêu mình, vui vì từ nay Hoài Thương không còn phải cô đơn nữa, vui vì tình cảm sâu kín mà Hoài Thương dành cho Trần Hoàng Anh đã được hần đáp lại.

“Hoài Thương thật sự đã bị bắt cóc. Con bé đã bị bắt cóc được gần một tuần rồi. Kẻ bắt cóc nó yêu cầu gia đình phải đưa cho hần một số tiền lớn, nếu không hần sẽ giết chết con bé. Tôi sợ dĩ không muốn nói chuyện này cho anh biết, vì tôi tưởng anh không thật lòng thích nó, nhưng nay tôi nhận ra, tôi đã hiểu lầm anh. Tôi thành thật xin lỗi anh.”

Thy Dung quệt lệ trên má, trên môi nở một nụ cười nhẹ nhõm và mãn nguyện.

Thy Dung đang mừng cho hạnh phúc của cô em gái.

Tình yêu chỉ đẹp và bền vững khi cùng người đó trải qua mọi hoạn nạn và khó khăn trên đời.

Thy Dung hy vọng ở một nơi xa xôi nào đó, Hoài Thương có thể nghe được những lời nói chứa chan thâm tình của Trần Hoàng Anh, mong em gái đừng cảm vượt qua thử thách và gian nguy của hiện tại.

“Cô ấy thật sự bị bắt cóc ? Cô ấy bị bắt cóc gần được một tuần rồi ?”

Trần Hoàng Anh rít giọng, gọng kìm trên hai vai Thy Dung càng lúc càng chặt hơn, tiếng xương kêu răng rắc.

Thy Dung có cảm giác xương trên vai mình sắp bị Trần Hoàng Anh bóp gãy nát.

“Tại sao cô không nói cho tôi biết, tại sao cô cố tình giấu diếm tôi ? Chết tiệt ! Cô có biết tôi đã lo lắng cho cô ấy nhiều như thế nào không hả ? Chỉ vì lòng ích kỉ của cô, tôi đã ăn không ngon ngủ không yên suốt một tuần qua. Nếu tôi không bám theo cô, cô sẽ không nói cho tôi biết cô ấy đang gặp nguy hiểm chứ gì ?”

Trần Hoàng Anh càng nói càng tức giận, gọng kìm trên hai vai Thy Dung mỗi lúc một chặt hơn.

Sắc mặt Thy Dung tái xanh, mồ hôi lạnh ướt đầm vàng trán thanh tú.

Thy Dung nhăn nhó kêu đau.

Đúng vào lúc đó, một giọng nói lạnh như băng vang lên: “Buông cô ấy ra !”

Thy Dung và Trần Hoàng Anh giật mình, quay lại nhìn về phía sau.

Một người đàn ông toàn thân vận đồ đen, lông mày rậm, đôi mắt đen sâu không thấy đáy bình thường luôn lãnh đạm nay tăng tăng ẩn chứa ngọn lửa tức giận và phẫn nộ, bạc môi mỏng hình cánh ve, sống mũi cao và thẳng theo kiểu quý tộc của Phương Tây, dáng đi trầm ổn và đỉnh đặc thể hiện thân phận cao quý và địa vị hơn người của hần.

Thy Dung ngây ngẩn nhìn, đôi mắt trong vắt như nước hồ thu mở to, trái tim trong lồng ngực đập thật nhanh theo nhịp tiết tấu bước chân của người đàn ông tuấn lãng và phong độ kia.

Thy Dung chưa kịp định thần lại, đã thấy mình rơi vào vòng tay ấm áp của người đàn ông vừa xa lạ vừa thân quen.

Người đàn ông nhìn khuôn mặt tái xanh của Thy Dung.

Hần nén giận hỏi: “Bị đau ở đâu ? Tại sao không nghe điện thoại ? Đã ăn uống gì chưa ?”

Thy Dung rơi lệ, không trả lời câu hỏi của người đàn ông.

Người đàn ông trừng mắt nhìn Trần Hoàng Anh, lạnh lùng chất vấn cậu ta: “Cậu tìm Thy Dung làm gì ?”

Cách nói chuyện không mấy thiện cảm của người đàn ông, mà có lần từng nghe Thy Dung gọi là chủ tịch Trác, cho Trần Hoàng Anh cảm giác anh ta đang coi mình là tình địch, cần phải trừ khử.

Trần Hoàng Anh liếc mắt nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, ướt đầm nước mắt của Thy Dung, lại nhìn đến khuôn mặt ẩn chứa tức giận, nhưng ánh mắt nhìn Thy Dung lại biểu lộ sự quan tâm và lo lắng của người đàn ông.

Chẳng lẽ người đàn ông kia là người yêu của Thy Dung ?

Phán đoán này khiến Trần Hoàng Anh bàng hoàng không dám tin.

Người đàn ông này trông ít nhất cũng đã ngoài 30 tuổi rồi, trong khi đó Thy Dung mới có hơn 18 tuổi.

Anh ta sẽ xứng với Thy Dung sao ?

Trác Phi Dương nắm tay Thy Dung kéo đi.

Thy Dung hốt hoảng, run giọng nói: “Chú... chủ tịch, còn túi xách và máy tính của tôi.”

Trác Phi Dương dừng lại, thay Thy Dung rút Laptop vào túi ba lô, sau đó cương quyết kéo Thy Dung đi.

Trước khi đi hẳn không quên dành tặng cho Trần Hoàng Anh một ánh mắt cảnh cáo và giết người.

Trần Hoàng Anh rùng mình ớn lạnh, thấy lông tóc mình đều dựng đứng hết cả lên.

Người đàn ông kia còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

Trần Hoàng Anh đành bất lực nhìn cảnh Trác Phi Dương nắm tay, đưa Thy Dung xuống lầu. Hắn muốn hỏi thêm Thy Dung về Hoài Thương, nhưng không còn cơ hội nữa, Trác Phi Dương sẽ không bỏ qua cho hắn nếu hắn dám giữ Thy Dung ở lại.

Trác Phi Dương nhẹ nắm lấy tay Thy Dung như đang trân trọng một vật báu trong cuộc đời mình.

Thy Dung cúi đầu, bước thấp bước cao theo Trác Phi Dương đi xuống lầu.

Mọi người trong quán đều nhìn hai người.

Trong con mắt quan sát của họ, Thy Dung giống như là một người họ hàng xa, hay là con cháu trong nhà của Trác Phi Dương hơn là người yêu của hắn.

Tuy nhiên cũng có người tinh ý nhận ra ánh mắt mà Trác Phi Dương thỉnh thoảng quay lại nhìn Thy Dung không phải là ánh mắt của một người chú dành cho một người cháu, mà lại dịu dàng giống một người tình dành cho một người tình hơn.

Trong mắt hắn có những chùm sáng nhỏ, chiếuọi một góc tâm hồn của Thy Dung, khiến Thy Dung vô phương chống cự, dần dần xa vào vòng tay của hắn.

Thy Dung càng ngày càng thích Trác Phi Dương, càng yêu sâu đậm hắn hơn, tình cảm vì thế cũng mãnh liệt dâng trào.

Nhân viên trong cửa hàng lịch sự mở cánh cửa kính cho hai người.

Trác Phi Dương cùng Thy Dung sánh đôi bước ra cửa, trước ánh mắt chiêm ngưỡng và hiếu kỳ của mọi người xung quanh.

Ánh sáng đèn điện sáng trắng chiếu lên mái tóc bồng bênh quyến rũ, chiếu lên thân thể cao lớn, đậm nét nam tính của Trác Phi Dương.

Thy Dung đi bên cạnh Trác Phi Dương, trái tim đập nhịp nhàng trong lồng ngực, hơi ấm truyền từ lòng bàn tay lên cánh tay lan dần đến toàn thân khiến Thy Dung như muốn tan chảy, muốn hòa vào bóng đêm đen thẫm thẫm trước mặt, muốn hòa vào bóng tối trong mắt Trác Phi Dương, muốn được là một phần trong cơ thể hắn, muốn vĩnh viễn không bao giờ lìa xa hắn.

Ước mơ này liệu có xa xỉ quá chăng ?

Thy Dung không biết, chỉ biết mình không thể xa rời hắn, muốn mãi được yêu hắn, ở bên cạnh hắn, muốn nắm lấy tay hắn dù hắn còn khỏe mạnh hay già yếu.

Thy Dung cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé của mình đang nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn của Trác Phi Dương.

Vào giây phút thân tiên và tuyệt diệu này, Thy Dung tin ước mơ là có thật. Đây không phải là mơ, mà nó đang hiện diện.

Mình và Trác Phi Dương thật sự đang tay trong tay, cùng nhau sánh đôi bước đi trước mặt mọi người. Dù vẫn không thể thông báo cho cả thiên hạ biết mình và hắn đang hẹn hò với nhau, nhưng mình đang tiến dần đến cái đích mà mình mơ ước từ lâu.

Một chiếc xe hơi màu xám đen đậu ven đường.

Tuấn Nam đã đứng đợi từ bao giờ.

Cánh cửa xe được Tuấn Nam cẩn thận mở ra khi thấy hai người xuất hiện.

Đang đi, Thy Dung khựng lại khi chợt nhớ bây giờ tới nay mình không thể đi theo Trác Phi Dương được, vì phải đến đài truyền hình HBS.

“Chủ tịch...” Thy Dung hít một hơi thật sâu, đầu hơi cúi thấp, sau đó ngẩng mặt lên, nhìn chằm chằm vào mắt Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương cau mày khó hiểu nhìn Thy Dung: “Tại sao lại không đi tiếp, xe ô tô ở gần ngay kia?”

“Tôi có việc cần phải đi.” Thư Phàm áp ứng nói, ngẩng ngẩng nhìn Trác Phi Dương không chớp, trái tim đập thật nhanh.

“Dạo này cô rất kì lạ. Lúc nào tôi tìm gặp cô, cô cũng nói bận, cô luôn bỏ ngang buổi hẹn, biến mất một cách khó hiểu, hay hẹn gặp những chàng trai lạ mặt khác. Cô đang đùa giỡn tôi đúng không?” Ngữ khí của Trác Phi Dương trở nên lạnh lùng, toát ra hơi thở nguy hiểm.

“Không...không phải...” Thy Dung sợ hãi đáp: “Tôi không dám lừa dối chủ tịch, dạo này tôi bận thật.”

“Bận việc gì? Là đang kiếm tìm một công việc khác sao?” Trác Phi Dương nhìn vào mắt Thy Dung, cố đọc suy nghĩ được giấu kín trong đáy mắt của Thy Dung. Hắn không thích Thy Dung lừa dối hắn, cũng không cho phép Thy Dung hẹn hò với những chàng trai khác.

“Chũ...chủ tịch, anh có thể đừng hỏi vấn đề này nữa có được không? Nói tóm lại tôi dạo này rất bận, nên không thể thường xuyên hẹn hò với chủ tịch được, mong chủ tịch thông cảm cho tôi.” Thy Dung cúi thấp đầu, biểu lộ cử chỉ xin lỗi.

Trác Phi Dương hừ lạnh, hắn cười nhạt hỏi: “Hoàng Thy Dung, cô là đang diễn kịch cho ai xem thế? Cô muốn tôi tin tưởng cô, nhưng cô lại không thể giải thích được cô đang bận gì, cũng không nói rõ ràng cho tôi hiểu lý do vì sao trong mấy ngày gần đây cô luôn biến mất một cách khó hiểu, điện thoại tôi gọi cho cô, cô cũng không buồn nghe, hơn nữa tôi còn bắt gặp cô đang hẹn hò với những chàng trai khác? Cô bảo tôi có thể tin tưởng cô thế nào đây?”

Giọng nói của Trác Phi Dương càng lúc càng trở nên sắc bén đáng sợ. Tối nay, hắn tuyệt đối không để cho Thy Dung có đường lui.

Hắn muốn biết được sự thật, muốn biết vì sao Thy Dung luôn tìm cách lảng tránh hắn.

Người nói thích hắn trước là Thy Dung, người muốn mối quan hệ của hai người tiến triển thêm cũng là Thy Dung. Tại sao bây giờ Thy Dung đột nhiên lại thay đổi?

“Chủ tịch...” Thy Dung khò sở không nói nên lời. Thy Dung rất muốn giải thích và nói rõ mọi chuyện cho Trác Phi Dương hiểu.

Nhưng kết quả sau khi Trác Phi Dương hiểu ra mọi chuyện, cũng là lúc mối quan hệ của hai người kết thúc.

Hắn sẽ không chấp nhận có quan hệ mật thiết với con gái của người mà hắn yêu. Hắn nhất định sẽ không chịu đựng được điều đó, sẽ hận Thy Dung lừa dối và đùa bỡn hắn ngay từ đầu.

Nếu đã biết trước được kết quả, Thy Dung làm sao dám đánh cược hạnh phúc vừa mới chớm nở của mình.

Thy Dung muốn kéo dài hạnh phúc thêm một chút nữa, một chút nữa thôi. Mặc dù biết rằng tương lai mai sau sẽ không thể có được hắn, nhưng Thy Dung vẫn cứ tham vọng muốn níu kéo lại từng khoảng khắc vui vẻ đã từng có và sẽ có với hắn. Thy Dung muốn giữ chặt nó trong kí ức để không bao giờ quên.

“Thế nào, cô không thể giải thích được sao, cũng không có gì để nói với tôi?”

Trác Phi Dương càng nói càng tức giận, hắn cao giọng quát: “Tôi đã nói là tôi không muốn cô lừa dối và phản bội lại tôi, nhưng cô vẫn chứng nào tật ấy. Cô coi tôi là gì, một người tình dự phòng của cô sao?”

Trác Phi Dương cay đắng nở một cười, ánh sáng trong mắt hắn vụt tắt.

“Nếu cô muốn, chúng ta kết thúc ước hẹn ở đây đi. Tôi không muốn bị cô lừa và xỏ mũi mũi. Tôi không phải là một thằng ngốc.”

Trác Phi Dương không thể che giấu được chua xót và thống khổ trong lòng mình.

Hắn không muốn phải chịu cảnh đau khổ, ghen tuông và nhớ thương về một người con gái khác ngoài Thư Phàm, nhưng...

Hắn đành bất lực chịu thua.

Theo từng ngày, Thy Dung càng lúc càng trở nên quan trọng, càng trở nên không thể thiếu trong cuộc sống của hắn.

Mỗi sáng khi thức dậy, người đầu tiên mà hắn nhớ đến là Thy Dung. Mỗi khi Thy Dung không nhận cuộc gọi, hay không gửi lại tin nhắn cho hắn, hắn lại không nhịn được lo lắng, cả ngày hôm ấy sẽ không yên, vì thế hắn đã đi tìm Thy Dung như một thằng ngốc, để rồi hắn phát hiện ra cô nhân tình nhỏ bé của hắn đang thân mật với một chàng trai trẻ.

Hắn sợ, rất sợ. Thy Dung càng quan trọng với hắn, hắn càng thấy mình quá già so với Thy Dung, không xứng với Thy Dung.

Thy Dung còn trẻ quá, còn hán đã gần 50 tuổi, một ông già làm sao có thể sánh đôi với một cô gái tươi trẻ, yêu đời và tràn đầy sức sống ?

Đã bao nhiêu lần hán định buông tay, lúc ấy hán đã tự đấu tranh tâm lý rất nhiều, nhưng khi nhìn thấy nụ cười và đôi mắt trong veo như nước hồ thu của Thy Dung, hán lại không thể buông tay, lại ích kỉ muốn giữ Thy Dung ở lại bên cạnh hán, mặc dù hán biết làm như thế là miễn cưỡng, sẽ không có hạnh phúc.

Hán phải làm gì đây ?

Hán có nên tiếp tục giữ Thy Dung ở bên cạnh hán không, hay là nên buông tay để cho cô ấy đi tìm hạnh phúc mới của mình ?

Người đàn ông Bách Khải Văn lại hiện lên trong mạch cảm xúc chua xót và thống khổ của hán.

Ha...ha...ha...hán rất muốn cười, nhưng cười không nổi, đáy mắt hán ẩn chứa tầng tầng lớp lớp sương mù.

Mùi hán cay quá !

Hán rất muốn khóc, muốn gào thét, muốn một lần bộc lộ trọn vẹn con người yếu đuối bên trong, nhưng hán không dám, hán chỉ dám tự dằn dặt và hành hạ chính bản thân mình, cũng không dám chia sẻ với người khác.

Hán thấy mình thật thất bại !

Hán không bao giờ có hạnh phúc trọn vẹn trong tình yêu. Hai người đàn bà đi qua cuộc đời hán, đều đã trao trái tim của mình cho người khác. Họ gượng ép ở bên cạnh hán, cũng vì do hán bắt ép và vì họ thương hại hán mà thôi.

Hán không cần điều đó, hán đã chán lắm rồi.

Trong mắt Trác Phi Dương có bi thương, có sầu khổ.

Hán nhìn Thy Dung bằng ánh mắt ai oán và buồn rầu, cõi lòng hán tan nát.

Hít một hơi thật sâu, tay hán vươn ra.

Hán rất muốn chạm vào má Thy Dung, muốn nói một câu gì đó, nhưng hán không dám chạm vào Thy Dung, hán sợ mình không thể kiểm soát được suy nghĩ và hành động của mình, sợ sẽ tham lam giữ Thy Dung ở bên cạnh hán lâu hơn nữa, như thế sẽ chỉ khiến hán và Thy Dung thêm mệt mỏi và đau khổ hơn mà thôi.

Trác Phi Dương cứng ngắc xoay người, hán chậm chậm xoay người.

Bóng tối tràn ngập trong tâm trí hán.

Trái tim vỡ nát.

Từng bước từng bước, hán dần rời xa người con gái hán yêu.

Hạnh phúc đến muộn quá, khi nhận được ra tình cảm của mình, cũng là lúc hán biết được một sự thật thấm khốc, người con gái kia không thuộc về hán.

Trác Phi Dương nhắm mắt lại, khóe môi hán run run, cả người lạnh toát.

Hơi lạnh đang xâm nhập vào trong cơ thể, ngấm sâu vào tận trong xương cốt.

Đau đớn theo từng hồi hành hạ và dày vò cơ thể hán.

Trác Phi Dương lặng lẽ bước đi.

Hình bóng đồ dài trên nền gạch.

Cô đơn và lạnh lẽ !

Thy Dung chết lặng, nước mắt tuôn ra như suối.

Trái tim tan nát vì lời nói quá tuyệt tình của Trác Phi Dương.

Hán có biết mình yêu hán nhiều như thế nào không ? Yêu hán nhiều đến nỗi nếu không có hán cuộc sống này cũng chẳng còn niềm vui và màu sắc.

Vậy mà, hán có thể vô tình nói đi là đi, nói chia tay là chia tay. Hán đi mà chẳng thèm quay lại nhìn mình đến lấy một cái.

“Trác Phi Dương !” Thy Dung đau khổ, hét to: “Tôi ghét anh. Tại sao tôi có thể ngu ngốc khi cho rằng dần dần anh cũng sẽ thích tôi, để ý đến tôi. Tại

sao tôi lại ngu ngốc như thế ?”

Trác Phi Dương đứng khựng lại, cả cơ thể hắn đều run lên.

Thy Dung vừa khóc vừa cười: “Tôi đã sai lầm rồi, sai lầm vì nghĩ rằng trên đời này có tích là có thật, hoàng tử nhất định sẽ yêu công chúa Lộ Lem, nhưng hiện thực cuộc sống trần trụi và khốc liệt quá. Anh không yêu tôi, chỉ có tôi ngu ngốc và khờ dại yêu anh thôi.”

Trác Phi Dương trấn động, lỗ tai hắn ù đi, hai tay siết chặt.

Thy Dung quệt nước mắt, đau khổ nói tiếp: “Anh muốn chia tay chứ gì ? Vậy thì chia tay đi, tôi hứa sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, cũng hứa sẽ không bao giờ quấy rầy cuộc sống của anh nữa. Hy vọng mai sau anh có thể tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Chào anh !”

Thy Dung đau khổ quá, đau đớn đến nỗi trái tim giống như bị ai đó khoét một lỗ hổng lớn, sắc mặt trắng bệch, nước mắt tuôn trào như mưa.

Sống trên đời hơn 18 năm, Thy Dung cũng chưa bao giờ thấy mình khổ sở và đau đớn như hiện giờ.

Mối tình khắc ghi sâu vào tim hơn 10 năm, thôi đành vĩnh biệt.

Thy Dung run run xoay người, chuẩn bị bước đi.

Người đàn ông còn đang đứng bất động, giống như có ai đó vừa tặng thêm cho sức mạnh, đã nhanh chân lại gần Thy Dung, mạnh mẽ kéo Thy Dung vào lòng, hai tay ôm siết lấy như sợ Thy Dung sẽ đi thật, sẽ biến mất không bao giờ còn xuất hiện trước mặt hắn nữa.

Thy Dung bàng hoàng mở to mắt, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi.

Thy Dung không dám tin vào giác quan của mình, tưởng tượng rằng tất cả chỉ là đang mơ.

Vòng tay mỗi lúc một chặt thêm.

Thy Dung khóc rầm rức trong vòng tay hắn.

Trác Phi Dương nhắm mắt lại, hít lấy hương thơm trên tóc Thy Dung. Hắn muốn một lần cảm nhận mùi hương trên cơ thể Thy Dung, muốn ghi nhớ mùi hương này vào trong trí nhớ, để không bao giờ quên, không bao giờ coi Thy Dung là người thế thân của người con gái khác nữa.

Thy Dung là Thy Dung, Thư Phàm là Thư Phàm, hai người hoàn toàn khác nhau, có những tính cách và đặc điểm khác nhau, cả hai đều khiến hắn yêu và rung động.

Trên phố người đi qua người đi lại.

Trác Phi Dương ôm chặt lấy Thy Dung.

Thời gian chậm chậm trôi.

Mọi người xì xầm bàn tán, có khen có chê, có ngưỡng mộ có ghen tị, chỉ có duy nhất một mình Trác Phi Dương mới hiểu tối hôm nay hắn đã tìm được sợi chỉ đỏ buộc chặt hạnh phúc của cuộc đời mình.

Buổi tối.

Đài truyền hình HBS tập nập người qua kẻ lại.

Trên hành lang trước cửa trường quay tập trung đông người, có đông đủ mặt phóng viên và báo chí của thành phố. Ai cũng háo hức muốn được độc quyền đặt câu hỏi và phỏng vấn ông Gia Huy.

Vì để chuẩn bị cho buổi tối ngày hôm nay, có phóng viên đã chăm chỉ lên mạng tìm hiểu tất cả thông tin có liên quan đến ông Gia Huy, chuẩn bị gần 100 câu hỏi được ghi vào trong một cuốn sổ nhỏ.

Có người còn công phu hơn đến tận tập đoàn Hoàng Thị để tìm hiểu thông tin, tay liên tục kiểm tra máy ghi âm và máy ảnh, tinh thần lúc nào cũng trong trạng thái sẵn sàng hành động.

Khuôn mặt bọn họ không nén được kích động, nôn nóng và háo hức.

Không chỉ có đám phóng viên đứng chen chúc trước cửa trường quay háo hức muốn được phỏng vấn và đặt câu hỏi với ông Gia Huy, mà khán giả ngồi trước màn hình ti vi trong nhà, người đi đường cũng ngoái mắt nhìn màn hình lớn trên các đại lộ, cư dân mạng cũng nín thở chờ đợi giây phút được nghe chính miệng ông Gia Huy thừa nhận tất cả tội lỗi của mình đã làm trong quá khứ.

Bây giờ tối.

Cánh cửa trường quay mở rộng ra hai bên.

Phóng viên và báo chí ủa vào như trẩy hội, ai cũng muốn được ngồi đầu tiên để được chú ý, có cơ hội được đặt nhiều câu hỏi hơn.

Hàng ghế trong trường quay chẳng mấy chốc kín mít.

Những phóng viên và báo chí chậm hơn đành tui ngầu ngồi tụt lại ở phía sau.

Vì thiếu ghế, nhân viên trong trường quay phải mang tạm ghế nhựa cho họ ngồi.

Ông Gia Huy được Hoàng Tuấn Kiệt và Hoàng Tử Kỳ dìu đi vào trong trường quay.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên náo nhiệt và ồn ào như chợ vỡ.

Tiếng la ó, tiếng gào thét vang dội, gần như chộc thùng nóc nhà.

Tối nay, ông Gia Huy lịch sự trong bộ vét kẻ sọc màu xanh nhạt, thắt cà vạt màu xám, mái tóc được chải gọn về phía sau.

Ông xuất hiện đỉnh đạc, gọn gàng và phong độ, thái độ điềm đạm và bình tĩnh, dường như sóng gió gần đây không một chút ảnh hưởng đến sắc thái của ông.

Nhìn vào mắt ông người ta thấy mặt biển đang ngậm nổi lên sóng dữ.

Trước thái độ quá bình tĩnh và điềm đạm của ông Gia Huy, đám phóng viên và báo chí phải dẹp bớt sự kích động và phần nộ của mình, họ ngo ngậy ngồi trên ghế, tay nắm chặt lấy micro, chuẩn bị giây phút được đặt câu hỏi và phỏng vấn ông Gia Huy.

Buổi tối hôm nay, MC dẫn chương trình là một cô gái khá trẻ, khoảng hơn 20 tuổi, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, sống mũi mỏng trông thanh thanh như một ông sáo trúc.

“Chủ tịch Hoàng, chào chủ tịch.” Cô MC xinh đẹp, mỉm cười chào ông Gia Huy.

Ông Gia Huy gật đầu chào cô MC.

Cô ta làm một cử mời, hàm ý mời ông Gia Huy ngồi xuống ghế sa lông màu xám đen.

Máy quay đã bấm máy từ lâu.

Trong trường quay rực sáng ánh đèn điện.

Người đàn ông hơn 70 tuổi bình tĩnh ngồi xuống ghế, chân vắt chữ ngũ, tay đặt lên thành ghế, bình thản nhìn tất cả bằng con mắt thờ ơ và vô cảm.

Ông Gia Huy không để bất cứ ai vào mắt, ngoại trừ con cháu và người thân trong nhà.

Ông có thể giẫm nát mọi người dưới chân, nhưng chỉ duy nhất con cháu trong nhà là ông không thể.

Nếu không phải nghĩ đến sự an toàn của Hoài Thương, ông sẽ không nhận lời đến đây để làm trò cười cho thiên hạ.

Cô MC chỉnh micro nhỏ xíu đeo trên cổ áo.

Nhẹ nở một cười chuyên nghiệp, cô ta bắt đầu câu hỏi đầu tiên.

“Chủ tịch Hoàng, đối với những lời buộc tội của phóng viên và báo chí gần đây, ông có điều gì muốn nói không?”

Ông Gia Huy cười nhạt: “Tôi không có bình luận gì.”

Hoàng Tuấn Kiệt và Hoàng Tử Kỳ sắc mặt xám xịt, căng mắt nhìn hình ảnh của ông Gia Huy trên màn hình ti vi.

Cả hai đang lo sợ cho sức khỏe của ông Gia Huy, lo sợ ông không vượt qua nổi cú sốc quá lớn này.

Cô MC vẫn giữ nụ cười trên môi, cô ta uyển chuyển nói: “Chủ tịch muốn nói, những lời buộc tội của phóng viên và báo chí trong thời gian qua hoàn toàn là sự thật?”

Đám đông trong trường quay la ó, hét lên đầy phần nộ.

“Đồ đạo đức giả ! Mau xuống đi, xuống ngay đi !”

“Còn không mau nói !”

“Các người là một lũ xấu xa ! Tưởng có thể giấu mãi được sao ?”

Mọi người ngồi trước màn hình ti vi được một phen kinh điển, hiếm thấy nhất trong lịch sử truyền hình của nhân loại.

Một nhân vật cao cấp của một tập đoàn lớn bị toàn thể người dân la ó và tẩy chay, ngay cả một thần tượng cũng không khốn khổ như ông Gia Huy.

Trên đường phố, tỷ lệ ách tắc giao thông tăng cao khi mọi người đang đi đều đột ngột dừng xe lại để ngược mắt nhìn lên màn hình lớn treo trên giao lộ.

Cư dân mạng xúm xúm lại một chỗ, vừa xem vừa bình phẩm, vừa chửi rủa thô tục.

Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt nắm đấm, mắt bùng lửa giận, môi mím chặt.

Hắn hùng hổ muốn xông lên lôi ông Gia Huy đi và quát mọi người trong trường quay một trận.

Dù bố hắn có từng làm sai đi chăng nữa, cũng không đáng bị đối xử và trừng phạt một cách tàn nhẫn thế này.

Ai sống mà chẳng từng làm sai, nhưng sai mà biết sửa, cũng xứng đáng nhận được sự khoan dung của mọi người không phải sao ? Tại sao cứ nhất định phải dồn người khác vào đường cùng ?

Hoàng Tử Kỳ tính tình nóng nảy hơn Hoàng Tuấn Kiệt.

Hắn nhảy lên phía trước, đang định xông ra, đã bị Thư Phàm níu tay áo giữ lại.

Hoàng Tử Kỳ bực bội, quát nhỏ: “Chị Thư Phàm, buông tay, em phải cho bọn ngu ngốc kia một trận !”

“Không được làm càn.” Thư Phàm nạt nộ Hoàng Tử Kỳ: “Nếu em xông ra bây giờ chỉ càng khiến đám đông kia phẫn nộ và hiểu lầm bố hơn mà thôi. Nghe lời chị, mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết, em đừng nóng nảy mà hỏng việc.”

“Chị còn muốn chờ đợi đến bao giờ nữa. Bố sắp không chịu nổi nữa rồi. Đám đông ngu ngốc kia sẽ khiến bố uất lên mà chết.”

Hoàng Tử Kỳ tức giận hất bỏ tay Thư Phàm ra, hùng hổ lại muốn xông lên.

Lần này Hoàng Tuấn Kiệt là người nắm tay hắn kéo lại.

“Anh trai, chẳng lẽ anh cũng đồng ý theo cách làm của chị Thư Phàm, để cho bố chịu đã kích sao ?” Hoàng Tử Kỳ điên tiết chất vấn Hoàng Tuấn Kiệt.

Đám đông nhao nhao đặt câu hỏi, muốn ông Gia Huy trả lời họ.

Ông Gia Huy thờ ơ, lạnh lẽo nhìn đám đông kích động gào thét như một lũ điên phía dưới.

Ông Gia Huy nói rất ít, chỉ trả lời những câu hỏi ông thích, còn đâu, ông ngồi im.

Tay bụng một tách cà phê, ông nhấp một ngụm.

Thy Dung đã chạy xe mô tô hết tốc lực đến đài truyền hình HBS.

Nhờ tầm thế của một tờ báo nổi tiếng trong thành phố, Thy Dung đã dễ dàng được bảo vệ của đài truyền hình HBS cho vào sau khi chìa thẻ cho họ xem.

Thy Dung lên vào hậu trường bằng lối cửa sau.

Thấy bố mẹ và chú Hoàng Tử Kỳ đang tranh cãi nhau, Thy Dung thờ dãi, nhẹ nhàng bước lại gần họ.

“Bố mẹ, chú Tử Kỳ.”

Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt và Hoàng Tử Kỳ giật mình, đồng loạt đổ dồn ánh mắt nhìn Thy Dung từ đầu xuống chân.

Tối nay, Thy Dung mặc một chiếc quần jean rách gối, áo sơ mi xắn đến khuỷu tay, cổ áo vuốt thẳng lên cao, mái tóc rối.

Thy Dung lại quay trở về hình dạng một thằng con trai bụi bặm và lãng tử.

Trên tay Thy Dung cầm một chiếc máy chụp ảnh, trên cổ đeo một chiếc thẻ của một tờ báo nổi tiếng.

Nhìn theo góc độ nào, Thy Dung cũng là một anh chàng nhà báo đẹp trai và lãng tử, không phải là thân nhân của ông Gia Huy.

Thy Dung bối rối gãi đầu, giọng cười hỏi: “Trên mặt con dính gì hay sao mà bố mẹ và chú Tử Kỳ nhìn con kĩ thế ?”

Thư Phàm gõ nhẹ vào đầu Thy Dung: “Thy Dung, tối nay con lại định giờ trò gì nữa ? Mẹ tưởng con đến đây vì muốn canh chừng ông nội ?”

“Thì con đến đây để canh chừng bệnh tình của ông nội, chứ còn làm gì nữa ?” Thy Dung cãi lý, cười hi hi nói: “Mẹ Thư Phàm, sao kế hoạch của mẹ vẫn

chưa phát huy tác dụng ?”

Câu nói của Thy Dung đã khiến hai người đàn ông nghi hoặc nhìn hai mẹ con Thư Phàm, như muốn hỏi hai mẹ con đã giấu họ làm chuyện gì ?

Thư Phàm trừng mắt nhìn Thy Dung: “Con đừng ăn nói lung tung, mẹ không làm chuyện gì cả.”

“Thật không ?” Thy Dung bữu môi, biểu lộ đáng vẻ không tin tưởng: “Mẹ mà không làm gì, con thề sẽ đi bằng bốn chân cho mẹ coi.”

“Con bé này rõ thật !” Thư Phàm vừa bực mình vừa buồn cười.

Hoàng Tuấn Kiệt ngay lập tức kéo vợ ra một góc.

Thy Dung lợi dụng cơ hội bỏ mẹ và chú Tử Kỳ không chú ý đến mình, vội chuồn đi.

Kéo Thư Phàm đến một góc khuất phía sau hậu trường, Hoàng Tuấn Kiệt hạ thấp giọng hỏi: “Thư Phàm, em và Thy Dung đã âm mưu làm gì, tại sao không nói cho anh biết ?”

Ngữ khí của Hoàng Tuấn Kiệt có vẻ hờn dỗi khi bị vợ cho ra rìa.

“Anh đừng có nghe con bé Thy Dung nói lung tung, em không âm mưu làm gì cả.” Thư Phàm nhìn vào mắt Hoàng Tuấn Kiệt, lời nói như đinh đóng cột, khiến Hoàng Tuấn Kiệt không thể không tin.

Vừa lúc đó, Hoàng Tử Kỳ sợ hãi kêu lên một tiếng: “Trời ơi, bố bị ngất rồi.”

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm giật mình sợ hãi, vội lao ra khỏi cánh gà.

Đám đông trong hậu trường đều hoảng sợ trước biểu hiện bệnh tình của ông Gia Huy trước khi ngất đi, trông ông cực kì thống khổ, sắc mặt tái nhợt, đôi môi mím chặt, tay ôm chặt lấy ngực, từ từ là dần, rồi ngã ngửa xuống đất.

Tiếng hét, tiếng la ó của mọi người xung quanh, khiến trường quay còn ồn ào và náo nhiệt hơn cả một cái chợ.

Lúc đầu, khi ông Gia Huy mới xuất hiện trong trường quay, ông bị mọi người ghét bỏ và soi mói, nhưng bây giờ, họ lại thấy lương tâm có chút cắn rứt và hối hận.

Ai cũng biết ông Gia Huy bị bệnh tim sắp chết, ép một người vào con đường tuyệt lộ, họ thấy mình cũng xấu xa và đê tiện chẳng khác gì ông Gia Huy đã làm khi còn trẻ.

Thư Phàm đặt ông Gia Huy nằm ngửa, hai tay đặt lên ngực, dùng lực đập mạnh vào trái tim ông.

Hoàng Tuấn Kiệt và Hoàng Tử Kỳ đã dự đoán trước được tình huống này sẽ xảy ra nên đã gọi sẵn một chiếc xe cứu thương, đậu sẵn trước cổng đài truyền hình, chỉ cần ông Gia Huy có dấu hiệu không ổn là lập tức đưa ông vào bệnh viện.

Đám đông dẹp đường cho bốn bác sĩ đẩy băng ca vào trường quay.

Ông Gia Huy được đặt ông thở bằng oxy, sau đó được nhẹ nhàng khênh lên băng ca.

Bốn bác sĩ khiêng ông Gia Huy đi.

Đám đông nhốn nháo.

Máy ảnh liên tiếp bật lên những ánh chớp chói lòa.

Khuôn mặt tái nhợt, đôi môi tím ngắt, đôi mắt nhắm nghiền của ông Gia Huy lọt vào ống kính của máy quay phim và máy ảnh của phóng viên.

Mọi người xem truyền hình trong nhà và trên giao lộ đều ngỡ ngác trước diễn biến bất ngờ của buổi phỏng vấn trực tiếp ông Gia Huy trên truyền hình.

Cư dân mạng lập tức thu lại đoạn băng quay cảnh ông Gia Huy bị ngất, sau đó phát tán trên mạng với tốc độ chóng mặt cùng với những lời bình phẩm đủ loại.

Tại một góc của trường quay, một chàng thanh niên trẻ, có khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, lén lút lau hai hàng lệ chảy trên má.

Chàng trai trẻ ấy không ai khác chính là Thy Dung.

Thy Dung muốn cùng bố mẹ đưa ông nội vào bệnh viện, nhưng vì tin tưởng nhất định bố mẹ và chú Tử Kỳ đã có những sắp xếp ổn thỏa, nên nén lòng mình lại, tiếp tục đi điều tra theo kế hoạch đã vạch ra.

Thy Dung hòa nhập vào đám đông một cách dễ dàng, lắng nghe lời nhận xét của họ.

Lần này phản ứng của họ không còn gay gắt như trước.

Một lúc sau chuông điện thoại của Thy Dung reo vang.

Thy Dung mở máy ra xem, trên màn hình hiện lên một dòng chữ: “Hình ảnh rõ nét.”

Trên khóe môi Thy Dung khẽ nhếch lên thành một nụ cười, đôi mắt nheo lại.

Thy Dung đang từng bước từng bước tiến gần đến kẻ thù bí ẩn, đang núp trong bóng tối của mình hơn.

Sau khi ông Gia Huy bị ngắt xi và được đưa vào bệnh viện, phóng viên và báo chí cũng lục đục kéo nhau ra về.

Thy Dung cũng chen chúc ra về cùng với họ.

Xuất hiện với thân phận là một phóng viên trẻ của một tờ báo lớn, cộng thêm cái trang thành một người khác, mọi người không ai nhận ra Thy Dung là cháu của ông Gia Huy, là một phần không thể thiếu của nhà họ Hoàng.

Trong mắt của đám phóng viên được mời đến trường quay phỏng vấn ông Gia Huy, Thy Dung chính là đồng nghiệp của họ. Vì thế, họ vô tư bàn luận sôi nổi, đưa ra những lời nhận xét đủ loại trước mặt Thy Dung.

Thy Dung vui mừng vì không ai nhận ra mình, cũng không bị mọi người đề phòng, chỉ cần như thế Thy Dung sẽ dễ dàng thâm nhập hơn vào thế giới ngôn luận phức tạp và lắm thị phi này.

Phóng viên và báo chí có thể đưa một người từ vùng bùn lên mây xanh, cũng có thể vùi dập người khác từ mây xanh xuống vùng bùn chỉ bằng một bài báo và bằng một bức ảnh. Sức mạnh của việc tự do ngôn luận đem lại nhiều kết quả trái chiều cho cả người đọc lẫn nạn nhân của nó. Còn sống là còn phải chấp nhận, không thể gạt bỏ phóng viên và báo chí sang bên lề của cuộc sống.

Thy Dung rất tự hào về ông nội. Trước bao nhiêu biến cố xảy ra trong thời gian gần đây, tinh thần ông vẫn vững vàng, thái độ vẫn điềm tĩnh đối diện với tất cả.

Thy Dung cầu mong ông nội nhanh chóng vượt qua bệnh tật, nhanh chóng khỏe lại.

Nhiệm vụ của Thy Dung bây giờ là phải tìm ra kẻ bí ẩn đứng trong bóng tối, chủ mưu của tất cả vụ việc xảy ra trong thời gian gần đây là ai, đồng thời phải đưa được Hoài Thương an toàn trở về nhà.

Thy Dung cùng đám đông đi ra đến cổng đài truyền hình HBS.

Trước cổng tập trung một đoàn người, dường như hình ảnh bị ngắt xi của ông Gia Huy trên truyền hình đã thu hút sự chú ý và quan tâm của họ.

Họ đến đây, mục đích chính là muốn xác thực thông tin kia là thật hay giả, đồng thời hiếu kì muốn một lần được chính mắt nhìn thấy hình ảnh của ông Gia Huy bằng xương bằng thịt.

Chỉ đáng tiếc, ông Gia Huy đã được đưa vào bệnh viện bằng cổng sau, vệ sĩ của nhà họ Hoàng không cho phép bất cứ ai được lại gần trong vòng ba mét.

Tuy nhiên hình ảnh ông Gia Huy bị ngắt xi trong trường quay trước mắt MC, phóng viên và báo chí quá xác thực, không một ai dám nghi ngờ tính chân thật của vụ việc.

Điều bây giờ khiến họ thắc mắc là tình hình sức khỏe của ông Gia Huy thế nào, ông có vượt qua được cú sốc quá lớn này không?

Dư luận bắt đầu đứng về phía ông Gia Huy, dù sao người già, nhất là người già bị bệnh tim sắp chết thường hay gây được sự đồng cảm của mọi người chung quanh.

Thy Dung rất mừng khi nhận được những phản ứng khả quan của đám đông.

Kế hoạch bước đầu đã thành công được một nửa.

Trên môi Thy Dung nở một nụ cười, tìm cơ hội rút lui khỏi đám đông, mục đích đã đạt được Thy Dung không còn muốn đi theo họ nữa.

Thy Dung liếc mắt nhìn đám đông một lượt, đi thật lùi về phía sau, khi xác định được không ai chú ý đến mình, Thy Dung xoay người, nhanh chân bước đi, bỏ lại bầu không khí ồn ào và náo nhiệt sau lưng.

Đêm nay sẽ là một đêm rất dài, một đêm mất ngủ của mọi người chung quanh.

Thy Dung đoán kẻ bí ẩn bắt cóc Hoài Thương cũng không bỏ sót bất cứ diễn biến nào trên truyền hình, chắc hẳn cũng biết ông nội hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh, vừa mới được đưa vào bệnh viện.

Thy Dung vòng ra sau một con hẻm.

Ánh sáng đèn điện trong con hẻm khá tối.

Không khí yên tĩnh khác hẳn với bầu không khí ồn ào và náo nhiệt trước cổng đài truyền hình HBS.

Bầu trời đêm đen thăm thẳm, được điểm khuyết bởi ánh trăng mờ nhạt, lấp ló sau những đám mây.

Bỗng từ trong bóng tối, có năm sáu bóng đen bước ra.

Bọn chúng lập tức bao vây lấy Thy Dung vào giữa.

Lưỡi dao sắc bén trong bóng tối phát ra thứ ánh sáng lạnh màu sáng chói, trông rợn người.

Thy Dung nheo mắt. Nhờ ánh sáng mờ nhạt của bóng đèn điện và ánh trăng trên bầu trời, Thy Dung phần nào nhìn được dung mạo và vóc dáng của năm kẻ đột nhiên bao vây lấy mình vào giữa.

Bọn chúng là năm tên đàn ông cao to, mặc những bộ quần áo khác nhau, đa phần là quần jean bụi bặm với áo khoác giả da hoặc áo khoác bò, mái tóc trông kì dị như bọn Hitler, cổ tay áo xắn cao lộ ra cánh tay được trạm trổ và xăm những hình thù kì quái, miệng bọn chúng chót chét nhai kẹo cao su, khuôn mặt dữ tợn, đôi mắt sắc bén và hung ác như địa ngục diêm la muốn đoạt tính mạng của người khác.

Chỉ mới nhìn sơ qua, Thy Dung biết tối nay mình đụng phải thứ dữ rồi.

“Mày là Hoàng Phong Đạt ?” Một tên đầu đinh hét cảm hỏi Thy Dung.

Thy Dung hơi sững sốt lúc ban đầu, nhưng nhanh chóng lấy lại được tự chủ, bình tĩnh hỏi lại tên đầu đinh: “Bọn anh là ai, tại sao lại chặn đường không cho tôi đi ?”

“Tao hỏi mày có phải là Hoàng Phong Đạt không ?” Tên đầu đinh quét một lượt khắp từ đầu xuống chân Thy Dung, như đang chiêm ngưỡng một món hàng.

Thy Dung vẫn bình tĩnh đáp: “Tôi không phải là Hoàng Phong Đạt.”

Tên đầu đinh chăm chăm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thy Dung: “Mày nói dối, mày rõ ràng là Hoàng Phong Đạt.”

Thy Dung gãi mũi, cười cười đáp: “Anh không tin thì thôi, tôi không phải Hoàng Phong Đạt.”

Thy Dung không phải đang lừa bọn chúng, tên thật của Thy Dung không phải là Hoàng Phong Đạt, mà là Hoàng Thy Dung.

“Câm miệng, mày đừng hòng lừa bọn tao.” Tên đầu đinh hung dữ quát to, tay chỉ thẳng vào mặt Thy Dung: “Tao mặc kệ mày có phải là Hoàng Phong Đạt hay không, tối nay số mạng của đã định sẵn phải chết ở đây.”

Thy Dung thoáng rung mình, cẩn thận đánh giá tên đầu đinh trước mặt, lại nhìn bốn tên đàn ông đứng rải rác xung quanh mình như bóng ma không chịu tiêu tán.

Thy Dung trấn tĩnh tinh thần hỏi tên đầu đinh: “Tôi đã đắc tội gì với các người ? Tại sao các người lại muốn giết tôi ?”

“Khi nào xuống âm tào địa phủ, lúc ấy mày sẽ biết được sự thật. Còn bây giờ yên tâm mà lên đường đi.”

Tên đầu đi phất tay, bốn tên đàn ông lập tức xông lên.

Chúng không cho Thy Dung có thời gian suy nghĩ cách thoát ra khỏi đây, cũng không ngu ngốc chơi trò xa luân chiến với Thy Dung.

Chúng muốn đánh nhau thắng nhanh, muốn sớm kết thúc mạng sống của Thy Dung.

Lưỡi dao sáng loáng chém xuống.

Thy Dung sợ hãi, sắc mặt có chút biến đổi, vội nghiêng người tránh né.

Lưỡi dao sượt qua vai, ánh chớp lóe lên, chém đứt một chút vải trên vai Thy Dung.

Thy Dung đổ mồ hôi lạnh. Nếu lưỡi dao sắc bén kia trúng vào vai sẽ bị chém xuống tận nách.

Thy Dung chưa kịp hoàn hồn, tên đàn ông phía sau dùng côn đập trúng vào lưng Thy Dung.

“Bụp” một tiếng, Thy Dung nhăn nhó kêu đau, mồ hôi trên trán đầm đìa.

Hai tên còn lại mỗi tên tấn công vào hai bên mạng sườn của Thy Dung.

Lưỡi dao sắc bén một lần nữa lại vung lên.

Lần này lưỡi dao nhắm vào đỉnh đầu của Thy Dung.

Thy Dung cố nhịn đau, nhảy giật lùi về phía sau, cố tránh thoát khỏi lưỡi dao truy sát do tên đầu đinh sử dụng.

Chịu đựng những cú đá, cú đâm và những gậy côn vào người, Thy Dung chật vật tránh trả.

Trên vai Thy Dung bị chém trúng một nhát khá sâu, vết thương rách toạc, máu chảy ra.

Khuôn mặt Thy Dung tái nhợt, mồ hôi trộn lẫn ướm đầm bộ quần áo mặc trên người, tóc mai dính bết vào trán, trái tim Thy Dung đập dồn dập như trống trận trong lồng ngực.

Bóng tối đang bủa vây lấy tâm trí Thy Dung.

Trong đầu hỗn loạn một mảnh, suy nghĩ của Thy Dung rối loạn.

Cái chết đang cận kề, Thy Dung đang nghĩ về cái chết, biết rằng tối hôm nay chính là ngày tử của mình.

Máu chảy ra càng lúc càng nhiều, sức chống đỡ càng lúc càng yếu.

Bộ quần áo mặc trên người đã bị nhuộm đỏ bởi máu.

Trong ánh sáng yếu ớt của con hẻm nhỏ, máu màu nhuộm đỏ trên vai Thy Dung chấp chờn như một tấm vải đỏ đang di chuyển như bướm hoa bay trong đêm.

Ngay vào lúc đó, trong con hẻm nhỏ có những tiếng bước chân chạy dồn dập, khu loạn xạ trên nền gạch xi măng.

Năm tên đàn ông nghi hoặc định chỉ động tác, nín thở nhìn vào bóng tối thăm thẳm trước mặt.

Thy Dung thờ hồn hên, sắc mặt tái nhợt, trên khóe mép chảy ra dòng máu đỏ tươi, đôi mắt lạc thần dần mất đi sinh khí.

Máu trên vai chảy ra càng lúc càng nhiều.

Trên người bị nhiều vết chém nhỏ, những vết bầm tím do côn và những cú đâm đá của năm tên đàn ông gây ra.

Tí tách ! Tí tách !

Máu nhỏ giọt rơi xuống đất.

Máu hòa với nước mắt và những giọt mồ hôi.

Thy Dung chưa bao giờ cảm nhận cái chết đến gần với mình đến thế.

Từ trong bóng tối, một người đàn ông toàn thân vận đồ đen, toát ra hơi thở lạnh lẽo của sương đêm bước ra vùng ánh sáng.

Khi nhìn thấy Thy Dung ho rũ rượi, trên vai bê vết máu, lông mày của anh ta nhăn nhúm lại thành một đường thẳng tắp, đáy mắt bắn ra những tia nhìn giận dữ, môi mím chặt.

Ngay vào lúc đó, một người đàn ông thứ hai xuất hiện.

Anh ta toàn thân vận một bộ đồ màu trắng, khuôn mặt phẳng phất như một con sói đi săn đêm.

Hai người đàn ông kiệt xuất, cùng xuất hiện một lúc trong con hẻm, khiến năm tên đàn ông cảm nhận được nguy hiểm, tự động đứng gọn vào một chỗ, bao vây chặt lấy Thy Dung vào giữa, không để Thy Dung có cơ hội chạy thoát.

“Chúng mày là người của bang phái nào ?” Bách Khải Văn cười lạnh hỏi, mắt hấn gắt gao nhìn nhìn ánh yếu ớt, thiếu sức sống của Thy Dung.

“Bọn tao hỏi chúng mày là ai mới đúng. Biết điều thì đừng có chỗ mũi vào chuyện của chúng tao.” Tên đầu đinh hung hãn quát to, khí thế ngút trời.

Trác Phi Dương không để năm tên đàn ông vào mắt, lạnh lẽo tiến lên phía trước.

Thy Dung mờ mịt lắng nghe tên đầu đinh đối đáp với hai người đàn ông vừa tới.

Thy Dung thấy đầu óc mình mơ hồ một mảnh, tai ù đi, mắt máu quá nhiều khiến giác quan của Thy Dung đã làm việc kém đi.

“Đứng lại ! Cấm bước lại đây, nếu không đừng trách chúng tao ra tay độc ác.” Tên đầu đinh hét to, chìa dao vào Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương không để ý đến tên đầu đinh, chân vẫn đều bước.

Tên đầu đinh hô lên một tiếng đầy khí thế, vung dao vào người Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương khẽ nghiêng người về phía sau, tránh nhát chém của tên đầu đinh vào bả vai trong gang tấc, đồng thời đá thẳng một cú như trời giáng vào bụng hắn.

“Hự !”

Tên đầu đinh gặp người, thân hình theo đà bay thẳng về phía sau, lưng đập mạnh vào bờ tường bao loan, tiếng xương gãy răng rắc vang lên.

Bách Khải Văn cũng không rảnh rỗi, ngay sau khi Trác Phi Dương vào cuộc, hắn cũng lao vào trận chiến.

Năm tên tép riu này làm sao có thể đánh thắng được Trác Phi Dương và Bách Khải Văn.

Trên đất năm tên côn đồ nằm la liệt, kêu cha gọi mẹ, có tên đau quá không thể kêu lên nổi một tiếng.

Bọn chúng bị Bách Khải Văn và Trác Phi Dương đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, khớp xương bả vai, khớp xương chân và tay đều bị tháo rời. Nếu tàn ác thêm một chút nữa, họ rất muốn cầm súng giết chết hết tất cả bọn chúng để trả hận cho Thy Dung. Cũng may họ đến kịp, Thy Dung không bị bọn chúng giết chết, nếu không bọn chúng ngay cả muốn tìm đến cái chết để giải thoát cũng khó.

Trác Phi Dương sục sôi tức giận, ai dám làm bị thương Thy Dung, hắn sẽ bắt kẻ đó trả giá gấp mười lần.

Trác Phi Dương đau xót cúi xuống, nhẹ ôm lấy Thy Dung vào lòng.

Hắn run giọng gọi nhỏ: “Thy Dung, Thy Dung, em không sao chứ ?”

Thy Dung nhắm mắt nghe được giọng nói quen thuộc của Trác Phi Dương, ngửi được mùi nước hoa trên cơ thể hắn.

Người đàn ông vừa mới cứu mình là Trác Phi Dương sao ? Có... có đúng như vậy không ?

Thy Dung cố gắng mở to mắt, bàn tay run rẩy nắm chặt lấy tay áo vết của Bách Khải Văn, thì thào yếu ớt: “Trác... Trác Phi Dương”

Hốc mắt Trác Phi Dương đỏ hoe, mũi hắn cay cay, trái tim hắn đập yếu ớt trong lồng ngực.

Máu trên người Thy Dung chảy ra nhiều quá !

Trác Phi Dương khiếp đảm vội bế Thy Dung lên. Hắn rất sợ Thy Dung sẽ bỏ hắn mà đi. Hắn đã một lần để tuột mất tình yêu của cuộc đời mình, hắn không muốn chịu thêm nỗi đau mất mát thêm một lần nữa.

Bách Khải Văn xông đến, muốn giành lấy Thy Dung trên tay Trác Phi Dương.

Trên mặt Trác Phi Dương không có một chút biểu cảm, hắn lạnh lẽo nói: “Bách Khải Văn, tôi mặc kệ trước đây cậu và Thy Dung có quan hệ gì, bây giờ cô ấy là người yêu của tôi, tôi không muốn cậu có bất cứ quan hệ thân mật gì với cô ấy nữa.”

Chỉ một câu nói của Trác Phi Dương đã đẩy Bách Khải Văn từ mặt biển nổi sóng xuống dưới vực sâu vạn trượng.

“Chủ tịch Trác. Anh mới chính là người nên xem xét lại lời tuyên bố ngông cuồng của mình. Ngay từ đầu Thy Dung đã là của tôi, ai cũng đừng hòng mà cướp đi.” Bách Khải Văn nhìn thẳng vào mắt Trác Phi Dương, lời nói chắc như đinh đóng cột, tuyệt đối không chịu lùi bước.

Trác Phi Dương cười khinh miệt: “Nếu cô ấy không yêu tôi, tôi cũng không cố chấp bắt ép cô ấy ở bên cạnh tôi. Nhưng một khi cô ấy chọn yêu tôi, tôi sẽ không cho phép bất cứ ai cướp cô ấy đi.”

Trác Phi Dương trầm ổn bế Thy Dung đi.

Bách Khải Văn không chịu thua, lại muốn cướp Thy Dung trên tay Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương trừng mắt cảnh cáo Bách Khải Văn: “Tránh ra. Nếu cậu muốn đánh nhau với tôi, cậu có thể hẹn tôi vào một ngày khác. Bây giờ tôi phải đưa cô ấy vào bệnh viện.”

Nghe thấy tiếng rên rỉ yếu ớt của Thy Dung, Bách Khải Văn giật mình, vội đứng lui sang một bên cho Trác Phi Dương đi.

Tuy nhiên hắn không chấp nhận thua cuộc như thế, Trác Phi Dương đi đâu, hắn đi theo đấy. Hắn không yên tâm khi không biết tình trạng bệnh tình hiện giờ của Thy Dung, cũng không thể chịu được cảnh Trác Phi Dương ôm ấp Thy Dung trước mặt hắn.

Cách con hẻm hơn 20 mét, một chiếc xe ô tô màu xám đen đã đậu sẵn ở đấy từ bao giờ.

Tuấn Nam mở cửa xe cho Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương nhẹ nhàng bế Thy Dung lên xe.

“Lái xe đến bệnh viện.”

Trác Phi Dương sợ hãi nhìn khuôn mặt trắng bệch, đôi môi tái nhợt của Thy Dung.

Tay hắn run run côi bỏ lớp áo khoác ngoài, dùng khăn tay băng bó vết thương trên vai phải cho Thy Dung.

Trác Phi Dương run rẩy quần từng vòng từng vòng.

Thy Dung bây giờ chẳng khác gì một lọ thủy tinh sắp vỡ nát, bàn tay Trác Phi Dương vì thế cũng run rẩy theo từng nhịp, trái tim hắn giờ chỉ còn những nhịp đập yếu ớt, không rõ nhịp điệu và tiết tấu. Đôi mắt đen sâu thăm thẳm như trời đêm của hắn có muốn vờn vì sao tinh tú, tất cả chúng đều chiếu sáng vì Thy Dung.

Buộc lại nút thắt cuối cùng, Trác Phi Dương kéo gọn lại chiếc áo khoác ướt đẫm máu của Thy Dung, vừa kích động hồi thúc Tuấn Nam phóng xe thật nhanh đến bệnh viện.

Sức chống đỡ của Thy Dung mỗi lúc một yếu ớt, chỉ duy nhất có bàn tay nắm chặt lấy vạt áo của Trác Phi Dương là không chịu buông ra.

Trong đầu Thy Dung dần có một khoảng trắng, một trắng bao trùm lấy vạn vật. Thy Dung thấy mình bước đi trong khoảng trắng ấy, trôi giạt khắp mọi nơi, mọi góc. Nơi ấy không có ai, chỉ có một mình Thy Dung.

Thy Dung dần nhắm mắt lại, hai giọt lệ trong suốt lăn dài xuống gò má nhợt nhạt.

Trác Phi Dương liên tục gọi tên Thy Dung, giọng khàn đặc.

Cả đời hắn cũng chưa từng sợ hãi và bi thương đến thế.

Hạnh phúc vừa mới có, sao ông trời lại sớm nhấc tâm cướp mất đi của hắn ?

Không, không thể, hắn không thể để cho điều đó xảy ra !

Tuấn Nam nhìn khuôn mặt tối đen, nhìn ánh mắt lạc thần, mất hết vẻ điềm tĩnh và cao ngạo hàng ngày của Trác Phi Dương phản chiếu trong gương xe, đã nhìn bạch rằng lần này Trác Phi Dương đã thật sự yêu sâu đậm Thy Dung.

Tuấn Nam cầu mong Thy Dung sẽ vượt qua được cơn bạo bệnh, nếu không Trác Phi Dương sẽ không bao giờ còn có thể cười, còn dám mở rộng trái tim mình để đón nhận tình yêu thêm một lần nữa.

Phía sau chiếc xe ô tô màu xám đen, chiếc xe ô tô BMW bám theo sát gót.

Bách Khải Văn muốn biết Trác Phi Dương đưa Thy Dung vào bệnh viện nào, đồng thời hắn muốn xác nhận lại những gì mà Trác Phi Dương vừa mới tuyên bố.

Có thật Thy Dung đã yêu và chọn Trác Phi Dương thay vì hắn không ?

Bách Khải Văn siết chặt nắm tay, đôi mắt rực lửa hận.

Phải khó khăn lắm hắn mới nhận ra mình thật lòng thích, rung động và muốn có một mối quan hệ lâu dài với một cô gái, hắn không thể dễ dàng để cho cô ấy bị cướp đi dễ dàng như thế được.

Hắn mặc kệ Trác Phi Dương là ai, Thy Dung lựa chọn như thế nào, hắn phải dành lại những gì mà hắn đã đánh mất.

Thy Dung ngay từ ban đầu đã là của hắn, Trác Phi Dương chỉ là người đến sau, tại sao dám ngang nhiên cướp mất Thy Dung đi ?

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Trác Phi Dương nhanh chóng đưa Thy Dung vào bệnh viện.

Trên đường đến bệnh viện, Tuấn Nam đã gọi điện thông báo trước cho y tá và bác sĩ, nên ngay sau khi ô tô đến cổng bệnh viện, đã có bác sĩ và y tá trực sẵn.

Trác Phi Dương cẩn thận bế Thy Dung đặt trên giường bệnh, hối thúc bác sĩ mau đưa Thy Dung vào phòng cấp cứu.

Bộ vào vết màu đen trên người Trác Phi Dương ướt đầm máu của Thy Dung.

Bác sĩ và y tá trong bệnh viện lâm tưởng Trác Phi Dương cũng bị thương.

Một bác sĩ hơn 50 tuổi liền quan tâm hỏi: “Cậu bị thương ở đâu ? Mau vào trong phòng bệnh để chúng tôi khâu và băng bó lại vết thương cho cậu.”

Trác Phi Dương lạnh nhạt trả lời: “Tôi không bị thương, hãy lo cho cô ấy đi.”

Trước khí thế áp bức, hơi thở lạnh lẽo tỏa ra từ cơ thể Trác Phi Dương, bác sĩ và y tá đều thức thối lui xuống, cẩn thận chăm sóc cho tình hình bệnh tình của Thy Dung.

Trác Phi Dương đứng thẳng, đăm đăm nhìn vào bên trong qua lớp cửa kính.

Trái tim hần đau đớn như bị khoét một lỗ hổng lớn, từng tiếng thỉnh thoảng, vang lên yếu ớt trong lồng ngực.

Đôi mắt hần đã mất đi những tin nhìn vô cảm và thờ ơ hàng ngày, trong đáy mắt hiện giờ chỉ có ưu thương và lo lắng.

Hần đang lo lắng cho tình hình sức khỏe của Thy Dung, lo sợ Thy Dung sẽ không vượt qua được.

Không, Thy Dung không phải là một cô gái yếu ớt như thế ! Vết thương nhỏ bé này đâu có thể hạ gục được cô ấy.

Cô ấy là một cô gái kiên cường, có sức chịu đựng cao. Cô ấy nhất định sẽ vượt qua được !

Trác Phi Dương siết chặt nắm đấm, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, môi mím chặt.

Nếu có thể, hần muốn mình là người chịu thay Thy Dung những vết thương trên khắp thân thể và vết chém trên vai ấy. Dù có mơ thấy ác mộng, hần cũng không muốn Thy Dung bị thương, bị người khác gây tổn hại.

Nhắc đến vấn đề này, khiến Trác Phi Dương lại sục sôi giận dữ.

“Tuấn Nam.” Trác Phi Dương quay qua Tuấn Nam, lạnh lùng gọi.

“Chủ tịch có gì phân phó ?” Tuấn Nam đã đoán được tám chín phần, nhưng vẫn lễ độ hỏi.

“Cậu cho người điều tra xem kẻ đứng sau lưng thuê bọn xã hội đen giết Thy Dung là ai. Tôi muốn bản báo cáo kết quả phải nằm trên bàn làm việc trong thời gian sớm nhất.”

Đôi mắt Trác Phi Dương bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo, đượm mùi sát khí. Dám động đến người phụ nữ của hần, kẻ đó nhất định phải trả giá đắt !

“Tôi sẽ đi thực hiện ngay, thưa chủ tịch.”

Tuấn Nam khẽ khom người chào Trác Phi Dương, sau đó lui xuống, vừa đi vừa mở điện thoại di động.

Tuấn Nam thường xuyên thay mặt Trác Phi Dương giải quyết công việc của công ty và những nhiệm vụ mà hần giao cho. Với yêu cầu này của Trác Phi Dương, Tuấn Nam đã quá quen thuộc, biết phải nhờ ai điều tra giúp mình thông tin liên quan đến kẻ kia.

Kết thúc cuộc gọi, Tuấn Nam cúp máy, quay lại nhìn phía sau lưng Trác Phi Dương.

Tuấn Nam thờ dãi, vừa mừng vừa lo cho hạnh phúc mới của Trác Phi Dương, mong hần có thể trọn vẹn nắm tay cùng với một cô gái đi hết cuộc đời. Nhưng... Tuấn Nam luôn có linh cảm, chuyện này không dễ dàng như thế, đặc biệt liên quan đến thân thể của Thy Dung.

Tuấn Nam không biết linh cảm của mình có đúng không, mà luôn có cảm giác Thy Dung có mối quan hệ rất thân thiết với nhà họ Hoàng, nhất là liên quan đến Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm.

Thy Dung quá giống Thư Phàm, không chỉ về ngoại hình, tính cách cũng không mấy khác biệt. Trên đời này người giống người rất nhiều, nhưng tính cách không thể giống nhau đến thế.

Điều này biết giải thích thế nào đây ?

Tuấn Nam rối bời, nửa muốn cho người đi điều tra sự thật, nửa lại sợ không dám. Tuấn Nam rất sợ phá hỏng một chút hạnh phúc nhỏ nhoi vừa mới có của Trác Phi Dương, sợ sẽ khiến Trác Phi Dương dần sâu thêm vào đau khổ và bóng tối một lần nữa.

Cuối cùng Tuấn Nam chọn cách im lặng, đứng một bên quan sát.

Nếu Thy Dung thật sự là định mệnh của cuộc đời Trác Phi Dương, thì dù có sóng to gió lớn thế nào cũng không thể ngăn cản họ đến với nhau. Nếu không phải, dù có cố gượng ép cũng không có kết quả tốt đẹp.

Tuấn Nam vừa đi khuất, Bách Khải Văn xuất hiện.

Hắn đã theo Trác Phi Dương đến tận đây, hắn không thể tay không trở về mà không thu được một chút kẻ quả nào.

Trác Phi Dương chỉ tập trung chú ý vào cánh cửa phòng bệnh, không hay Bách Khải Văn đang tiến đến gần.

Nghe thấy tiếng động, ngửi được mùi đối địch ở ngay bên cạnh mình, Trác Phi Dương bình thần quay sang nhìn. Hắn sớm đã đoán biết được người đàn ông này sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như thế. Nếu Bách Khải Văn là một kẻ đơn giản như những kẻ khác, Trác Phi Dương hắn sẽ không tự dấn vật và hành hạ mình trong suốt thời gian quen biết với Thy Dung.

“Chủ tịch Trác, chúng ta lại gặp nhau.” Bách Khải Văn ngẩng cao đầu, đứng đối diện với Trác Phi Dương.

Hình ảnh hai người đàn ông kiệt xuất, một người toàn thân mặc vét đen, một người toàn thân mặc đồ trắng; một người lãnh đạm nhìn mọi người chung quanh bằng con mắt thờ ơ và vô cảm, một người lại thích đùa bỡn và giễu cợt mọi người trong lòng bàn tay, khiến mọi người đi qua đi lại trong hành lang bệnh viện chú ý.

Cả hai đều là người trong mộng của tất cả các thiếu nữ và các quý bà, thậm chí có người đã già và đã có chồng con vẫn muốn được sánh đôi cùng với một trong hai người.

Trác Phi Dương là một người cô độc và cao ngạo. Hắn không thích thân cận với người khác, luôn muốn tạo một khoảng cách xa vời với họ, tựa như mặt trăng với mặt trời, người bình thường khó mà với tới.

Bách Khải Văn lại khác. Hắn là một con bướm trắng đi săn đêm. Lúc nào cũng khoác trên người một bộ cánh trắng trong suốt, mỏng manh và dễ vỡ. Hắn dễ dàng lấy được lòng của các quý cô và các quý bà bằng những lời có cánh của mình. Ví hắn là một Playboy cũng không có gì sai.

Hai người đàn ông có tính cách trái ngược nhau, nhưng lại có sức hút mãnh liệt đối với phái nữ. Cả hai đều có đặc điểm chung là thành đạt và phong độ.

“Thy Dung thế nào rồi ? Cô ấy không sao chứ ?” Bách Khải Văn lo lắng hỏi. Dù hắn có thống hận Trác Phi Dương đến mấy, cũng phải dẹp xuống lòng thù hận của mình. Thứ nhất, hắn không thể mất mặt đánh nhau với Trác Phi Dương ở đây. Thứ hai, hắn tuyệt đối không phải là một kẻ lỗ mãng, chọn cách ngu ngốc này để giải quyết thắng thua.

“Bác sĩ và y tá cấp cứu cho cô ấy vẫn chưa ra.” Trác Phi Dương lạnh lùng trả lời Bách Khải Văn.

Việc Bách Khải Văn xuất hiện ở đây khiến hắn cực kì khó chịu. Bách Khải Văn nhắc cho Trác Phi Dương nhớ, một thuở ngọt ngào và vui vẻ giữa hắn và Thy Dung. Một người luôn tự cao tự đại như Trác Phi Dương, lần đầu tiên mới nếm mùi khổ sở của ái tình và cảm thấy tự ti khi không thể bằng được người ta.

Trác Phi Dương không muốn nhận thua Bách Khải Văn cũng không được. Bách Khải Văn trẻ tuổi hơn hắn, công danh và sự nghiệp cũng không kém, hơn nữa Bách Khải Văn rất biết lấy lòng phụ nữ. Còn hắn...

Trác Phi Dương buồn bã nghĩ thầm, hắn đã trở thành một ông già cổ hủ mất rồi, ngay cả mấy câu nói ngon ngọt cũng không biết phải nói thế nào. Hắn nhớ từ khi bắt đầu hẹn hò với Thy Dung, hắn ngoài quýt và mắng Thy Dung ra, thì hình như hắn không nói được câu nào để nghe cả. Đột nhiên...

Cả người Trác Phi Dương lạnh toát, hơi thở ngưng đọng, sắc mặt có chút biến đổi, nỗi lo sợ mất mát trong lòng hắn mỗi lúc một dày thêm.

Đúng vào lúc đó, bác sĩ và y tá cấp cứu cho Thy Dung mở cửa bước ra ngoài.

Bách Khải Văn và Trác Phi Dương cùng nhau bước lên.

Bách Khải Văn nhanh miệng hơn Trác Phi Dương, run giọng hỏi: “Bác sĩ, tình hình bệnh tình của cô ấy thế nào rồi ? Cô ấy vẫn ổn chứ ?”

Trác Phi Dương đông cứng cả người, căng thẳng chờ nghe bác sĩ trả lời.

Bác sĩ chỉnh gọng kính, dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán, mặt mũi đáp: “Vết thương trên vai cô ấy bị chém khá sâu, mất máu khá nhiều, cộng thêm những vết thương trên cơ thể, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hiện giờ cô ấy vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Bách Khải Văn chưa xót hỏi tiếp: “Ý của bác sĩ là tính mạng của cô ấy đã được đảm bảo, cô ấy sẽ sớm tỉnh lại ?”

Bách Khải Văn không che giấu được kích động và vui mừng trong giọng nói hơi run của mình.

Bác sĩ gật đầu, nói: “Đúng thế. Tôi chưa từng thấy có một bệnh nhân nào lại có ý chí kiên cường như cô ấy.”

Ông bác sĩ kết thúc báo cáo tình hình bệnh tình của Thy Dung bằng một nụ cười ảm áp trên môi.

Cơ thể căng cứng của Trác Phi Dương dần thả lỏng, trái tim hần cũng dần lấy lại được những nhịp đập bình thường, đôi mắt u ám của hần đã có những tia sáng nhỏ nhoi, đang lóe sáng trong đêm đông.

Như chợt nghĩ ra điều gì đấy, ông bác sĩ nhìn hai chàng trai trước mặt :“Hai người là gì của cô gái ?”

Ông bác sĩ không biết mối quan hệ giữa Trác Phi Dương và Thy Dung đã vô tình hỏi: “Tôi tưởng cậu là chồng của cô gái ?”

Do lúc này khi đi đăng kí nhập viện cho Thy Dung, Tuấn Nam đã ghi trên hồ sơ bệnh án như thế, hơn nữa lúc đó Trác Phi Dương bộ dạng hốt hoảng bẽ Thy Dung toàn thân đầm máu vào bệnh viện, hối thúc bác sĩ và y tá nhanh nhanh đưa Thy Dung vào phòng cấp cứu đã khiến bệnh nhân, y tá và bác sĩ hiểu lầm Trác Phi Dương thật sự là chồng của Thy Dung.

Bách Khải Văn tái mặt, đùng đùng nổi giận, cười như không cười, nói: “Bác sĩ, ông đừng nói lung tung, anh ta chỉ là...”

Trác Phi Dương cười lạnh, ngắt lời Bách Khải Văn: “Cậu muốn gây sự với tôi ? Muốn tôi nhờ bảo vệ của bệnh viện tổng cổ cậu ra khỏi đây không ?”

Trác Phi Dương đã vô cùng chán ghét Bách Khải Văn, tên này còn không biết điều muốn khiêu khích tính kiên nhẫn và chịu đựng của hần nữa.

Trác Phi Dương thề không bao giờ để Bách Khải Văn có cơ hội thân cận với Thy Dung thêm nữa. Hần nhất định phải tìm cách tách Bách Khải Văn ra khỏi Thy Dung bằng được.

Ông bác sĩ nghe hai chàng trai trẻ cãi nhau, tưởng Bách Khải Văn là người yêu cũ của Thy Dung, vội khuyên can: “Đây hai chàng trai trẻ, tôi mặc dù không biết mối quan hệ thật sự của các cậu là gì, cũng làm ơn đừng gây rối ở đây. Cô ấy còn đang nằm hôn mê bất tỉnh ở trong kia. Chắc cô ấy cũng không muốn hai cậu gây sự đánh nhau vì cô ấy.”

Trước lời khuyên hết sức chí lí và chí tình của ông bác sĩ, Bách Khải Văn và Trác Phi Dương mặt lạnh như tiền, liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó ngoảnh mặt làm ngơ, không ai bảo ai câu nào.

Ông bác sĩ buồn cười nhìn hai chàng trai trẻ, thấy hai con người này cực kì thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Buổi sáng ở bệnh viện, trời trong xanh, nắng ấm. Hôm nay là một ngày đẹp trời. Sáu giờ sáng, bệnh viện tấp nập người ra người vào, bệnh nhân, y tá và bác sĩ đều bận rộn chuẩn bị cho một ngày mới.

Thy Dung nằm thiu thiu trên giường. Cả đêm hôm qua không ngủ được ngon giấc. Vết thương sâu hoắm trên vai đau nhức vào tận trong xương. Trên trán lâm tím mọ hôi, sắc mặt trắng bệch. Thy Dung đã trải qua một đêm khó khăn và mệt nhọc.

Mí mắt run lên nhẹ nhẹ, chớp chớp mấy cái, Thy Dung mở mắt. Thứ đầu tiên mà Thy Dung nhìn thấy là trần nhà. Trần nhà có màu trắng. Rèm cửa sổ đang nhẹ bay phất phơ trong gió. Ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua tấm rèm cửa, soi rọi vào trong phòng. Mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Thy Dung khẽ cựa mình. Động chạm nhẹ đến vết thương, Thy Dung rên lên một tiếng.

Vừa lúc đó, Thy Dung đã làm giật mình người đang ngồi trên ghế gần cạnh mép giường. Tầm nhìn của Thy Dung giao với tầm nhìn của người đó. Thy Dung đông cứng cả người, hơi thở ngưng đọng, ngơ ngác nhìn người đó không chớp mắt. Thy Dung cho rằng tất cả chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ không có thật. Người đó không hề hiện diện ở đây.

Thy Dung nhắm mắt lại. Đôi mắt đỏ hoe. Đáy mắt long lanh lệ. Trái tim đau nhói. Biết yêu đơn phương sẽ rất đau khổ. Nhưng vẫn cứ yêu, vẫn không thể ngăn cấm được lòng mình.

_ Cô đã tỉnh rồi?

Thy Dung ngậy ngẩn nhìn. Mắt rung rung lệ.

_ Vẫn còn đau lắm sao ? Có cần tôi gọi bác sĩ không ?

Thy Dung lắc đầu như một cái máy. Nghe ngào nói không nên câu. Thy Dung không nhớ được toàn bộ mọi chuyện. Chỉ nhớ mình bị bọn xã

hội đen vây đánh, bị chúng chém một nhát vào vai, sau đó được Trác Phi Dương cứu đi, rồi bất tỉnh.

_Cô đừng lo lắng. Bác sỹ nói vết thương trên vai cô sẽ mau chóng lành thôi. Điều quan trọng nhất bây giờ là cô phải nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng, không được chạy nhảy nhiều.

Trác Phi Dương cau mày, bộ dạng không được vui. Hắn đã cho người điều tra kẻ chủ mưu đứng sau vụ việc này. Khi đã biết được kẻ đó là ai, hắn tuyệt đối không để cho kẻ đó sống yên, hắn sẽ bắt kẻ đó trả giá đắt cho tội lỗi của mình. Sau 18 năm, Thy Dung là người phụ nữ đầu tiên khiến hắn rung động. Nếu mất đi Thy Dung, hắn phải chờ đợi bao lâu nữa mới có được người phụ nữ thứ hai như Thy Dung. Không lẽ, hắn sẽ phải chờ đợi suốt đời, sống cô độc cả đời sao ?

Thy Dung thấy Trác Phi Dương im lặng. Tưởng hắn giận mình, Thy Dung run giọng hỏi:

_Chủ...chủ tịch...anh đang giận tôi sao ? Tôi...tôi xin lỗi...

_Không cần phải xin lỗi – Trác Phi Dương ngắt lời – Cô nghỉ ngơi cho khỏe đi. Đừng nghĩ ngợi nhiều. Mọi việc đều đã có tôi lo hết cả rồi.

Trác Phi Dương rất muốn hỏi Thy Dung lý do vì sao hay bị bọn xã hội đen bám theo, muốn diệt trừ. Nhưng vì nghĩ đến vết thương trên vai Thy Dung, nghĩ đến tinh thần hoảng loạn, cơ thể đau nhức và mệt mỏi của Thy Dung, Trác Phi Dương lựa chọn gạt bỏ thắc mắc muốn tìm hiểu sự thật của mình sang một bên.

_Đã đói bụng chưa ? Có muốn ăn gì không ? – Trác Phi Dương quan tâm hỏi.

Thy Dung chớp mắt nhìn Trác Phi Dương, không dám tin những gì mà mình vừa mới nghe.

_Thế nào, có muốn ăn gì không, để tôi cho người đi mua ?

Thy Dung cúi đầu, lí nhí đáp:

_Tôi không thấy đói.

_Như thế sao được. Cô phải chịu khó ăn uống thì mới mau lấy lại được sức khỏe chứ ?

Trác Phi Dương dặn dò Thy Dung:

_Cô ngồi đây đợi tôi. Tôi đi ra ngoài mua thức ăn cho cô.

_Chủ...chủ tịch. Không cần đâu. Tôi thật sự không thấy đói.

_Nghe lời tôi nói đi. Ngay vào lúc này, cô rất cần ăn một thứ gì đó.

Trác Phi Dương nói xong, nhanh chân bước ra khỏi phòng.

Thy Dung lặng người, nhìn theo bóng dáng Trác Phi Dương khuất sau cánh cửa gỗ. Nước mắt trên má lăn dài. Thy Dung khóc vì cảm động, khóc vì thấy bản thân mình thật đáng trách và ngu ngốc. Sự thật về thân thế mà Thy Dung đang cố tình che giấu kia, sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ ra. Và lúc đó, Trác Phi Dương sẽ rất hận Thy Dung, sẽ không còn muốn duy trì mối quan hệ thân thiết này nữa. Mọi chuyện sẽ kết thúc !

Thy Dung bịt chặt miệng. Nước mắt thấm ướt qua kẽ ngón tay. Trái tim như muốn tan ra thành từng mảnh vụn. Tình yêu có vững bền hay không hoàn toàn phụ thuộc vào sự thành thật và chân thành từ đôi bên. Còn Thy Dung. Thy Dung đã trót lừa dối Trác Phi Dương ngay từ đầu. Điều này là không tha thứ được ! Thy Dung tự biết và hiểu rõ điều đó.

Cánh cửa gỗ hé mở. Một người đàn ông có vóc dáng cao lớn, toàn thân vận một bộ đồ màu trắng, sải bước đi vào trong phòng.

Nghe thấy tiếng động. Tưởng Trác Phi Dương đã về. Thy Dung vừa vui mừng vừa hồi hộp lo sợ, ngẩng đầu nhìn ra hướng cửa.

Nhìn người đàn ông đang từng bước từng bước tiến về phía mình. Thy Dung có cảm giác đất dưới chân đang sụp đổ. Thy Dung vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để đối diện với chuyện này.

“Bách. ....Bách Khải Văn tại sao lại ở đây ? Hắn...hắn đã biết chuyện gì rồi ? Phải chăng hắn đã biết mình đang có quan hệ thân thiết với Trác Phi Dương ? Nếu thế, mình làm gì còn mặt mũi để gặp hắn nữa.”

Trên môi Bách Khải Văn nở một nụ cười như có như không. Hắn là một người đàn ông chẳng những có tính sở hữu mạnh, lại rất hiếu thắng. Thứ gì mà hắn muốn có, hắn sẽ phải có bằng được, bất chấp người đó có muốn hay là không. Hắn đã chọn Thy Dung. Hắn không thể để cho Thy Dung thoát khỏi vòng tay của mình.

_Chào em. Em thấy trong người thế nào ? Có đỡ chút nào không ?

Bách Khải Văn tự nhiên bước tới, khom người, vòng tay ôm lấy Thy Dung vào lòng.

Thy Dung cả người cứng ngắc, thở cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ mình sẽ vỡ nát giống như tảng băng bị đập phá.

Bách Khải Văn nhếch mép, cười lạnh. Dù Thy Dung không nói gì, cũng không phản đối vòng tay ôm của hắn. Nhưng cơ thể cứng ngắc đã cho hắn biết Thy Dung đang có cảm giác gì.

Muốn trốn tránh hắn sao ? Không bao giờ có chuyện đó !

Nếu trước kia Thy Dung không chủ động tiếp cận và đưa giỡn hắn, hắn sẽ không động tâm, không có tham vọng giữ Thy Dung là của riêng mình. Nhưng mọi chuyện đã xảy ra rồi, không thể xóa nhòa được. Hắn bắt Thy Dung phải chịu trách nhiệm với những gì đã tạo ra.

Bách Khải Văn nhẹ buông Thy Dung ra. Hai ngón tay nâng cằm Thy Dung lên. Hắn cười hỏi:

_Gặp lại anh, em không vui sao ?

Thy Dung run rẩy, thật lâu cũng không biết phải nói gì.

Bách Khải Văn vẫn cười như không.

_Em đừng sợ. Anh sẽ không làm gì em đâu. Anh đến đây để thăm em.

Bách Khải Văn đặt bó hoa hồng nhung trên mặt bàn gỗ. Hắn làm như vô tình nhắc nhở Thy Dung.

_Thy Dung, em đã gọi điện cho bố mẹ em chưa ? Hình như họ đang cho người đi tìm em.

Thy Dung giật mình hoảng sợ. Hai tay vặn xoắn vào nhau. Bách Khải Văn đã nắm được điểm yếu của Thy Dung. Thy Dung có thể là một cô gái không sợ trời cũng không sợ đất, có thể mạo hiểm tính mạng của mình để tìm ra sự thật. Nhưng lại không dám khiến bố mẹ thất vọng và buồn khổ vì mình. Việc Thy Dung lén lút có quan hệ vượt trên mức bình thường với Trác Phi Dương đã là một điều cấm kỵ trong nhà họ Hoàng. Nếu họ biết thêm được Thy Dung đang giấu họ nhiều chuyện khác nữa, họ sẽ không bỏ qua cho Thy Dung, thất vọng sẽ nổi tiếp thất vọng. Mà Thy Dung lại rất sợ điều ấy.

Bách Khải Văn liếc mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thy Dung. Bỗng dưng, hắn thấy mình thật ác. Thy Dung bây giờ là một bệnh nhân, cả cơ thể và tinh thần đều mệt mỏi kiệt quệ, cần được nghỉ ngơi và chăm sóc. Nhưng trong cuộc chiến tranh giành tình cảm của Thy Dung, nếu không biết sử dụng thủ đoạn, hắn sẽ không bao giờ có được Thy Dung.

_Em ăn một chút gì đi nhé ? Anh đã mua cháo cho em đây này.

Bách Khải Văn cười, chìa một bình cách thủy trước mặt Thy Dung.

Thy Dung mờ mịt nhìn Bách Khải Văn. Không biết phải dùng tư cách gì để nói chuyện với hắn, cũng không thể đuổi hắn đi. Hắn đến đây để thăm nom, đến với tấm lòng thiện chí. Thy Dung không thể tuyệt tình đuổi hắn đi như kẻ thù.

“Nếu không thể trở thành người yêu, có thể trở thành bạn tốt được không ?” Thy Dung buồn rầu nghĩ, “Mình hy vọng hắn không ghét mình, không trách mình là một kẻ vô tình, không biết quý trọng tình cảm chân thành của hắn.”

Bách Khải Văn kéo ghế ngồi xuống, tay chạm nhẹ vào gò má hao gầy của Thy Dung. Hắn chưa xột nói:

_Em gầy đi nhiều quá. Chỉ có gần một tuần không gặp, em không còn là cô bé Thy Dung hay cười và đùa nghịch như ngày nào, không còn cười với anh. Em đang tránh mặt anh đúng không ?

Thy Dung lảng tránh đôi mắt chất chứa nhiều tâm sự và có một chút oán trách của Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn bối rối cào tay vào tóc. Hắn cười bảo:

_Em ăn cháo đi nhé ! Anh nghĩ là em sẽ thích món cháo do anh mua.

Thy Dung rơi lệ, tự trách bản thân mình là một kẻ không ra gì. Thy Dung đang đứng giữa ngã ba tình, lựa chọn nào cũng khó khăn, không dễ quyết. Chọn Bách Khải Văn hay Trác Phi Dương ? Thy Dung không biết. Đầu Thy Dung đau quá, từng nhát búa đang đánh mạnh vào đầu. Sợi dây thần kinh căng như sắp đứt.

_Thy Dung, em sao thế ? Tại sao không nói gì cả ? Em không muốn anh đến đây thăm em sao ?

Bách Khải Văn nhìn thật sâu vào Thy Dung. Hắn thừa nhận mình không phải là một người tốt, thừa nhận mình là một kẻ lẳng nhăng, không chung thủy. Nhưng đối với Thy Dung thì lại khác. Hắn thật lòng thích Thy Dung, muốn cùng Thy Dung tạo dựng một mối quan hệ lâu dài và bền vững.

Thy Dung ngược đôi mắt, long lanh đầy lệ lên nhìn Bách Khải Văn.

_Anh Văn...Em nghĩ là....

Lời nói bị nghẹn ứ trong cổ họng. Dù có cố gắng thế nào, Thy Dung cũng không thể tuyệt tình nói hết đến câu cuối. Việc này không hề dễ dàng ! Người từ chối và người bị từ chối đều đau khổ và mệt mỏi như nhau.

Vào lúc này, em đừng nói gì cả - Bách Khải Văn vội ngắt lời Thy Dung – Anh biết em định nói gì rồi. Em muốn chia tay với anh và quay về với Trác Phi Dương đúng không ?

Bách Khải Văn cầm lấy tay Thy Dung, bóp nhẹ.

Em còn nhớ trước đây, anh đã nói gì với em không ? Quyền quyết định thuộc về em, anh sẽ tôn trọng quyết định đó của em. Nhưng em cũng phải hiểu, anh là người không dễ thỏa hiệp, cũng không dễ từ bỏ mục tiêu của mình. Anh mặc kệ em lựa chọn anh hay Trác Phi Dương, anh tuyệt đối sẽ không buông tay em ra. Anh sẽ nắm chặt lấy, sẽ tranh đấu đến cùng, sẽ tranh đấu đến khi nào em chấp nhận tình cảm của anh thì thôi.

Thy Dung bần thần cả người, nước mắt tuôn ra như mưa. Từng giọt từng giọt rơi tí tách xuống tấm nệm màu trắng tinh.

Bách Khải Văn thở dài, dùng khăn tay màu trắng lau lệ trên má cho Thy Dung.

Thy Dung lúc này quá yếu đuối, cần có ai đó ở bên cạnh động viên và chia sẻ. Thy Dung không thể từ chối được cử chỉ chăm sóc dịu dàng của Bách Khải Văn, đã để cho hắn ôm mình vào lòng.

Đúng vào lúc đó, cánh cửa phòng bật mở, Trác Phi Dương bước vào trong phòng.

Hắn đứng khựng lại khi nhìn thấy cảnh ôm ấp của Bách Khải Văn và Thy Dung ở trên giường. Mười ngón tay dần siết chặt lại, đôi mắt đục ngầu vì ghen tuông và tuyệt vọng. Trái tim vừa mới hòa nhịp với nhịp đập trong trái tim của Thy Dung đã hoàn toàn lạc điệu.

Trác Phi Dương đứng đấy, đứng thật im, đứng bất động như một pho tượng được tạc trong tư thế đứng. Hắn rất muốn quay mặt đi hướng khác, không muốn tiếp tục nhìn cảnh ôm ấp của Bách Khải Văn và Thy Dung, nhưng hắn không thể ra lệnh cho cơ thể đã bị đông cứng của mình. Mắt hắn vẫn cứ nhìn, nhìn trừng trừng, nhìn không rời. Hắn đã phát điên. Phải ! Hắn đang hóa điên vì tình, đau khổ vì tình.

Nếu còn là một chàng trai trẻ, là một con người nóng tính và nóng nảy, hắn sẽ không ngần ngại mà xông lên đâm thẳng vào mặt Bách Khải Văn, cảnh cáo hắn ta không được phép lại gần Thy Dung một bước. Nhưng.... Trác Phi Dương thở dài. Hắn đã già mất rồi. Năm nay hắn đã gần 50 tuổi. Mặc dù trông hắn vẫn còn trẻ như hồi còn 30, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Nếu thật lòng yêu Thy Dung, hắn có nên chúc phúc cho Thy Dung, nên để cho Thy Dung đến với Bách Khải Văn, hay là hắn nên tìm mọi cách giành giật lại hạnh phúc cho riêng một mình mình ?

Trác Phi Dương đứng ở đấy một lúc lâu. Thấy hai người kia mãi ôm nhau, không để ý đến sự có mặt của mình. Trác Phi Dương quay người bước đi, dáng vẻ cô độc và buồn khổ.

Quai chiếc túi bóng xốp bị nắm chặt trong lòng bàn tay ẩm ướt. Trác Phi Dương muốn bóp nát nó, muốn nó tan thành cát bụi. Một vết hằn đỏ nằm vắt ngang qua gan bàn tay. Trác Phi Dương không cảm nhận được nỗi đau của thể xác, nỗi đau trong trái tim hắn còn lớn hơn nhiều.

Thật ra, Bách Khải Văn đã biết Trác Phi Dương bước vào trong phòng đã lâu. Là hắn cố tình muốn Trác Phi Dương hiểu lầm, muốn đuổi Trác Phi Dương đi, muốn Trác Phi Dương vì hiểu lầm sẽ không còn tiếp tục có quan hệ dây dưa với Thy Dung nữa. Hắn biết hành động như thế là không nên, sẽ bị coi là một kẻ dễ tiện. Nhưng hắn bất chấp, hắn cũng chẳng quan tâm. Điều duy nhất mà hắn quan tâm là phải có được Thy Dung bằng mọi giá.

Ngồi một lúc, Bách Khải Văn mới chịu ra về. Thy Dung nôn nóng chờ đợi Trác Phi Dương trong phòng bệnh. Thy Dung càng chờ càng không thấy bóng dáng của Trác Phi Dương đâu. Đường như hắn đã biến mất khỏi thế gian này.

Quá tủi thân, Thy Dung lại bật khóc. Thy Dung thấy mình khổ sở quá. Thy Dung vẫn chưa tìm ra được câu trả lời cho mình, cũng không biết nên lựa chọn ai trong hai người.

o-0-o

Bách Khải Văn đi dọc trên hành lang bệnh viện. Trong đầu không ngừng tính toán. Qua điều tra, hắn biết được mối quan hệ không bình thường giữa Trác Phi Dương và Bạch Thư Phàm – mẹ của Thy Dung. Biết được mối quan hệ vượt trên mức quan hệ họ hàng thông thường, Bách Khải Văn không muốn bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Vừa đi trên hành lang của bệnh viện, Bách Khải Văn vừa mở điện thoại di động. Thy Dung không muốn bố mẹ biết mình đang nằm viện, phải chăng vì không muốn Trác Phi Dương và Bạch Thư Phàm chạm mặt nhau, không muốn bố mẹ khám phá ra sự thật mà mình che giấu bấy lâu nay ? Khóe môi Bách Khải Văn nhếch lên, đôi mắt bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo. Cả đời hắn ghét nhất việc bị người khác cướp mất vật sở hữu của mình.

Đầu dây điện thoại bàn bên kia reo vang một lúc. Một lát sau, Bách Khải Văn nghe thấy có tiếng trả lời.

A lô ! Xin hỏi ai đó ?

Bách Khải Văn cười nửa miệng. Cố xua đi những toan tính và giọng nói sắt đá của mình. Hắn nhẹ nhàng nói:

_ Cô là người nhà của Bạch Thy Dung ?

Di Lý ngạc nhiên, không hiểu dụng ý của người đàn ông xa lạ.

_ Vâng. Ông là ai, ông hỏi Thy Dung có chuyện gì không ?

_ Tôi là bác sỹ làm việc trong bệnh viện Hoa Tâm. Tối hôm qua, cô Bạch Thy Dung bị thương nặng, được bệnh viện của chúng tôi cứu chữa. Cả đêm cô ấy bị hôn mê, sáng nay mới tỉnh lại. Cô ấy cho chúng tôi biết số điện thoại của gia đình, nên tôi gọi điện, muốn thông báo cho gia đình biết.

Di Lý sợ hãi, hốt hoảng hỏi dồn:

_ Cô ấy không sao chứ, có bị thương nặng lắm không ? Cô ấy nằm ở phòng bệnh nào, lầu mấy ?

_ Cô ấy nằm ở phòng 11A, lầu hai. Cô đến ngay đi.

Di Lý vâng vâng dạ dạ, liên tục nói câu cảm ơn.

Bách Khải Văn cười nhạt. Trao đổi thêm vài câu với Di Lý, hất cúp máy. Kế hoạch của hắn mới chỉ bắt đầu. Trác Phi Dương muốn tranh giành Thy Dung với hắn, sẽ phải dùng hết tài lực ra để tranh đấu. Nếu không, sẽ thua thảm hại ngay từ đầu. Thứ gì càng không dễ có được, càng trở nên đáng giá.

o-0-o

Chưa đầy 20 phút sau, hầu như cả nhà đều có mặt đông đủ trong phòng bệnh của Thy Dung.

Thy Dung sững sờ, mở to mắt nhìn bố mẹ, chú Hoàng Tử Kỳ, nhìn Di Lý. Không hiểu vì sao cả nhà biết mình nằm ở đây mà đến thăm.

_ Thy Dung, con bị làm sao thế ? Là kẻ nào đã chém con ?

Bạch Thư Phàm nhào lên, ôm lấy con gái vào lòng, cẩn thận kiểm tra lại vết thương cho Thy Dung.

Hoàng Tuấn Kiệt lo lắng nhìn khuôn mặt trắng xanh của con gái. Hắn quan tâm hỏi:

_ Thy Dung, con thấy trong người thế nào ? Ngoài vết thương trên vai, còn vết thương nào khác không ?

Hoàng Tử Kỳ nóng tính hơn Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm. Hắn tức giận, cao giọng truy vấn:

_ Thy Dung, cháu nói cho chú biết vì sao cháu lại bị thương ? Cháu bị thương ở đâu, khi nào ? Cháu có nhớ rõ mặt bọn côn đồ đã chém cháu không ?

Riêng Di Lý lại nước mắt ngấn nước mắt ngài, khóc hu hu, vừa khóc vừa nài gọi tên Thy Dung, như thể Thy Dung đang bị hôn mê, hay sắp chết.

Thy Dung bị xoay vòng vòng, bị người lớn trong nhà đặt hết câu hỏi này đến câu hỏi kia. Thy Dung bị hỏi nhiều quá, thành ra không có cơ hội để trả lời. Đầu đau như búa bổ. Tai ù đi. Hoàn toàn không nghe thấy người thân trong nhà đang nói gì.

Sau khi kiểm tra vết thương cho Thy Dung xong, Thư Phàm thương cảm bảo Thy Dung:

_ Con gái ngoan, theo bố mẹ về nhà đi. Để con ở lại đây, bố mẹ không yên tâm. Về nhà, mẹ sẽ chăm sóc con.

Thy Dung rơi lệ. Những giọt lệ trong suốt, mang theo vị mặn của muối biển, giống hệt như vết thương đang rỉ máu trong lòng Thy Dung.

Thy Dung không nghĩ ngờ khả năng của mẹ, cũng không phủ nhận tình yêu của bố mẹ dành cho mình. Biết rằng khi mình về đến nhà, nhất định sẽ được bố mẹ chăm sóc chu đáo, vết thương trên vai sẽ mau chóng bình phục. Nhưng còn trái tim bị tổn thương của Thy Dung thì sao ?

Thy Dung hiểu ra một điều khi đồng ý theo bố mẹ về nhà, có nghĩa là sẽ không còn cơ hội gặp riêng Trác Phi Dương nữa. Hắn sẽ không còn tin vào bất cứ lời giải thích nào của Thy Dung cho sự biến mất đột ngột mà không có một lời thông báo trước. Thy Dung đã lừa dối Trác Phi Dương nhiều rồi. Lừa dối hắn nhiều như thế, hắn làm sao có thể tiếp tục tin tưởng Thy Dung nữa.

Mối quan hệ này ngay từ đầu đã rất bấp bênh, không có tương lai. Tất cả là do Thy Dung mù quáng chạy theo tiếng nói của con tim mình, mà không nghĩ đến hậu quả do mình gây ra.

Vì muốn gặp lại Trác Phi Dương, Thy Dung đành phải phụ tấm lòng thương con của bố mẹ.

_ Mẹ, con muốn ở lại đây. Con không muốn về nhà.

Thư Phàm khó hiểu nhìn Thy Dung.

— Thy Dung, con có biết dạo này con lạ lắm không ? Mẹ cảm thấy con hình như đang cố che giấu một điều gì đấy.

Thư Phàm vỗ nhẹ vào mu bàn tay con gái. Dịu giọng nói:

— Có chuyện gì mà con không thể nói cho bố mẹ biết ? Chỉ cần con muốn, bố mẹ sẵn sàng lắng nghe con nói. Con đừng sợ bố mẹ giận. Đã là con người, ai cũng có lúc làm sai. Biết sai mà sửa, sẽ tốt hơn nhiều cổ giấu kín trong lòng, để rồi tự dần vặt và hành hạ chính mình.

Thy Dung vừa khóc vừa cười, giả vờ tươi tỉnh như không có chuyện gì.

— Con không có chuyện gì giấu bố mẹ cả. Con người khi bị bệnh thường hay mù lòa, và dễ xúc động mà mẹ ? Con là con gái, con dễ xúc động hơn con trai.

Thư Phàm bật cười, xoa nhẹ vào đỉnh đầu Thy Dung. Mặc dù Thy Dung không nói cho Thư Phàm biết mình đang cố tình giấu giếm chuyện gì, Thư Phàm vẫn cảm nhận được nỗi hoang mang lo lắng trong suy nghĩ của con gái. Thư Phàm tin rằng sẽ có một ngày Thy Dung sẽ tâm sự và nói mọi chuyện cho mình biết.

Người lớn chia nhau ngồi cạnh chung quanh giường bệnh. Họ lần lượt hỏi Thy Dung lý do vì sao bị thương.

Thy Dung thành thật trả lời hết tất cả câu hỏi của bố mẹ, chú Hoàng Tử Kỳ và Di Lý. Khi tỉnh lại, Thy Dung đã dăm chiêu suy nghĩ, đã tự hỏi chính bản thân mình có gây thù chuốc oán với ai không, để rồi kẻ đó oán hận mình đến nỗi thuê hắc bọn xã hội đen giết mình. Sau khi suy nghĩ kỹ, Thy Dung thấy mình tuy đắc tội với nhiều người, nhưng không bị căm ghét đến mức độ kẻ đó muốn mình vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này. Thy Dung có linh cảm người thuê bọn xã hội đen giết mình cũng chính là kẻ bắt cóc Hoài Thương, là kẻ đã đẩy gia đình vào hoàn cảnh khốn khó như hiện nay.

Bách Khai Văn đứng gần cuối hành lang của bệnh viện. Hắn chứng kiến cảnh người nhà họ Hoàng lần lượt bước vào phòng bệnh của Thy Dung. Nụ cười trên khóe môi hắn càng lúc càng trở nên âm u đáng sợ. Kế hoạch đang trong giai đoạn thực thi. Hắn không muốn dừng lại nửa chừng, cần phải tiếp tục, tiếp tục cho đến khi nào Trác Phi Dương nhận thua và bỏ cuộc thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Dưới sức ép của bố mẹ, Thy Dung phải theo bố mẹ, chú Hoàng Tử Kỳ và Di Lý trở về biệt thự của gia đình. Trước khi đi, Thy Dung đã lên lút nhờ một cô y tá chăm sóc cho mình, nhấn giùm một tiếng với Trác Phi Dương. Thy Dung cầu mong hắn không giận mình, cầu mong có thể nhanh chóng tìm cơ hội gặp lại hắn.

Thy Dung về nhà vào buổi sáng. Buổi trưa, Trần Hoàng Anh đến tìm Thy Dung. Hắn đã biết Hoài Thương đang bị bắt cóc. Vì muốn thu thập thêm tin tức, mấy lần đi theo Thy Dung đều bị Trác Phi Dương bắt gặp và ngăn cản. Lần này, hắn quyết định sẽ đến tận nhà hỏi thẳng Thy Dung.

Nghe Di Lý báo có chàng trai mấy ngày trước đến tìm mình. Thy Dung đã nghĩ ngay đến Trần Hoàng Anh, mặc dù Di Lý vẫn chưa nói tên của hắn là gì.

— Thy Dung, theo Di thấy, cháu không nên gặp chàng trai hung dữ ấy thì hơn. Buổi gặp lần trước, cậu ta suýt chút nữa là đã đâm thẳng vào mặt cháu rồi – Di Lý vừa nói vừa rung mình một cái.

Thy Dung xanh xao ngồi trên giường, cười bảo Di Lý:

— Di để cho anh ta vào đi. Cháu nghĩ lần này anh ta đến vì chuyện mất tích của Hoài Thương.

— Cháu nghĩ là cậu ta là người yêu của Hoài Thương ?

Thy Dung gật đầu:

— Đúng, chính miệng anh ta đã thừa nhận, làm sao mà giả được.

— Thật sao ? – Di Lý có vẻ không tin – Dù cậu ta đẹp trai thật, nhưng tính cách hung dữ, hơi một tí là đánh người như thế, ai mà yêu cho nổi. Hoài Thương dễ thương và đáng yêu như thế, không nên để cho con bé yêu một người như cậu ta.

Thy Dung bật cười:

—Dì Lý, đã nói là tình yêu, thì ai mà ngăn cản nổi. Dì ra mở cổng cho anh ta vào đi. Cháu cũng có chuyện cần thương lượng với anh ta.

Dì Lý mặc dù không mấy hài lòng, nhưng cũng chiều theo mong muốn của Thy Dung.

Một lát sau, Trần Hoàng Anh theo Dì Lý đi lên lầu.

Dì Lý trước khi mở cửa phòng của Thy Dung, đã nghiêm giọng dặn dò hần:

—Này cậu, tôi mặc kệ cậu có phải là người yêu của Hoài Thương không. Cậu mà dám gây ra bất cứ điều gì bất lợi cho cô chủ nhỏ, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu.

Trần Hoàng Anh kinh ngạc nhìn Dì Lý. Ban đầu, hần không hiểu vì sao Dì Lý lại khắc nghiệt với hần như thế. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại. Hần chợt nhớ buổi chiều cách đây hơn một tuần, do trong lúc nóng giận đã túm lấy cổ áo của Thy Dung, tay dơ cao nắm đấm. Đứng vào lúc đó, Dì Lý núp trong một góc cây nhìn thấy, thành ra từ đó Dì Lý có thành kiến không tốt đối với hần.

Trần Hoàng Anh đành cam chịu. Hần không muốn giải thích, cũng không muốn bắt ép người khác phải nhìn nhận tốt về mình.

Dì Lý mở cửa phòng. Trần Hoàng Anh bước hần vào trong.

—Chào anh.

Thy Dung suy yếu ngồi trên giường. Khuôn mặt xanh xao. Chỉ có duy nhất nụ cười là vẫn vô tư như thuở nào.

Trần Hoàng Anh choáng váng, nhìn trừng trừng vào cánh tay phải bị băng bó trắng toát của Thy Dung.

—Cô bị làm sao thế? Buổi chiều tối hôm qua, vẫn còn tốt lắm kia mà.

—Buổi tối hôm qua, anh có xem truyền hình không?

—Có, tôi có xem. Sáng nay, tôi cũng đã đọc báo rồi.

—Ngồi đi – Thy Dung chỉ một chiếc ghế trống trong phòng.

Trần Hoàng Anh kéo ghế ngồi xuống, mắt vẫn không rời cánh tay bị băng bó trắng toát của Thy Dung.

—Cô nói thật đi. Cô không bị bọn xã hội đen trả thù đấy chứ?

Trong đáy mắt Thy Dung vừa bắn ra những tia nhìn lạ lẫm. “Thật kì lạ! Tại sao Trần Hoàng Anh biết mình bị bọn xã hội đen trả thù, trong khi mình vẫn chưa nói gì cả?”

Như để trả lời câu hỏi trong thâm lặng của Thy Dung, Trần Hoàng Anh nói:

—Tối hôm qua, sau khi cô đi cùng với Trác Phi Dương, tôi đã bám theo cô đến tận đài truyền hình. Tôi vì không có thể nên người ta không cho vào hậu trường. Tuy nhiên, tôi đã đi vòng quanh xung quanh tòa nhà. Lúc hơn 10 đêm, thấy cô đi cùng với đám đông ra cổng. Tôi định đến chào cô một câu, muốn cô nói tiếp câu chuyện vào lúc ban chiều. Nhưng vì đám đông quá nhiều, tôi không chen nổi, đành đứng nhìn cô từ xa. Một lát sau, thấy cô không đi ra hướng đường chính, mà chọn đi đường vòng. Tôi vì hiếu kỳ, đã bám theo phía sau cô. Do cô đi quá nhanh, thành ra tôi bị lạc. Mỗi một lúc lâu sau đó, nghe thấy tiếng đánh nhau, tôi lần theo tiếng đánh nhau mới tìm ra được con hẻm nơi cô đang bị bọn xã hội đen vây đánh.

—Tại sao anh không xông vào cứu tôi? – Thy Dung ngắt ngang lời tường thuật của Trần Hoàng Anh.

—Cô nghe tôi nói hết đã. Lúc tôi tìm ra cô, cũng là lúc tôi thấy cô được hai người đàn ông cứu. Một người mặc toàn đồ đen là Trác Phi Dương, còn người đàn ông kia vận toàn đồ trắng. Lúc đó quá tối, tôi chỉ lơ mơ nhìn thấy mặt của Trác Phi Dương, người còn lại tôi chịu không đoán ra được là ai.

Thy Dung giật mình. Không ngờ những điều mà Thy Dung thấy trong cơn ác mộng, cứ tưởng rằng đó chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Lại hoàn toàn là sự thật.

Cổ trăn trăn lại tinh thần hoảng loạn của mình. Thy Dung dục giọng hỏi:

—Anh đến đây vì muốn hỏi tôi về tung tích của Hoài Thương?

—Đúng thế - Trần Hoàng Anh nôn nóng giục Thy Dung – Cô nói đi. Hoài Thương có thật là đã bị bắt cóc rồi không? Đã điều tra ra được kẻ bắt cóc đó là ai chưa? Hần muốn gì? Hần có điều kiện gì không?

Thy Dung nhấn mặt. Đưa tay ngăn cản Trần Hoàng Anh:

—Anh có thể hỏi một câu hỏi một lần được không? Anh hỏi tôi một lúc liền một lô lốc câu hỏi như thế, tôi làm sao mà trả lời anh được?

—Cô nói đi. Tôi đang nghe đây. Tôi muốn biết sự thật. Tôi hy vọng cô không giấu giếm tôi bất cứ điều gì.

Thy Dung thở dài, chán nản đáp:

—Hoài Thương bị bắt cóc cách đây hơn một tuần. Kẻ bắt cóc là ai, hiện giờ vẫn chưa điều tra ra được. Hắn yêu cầu gia đình tôi làm cho hắn ba việc. Việc thứ nhất là tổ chức một buổi họp báo, quay trực tiếp trên truyền hình. Chắc anh cũng biết rồi, tối hôm qua chính là yêu cầu thứ nhất mà hắn muốn ông nội tôi phải thực hiện. Yêu cầu thứ hai là phải trả cho hắn một số tiền lớn, gửi thẳng vào tài khoản của hắn trong một ngân hàng đầu đó tận bên Thụy Sĩ. Yêu cầu cuối cùng, xin lỗi, tôi không thể nói cho anh biết được.

—Không sao. Tôi không muốn can thiệp quá sâu vào chuyện nội bộ trong gia đình cô. Cô chỉ cần cho tôi biết hiện giờ Hoài Thương có bị làm sao không? Cô ấy sẽ nhanh chóng được thả ra chứ?

Thy Dung rom rớm nước mắt. Mặc dù rất muốn gào khóc, nhưng vẫn cắn chặt răng, ngăn không cho lệ rơi xuống má.

—Tôi không dám nói trước được điều gì. Hoài Thương có được thả ra hay không, phụ thuộc hoàn toàn vào tên bắt cóc kia. Nếu hắn tiếp tục dùng Hoài Thương để uy hiếp gia đình tôi, mãi không chịu thả nó ra mặc dù chúng tôi đã thực hiện hết tất cả các yêu cầu của hắn, cũng đành chịu. Có lẽ lúc đó, chúng tôi sẽ phải tìm cách khác.

—Không được – Trần Hoàng Anh kích động kêu lên – Chúng ta không thể ngồi đây chờ kẻ bắt cóc kia nủ lòng thương xót được. Đã đến lúc tính cách để cứu cô ấy rồi.

—Anh nói đúng – Thy Dung tán đồng – Tôi cũng rất muốn cứu được em gái tôi. Nhưng tôi không biết con bé bị tên bắt cóc kia giam giữ ở đâu.

—Chúng tay hãy phân công nhau ra, mỗi người mỗi việc, tỏa ra khắp các con đường. Tôi tin rằng sớm muộn gì cũng tìm được cô ấy thôi.

—Cảm ơn anh – Thy Dung xúc động nói – Con bé Hoài Thương mà biết được những gì anh đã làm cho nó, nhất định sẽ nó rất hạnh phúc.

—Cô đừng nói thế – Trần Hoàng Anh tự trách – Tất cả là do lỗi của tôi. Nếu tôi biết quý trọng cô ấy hơn, cô ấy đã không bị kẻ xấu bắt đi.

—Anh không cần phải tự trách bản thân mình. Đây không phải là lỗi của anh. Kẻ xấu là nhắm vào gia đình tôi. Hắn sẽ không dừng lại khi chưa đạt được mục đích của mình.

—Sắp tới, cô có dự định gì không?

—Vẫn tiếp tục công việc còn dang dở.

—Cô có cần tôi giúp gì cô không?

—Tại sao lại không? – Thy Dung nở một nụ cười – Anh sẽ giúp ích được tôi trong rất nhiều việc.

o-0-o

Hoài Thương đã bị nhốt trong một căn nhà gỗ tồi tàn, trong một vùng rừng núi xa xôi hẻo lánh. Hơn một tuần nay, người duy nhất lo sinh hoạt cho Hoài Thương là người phụ nữ trung niên hơn 50 tuổi, vừa câm vừa điếc.

Hoài Thương không bị đánh đập về thể xác, tinh thần cũng không bị tổn thương gì nhiều. Chỉ có đôi lúc trong đêm tối, phải nghe tiếng chó sói chu, tiếng sột soạt của động vật bốn chân di chuyển trên mặt đất, nghe thấy những âm thanh lạ như tiếng người nói chuyện thì thầm. Vào lúc ấy, thần kinh Hoài Thương căng thẳng tới độ, nằm run cầm cập trên giường. Tiếng xích sắt bị khóa ở cổ chân kêu lên những âm thanh lạnh lẽo.

Đã có biết bao nhiêu lần, Hoài Thương tìm đủ mọi cách bỏ trốn. Nhưng hoàn toàn vô tác dụng. Sợi xích sắt kia quá to, không có một thứ kim loại nào có thể cắt đứt. Hoài Thương chỉ còn biết ngồi đếm thời gian trôi trong tuyệt vọng. Trong lòng luôn cầu nguyện ai đó nhanh nhanh đến cứu mình. Theo từng ngày, niềm tin trong Hoài Thương đang chết dần chết mòn. Có đôi khi Hoài Thương bật khóc, muốn buông xuôi tất cả. Bóng tối đang tràn ngập trong tâm trí Hoài Thương.

o-0-o

Buổi chiều hôm nay, nhà họ Hoàng lại nhận được một phong bì thư màu trắng của tên bắt cóc. Trong phong bì, tập trung đông đủ mọi người. Ông Gia Huy đã được đưa đến một nơi an toàn, thần không biết quý không hay. Bạch Thư Phàm và người thân trong nhà đều hy vọng nhà họ Hoàng có thể vượt qua được kiếp nạn này.

Như mọi lần, Hoàng Tuấn Kiệt là người đầu tiên mở phong bì, lấy thư và ảnh.

Mọi người trong phòng chụm đầu, cẩn thận xem từng bức ảnh. Tú Linh khóc nức nở, vùi đầu vào ngực chồng. Không có dũng khí xem đến

bức ảnh thứ hai chụp cảnh Hoài Thương bị xích vào cây cột, đã bật khóc.

Vũ Gia Minh chưa xót, vòng tay, ôm siết lấy vợ vào lòng. Luôn miệng trấn an:

_ Tú Linh, em đừng khóc. Hoài Thương sẽ nhanh chóng bình an trở về với chúng ta thôi.

Tú Anh ngồi bên cạnh, nắm lấy tay Tú Linh. Mặc dù nó vẫn còn là một đứa trẻ con, nhưng đã hiểu chuyện như người lớn.

_ Mẹ, mẹ đừng khóc. Mẹ khóc trông xấu lắm. Mọi người trong nhà đều đang cười mẹ kìa.

Vũ Gia Minh trừng mắt nhìn con gái:

_ Tú Anh, không được nói mẹ con khóc xấu.

_ Bố thì lúc nào cũng bênh vực mẹ - Tú Anh bĩu môi, tỏ vẻ không phục.

Nhờ mấy câu đối đáp của bố con Vũ Gia Minh, bầu không khí dường buồn và căng thẳng trong phòng khách đã dịu bớt.

Lần này, người đọc thư không phải là Vũ Gia Minh mà là Hoàng Tuấn Kiệt.

“Bạch Thư Phàm, Hoàng Tuấn Kiệt !

Các người chỉ mới thực hiện được một yêu cầu của tôi. Đừng tưởng tôi không biết các người đang giở trò gì. Dám qua mặt tôi sao ?”

Dù tên bắt cóc không viết rõ hắn đang tự phụ, nhưng mọi người trong phòng có thể hình dung ra dáng vẻ vênh vênh tự đắc của hắn ta.

“Tôi cho các người thời hạn trong ngày hôm nay. Phải thực hiện yêu cầu thứ ba của tôi. Tôi muốn tài khoản trong ngân hàng Thụy Sĩ phải có đầy đủ số tiền mà tôi yêu cầu các người gửi vào. Nếu không, các người hãy chuẩn bị tinh thần mà nhận từng phần bộ phận một trên cơ thể của cô ta đi.”

Dưới góc bên phải của tờ giấy vẫn là ký hiệu hình con roi màu đen quen thuộc.

Hoàng Tuấn Kiệt vò nát tờ giấy trong tay. Ngồi ngả người ra sau ghế. Hắn mệt mỏi nói:

_ Không còn cách nào khác. Để cứu được Hoài Thương. Chúng ta bắt buộc phải làm theo yêu cầu của tên bắt cóc kia thôi.

Vũ Gia Minh lo lắng, nhắc nhở người bạn thân:

_ Nếu cậu làm theo lời của hắn nói. Chẳng khác gì cậu chính thức tuyên bố tập đoàn Hoàng Thị bị phá sản.

_ Không sao cả - Hoàng Tuấn Kiệt nở một nụ cười buồn – Đối với tôi, con cái quan trọng hơn tiền bạc. Chỉ cần cứu được Hoài Thương, ngay cả tính mạng của mình tôi cũng không cần.

_ Hoàng Tuấn Kiệt, anh không được phép nói gở - Thư Phàm đau khổ quát to – Anh có thể coi rẻ sinh mạng của mình như thế sao ? Em không cần biết sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo. Anh cũng phải hứa với em, phải bình an và sống thật khỏe mạnh. Nếu không, em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh.

Hoàng Tuấn Kiệt cảm động. Đôi mắt thâm tình nhìn vợ.

Mọi người trong phòng đều lắc đầu, le lưỡi. Họ phỏng đoán, nếu không phải do ngại sự có mặt của họ ở đây, sợ rằng cả hai đã lao lại ôm chầm lấy nhau và thắm thiết hôn nhau như một đôi tình nhân mới cưới rồi.

Thy Dung quá mệt mỏi. Được mẹ chích cho một liều thuốc. Trong đó có chứa một ít liều thuốc ngủ. Thy Dung dần chìm vào giấc ngủ. Khi tên bắt cóc gửi thư đến, Thy Dung không có mặt trong phòng khách, mà đang ngủ trong phòng riêng.

Vốn đã chuẩn bị mọi thứ từ trước. Biết trước điều này sớm muộn gì cũng xảy ra. Hoàng Tuấn Kiệt đã gom lại số tiền sẵn có trong tài khoản ngân hàng nằm trong khu vực Đông Nam Á. Số tiền mà tên bắt cóc kia yêu cầu không hề nhỏ. Với số tiền ấy, nhà họ Hoàng chẳng khác gì đã mất đi gần nửa cơ nghiệp của mình.

Năm giờ chiều, ngồi trước máy tính xách tay trong văn phòng làm việc, có mặt Bạch Thư Phàm, trợ lý riêng Tuấn Hùng, người bạn thân Vũ Gia Minh, Hoàng Tuấn Kiệt run run click vào biểu tượng của một ngân hàng.

Trên màn hình nửa xanh nửa xám, yêu cầu nhập tên và mật khẩu. Hoàng Tuấn Kiệt là người đứng tên, lập hẳn riêng cho mình một tài khoản. Hít một hơi thật sâu, giữ vững tinh thần tự chủ, phong thái điềm tĩnh của mình. Hoàng Tuấn Kiệt thuận thực đánh tên và mật khẩu vào ô màu trắng trên màn hình.

Mấy giây sau, một màn hình mới ra mở, yêu cầu Hoàng Tuấn Kiệt đánh lại tên, mật khẩu, mã số tài khoản. Trên màn hình liệt kê đầy đủ các dịch vụ mà Hoàng Tuấn Kiệt muốn thực hiện.

Thư Phàm ngồi đông cứng trên ghế. Đôi mắt đỏ hoe. Trái tim đập yếu ớt trong lồng ngực. Tập đoàn Hoàng Thị lớn mạnh như ngày hôm nay, một phần lớn là công sức của Hoàng Tuấn Kiệt đã bỏ ra. Nay, vì con gái, hắn đã tự tay phá bỏ công lao gần 20 năm của mình. Hơn ai hết, Thư Phàm hiểu được sự ray rứt, sự đấu tranh nội tâm dữ dội của hắn.

Đánh đúng tên, mật khẩu, mã số tài khoản của mình, Hoàng Tuấn Kiệt biết được số tiền chính xác mà mình hiện đang có. Tiền vốn chỉ là phù du bọt biển. Tiền chỉ phương thức để trao đổi mua bán, và sinh sống. Nếu có thể dùng tiền để mua được tính mạng con người, Hoàng Tuấn Kiệt tự nguyện dùng tất cả số tiền mà mình đang có để làm điều đó.

Hắn không một chút ngần ngại nhấn vào nút chuyển tiền trên màn hình. Một nụ cười nhẹ nhõm nở trên môi hắn. Hắn hy vọng khi đã có được số tiền mà mình yêu cầu, tên bất cóc sẽ mau chóng thả cho Hoài Thương về.

Trong khi đó, Thy Dung đã tỉnh ngủ từ khi nào, đang ngồi trên ghế sa lông, mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy vi tính.

Vì hiểu được bố mẹ sẽ không bao giờ đồng ý cho phép mình làm điều này, nên Thy Dung chọn cách thực hiện trong thâm lặng. Thy Dung đã bí mật xâm nhập vào hệ thống tài khoản của gia đình. Khi Hoàng Tuấn Kiệt nhấn nút “Chuyển tiền” cũng là lúc trên máy tính của Thy Dung cũng xuất hiện hàng loạt những con số màu trắng trên màn hình màu xám đen.

Thy Dung lần theo mã số tài khoản mà Hoàng Tuấn Kiệt đã gửi vào. Lần ra được những thông tin mật, không thể cung cấp và tiết lộ ra bên ngoài.

Mất gần cả một buổi tối, cuối cùng Thy Dung cũng tra ra được chủ nhân của số tài khoản trên. Khi tên người đó xuất hiện trên màn hình, cũng là lúc Thy Dung sụp đổ hoàn toàn, nấc nghẹn, khóc không ra hơi.

“Tại sao là người đó ? Tại sao ?”

Thy Dung gào lên trong thâm lặng, ngồi chết lặng trên sàn nhà lạnh giá, cắn môi đến bật máu tươi. Nước mắt tuôn ra như mưa. Trái tim đã vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Thy Dung cứ ngồi bất động như thế, ngồi đến khi mặt trời soi tỏ xuống nhân gian. Ánh nắng hắt bóng, chiếu qua khung cửa sổ. Rèm cửa bay phất phơ. Căn phòng đượm mùi nước hoa hồng.

Cả một đêm, không ăn không ngủ. Thy Dung trông xanh xao, gầy gò. Đôi mắt thâm quầng. Tóc tai tán loạn, rối bù. Bộ dạng thất thần đau khổ.

Ánh nắng mặt trời đã lên từ lâu. Nhưng Thy Dung không hề biết. Vẫn mãi chìm đắm vào trong bóng tối trong lòng mình.

Thế là hết ! Hết tất cả rồi ! Bây giờ dù có muốn quay đầu lại, cũng không thể nữa rồi. Giống như một con thuyền lênh đênh trên mặt biển. Sóng dữ đã đẩy con thuyền trôi giạt ra xa. Không có dây cương, không có ai lèo lái. Con thuyền sẽ sớm bị sóng dữ nhấn chìm sâu xuống đáy đại dương.

Thế giới xung quanh Thy Dung sụp đổ, sụp đổ hoàn toàn. Thy Dung đã đánh mất lòng tin của mình vào cuộc sống. Mất không bị mù. Nhưng đã không còn phân biệt nổi màu sắc. Mọi thứ đều tối đen cả lại.

Đúng vào lúc tâm trạng Thy Dung tồi tệ nhất. Tiếng gõ cửa vang lên.

_ Thy Dung, con có trong phòng không ? Mẹ muốn nói chuyện với con.

Thy Dung không nghe thấy tiếng gì cả. Lỗ tai ù đặc. Đầu choáng váng vì đau. Ký ức là một khoảng trắng vô tận, kéo dài từ khoảng không này đến khoảng không khác.

_ Thy Dung, con có trong phòng không ?

_ Cộc...cộc... Thy Dung

Dường như cảm nhận được bầu không khí khác thường trong phòng. Thư Phàm đẩy cửa, bước vào.

Nhìn thoáng qua giường ngủ. Thấy chăn chiếu được gấp gọn gàng. Tường con gái đang đánh răng rửa mặt trong phòng tắm. Thư Phàm tiến lại gần cánh cửa gỗ, dơ tay định gõ cửa. Bất chợt thấy hình ảnh con gái ngồi rũ rượi trên sàn nhà lạnh giá từ bao giờ. Khuôn mặt trắng xanh. Đôi mắt đục ngầu. Mí mắt sưng húp vì khóc quá nhiều.

Thư Phàm hoảng sợ, vội chạy lại gần.

_ Thy Dung... Thy Dung...con không sao chứ ?

Thư Phàm cúi xuống, cầm lấy cổ tay con gái. Thư Phàm cau mày, đặt ngón trỏ vào mạch cổ tay Thy Dung, cảm nhận mạch đập yếu ớt của con gái.

_Thy Dung.. đã xảy ra chuyện gì ? Con có thể nói cho mẹ biết được không ?

Thư Phàm sụt sịt, lệ đọng đầy trong hốc mắt. Thư Phàm vòng tay qua eo con gái, cố gắng nâng đỡ con gái ngồi dậy, chấp chững đi về phía giường ngủ.

Thy Dung lặng im. Ánh mắt nhìn về xa xăm. Thy Dung đã quên mất hiện tại. Quên mất rằng mình đang còn sống. Lạc thú, đam mê, niềm vui và hạnh phúc đã lùi xa vào dĩ vãng. Hiện tại chỉ có tăm tối và đắng cay.

Thy Dung ngồi co ro trên giường ngủ. Thư Phàm sụt sịt:

_Thy Dung, con nói gì đi chứ ? Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Tại sao con lại tự hành hạ mình ra nông nổi này ?

Cánh cửa phòng bật mở, Hoàng Tuấn Kiệt, Vũ Gia Minh và Tú Linh bước vào trong phòng. Cả ba giật mình kinh hãi khi nhìn thấy hình ảnh rũ rượi, mất hết sức sống và sinh khí của Thy Dung.

Tú Linh ôm mặt khóc, run run tiến lại gần giường:

_Thy Dung...Thy Dung.... Cháu bị làm sao thế ? Vết thương lại tái phát sao ?

_Không phải – Thư Phàm cao giọng phủ nhận, nước mắt lăn dài trên gò má nhợt nhạt – Con bé đã gặp phải chuyện gì đó.

Tú Linh ngồi xuống mép giường, run run cầm lấy tay cháu gái:

_Thy Dung...cháu làm ơn nói gì đi ? Đừng im lặng mãi.

Nhìn hai người phụ nữ nước mắt ngấn nước mắt dài. Hai người đàn ông nẫu hết ruột gan. Mỗi người tiến tới, ôm lấy người con gái của mình vào lòng. Tay vỗ nhẹ vào lưng, miệng vỗ về trấn an:

_Đừng lo lắng. Mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết. Chúng ta hãy từ từ hỏi con bé xem nó đã gặp phải chuyện gì.

Thư Phàm là người mạnh mẽ và cứng rắn hơn Tú Linh. Vì thế, nhanh chóng quệt lệ trên má. Dịu giọng hỏi con gái:

_Thy Dung, con nói gì đi ? Con đã gặp phải chuyện gì đó đúng không ?

Thy Dung nhìn vào khoảng không trước mắt. Đáy mắt Thy Dung trống rỗng, chỉ phản chiếu duy nhất hình bóng cô đơn và buồn khổ của chính mình.

_Thy Dung – Thư Phàm rơi lệ - Con làm ơn nói gì đi chứ ? Mẹ không thể chịu nổi nữa đâu. Mẹ không muốn con và Hoài Thương xảy ra chuyện gì cả.

Hoàng Tuấn Kiệt khò sở một tay ôm vợ, một tay ôm con gái. Hấn trân trọng bảo cả hai:

_Thư Phàm – em là vợ của anh. Thy Dung – con gái là con gái cưng của bố. Trong lúc gia đình chúng ta xảy ra sóng gió liên tiếp thế này, chúng ta phải trên dưới một lòng. Nếu con gặp phải chuyện gì, con nên nói cho bố mẹ biết. Bố mẹ sẽ làm tất cả để bảo vệ con.

Thy Dung lặng lẽ chuyển rời tầm mắt. Nhìn khuôn mặt mệt mỏi và hốc hác của bố. Nhìn đôi mắt long lanh lệ của mẹ. Thy Dung bật khóc. Nhào vào lòng họ.

Thy Dung khóc thật nhiều. Sống trên đời hơn 18 năm nay, Thy Dung cũng không khóc nhiều như thế. Thy Dung buồn khổ quá ! Ngay vào lúc này, Thy Dung muốn đến một nơi nào đó thật xa xôi. Một nơi không có một bóng người. Một nơi chỉ có một mình Thy Dung với thiên nhiên.

Con người thật dễ đổi thay. Lòng người thâm sâu khó dò. Bằng mặt nhưng không bằng lòng. Thy Dung cho rằng mình đã nằm được một phần nhỏ trái tim của người đó. Nhưng cho đến cuối cùng, Thy Dung đau đớn nhận ra mình không có được một thứ gì cả. Ngay cả một phần nhỏ cũng không có.

Một con người tuyệt tình như thế. Thy Dung tự hỏi mình có còn cần người đó không ? Có còn muốn nắm tay người đó đi hết cuộc đời này không ?

Nước mắt tuôn ra như mưa. Tỉ tách rơi mãi. Thy Dung muốn dừng, nhưng không thể ngừng được. Thy Dung muốn một lần khóc cho thỏa. Khóc cho vơi đi nỗi đau trong lòng. Khóc để tìm quên đi trong bể nước mắt. Để lặn ngụp và mãi mãi không bao giờ trở ra.

Một lúc lâu sau đó, khi đã khóc đủ, Thy Dung ngừng khóc.

Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt kinh ngạc. Họ chưa từng thấy Thy Dung bi thương và khóc nhiều như thế. Thy Dung khóc nhiều đến nỗi, họ sẽ mất đi con gái. Thân hình nhỏ bé của Thy Dung cứ run rẩy mãi.

_Thy Dung...con nói đi. Con đã gặp phải chuyện gì ?

Thư Phàm và Tú Linh khóc theo Thy Dung. Trong lúc Thy Dung đau khổ, thần trí hoảng loạn thế này. Thư Phàm không muốn gặng hỏi Thy Dung. Nhưng nếu không hỏi, Thư Phàm sẽ không thể sống yên. Thư Phàm muốn biết được sự thật. Muốn biết vì lý do gì con gái lại cư xử khác hẳn ngày thường.

Thy Dung vòng tay ôm gối. Khàn giọng trả lời:

__Cả đêm hôm qua con không ngủ được. Con đã lên mạng đọc báo và xem lại đoạn quay cảnh ông nội bị ngã. Con vì quá ức chế tinh thần, thành ra con không còn cảm giác thời gian đã trôi qua nhanh chóng như thế.

Thư Phàm không mấy tin tưởng lời giải thích ngắn gọn của Thy Dung:

__Có thật con vì chuyện này mà cả đêm hôm qua không ngủ, ngồi rũ rượi trên mặt đất, và khóc đến khàn cả giọng không ?

__Vâng – Thy Dung khép hờ mắt, đầu gục xuống gối, yếu ớt nói tiếp – Mẹ nghĩ thử xem, con và Hoài Thương giống như hình với bóng, đi đâu và làm gì cũng có nhau. Nay, nó bị bắt cóc hơn một tuần rồi, không có tin tức. Con đã cố gắng gượng không khóc nháo. Nhưng kể từ lúc bị thương, con đã trở nên yếu đuối, hay xúc động, dễ nghĩ vu vơ.

Mọi người có mặt trong phòng đều tin vào tình cảm chân thành của Thy Dung dành cho em gái - Hoài Thương. Hai chị em Thy Dung đúng là như hình với bóng, đi đâu và làm gì cũng có nhau. Hoài Thương thường hay bám theo Thy Dung. Đòi Thy Dung dẫn mình đi khắp nơi. Có đôi khi gây họa. Lúc đó, Thy Dung là người đứng ra giải quyết tất cả.

Thư Phàm ôm lấy thân hình gầy gò của Thy Dung vào lòng. Tấm lòng thương con của người mẹ như muốn tan ra, hóa thân thành những cánh bướm mỏng.

Thy Dung đã dễ dàng qua mặt được người lớn trong nhà. Bí mật lớn nhất mà Thy Dung đang cố che giấu, một khi bị lộ ra, sẽ phá hủy toàn bộ cuộc sống của mọi người chung quanh. Người không ngờ tới nhất, chính lại là người nguy hiểm nhất. Đạo lý này, đến hôm nay Thy Dung mới thấm thía hết được ý nghĩa của nó.

Không còn điều gì đáng lo ngại. Thắc mắc và nghi ngờ đã được giải tỏa. Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh đi ra khỏi phòng để cho ba người phụ nữ nói chuyện với nhau.

Cả một đêm không ngủ, mắt Thy Dung đui lại, yếu ớt nằm xuống giường.

Thư Phàm dịu dàng kéo chăn đến ngang người Thy Dung. Đau xót nhìn khuôn mặt trắng xanh của con gái.

Thy Dung nhắm mắt lại. Mệt mỏi chìm vào giấc ngủ đầy ác mộng. Bóng tối càng lúc càng dày. Thy Dung đã lạc lõng. Không thể tìm được lối ra. Đã đánh mất đi nụ cười của mình. Thy Dung sẽ dần quên đi cách cười, quên mất mình từng là một cô gái tràn đầy năng lượng và hoạt bát như thế nào.

Thư Phàm và Tú Linh ngồi ngắm nhìn Thy Dung ngủ một lúc. Sau đó cả hai nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

o-o-o

Trác Phi Dương cả một đêm mất ngủ. Hắn không tài nào chợp mắt được. Mỗi khi hắt nhắm mắt, hình bóng Thy Dung lại hiện lên trong đầu.

Trác Phi Dương bức bối với chính mình. Hắn trách mình quá yếu đuối và vô dụng. Lẽ ra khi nhìn thấy hình ảnh ôm ấp của Thy Dung và Bách Khải Văn. Hắn phải hận và căm ghét Thy Dung thật nhiều mới đúng. Tại sao, khi đã quay lưng bỏ đi rồi, hắn lại nguyên rủa mình là một kẻ hèn nhất, một kẻ luôn chạy trốn trong tình yêu ? Phải chăng vì thế nên hắn mới vĩnh viễn mất đi Thư Phàm, và bây giờ đến lượt hắn mất đi Thy Dung ?

Suốt cả một đêm không ngủ được. Chưa năm giờ sáng, Trác Phi Dương đã nhón ngồi dậy, đi đánh răng rửa mặt. Tự pha cho mình một tách cà phê. Đặt tách cà phê bốc khói trên mặt bàn kính. Tiến đến gần cánh cửa kính nhìn ra khu vườn sau nhà. Hai tay đút vào túi quần. Trác Phi Dương lặng người, đứng ngắm cảnh mặt trời mọc.

Hắn đứng lặng người như thế. Đứng rất lâu. Đứng đến khi mặt trời từ đỏ rực như một hòn than chuyển thành sáng chói như một viên pha lê được soi rọi trong ánh đèn màu.

Hôm nay, Trác Phi Dương không có tâm trạng muốn đi làm. Hắn muốn đi đến một nơi nào đó chỉ có một mình hắn. Tòa lâu đài nằm trên một hòn đảo hoang hiện lên trong dòng suy nghĩ. Trác Phi Dương biết hôm nay hắn phải đi đâu và làm gì.

Tạm rời xa công việc. Bỏ lại cuộc sống sôi động và xô bồ phía sau. Tìm đến một nơi chỉ có thiên nhiên cũng là một cách tốt để quên đi vết thương lòng đang chảy âm ỉ, không có lúc nào ngừng.

Đã có chủ ý. Trác Phi Dương ngồi xuống ghế. Từ tốn nhấp nhấp ly cà phê đen đặc, đã nguội từ lâu. Báo sáng nay đều đồng loạt đăng tin về ông Gia Huy và tập đoàn Hoàng Thị. Sau khi biết được hoàn cảnh khó khăn của nhà họ Hoàng. Mặc dù rất muốn gọi điện cho Thư Phàm thêm một lần nữa. Nhưng hắn tự hiểu, mỗi một hành động và việc làm đều phải có giới hạn của nó. Thời điểm này là quãng thời gian cực kỳ nhạy cảm. Bất cứ ai có quan hệ thân thiết với nhà họ Hoàng sẽ bị báo chí nhanh chóng đưa lên mặt báo, với những tin tức giật gân, phóng đại lên gấp mấy lần nhằm thu hút độc giả.

Chính vì lo ngại điều này, Trác Phi Dương chọn lựa âm thầm quan tâm đến cuộc sống của Thư Phàm từ xa. Chỉ cần cô ấy có việc nhờ đến mình, hẳn sẽ dốc hết sức để giúp cô ấy.

Uống xong tách cà phê. Đọc hết một tờ báo. Trác Phi Dương đứng dậy. Trở về phòng ngủ trên lầu hai. Mỗi lần bước vào căn phòng ấy, hẳn lại không thể quên được có lần Thy Dung từng đến đây ngủ lại qua đêm. Cũng trong lần ấy, hẳn đã phát hiện ra được bí mật của Thy Dung. Hẳn rất mừng khi phát hiện ra Thy Dung là con gái. Nhưng cũng đau khổ không kém, khi thấy mình không xứng với Thy Dung. Hẳn đã già rồi. Trong khi đó, Thy Dung lại còn quá trẻ.

Mở cửa phòng ngủ. Trác Phi Dương bước vào trong. Hẳn cần gọi điện thoại cho Tuấn Nam. Dặn dò Tuấn Nam một số thứ. Sau đó, hẳn mới có thể yên tâm đi nghỉ một vài ngày trong tòa lâu đài. Hẳn biết chọn lựa cách tránh mặt, chạy trốn bây giờ là hèn nhát. Nhưng hẳn không thể tiếp tục bắt ép Thy Dung ở bên cạnh hẳn lâu hơn được nữa. Lúc nhìn thấy cảnh Bách Khải Văn ôm Thy Dung. Hẳn đã hiểu ra. Bách Khải Văn cũng yêu Thy Dung không kém gì hẳn.

Luồn tay vào mái tóc rối. Thờ ắt ra một hơi. Trác Phi Dương dò tìm số của Tuấn Nam trong danh bạ điện thoại.

Chưa đầy một phút sau đó, đầu dây bên kia đã có dấu hiệu trả lời.

_Chào chủ tịch.

_Tuấn Nam – Trác Phi Dương nói ngắn gọn – Sáng nay tôi không đến công ty. Cậu thay mặt tôi lo giải quyết hết công việc của ngày hôm nay. Ngày mai, nếu có gì thay đổi, tôi sẽ gọi điện lại cho cậu sau. Nếu không, cậu cứ thế mà làm.

_Chủ tịch muốn đi đâu đó sao ? – Tuấn Nam quan tâm hỏi.

_Ừ. Tôi thấy hơi mệt, nên muốn đi đâu đó nghỉ ngơi một thời gian.

Tuấn Nam ngập ngừng muốn hỏi Trác Phi Dương có đưa Thy Dung đi cùng không. Nhưng vì tôn trọng cuộc sống riêng tư của hẳn, lại thôi.

_Vâng, tôi hiểu rồi. Chủ tịch yên tâm, tôi sẽ cố gắng hoàn thành hết tất cả mọi việc.

_Mọi việc nhờ cậu.

Trác Phi Dương cúp máy. Cuộc sống của hẳn lại quay về con số không tròn chĩnh. Cứ ngỡ tưởng rằng đã tìm được tình yêu của đời mình. Nhưng đến cuối cùng, cô đơn vẫn hoàn cô đơn, vết thương trong lòng chưa lành sẹo lại bị rách toạc thêm ra.

Vốn là một con người điềm tĩnh. Sống thiên về nội tâm. Mặc dù đau khổ chất đầy, hẳn cũng không bao giờ cho phép bản thân mình gục ngã, sống buông thả, tìm quên trong men say. Hẳn chưa bao giờ say. Mỗi lần uống rượu, hẳn chỉ uống một hoặc hai ly là dừng lại.

Đặt điện thoại trên mặt bàn gỗ, kê gần đầu giường. Tiến đến tủ quần áo. Trác Phi Dương đang tính toán đến việc gấp một ít quần áo vào va ly, mang ra đảo để thay đổi.

o-0-o

Thy Dung ngủ đến hơn ba giờ chiều mới dậy. Trong giấc ngủ, Thy Dung mơ toàn thấy ác mộng. Những hình thù gớm ghiếc. Những cánh tay khẳng khiu, gầy trơ xương. Những bộ mặt hung dữ. Những chiếc răng nanh nhọn hoắt. Tất cả đều muốn đè bẹp tinh thần hoảng loạn và sợ hãi của Thy Dung. Thy Dung không thể thở được. Mồ hôi tuôn ra đầm đìa. Thy Dung khóc trong vô thức. Ngay cả trong mơ cũng rơi lệ. Thy Dung mơ thấy Trác Phi Dương lạnh lùng, quay lưng bỏ đi, bỏ đi mà không thêm quay đầu nhìn lại, cũng không nói một câu gì. Đường như đối với hẳn, Thy Dung mãi mãi vẫn chỉ là một hình bóng mờ nhạt, không thể lưu lại một chút lưu luyến, dù là nhỏ nhất.

Thy Dung vùng ngồi dậy. Nước mắt làm ướt đầm chiếc gối bông. Thy Dung run run chạm vào gò má nhột nhột, ẩm ướt nước mắt của mình. Nhìn giọt lệ trong vết trên đầu ngón tay. Trái tim Thy Dung tan nát. Hiểu rằng từ nay về sau, mình sẽ vĩnh viễn mất đi Trác Phi Dương.

Không còn chịu đựng hơn được nữa. Thy Dung bò gần đến chiếc bàn gỗ. Vớ lấy chiếc điện thoại di động. Run run bấm số của Trác Phi Dương. Con số ấy đã ăn sâu vào trong trí nhớ. Thy Dung có muốn quên, cũng không quên được.

Thy Dung áp điện thoại vào tai. Nước mắt thấm ướt kẽ ngón tay. Ngồi chờ đợi Trác Phi Dương bắt máy, mà dường như một thế kỷ đã trôi qua.

Tút...tút...tút....từng tiếng tút thật dài.... Trác Phi Dương đâu ? Tại sao hẳn không chịu bắt máy ?

Lúc mang va ly hành lý rời khỏi nhà, Trác Phi Dương đã quên không mang theo điện thoại di động. Khi Thy Dung gọi điện đến, chỉ có những âm thanh tút...tút vang lên trong căn phòng ngủ, vắng bóng người. Như một hòn sỏi đi lạc, rơi "tôm" xuống hồ nước trong xanh.

Cuộc gọi thứ nhất kết thúc. Rồi đến cuộc gọi thứ hai. Cuộc gọi thứ ba. Cứ như thế...Thy Dung liên tục gọi cho Trác Phi Dương hơn 10 cuộc gọi. Nhưng không có lần nào, Trác Phi Dương chịu bắt máy.

Thy Dung ôm mặt khóc nức nở. Ngã vật xuống giường.

Hắn đã ghét mình rồi. Hắn không còn cần đến mình nữa.

Ồi ! Tình yêu ! – Thy Dung đau đớn kêu lên - Tình là gì ? Tại sao mình lại đau khổ và tuyệt vọng thế này ?

Thy Dung khóc rầm rức. Khóc đến khản đặc cả giọng. Thân hình gầy yếu không ngừng run rẩy. Thy Dung đã quá tuyệt vọng. Tuyệt vọng đến nỗi muốn tìm đến cái chết để quên hết tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Chiều tối, sau khi tắm rửa, ăn một chút thức ăn cho ấm bụng. Thy Dung nói dối là muốn đi dạo bộ cho khuây khỏa. Ban đầu, Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt không đồng ý để cho Thy Dung đi. Nhưng thấy Thy Dung nài nỉ mãi. Cuối cùng cả hai phải gật đầu để cho Thy Dung đi ra ngoài, với điều kiện không được đi đâu quá xa và phải đi dưới sự bảo vệ của một vệ sĩ.

Thy Dung mặc dù bất mãn, không thích bị người khác giám sát cuộc sống của mình. Nhưng vì thực sự có việc cần phải đi ngoài, cũng hiểu lý do vì sao bố mẹ phải làm thế. Thy Dung đã chấp nhận yêu cầu này của họ.

Người vệ sĩ được cử đi theo bảo vệ Thy Dung là một người đàn ông hơn 20 tuổi, vóc dáng cao lớn, toàn thân mặc đồ đen. Đã quá quen thuộc với cuộc sống bấp bênh, lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm. Thy Dung im lặng đi bên cạnh anh ta.

Vừa đi Thy Dung vừa tính toán, nghĩ cách thoát khỏi sự kiểm chế của anh ta. Nếu để anh ta lơ đãng đi theo cùng, Thy Dung sẽ khó bề mà thực hiện được kế hoạch của mình.

Thoáng thấy bóng dáng của Trần Hoàng Anh trên vỉa hè cạnh nhà. Một tia sáng lóe lên trong đầu óc thông minh của Thy Dung.

Thy Dung nhẹ giọng bảo anh vệ sĩ:

– Anh có thể đi gọi cho tôi một chiếc xe tắc xi được chứ ? Tôi muốn đi tắc xi.

Anh vệ sĩ gật đầu, đáp:

– Được. Cô chờ tôi một chút.

Nói xong, anh ta tiến ra lòng đường, dơ cánh tay, vẫy gọi xe tắc xi.

Tận dụng cơ hội có một không hai. Thy Dung nhanh chân chạy lại gần Trần Hoàng Anh.

– Mau chở tôi đi – Thy Dung hối thúc Trần Hoàng Anh.

Trần Hoàng Anh đưa mũ bảo hiểm cho Thy Dung. Gạt chân chống xe. Nổ máy. Phóng vọt đi trong vòng chưa đầy 20 giây.

Lúc anh vệ sĩ chạy tới nơi, cũng là lúc chiếc xe mô tô phân khối lớn hòa vào dòng người đông đúc trên đường.

Thy Dung không kịp đội mũ bảo hiểm. Trần Hoàng Anh đã phóng vọt xe đi. Thành ra vẫn cảm trên tay. Nếu Thy Dung không phải là một cô gái giỏi võ, có tinh thần cứng rắn, sợ rằng đã sớm ngã lộn vó xuống đất và khóc thét vì tốc độ phóng xe như tên lửa của Trần Hoàng Anh.

– Anh có biết là anh đang chở một cô gái bị thương ở cánh tay phải không hả ? – Thy Dung hét to, cổ át đi tiếng gió thổi vù vù bên tai.

Trần Hoàng Anh không mấy quan tâm đến vấn đề đó. Hắn bình thản trả lời:

– Cô cũng đâu phải là con gái.

– Đi xe chậm lại. Nếu không, anh đừng trách tôi ra tay độc ác.

Trần Hoàng Anh giảm tốc độ. Hắn giảm tốc độ không phải sợ bị Thy Dung đánh. Hắn là đang nghĩ đến cánh tay đau của Thy Dung.

Thy Dung cũng hiểu điều ấy, nên không chấp nhặt hắn.

_ Chúng ta đi đâu đây ?

_ Tôi tưởng cô biết, chúng ta đang đi đâu ? – Trần Hoàng Anh hỏi vặn lại Thy Dung.

Thy Dung cười nhạt:

_ Bây giờ tôi mới thấy hâm mộ con bé Hoài Thương. Không hiểu trong thời gian hai người hẹn hò, con bé đã bị anh hành hạ thảm hại thế nào.

Nghe Thy Dung nhắc đến Hoài Thương. Trần Hoàng Anh nổi cáu:

_ Cô im miệng đi. Đừng bao giờ chọc ngoáy đến nỗi đau trong lòng tôi nữa. Nếu không chính tôi sẽ đá cô xuống xe, cho cô đi bộ về nhà.

_ Anh đừng nổi nóng. Tôi chỉ cố kiếm chủ đề để nói chuyện với anh thôi. Ngoài chủ đề về con bé Hoài Thương ra. Tôi không thấy có bất cứ điều gì để trao đổi với anh cả.

Trần Hoàng Anh im lặng. Khuôn mặt dăm chiêu. Bộ dạng buồn bã, không vui.

Thy Dung có thể nghe thấy tiếng thở dài mệt mỏi và buồn chán của hắn.

_ Tôi xin lỗi. Nếu tôi có vô tình nhắc đến nỗi đau trong lòng anh. Tôi rất mừng cho em gái tôi. Tôi mong khi tìm được con bé, đưa được nó bình an trở về nhà. Anh sẽ đối xử thật tốt và yêu nó thật lòng.

_ Cô không nhắc nhở tôi. Tôi cũng sẽ yêu cô ấy bằng tất cả tình yêu và trái tim mình. Lúc đầu khi mới gặp cô ấy, tôi không nhận ra tình cảm thật trong lòng mình. Khi biết cô ấy bị bắt cóc, tôi mới thực sự hiểu rõ được tình cảm trong lòng mình.

Thy Dung rơi lệ. Từng giọt từng giọt theo gió bay đi. Thy Dung đã biết ai là chủ nhân của số tài khoản mà gia đình vừa mới chuyển một số tiền lớn vào đó. Biết được người đó là ai, Thy Dung chưa kịp nở một nụ cười vui mừng và chiến thắng, đã đau đớn đến thất ruột gan, trái tim đang nhỏ những giọt máu màu hồng tươi. Tình yêu của Thy Dung bị vắt khô kiệt như một quả cam không còn nước, bị héo rũ như một bông hoa bị phơi nắng quá lâu.

Thy Dung đã đánh mất tất cả. Thy Dung không còn dám tin tưởng bất cứ một ai nữa. Ngay cả chính bản thân mình, Thy Dung cũng nghi ngờ và không tin tưởng. Mất đi niềm tin vào cuộc sống, mất đi niềm tin vào con người, cũng có nghĩa là đã không còn gì nữa.

Thy Dung rất muốn hận người đó, căm ghét người đó thật nhiều. Muốn trả thù người đó đã phá tan nát gia đình của mình. Nhưng tình yêu mà Thy Dung dành cho người đó lớn hơn lòng hận thù. Nói một cách khác, Thy Dung không bao giờ nghĩ đến một ngày mình sẽ hận thù người ấy, mà chỉ có yêu và yêu thôi.

Thy Dung đã tự trách và dằn vặt chính mình rất nhiều. Tự trách mình ngu ngốc và dại khờ, khi mù quáng chạy theo một mối tình tuyệt vọng, không có tương lai.

_ Hoàng Thy Dung. Cô đang nghĩ gì thế ?

Thy Dung giật mình. Vội thu hồi lại dòng suy nghĩ đi hoang của mình.

_ Không nghĩ gì cả. Còn anh ?

_ Mỗi ngày gần đây. Tôi đã đi thám thính khắp nơi. Nhưng vẫn thu được một thông tin hữu ích nào cả.

_ Anh đừng vội nản chí. Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ tìm ra được manh mối có liên quan đến tên bắt cóc kia thôi.

Cả người Thy Dung đều co giật. Từng cơn địa chấn nhỏ xuất phát từ tim, dần lan đến toàn thân. Thy Dung biết nói dối là không tốt. Che giấu cho tên bắt cóc kia lại càng không nên. Thy Dung nhắm mắt lại. Nước mắt lặng lẽ rơi. Bóng qua trong quá khứ càng lúc càng nặng thêm.

Thy Dung đang cầu xin người thân trong nhà. Cầu xin Hoài Thương. Cầu xin Trần Hoàng Anh hãy hiểu cho nỗi khổ của mình. Thy Dung tự hứa với bản thân mình rằng sẽ không để cho chuyện này tiếp tục diễn ra nữa. Thy Dung sẽ cố gắng kết thúc tất cả. Chỉ là.....xin hãy cho Thy Dung thêm một chút thời gian. Thy Dung còn có nhiều điểm nghi vấn cần làm sáng tỏ, trước khi kết luận người ấy có đúng là kẻ chủ mưu đứng sau tất cả vụ này không ? Thy Dung không làm sao mà tin được. Một con người chỉ lý chỉ tình. Thấu hiểu đạo lý. Sống mẫu mực như thế lại rắp tâm hại gia đình mình.

_ Trần Hoàng Anh. Cho tôi xuống đây.

Đang đi. Trần Hoàng Anh đột ngột dừng xe lại. Bánh xe ma sát mạnh xuống lòng đường, tạo ra những tia lửa điện và âm thanh “két” nghe chói tai.

Thy Dung đổ rạp người về phía trước. Bị động chạm mạnh vào vết thương trên vai phải. Thy Dung đau đớn kêu lên một tiếng. Trán lấm tấm mồ hôi.

_ Hoàng Thy Dung. Cô muốn chết đúng không ? – Trần Hoàng Anh nổi cáu, quay lại quát Thy Dung.

Thy Dung run run trèo xuống xe mô tô. Bực mình đối đáp lại:

__Cố anh muốn chết thì có. Tôi tưởng anh là một tay đua siêu hạng. Không ngờ chỉ có một câu nói bất ngờ của tôi, cũng khiến anh luống cuống phanh gấp xe, suýt chút nữa thì tông vào vỉa hè.

Nếu không vì nghĩ Thy Dung là con gái, đang bị thương. Trần Hoàng Anh đã rất muốn đánh Thy Dung một trận nên thân.

__Cô bảo tôi chờ cô đi đến đây, chỉ vì cô thích đi dạo thôi sao ?

Thy Dung cười buồn:

__Tôi xin lỗi anh. Nếu tôi lại khiến anh thất vọng và phiền lòng. Nhưng đúng là tôi nhờ anh đưa tôi đến đây vì tôi muốn đi dạo một chút cho đầu óc khuấy khỏa. Mấy ngày gần đây, tôi gần như phát điên lên.

__Cô có bị điên không ? – Trần Hoàng Anh cao giọng, quát to – Cô đang bị thương nặng, thì nên ở nhà mà nghỉ ngơi đi chứ ? Hơn nữa, kẻ giết cô vẫn còn đang lẩn quẩn trong bóng tối. Cô đi dạo bộ một mình trên vỉa hè là muốn mời họ đến giết cô một cách triệt để sao ?

Thy Dung nhìn Trần Hoàng Anh. Khi mới gặp Trần Hoàng Anh, Thy Dung cho rằng Trần Hoàng Anh là một kẻ khó ưa. Một tên công tử bột, cậy gia đình mình giàu có, và đẹp trai để bắt nạt và ra oai với kẻ khác. Nhưng về sau này, càng tiếp xúc với hắn. Thy Dung đã nhận ra được nhiều tính cách tốt của hắn. Trần Hoàng Anh là một kẻ trong nóng ngoài lạnh. Hắn là một chàng trai sống có nghĩa khí và chân thành.

__Cảm ơn anh – Thy Dung xúc động nói – Tôi sẽ cẩn thận. Anh đi đi.

Trần Hoàng Anh bực bội nhìn Thy Dung.

Thy Dung nhún vai, gượng nở một nụ cười. Chân rảo bước trên vỉa hè. Đường phố chìm trong ánh đèn điện sáng trắng của bóng điện cao áp. Chìm trong ánh đèn điện lấp lánh, nhiều màu sắc của những cửa hiệu gần vỉa hè. Trên vỉa hè, người đi qua người đi lại tấp nập. Cuộc sống sôi động, tràn đầy sinh khí. Trong lòng đường, những chiếc xe ô tô, xe tắc xi, xe máy nối đuôi nhau thành một đường thẳng tắp.

Thy Dung bị cuộc sống vội vã xung quanh cuốn hút. Dần quên mất đi nỗi đau đang đầy ắp trong lòng mình. Cuộc sống vẫn thế, vẫn nhộn nhịp. Những tiếng cười nói, đùa nhau, tiếng bước chân chạy rình rịch vẫn không ngừng nghỉ suốt ngày đêm. Thời gian vẫn trôi qua đi. Mặc ai có buồn đau, ai có sầu khổ. Không một thứ gì ngừng lại để chờ đón mình cả.

Đi giữa dòng người hối hả, vội vã. Thy Dung thấy mình cô đơn, lạc lõng. Có cảm giác chỉ còn một mình mình tồn tại, mọi thứ chung quanh đều đã biến mất, lui vào dĩ vãng xa xăm, mờ mịt.

Nước mắt trên má lăn tròn. Thy Dung khóc trong lặng thầm. Sờ lên trái tim mình. Thy Dung lắng nghe những tiếng đập yếu ớt. Nhịp đập thật khẽ. Phải chăm chú lắng nghe kỹ lắm, Thy Dung mới cảm nhận được mình vẫn còn đang sống, đang tồn tại.

Thy Dung bước đi, đi mãi, đi đến khi đứng giữa ngã ba đường. Ba con đường trước mặt, con đường nào cũng rực rỡ ánh đèn, cũng dài thẳng tắp. Thy Dung không biết nên chọn con đường nào, giống hệt như mỗi tình không có đoạn kết của mình.

Thy Dung thò vào trong túi quần. Lôi ra một đồng tiền xu. Trong ánh sáng đèn điện, đồng tiền xu màu trắng bạc phát ra ánh sáng lạnh lẽo. Một mặt chữ. Một mặt hình. Thy Dung búng ngón tay, tung đồng xu lên cao.

Thy Dung ngược mắt. Nhìn đồng xu tung bóng lên cao. Đồng xu xoay tròn. Năm lần lóc trên mặt đất. Sau khi tạo thành một vũ điệu, đồng xu dừng lại.

Thy Dung ngồi xổm trên mặt đất, vươn tay cầm lấy đồng xu. Năm ngón tay xò ra. Thy Dung hồi hộp mở to mắt để nhìn cho thật kỹ. Đồng xu có mặt hình. Vậy là....

Thy Dung bật khóc. Trước lúc tung đồng xu. Thy Dung đã làm một ván cược. Nếu đồng xu hiện lên mặt chữ, Thy Dung sẽ chọn Trác Phi Dương. Còn nếu đồng xu hiện lên mặt hình, Thy Dung sẽ chọn Bách Khải Văn.

Kết quả.... Thy Dung siết chặt đồng xu trong tay. Góc cạnh mài mạnh vào gan bàn tay. Nước mắt mỗi lúc một tuôn ra nhiều hơn. Thy Dung thấy mình thật ngốc, vô cùng ngốc. Nếu số phận của một con người được quyết định bởi một đồng xu. Phải chăng Thy Dung nên thuận theo nó ?

Thy Dung tức giận với chính mình, tức giận ông Trời luôn đối xử bất công với người tốt. Thy Dung ném đồng xu ra xa. Đồng xu bay vút đi, biến mất trong bóng tối.

Thy Dung chạy ra gần giữa lòng đường, dơ tay, vẫy gọi một chiếc xe tắc xi.

Một chiếc xe tắc xi phóng vụt qua. Hai chiếc. Ba chiếc. Đến chiếc thứ tư mới dừng lại bên cạnh Thy Dung.

Thy Dung run rẩy mở cửa xe, loạng choạng trèo vào trong.

__Làm ơn đưa tôi đến số 12 A, đường Cửu Long.

Chiếc xe tắc xi chuyển bánh. Con đường dần dần bị bỏ lại phía sau.

Thy Dung rất muốn chạy trốn số phận của chính mình. Không muốn đối diện với sự thật mà mình vừa mới khám phá ra. Nhưng có thể chạy được đi đâu. Sớm hay muộn cũng phải đối diện với nó. Thy Dung có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi Trác Phi Dương. Muốn hỏi hẳn vì sao lại làm như thế ? Vì sao có thể tàn nhẫn hủy hoại đi hạnh phúc của một gia đình ?

Thy Dung luôn cho rằng Trác Phi Dương yêu sâu đậm mẹ mình. Hẳn sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì gây tổn hại cho gia đình riêng của mẹ. Nhưng Thy Dung đã nhầm. Càng yêu sâu đậm, càng hận thù nhiều hơn. Để rồi khi lòng thù hận bùng nổ như một ngọn lửa phun trào dung nham. Con người ta sẽ đánh mất đi lý trí của mình. Sẽ mù quáng vâng lệnh phản ác quỷ ẩn giấu sâu bên trong mỗi người.

Đến nhà Trác Phi Dương. Thy Dung trả tiền tắc xi, rồi mở cửa xe bước xuống.

Chín giờ tối. Căn biệt thự chìm trong ánh sáng trong suốt như pha lê. Đài phun nước thỉnh thoảng bắn lên những dòng nước mát. Thy Dung liền tưởng đài phun nước kia là một đài hoa sen đang xòe ra những cánh tay của mình.

Thy Dung đứng ngoài cổng, mắt đăm đăm nhìn quang cảnh khu vườn qua chấn song sắt. Đã đến được nơi mà mình muốn đến. Nhưng Thy Dung không hề có cảm giác vui. Chỉ có cảm giác thống khổ và buồn đau. Mất đi niềm tin và tình yêu của cuộc đời mình, cũng chính là lúc Thy Dung nhận ra thế giới xung quanh mình toàn một màu đen ảm đạm và âm u.

Thy Dung chán chường. Tự đấu tranh tâm lý dữ dội. Tự dần vặt chính mình. Để rồi, từng chút từng chút một cái khi thế hùng hổ khi đến đây của Thy Dung đã bị ăn mòn. Sau cùng chỉ còn lại một mặc cảm tự ti, không thể vực dậy nổi.

Thy Dung hèn nhát không dám đối diện với sự thật. Cũng không có dũng khí hỏi thẳng Trác Phi Dương. Thy Dung đã hiểu ra mình chỉ là một cô gái yếu đuối và nhu nhược mà thôi. Là một kẻ si tình đáng thương.

Đúng vào lúc, Thy Dung định xoay người bỏ đi. Cánh cổng sắt đóng im ỉm, bật mở. Ông quản gia thò đầu ra ngoài.

Thy Dung giật nảy, choáng váng sợ hãi, vô thức lùi xa sau mấy bước.

Nhận ra người ra mở cổng không phải là Trác Phi Dương. Tâm trạng hoảng loạn của Thy Dung dịu xuống một chút.

Thy Dung cố gắng giữ cho mình không run rẩy.

__Chào...chào bác....

__Cô là...

Ông quản gia nheo mắt nhìn Thy Dung. Trong một khoảnh khắc, ông nhận ra Thy Dung là ai. Thy Dung chính là cô gái đã ngủ qua đêm trong phòng ngủ trên lầu hai của cậu chủ. Chẳng những thế cô gái này còn có khuôn mặt và vóc dáng giống hệt cô Thư Phạm – mối tình khắc cốt ghi tâm của cậu chủ.

__Cô đến đây tìm cậu chủ ?

Ông quản gia mở rộng cánh cổng sắt, như muốn chào đón Thy Dung vào trong nhà.

Thy Dung cúi đầu. Vì quá hồi hộp và hoảng hốt, vầng trán thanh tú lấm tấm mồ hôi, trái tim đập rộn rã trong lồng ngực.

__Cháu...cháu...

Gặp hay không gặp ? Thy Dung cũng không biết nữa. Chỉ biết bản thân mình không ổn rồi. “Chỉ nói vài câu với ông quản gia, cũng không thể nói gãy gọn. Mình làm sao có thể đối diện với Trác Phi Dương ?”

__Cậu chủ đã đi vắng. Vài ngày cậu chủ mới về nhà. Cô có muốn nhắn gì cho cậu chủ không ?

Ông quản gia thương hại nhìn Thy Dung. Thấy Thy Dung hồi hộp đến nỗi ăn nói lắp bắp. Ông liền tốt bụng giải vây cho Thy Dung.

Thy Dung ngẩng đầu nhìn ông quản gia. Kinh ngạc hỏi:

__Chủ...chủ tịch đã đi vắng rồi sao ? Bác...bác có biết chủ tịch đi đâu rồi không ạ ?

__Cháu tìm chủ tịch có việc gì không, mà hỏi kỹ như thế ?

Ông quản gia không muốn gây khó dễ. Ông chỉ tò mò muốn biết Thy Dung tìm cậu chủ làm gì ?

__Cháu có việc rất quan trọng muốn gặp riêng chủ tịch.

Thy Dung mặt hơi ửng đỏ. Phải nói úp úp mở mở mối quan hệ giữa mình và Trác Phi Dương với người khác, khiến một cô gái không biết thẹn là gì như Thy Dung, cũng phải ngượng ngùng.

_Cậu ấy đến tòa lâu đài trên đảo hoang rồi. Nếu cô muốn liên lạc với cậu ấy, cô nên dùng điện thoại di động.

_Cháu...cháu đã gọi nhưng chủ tịch không có bắt máy.

Thy Dung nghẹn ngào sắp khóc. Run run dùng tay quệt lệ trên khóe mắt.

Theo con mắt quan sát của ông quản gia. Cô gái nhỏ này là đang buồn và thất vọng vì cậu chủ không chịu liên lạc lại, nên mới tìm đến tận đây.

Nếu Trác Phi Dương tìm được tình yêu mới cho mình, ông quản gia cũng rất vui. Vì thế, ông cười một cách thấu hiểu, nói:

_Cô đừng trách cậu chủ. Lúc rời khỏi nhà, cậu ấy quên điện thoại di động trong phòng riêng. Có lẽ vì thế, cô không thể liên lạc được với cậu ấy.

Thy Dung mắt lấp lánh niềm vui. Ngọn lửa tình yêu vừa mới bị bóng tối dập tắt lại cháy lên âm ỉ.

_Thật không hả bác ? Chủ...chủ tịch bỏ quên điện thoại ở nhà thật sao ?

Ông quản gia bật cười. Thấy Thy Dung là một cô gái thật đáng yêu và dễ thương.

_Đúng. Cậu chủ đã bỏ quên điện thoại di động ở nhà.

_Nếu thế cháu làm sao liên lạc được với chủ tịch ? – Thy Dung tò mò hỏi ông quản gia.

_Không liên lạc được bằng điện thoại di động thì liên lạc bằng điện thoại bàn, hay số của điện thoại di động khác. Cậu chủ luôn có hai chiếc điện thoại di động cơ mà.

Thy Dung bần thần cả người. Nước mắt vừa mới ngưng, lại tiếp tục rơi. Thì ra là thế ! Thy Dung cay đắng hiểu rằng mình chỉ là người trong công việc của hắn mà thôi. Còn nhớ trước kia. Nếu không phải vì mình không phải là tài xế riêng của hắn, có lẽ ngay cả số điện thoại hắn cũng không cho mình.

Nhìn khuôn mặt buồn rầu, không vui của Thy Dung. Ông quản gia quan tâm hỏi:

_Cháu có số điện thoại kia của cậu chủ không ?

Cõi lòng tan nát. Thy Dung không còn muốn nghe thêm một câu gì nữa. Thy Dung đột ngột xoay người, bỏ chạy thật nhanh.

Ông quản gia sửng sốt. Gọi với lại:

_Này cháu !

Thy Dung không quay đầu lại. Hồn hển chạy đi. Nước mắt lăn dài theo từng nhịp bước chân. Buồn khổ, cay đắng trong lòng tựa như sóng trào. Chúng cuộn thắt tạo thành những vòng xoắn ốc. Thy Dung thấy trước mắt mình tối xầm, không nhìn thấy được gì. Thy Dung loạng choạng. Người là dần. Thy Dung ngã phịch xuống nền đất lạnh.

Ông quản gia hét hoảng. Vội vàng chạy lại gần Thy Dung.

Ông cúi xuống. Chạm nhẹ vào vai Thy Dung:

_Này cháu ! Cháu không sao chứ ?

Không nghe thấy Thy Dung trả lời. Ông quản gia lại nôn nóng hỏi tiếp:

_Này cháu ! Cháu có nghe thấy bác nói gì không ?

Thy Dung vẫn im lặng. Bầu không khí xung quanh chỉ có tiếng hít thở đều đặn của ông quản gia và tiếng thở yếu ớt của Thy Dung.

Ông gia biết có chuyện chẳng lành. Không dám chần chờ thêm nữa. Ông bế Thy Dung lên. Mặc dù đã gần 50 tuổi. Nhưng trông ông còn khỏe mạnh như thanh niên trai tráng. Gần nửa cuộc đời trong quân ngũ đã rèn luyện nên đức tính kiên cường của ông.

Biết Thy Dung là cô gái quan trọng đặc biệt đối với Trác Phi Dương. Ông quản gia bế Thy Dung vào trong nhà.

Ông hét bảo một cô giúp việc gọi điện cho bác sĩ riêng. Còn ông, sau khi bế Thy Dung vào trong phòng ngủ của Trác Phi Dương. Đã tiến đến chiếc bàn gỗ. Nhấc điện thoại bàn, quay số, gọi điện cho Trác Phi Dương.

Ông linh cảm. Nếu ông không gọi điện báo một tiếng với Trác Phi Dương. Ông sẽ hối hận suốt đời. Vì không muốn phạm phải sai lầm, ông làm theo tiếng nói của con tim mình.

o-0-o

Trác Phi Dương một mình dùng bữa tối. Hắn dành mấy tiếng đồng hồ đứng từ trên ban công lầu hai nhìn xuống mặt biển phía dưới. Trong đầu tái hiện từng mảnh kí ức rời rạc trong quá khứ. Hắn nhớ. Thư Phàm đã trèo dây vào song sắt trên ban công, tìm cách đi từ đây xuống dưới mặt biển phía dưới. Nhớ lại kỉ niệm lần đó, Trác Phi Dương không khỏi nở một nụ cười dịu dàng.

Đột nhiên chuông điện thoại reo vang, cắt ngang dòng hồi tưởng của Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương cau mày, cực kì không vui khi đang đi nghỉ ngơi lại bị chuông điện thoại làm việc đúng vào lúc hắn muốn yên tĩnh một mình.

Tuy không vui là thế, hắn vẫn nhận cuộc gọi. Tất cả những người từng làm việc cho hắn. Trong đó, thân nhất là ông quản gia và Tuấn Nam đều hiểu hắn là một người nguyên tắc. Nếu họ gọi cho hắn vào giờ này, chứng tỏ công ty và trong nhà đã xảy ra chuyện gì đó cần hắn ra mặt giải quyết.

Trác Phi Dương mở điện thoại di động. Trên màn hình hiện lên số điện thoại bàn ở nhà riêng.

_Cậu chủ.

Ông quản gia đã làm việc cho hắn hơn 20 năm. Ông là người hiểu hơn ai hết tính cách của hắn.

_Có chuyện gì không chủ ?

Biết tính hắn không thích nói dài dòng. Ông quản gia nói tóm gọn, đi thẳng vào vấn đề chính.

_Cậu chủ. Có một cô gái đến tìm cậu. Cô ấy bị ngã, hiện giờ tôi đã cho gọi bác sĩ và để cô ấy nằm tạm trong phòng riêng của cậu chủ.

Trác Phi Dương gần buông rơi điện thoại di động. Không cần ông quản gia nói cô gái ấy là ai, tên là gì. Hắn cũng biết chắc chắn, cô gái ấy là Thy Dung.

_Cô...cô ấy bị ngã ? – Giọng Trác Phi Dương run lên. Hắn không còn bình tĩnh được nữa rồi – Bác sĩ báo sao ? Tình hình của cô ấy thế nào rồi ? Có nghiêm trọng lắm không ?

Lần đầu tiên trong đời, ông quản gia mới thấy Trác Phi Dương nói nhiều và kích động như thế.

_Bác sĩ vẫn chưa đến. Sắc mặt của cô ấy kém lắm. Vết thương trên vai bị chảy máu. Sợ rằng, tôi phải đưa cô ấy vào bệnh viện.

_Chủ làm ơn thay cháu chăm sóc cho cô ấy thật cẩn thận. Cháu sẽ bay về đất liền trong thời gian sớm nhất.

Ông quản gia ngạc nhiên đến nỗi không thốt nổi một câu, ù ù cạc cạc gạt đầu trước những lời dặn dò của Trác Phi Dương. Khi điện thoại đã cúp rồi, ông vẫn còn ngơ ngác, cầm điện thoại trên tay như một kẻ mất hồn.

_Cậu chủ đã yêu cô gái kia rồi sao ?

Ông quản gia đặt điện thoại xuống bàn. Liếc mắt nhìn hình nằm ngủ của Thy Dung trên giường.

Trong khi đó, Trác Phi Dương dứt vội điện thoại vào trong túi quần. Do tâm trạng không được vui, lúc đi máy bay riêng đến đảo, Trác Phi Dương dành nguyên cả một ngày ngồi trên thuyền ngắm mặt biển xanh lơ và khu rừng xanh bạt ngàn trước mặt. Va ly quần áo vì thế vẫn còn chưa được móc trên giá treo trong tủ. Cầm va ly quần áo. Theo một con đường dẫn lên sân thượng của tòa lâu đài. Chiếc máy bay tư nhân màu trắng nằm im lìm trong bóng tối.

Trác Phi Dương mở cửa máy bay. Xách va ly quần áo vào trong. Vốn là một người biết lái cả máy bay và xe ô tô. Trác Phi Dương từng dùng máy bay cá nhân đi gần như khắp nơi trên thế giới. Nhà giàu đôi khi cũng có cái lợi của nó. Ví dụ như lúc này, hắn có thể dùng máy bay để bay về nhà ngay lập tức. Thy Dung bị ngã xỉu trong nhà hắn. Hắn không thể tuyệt tình coi như không biết gì. Bỏ đi là hắn, mà quay về cũng là hắn. Hắn tự nhận mình là một kẻ mâu thuẫn. Nhưng nếu có một cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Hắn không còn muốn sống trong nuối tiếc và hối hận nữa.

Một lát sau, chiếc máy bay cất cánh trên bầu trời. Trác Phi Dương đang gần chạm tới hạnh phúc và tình yêu của cuộc đời mình.

Một lát sau, bác sĩ đến. Cô giúp việc đưa ông ta đi lên lầu, vào trong phòng ngủ của Trác Phi Dương. Bác sĩ Trương là bác sĩ riêng của gia đình nhà họ Trác. Mỗi khi thành viên trong gia đình bị bệnh đều cho người gọi ông đến khám. Ông đã làm việc cho gia đình nhà họ Trác hơn 20 năm nay.

Bác sĩ Trương trông giống như mọi lần. Người bị bệnh là Trác Phi Dương hoặc cháu trai hoặc em gái của hắn. Nhưng đến khi trông thấy một cô gái trẻ nằm trên giường của Trác Phi Dương. Khuôn mặt trắng xanh. Vết thương trên vai đang rỉ máu. Ông bác sĩ kinh ngạc. Đứng ngơ ngác giữa phòng.

Ông quản gia giục ông bác sĩ:

_Kia bác sĩ ! Còn không mau đến khám cho cô gái đi.

Bác sĩ Trương hoàn hồn. Vội vàng tiến lại gần giường. Ông tạm thời gạt bỏ thắc mắc của mình sang một bên. Mở cặp tạp dề dụng cụ y tế. Lấy ống nghe, máy đo nhịp tim. Ông bác sĩ bắt đầu tiến hành khám bệnh cho Thy Dung.

Biết nguyên nhân vì sao Thy Dung lại bị ngất xỉu. Ông bác sĩ yêu cầu người làm trong nhà mang cho ông một chậu nước ấm. Nhờ một cô giúp việc cởi áo khoác ngoài của Thy Dung. Sau đó rửa sạch vết thương, bôi thuốc và quấn băng vòng qua vai.

Gần một tiếng sau đó, ông bác sĩ thu dọn dụng cụ y tế. Đút vào trong cặp tạp.

_Bác sĩ. Tình hình của cô ấy thế nào rồi ? Có cần phải đưa cô ấy vào trong bệnh viện không ? – Ông quản gia bắn khoăn hỏi.

_Tình hình cô ấy không nghiêm trọng lắm. Cô ấy bị mất máu khá nhiều. Cơ thể bị suy nhược. Hơn nữa, có lẽ trong thời gian gần đây do gặp phải cú sốc về tinh thần, thành ra cô ấy mới bị ngất xỉu. Chỉ cần cô ấy được nghỉ ngơi, được chăm sóc và bồi bổ tốt. Cô ấy sẽ nhanh chóng hồi phục lại được sức khỏe. Tôi đã tiêm thuốc cho cô ấy rồi. Nếu tình hình của cô ấy không ổn, thì gọi điện báo ngay cho tôi biết. Sáng ngày mai, tôi sẽ quay lại đây khám lại cho cô ấy.

_Cảm ơn bác sĩ.

Ông quản gia tiễn ông bác sĩ ra đến tận cổng.

Ông bác sĩ thắc mắc muốn hỏi cô gái kia có quan hệ gì với Trác Phi Dương. Nhưng thấy đây là việc riêng của Trác Phi Dương, lại thôi không dám hỏi nữa. Ông bác sĩ sợ ông quản gia coi mình là một kẻ tọc mạch.

Ông bác sĩ vừa ra về. Trác Phi Dương về đến nhà bằng máy bay tư nhân.

Ông quản gia đón hân trước sân.

Câu đầu tiên mà hân hỏi khi thấy mặt ông quản gia là:

_Thy Dung thế nào rồi ? Cô ấy ổn chứ ?

Ông quản gia thành thật đáp:

_Bác sĩ nói tình hình của cô ấy không nghiêm trọng lắm. Cô ấy bị suy nhược cơ thể, thần kinh bị tổn thương. Bác sĩ dặn cần phải để cho cô ấy được nghỉ ngơi, được chăm sóc bồi bổ.

Trác Phi Dương đưa va ly quần áo cho ông quản gia. Còn hân đi như bay lên tầng thứ hai.

Ông quản gia nheo mắt nhìn theo. Trên môi ông nở một nụ cười âm ỉ.

Trác Phi Dương nôn nóng mở cửa phòng ngủ. Chân rảo bước vào trong phòng. Nhìn Thy Dung ngủ mê mịch trên giường. Vàng trán thanh tú lấm tấm mồ hôi. Gò má nhợt nhạt, hao gầy. Mí mắt run run. Lòng hân đau đớn như sát muối. Vào giây phút này, hân không còn để cho khoảng cách tuổi tác, rào cản ngăn cách của hai thế hệ ảnh hưởng đến mặc cảm tự ti trong suy nghĩ của hân nữa. Hân chỉ biết Thy Dung đang bị bệnh, cần hân ở bên cạnh quan tâm chăm sóc. Nếu hân bỏ đi, không ngó ngàng gì đến Thy Dung. Cũng chính là hân có tội.

Trác Phi Dương ngồi xuống mép giường. Vươn tay. Run run nắm nhẹ lấy bàn tay mảnh khảnh, lạnh giá của Thy Dung. Nắm lấy tay Thy Dung. Hoi lạnh truyền qua lòng bàn tay hân khiến hân có cảm giác Thy Dung không hề tồn tại, Thy Dung đang dần bỏ hân đi.

Trác Phi Dương siết chặt tay. Nắm chặt lấy tay Thy Dung trong lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi của mình. Hân đang lo sợ, đang sợ hãi thật sự sẽ mất đi Thy Dung. Nếu có thể, hân nguyện làm tất cả để điều khủng khiếp này sẽ không bao giờ xảy ra.

_Thy Dung, ... Thy Dung,....

Trác Phi Dương thì thầm gọi tên Thy Dung. Giọng hân nhẹ như gió thoảng.

Trong giấc mơ, Thy Dung nghe thấy tiếng gọi của Trác Phi Dương vọng về từ xa xăm. Giọng nói ấy giống như tia sáng mang lại chút niềm tin, sưởi ấm lại cõi lòng băng giá và tan nát của Thy Dung.

Thy Dung khóc trong vô thức. Hai giọt lệ trong suốt lăn dài xuống má.

Trác Phi Dương nhìn hai giọt lệ lăn dài trên gò má nhợt nhạt của Thy Dung. Giật mình thảng thốt. Hân run run dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào gò má, ngăn dòng lệ không để cho nó lăn dài xuống gối.

Nước mắt thấm ướt trên đầu ngón tay. Một giọt rồi lại một giọt. Thy Dung lặng lẽ khóc. Lệ trên má lặng lẽ rơi. Trác Phi Dương luống cuống dùng tay lau lệ trên má cho Thy Dung. Hân càng lau lệ trên má rơi lại càng nhiều. Cuối cùng hân đành bất lực thờ dãi. Bối rối cào tay vào tóc.

Trác Phi Dương trân trọng, ôm gọn bàn tay nhỏ bé của Thy Dung vào trong lòng bàn tay mình. Đầu cúi xuống thật thấp. Hần thì thầm nói chuyện với Thy Dung.

_ Thy Dung. Cô nói đi. Cô muốn tôi phải làm gì đây ? Tôi đã có ý định từ bỏ, đã cố gắng buông tay cho cô đi. Tại sao cô còn tìm đến đây ? Cô có biết là vì sự xuất hiện của cô trong nhà tôi, đã khiến tôi không thể bỏ đi được, cũng không thể ngoảnh mặt làm ngơ thấy cô bị ốm đau mà không lo ? Bây giờ dù cô có đuổi tôi đi, đã trở thành vô dụng. Còn nhớ trước kia, là cô tỏ tình với tôi trước. Cô nói cô thích tôi, muốn tiến xa hơn nữa với tôi. Ban đầu, vì tôi nghĩ tôi lớn gần gấp ba cô. Tôi đã cố tình lảng tránh tình cảm của chính mình. Nhưng đến khi gặp lại cô, chính tôi lại ép cô phải hẹn hò với tôi, ép cô phải ở bên cạnh tôi. Tôi biết tôi là một con người mâu thuẫn. Là một người không có chính kiến trong tình yêu. Tôi làm tất cả điều đó, vì tôi thật lòng thích cô. Tình cảm đã chuyển dần từ thích sang yêu sâu đậm lúc nào không hay. Tôi không còn coi cô là người thế thân của Thư Phàm nữa. Nếu cô chỉ đơn giản là một người thay thế cô ấy, tôi đã không hết hoảng lo sợ, không sợ hãi khi thấy cô gặp phải nguy hiểm. Sẽ không đón đau và ghen tuông mỗi khi thấy cô thân mật với một chàng trai khác.

Trác Phi Dương cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi Thy Dung.

_ Hoàng Thy Dung. Cô nghe cho rõ đây. Tôi yêu cô. Tôi thật lòng yêu cô. Yêu rất chân thành. Dù cô lựa chọn tôi hay Bách Khải Văn, tôi cũng sẽ tôn trọng quyết định của cô. Tôi không còn muốn trông thấy cô buồn khổ và khóc lóc nữa. Tôi muốn thấy cô sống vui vẻ và hay cười như trước kia. Bây giờ tôi đã nhận ra niềm hạnh phúc của người mình yêu, cũng chính là niềm hạnh phúc của riêng mình. Tôi đã già rồi. Nếu có thể, tôi cũng muốn được sở hữu cô. Nhưng nếu tôi ích kỉ làm thế, tôi sẽ chôn vùi tuổi thanh xuân của cô.

Trác Phi Dương đau khổ. Đôi mắt hần nhòa lệ. Hốc mắt đỏ hoe. Thân hình run rẩy. Hần rất muốn khóc. Nhưng lại cố kìm nén. Hần không cho phép bản thân mình yếu đuối, quy lụy van xin tình yêu của Thy Dung. Vì yêu Thy Dung, hần sẽ cầu chúc cho Thy Dung được sống hạnh phúc. Hần không nhắm mắt hủy hoại cuộc sống tốt đẹp của Thy Dung.

o-0-o

Sau khi nhận được tin của vệ sĩ báo Thy Dung đã được một chàng trai lạ mặt chở đi bằng xe mô tô phân khối lớn. Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm lo lắng đi qua đi lại trong phòng khách. Tự hỏi không biết hiện giờ con gái đang ở đâu. Theo những gì mà anh vệ sĩ miêu tả. Cả hai đoán người chở Thy Dung đi là Trần Hoàng Anh.

Mấy ngày gần đây. Hầu như ngày nào Trần Hoàng Anh cũng tìm đến gặp Thy Dung. Dần dần người trong nhà cũng biết được trước kia Hoài Thương và Trần Hoàng Anh từng hẹn hò với nhau. Nghe đâu con bé Hoài Thương đã thích công tử của nhà họ Trần.

Việc Trần Hoàng Anh quan tâm lo lắng đến sự mất tích của Hoài Thương đã lấy được sự đồng cảm của gia đình nhà họ Hoàng. Họ dần coi Trần Hoàng Anh là một người bạn của gia đình.

Vì đã biết Thy Dung đi cùng với Trần Hoàng Anh. Bạch Thư Phàm đã hỏi Khánh Sơn số điện thoại của Trần Hoàng Anh.

Một lát sau, Thư Phàm nghe thấy dấu hiệu bắt máy của Trần Hoàng Anh.

_ A lô ! Xin hỏi ai đấy ?

_ Chào cháu. Cô là Thư Phàm – mẹ của Thy Dung.

_ Chào cô. Có gọi điện cho cháu chắc có điều gì muốn hỏi ?

_ Tôi nay cháu đã chở Thy Dung đi đúng không ?

_ Vâng. Cháu chở cô ấy đi một đoạn. Sau đó cô ấy đòi xuống đi dạo.

_ Cháu có biết hiện giờ con bé đang ở đâu không ? – Thư Phàm không nhận được lo lắng hỏi.

_ Cháu cũng không biết nữa. Từ lúc chia tay cô ấy ở con đường Tân Cảng. Cháu lái xe đi ngay lập tức, nên không biết cô ấy đi đâu.

Thư Phàm thất vọng, ịu xù ngồi dựa ra sau ghế. Một mời bảo Trần Hoàng Anh:

_ Cảm ơn cháu. Nếu cháu biết tin tức gì của Thy Dung, làm ơn gọi điện lại cho cô.

_ Cháu hiểu. Cháu nhất định sẽ làm thế.

Thư Phàm cúp máy. Thần thờngồi trên ghế sa lông. Thật lâu cũng không muốn nói gì.

_ Thư Phàm. Em đừng lo lắng. Con bé Thy Dung sẽ không sao đâu.

_ Em cũng hy vọng con bé không xảy ra chuyện gì. Nếu không, ...

Thư Phàm rơi lệ. Mười ngón tay đan cài vào nhau. Biến cố trong gia đình xảy ra dồn dập. Có nhiều lúc Thy Dung muốn buông xuôi tất cả. Muốn từ bỏ hết mọi thứ. Muốn dắt díu người thân trong nhà bỏ đi đến một đất nước xa lạ để sinh sống. Nhưng tình thương dành cho con cái, tình yêu dành cho chồng, niềm tin vào cuộc sống đã chiến thắng tất cả. Thư Phàm không cho phép bản thân mình được buông xuôi, không cho phép mình được từ bỏ bất

cứ thứ gì. Mọi thứ mà gia đình nhà họ Hoàng có được như ngày hôm nay, đều được tạo dựng bằng máu và nước mắt. Thư Phàm tự dẫn dắt bản thân mình phải biết quý trọng những gì đang có.

Hoàng Tuấn Kiệt ôm vợ vào lòng. Hắn lặng im không nói. Vì biết vào giây phút này, nói gì cũng vô dụng. Cần phải dùng hành động để chứng minh.

o-0-o

Mười một giờ đêm. Bách Khải Văn một mình lái xe đến trước cổng nhà họ Hoàng. Hắn ngồi im trên ghế xe, không nhúc nhích. Mắt nhìn vào khoảng bóng tối trước mặt. Hắn đến đây vì muốn tìm gặp Thy Dung. Muốn gọi điện báo Thy Dung ra cổng. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại, hắn đã từ bỏ ý định ban đầu của mình.

Bách Khải Văn ngồi lặng lẽ trong bóng tối. Hắn ngồi rất lâu. Ngồi đến hơn 12 giờ đêm.

Nhìn thấy hình bóng người không ngừng di chuyển trong bóng đêm. Bách Khải Văn cau mày. Dáng vẻ dăm chiêu suy nghĩ. Hắn đoán gia đình nhà họ Hoàng lại phát sinh ra biến cố mới.

Đúng vào lúc đó, điện thoại đặt trên đầu xe đổ chuông.

Bách Khải Văn thu hồi tầm nhìn. Vươn tay cầm lấy chiếc điện thoại đi động màu xám.

Bấm nút xanh trên màn hình. Mắt chăm chú quan sát những hình bóng di chuyển trước cánh cổng sắt của nhà họ Hoàng. Hắn lạnh lùng lên tiếng:

_ Nói đi.

_ Ông chủ. Tối nay cô Thy Dung đã đi ra ngoài. Cô ấy đến nhà Trác Phi Dương.

Bách Khải Văn siết chặt nắm đấm. Môi mím chặt. Đôi mắt bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo.

_ Cô ấy đến đó lúc mấy giờ ?

_ Độ khoảng hơn chín giờ.

_ Tại sao bây giờ mới báo cáo ? – Trác Phi Dương tức giận, quát hỏi.

_ Xin lỗi ông chủ. Do gặp phải sự cố nên bây giờ tôi mới gọi điện cho ông chủ được.

_ Không nên lặp lại sai lầm này thêm một lần nữa. Nếu không, hậu quả thế nào, cậu hãy tự hiểu lấy.

_ Vâng. Tôi đã biết, thưa ông chủ.

Bách Khải Văn tức giận cúp máy. Thô bạo ném điện thoại xuống ghế xe. Hắn đã ngồi chờ ở đây hơn hai tiếng đồng hồ như một thằng ngốc. Trong khi đó, Thy Dung và Trác Phi Dương đang vui vẻ với nhau.

Trong cuộc chiến tranh giành tình cảm này. Xem ra, hắn phải dùng những biện pháp mạnh hơn. Không thể tiếp tục khoan nhượng nữa. Vốn là một người biết dùng thủ đoạn, hắn làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn người con gái hắn yêu xà vào vòng tay của một người đàn ông khác.

_ Trác Phi Dương. Anh đừng có trách tôi dùng thủ đoạn với anh. Tất cả đều là do tự chuốc lấy.

Bách Khải Văn phóng vụt xe đi. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi. Hận không thể đâm vỡ mặt Trác Phi Dương.

o-0-o

Thy Dung ngủ một giấc đến hơn bảy giờ sáng hôm sau mới tỉnh dậy. Đầu Thy Dung rất đau. Đau như búa bổ. Mí mắt nặng trĩu. Cơ thể có cảm giác bị ai đánh cho một trận như tử. Tất cả các khớp xương trong cơ thể đều mềm nhũn. Tay chân đau nhức. Nhất là vai phải.

Thy Dung mở mắt. Mông lung nhìn trần nhà treo một chùm đèn màu trắng. Nhìn những bức tranh sơn dầu đắt tiền treo trên tường. Nhìn cánh cửa kính đang phản chiếu ánh nắng mặt trời.

Khẽ rên lên một tiếng. Thần trí mờ mịt một mảnh. Thy Dung không biết mình đang ở đâu. Tay vô thức sờ vào bộ quần áo mặc trên người. Thấy mình đã được ai đó thay cho một bộ quần áo mới. Vết thương trên vai đã được băng bó cẩn thận. Thy Dung giật mình hoảng hốt. Vội chống tay xuống nệm, định nhom ngồi dậy.

Tay có cảm giác ai đó đang nắm chặt lấy. Thy Dung kinh sợ, nghiêng đầu sang nhìn. Tầm mắt di chuyển từ mái tóc đến trần dần xuống sống mũi, đến môi. Nhận ra được người con trai đang ngủ nửa nằm nửa gò cạnh mép giường, nắm tay mình suốt cả đêm hôm qua là ai. Thy Dung ngậy ngấn cả người. Nhìn hình ảnh ngủ say của Trác Phi Dương không chớp mắt.

“Hắn...hắn sao lại ở đây ? Chẳng phải tối hôm qua bác quản gia nói hắn đã bay đến đảo hoang rồi sao ? Còn nữa. Rõ ràng mình nhớ mình đã bị ngắt xù ngoài đường cơ mà ?”

Thy Dung ngượng chín người khi nghĩ cả đêm hôm qua Trác Phi Dương đã nhìn ngắm mình ngủ. Không cần phải đoán, Thy Dung cũng biết mình đang nằm trên giường ngủ của Trác Phi Dương. Và đây là phòng riêng của hắn.

Mặt ngọt tình yêu chưa kịp đến. Đau khổ và chua xót đã lấp đầy. Nước mắt trên má Thy Dung lăn dài. Bây giờ Thy Dung và Trác Phi Dương đã thuộc hai chiến tuyến đối lập nhau. Thy Dung luôn lo sợ Trác Phi Dương phát hiện ra mình là ai. Vì phải che giấu thân phận thật sự của mình, Thy Dung đã khổ sở biết bao. Có nhiều khi giật mình thức giấc vì gặp ác mộng. Ở bên cạnh hắn cũng không được trọn vẹn, tinh thần lúc nào cũng căng thẳng, đề cao cảnh giác. Yêu đương như thế liệu có mang lại một chút lạc thú nào đó ?

Thy Dung đang chìm đắm vào trong dòng suy nghĩ miên man, ngờ ngác ngắm nhìn Trác Phi Dương say ngủ. Trác Phi Dương đột nhiên mở mắt, ngược nhìn Thy Dung.

Bốn mắt giao nhau. Hô hấp không khỏi ngưng trệ. Không gian và thời gian như ngừng cả lại. Thy Dung giật nảy người. Vội rút tay lại. Xê dịch thân hình. Muốn tránh Trác Phi Dương xa ra một chút.

Trác Phi Dương chưa lấy lại được lý trí của mình. Không nhận ra hành động chống đối ngầm của Thy Dung.

_ Cô thấy trong người thế nào ? Đã thấy khá hơn chưa ?

Thy Dung bật khóc. Trách Trác Phi Dương quá giỏi đóng kịch. Nếu hắn đã biết hết tất cả sự thật, tại sao không nói thẳng ra, cần gì phải giả vờ không biết gì ?

Trác Phi Dương đã nhận ra thái độ khác thường của Thy Dung.

Hắn vươn tay, muốn nắm lấy tay Thy Dung. Nhưng lại rút rề không dám, sợ sẽ phá hỏng giấc mơ đẹp đẽ này.

_ Thy Dung. Tại sao cô không nói gì cả ? Cô đang giận tôi sao ?

Lòng Thy Dung quặn thắt. Nước mắt làm mặt đắng bờ môi. Tối qua khi tìm đến đây, Thy Dung có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi Trác Phi Dương. Nhưng đến khi gặp hắn rồi. Thy Dung lại không có dũng khí hỏi hắn, không thể cất nổi nên lời. Ngay vào lúc này, Thy Dung muốn chạy trốn khỏi hiện thực, muốn quên hết tất cả. Thy Dung ước, giả mà mình vẫn không biết gì thì hay biết mấy. Nếu thế, mình vẫn là một cô gái vui vẻ và hạnh phúc nhất.

Thy Dung run rẩy chống tay xuống nệm, loạng choạng bước xuống. Thy Dung rung mình vì sàn nhà lạnh giá.

Thy Dung đi lướt qua Trác Phi Dương. Muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Phải chọn giữa đối mặt với sự thật tàn khốc, Thy Dung tạm thời chọn chạy trốn còn hơn đục khoét sâu thêm vào trái tim bị tổn thương nặng nề của mình.

Thy Dung nắm lấy núm khóa cửa. Chuẩn bị mở cửa bước ra ngoài.

Trác Phi Dương cào tay vào mớ tóc rối. Ba bước biến thành bốn bước. Hai tay chống vào cánh cửa gỗ. Thân hình ép sát Thy Dung vào giữa. Hắn bực mình hỏi.

_ Hoàng Thy Dung. Thái độ lạnh lùng xa cách của cô sáng nay là thế nào ? Cô muốn tôi xin lỗi cô sao ? Nếu cô không hài lòng ở điểm nào, thì cô cứ nói thẳng ra. Đừng cư xử như một đứa trẻ con hay hờn dỗi.

Thy Dung nhắm mắt. Lệ tuôn ra như mưa.

“Ồ ! Thì ra tất cả là lỗi của mình. Mình là một đứa trẻ con hay dỗi, hay hờn giận. Còn hắn là một người lớn trưởng thành. Hắn chẳng làm sai gì cả.”

Thy Dung cay đắng nở một nụ cười. Quyết tâm nhanh chóng rời khỏi đây càng lúc càng cao.

Thy Dung dùng hết sức lực, cố mở cánh cửa gỗ. Trác Phi Dương ôm lấy Thy Dung từ phía sau. Hắn buồn khổ hỏi:

_ Thy Dung. Cô dùng tỏ ra xa cách với tôi nữa có được không ? Cô bắt chuyện gì thì nói thẳng ra đi. Tôi không muốn cô giấu tôi.

Vòng tay ấm áp của Trác Phi Dương đã khiến cơ thể đông cứng của Thy Dung muốn tan ra thành nước, muốn ngấm sâu xuống lòng đất, vĩnh viễn biến mất, không bao giờ còn xuất hiện trên thế gian.

Phải ! Nếu có thể biến mất. Thy Dung sẽ không có một chút hối hận. Dù là nhỏ nhất.

_ Trác Phi Dương. Buông tôi ra. Tôi muốn về nhà.

Nước mắt rơi rớt xuống cánh tay Trác Phi Dương. Từng giọt từng giọt. Tiếng lệ rơi tí tách, nghe như tiếng đàn sầu vắng trong đêm khuya thanh tĩnh.

Vòng tay của Trác Phi Dương nói lỏng dần dần. Trác Phi Dương buông thõng tay. Tuy đứng gần kề với Thy Dung, nhưng lại xa vắng quá. Xa quá đến nỗi dù có vươn tay cũng không thể với tới được. Tâm một khi đã lạnh. Có dùng cách nào cũng không thể sưởi ấm.

Môi run run. Thy Dung cắn chặt môi. Cắn đến môi đến trắng bệch. Nuốt tiếng nấc nghẹn vào tận sâu trong đáy lòng. Thy Dung không muốn khóc trước

mặt Trác Phi Dương.

Thy Dung hít một hơi thật sâu. Cô lấy hết dũng khí và cam đảm. Xoay một vòng khóa. Chân Thy Dung dậm bước đi.

Trác Phi Dương vò tóc, tức tối chửi lên một câu: “Chết tiệt...”

Hắn bất thành linh nhắc nhở Thy Dung lên, xoay Thy Dung đối diện với mình.

Thy Dung mở to mắt. Chưa kịp nói được một câu gì. Đôi môi đã bị bịt kín bằng một nụ hôn.

Đầu Trác Phi Dương cúi thấp. Hai tay ôm lấy má Thy Dung. Môi tham lam tàn phá và càn quét trong miệng Thy Dung. Hắn không thể để cho Thy Dung cứ thế mà đi, ra về trong giận hờn, mà hắn không hiểu nguyên nhân vì đâu. Hắn muốn biết vì sao Thy Dung lại giận hắn. Phải chăng là do hắn đã bỏ đi không một lời giải thích ?

Thy Dung dần nhắm mắt lại. Nước mắt giống như những hạt mưa xuân đang tưới mát cho tâm hồn đau khổ của Thy Dung. Nụ hôn mang theo ngọt ngào của đam mê, mang theo vị mặn của muối biển, mang theo những chua xót chưa kịp giải bày.

Bàn tay hết nắm rồi lại thả. Cuối cùng Thy Dung đón nhận nụ hôn của Trác Phi Dương.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Sợ bố mẹ lo lắng cho mình. Sau khi tỉnh lại, Thy Dung đã nghĩ đến việc gọi điện thoại về nhà. Trong khi Trác Phi Dương đi xuống lầu bảo người giúp việc trong nhà chuẩn bị bữa sáng. Thy Dung liền nhắc điện thoại bàn, bấm số điện thoại bàn ở nhà.

Người bắt máy là Dì Lý.

_Chào Dì. Cháu là Thy Dung đây.

_Thy Dung hả ? – Dì Lý vui mừng kêu lên – Cháu hiện giờ đang ở đâu ? Cháu có khỏe không ?

_Cháu khỏe. Dì làm ơn nói lại với bố cháu là cháu không xảy ra chuyện gì. Cháu sẽ sớm trở về nhà.

_Cháu không xảy ra việc gì là tốt rồi. Cháu có biết cả một buổi tối hôm qua, bố mẹ cháu lo lắng cho cháu lắm không hả ? Bố mẹ cháu đã cử người đi tìm cháu suốt đêm - Dì Lý trách móc Thy Dung.

_Cháu xin lỗi. Cháu không cố ý khiến bố mẹ cháu lo lắng cho cháu – Thy Dung buồn rầu đáp.

Tối hôm qua thật lòng Thy Dung chỉ vì quá bức bối, muốn tìm đến nhà Trác Phi Dương hỏi cho ra lẽ. Nhưng thật không ngờ hắn đã bay đến đảo hoang vào buổi sáng, bản thân lại bị ngất xỉu trước cổng nhà hắn, thành ra không thể liên lạc về nhà.

_Cháu nên sớm trở về nhà. Đừng đi la cà ngoài đường nữa. Ngoài đường không an toàn cho cháu đâu.

_Dạ. Cháu hiểu. Cháu sẽ sớm trở về nhà thôi. Dì làm ơn nói lại với bố mẹ cháu nhé.

Thy Dung định cúp máy. Dì Lý vội ngăn lại:

_Thy Dung. Cháu có muốn nói chuyện với bố mẹ cháu không ? Bố mẹ cháu cũng đang có mặt ở nhà.

_Dạ, không cần đâu ạ. Dì nói lại với bố mẹ cháu là được rồi. Chào Dì.

Thy Dung vội cúp máy. Sợ không ngăn được lòng mình. Sẽ nói thật mọi chuyện cho bố mẹ biết. Chỉ cần họ hỏi bất cứ một câu gì. Thy Dung sẽ không còn đủ tỉnh táo và dũng khí để giấu mọi chuyện đến cùng.

Thy Dung đặt trả điện thoại xuống mặt bàn gỗ. Bàn thần đứng một chỗ. Mắt nhắm nhắm nhìn vào khoảng không trước mặt. Hơi lạnh ngấm sâu vào trong da thịt.

Thy Dung bối rối không biết mình phải làm gì vào lúc này. Nên chạy trốn hay là nên dũng cảm đối diện với sự thật ?

Thy Dung không làm sao đoán được tâm tư của Trác Phi Dương. Không biết hắn có dự định gì tiếp theo ? Tại sao đã biết được sự thật rồi, hắn không vạch trần mình, không hất hủi xua đuổi mình, mà lại đối xử ân cần tử tế ?

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang suy nghĩ của Thy Dung.

_Thy Dung. Cô đã chuẩn bị xong chưa ? Chúng ta xuống ăn cơm sáng thôi.

Thy Dung giật mình. Ngơ ngác nhìn ra hướng cửa. Tay vô thức đưa lên quệt dòng lệ trên khóe mắt.

_Thy Dung. Có có trong phòng không ?

Cảm nhận được bầu không khí khác thường. Trác Phi Dương xô mạnh cửa, bước vào.

Thấy Thy Dung đứng một chỗ gần chiếc bàn gỗ. Lệ vương trên má chưa khô. Thần trí hỗn loạn. Hấn hoảng sợ bước lại gần, quan tâm hỏi:

_Vết thương lại tái phát sao ? Có cần tôi gọi điện cho cô không ?

Thy Dung trốn tránh ánh mắt nhìn của Trác Phi Dương. Hai tay đan cài vào nhau. Thy Dung lí nhí nói:

_Chủ...chủ tịch...Tôi nghĩ là chúng ta....

Lời nói tắc nghẹn trong cổ họng. Nước mắt vừa mới ngưng lại tuôn trào. Thy Dung muốn nói là cả hai nên kết thúc ở đây đi. Nhưng làm thế nào cũng không thể thốt nổi một câu. Hận cũng được, mà yêu cũng được. Thy Dung không bao giờ muốn mất Trác Phi Dương. Không bao giờ muốn rời xa hẳn.

Lòng Thy Dung quặn thắt. Đau đớn như bị ai đang cào, ai đang xé.

_Cô muốn nói gì ? – Trác Phi Dương run giọng, hỏi lại Thy Dung. Hấn linh cảm những điều Thy Dung sắp nói ra là những điều cực kì tàn nhẫn. Là những điều hấn không muốn nghe nhất.

_Tôi....

Thy Dung cắn chặt môi. Nước mắt lặng lẽ rơi. Rơi càng lúc càng nhiều. Kể từ khi nhận ra mình yêu sâu đậm Trác Phi Dương. Không thể sống thiếu hấn. Thy Dung đã biến thành một cô gái đa sầu đa cảm, hay khóc, hay dỗi hay hờn, giống hệt một đứa trẻ con. Có lẽ Trác Phi Dương nói đúng, Thy Dung mãi mãi cũng không thể trưởng thành lên được.

_Thôi đừng nói gì nữa – Trác Phi Dương vội ngắt lời Thy Dung. Rất sợ Thy Dung sẽ nói ra điều gì đó tàn nhẫn. Hấn không muốn giấc mơ đẹp đẽ vừa mới có được, lại đột ngột bị kết thúc ngang ở đây – Chúng ta xuống dưới nhà bếp ăn cơm sáng đi. Chắc cô cũng đói rồi.

Trác Phi Dương cầm lấy tay Thy Dung. Siết nhẹ. Hấn muốn truyền hơi ấm và niềm tin cho Thy Dung.

Thy Dung ngược mắt nhìn Trác Phi Dương. Đáy mắt long lanh lệ. Thật lâu cũng không biết nói gì. Mọi ngôn từ đều bay sạch ra khỏi đầu. Thy Dung tham lam muốn giữ lại khoảnh khắc ấm áp và yên bình này. Tham lam không muốn nó biến mất. Muốn không gian và thời gian ngừng cả lại. Muốn mọi thứ quay về đúng chỗ của nó.

Trác Phi Dương nắm tay kéo Thy Dung đi theo mình xuống lầu.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại phía sau. Hành lang dài hun hút. Nền gạch lạnh giá. Bức tường màu trắng sữa. Cầu thang hình xoắn ốc. Thy Dung đi bên cạnh Trác Phi Dương. Bước thấp bước cao. Thy Dung thấy cuộc sống của mình cũng bấp bênh giống như những bậc cầu thang này.

Ông quản gia nho nhã chào cả hai.

Thy Dung gương nở một nụ cười chào lại. Người giúp việc trong nhà đều biết mối quan hệ thân mật giữa Thy Dung và Trác Phi Dương. Họ dự đoán Thy Dung sớm sẽ trở thành bà chủ nhỏ của họ.

Bàn ăn đã được dọn sẵn. Trác Phi Dương kéo ghế cho Thy Dung.

Thy Dung yếu ớt nói một tiếng cảm ơn. Sau đó, run run ngồi xuống. Từ lúc biết được sự thật kia, Thy Dung không dám nhìn lâu vào mắt Trác Phi Dương. Thy Dung luôn lảng tránh ánh mắt của hấn. Có đôi khi vô tình bắt gặp hấn đang chăm chú nhìn mình, Thy Dung lại cụp mắt, đầu hơi cúi xuống.

Trác Phi Dương biết Thy Dung đang trốn tránh mình. Cách cư xử của Thy Dung ngày càng lạnh lùng và xa cách.

Trác Phi Dương gấp thức ăn cho Thy Dung. Hấn dịu dàng bảo:

_Ăn đi.

Thy Dung cầm lấy thìa, bung bát lên. Cúi đầu nhìn con tôm nướng màu vàng thơm trong bát. Thy Dung cười buồn. Đã bao lâu rồi mình không cùng ngồi ăn cơm với Trác Phi Dương ? Trước kia đã thấy hấn quá xa vời, nay thấy hấn còn xa vời hơn nữa. Có lẽ mình và hấn chẳng bao

giờ có được một cái kết tốt đẹp.

_Sao thế ? Thức ăn không phù hợp với khẩu vị sao ?

Trác Phi Dương nhớ trước kia khi đến đây làm khách. Thy Dung đã rất thích ăn tôm nướng. Tại sao hôm nay lại có biểu hiện buồn chán, không muốn ăn ?

Thy Dung lác đầu đáp:

_Không phải. Tôi hôm nay hơi mệt nên không có tâm trạng ăn uống.

Thy Dung biết vì sao Trác Phi Dương lại hỏi mình như thế. Hắn đang nhằm sở thích ăn uống của Hoài Thương với Thy Dung. Bỗng nhiên, Thy Dung thấy ghen tị với Hoài Thương. Thấy em gái thật may mắn khi có cơ hội được dành nguyên trọn vẹn một ngày vui vẻ bên cạnh Trác Phi Dương.

_Sau khi ăn xong. Hôm nay, cô có muốn đi đâu chơi không ?

Đầu Thy Dung cúi thật thấp. Thy Dung buồn khổ nói:

_Tôi không muốn đi đâu chơi cả. Ăn xong, tôi xin phép chủ tịch cho tôi về nhà.

_Cách – Ly rượu bị Trác Phi Dương đặt mạnh xuống mặt bàn kính.

Thy Dung giật mình, ngược mắt nhìn Trác Phi Dương.

_Ăn xong, cô muốn về nhà ? – Trác Phi Dương cay đắng. Muốn xác nhận lại câu nói lúc nãy của Thy Dung.

Thy Dung nghiêng đầu, quay sang một hướng khác. Tầm mắt mông lung nhìn ra ngoài khu vườn. Thy Dung không dám trực tiếp trả lời câu hỏi của Trác Phi Dương. Thy Dung sợ, sợ mình sẽ tan biến thành khói mất.

_Tôi hôm qua cô đến tìm tôi, vì có chuyện quan trọng muốn nói ?

Trác Phi Dương đau khổ. Hắn không muốn nhắc lại chuyện này. Cũng không muốn khơi lại nỗi đau như xát muối vào lòng. Nhưng hắn không thể không nói. Hắn đã chán là một kẻ hèn nhát, lúc nào cũng chạy trốn tình yêu lắm rồi. Nếu Thy Dung thật sự muốn kết thúc với hắn. Vậy thì, dù bị ngàn mũi kim đâm xuyên vào tim, dù có thống khổ, có đau đớn nhiều như thế nào. Hắn cũng chấp nhận. Người mà hắn thua là Bách Khải Văn. Không phải là một ai khác.

Thy Dung bóp chặt đôi đũa trong lòng bàn tay. Năm ngón tay mảnh khảnh nổi gân xanh. Thy Dung vừa cười vừa khóc, hỏi Trác Phi Dương:

_Chủ tịch. Tôi có một yêu cầu thế này ? Không biết chủ tịch có thể làm cho tôi được không ?

_Cô nói đi – Giọng Trác Phi Dương trầm xuống. Hắn đang cố nén tất cả nỗi đau và buồn phiền vào tận sâu trong đáy lòng. Nếu có đau khổ, hẳn để một mình hắn gánh chịu. Hắn không muốn Thy Dung phải khóc và buồn khổ vì hắn thêm nữa.

_Chủ tịch. Anh có tình cảm với tôi không, dù chỉ là một chút thôi ?

Thy Dung run rẩy lắng chờ nghe câu trả lời của Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương sững sốt. Hắn tưởng Thy Dung sẽ yêu cầu là một chuyện gì đó. Không ngờ Thy Dung lại đột ngột hỏi hắn có tình cảm với mình không.

Trác Phi Dương bối rối vuốt tóc. Buổi tối hôm qua, nếu Thy Dung không say ngủ, đã nghe được lời tỏ tình rất chân thành của hắn. Đã xác định được tình cảm của mình, Trác Phi Dương không muốn trốn tránh nữa.

_Tôi thật sự rất thích cô. Tôi nghĩ là tôi đã phải lòng cô.

Thy Dung dịu dàng nở một nụ cười. Nước mắt tí tách rơi xuống mặt bàn gỗ.

_Chủ tịch. Nếu tôi mạo phạm chủ động cầu hôn chủ tịch, liệu chủ tịch có đồng ý không ?

_Cách – Đôi đũa gỗ gãy nát trong tay Trác Phi Dương.

Hắn nhìn Thy Dung không chớp. Choáng váng không dám tin vào tai mình.

_Cô...cô nói rằng.....

Nhìn phản ứng quá khích của Trác Phi Dương. Thy Dung run run siết chặt nắm tay. Đau khổ nói tiếp:

_Đúng. Tôi là đang cầu hôn chủ tịch. Không biết chủ tịch có đồng ý không ?

_ Hoàng Thy Dung. Cô.....

Trác Phi Dương nghẹn lời. Trán trời nhìn Thy Dung. Hắn không thể tưởng tượng cũng sẽ có một ngày có một cô gái chủ động cầu hôn hắn. Chuyện này mà đồn thổi ra ngoài. Chắc chắn hắn sẽ bị người ta cười thối mũi.

_ Hoàng Thy Dung. Cô đùa hơi quá rồi đấy – Trác Phi Dương vừa bực mình vừa buồn cười, quát Thy Dung – Chuyện gì cũng có mức độ của nó. Cô đừng đi quá giới hạn.

_Vậy là chủ tịch không tin tôi thật lòng muốn cầu hôn chủ tịch ?

Thy Dung không khỏi cười khỏ. Một nụ cười chua chát nở trên môi.

“Trác Phi Dương nói cũng đúng. Trên đời này chỉ có con trai cầu hôn con gái. Có bao giờ con gái chủ động cầu hôn con trai đâu. Huống chi một kẻ cao ngạo như Trác Phi Dương làm sao có thể chịu đựng được việc này.”

Thy Dung cúi đầu, đau khổ nhìn mười đầu ngón tay đang đan xen vào nhau của mình.

“Minh là đang trả thù hắn đúng không ? Đúng ! Chỉ vì mình muốn trả thù hắn nên mình mới tìm cách hạ nhục hắn, trêu đùa hắn.”

Thy Dung chỉ là đang lừa dối chính mình. Thy Dung hiểu rõ hơn ai hết. Thy Dung dù có thể tự dẫn vật, dày vò chính bản thân mình. Cũng không bao giờ có thể gây bất cứ một tổn thương gì đối với Trác Phi Dương. Tình yêu Thy Dung dành cho Trác Phi Dương lớn hơn lòng hận thù.

Trác Phi Dương uống cạn ly rượu. Thái độ của Thy Dung càng ngày càng kì lạ. Dường như Thy Dung đang che giấu một bí mật gì đó có quan hệ rất hệ trọng đến tương lai và hạnh phúc của hắn sau này. Bí mật đó là gì ? Hắn rất muốn biết. Muốn Thy Dung nói thật cho hắn biết. Hắn không muốn Thy Dung cứ che giấu hắn mãi.

_ Thy Dung...

Trác Phi Dương mệt mỏi gọi tên Thy Dung. Thấy Thy Dung cúi đầu không dám nhìn vào mắt mình. Hắn không đành lòng thấy Thy Dung khổ sở như thế.

Thy Dung hít một hơi thật sâu, thở ra. Thực hiện hơn mười lần. Đến khi nỗi đau trong lòng lắng dịu bớt lại. Thy Dung ngẩng đầu lên nhìn Trác Phi Dương. Trên môi Thy Dung gượng nở một nụ cười. Đôi mắt đỏ hoe vì khóc nhiều.

_Chủ tịch. Anh hãy quên những gì mà tôi vừa mới nói đi. Tôi chỉ là hơi ướm thử chủ tịch thôi.

Bỗng dưng, Trác Phi Dương thấy tức giận. Hắn rất ghét việc Thy Dung ở bên cạnh hắn nhưng lại nghĩ về một người con trai khác.

_ Hoàng Thy Dung. Cô muốn lấy tôi là làm vật thí nghiệm để thực hành với Bách Khải Văn ?

Thy Dung kinh ngạc, mở to mắt nhìn Trác Phi Dương. Không hiểu hắn nói như vậy là có ý gì.

_Cô thật tàn nhẫn. Cô biết tôi có tình cảm với cô. Thế mà hết lần này đến lần khác, cô mang tôi ra để trêu đùa.

Trác Phi Dương cười nhạt. Đôi mắt hắn trở nên lạnh lẽo.

_Cô muốn kết hôn chứ gì ? Được thôi, ngay sáng hôm nay chúng ta sẽ đi đăng kí kết hôn.

Thy Dung ngồi chết lặng trên ghế. Bàn thần cả người. Nước mắt lại tuôn ra như mưa.

Kết hôn là việc vui sướng và hạnh phúc nhất của một con người. Hạnh phúc và niềm vui chỉ có được khi hai người đến với nhau bằng tình cảm chân thật. Kết hôn mà không có tình yêu, chỉ có thù hận và chán ghét lẫn nhau, liệu có được hạnh phúc ?

Không ! Thy Dung không muốn thế ! Thà rằng suốt đời không có được Trác Phi Dương. Nhưng còn trông thấy được nụ cười vui vẻ trên môi hắn còn hơn giết chết nhau trong nắm mồ hôn nhân không có tình yêu.

_Chủ tịch...tôi....

_Cô đừng nói nữa – Trác Phi Dương ngắt lời Thy Dung – Cô không cần phải nói gì cả. Tôi đã quyết định rồi, sáng nay chúng ta sẽ đi đăng kí kết hôn. Sau khi đăng kí kết hôn xong, cô muốn chúng ta tổ chức lễ cưới ngay cũng được, hay lùi lại sau cũng không sao.

_Chủ tịch...tôi.....

Thy Dung có cảm giác mình đã chết rồi. Cơ thể như bị xé nát ra thành từng mảnh. Tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này ?

Trác Phi Dương không kiên nhẫn, cắt ngang lời Thy Dung thêm một lần nữa.

_Hoàng Thy Dung. Tôi đã từng nói với cô, trên đời này tôi ghét nhất bị người khác phản bội, đùa giỡn sau lưng tôi. Cô vì không tôn trọng lời tôi nói. Mọi hậu quả là do cô tự gánh chịu lấy. Cô đừng nghĩ đến việc bỏ trốn. Vì dù cô có trốn đến tận chân trời góc bể tôi cũng sẽ tìm được cô. Tôi muốn lấy cô làm vợ. Mặc kệ là cô có muốn hay không, cũng không lay chuyển được quyết định của tôi.

Đất dưới chân Thy Dung sụp đổ. Bóng tối một lần nữa lại tràn ngập trong tâm trí. Nước mắt khiến tâm nhìn trở nên mờ ảo. Thy Dung đang chìm vào trong bóng tối của chính mình.

Ăn xong bữa cơm sáng. Bất chấp việc Thy Dung có tình nguyện kết hôn với mình hay không, Trác Phi Dương lái xe đưa Thy Dung đến Trụ sở đăng ký kết hôn của thành phố.

Trên đường đi, không ai bảo ai câu nào. Mỗi người đều có những suy nghĩ riêng.

Thy Dung mệt mỏi ngồi dựa ra sau ghế, nghiêng đầu, nhìn quang cảnh bên đường qua khung cửa kính xe ô tô.

Trác Phi Dương tập trung vào lái xe. Mắt nhìn về phía trước. Suy nghĩ trong đầu rối rắm. Cuộc sống của hắn không có lúc nào đơn giản. Trong chuyện tình cảm, hắn lúc nào cũng không gặp may. Đường như hắn luôn là kẻ đến sau. Là kẻ thứ ba xen vào tình yêu của người khác. Có một điều Trác Phi Dương không hề biết. Lần này hắn không hề xen vào tình yêu giữa Bách Khải Văn và Thy Dung. Ngay từ ban đầu, người mà Thy Dung yêu là Trác Phi Dương, không phải là Bách Khải Văn. Đối với Bách Khải Văn, Thy Dung chỉ có thích chứ không có yêu. Có thể thích rất nhiều người, nhưng chỉ yêu duy nhất được một người.

Trác Phi Dương nhìn hình ảnh của Thy Dung trong gương xe. Trác Phi Dương có rất nhiều điều muốn nói với Thy Dung. Nhưng những lời nói ấy nghẹn ứ trong cổ họng. Dù hắn cố gắng thế nào cũng không thể thốt nổi một câu. Mỗi lần mở miệng ra nói. Hắn và Thy Dung chỉ làm tổn thương nhau thêm. Hiểu lầm nổi tiếp hiểu lầm. Nổi đau nổi tiếp nổi đau.

Đến Trụ sở đăng ký kết hôn, Trác Phi Dương lái xe vào trong bãi đỗ xe.

Hắn mở cửa bước xuống.

Thy Dung giật mình. Không ngờ lại đến mau như thế. Thy Dung đã muốn trốn tránh. Muốn tìm cách trì hoãn lại chuyện này. Nhưng xem ra, đã không còn kịp nữa rồi. Chính Thy Dung là người khơi mào ra trước. Thy Dung phải chịu trách nhiệm với những gì mà mình đã nói.

Tò tình trước cũng là Thy Dung. Cầu hôn Trác Phi Dương trước cũng là Thy Dung. Có vẻ trong cuộc tình này, Thy Dung luôn là người chủ động. Còn Trác Phi Dương là người thụ động. Thy Dung tự hỏi, nếu mình không chủ động trong mọi chuyện, liệu mình và hắn có bao giờ đến được với nhau không. Câu trả lời luôn luôn là không !

Thy Dung hít một hơi thật sâu. Vươn tay cầm lấy núm cửa. Khẽ đẩy mạnh một cái. Chân thò ra bên ngoài. Thy Dung bước hẳn xuống.

Trác Phi Dương đứng chờ Thy Dung trước cửa xe. Thy Dung ngược mắt nhìn Trác Phi Dương. Cả hai bối rối nhìn nhau. Tình trong như đã, mặt ngoài còn e. Cả hai đều biết mình yêu sâu đậm đối phương, nhưng bên ngoài lại đối xử xa cách và lạnh nhạt, coi nhau như kẻ thù.

_Vào thôi.

Trác Phi Dương nhìn Thy Dung. Hiện giờ hắn rất nẫu thuẫn. Hắn không biết mình kiên quyết muốn kết hôn với Thy Dung bằng được vì Thy Dung chọc giận hắn. Hay là, hắn thật lòng muốn thế. Tuy nhiên, nếu đối tượng kết hôn với hắn là Thy Dung. Hắn không có một chút phản cảm và chán ghét nào. Ngược lại, hắn rất chờ mong điều đó. Phải chăng đây là việc hắn muốn làm từ lâu. Hôm nay nhờ Thy Dung, hắn mới có dũng khí đối diện với ước muốn của mình ?

Thy Dung cúi đầu. Nếu đã đến tận đây rồi, cô muốn chạy trốn cũng không còn kịp nữa. Thy Dung thở dài. Chân dậm bước đi.

Cả hai đi sóng đôi với nhau. Tay Thy Dung hết nắm rồi lại thả. Thy Dung muốn nắm tay Trác Phi Dương. Muốn cùng hắn nắm tay đi vào trong Trụ sở kết hôn như một đôi thật sự. Không phải là hai kẻ chán ghét nhau, ép phải ở bên cạnh nhau.

Trác Phi Dương cũng có tâm trạng giống như Thy Dung. Cả hai đều có chung một cảm xúc. Nhưng lại cố trốn tránh điều đó.

Trong Trụ sở có rất nhiều người. Tiếng nói chuyện. Tiếng cười. Tiếng cười đùa nhau. Tất cả đều tạo nên một bản giao hưởng vui tươi. Đây là Trụ sở đăng ký kết hôn. Là nơi tạo nên nhiều cuộc hôn nhân hạnh phúc. Cũng là nơi tạo nên nhiều bi kịch không thể cứu vãn.

Thy Dung liếc mắt nhìn Trác Phi Dương. Tự hỏi, không biết mình và hắn có đang phạm phải sai lầm không ? Mình yêu hắn, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, không chia lìa. Còn hắn, hắn có suy nghĩ giống như mình không ?

Trác Phi Dương và Thy Dung đi hẳn vào trong. Tiến đến một chiếc bàn gỗ. Trác Phi Dương ra hiệu cho Thy Dung ngồi xuống chờ.

Thy Dung ngoảnh làm theo. Không nói một câu gì cả.

Thủ tục đăng ký kết hôn cũng khá đơn giản. Chỉ cần có giấy CMND. Có người làm chứng. Hai người đã trở thành vợ chồng. Vì quá dễ dàng như thế, có nhiều cuộc hôn nhân chóng vánh, kết hôn trong mấy ngày, rồi lại đưa nhau ra tòa li dị.

Thy Dung cúi đầu, không dám nhìn một ai. Mười ngón tay đan xen vào nhau. Lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi. Hồi hộp và lo lắng đang điều khiển suy nghĩ của Thy Dung.

Đúng vào lúc tâm trạng của Thy Dung rối bời nhất. Điện thoại của Thy Dung đổ chuông.

Thy Dung giật mình. Carefully quan sát Trác Phi Dương. Thấy hắn đang cau mày, chăm chú điền thông tin vào một tờ giấy khổ A4 chi chít chữ. Thy Dung run run thò tay vào trong túi áo khoác. Cầm điện thoại di động trên tay.

Mờ mờ nhìn màn hình điện thoại nhấp nháy tên của Bách Khải Văn. Thy Dung giật mình kinh sợ. Không hiểu Bách Khải Văn gọi điện cho mình đúng vào lúc nào làm gì.

Nhận hay là không nhận cuộc gọi? Thy Dung nuốt nước bọt. Cổ họng khô khốc. Tay siết chặt điện thoại di động. Hít vào rồi lại thở ra. Làm như thế gần chục lần. Cuối cùng lấy hết can đảm và dũng khí. Thy Dung áp điện thoại vào tai. Người nhòm đứng dậy. Chân chậm chạp tiến ra ngoài hành lang. Thy Dung không muốn Trác Phi Dương nghe thấy mình nói chuyện điện thoại với Bách Khải Văn.

_ Thy Dung. Em có điều gì cần nói và giải thích với anh không?

Thy Dung nghe thấy giọng nói hơi khàn của Bách Khải Văn trong điện thoại.

Thy Dung mở cánh cửa kính. Chân bước hẳn ra ngoài hành lang.

_ Anh Văn. Anh nói gì em không hiểu?

Thy Dung mặt mũi nhăn nhó. Đầu đau như búa bổ.

_ Em đến Trụ sở đăng ký kết hôn với Trác Phi Dương. Em lại nói là em không có gì để giải thích với anh?

Thy Dung đứng đông cứng một chỗ. Cơ thể khẽ rung mình một cái.

_ Anh Văn. Anh theo dõi em? – Thy Dung tức giận. Cao giọng quát hỏi Bách Khải Văn.

_ Anh không theo dõi em. Anh chỉ là đi theo em – Bách Khải Văn chỉnh sửa lời kết tội của Thy Dung.

_ Điều đó thì có khác gì nhau? – Thy Dung không làm sao kìm nén được giận dữ - Em xin anh. Xin anh hãy để cho em yên. Em không muốn nói gì vào lúc này cả.

_ Em không nói cũng không được. Anh không cho phép em kết hôn với Trác Phi Dương. Hắn thì có gì tốt hơn anh. Em không biết là anh cũng yêu em sao?

Trên hành lang, một người đàn ông toàn thân vận đồ màu trắng. Đang từng bước tiến lại gần chỗ Thy Dung đang đứng.

Thy Dung đứng quay lưng lại với Bách Khải Văn, nên không biết là hắn cũng đang có mặt ở đây.

_ Bách Khải Văn. Em xin anh. Xin anh đừng nói nữa.

Thy Dung bật khóc. Nước mắt tuôn ra như mưa.

_ Thy Dung. Em tuyệt tình với anh như vậy thật sao? Anh là người đến trước. Tại sao em vẫn chọn Trác Phi Dương thay vì chọn anh? Em thề rằng đi đăng ký kết hôn với Trác Phi Dương trong thâm lặng, cũng không nói trước với anh một tiếng, không hỏi anh có muốn em làm thế không, cũng không thèm để ý đến cảm giác của anh? Đối với em, anh là gì, xếp ở vị trí thứ mấy? Chẳng lẽ trong lòng em, anh không có một chút phân lượng nào?

Bách Khải Văn càng nói càng oán hận Thy Dung vô tình. Bây giờ không phải là cảm giác thắng hay thua nữa. Hắn không thèm để ý đến điều ấy. Hắn muốn Thy Dung yêu hắn, trao trái tim cho hắn. Hắn đã quá chán ngán với những cuộc đi chinh phục những cô gái khác rồi. Có được thân xác của họ thì sao? Tất cả bọn họ cũng đâu có ai thật lòng yêu hắn? Điều hắn cần ngay lúc này là được ôm Thy Dung trong vòng tay, nghe Thy Dung thổ lộ lời tỏ tình giống như những đôi tình nhân khác. Trước kia, hắn coi thường điều này. Hắn cho rằng đây là một điều hết sức buồn cười và trẻ con. Nhưng hiện tại hắn cần điều đó, cần đến bức thiết.

Thy Dung bịt chặt miệng. Nước mắt thấm ướt qua kẽ ngón tay. Thân hình lão đảo sắp ngã. Đứng dựa vào bờ tường. Thy Dung trượt dần xuống đất.

Bách Khải Văn tiến tới. Đứng sau lưng Thy Dung. Hắn nhẹ giọng hỏi:

_ Hoàng Thy Dung. Nếu có thêm một lựa chọn nữa, em sẽ lựa chọn anh chứ?

Thy Dung ra sức siết chặt điện thoại trong tay. Trả lời trong nước mắt:

_ Bách Khải Văn. Em xin lỗi. Em không thể lựa chọn anh. Cũng không có quyền làm điều đó. Em không xứng với anh. Anh hãy quên em đi. Hãy coi thời gian vui vẻ mà hai chúng ta đã có với nhau là một kỉ niệm giữa hai người bạn tốt. Anh hãy làm thế vì em. Em xin anh.

Bách Khải Văn âu yếm nhìn thân hình không ngừng run rẩy của Thy Dung. Hắn nghe thấy rất rõ ràng tiếng khóc nức của Thy Dung trong điện thoại di động.

_ Em thừa hiểu là anh không thể làm được điều đó. Nếu anh không có tình cảm với em, anh sẽ quên em ngay, cũng không muốn em phải lựa chọn giữa anh và Trác Phi Dương. Nhưng tất cả đã đi quá xa. Anh đã thích em. Thích rất nhiều. Em đã khiến anh rung động. Dần dần anh đã chuyển tình cảm từ thích sang yêu. Em nói thử xem. Anh có thể chấp nhận đề người mà anh yêu kết hôn với một người đàn ông khác được không ? Anh đã từng nói với em thứ mà anh muốn có được, anh sẽ làm đủ mọi cách để có bằng được thứ đó. Anh mặc kệ là em có chấp nhận tình cảm của anh hay không ? Anh cũng thể để em kết hôn với Trác Phi Dương.

Thy Dung gần buông rơi điện thoại. Tiếng nức trong cổ họng khiến Thy Dung nghẹt thở. Thy Dung không muốn ai đau khổ vì mình. Cũng không muốn có lỗi với bất kì một ai.

Bách Khải Văn cúp máy. Đút điện thoại vào túi áo khoác.

Khom người. Bách Khải Văn nhẹ kéo Thy Dung đứng dậy. Ngay lập tức ôm chặt Thy Dung vào lòng.

Thy Dung bàng hoàng cả người. Chiếc điện thoại di động rơi xuống đất. Khi đứng thọt lồm trong vòng tay ấm áp của Bách Khải Văn, ngửi được mùi nước hoa quen thuộc, nghe thấy tiếng nói của Bách Khải Văn. Thy Dung biết người đang ôm mình vào lòng là ai.

Thy Dung sợ hãi, rất sợ hãi. Bách Khải Văn đã tìm đến tận đây. Nếu để Trác Phi Dương biết được. Nếu để hắn trông thấy cảnh này. Mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn được nữa.

Thy Dung đau khổ rơi lệ. Thy Dung đã quá mệt mỏi rồi. Tình yêu và thù hận luôn đan xen, hòa lẫn vào nhau. Có nhiều lúc, Thy Dung muốn trốn chạy sự thật. Có nhiều lúc lại thấy bất lực không thể trốn tránh. Để rồi, lại làm khổ chính bản thân mình.

_ Thy Dung. Theo anh về nhà. Chúng ta có nhiều chuyện cần phải nói với nhau.

_ Bách Khải Văn – Thy Dung nghẹn ngào khóc – Buông em ra đi. Em xin anh.

_ Không được – Bách Khải Văn ôm Thy Dung chặt hơn – Anh sẽ không bao giờ buông tay em ra nữa. Anh muốn có được em.

_ Bách Khải Văn. Em xin anh. Em thể đến với anh được. Em biết là em có lỗi với anh rất nhiều. Nhưng người mà em yêu là Trác Phi Dương.

Thy Dung nhắm chặt mắt lại. Để cho nước mắt lặng lẽ rơi. Mặc dù biết nói ra những câu tuyệt tình và tàn nhẫn này sẽ khiến cho Bách Khải Văn buồn lòng. Nhưng còn hơn để cho hắn hy vọng rồi lại thất vọng. Thy Dung không muốn gây thêm bất cứ hiểu lầm và lỗi lầm nào nữa. Mọi chuyện nên chấm dứt tại đây.

Trong một thoáng, cả người Bách Khải Văn đều cứng nhắc. Khuôn mặt hần hần lên những nét nhìn dữ tợn. Nhưng rất nhanh sau đó, hắn bình thản hỏi Thy Dung:

_ Em nói rằng em yêu Trác Phi Dương ?

Thy Dung chưa xót gật đầu.

_ Vâng.

Bách Khải Văn cười nhạt:

_ Em vẫn cương quyết muốn kết hôn với Trác Phi Dương bằng được ?

Thy Dung cắn chặt môi. Run run trả lời:

_ Vâng.

Bách Khải Văn thô bạo buông Thy Dung ra. Đẩy Thy Dung đứng sát vào bờ tường. Hắn nghiêng răng nói:

_ Cô càng như thế này, tôi càng muốn có cô bằng được. Tôi tưởng có thể dùng lời nói ôn hòa, cho cô thời gian chấp nhận tôi. Nhưng xem ra tôi đã nhầm. Cô ương bướng và không biết điều hơn tôi tưởng. Nếu đã thế, cô đừng trách tôi cư xử thô lỗ đối với cô.

Bách Khải Văn dùng hai ngón tay nâng cằm Thy Dung lên. Đầu hắn cúi thấp.

Thy Dung hốt hoảng, mắt mở to nhìn Bách Khải Văn.

_ Anh...anh muốn làm gì ?

Bách Khải Văn nhếch mép, cười lạnh:

_Làm việc tôi nên làm từ lâu.

Cầm Thy Dung bị chế trụ. Thy Dung cố giãy dụa cũng không thể chạy thoát. Đầu Bách Khải Văn cúi càng lúc càng thấp. Mối Thy Dung nhanh chóng bị chiếm hữu.

Thy Dung giật mình kinh hãi. Hai tay cố đẩy Bách Khải Văn ra. Bình thường khi vẫn còn khỏe mạnh, Thy Dung đã không phải là đối thủ của hắn. Nói gì đến hiện tại, đang bị ốm yếu, tinh thần hoảng loạn.

Trác Phi Dương sau khi ghi xong tờ giấy. Quay xuống, định bảo Thy Dung ghi nốt tờ giấy còn lại. Hắn hoảng hốt khi không thấy Thy Dung đâu. Vội đứng lên, đi tìm Thy Dung.

Tìm Thy Dung khắp trong phòng đăng kí kết hôn không thấy. Nghĩ Thy Dung vì không muốn kết hôn với mình, đã nhân lúc mình tập trung điền thông tin vào tờ giấy kết hôn để bỏ trốn. Hắn vừa đau đớn vì bị phản bội và lừa dối, vừa lo lắng cho sức khỏe của Thy Dung.

Trác Phi Dương thần thờ mở cửa kính, tiến ra hành lang của Trụ sở đăng kí kết hôn. Mặc dù trái tim hắn bị tổn thương. Mặc dù hắn đau khổ muốn chết. Hắn vẫn lo lắng cho Thy Dung không thôi. Không thể tìm thấy Thy Dung. Trác Phi Dương đứng trên hành lang. Mở điện thoại di động gọi cho Thy Dung.

Trác Phi Dương áp điện thoại vào tai. Tay siết thật chặt. Đôi mắt đục ngầu. Nhịp đập trong trái tim hắn thật chậm. Bóng tối đang bủa vây lấy hắn.

Trác Phi Dương gọi một lần. Nghe thấy điện thoại đổ chuông. Nhưng Thy Dung không bắt máy.

“Cô ấy đang trốn tránh mình.” Trác Phi Dương buồn khổ nghĩ.

Trác Phi Dương cúp máy. Định không gọi cho Thy Dung nữa. Nhưng vì nghĩ đến sức khỏe không tốt của Thy Dung, hắn lại gọi thêm một lần nữa. Hắn gọi cho Thy Dung chỉ muốn hỏi Thy Dung đang ở đâu, có khỏe không thôi. Hắn sẽ không ép Thy Dung kết hôn với hắn nữa.

Điện thoại lại đổ chuông. Lần này, Trác Phi Dương nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Thy Dung rất gần chỗ hắn đang đứng.

Trác Phi Dương từ từ xoay người. Nhìn theo hướng tiếng chuông điện thoại.

Bất gặp hình ảnh hôn nhau của Bách Khải Văn và Thy Dung. Trác Phi Dương hóa đá. Vết thương trong lòng hắn càng lúc càng rách toạc thêm ra. Tại sao Thy Dung có thể đối xử tàn nhẫn với hắn như thế ? Dù không muốn kết hôn với hắn, cũng không nên dùng cách này để trả thù hắn.

Trác Phi Dương buông thông tay, chiếc điện thoại trượt từ mang tai xuống dưới đất. Thêm một lần nữa, hắn lại nhìn thấy hình ảnh không nên nhìn. Để rồi lại đau đớn thêm.

Trác Phi Dương không hiểu Thy Dung đã khổ sở như thế nào. Dùng hết sức lực, Thy Dung cũng không thể thoát khỏi vòng tay và nụ hôn của Bách Khải Văn. Nụ hôn cưỡng ép không có một chút cảm giác của thích thú, chỉ có cảm giác chán ghét và thống hận sự bất lực của chính bản thân mình.

Thy Dung không còn muốn tiếp tục chịu đựng thêm nữa. Thy Dung cắn mạnh vào môi Bách Khải Văn.

Vì quá đau, hắn đành phải buông Thy Dung ra. Tuy nhiên, những thứ mà hắn muốn Trác Phi Dương nhìn thấy, hắn đã đạt được mục đích rồi. Nếu là một người đàn ông biết tự trọng, hiểu thế nào là ghen tuông và bị phản bội, Trác Phi Dương sẽ không còn tiếp tục muốn kết hôn với Thy Dung nữa.

Thy Dung ra sức dùng mu bàn tay chùi mép. Muốn tẩy xóa sạch nụ hôn của Bách Khải Văn để lại trên môi mình.

Cuộc điện thoại vẫn chưa kết thúc. Điện thoại vẫn tiếp tục đổ chuông.

Như có một linh tính chẳng lành. Thy Dung run rẩy nhìn về hướng đối diện. Khi bất gặp ánh mắt ai oán và đau khổ của Trác Phi Dương. Thy Dung có cảm giác mình đã phạm phải một tội lỗi tày trời. Có cảm giác trái tim mình bị đục khoét một lỗ thủng thật lớn. Băng giá đang làm đông cứng tất cả các mạch máu trong cơ thể.

“Trác Phi Dương đã nhìn thấy hết. Hắn đã thấy hết cả rồi.” Thy Dung thì thào, lắp bắp trong miệng như một người điên. Thy Dung cắn chặt môi đến trắng bệch. Sắc mặt tái nhợt.

Từ từ, chậm chạp, Trác Phi Dương xoay người bước đi. Hắn thấy mình thật ngu ngốc. Trách mình là một kẻ khờ dại trong tình yêu. Hai hôm trước, nhìn thấy cảnh ôm ấp của Bách Khải Văn và Thy Dung trong bệnh viện. Hắn nên sớm biết Thy Dung không yêu hắn. Người mà Thy Dung yêu là Bách Khải Văn mới phải. Thy Dung nói thích hắn, muốn ở bên cạnh hắn, chẳng qua chỉ là một trò đùa mà thôi. Tất cả là do hắn tự huỷ hoại chính mình, tự phủ phếp chính mình tin vào những trò lừa dối của Thy Dung. Hậu quả, hắn phải nhận thêm những tổn thương và đau đớn không đáng có.

Thy Dung biết nếu lần này để cho Trác Phi Dương đi, sẽ không bao giờ còn có cơ hội gặp lại hắn nữa.

Hất bỏ tay Bách Khải Văn ra khỏi cổ tay mình. Thy Dung chạy đuổi theo Trác Phi Dương. Vừa chạy đuổi theo, Thy Dung vừa đau khổ gọi:

_Phi Dương...Phi Dương...

Trác Phi Dương vẫn bước đi, đi như chạy. Hắn không dám quay đầu lại nhìn Thy Dung. Hắn sợ, một khi quay đầu lại, sẽ không thể bỏ đi được nữa. Mà hắn thì đã quá đau khổ và tuyệt vọng vì tình yêu rồi.

Bách Khải Văn làm sao có thể để cho Thy Dung chạy đuổi theo Trác Phi Dương. Thy Dung vừa mới chạy đi được mấy bước chân, đã bị hắn ôm chặt lại từ phía sau.

_Buông tay...Buông tay...

Thy Dung tức giận đánh mạnh vào hai cánh tay hắn. Giấy dựa muốn thoát ra.

Bách Khải Văn thờ dài. Hắn hạ thấp giọng:

_Em không nên đuổi theo Trác Phi Dương nữa. Hãy để cho hắn đi đi. Em phải biết gia đình em sẽ không chấp nhận để em đến với hắn đâu. Em không nên tự làm khổ mình.

_Tất cả đều tại anh. Bây giờ thì anh hài lòng rồi chứ ? – Thy Dung cắn phần hét lên. Nước mắt không ngừng chảy.

_Em chỉ để ý đến cảm giác của chính mình. Vậy còn anh thì sao ? – Bách Khải Văn bức mình, quát lại Thy Dung – Em yêu hắn đúng không ? Em muốn ở bên cạnh hắn chứ gì ? Anh cũng yêu em. Cũng muốn có được em. Anh làm thế thì có gì là sai ? Một khi đã yêu ai đó, ai mà chẳng ích kỉ, chẳng muốn vĩnh viễn được ở bên cạnh người mình yêu.

Thy Dung im lặng. Thôi không còn giấy dựa nữa. Cũng không còn sức lực để mà gào thét nữa.

Bách Khải Văn ôm chặt lấy Thy Dung vào lòng. Hắn tự hiểu làm như thế là không đúng. Nhưng nếu không làm như thế. Hắn sẽ thật sự mất đi Thy Dung. Mà hắn thì lại không muốn điều này xảy ra một chút nào.

Mọi người trên lầu hai đều đứng túm tụm lại một chỗ, tò mò và hiếu kì xem diễn biến của câu chuyện. Họ đoán Thy Dung là cô gái được cả hai chàng trai yêu. Thy Dung đến đây để kết hôn với một trong hai chàng trai. Chàng trai còn lại vì ghen tuông đã đến tận đây để dành lại người con gái mà mình yêu. Có người đồng cảm với hành động của Bách Khải Văn. Có người lại trách hắn quá ích kỉ, không biết hy sinh cho hạnh phúc của người mình yêu. Dù đứng theo quan điểm nào, họ cũng thấy tội nghiệp cho cả ba người.

Thy Dung vì quá đau khổ và tuyệt vọng đã ngất xỉu trong vòng tay của Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn hét hoảng sợ hãi, vội vã đưa Thy Dung vào bệnh viện.

Đám đông lại được dịp bàn tán sôi nổi. Đây là chuyện hi hữu nhất xảy ra tại Trụ sở đăng kí kết hôn của thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Trác Phi Dương lái xe đi với một trạng thái bấn loạn. Tinh thần căng thẳng. Nỗi đau của sâu vào tim. Lần này, Thy Dung đã rào kín lại bức tường ngăn cách giữa cả hai. Trác Phi Dương không còn dám tin tưởng vào tình yêu của Thy Dung. Cũng thôi không còn dám hy vọng vào bất cứ điều gì nữa. Mọi thứ đến đây là chấm dứt.

Hắn đau khổ, đau khổ rất nhiều. Đau khổ nhiều đến nỗi hắn muốn tìm đến rượu để quên đi tất cả. Nhưng vẫn còn một chút lý trí tỉnh táo, ngăn cản không cho phép hắn sống buông thả. Hắn không muốn chìm ngập trong men say, không muốn tự hủy hoại chính bản thân mình. Tự nhấm nháp nỗi trong đau trong tình yêu cũng chính là phương thuốc giúp cho hắn tiếp tục sống.

Hai cuộc tình đi qua đời hắn, đều lại một lỗ thủng sâu hoắm trong trái tim. Kí ức sẽ không thể mờ phai. Theo vòng quay của thời gian, càng khắc sâu hơn vào trong trí nhớ. Hắn phải học cách làm quen với cuộc sống cô độc một mình. Hắn đã sống hơn 18 năm như thế. Hắn tin rằng hắn sẽ làm được.

Hắn muốn hận, muốn căm ghét Thy Dung. Nhưng hắn không làm được. Hắn thấy mình không có tư cách để làm điều ấy. Thy Dung có quyền lựa chọn cuộc sống cho mình. Có quyền tìm tình yêu mới cho mình. Hắn không có quyền bắt ép Thy Dung ở bên cạnh hắn, lấy lẩn. Làm như thế, hắn là người có tội. Hắn đã quen là kẻ hy sinh trong tình yêu. Quen là kẻ rút lui trong im lặng, không tranh giành, cũng không dùng thủ đoạn để có được tình yêu. Phải chăng vì hắn sống quá quân tử, nên hắn luôn gặp thất bại trong tình yêu ?

Hắn thừa nhận hắn vô dụng, hắn hèn nhát. Nhưng thà rằng làm như thế, hàng ngày hắn còn được trông thấy nụ cười của người mình yêu. Còn hơn, bắt ép cô ấy ở bên cạnh mình, suốt ngày phải trông thấy cô ấy khóc lóc, héo mòn theo từng ngày. Hắn không đành lòng để điều này xảy ra, cũng không có dũng khí để trở thành một kẻ máu lạnh, tuyệt tình.

Chuông điện thoại reo vang cắt ngang dòng suy nghĩ của Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương thần thờ. Vươn tay cầm lấy chiếc điện thoại đặt trước đầu xe. Bấm nút xanh trên màn hình. Đeo headphone vào tai. Hắn mệt mỏi lên tiếng:

_ Nói đi.

Ông quản gia nghe thấy giọng nói hơi khàn của Trác Phi Dương. Ông kinh ngạc không hiểu lý do vì sao giọng nói của Trác Phi Dương lại không có một chút hào hứng. Chẳng phải sáng hôm nay cậu chủ đưa cô Thy Dung đến Trụ sở của thành phố để đăng kí kết hôn ?

Mặc dù có nhiều thắc mắc muốn hỏi, nhưng biết tính hắn không thích nói nhiều. Ông quản gia nói ngắn gọn:

_ Cậu chủ. Sáng nay, cậu chủ vừa rời khỏi nhà. Có một bưu kiện được gửi cho cậu chủ.

Trác Phi Dương cau mày.

_ Có một bưu kiện được gửi cho cháu ? Chú có biết người gửi cho cháu là ai không ?

_ Chú không biết. Người giao bưu kiện chỉ bảo chú thay mặt cậu chủ kí tên. Còn đâu, anh ta không nói gì cả.

_ Thôi được rồi. Lúc nữa cháu về, cháu sẽ xem.

Nói xong, Trác Phi Dương cúp máy. Lúc này, khi lái xe rời Trụ sở của thành phố. Hắn định lái xe đi đâu đó để giải khuây, muốn xua tan đi bức bối trong người. Nhưng sau khi nhận cuộc gọi của ông quản gia. Vì muốn biết, ai là người đã gửi gói bưu kiện cho mình và gói bưu kiện đó chứa cái gì. Trác Phi Dương quyết định lái xe trở về nhà trước.

Đi xe mất gần 10 phút, Trác Phi Dương về đến nhà. Ông quản gia đích thân ra mở cổng sắt cho hắn. Trác Phi Dương lái xe thẳng vào gara.

Ông quản gia đi theo Trác Phi Dương. Không thấy Thy Dung về cùng. Ông hơi ngạc nhiên, định mở miệng hỏi. Nhưng khi thấy sắc mặt không được vui và lạnh lùng của Trác Phi Dương. Ông lại nhịn xuống mong muốn của mình.

_ Gói bưu kiện đó ở đâu ?

_ Chú đã đặt nó trong phòng riêng của cháu.

Trác Phi Dương đi nhanh lên lầu. Hắn đi như trốn chạy. Hắn hiểu ánh mắt của ông quản gia khi nhìn hắn là gì. Hiểu ông có nhiều thắc mắc muốn hỏi hắn. Nhưng vào lúc này, hắn không muốn nói gì cả. Không muốn ai nhắc đến Thy Dung trước mặt hắn. Mỗi lần nhắc đến Thy Dung, lại khiến nỗi đau âm ỉ trong lòng hắn bùng cháy cao hơn.

Mở cửa phòng riêng. Bước hắn vào trong. Trác Phi Dương đóng mạnh cánh cửa lại. Chậm chậm tiến lại gần giường. Tay cởi áo vét. Vắt lên thành ghế.

Hắn là một con người sạch sẽ. Sống có nguyên tắc. Dù có gặp phải chuyện gì, hắn cũng bình tĩnh đón nhận tất cả. Dường như thói quen này đã ăn sâu vào trong máu. Có muốn thay đổi cũng không thể thay đổi được. Hắn là một kẻ trong nóng ngoài lạnh. Một kẻ tưởng có trái tim bằng đá, có một cái đầu lạnh. Thật ra, càng tiếp xúc lâu với hắn, mới hiểu được rằng, hắn cũng yếu đuối, biết đau đớn và buồn khổ giống như ai.

Trác Phi Dương nhìn thấy gói bưu kiện màu trắng đặt trên mặt bàn gỗ, kê cạnh đầu giường.

Ngồi xuống giường. Luồn tay vào tóc. Cào mái tóc mất trật tự. Thở hắt ra một hơi. Trác Phi Dương cầm lấy gói bưu kiện.

Gói bưu kiện khá nặng. Cứng và dày. Được đựng trong một phong bì thư lớn. Trác Phi Dương lật hai mặt của gói bưu kiện. Không thấy đề tên người gửi, chỉ thấy đề tên người nhận là hắn và ghi số nhà riêng.

Lông mày Trác Phi Dương càng lúc càng nhíu chặt. Hắn ghét nhất việc phải nhận những gói bưu kiện giấu tên theo kiểu nặc danh. Mà những gói bưu kiện kiểu này thường không mang lại điều gì tốt đẹp.

Trác Phi Dương định ném gói bưu kiện vào thùng rác. Nhưng sau khi suy nghĩ kĩ lại. Hắn thấy tốt nhất nên mở gói bưu kiện ra. Sự thật có đôi khi làm cho con người ta đau đớn. Nhưng thử hỏi có mấy ai có thể trốn thoát khỏi nó. Sớm hay muộn cũng phải đối diện với nó. Có muốn chạy trốn, cũng không thể chạy thoát.

Trác Phi Dương cứng rắn, dùng hai ngón tay xé bỏ lớp bao bì bên ngoài. Bên trong phong bì là một xấp ảnh khá gầy.

Trác Phi Dương để phong bì màu trắng bị xé rách một phần nhỏ trên bề mặt xuống nệm. Cảm mùi bức ảnh trong tay phải.

Bức hình đầu tiên chụp cảnh Thy Dung và Bách Khải Văn hôn nhau trong xe ô tô. Tư thế của hai người quá mức thân mật và khêu gợi. Một người khi trông thấy cảnh này cũng phải mặt đỏ tai hồng, trái tim đập như trống trận.

Trác Phi Dương bóp nhàu nát bức ảnh trong tay lúc nào không hay. Mắt hắn vờn lên những tia nhìn giận dữ. Hắn đã cố tìm cách tạm quên đi đau khổ, cố không nhớ đến Thy Dung. Nhưng có người vẫn muốn hắn phải nhớ, không được phép quên. Muốn đục khoét thêm vào nỗi đau trong lòng hắn.

Bức ảnh thứ hai chụp cảnh Thy Dung và Bách Khải Văn hôn nhau trên giường. Trong ảnh Bách Khải Văn chỉ quần đốC một chiếc khăn tắm. Còn chiếc váy của Thy Dung đã bị tụt xuống ngang ngực. Cả hai đắm đuối hôn nhau, hôn đến quên trời quên đất.

Trác Phi Dương hóa đá. Mắt hần tối xầm. Những giọt máu màu đỏ tươi đang rỉ xuống từ vết thương trong trái tim hần.

Hần vẫn biết Thy Dung có quan hệ vượt trên mức bình thường với Bách Khải Văn. Nhưng ngàn vạn lần, hần không dám tưởng tượng Thy Dung và Bách Khải Văn lại có quan hệ thân thiết hơn cả vợ chồng thế này. Những bức ảnh này không phải là ảnh ghép. Chỉ mới nhìn thoáng qua, Trác Phi Dương đã nhận ra. Dưới con mắt tinh tế và sắc bén của hần, không thể dùng vài mảnh khốe và thủ thuật chỉnh sửa ảnh để lừa dối.

Bức ảnh thứ ba, thứ tư và thứ năm đều chụp những cảnh thân mật giữa Bách Khải Văn và Thy Dung.

Một chút hy vọng dành cho tình yêu với Thy Dung đã hoàn toàn tắt ngấm. Trác Phi Dương đã mất hết niềm tin vào tình yêu của Thy Dung. Đã ngừng hy vọng.

Bức ảnh thứ sáu, không chụp cảnh thân mật của Bách Khải Văn và Thy Dung mà chụp cảnh cả gia đình Thy Dung quây quây bên nhau.

Khi xem đến bức ảnh này. Trác Phi Dương đã quên cả thở. Ngồi chết cứng một chỗ. Mắt đắm đắm nhìn nụ cười hạnh phúc trên môi Thư Phàm. Nhìn ánh mắt dịu dàng, tràn đầy tình yêu của Hoàng Tuấn Kiệt dành cho vợ. Nhìn hai đứa trẻ sinh đôi giống hệt nhau đang tạo dáng trước ống kính.

Trác Phi Dương vội vã xem hết bốn tấm hình còn lại. Tấm hình nào cũng chụp cảnh cả gia đình Thy Dung.

Mọi nghi ngờ và thắc mắc của Trác Phi Dương đều đã được làm sáng tỏ. Trước đây hần vẫn luôn tự hỏi, trên đời này thực sự có người giống cả về ngoại hình và tính cách như vậy sao ? Hần cho rằng mình may mắn khi gặp được một cô gái như Thy Dung. Nhưng đến hôm nay, hần mới biết hóa ra ngay từ ban đầu hần đã lừa mờ nhận ra được sự thật không đơn giản như thế. Chỉ vì hần không dám đối diện với sự thật, luôn tự lừa dối chính mình. Để rồi, hôm nay hần mới bề bàng nhận ra hần đã yêu con gái của Thư Phàm.

Trác Phi Dương cay đắng nở một nụ cười. Nụ cười so với khóc còn dễ coi hơn.

Hần đã sai lầm rồi. Tại sao hần có thể yêu con gái của Thư Phàm ? Tại sao hần có thể phạm phải một lỗi lầm to lớn như thế ? Bây giờ, hần biết phải làm gì để sửa chữa lại sai lầm của mình đây ?

Không ! Hần không thể ! Hần đã yêu Thy Dung mất rồi. Yêu sâu đậm. Yêu nhiều đến nỗi, mất đi cô ấy khiến hần đánh mất đi lạc thú vào cuộc đời, cũng không còn niềm tin vào tình yêu.

Hần đã đánh mất hết tất cả rồi. Tương lai chỉ còn lại một màu xám xịt. Hần không thể tha thứ cho chính bản thân mình. Hần là một kẻ có tội. Tội lỗi nói tiếp tội lỗi. Trước kia, yêu Thư Phàm là hần sai. Bây giờ hần yêu con gái của Thư Phàm lại càng sai hơn nữa.

Trác Phi Dương vò đầu bứt tóc, hận không thể đâm một nhát dao vào chính trái tim mình. Kết thúc luôn mạng sống khổ đau của hần.

Trác Phi Dương nhào đến bàn điện thoại. Hần muốn gọi điện cho Thư Phàm. Muốn Thư Phàm nói cho hần biết có đúng Thy Dung là con gái của Thư Phàm không ?

Trác Phi Dương run rẩy buông rơi chiếc điện thoại di động xuống nền gạch men.

“Mình làm gì còn tư cách để gọi điện cho cô ấy nữa. Những bức ảnh này không phải là giả. Mình phải nhìn nhận thẳng vào sự thật. Thy Dung đúng là con gái của Thư Phàm.”

_Trời ạ ! – Tuyệt vọng kêu lên một tiếng. Trác Phi Dương ôm lấy đầu, ngồi phịch xuống mép giường.

Giấc mơ và hy vọng đều tan biến thành mây khói. Bóng tối đang bủa vây lấy Trác Phi Dương.

o-0-o

Cùng vào thời điểm đó, gia đình nhà họ Hoàng cũng nhận được một bưu kiện màu trắng. Tưởng bưu kiện lần này cũng là do tên bắt cóc gửi đến. Người thân trong nhà họ Hoàng lại tập trung trong phòng khách. Ngồi quây quây bên nhau trên ghế sofa.

Bưu kiện cùng màu và kích cỡ với bưu kiện gửi cho Trác Phi Dương. Trên phong bì chỉ ghi tên người nhận và điện chỉ nhà riêng, không có tên của người gửi.

Hoàng Tuấn Kiệt cầm gói bưu kiện trên mặt bàn kính. Run run xé bỏ lớp giấy bao bên ngoài. Lôi gần mười bức ảnh ra khỏi phong bì.

Mọi người có mặt trong phòng nín thở. Mắt tập trung vào sáu bức ảnh trên tay Hoàng Tuấn Kiệt.

Điều khiến Hoàng Tuấn Kiệt kinh ngạc là lần này đối tượng trong bức ảnh không phải là Hoài Thương, mà là Thy Dung. Điều khiến hần còn ngạc nhiên và sợ hãi hơn nữa là đối tượng chụp chung với Thy Dung là Trác Phi Dương.

Thư Phàm gần như vồ lấy sáu bức ảnh trên tay Hoàng Tuấn Kiệt. Càng xem, sắc mặt Thư Phàm càng nhợt nhạt. Đôi mắt mờ lẹ.

Thư Phàm cắn chặt môi. Không dám tin vào mắt mình. Tại sao đứa con gái ngoan ngoãn, ngây thơ trong sáng có thể mù quáng gây ra lỗi lầm lớn như thế này ? Thư Phàm không ngăn cản Thy Dung yêu đương. Nhưng không nên là Trác Phi Dương. Trong số hàng trăm, hàng nghìn, hàng triệu chàng trai tuấn tú, tài năng, có đức độ, là đối tượng cho Thy Dung chọn. Tại sao Thy Dung không chọn, lại đi chọn Trác Phi Dương ?

Không ! Đây không phải là sự thật !

Thư Phàm choáng váng, lao đảo muốn ngã quỵ. Hết biển cổ này đến biển cổ kia dồn dập kéo đến. Thư Phàm không còn chịu đựng hơn được nữa.

Mọi người trong phòng đều lặng người. Ngơ ngác nhìn nhau.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi đông cứng trên ghế. Hắn vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Trác Phi Dương. Vẫn luôn mong Trác Phi Dương tìm được tình yêu của cuộc đời mình. Nhưng hắn không bao giờ nghĩ đến trường hợp con gái hắn và Trác Phi Dương có quan hệ yêu đương.

Thư Phàm khóc ngất trong vòng tay Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt im lặng không nói gì. Vào lúc này, hắn không biết phải nói gì cả. Cú sốc tinh thần quá lớn đã triệt tiêu hết tất cả mọi ngôn từ của hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt dỗ dành Thư Phàm. Khuyên Thư Phàm lên lầu, về phòng riêng nghỉ ngơi. Không thể làm được gì hơn thế. Thư Phàm nghe lời của Hoàng Tuấn Kiệt.

Về đến phòng riêng, Thư Phàm lặng lẽ khóc.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi xuống mép giường. Ôm lấy vợ vào lòng. Hắn dịu dàng bảo:

_ Thư Phàm. Em đừng khóc. Mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết. Anh tin rằng Thy Dung biết nó đang làm gì.

Thư Phàm đau khổ trả lời Hoàng Tuấn Kiệt:

_ Anh nói đi. Em biết phải làm gì bây giờ ? Em không ngăn cản Thy Dung không được phép yêu đương, vẫn mong Trác Phi Dương tìm được hạnh phúc. Nhưng em không thể chấp nhận Thy Dung yêu Trác Phi Dương. Không xét về độ chênh lệch tuổi tác, Trác Phi Dương là một con người từng trải, thâm trầm. Còn Thy Dung lại quá trẻ con. Hơn nữa, gia đình chúng ta và gia đình nhà họ Trác có quan hệ họ hàng. Người đời rồi sẽ nhìn nhận và đánh giá chuyện này như thế nào ? Con bé có vượt qua được mặc cảm và tự ti của mình không ?

Hoàng Tuấn Kiệt chưa xót hỏi:

_ Em muốn ngăn cản không cho phép Thy Dung yêu Trác Phi Dương ?

Thư Phàm nhắm mắt. Lệ lăn dài trên má. Hình ảnh u buồn của Trác Phi Dương lại hiện lên trong tâm trí. Thư Phàm biết mình nợ Trác Phi Dương nhiều lắm. Chẳng những nợ ân tình của hắn, còn nợ công ơn cứu mạng của hắn. Hạnh phúc ngày hôm nay mà Thư Phàm có được cũng là do Trác Phi Dương ban cho. Nếu không có hắn, Thư Phàm đã chết từ lâu rồi. Nếu có thể làm một điều gì đó để bù đắp cho hắn, Thư Phàm cũng nguyện làm bằng được. Càng nghĩ Thư Phàm thấy mình thật ích kỉ, thấy mình chỉ quan tâm đến hạnh phúc của riêng mình, mà quên mất rằng hắn cũng là con người, hắn cũng muốn có được tình yêu và hạnh phúc giống như mình.

Hoàng Tuấn Kiệt có thể hiểu thấu được suy nghĩ rối rắm của Thư Phàm hiện giờ.

_ Chúng ta không thể nóng vội được. Anh nghĩ đầu tiên chúng ta phải hỏi rõ ràng con bé Thy Dung đã. Nếu nó thật lòng yêu Trác Phi Dương. Chúng ta dù có muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được. Em cũng đã biết tính cách ương bướng và cố chấp của nó rồi. Nó có tính cách không khác gì em. Một khi nó đã quyết tâm làm điều gì, nó sẽ làm bằng được.

Thư Phàm dựa đầu vào vai chồng. Nghẹn ngào nói:

_ Tuấn Kiệt. Anh không phản đối chuyện tình cảm của Thy Dung và Trác Phi Dương thật sao ? Em tưởng anh không chấp nhận để Trác Phi Dương có bất cứ liên quan gì đến gia đình chúng ta ?

_ Anh vẫn muốn làm như thế. Nhưng vì hạnh phúc của con gái. Anh bắt buộc phải thay đổi. Chỉ cần Thy Dung và Hoài Thương được hạnh phúc. Anh cần gì phải quan tâm đến ánh mắt của người đời.

Thư Phàm cảm động. Vòng tay ôm chặt lấy Hoàng Tuấn Kiệt.

Mọi chuyện không phải dễ dàng, cũng không dễ để giải quyết. Thư Phàm tin, chỉ cần người thân trong gia đình trên dưới một lòng, mọi khó khăn rồi cũng sẽ qua đi.

Thy Dung tỉnh lại trên giường trong một bệnh viện lớn của thành phố. Bách Khai Văn ngồi bên cạnh mép giường. Khuôn mặt đăm chiêu. Ánh mắt buồn bã. Ép buộc Thy Dung ở bên cạnh mình thế này. Hắn cũng không vui sướng một chút nào. Nhưng không còn lựa chọn nào khác. Nếu không làm như thế, hắn sẽ thật sự mất đi Thy Dung. Hắn không thể sống quân tử giống được như Trác Phi Dương.

Thy Dung mông lung mở mắt. Miệng khẽ rên lên một tiếng.

Bất gặp hình ảnh Bách Khải Văn đang ngồi bên cạnh mình. Thy Dung chớp mắt. Chống tay xuống nệm, muốn nhón ngồi dậy.

Bách Khải Văn vui mừng khi thấy Thy Dung đã tỉnh lại:

_Em thấy trong người thế nào ? Có cần anh gọi bác sĩ đến khám lại cho em không ?

Thy Dung mệt mỏi lắc đầu:

_Không cần. Em đỡ hơn rồi.

Bách Khải Văn đỡ Thy Dung ngồi dậy. Thy Dung lảng tránh ánh mắt nhìn đăm đăm của Bách Khải Văn.

_Thy Dung. Em đừng trốn tránh anh. Anh biết em không muốn chấp nhận chuyện này. Nhưng em có thể cho anh cơ hội sửa sai được không ?

_Anh Văn. Em không trách anh, cũng không có tư cách để hận anh. Có lẽ anh nói đúng, một khi đã yêu, ai cũng có ích kỉ của riêng mình, cũng muốn được ở bên cạnh người mình yêu.

Thy Dung nhắm mắt lại. Hai dòng lệ lặng lẽ lăn dài trên má. Mở mắt ra. Thy Dung buồn khổ nói tiếp:

_Nhưng em cầu xin anh. Anh có thể dừng lại ở đây được không ? Em...em không thể đến với anh được. Nguyên nhân vì sao, thì anh cũng đã biết cả rồi. Người mà em yêu là Trác Phi Dương.

_Thy Dung. Em đừng nói nữa – Bách Khải Văn tức giận, cắt ngang lời nói của Thy Dung – Em cầu xin anh không đeo đuổi em nữa. Nhưng em có thể từ bỏ Trác Phi Dương được không ?

Thy Dung im lặng không đáp. Hai tay siết chặt vào nhau.

_Đấy ! Em thấy không ? Em không hề muốn từ bỏ Trác Phi Dương. Nhưng em lại muốn anh từ bỏ em. Nếu anh chỉ đơn giản thích em, anh sẽ coi em là bạn tốt của anh. Đáng buồn là, anh đã yêu em mất rồi. Từ trước đến nay, anh chưa từng yêu một cô gái nào nhiều như em cả. Yêu em nhiều như thế, anh làm sao có thể dễ dàng từ bỏ em.

Thy Dung cắn chặt môi. Thật lâu cũng không biết phải nói gì.

Thy Dung thừa nhận Bách Khải Văn nói đúng. Cũng biết mình thật ích kỉ. Chỉ biết đến cảm nhận của mình chính, mà không quan tâm đến suy nghĩ của Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn nắm lấy tay Thy Dung. Khẽ siết nhẹ. Hắn ôn tồn bảo:

_Anh sẽ cho em thời gian để chấp nhận anh. Anh không bắt em phải chấp nhận anh ngay. Đổi lại, em không được phép xua đuổi anh nữa. Em phải cho anh cơ hội theo đuổi em. Anh muốn cạnh tranh công bằng với Trác Phi Dương. Trác Phi Dương yêu em. Anh cũng yêu em. Em không thể bên trọng bên khinh. Dù sao anh cũng là người đến với em trước.

Thy Dung mấp máy môi định nói: “Thật ra, em đã thầm thương trộm nhớ Trác Phi Dương từ bé” Nhưng lại nghĩ, nếu nói ra điều này chỉ khiến Bách Khải Văn quyết tâm theo đuổi mình, lại thôi.

Bách Khải Văn và Thy Dung rơi vào im lặng. Bầu không khí ngột ngạt, căng thẳng.

Bách Khải Văn xua tan đi khoảng thời gian trầm lặng của cả hai, bằng cách hỏi:

_Thy Dung. Em có muốn ăn gì không, để anh đi mua ?

Thy Dung lắc đầu, đáp:

_Không. Em không muốn ăn gì cả. Em muốn về nhà.

Thy Dung chống tay xuống nệm. Lăn mò xuống mép giường.

Bách Khải Văn rời khỏi ghế, tiến lại gần Thy Dung. Giúp Thy Dung bước hẳn xuống nền gạch.

Thy Dung rùng mình vì sàn nhà lạnh giá. Bàn tay Bách Khải Văn rất ấm áp. Nhưng Thy Dung đã không còn cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể hắn. Từ lúc hắn dùng thủ đoạn để ngăn cản không cho phép mình kết hôn với Trác Phi Dương. Tình cảm còn sót lại dành cho hắn đã bị thay thế bằng cảm giác mệt mỏi và buồn chán.

_Thy Dung. Anh nghĩ em nên ở lại bệnh viện thêm một thời gian. Ở đây, bác sĩ và y tá sẽ chăm sóc cho em. Về nhà vào lúc này, không tốt cho sức khỏe suy yếu của em.

_Cảm ơn anh. Em biết em không khỏe, nhưng anh yên tâm, mẹ em là một bác sĩ giỏi, mẹ em sẽ biết cách chăm sóc em.

Bách Khải Văn không thể phủ nhận được điều này. Thư Phạm là một bác sĩ tài năng, thường xuyên được tạp chí y học trong nước ca ngợi. Ngay cả tạp chí y học trên thế giới cũng đăng bài viết của Thư Phạm về cách phòng chống và chữa bệnh loãng xương.

Thy Dung đã cương quyết như thế. Không còn cách nào khác. Bách Khải Văn đành phải nhượng bộ.

_Được rồi. Anh sẽ đưa em về nhà.

Thy Dung định từ chối. Không muốn nhận sự giúp đỡ của hắn. Vì hiểu tính cách cố chấp và bá đạo của hắn, càng ngăn cản, hắn lại càng muốn làm bằng được. Thy Dung im lặng, coi như là đồng ý.

Bách Khải Văn nắm nhẹ lấy cánh tay trái của Thy Dung. Dìu Thy Dung ra cửa phòng bệnh.

Đi bên cạnh Bách Khải Văn. Thy Dung thở dài. Thy Dung hiểu Bách Khải Văn thật lòng yêu mình, cũng rất cảm động về tình cảm của hắn dành cho mình. Bất cứ một cô gái nào cũng sẽ rất vui sướng khi được một chàng trai tuấn tú, đẹp trai và tài giỏi như Bách Khải Văn yêu. Nhưng nếu rơi vào trường hợp như Thy Dung, tình yêu của Bách Khải Văn dành cho mình chỉ là một bi kịch, một thảm họa mà thôi. Hắn càng cố chấp, càng dùng thủ đoạn để bắt ép Thy Dung phải ở bên cạnh hắn, chỉ đem lại đau khổ và bất hạnh cho cả ba. Tình yêu không phải là để tranh giành, cũng không phải mang ra để trao đổi mua bán. Nếu có thể mua được tình yêu, thì tình yêu trên đời này không còn có ý nghĩa gì nữa. Con người ta cũng không cần phải sống chết vì yêu.

Bách Khải Văn đưa Thy Dung về. Trên đường đi, không ai bảo ai câu nào.

Thy Dung ngồi dựa lưng ra sau ghế. Tâm trạng nặng nề. Thần kinh căng thẳng.

Tâm trạng của Bách Khải Văn cũng không khá hơn gì Thy Dung. Hắn bồn chồn lo lắng. Thà rằng Thy Dung trách mắng hắn, hắn còn thấy nhẹ nhõm và vui sướng hơn thái độ im lặng của Thy Dung bây giờ.

Về đến gần cổng của nhà họ Hoàng. Bách Khải Văn đậu xe sát vào vỉa hè.

Thy Dung giật mình mở mắt. Thụ động cởi dây an toàn. Yếu ớt nói:

_Cảm ơn anh.

Thy Dung nắm lấy núm cửa. Chuẩn bị bước xuống.

Bách Khải Văn gọi với theo:

_Thy Dung.

Tay cầm núm cửa khựng lại. Thy Dung nghiêng đầu, khó hiểu nhìn Bách Khải Văn:

_Anh có chuyện gì muốn nói với em sao ?

_Thy Dung. Em đang trách anh, đang giận anh, nên muốn tránh mặt anh đúng không ?

Thy Dung cười buồn:

_Bách Khải Văn. Em đã nói rồi. Em không trách anh, cũng không có tư cách hận anh. Nếu có trách, có hận, em nên tự trách và nên tự hận chính bản thân mình. Tất cả đều là do tự chuốc lấy.

_Thy Dung – Bách Khải Văn bắt lực kêu lên – Em đừng nói thế. Em nói như vậy, có khác gì em đang hận, đang căm ghét anh. Mà anh thì lại không muốn em hận và căm ghét anh. Anh không muốn em thay thế tình cảm tốt đẹp em dành cho anh bằng lòng chán ghét và căm hận.

Môi Thy Dung khẽ nhếch lên. Thy Dung không muốn nói, cũng không muốn giải thích với Bách Khải Văn. Mọi chuyện đã xảy ra rồi. Có hối hận cũng không còn kịp nữa. Oán trách số phận cũng có ích gì.

_Anh Văn. Em mệt rồi. Em muốn vào trong nhà nghỉ ngơi. Hẹn gặp anh khi khác.

Thy Dung biết dù mình có muốn trốn tránh hắn cũng không được. Vì thế, mới có hứa hẹn sẽ gặp lại hắn, hy vọng trong thời gian ngắn ngủi, hắn sẽ để cho mình yên.

Nghe được lời hứa hẹn của Thy Dung. Tâm tình của Bách Khải Văn tốt lên. Hắn khẽ gật đầu, nói:

_Ừ. Em đi vào trong nhà đi. Nhớ nghỉ ngơi cho khỏe.

_Vâng. Em cảm ơn đã đưa em về - Thy Dung khách sáo nói câu cảm ơn Bách Khải Văn. Nhẹ đẩy cánh cửa. Chân bước xuống.

Bách Khải Văn lặng lẽ nhìn theo. Hắn muốn ôm Thy Dung vào, đặt một nụ hôn vào má, dịu dàng nói lời tạm biệt và hẹn gặp lại. Nhưng hắn không dám làm thế. Lỗi lầm mà hắn gây ra đối với Thy Dung. Thy Dung vẫn chưa tha thứ cho hắn. Hắn không ngu ngốc đến nỗi lại phạm

thêm một lỗi lầm nào nữa. Hấn cần phải lấy lại được lòng tin của Thy Dung.

Thy Dung tiến đến cánh cổng sắt. Vươn tay bấm chuông cổng.

Một lát sau, Di Lý hấp tấp đi ra cổng. Thấy người bấm chuông cổng là Thy Dung. Bà vui mừng kêu lên:

_Thy Dung. Cháu đã về rồi ?

Thy Dung gương nở một nụ cười:

_Vâng. Cháu đã về rồi đây. Di mở cửa cho cháu đi.

Di Lý nhanh chóng mở cửa cho Thy Dung.

Thy Dung bước đi thẳng. Thy Dung không có dừng khi quay lại nhìn Bách Khải Văn. Sợ chỉ cần quay lại nhìn hấn, Thy Dung sẽ không thể ngăn được dòng nước mắt đang trực trào. Mọi chuyện cần phải kết thúc ở đây, Thy Dung tự nhắc nhở bản thân mình.

Thy Dung cùng Di Lý đi vào trong nhà.

Mọi người trong phòng khách chào đón Thy Dung bằng một thái độ lạ lẫm. Tất cả đều đổ dồn ánh mắt vào Thy Dung, như thể Thy Dung là một vị khách mới tới, hay một con thú vừa mới bị bắt nhốt đem về công viên thành phố cho người dân chiêm ngưỡng.

Thy Dung bị họ nhìn đến gai cả người. Thy Dung ngượng ngập hỏi:

_Bộ mặt con dính gì sao ?

Thư Phàm chưa xót nhìn khuôn mặt xanh xao của con gái. Mặc dù muốn chất vấn Thy Dung ngay lập tức khi vừa thấy mặt, nhưng vì e ngại sức khỏe không tốt của con gái, đành nín nhịn xuống.

Hoàng Tử Kỳ nóng tính hơn Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt. Vì thế, hấn bộp chộp hỏi:

_Thy Dung. Cháu nói thật đi. Cháu và Trác Phi Dương có quan hệ như thế nào ?

Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt trừng mắt cảnh cáo Hoàng Tử Kỳ, ngụ ý bảo hấn chớ có dại mà lên tiếng hỏi tiếp.

Đang định bước lên lầu nghỉ ngơi. Thy Dung đứng khựng lại khi nghe thấy câu hỏi của Hoàng Tử Kỳ.

Linh cảm người thân trong nhà đã biết chuyện gì đó. Thy Dung cứng ngắc xoay người, cẩn thận đánh giá sắc mặt từng người. Thấy họ đều nhìn mình như dò hỏi. Thy Dung biết họ đã thật sự biết được chuyện gì đó rồi.

Thư Phàm thở dài. Bây giờ dù có không muốn hỏi gì, cũng không được nữa rồi.

_Thy Dung. Con biết gì không. Mười giờ sáng nay, bố mẹ đã nhận được một bưu kiện, trong đó là sáu bức ảnh chụp cảnh thân mật giữa con và Trác Phi Dương. Bố mẹ muốn con nói thật cho bố mẹ biết. Con và Trác Phi Dương có quan hệ gì ? Có đúng là con yêu anh ấy không ?

Thy Dung chết lặng. Mỗi một lúc lâu mới hiểu mẹ mình đang hỏi gì.

Hoàng Tuấn Kiệt bước lại gần con gái. Thương hại nói:

_Trông con xanh xao và mệt mỏi quá. Thôi con hãy về phòng nghỉ ngơi đi. Chuyện này nói sau cũng được.

Thy Dung cảm động nhìn bố. Đôi mắt đỏ hoe. Đáy mắt long lệ.

Thy Dung đã giấu giếm chuyện này lâu rồi. Hôm nay sự thật ấy đã bị lộ ra. Dù không muốn, Thy Dung cũng phải dừng cảm một lần đối diện với nó.

Thy Dung run rẩy, chậm rãi trả lời câu hỏi của Thư Phàm;

_Con và Trác Phi Dương là quan hệ tình nhân. Con thật lòng yêu Trác Phi Dương. Con biết bố mẹ, ông nội, chú Tử Kỳ, chú Vũ Gia Minh, Di Tú Linh sẽ không chấp nhận được chuyện này. Nhưng con xin mọi người hãy hiểu cho con. Tình yêu không có tội. Tội lỗi là con đã chọn người không nên yêu để yêu.

Câu trả lời của Thy Dung khiến tất cả mọi người trong phòng lặng người. Họ chăm chú nhìn Thy Dung.

Thân hình Thy Dung lay động. Sắc mặt trắng xanh. Đôi môi cắn chặt đến trắng bệch. Tuy trông yếu đuối và xanh xao. Nhưng ánh mắt lại rất quật cường và kiên quyết. Họ hiểu ý nghĩa của ánh mắt Thy Dung là. Hiểu Thy Dung biết mình đang làm gì. Hiểu dù không nhận được sự chấp thuận của người thân trong gia đình, Thy Dung cũng không hối hận với lựa chọn của mình.

Thư Phàm nhìn vào mắt con gái. Nước mắt trên má lãnh lẽ rơi. Tình yêu mà Thy Dung dành cho Trác Phi Dương nhiều và sâu đậm hơn Thư Phàm đã tưởng. Thy Dung yêu sâu đậm Trác Phi Dương như thế. Nếu ngăn cản, chẳng khác gì cướp mất niềm vui sống của con gái. Nếu không ngăn cản, lại vô tình khiến Thy Dung mù quáng, đã làm sai rồi lại sai thêm. Thy Dung xứng đáng có được một chàng trai còn trẻ, độ tuổi không cách quá xa, có tài năng và đức độ, đầu nhất thiết là Trác Phi Dương. Mỗi người đều có tính ích kỉ của riêng mình, không ai muốn con cái của mình phải khổ cả.

Sau nhiều phút im lặng. Lúc này, Thư Phàm mới lên tiếng:

_Thy Dung. Con nên suy nghĩ kĩ lại đi. Mẹ không ngăn cản, con không được yêu. Nhưng tại sao con lại chọn Trác Phi Dương ? Con không nghĩ đến sự chênh lệch tuổi tác, tính cách khác biệt, mối quan hệ giữa hai gia đình, và ánh mắt nhìn của người đời sao ?

Thy Dung siết chặt nắm tay. Cười cay đắng:

_Con hiểu chứ mẹ. Trước khi quyết định thổ lộ tình cảm của mình với Trác Phi Dương. Con đã suy nghĩ kĩ hết cả rồi. Nếu con để ý đến những điều đó, con đã không đến với Trác Phi Dương. Nếu thật lòng yêu nhau đâu để ý đến rào cản tuổi tác, xuất thân và ánh mắt của người đời. Con biết mọi chuyện không phải dễ dàng, không phải cứ nói yêu là có thể yêu được, không phải thật lòng yêu nhau là có thể đến được với nhau. Nhưng con không muốn hối hận, không muốn sống trong tiếc nuối suốt đời. Con muốn một lần đối diện với tình cảm thật trong lòng mình, muốn một lần sống thật là chính mình. Con không muốn chạy trốn mãi.

Thư Phàm bị những lời nói của Thy Dung khiến cho nghẹn đắng. Thật lâu...thật lâu cũng không biết phải nói gì. Thy Dung nói không hề sai. Thy Dung trưởng thành hơn so với nhận định của Thư Phàm. Hóa ra trước khi đến với Trác Phi Dương, Thy Dung cũng đã đắn đo suy nghĩ rất lâu. Thư Phàm luôn cho rằng tuổi trẻ ai cũng hiểu thẳng, nhưng không phải ai cũng như vậy.

_Trác Phi Dương có biết con là con gái của bố mẹ không ?

Đây là điều quan trọng nhất mà Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt đều muốn biết. Nếu Trác Phi Dương biết Thy Dung là ai, nhưng vẫn cứ yêu, chứng tỏ hán cũng không để ý đến xuất thân của Thy Dung. Còn nếu hán không biết, chứng tỏ Thy Dung đã giấu giếm, không dám nói thật thân thế của mình cho hán biết.

Tất cả mọi người đều lắng chờ nghe câu trả lời của Thy Dung.

Thy Dung vừa khóc vừa cười:

_Không. Trác Phi Dương không biết con là ai. Con vẫn không dám nói thật cho Bác ấy biết. Là con đã lừa dối bác ấy. Nhưng mà bố mẹ yên tâm, chuyện tình cảm giữa con và Trác Phi Dương đã kết thúc rồi. Đó chỉ là một giấc mơ đẹp mà thôi.

Mọi người trong phòng bàng hoàng. Không dám tin vào tai mình. Vừa lúc này, Thy Dung nói mình yêu sâu đậm Trác Phi Dương, nghe như có vẻ không thể sống thiếu hán. Thế mà bây giờ, lại nói đã chia tay rồi. Vậy đâu là sự thật, đâu là giả dối.

Đọc được ánh mắt nghi ngờ của mọi người. Thy Dung cười khổ:

_Mọi người tin con cũng được, không tin con cũng chẳng sao. Con và Trác Phi Dương thật sự đã chia tay nhau rồi. Mà nói thật, con và Bác ấy chưa từng tỏ tình với nhau, sao lại nói là yêu được. Tất cả là do con quá đa tâm thôi.

Thy Dung bịt chặt miệng. Nước mắt tuôn ra như mưa. Mặc dù cố tỏ ra mạnh mẽ, không muốn khóc trước mặt mọi người, nhưng sự kia quá đau lòng. Thy Dung quay người, bỏ chạy thật nhanh lên lầu.

Mọi người trong phòng giật mình, ngơ ngác nhìn nhau. Diễn biến quá bất ngờ, họ vẫn không chuẩn bị tâm lý kịp.

Thư Phàm nhòe đứng dậy, bảo mọi người có mặt trong phòng.

_Để tôi lên nói chuyện riêng với con bé.

Hoàng Tuấn Kiệt gạt đầu, đáp lời vợ:

_Ừ. Em đi đi.

Thư Phàm cảm kích nhìn chồng. Chân đi nhanh lên lầu hai.

Thy Dung chạy về phòng. Đóng mạnh cánh cửa. Nằm vật xuống giường. Khóc nức nở. Lần đầu tiên ném trái cảm giác bị thất tình. Thy Dung thấy trái tim mình đau đớn như bị ai đó cào xé.

Thư Phàm đứng trước cửa phòng của con gái. Gõ nhẹ vào cánh cửa gỗ.

_Cộc...cộc...Thy Dung...mẹ có thể vào được không ?

Thy Dung quệt lệ trên má, buồn rầu lên tiếng:

_ Mẹ đi đi. Con muốn ở một mình.

_ Thy Dung. Có chuyện gì con có thể nói với mẹ. Mẹ sẽ ủng hộ con. Đừng tự làm khổ chính mình.

Thy Dung vui mặt xuống chần.

_ Mẹ đi đi. Con không muốn nói chuyện vào lúc này.

Thy Dung thở dài. Buông thông cánh tay. Đồng cảm bảo con gái:

_ Thôi được rồi. Mẹ sẽ không làm phiền con nữa. Con nghỉ ngơi đi. Lúc nào con muốn nói chuyện, con có thể tìm mẹ. Mẹ sẵn sàng lắng nghe con nói, cho con lời khuyên.

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần. Thy Dung nằm ngửa. Dạng rộng cánh tay ra hai bên. Mắt nhìn lên trần nhà. Thy Dung tự hiểu mình đã làm sai rồi. Làm sai rất nhiều chuyện. Đã đến lúc mình phải đối diện với tất cả, phải tự tay kết thúc nó.

Thy Dung mạnh mẽ quệt lệ trên má. Bật ngồi dậy. Nhanh chân tiến đến chiếc bàn kính kê gần cửa sổ.

Kéo ghế ngồi xuống. Bật nguồn máy tính xách tay. Thy Dung muốn điều tra lại từ đầu. Nhất định mình đã bỏ sót một chi tiết quan trọng nào đó, Thy Dung tự nhủ, mình không được phép yếu đuối nữa.

Buổi tối, Hoàng Tuấn Kiệt hẹn gặp Trác Phi Dương trong một công viên, nằm gần trung tâm của thành phố. Sở dĩ, Hoàng Tuấn Kiệt hẹn gặp Trác Phi Dương ở đây vì công viên vào giờ này khá yên tĩnh, sẽ không có ai làm phiền họ. Thứ hai, đàn ông hẹn gặp nhau ngoài nói chuyện bằng miệng, đôi khi vì quá tức giận sẽ sử dụng đến tay chân.

Đúng tám giờ tối, Trác Phi Dương lái xe đến nơi.

Hoàng Tuấn Kiệt đến trước Trác Phi Dương độ khoảng 10 phút.

Cả hai đứng đối diện, nhìn thẳng vào mắt nhau, như hai kẻ đối địch, thuộc hai chiến tuyến, theo kiểu có anh thì nhất định sẽ không có tôi.

Khi đã chiến đấu trong thâm lặng bằng cách nhìn vào mắt nhau đủ. Hoàng Tuấn Kiệt lên tiếng trước.

_ Trác Phi Dương. Chắc cậu cũng hiểu lý do vì sao tôi gọi cậu ra đây ?

Trác Phi Dương lạnh lùng bảo Hoàng Tuấn Kiệt:

_ Có gì thì cứ nói thẳng ra đi. Đừng úp úp mở mở mãi.

Hắn thừa hiểu lý do vì sao Hoàng Tuấn Kiệt lại hẹn gặp hắn ra đây. Nếu hắn không đoán nhầm, người gửi bưu kiện cho hắn, cũng gửi bưu kiện cho nhà họ Hoàng. Kể đó không chỉ nhằm vào hắn, mà còn nhằm vào cả nhà họ Hoàng. Mục đích của hắn ta là nhằm phá hoại hạnh phúc, gây xích và hiểu lầm giữa hai gia đình.

Trác Phi Dương biết mình là người có lỗi với nhà họ Hoàng trước, nên hắn không muốn gây sự cãi nhau với Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn đến đây để xin lỗi.

_ Cậu có biết Thy Dung là con gái của tôi không ?

Hoàng Tuấn Kiệt bình tĩnh hỏi Trác Phi Dương. Hắn tin Trác Phi Dương không phải là một người xấu. Bằng chứng là hơn 18 năm qua, Trác Phi Dương không hề đến làm phiền gia đình, cũng không gây bất cứ trở ngại gì đến cuộc sống của nhà họ Hoàng. Nếu biết được Thy Dung là con gái của hắn và Thư Phàm, có lẽ hắn sẽ không phát triển mối quan hệ vượt lên trên mức bình thường.

_ Cậu muốn tôi nói thật hay là nói dối ? – Trác Phi Dương không khỏi cười khở. Hắn không muốn ai nhắc lại chuyện này, không muốn ai khơi gợi lại nỗi đau trong lòng hắn. Nhưng hắn không thể trốn tránh được sự thật. Dù hắn có tiếp tục quan hệ yêu đương với Thy Dung không, hắn cũng phải đối mặt với bố mẹ của Thy Dung, mà họ lại không phải ai khác, chính là Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm.

_ Cậu không cần phải hỏi lại tôi. Tôi đương nhiên muốn cậu nói thật. Muốn nghe một lời giải thích của cậu.

_ Nếu thế thì, cậu nghe cho rõ đây. Ban đầu, khi mới gặp Thy Dung, tôi làm tưởng Thy Dung là một thằng con trai. Mãi sau này, tôi mới biết cô ấy là con gái trong một dịp tình cờ. Khi nhận ra tôi có tình cảm với cô ấy, tôi cũng đã từng thắc mắc muốn biết thân phận thật của cô ấy. Nhưng vì sợ hãi, tôi đã trốn tránh không dám nghĩ đến, cũng không dám hỏi cô ấy. Cho đến sáng nay, khi nhận được một bưu kiện màu trắng, tôi mới biết được sự thật.

Nghe Trác Phi Dương nói một hồi, Hoàng Tuấn Kiệt nhận ra trong chuyện này có điều gì đó không được bình thường. Tại sao cả Trác Phi Dương cũng nhận được một bưu kiện màu trắng ?

Để xác minh lại sự thật, Hoàng Tuấn Kiệt hỏi lại Trác Phi Dương:

_Cậu nói là cậu cũng nhận được một bưu kiện màu trắng ?

Trác Phi Dương chú ý đến chữ “cũng” của Hoàng Tuấn Kiệt:

_Cậu nói như thế có nghĩa cậu cũng nhận được một bưu kiện màu trắng ?

Cả hai kinh ngạc nhìn nhau, cùng ồ lên một tiếng.

_Lạ nhỉ ? Là kẻ nào đã gửi cho chúng ta ?

Hoàng Tuấn Kiệt đắm chiêu suy nghĩ. Hắn không cho đây là một trò đùa.

_Tôi tưởng chỉ có một mình tôi mới nhận được một bưu kiện màu trắng. Không ngờ ngay cả cậu cũng nhận được. Cậu có nghi ngờ ai không ?

_Tạm thời tôi không nghĩ ra ai cả. Đây không phải lần đầu tiên gia đình tôi nhận được những thứ như thế.

Hoàng Tuấn Kiệt buồn rầu đáp. Gia đình hắn hiện nay đang rối loạn. Mọi người trong nhà hoang mang lo sợ. Con gái Hoài Thương vẫn chưa cứu được. Công ty đang trên bờ vực phá sản. Bây giờ lại thêm mối quan hệ phức tạp và rắc rối của Thy Dung và Trác Phi Dương. Nhiều lúc, Hoàng Tuấn Kiệt muốn điên hết cả đầu.

Hoàng Tuấn Kiệt quát mắng. Cao giọng chất vấn Trác Phi Dương:

_Trác Phi Dương. Cậu nói thật đi. Cậu đã biết Thy Dung là con gái của tôi rồi, cậu có còn muốn tiếp tục quan hệ với nó nữa không ?

Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt nắm đấm. Chỉ cần Trác Phi Dương nói có, hắn sẽ không ngần ngại đâm thẳng vào mặt Trác Phi Dương. Hắn mặc kệ Trác Phi Dương là thật lòng yêu Thy Dung, hay chỉ là do ý thích nhất thời. Hắn cũng không muốn con gái yêu một người lớn tuổi gàn dở ba nó.

Trác Phi Dương bối rối cào tay vào tóc. Đôi mắt lạc lõng và cô đơn. Hắn buồn khổ nói:

_Cậu không cần phải lo lắng vấn đề này. Nếu Thy Dung yêu tôi thật lòng, muốn cùng tôi tạo dựng một mối quan hệ nghiêm túc, thì có phải đánh nhau với cậu, chịu sự đả kích của xã hội, sự phản đối của gia đình hai bên, tôi cũng chấp nhận. Nhưng đáng tiếc, tôi và cô ấy không hợp nhau. Cô ấy còn trẻ, còn một tương lai rực rỡ đang chờ đợi ở phía trước. Tôi đã già rồi, tôi không xứng với cô ấy.

Trác Phi Dương không dám nói nguyên nhân cả hai không thể đến được với nhau là gì. Tình cảm mà hắn dành cho Thy Dung vẫn đầy, vẫn nguyên vẹn, thậm chí càng ngày càng tăng lên. Nhưng hình ảnh ôm ấp áp áp, hôn nhau của Thy Dung và Bách Khải Văn đã giết chết niềm tin của hắn vào tình yêu. Những bức ảnh kia vẫn còn ám ảnh hắn, vẫn còn bám chặt không chịu buông tha cho tâm tư hỗn loạn của hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt không ngờ Trác Phi Dương lại biết điều như thế. Trước khi đến đây, hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần, để giáo huấn Trác Phi Dương thật nặng. Hắn còn tính đến chuyện sẽ đánh nhau với Trác Phi Dương một trận.

_Cậu nói thật chứ, hay là cậu chỉ nói như thế để cho tôi an lòng thôi ?

_Tôi không lừa dối cậu.

Thật ra, Trác Phi Dương rất muốn lừa dối Hoàng Tuấn Kiệt, muốn tất cả những điều này không phải là sự thật. Nhưng có ích gì, khi mà phép màu không hề xảy ra. Hiện thực cuộc sống luôn luôn tàn khốc như thế.

_Tiếp theo đây cậu định làm như thế nào, nói lời chia tay với Thy Dung sao ?

Chỉ cần nghĩ Thy Dung sẽ đau khổ, sẽ khóc lóc thật nhiều. Hoàng Tuấn Kiệt lại đau thắt lòng. Hắn không muốn con gái phải buồn khổ, khóc lóc vì bất cứ một ai.

_Tôi sẽ không gặp lại cô ấy nữa. Mọi chuyện đã kết thúc trước khi tôi biết được thân thế thật sự của cô ấy. Cậu và Thư Phàm có thể yên tâm được rồi.

_Cậu nói là cậu và Thy Dung đã chia tay nhau trước khi bưu kiện kia được gửi đến ?

Hoàng Tuấn Kiệt ngạc nhiên, mở to mắt nhìn Trác Phi Dương. Tại sao mọi chuyện lại vượt ra khỏi phỏng đoán của hắn thế này ?

_Đúng thế. Mối quan hệ giữa tôi và cô ấy đã kết thúc trước khi tôi nhận được bưu kiện màu trắng kia.

Trác Phi Dương mâu thuẫn không biết mình sẽ làm gì nếu như việc đăng kí kết hôn vào buổi sáng diễn ra thuận lợi ? Hắn sẽ ly hôn ngay lập tức với Thy Dung, hay là hắn sẽ quỳ xuống cầu xin Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm gả con gái cho hắn ? Có thật là hắn mong mọi chuyện kết thúc ở đây không ?

Hoàng Tuấn Kiệt nghĩ đến sắc mặt kém vui của con gái trong thời gian gần đây. Nghĩ đến dáng vẻ ngồi thần thờ như một kẻ mất hồn vào

sáng sớm ngày hôm qua. Phải chăng vì do phải chia tay với Trác Phi Dương, nên Thy Dung mới trở nên như thế ?

Đột nhiên, Hoàng Tuấn Kiệt và Trác Phi Dương không có gì để nói với nhau nữa. Ai cũng có nỗi khổ riêng. Trước kia, họ tranh nhau cùng một cô gái. Sau 18 năm, họ lại hẹn gặp mặt nhau vì một cô gái nhỏ đứng giữa họ. Mỗi quan hệ dây dưa của họ vẫn mãi không thể cắt đứt được.

Cuộc gặp giữa Trác Phi Dương và Hoàng Tuấn Kiệt kết thúc trong trầm lặng. Họ không có đánh nhau, cũng không có cãi nhau.

Hoàng Tuấn Kiệt hiểu được nỗi đau trong lòng Trác Phi Dương. Hiểu hẳn phải đau đớn như thế nào khi phát hiện ra Thy Dung là con gái của mình và Thư Phàm. Hai lần yêu đều không được, sẽ để lại một vết thương sâu hoắm trong trái tim hắn. Vết thương này sẽ không bao giờ liền được sẹo. Nó sẽ theo hắn suốt cuộc đời.

Trác Phi Dương hiểu được nỗi khổ tâm của Hoàng Tuấn Kiệt. Bậc làm cha làm mẹ nào cũng mong muốn cho con cái được sống sung sướng và hạnh phúc. Không có bậc cha mẹ thương con nào lại muốn con gái mình phải sống khổ sở cả. Chính vì hiểu được điều ấy, Trác Phi Dương không trách, cũng không oán hận Hoàng Tuấn Kiệt hay Thư Phàm. Ngược lại, hắn thấy ghen tị với may mắn của họ. Họ có một gia đình hạnh phúc, người thân thương yêu và đùm bọc lẫn nhau. Còn hắn vẫn mãi cô độc chỉ có một mình.

Trác Phi Dương vừa lái xe đi khỏi. Chuông điện thoại của Hoàng Tuấn Kiệt reo vang.

Hoàng Tuấn Kiệt thò tay vào trong túi quần. Tưởng Thư Phàm hay người thân trong nhà gọi điện cho hắn. Hắn đã giấu Thư Phàm hẹn gặp Trác Phi Dương đến đây. Vì sợ Thư Phàm sẽ đòi đi theo, nên hắn không dám nói gì cả.

Nhìn màn hình điện thoại. Thấy đây là một số máy lạ. Hoàng Tuấn Kiệt phân vân, vừa muốn nhận cuộc gọi vừa lại không muốn.

Người gọi điện cho hắn rất kiên trì. Người đó chờ hắn nhận cuộc gọi. Mặc dù hắn không hề bấm nút xanh trên màn hình mất một lúc.

Cuối cùng, tò mò và hiếu kỳ đã thắng. Hoàng Tuấn Kiệt bắt máy.

_A lô. Xin hỏi ai đây ?

_Anh là Hoàng Tuấn Kiệt ?

Người đang gọi điện cho Hoàng Tuấn Kiệt là một người đàn ông.

Hoàng Tuấn Kiệt cau mày. Cẩn thận lắng nghe động tĩnh chung quanh.

_Đúng. Mà anh là ai ?

_Tôi là ai không quan trọng. Anh có muốn gặp con gái Hoài Thương không ?

Hoàng Tuấn Kiệt choáng váng. Không dám tin vào tai mình. Nghe người đàn ông lạ mặt nhắc đến tên con gái. Cả người Hoàng Tuấn Kiệt đều căng thẳng. Hắn run giọng hỏi lại:

_Anh muốn nói tôi có thể gặp con gái tôi ?

_Đúng thế. Chỉ cần anh gạt đầu, tôi sẽ đưa anh đến gặp con gái anh.

Hoàng Tuấn Kiệt mặc dù vui mừng phát điên. Nhưng cũng hiểu, mọi chuyện không hề đơn giản như thế.

_Điều kiện là gì ? Anh nói thẳng ra đi.

_Anh rất thẳng thắn. Tôi thích những người giống như anh. Tôi không yêu cầu anh làm gì nhiều. Chỉ yêu cầu anh không được nói chuyện này cho bất cứ ai biết. Anh làm theo yêu cầu và chỉ dẫn của tôi là được.

_Tôi chấp nhận.

Vẫn biết rằng chấp nhận đề nghị của người đàn ông bí ẩn kia. Chính bản thân mình sẽ gặp nguy hiểm, có khi dẫn đến mất tính mạng. Nhưng vì muốn gặp được Hoài Thương, hắn bất chấp tất cả.

_Tốt. Bây giờ anh nghe cho rõ đây. Đầu tiên anh trèo lên xe, lái xe về vùng ngoại ô. Bao giờ đến cột mốc đề tên Long Châu, anh rẽ phải, đi tiếp 200 mét nữa, thì dừng lại. Khi nào đến nơi, tôi sẽ chỉ dẫn tiếp cho anh.

Nói xong, người đàn ông lạ mặt cúp máy.

Hoàng Tuấn Kiệt không chần chừ, vội vã mở cửa xe ô tô. Ngay lập tức lái đi. Hắn không thể bỏ quan cơ hội tìm gặp Hoài Thương, dù là nhỏ nhất.

Hoàng Tuấn Kiệt phóng xe như bay trên đường. Cách xa một đoạn, một chiếc xe mô tô phân khối lớn bám theo sát gót. Trần Hoàng Anh đã

đi theo Hoàng Tuấn Kiệt từ lâu. Hắn đã nghe trọn cuộc nói chuyện giữa Trác Phi Dương và Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn không có hứng thú với chuyện riêng tư trong gia đình nhà họ Hoàng. Hắn chỉ quan tâm đến sự an toàn của Hoài Thương. Sau khi nghe được cuộc nói chuyện điện thoại của Hoàng Tuấn Kiệt, biết Hoàng Tuấn Kiệt đang đi đến chỗ Hoài Thương, Trần Hoàng Anh lập tức phóng xe máy đuổi theo.

o-0-o

Thy Dung ngồi trước màn hình máy vi tính. Tay liên tiếp gõ trên bàn phím. Thy Dung quyết tìm ra sự thật. Không muốn sống trong thấp thòm nghi ngờ nữa. Dù sự thật có tàn khốc như thế nào, Thy Dung chọn cách đối diện với tất cả.

Mất mấy tiếng đồng hồ, quên cả ăn quên cả nghỉ ngơi. Thy Dung đã có được kết quả mà mình mong muốn. Kết quả không khác mấy so với ngày hôm qua. Số tiền mà gia đình gửi vào tài khoản ngân hàng bên Thụy Sĩ thật sự mang tên Trác Phi Dương.

Thy Dung căng mắt đọc một dòng chữ phía dưới. Tên là của Trác Phi Dương. Nhưng ngày sinh tháng đẻ không phải là ngày sinh tháng đẻ của hắn. Ngay cả quê quán cũng khác. Buổi tối hôm qua, Thy Dung chỉ đọc đến tên Trác Phi Dương, đã chết lặng trong đau khổ, hoàn toàn không chú ý đến những thông tin quan trọng phía dưới. Buổi tối hôm nay, Thy Dung mới có dũng khí lật lại hồ sơ của vụ án.

Phát hiện này khiến Thy Dung vừa mừng vừa sợ. Đồng thời cũng giải thích vì sao khi gặp lại vào sáng nay. Trác Phi Dương không có hất hủi đuổi Thy Dung đi, mà lại đối xử ân cần tử tế. Mình đã hiểu lầm hắn mất rồi, Thy Dung tự trách.

Thy Dung rê chuột xuống dưới, tiếp tục đọc trang tài liệu. Trên màn hình hiện đầy đủ thông tin liên quan đến kẻ trùng tên với Trác Phi Dương kia. Số tiền trong tài khoản ngân hàng đã được chuyển bằng mạng sang một ngân hàng trong nước cách thời điểm Hoàng Tuấn Kiệt chuyển tiền vào đó trong vòng chưa đầy một tiếng đồng hồ. Thy Dung nhận thấy người chủ sở hữu số tài khoản này là một người rất rành máy vi tính. Bằng chứng là hắn đã chuyển số tiền có được qua mấy ngân hàng trước khi thực sự chuyển vào một ngân hàng lớn trong nước. Số tiền lãi trong tài khoản vì thế cũng tăng lên đáng kể.

“Kẻ này không hề dễ chơi.” Thy Dung nghĩ thầm.

Phát hiện Trác Phi Dương không phải là kẻ ác đứng sau tất cả những biến cố xảy ra trong gia đình. Đã khiến tâm trạng của Thy Dung phấn chấn lên. Quyết tâm tìm bằng được kẻ ác kia càng lúc càng cao. Thy Dung làm thế không chỉ vì muốn cứu em gái, còn muốn trả lại trong sạch cho ông nội, trả lại những gì mà gia đình mình đã mất.

Thy Dung nhếch mép cười lạnh:

__Tên độc ác và xấu xa kia. Muốn chơi với tôi sao ? Đã thế, tôi sẽ hô biến tất cả số tiền mà anh có được. Để xem, cuối cùng ai sợ ai.

Thy Dung gõ mạnh xuống bàn phím máy tính. Gõ một đoạn code thật ra. Bằng thủ thuật của riêng mình. Thy Dung đã khóa tài khoản của kẻ bí ẩn kia. Khiến cho hắn ta không thể chuyển tài khoản đi đâu được nữa. Nếu hắn không thể gỡ được rào chắn do Thy Dung tạo ra. Hắn bắt buộc phải liên hệ trực tiếp với ngân hàng, và lúc đó....hắn sẽ lọt vào cái bẫy do Thy Dung giăng ra.

Thy Dung nghiêng chặt răng, rất muốn dùng tay bóp chết hắn.

Chỉ có ngày sinh tháng đẻ không đủ để chứng minh Trác Phi Dương có liên quan hay không. Thy Dung liền bí mật xâm nhập vào hệ thống máy tính của công ty Trác Phi Dương.

Thy Dung tìm tất cả các mối quan hệ làm ăn, các giao dịch của Trác Phi Dương với các công ty nước ngoài. Chú ý đặc biệt đến tài khoản ngân hàng của hắn. Tối hôm qua, Thy Dung đã sơ sót bỏ qua điều quan trọng này.

Mặc dù rất mệt mỏi, người ngầy ngậy sốt. Nhưng vì muốn tìm đến gốc rễ của sự thật, Thy Dung không muốn nghỉ ngơi, vẫn tiếp tục công việc còn dang dở.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Hoàng Tuấn Kiệt đi theo chỉ dẫn của người đàn ông lạ mặt. Hắn lái thẳng xe ra vùng ngoại ô, đến cột mốc đề tên Long Châu, liền rẽ phải, đi thêm 200 mét. Hắn tắt máy xe, nôn nồn chờ nghe chỉ thị tiếp theo của người đàn ông lạ mặt kia.

Điện thoại di động của Hoàng Tuấn Kiệt đổ chuông.

Hoàng Tuấn Kiệt vội vã bấm nút xanh trên màn hình. Vì sợ người đàn ông lạ mặt kia đột ngột gọi điện cho mình, đúng vào lúc mình đang lái xe, Hoàng Tuấn Kiệt vẫn cầm chặt điện thoại trong lòng bàn tay. Điện thoại ầm ướt mồ hôi của hắn.

Anh đã đến nơi rồi chứ ?

Tôi đã đến nơi rồi – Hoàng Tuấn Kiệt nén kích động, trả lời.

Tốt. Bây giờ anh xuống xe. Đi bộ thêm 10 mét, rẽ trái, tiếp tục đi sâu vào rừng cây thêm 200 mét nữa. Thấy có một con suối bắc ngang. Đấy chính là căn nhà nhốt con gái anh.

Trước khi Hoàng Tuấn Kiệt kịp hỏi thêm câu gì. Người đàn ông lạ mặt đã cúp máy.

Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt điện thoại trong tay. Hắn ngồi đông cứng trên ghế xe. Tinh thần căng thẳng tột độ. Hắn không biết người đàn ông lạ mặt kia có lừa hắn không, nhưng nghe có vẻ người kia không có lừa hắn, mà ông ta đang nói thật.

Hoàng Tuấn Kiệt vì sợ Thư Phàm sẽ lo lắng cho mình, khi thấy mình đi ra ngoài lâu không có về nhà. Hắn định gọi điện cho Thư Phàm, nhưng nghĩ đến những lời đe dọa của người đàn ông bí ẩn kia. Hắn lại thôi không dám gọi điện về cho Thư Phàm. Hắn có thể xảy ra chuyện gì, nhưng tuyệt đối không thể để vợ và hai con xảy ra bất trắc.

Hoàng Tuấn Kiệt vô đầu. Rối loạn không nghĩ ra được cách liên lạc với gia đình. Hắn không muốn lập lại sai lầm như lần trước. Còn nhớ trước đây khi Thư Phàm bị mất tích. Cũng có một cú điện thoại đột ngột gọi cho hắn. Vì hắn lao ra ngoài trước khi kịp suy xét lại vấn đề, đã khiến hắn suýt mất mạng. Nếu không được Trác Phi Tuyết cứu, có lẽ hắn đã trở thành người thiên cổ rồi.

Những kỉ niệm vui vẻ, ngọt ngào và hạnh phúc bên vợ con tua chậm lại trong trí nhớ của Hoàng Tuấn Kiệt. Nếu hắn mà chết đi, Thư Phàm sẽ ra sao. Có ấy nhất định sẽ hận chết hắn, sẽ nguyện rửa và không tha thứ cho hắn. Có ấy chẳng từng nói dù có xảy ra biến cố gì, hắn cũng phải sống khỏe mạnh và an toàn trở về nhà còn gì ? Vì đã hứa với Thư Phàm, hắn phải thực hiện bằng được. Hắn không muốn trở thành một kẻ thất hứa, một kẻ không đáng tin cậy.

Hoàng Tuấn Kiệt nghĩ đến Thư Phàm, lại nghĩ đến con gái – Thy Dung. Đột nhiên một ý nghĩ chợt lóe trong đầu Hoàng Tuấn Kiệt. Không phải là không có cách liên lạc được với gia đình.

Khỏe môi Hoàng Tuấn Kiệt nhếch lên. Hắn liền gửi cho Hoài Thương một dãy mã số ngắn. Dài độ khoảng gần năm dòng Word. Trước kia hai bố con thường xuyên chơi trò đố chữ, chính Thy Dung đã dạy cho hắn hiểu những mã số này có ý nghĩa là gì. Đây là kí hiệu riêng chỉ có hai bố con hắn mới biết.

Hoàng Tuấn Kiệt mất gần hai phút mới gửi xong đoạn mã tin nhắn vào máy di động cho Thy Dung. Tin rằng nhất định con gái biết hắn đang muốn nhắn gửi thông điệp gì.

Nhấn nút “send” trên màn hình. Hoàng Tuấn Kiệt dứt điện thoại vào trong túi quần. Hít một hơi thật sâu. Lấy hết can đảm và dũng khí. Hắn kiên quyết bước xuống xe ô tô. Rảo bước trên con đường sỏi đá, không có một bóng người, chỉ có bóng đêm đen đặc.

Trần Hoàng Anh tắt máy xe. Đứng cách Hoàng Tuấn Kiệt một đoạn khá xa. Hắn không dám tiếp cận gần Hoàng Tuấn Kiệt, vì sợ lộ.

Thấy Hoàng Tuấn Kiệt bỏ xe ô tô, quốc bộ trên đường. Trần Hoàng Anh cau mày, không nghĩ ra được vì sao Hoàng Tuấn Kiệt lại làm như thế. Ngẫm nghĩ lại một chút. Hắn suy đoán nhất định người đàn ông bí ẩn kia muốn Hoàng Tuấn Kiệt làm thế.

Trần Hoàng Anh rơi vào mâu thuẫn. Hắn phân vân không biết có nên tiếp tục bám theo Hoàng Tuấn Kiệt không, hay là nên đứng ở đây đợi ?

Càng nghĩ Trần Hoàng Anh càng không biết mình nên làm gì. Cuối cùng hắn gạt hết bỏ mọi suy nghĩ phức tạp và rồi rảo sang một bên. Hắn quyết định tiếp tục bám theo Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn tự nhắc cho mình nhớ mục đích ban đầu khi đuổi theo Hoàng Tuấn Kiệt đến tận đây là gì ? Do đó, hắn không cho phép mình bỏ dờ ngang chừng. Tự khinh bản thân mình hèn nhất, sợ chết, nếu bỏ cuộc không dám theo đuổi đến cùng.

Nhờ vừa tự động viên khuyến khích mình, vừa nghiêm khắc tự răn đe bản thân. Trần Hoàng Anh mạnh mẽ tiến lên phía trước. Bỏ lại chiếc xe mô tô bên lề đường.

Hai người đàn ông một trước một sau, cùng có chung một tâm trạng và một cảm giác.

Bóng tối mỗi lúc một dày thêm. Sương xuống mỗi lúc một nhiều. Bộ quần áo mặc trên người, mái tóc ướt đẫm sương đêm. Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh bước thấp bước cao trên đường. Cả hai không để ý đến cái lạnh, không để ý đến sương đêm, chỉ một lòng muốn tiến lên về phía trước, hồi hộp và nôn nóng muốn tìm được Hoài Thương.

Đếm nhịp bước chân của mình. Biết mình đã đi được 10 mét. Lắm bảm trong miệng lời chỉ dẫn của người đàn ông lạ mặt nói trong điện thoại di động, Hoàng Tuấn Kiệt liền rẽ trái.

Bóng dằng mờ tối của Hoàng Tuấn Kiệt khuất sau một gốc cây khá to.

Không thấy Hoàng Tuấn Kiệt đâu. Trần Hoàng Anh giật mình. Hắn ngó nghiêng xung quanh. Chỉ vì mô đất chết tiệt kia, hắn đã vô tình để Hoàng Tuấn Kiệt biến mất khỏi tầm mắt.

Trần Hoàng Anh không dám chần chờ. Hắn rảo bước thật nhanh. Hắn xác định Hoàng Tuấn Kiệt đã rẽ vào một con đường nào đấy mà hắn

không nhìn kịp.

“Hoàng Tuấn Kiệt đã rẽ phải hay rẽ trái ?” Trần Hoàng Anh đứng trên đường cái lớn. Thì thào tự hỏi chính mình.

“Lúc này, mình nhớ Hoàng Tuấn Kiệt đi về hướng bên trái. Như thế, nhất định là chú ấy rẽ bên trái rồi.” Trần Hoàng Anh reo lên một tiếng nho nhỏ vì trí thông minh của mình. Đôi mắt hắn sáng lên.

Trần Hoàng Anh nhanh chóng làm theo phán đoán của mình. Hắn rất sợ bị Hoàng Tuấn Kiệt bỏ lại phía sau. Mục đích của hắn khi đi theo Hoàng Tuấn Kiệt là tìm được Hoài Thương. Nếu để mất dấu Hoàng Tuấn Kiệt, công sức mà hắn bỏ ra sẽ trở thành công cốc.

Trong bóng đêm. Cây rừng trông khăng khieu, chìa ra những nhánh cây giống như những cánh tay gầy guộc, trông như những cái xác đã bị ướp khô chỉ còn trơ lại xương. Cây nọ nối tiếp cây kia, chẳng chít không có một khe hở. Trần Hoàng Anh đi lạc giữa rừng cây, bị bóng tối nuốt chửng. Bộ quần áo màu trắng của hắn nổi bật giữa không gian đêm tối.

Thình thoảng trong rừng vang lên tiếng cành cây gãy. Tiếng côn trùng kêu. Tiếng lá cây kêu xào xạc. Tiếng những con thú nhỏ chạy trên mặt đất.

Đang đi, Trần Hoàng Anh giật mình kinh hãi khi bị một bóng đen nhảy chồm ra từ một gốc cây to. Bóng đen dơ cao thanh cũi gỗ trong tay, quát hỏi:

_Cậu là ai ? Đi theo tôi từ lúc này đến giờ nhằm mục đích gì ?

Nghe thấy giọng nói của Hoàng Tuấn Kiệt. Trần Hoàng Anh thở phào nhẹ nhõm. Vừa bực mình vì bị dọa một cách vô cớ, vừa buồn cười khi nghĩ số của mình thật xúi quẩy. Hắn bình tĩnh đáp:

_Là cháu, Trần Hoàng Anh đây.

Hoàng Tuấn Kiệt sững sốt. Mở to mắt nhìn Trần Hoàng Anh. Hắn không dám tin vào mắt mình. Tại sao Trần Hoàng Anh lại theo hắn vào đến tận đây ? Thằng bé muốn gì ? Chẳng lẽ nó đã biết được chuyện gì rồi sao ?

_Chú Kiệt. Chú có thể buông thanh gỗ xuống, được không ? Cháu không phải là người lạ, hơn nữa cháu không có ý định hại chú.

Hoàng Tuấn Kiệt hạ thấp thanh gỗ. Khó hiểu hỏi Trần Hoàng Anh:

_Cháu theo chú vào tận đây làm gì ?

_Mục đích của chú đến đây thế nào, thì mục đích của cháu khi đến đây cũng thế. Cháu muốn đi tìm Hoài Thương.

Hoàng Tuấn Kiệt thở dài:

_Cháu quay về nhà đi. Ở đây không an toàn.

_Cháu biết. Chính vì biết ở đây không an toàn cháu lại càng phải đi. Hoài Thương đang chờ cháu.

_Chú rất cảm ơn cháu quan tâm lo lắng cho con gái chú. Nhưng chuyện này không đùa được đâu. Chú không muốn cháu bị liên lụy.

_Chú đừng lo lắng. Cháu sẽ biết cách tự bảo vệ cho mình. Hai chú cháu mình đi thôi.

Trần Hoàng Anh xăm xăm tiến về phía trước.

Thấy ngăn cản vô dụng. Hoàng Tuấn Kiệt đành phải đi theo sau.

Hắn vẫn còn thắc mắc muốn hỏi vì sao Trần Hoàng Anh lại biết hắn ở đây mà đi theo. Nhưng nhận thấy, Trần Hoàng Anh không phải chỉ mới đi theo mình. Chắc chắn đã bám theo mình từ lâu. Hắn đoán Trần Hoàng Anh đã nghe được cuộc nói chuyện điện thoại giữa mình và người đàn ông bí ẩn. Vì suy đoán như thế, Hoàng Tuấn Kiệt thôi không còn muốn hỏi Trần Hoàng Anh nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt khâm phục dũng khí của Trần Hoàng Anh. Cũng cảm động trước mối chân tình mà hắn dành cho con gái mình.

Hoàng Tuấn Kiệt là người sống phóng khoáng, có cách dạy con cái rất cởi mở. Hắn không ngăn cấm con cái được làm những gì mà chúng thích. Trong chuyện tình yêu, hắn cũng để cho con gái được tự do chọn lựa người mình yêu. Tuy nhiên không phải bất cứ chàng trai nào, hắn cũng đồng ý. Giả dụ như Trác Phi Dương. Dù rằng hắn không chán ghét, cũng không hận thù gì Trác Phi Dương. Nhưng Trác Phi Dương lớn gần gấp ba số tuổi của Thy Dung, mối quan hệ gia đình hai bên phức tạp và rắc rối, tính cách lại quá khác biệt. Hắn làm sao có thể yên tâm giao con gái mình cho Trác Phi Dương.

Nhưng đối với Trần Hoàng Anh thì lại khác. Tuổi của Trần Hoàng Anh và Hoài Thương không chênh lệch nhau bao nhiêu. Trần Hoàng Anh là một chàng trai yêu chân thành và tốt bụng. Con gái tìm được một chàng trai hoàn hảo thế này, hắn không còn mong muốn nào hơn.

Hoàng Tuấn Kiệt mệt mỏi, cào tay vào tóc. Hắn hy vọng Thy Dung sớm quên đi mối tình tuyệt vọng, sớm trở về con người vui vẻ và hoạt bát

trước kia, cũng sớm tìm được tình yêu và hạnh phúc của cuộc đời mình, đừng mãi chìm đắm vào bóng tối trong quá khứ.

Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh đang đi. Đột nhiên những bóng cây trong rừng lay động. Những hình thù kì dị nhảy xổ ra từ đằng sau những gốc cây to. Bao vây lấy cả hai vào giữa.

Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh đứng chạm lưng vào mắt. Căng mắt nhìn vào khoảng không đen ngòm trước mặt.

Nhưng hình thù kì dị đấy là những bóng người, toàn thân mặc đồ đen, đang trừng trừng nhìn cả hai, như muốn nhai tươi nuốt sống hai người.

Hoàng Tuấn Kiệt không khỏi cười khò. Hắn biết chuyến đi lần này lành ít dữ nhiều. Người đàn ông bí ẩn kia đã dụ hắn xa vào bẫy. Hắn ta lấy Hoài Thương ra làm mồi dẫn dụ hắn đến đây, hòng gây điều bất lợi cho hắn. Chưa hiểu được dụng ý của đối phương, Hoàng Tuấn Kiệt chưa dám kết luận vội.

Mặc dù sắp gặp nạn đến nơi, thái độ của Trần Hoàng Anh vẫn ung dung, bình thản. Hắn cười nhạt hỏi:

_Các người chặn đường đi của chúng tôi với ý đồ gì? Muốn giết người giết khẩu sao?

Hào cảm dành cho Trần Hoàng Anh càng lúc càng tăng cao. Hoàng Tuấn Kiệt sáng khoái khi có được một người bạn đồng hành như Trần Hoàng Anh.

_Câm miệng – Một tên đàn ông có vóc dáng cao lớn, quát to đầy khí thế - Đã xa vào bẫy do chúng tao giăng ra, mày vẫn còn to mồm được sao? Muốn nhận một cái chết không được từ tế không?

Trần Hoàng Anh thu lại nụ cười. Hắn lạnh lạnh hỏi tiếp:

_Có mục đích gì thì nói thẳng đi? Đừng to mồm ra oai!

_Mày....

Tên đàn ông có vóc dáng cao lớn tức giận đến phát run:

_Tao thành thật khuyên mày. Biết điều thì ngậm họng lại đi. Nếu không, một khi đã lọt vào tay tao rồi, mày sẽ được nếm trải cảm giác sống không bằng chết là gì.

Trần Hoàng Anh nhún vai, tỏ vẻ bất cần:

_Đừng đe dọa anh em. Các người cũng chỉ là một lũ đám thuê chém mướn do người khác thuê làm tay sai mà thôi. Thế nào, có muốn làm một cuộc giao dịch với tôi không? Kẻ kia trả cho các người bao nhiêu tiền, cứ nói ra, tôi sẽ trả cho các người gấp ba lần số tiền ấy.

Hoàng Tuấn Kiệt thích thú bật cười. Hắn vẫn cho rằng chỉ có bản thân hắn mới ngông nghênh không sợ chết. Hóa ra, Trần Hoàng Anh cũng có tính cách giống hệt hắn. Xem ra, hắn đã tìm được một người bạn đồng liêu rồi.

Sáu tên đàn ông kín đáo đưa mắt nhìn nhau. Đạo lý giang hồ, ai cũng hiểu. Đã là người sống trong thế giới ngầm, luật pháp không là gì cả. Bọn chúng coi thường luật pháp. Luật chính là do chúng tạo ra. Chúng là người sống ngoài vòng pháp luật. Vì thế, đối với chúng mạng người không là gì cả. Nhất là đối với những kẻ đám thuê chém mướn như chúng lại càng không coi mạng người ra gì, chỉ cần trả tiền cho chúng, chúng sẵn sàng giết bất cứ ai.

Hoàng Tuấn Kiệt biết bọn chúng đang ngầm hội ý nhau. Không bỏ lỡ cơ hội tốt, hắn nói thêm:

_Cậu bé này nói thật. Chỉ cần các người ra giá, chúng tôi sẽ trả gấp ba lần số tiền mà kẻ kia trả cho các người.

_Mày đừng hòng dụ dỗ được bọn tao. Muốn dùng cách này để kéo dài thêm thời gian, chờ viện binh đến chứ gì?

Hoàng Tuấn Kiệt cười lạnh:

_Tôi không nói đùa. Cũng không cố ý muốn kéo dài thêm thời gian. Kẻ bí ẩn kia chắc cũng biết tôi và cậu bé đây chỉ đến có một mình, làm gì còn viện binh.

Trong binh pháp, áp dụng chiến lược “Trong thật có giả, trong giả có thật” bao giờ cũng lừa được những kẻ đa nghi.

Không nằm ngoài dự đoán. Tên thủ lĩnh rít giọng:

_Câm miệng. Chúng mày chuẩn bị xuống địa ngục đi.

Bọn chúng phát tay ra hiệu cho năm tên đồng bọn xông lên.

Hoàng Tuấn Kiệt nói nhanh với Trần Hoàng Anh:

Tìm cơ hội chạy đi. Mọi chuyện ở đây để cho chú lo. Đừng cố đánh mà làm gì. Cháu có chạy thoát, thì mới tìm được người đến đây tiếp viện. Nếu không cả hai chúng ta phải bỏ mạng ở đây.

Cháu hiểu.

Hai người không còn thời gian để nói chuyện với nhau nữa. Sáu tên đàn ông bao vây lấy cả hai vào giữa. Bọn chúng hình như không có ý định giết chết Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh ngay, mà muốn đánh cho hai người bị trọng thương, sau đó bắt nhốt.

Đoán được ý định của bọn chúng, Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh tìm cơ hội bỏ trốn.

Sáu tên đàn ông này đều là những kẻ đam mê chém mướn. Chúng đánh toàn lực, không một chút nương tay. Vũ khí mà chúng sử dụng chủ yếu là dao và côn.

Hoàng Tuấn Kiệt từng vào sinh ra tử, võ nghệ rèn luyện hơn 40 năm. Nhờ thế, hắn đã tránh thoát được nhiều cú đòn ác hiểm của bọn chúng.

Trần Hoàng Anh chật vật tránh những chiếc gậy côn lao vù vù phang vào người, tránh lưỡi dao sắc bén chỉ chực chờ mổ xẻ người hắn ra làm mấy khúc.

Trán lấm tẩm mồ hôi. Hơi thở hỗn hển. Trái tim đập như trống trận trong lồng ngực. Lần đầu tiên trong đời, Trần Hoàng Anh mới phải đối diện với nguy hiểm chết người như thế này.

Hoàng Tuấn Kiệt đỡ cho Trần Hoàng Anh mấy nhát chém của sáu tên đam mê chém mướn. Cứu thoát hắn mấy lần suýt chết. Cả hai yểm trợ cho nhau.

Hoàng Tuấn Kiệt dù có võ giỏi đến đâu, cũng không đủ sức đánh nhau kéo dài với sáu tên đam mê chém mướn được được trang bị đầy đủ vũ khí.

Tạm trì hoãn trận chiến, Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh đứng dựa lưng vào nhau để lấy sức.

Anh Hoàng Tuấn Kiệt nói qua tiếng thở đứt quãng:

Trần Hoàng Anh. Chúng ta phải chia nhau ra. Cháu theo một hướng. Chú chạy theo một hướng. Có như thế mới chạy thoát được.

Trần Hoàng Anh trả lời Hoàng Tuấn Kiệt trong tiếng gió thoảng.

Cháu hiểu.

Cả hai cùng nhau hô lên một tiếng. Dơ cao chân đá vào mặt hai tên côn đồ đứng ở phía đối diện. Sau đó, bất thành linh, hai người chạy theo hai hướng khác nhau.

Diễn biến xảy ra quá nhanh, bọn chúng phản ứng không kịp. Khi Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh chạy được một đoạn gần ba mét. Bọn chúng mới hò hét nhau, tự phân chia thành hai đội nhỏ đuổi theo hai người.

Chúng được dặn dò phục kích ở đây. Chúng tưởng chỉ có một mình Hoàng Tuấn Kiệt tiến vào trong rừng. Nhưng Hoàng Tuấn Kiệt không có đi một mình, mà đi cùng với một chàng trai trẻ. Tuy kế hoạch có thay đổi một chút xíu, vẫn không ảnh hưởng đến khi thế muốn giết người của bọn chúng.

Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh lao đi. Cả hai bị vô số cành cây và gai rừng quệt phải. Quần áo bị cào rách nhiều chỗ. Mặt mũi và chân tay bị xây sát.

Phía sau, bọn côn đồ bám theo không rời. Chúng nhất quyết không buông tha cho hai người. Tính mạng của cả hai có thể giữ, nhưng liệu sống có khả giả không, bọn chúng không đảm bảo được điều đó. Càng chống đối, chúng càng muốn hành hạ cho cả hai sống không bằng chết.

Nhận thấy cứ chạy trốn bất mạng như thế này không phải là cách. Hoàng Tuấn Kiệt vừa chạy vừa cẩn thận quan sát địa hình. Hắn đang cố tìm một chỗ ẩn nấp kín đáo cho mình.

Hoàng Tuấn Kiệt băng mình chạy đi. Chạy ngang qua một lùm cây rậm rạp. Không dám chần chừ, hắn liền chạy ngay đến. Cúi thấp người, bò vào trong.

Tiếng bước chân đuổi theo càng lúc càng gần. Những tiếng rầm rập khua trong đêm tối nghe như tiếng trống trận của ba quân trong trận chiến.

Hoàng Tuấn Kiệt vừa chui gọn vào trong chỗ nấp. Ba tên côn đồ đuổi kịp đến nơi. Chúng băng qua chỗ Hoàng Tuấn Kiệt nấp một đoạn gần hai mét. Hoàng Tuấn Kiệt chưa kịp thở phào nhẹ nhõm vì thoát nạn. Tên đi đầu tiên liền ra hiệu cho hai tên đồng bọn dừng lại.

Hắn gần giọng hỏi:

_Chúng mày có thấy lạ không ?

_Là sao ? – Một trong hai tên kia khó hiểu hỏi lại tên đi đầu tiên.

_Tao không nghe thấy tiếng bước chân chạy của nó.

_Tao nghĩ là do tên đó chạy đi xa rồi.

Tên đi đầu tiên lắc đầu quả quyết:

_Tao nghĩ là nó đang trốn ở đâu đó quanh đây thôi.

_Nếu thế chúng ta chia nhau ra tìm hắn. Nhất định phải bắt sống được hắn. Kẻ thuê chúng ta muốn thế.

_Tao hiểu. Chúng ta chia nhau ra hành động đi.

Ba tên lập chưa tỏa ra xung quanh. Chúng lục tìm từng hốc cây và bụi rậm một.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi đông cứng trong một hốc cây to, được che kín dưới một bụi cây cỏ dại rậm rạp. Hai tay siết chặt. Cả người ướt đầm mồ hôi. Trái tim đập dồn dập trong lồng ngực. Hắn không sợ chết, chưa bao giờ sợ. Hắn cố gắng duy trì mạng sống của mình vì những người thật lòng yêu thương hắn, không muốn họ buồn khổ và khóc nhớ thương vì mình.

Một tên côn đồ tiến đến gần bụi rậm mà Hoàng Tuấn Kiệt đang trốn. Thần kinh Hoàng Tuấn Kiệt căng thẳng. Tất cả các giác quan đều hoạt động hết công suất, trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Nếu bọn chúng tìm được hắn..... Hoàng Tuấn Kiệt khẽ nhếch mép. Đôi mắt bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo. Cùng lắm thì, hắn sẽ quyết một trận sống mái với bọn chúng.

Bụi rậm lay động mạnh. Những nhánh cây cỏ dại rung rung. Ba tên côn đồ đều tập trung ánh mắt nhìn vào bụi rậm. Chúng nắm chặt vũ khí trong tay, chuẩn bị sẵn sàng bổ một nhát dao, vọt một nhát côn vào kẻ ẩn nấp bên trong.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đó. Khi ba tên cướp đứng bao vây xung quanh bụi rậm. Dơ cao vũ khí trong tay lên cao.....Một con nhím, mình đầy gai nhọn hoắt chậm chạp bò từ trong bụi rậm ra.

Bọn chúng căng mắt nhìn. Tức giận chửi thề tục:

_Mẹ kiếp ! Cứt tướng là con chuột nhắt kia. Không ngờ lại là một con nhím.

Tên đi đầu tiên lấy lại bình tĩnh trước nhất:

_Thôi dẹp bỏ tức giận sang một bên đi. Nhanh chóng lo tìm thằng đó đi. Nếu để cho nó chạy thoát, chúng ta không sống yên ổn với sếp đâu.

_Biết rồi – Hai tên còn lại bất mãn, cao giọng đối đáp trả lại.

Ba tên kéo nhau đi. Chúng tiếp tục tìm những gốc cây và bụi rậm khác.

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần của bọn chúng. Thân thể cứng đờ của Hoàng Tuấn Kiệt thả lỏng dần dần. Lúc này, hắn tưởng mình sắp bị bọn chúng tặng cho một nhát dao và một nhát côn vào người. May mà, con nhím kia đã vô tình cứu thoát hắn một mạng.

Hoàng Tuấn Kiệt không biết có phải là do hắn sống tốt, nên được ông Trời báo đáp không ?

Nghĩ đến đây, Hoàng Tuấn Kiệt không khỏi tự cười chế giễu bản thân mình. Hắn tạm thời thoát khỏi sự đuổi giết của bọn côn đồ. Còn Trần Hoàng Anh thì sao ? Thằng bé có chạy thoát không, hay là đã bị bọn chúng xử rồi ?

o-0-o

Trần Hoàng Anh không gặp may mắn được như Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn bị bọn côn đồ đuổi theo sát gót. Chúng bám theo hắn như với hình với bóng, cách hắn không quá xa. Vì thế, hắn không có cơ hội dừng lại để thở, tìm chỗ trốn cho mình. Thành ra, hắn chỉ còn biết dốc hết sức lực ra để chạy.

Trần Hoàng Anh chạy băng băng, chạy nhanh như điện xẹt. Cũng may, thường ngày hắn chăm chỉ tập luyện thể thao, rèn luyện võ nghệ. Nếu không, tối nay gặp phải hoàn cảnh một mất một còn này. Hắn sớm đã đi đời nhà ma rồi.

Trần Hoàng Anh mất phương hướng. Trong bóng đêm, hướng nào cũng giống như hướng nào. Cây rừng chi chít. Bóng tối dày đặc. Trần Hoàng Anh chỉ còn biết chạy theo bản năng của mình. Không cần biết là hắn đang chạy sâu thêm vào rừng, hay chạy ngược trở ra đường cái lớn. Vào lúc này, hắn chỉ có một mong ước duy nhất là chạy thoát khỏi sự truy đuổi gắt gao của ba tên đâm thuê chém mướn kia.

Càng chạy, Trần Hoàng Anh càng đi sâu thêm vào rừng. Do đó, trường hợp thứ hai không hề xảy ra. Hắn không có chạy theo hướng ra

đường cái lớn.

Bọn côn đồ có vẻ cũng không khá hơn hán bao nhiêu. Bọn chúng phải lấy hết sức bình sinh mới duy trì kịp được với tốc độ của Trần Hoàng Anh. Dù bọn chúng có là những kẻ sống trong máu tanh, giết người vô số. Chúng cũng chỉ là những tên hư hỏng, ăn chơi trác tác. Mỗi lần có vụ đánh nhau, hay phải giết người, chúng đều liều mạng mà đánh. Có lẽ vì thế, chúng mới sống được cho đến ngày hôm nay. Người ta nói “Vua cũng phải thua thằng cùn”, câu này cũng có đạo lý riêng của nó.

Trần Hoàng Anh nghe thấy có tiếng nước chảy. Hắn ngạc nhiên. Vừa chạy vừa chăm chú lắng nghe.

Đúng....đúng là có tiếng nước chảy. Tiếng nước chảy róc rách. Hình như đó là tiếng nước chảy của một con suối nào đó.

Phát hiện này khiến Trần Hoàng Anh dậm chiêu suy nghĩ. Hắn mặc dù không nghe được cuộc nói chuyện điện thoại sau cùng của Hoàng Tuấn Kiệt và người đàn ông lạ mặt. Nhưng hán linh cảm chỉ cần chạy theo hướng có tiếng nước chảy. Hắn sẽ tìm được Hoài Thương. Người đàn ông lạ mặt kia không hoàn toàn lừa gạt Hoàng Tuấn Kiệt.

Tâm trạng Trần Hoàng Anh phấn chấn hẳn lên. Bước chân của hắn cũng nhanh hơn. Hắn ước mình mọc thêm được một đôi cánh để bay ngay lập tức đến chỗ của Hoài Thương.

Ba tên côn đồ đưa mắt nhìn nhau. Chúng nhận thấy điều bất thường của Trần Hoàng Anh.

_Thằng bé kia biết được điều gì rồi sao ?

Tên chạy cuối cùng hỏi với theo tên chạy đằng trước.

_Không biết. Mà mày hỏi làm chi cho mệt. Cứ bắt được nó, rồi hỏi nó sau, không phải là hơn sao ?

_Mày thừa biết gần bên cạnh dòng suối có một ngôi nhà tranh rồi còn gì ?

_Thế thì sao ? Tao chẳng quan tâm. Tao chỉ mong nhanh kết thúc vụ này, nhận nốt số tiền còn lại, sau đó vì vụ một bữa.

_Mày nói cũng đúng.

Tên chạy sau cùng đắc chí nở một nụ cười.

Tên đi đầu tiên, quay lại quát hai tên còn lại:

_Chúng mày có nhanh lên không ? Nếu để nó mà chạy thoát, chúng mày hãy liệu hồn.

Hai tên còn lại cảm như hén, cấp tốc đuổi theo tên chạy đầu tiên.

Trần Hoàng Anh loáng thoáng nghe được cuộc cãi cọ của ba tên côn đồ. Hắn nhếch mép nghĩ thầm: “Chúng mày hãy chờ đấy. Khi tao tìm được Hoài Thương rồi. Tao sẽ cho chúng mày biết tay.”

Tiếng nước chảy róc rách càng lúc càng gần. Âm thanh trở nên to và rõ ràng.

Trần Hoàng Anh dùng hết sức lực cuối cùng. Bỗng mình chạy như bay đến. Trong bóng đêm, bóng nước đen thẫm. Hàng cây mọc hai bên bờ suối thả rơi những chiếc lá vàng. Hơi nước bốc lên hòa cùng với sương đêm khiến cho Trần Hoàng Anh có cảm giác lạnh lạnh.

Ba tên côn đồ đã đuổi kịp đến nơi. Chúng từng bước từng bước dồn Trần Hoàng Anh lùi gần đến mép suối.

Trời quá tối, Trần Hoàng Anh không thể xác định được độ sâu của dòng suối. Tuy nhiên thác nước đổ ầm ầm đã nói cho hắn biết. Nếu bị rơi xuống đây, sẽ khó mà bảo toàn được tính mạng.

Bọn côn đồ cười nham nhở:

_Thằng oắt con kia. Biết điều thì đưa tay chịu trời đi. Đừng để bọn tao phải đích thân ra tay. Nếu không, mày sẽ không nhận được một cái chết êm đẹp đâu.

Trần Hoàng Anh khinh khinh đáp:

_Chúng mày đừng hòng mà đe dọa được tao. Có giỏi thì xông hết cả lên đi. Tao chấp hết chúng mày.

_À...thằng này láo. Mày muốn chết chứ gì ? Đã thế thì bọn tao chúng tao chiều.

Tên đi đầu tiên, phát tay ra hiệu cho hai tên còn lại.

_Lên hết cả đi chúng mày. Chúng ta phải dạy cho nó hiểu đừng ngu dốt mà chọc giận chúng ta.

Ba tên côn đồ lập tức vây đánh Trần Hoàng Anh. Chúng quyết tâm không chừa cho Trần Hoàng Anh một con đường sống còn. Mặc dù kẻ bí ẩn trả cho bọn chúng một món tiền lớn với điều kiện chúng bắt nốt được Hoàng Tuấn Kiệt. Nhưng trong đó đâu có ghi rõ tình trạng của Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh thế nào. Chỉ cần cả hai vẫn còn thở. Vậy là chúng đã hoàn thành được giao dịch của mình.

Ba tên côn đồ càng đánh càng ác liệt. Chúng sử dụng hết những chiêu hiểm ác đánh vào những chỗ trọng yếu trên cơ thể Trần Hoàng Anh, nhằm đẩy Trần Hoàng Anh vào chỗ chết. Bị trúng những đòn ấy, Trần Hoàng Anh không chết cũng bị trọng thương nặng, hôn mê sâu, có tình lại được hay không hoàn toàn phụ thuộc vào ý chí.

Những tiếng bình, bốp, búp, hự không ngừng vang lên. Trần Hoàng Anh trúng đòn liên tiếp. Bị những cây côn dài đập mạnh vào người. Trên vai, dưới bụng bị chém mấy nhát sượt qua da. Máu rỉ ra từ vết thương. Nhuộm đỏ bộ quần áo mặc trên người.

Càng đánh nhau Trần Hoàng Anh càng bị ba tên côn đồ dồn gần đến mép suối. Những tiếng cười man rợ, tiếng cười khùng khục của bọn côn đồ không ngừng vang lên. Âm thanh tạp chất và bản thiêu của bọn chúng đã làm ô nhiễm bầu không khí trong lành của thiên nhiên xung quanh.

Trần Hoàng Anh chán ghét. Cau mày, nhăn mặt. Không muốn những âm thanh vẳng đục kia nhuộm bẩn tâm hồn thanh tịnh của mình.

Xoẹt !

Một vết chém vào ngang ngực Trần Hoàng Anh.

Bụp !

Một cây côn đập mạnh vào bả vai Trần Hoàng Anh.

Trần Hoàng Anh đau đớn kêu lên một tiếng. Khom người ôm lấy ngực. Vết thương rách toạc. Buốt sốt nhanh chóng ngấm sâu vào tận xương. Máu ồ ạt chảy ra.

Bốp !

Tên còn lại trong số ba tên không bỏ lỡ cơ hội. Hắn ta đá mạnh vào bụng Trần Hoàng Anh. Hất tung hắn xuống dòng suối chảy siết.

Khu rừng trở nên yên tĩnh một khác thường. Không còn tiếng la hét, tiếng đánh nhau, tiếng cười khà ó của bọn côn đồ. Chỉ còn tiếng nước chảy róc rách. Tiếng thác nước chảy âm âm. Tiếng lá cây xào xạc trong gió. Tiếng côn trùng kêu. Tất cả đều tĩnh lặng. Sự sống dần dần biến mất. Bóng đêm lấp đầy.

Thy Dung thức đến gần một giờ đêm. Buổi tối, Thư Phàm có đến gõ cửa phòng mấy lần. Người thân trong nhà gọi xuống ăn cơm. Thy Dung vì muốn được yên tĩnh một mình. Muốn tập trung hết tâm trí để tìm ra bằng được sự thật. Thy Dung đã từ chối không muốn gặp bất cứ ai.

Thư Phàm hiểu tính của con gái. Cũng hiểu Thy Dung là một cô gái mạnh mẽ, sẽ không vì chuyện này mà ngã quy. Do đó, không làm phiền gì Thy Dung nhiều. Chỉ đứng ngoài cửa phòng nhắc nhở Thy Dung phải nhớ nghỉ ngơi cho tốt. Có việc gì cần thì tìm gặp mình.

Tú Linh đứng ngoài cửa phòng Thy Dung khóc lóc mãi. Tú Linh vốn là một cô gái yếu đuối, hay khóc. Không thể mạnh mẽ, cứng rắn và kiên được như mẹ con Thư Phàm.

Thư Phàm phải khuyên bảo mãi, Tú Linh mới nín khóc và chịu trở về phòng riêng. Ngồi trong phòng, Thy Dung thở dài mệt mỏi. Tiếng khóc của Di Tú Linh, khiến Thy Dung nẫu hết ruột gan. U sầu lại càng thêm u sầu.

Thy Dung thích người mẹ tâm lý và thấu hiểu như Thư Phàm hơn. Có đôi khi không phải cứ hỏi han mới là tốt. Sự im lặng nhiều lúc còn đáng quý và cần thiết hơn gấp bội lần.

Lần này, thông tin mà Thy Dung thu thập được là những thông tin hữu ích. Suy nghĩ đã thông suốt. Tâm trạng căng thẳng và bức bối không còn. Thy Dung có thể toàn tâm toàn ý vào điều tra ra sự thật. Người đàn ông có trùng tên với Trác Phi Dương trẻ hơn hắn rất nhiều. Độ tuổi xấp xỉ với chị em Thy Dung. Hắn chỉ mới có hơn 20 tuổi, quốc tịch Hồng Kông. Điều buồn cười là, trong khi Thy Dung nghĩ hắn là một nhân vật huyền bí, sinh sống tại nước ngoài, điều khiển mọi chuyện từ xa. Hắn lại sống ngay tại trên quê nhà.

Thy Dung đã thu hẹp được phạm vi điều tra. Thy Dung phỏng đoán. Nếu hắn có tài khoản tại ngân hàng nước ngoài, cụ thể là Thụy Sĩ, nhất định hắn phải nhờ người thân sống tại Thụy Sĩ lập cho, hoặc là hắn mang hai quốc tịch, đi đi về về giữa cả hai nơi. Nghĩ đến đây, Thy Dung lại ngồi suy tư. Trong đầu hiện lên hàng loạt những người thân, họ hàng và bạn bè của hai gia đình. Thy Dung cố nhớ xem trong số họ có người nào từng du lịch hoặc từng sinh sống bên Thụy Sĩ không ?

Mất gần hai phút, rà soát lại tất cả mọi người quen biết Thy Dung không thấy có ai cả. Kẻ bí ẩn kia là một người khôn ngoan, hắn làm sao có thể ngu ngốc để lộ ra sơ hở của mình theo kiểu “Lạy ông tôi ở bụi này.”

Thy Dung chán nản. Vò đầu bứt tóc. Thấy bất lực với chính mình. Buổi tối hôm qua, chỉ vì nhất thời quá xúc động, Thy Dung đã bỏ qua nhiều đầu mối quan trọng. Để rồi, buổi tối hôm nay lại tự dằn vặt và trách móc chính mình.

Thy Dung cẩn thận in ra tất cả thông tin thu lượm được thành mấy bản. Cầm xấp giấy trên tay. Thy Dung đọc lại từ đầu trang cho đến cuối

trang. Đọc đến đâu, Thy Dung dùng bút đỏ khoanh tròn những thông tin nghi vấn đến đấy. Thy Dung dùng phương pháp loại trừ, vẽ một vòng tròn trên khổ giấy A4. Mỗi một thông tin có được, Thy Dung lại điền vào một ô trống. Bằng cách chơi trò đoán chữ. Thy Dung ghép lại những mảnh thông tin rời rạc. Cuối cùng, Thy Dung đã có tên họ đầy đủ, ngày sinh tháng đẻ, quê quán của hắn.

“Trác Phi Dương. Sinh ngày 22 tháng 10 năm 1985. Quốc tịch Hồng Kông. Lập tài khoản chính ở ba nơi là Thụy Sĩ, Pháp và Hồng Kông. Từng chuyển khoản vào các ngân hàng thuộc các nước: Mỹ, Anh và Canada. Tham gia vào mạng BSS dành cho dân hacker cách đây gần một năm.”

Thy Dung đi qua đi lại trong phòng. Một tay buông thông. Một tay cầm xấp giấy nháp. Vừa đi vừa lăm bằm đọc trong miệng.

“Tên mà hắn dùng để đăng kí tài khoản nhất định không phải là tên giả. Nếu tên đó không phải là tên giả.....

Đột nhiên, Thy Dung nghĩ ra một điều quan trọng. Với phi thân chạy lại gần chiếc bàn kính.

Ngồi thụp xuống ghế sofa. Thy Dung gõ liên tiếp trên bàn phím máy tính xách tay. Trên màn hình đen trắng hiện lên một dãy những danh sách tên của các khách hàng lập tài khoản vào ngày 11 tháng 11, cách đây gần một năm. Dò đến tên của Trác Phi Dương giả danh. Trên màn hình xuất hiện hơn gần 1,000 người có tên trùng với Trác Phi Dương.

Thy Dung không khỏi lắc đầu cười khổ:

“Trác Phi Dương ơi là Trác Phi Dương. Tôi tưởng trên đời này ngoài anh ra thì không còn ai mang họ Trác và mang tên Phi Dương nữa. Không ngờ, tên của anh lại phổ biến như thế. Cũng may, tôi đọc kĩ thông tin liên quan đến ngày sinh, tháng đẻ và quê quán của người ta. Nếu không tôi đã lầm tưởng anh là kẻ chủ mưu đứng sau mọi chuyện rồi.

Thy Dung chú ý đặc biệt đến những người có ngày sinh là 22 tháng 10 năm 1985. Thy Dung tìm được tên của hắn ta cũng không phải quá khó. Tìm đúng được người cần tìm, Thy Dung nhấn chuột phải, bôi đen ô vuông ghi số CMND của hắn.

Thy Dung cười lạnh:

“Tên xấu xa kia. Hãy chờ đấy. Nhất định tôi sẽ tìm ra được anh là ai.

Mỗi một CMND đều có dán một tấm hình 3x4. Chỉ cần xâm nhập vào hệ thống mạng của của Trụ sở công an thành phố. Thy Dung sẽ sớm biết kẻ đó là ai.

Thy Dung rất muốn vô tay chính bản thân mình. Đây là việc Thy Dung không bao giờ dám nghĩ đến, cũng không có can đảm để làm. Nhưng để giúp gia đình sớm kết thúc cuộc sống địa ngục này. Thy Dung không còn cách nào khác đành vi phạm pháp luật một lần.

Nghĩ đến việc mình đang xâm nhập bất hợp pháp vào hệ thống máy tính của Trụ sở công an thành phố. Thy Dung lại thấy lạnh hết cả người.

Tự vỗ ngực trấn an bản thân mình. Hít một hơi thật sâu. Thy Dung bắt đầu thực hiện thao tác quen thuộc. Đầu tiên, Thy Dung đánh một đoạn mã code. Tiếp theo sau đó đánh tên của Trụ sở thành phố. Đổ vào được bên trong, bắt buộc phải có mật khẩu và tên truy cập nội bộ.

Ngay cả ngân hàng trên thế giới Thy Dung cũng có thể xâm nhập được, thì hệ thống máy tính trong nước có là gì.

Chưa đầy 30 phút, Thy Dung đã bẻ được khóa, xâm nhập được vào bên trong.

Quẹt mồ hôi trán. Thy Dung nói trong kinh hãi:

“Hủ vía. Hy vọng mình không sớm bị phát hiện. Nếu không, mình bị tù một gông là cái chắc.

Thy Dung không dám chần chờ thêm nữa. Cấp tốc đánh tên và số CMND của người thanh niên trẻ tên Trác Phi Dương.

Hệ thống máy tính bắt đầu quét, dò xét tên của từng người và số CMND mà Thy Dung vừa mới nhập. Với tốc độ quét hơn một nghìn dữ liệu trong vòng chưa đầy một giây. Kết quả sớm hiện lên trên màn hình máy vi tính.

Thy Dung căng thẳng nhìn. Mắt tròn xoe. Nhịp đập trong trái tim chậm dần. Hô hấp như ngừng cả lại. Thy Dung không dám thở mạnh. Sợ kết quả mà mình phải khổ cực, thậm chí không ngại phạm pháp mới có được sẽ tan biến thành mây khói.

Thy Dung run run bấm nút Zoom trên thanh ngang của cửa sổ màn hình. Hình ảnh 3x4 của Trác Phi Dương giả danh được phóng to lên gấp bốn lần. Một hình ảnh mờ nhạt không rõ nét. Ngay từ những cái nhìn đầu tiên, Thy Dung nhận ra người này không nằm trong số những người mà Thy Dung từng quen biết. Vậy hắn là ai, hắn có quan hệ gì với ông Hoàng? Tại sao hắn lại muốn trả thù gia đình?

Sợ thông tin sẽ biến mất, Thy Dung lưu vào trong ổ đĩa cứng. Riêng bức hình 3x4 của Trác Phi Dương giả danh. Thy Dung dùng công nghệ chỉnh sửa ảnh để chỉnh sửa bức ảnh cho rõ nét. Thy Dung thích nhất là chụp ảnh. Chỉnh sửa ảnh chính là nghề của Thy Dung.

Tìm ra được chủ nhân của số tài khoản trên. Thy Dung vui sướng muốn phát điên. Rất muốn nhảy cẫng lên, hò hét thật to.

“Bố mẹ, ông nội, Hoài Thương, chú Vũ Gia Minh, Dì Tú Linh, Khánh Sơn, Tú Anh, Trần Hoàng Anh!” Thy Dung lăm nhăm tên từng người.

Nói qua màn lẹ:

Mọi người có biết gì không ? Con đã tìm ra được rồi. Đã tìm ra được chủ nhân của số tài khoản kia. Chỉ cần tìm thêm một số chứng cứ nữa. Chúng ta đã có thể giao nộp hắn cho cảnh sát, bắt hắn phải trả giá cho những gì mà hắn gây ra cho gia đình chúng ta trong thời gian vừa qua rồi.

Thy Dung chưa bao giờ thấy tự hào về bản thân mình nhiều như thế. Nếu Thy Dung không biết hacker, không hiểu một chút gì về máy vi tính, không có lòng kiên trì và niềm tin vào sự công bằng của cuộc sống. Thy Dung sẽ không bao giờ tìm ra được sự thật. Không bao giờ chạm được cái đích cần phải tới.

Thy Dung không vội thoát ra khỏi hệ thống máy tính của Trụ sở công an ngay. Thy Dung muốn tiếp tục tìm hiểu xem tên Trác Phi Dương giả danh này có tiền án tiền sự gì không.

Mất gần 10 phút cặm cụi đọc trên màn hình máy vi tính. Thy Dung không tìm được thông tin gì đặc biệt. Lịch sử của tên này hoàn toàn trong sạch. Hắn chưa từng phạm phải tội lỗi gì, dù là nhỏ nhất.

“Lạ nhỉ. Một kẻ không có tiền án tiền sự như hắn. Tại sao lại gây ra một vụ việc lớn như hiện giờ ?”

Không còn tìm thêm được thông tin hữu ích gì nữa. Thy Dung thoát ra khỏi hệ thống máy tính của Trụ sở công an thành phố. Để tránh bị phát giác và truy tố. Thy Dung dùng một đoạn mã code xóa sạch mọi chứng cứ, không để lại một chút kẻ hở nào. Tài hacker của Thy Dung tuy không phải là giỏi nhất, nhưng không phải là kẻ dở nhất. Thy Dung thuộc diện cầu tiến. Có điều gì mới và hay là lao đầu vào học hỏi, vì thế thăng tiến rất nhanh.

Yên tâm sẽ không có ai lần được ra mình. Thy Dung mở phần mềm chỉnh sửa ảnh, bắt đầu chỉnh sửa bức hình 3x4 của Trác Phi Dương giả danh.

Thy Dung muốn chỉnh sửa ảnh của hắn thật rõ nét. Sau đó phóng to ra, đem đi rửa thành nhiều bản, muốn mọi người trong nhà cùng xem, cùng phân tích đánh giá, hợp sức tìm ra tên Trác Phi Dương giả danh này.

Thy Dung rất đau lòng khi danh tiếng của Trác Phi Dương bị bôi nhọ. Dù là do hữu tình hay cố ý, tên này cũng đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của Trác Phi Dương. Nếu Trác Phi Dương mà biết được sự thật, sợ rằng hắn sẽ tức điên lên và quyết tìm ra kẻ kia, tiếp theo sẽ trả thù thật tàn khốc.

Nhắc đến Trác Phi Dương khiến nỗi đau vừa mới lắng dịu lại của Thy Dung lại cháy lên âm ỉ. Mỗi tình tuyệt vọng này đã theo Thy Dung suốt hơn 10 năm. Dù có muốn quên cũng không thể quên được.

Thy Dung buồn khổ rơi lệ. Nước mắt làm mặt chất bờ môi. Lắc đầu cố quên đi mọi chuyện. Thy Dung cố gắng tập trung vào công việc đang làm đang dở.

Thy Dung mất gần một tiếng đồng hồ mới chỉnh sửa xong bức ảnh của Trác Phi Dương giả danh. Nhìn bức ảnh của hắn, Thy Dung thấy hắn khá đẹp trai, khuôn mặt cân xứng. Đôi mắt hẹp và dài, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng.

Không muốn nghĩ nhiều cho đau đầu thêm. Thy Dung lập tức tiến hành rửa ảnh. Mọi công đoạn đều được thực hiện một cách bài bản, thuần thục. Đây là công việc, Thy Dung làm hàng ngày. Ngay cả nhắm mắt, Thy Dung cũng biết mình phải làm như thế nào cho đúng.

Tráng rửa xong hơn 10 bức ảnh của Trác Phi Dương giả danh. Người Thy Dung mỏi nhừ. Đau nhức hai vai. Mắt nhấp nhem muốn đi ngủ. Nhiệt độ trong cơ thể tăng cao. Đầu đau nhức như búa bổ. Thy Dung đã quá lạm dụng sức khỏe của mình. Đã làm việc đến quên cả nghỉ ngơi và ăn uống.

Tắt điện phòng rửa ảnh. Loạng choạng bước ra ngoài. Thy Dung vừa đi vừa run run lần theo bờ tường. Thy Dung đã quá mệt mỏi. Có cảm giác muốn ngã quỵ.

Không ! Mình không được phép ngã quỵ vào lúc này. Người thân trong gia đình cần mình. Mình phải giúp họ bắt bằng được tên xấu xa kia. Mình còn phải tìm ra nơi Hoài Thương bị bắt nhốt. Mình còn phải....

Thy Dung ngã nằm xấp xuống giường. Thân thể mềm nhũn. Cơ thể ngầy ngậy sốt. Thy Dung dù có muốn cố gắng làm gì, cũng không còn đủ sức nữa.

Mắt nặng trĩu. Thy Dung khép mắt lại. Giấc ngủ nhanh chóng tìm đến. Thy Dung chìm vào giấc ngủ sâu, quên cả tắt đèn.

o-0-o

Thư Phàm đi qua đi lại trên hành lang lầu hai. Thư Phàm không tài nào ngủ được. Mỗi lần nhắm mắt lại nghĩ đến chuyện con gái Hoài Thương đang bị bắt cóc, không rõ sống chết. Hoàng Tuấn Kiệt đi cả đêm chưa về, không gọi một cú điện thoại về nhà. Thy Dung đang đau khổ vì tình, tự nhốt mình trong phòng, không muốn gặp ai. Bố chồng đang trong cơn bạo bệnh.

Có nhiều lúc không chịu đựng nổi, Thư Phàm muốn bỏ đi đến một nơi nào đó thật xa. Tìm quên hiện tại trong công việc nghiên cứu và thử nghiệm thuốc. Gần một tháng nay, Thư Phàm không thể tập trung làm việc, cũng không còn tâm trí để hoàn thành nốt công việc còn dang

dở. Biến cố xảy ra trong gia đình đã vắt kiệt sức lực và đam mê công việc của Thư Phàm. Vào lúc này, Thư Phàm chỉ có một mong muốn duy nhất là người thân trong nhà bình an, mọi việc nhanh chóng kết thúc. Dù mai sau, gia đình không còn giàu có nữa, Thư Phàm cũng hài lòng.

Tiến tới phòng riêng của con gái. Thư Phàm ngáp ngừng đưa tay lên gõ cửa. Mặc dù hiểu con gái không muốn bị ai làm phiền và quấy rầy vào lúc này. Nhưng đã gần nửa ngày rồi, kể từ lúc trở về nhà, Thy Dung đã không rời khỏi phòng. Thư Phàm lo Thy Dung đã xảy ra chuyện gì đó. Bình thường, Thy Dung còn khỏe mạnh, Thư Phàm sẽ không để ý nhiều. Nhưng bây giờ khác trước kia.

_Cộc....cộc.....

Thư Phàm gõ nhẹ vào cánh cửa gỗ.

_Thy Dung. Con còn thức không ?

Thư Phàm không nghe thấy tiếng trả lời của Thy Dung.

Linh tinh có chuyện chẳng lành. Không còn dám chần chừ thêm nữa. Thư Phàm xô mạnh vào cánh cửa. Nhất quyết đẩy cửa bước vào trong phòng.

Thư Phàm rảo bước thật nhanh. Mắt đảo dáo tìm hình bóng của con gái. Thấy Thy Dung ngủ ngon lành trên giường. Tâm trạng căng thẳng và bất an của Thư Phàm thả lỏng được đôi chút.

Thư Phàm đi đến gần mép giường. Vươn tay chạm nhẹ vào trán con gái. Thư Phàm giật mình sợ hãi, khi thấy trán Thy Dung nóng hằm hập.

_Con bé bị sốt rồi – Thư Phàm thương xót, thì thầm nói nhỏ.

Thy Dung ngủ mê man, không biết mẹ mình đã vào phòng và đang lo lắng cho mình.

Thư Phàm nhanh chóng đi vào phòng tắm. Vắt một chiếc khăn mặt ướt. Đắp vào trán Thy Dung để hạ sốt. Sau đó trở về phòng riêng lấy dụng cụ y tế để khám và tiêm thuốc cho con gái.

Sau khi tiêm thuốc cho Thy Dung xong. Thư Phàm nhìn xuống sàn nhà. Thấy những bức hình rơi lung tung. Thư Phàm cau mày. Không hiểu con gái đã rửa hình của ai. Mà tức giận đến nỗi vứt hết tất cả chúng xuống sàn nhà thế này ?

Tò mò và hiếu kì, Thư Phàm cúi xuống nhặt từng ảnh lên. Cảm trên tay hơn 10 bức ảnh. Thư Phàm cẩn thận xem từng bức ảnh một. Trong ảnh là hình của một chàng thanh niên trẻ lạ mặt, hoàn toàn xa lạ. Thư Phàm càng xem, càng thấy khó hiểu. Nếu đây là những bức ảnh của Trác Phi Dương. Thư Phàm còn hiểu được lý do vì sao Thy Dung lại lén lút rửa ảnh của hắn. Nhưng chàng thanh niên này, không gợi được một chút kí ức nào của Thư Phàm.

Vì chú ý đến những bức ảnh, Thư Phàm bắt đầu chú ý đến ý đến tình trạng bừa bộn của căn phòng. Trên bàn kính, những tờ giấy khổ A4 đặt lung tung khắp nơi. Bút thước vứt bừa bãi. Lông mày của Thư Phàm càng lúc càng nhíu chặt. Thư Phàm phát hiện ra tình trạng bất thường của căn phòng. Thư Phàm tưởng gần cả ngày hôm nay, Thy Dung nằm trên giường nghỉ ngơi và khóc lóc. Không ngờ, con gái lại bận rộn đến mức độ này.

Thư Phàm nhòm dậy. Đi nhẹ nhàng trên nền gạch men. Tránh gây tiếng động khiến Thy Dung giật mình tỉnh giấc.

Thư Phàm đến gần chiếc bàn kính. Ngồi trên ghế sa lông. Màn hình máy tính xách tay vẫn còn mở. Trên màn hình là giao diện của một phần mềm chỉnh sửa hình ảnh. Thư Phàm thấy hình của chàng thanh niên lạ mặt kia nằm ở chính giữa cửa sổ giao diện.

Thư Phàm suy đoán:

_Có thể chàng thanh niên kia là đối tượng tiếp theo trong bài báo mới của Thy Dung cũng nên.

Thư Phàm từ lâu đã biết Thy Dung là thành viên bí mật của một tờ báo nổi tiếng trong nước, nên mới có kết luận như thế này.

Nghiêng đầu. Thư Phàm nhìn những tờ giấy khổ A4 đặt bên cạnh máy tính xách tay. Mặc dù không muốn xen vào công việc của con gái. Nhưng không đành được sự tò mò, Thư Phàm cầm lên xem.

Trái ngược với suy đoán của Thư Phàm. Những gì mà Thy Dung thu thập được gần cả ngày hôm nay không phải vì muốn viết một bài báo mới, mà là vì muốn điều tra thông tin có liên quan đến kẻ bí ẩn bắt cóc Hoài Thương và tổng tiền gia đình.

Thư Phàm càng xem càng không kiểm soát được sự nôn nóng và hồi hộp của mình. Phát hiện của Thy Dung quan trọng đến nỗi. Ngay vào lúc này, Thư Phàm muốn đứng bật lên, chạy đến bên giường, ôm thật chặt Thy Dung vào lòng, tặng hai nụ hôn lên má con gái, và nói mấy chục câu cảm ơn.

Tay cầm chặt xấp giấy. Thư Phàm vừa khóc vừa cười. Lệ tuôn rơi vì vui mừng và sung sướng. Thư Phàm có cảm giác mình như đang được cảm giải thưởng danh dự do nhà nước tặng vì công lao cống hiến cho y học.

Không thể chờ được đến sáng mai. Thư Phàm cầm tất cả tài liệu mà Thy Dung thu thập được cùng hơn 10 bức ảnh. Đặt một nụ hôn nhẹ lên

má Thy Dung, thì thầm nói câu cảm ơn. Nước mắt rớt trên má Thy Dung. Thư Phàm nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Thư Phàm tiến đến cánh cửa phòng riêng của vợ chồng Vũ Gia Minh. Thư Phàm muốn bàn bạc đối sách với Vũ Gia Minh. Thư Phàm tin tưởng Vũ Gia Minh nhất định sẽ nhanh chóng tìm ra được tên đàn ông trong bức hình này là ai, và sự thật sẽ sớm được phơi bày.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Trần Hoàng Anh bị hất tung xuống suối. Dòng nước chảy siết cuốn trôi hắn đi. Bị thương nặng, sức khỏe yếu ớt, Trần Hoàng Anh không thể địch được với dòng nước đang chảy siết. Hắn đành phó mặc tính mạng của mình cho số phận.

Ba tên côn đồ đứng trên mép suối. Căng mắt nhìn vào màn đêm đen tối. Chúng đang cố tìm bóng dáng của Trần Hoàng Anh trong dòng nước chảy siết.

—Mày nghĩ thằng oắt con đó có sống sót được không ?

—Bị chúng ta chém mất nhất vào người. Nặng nhất là hai nhất vào bụng. Bị côn đập mạnh vào vai và vào đầu. Mày lại dùng chân đạp, hất văng nó xuống suối. Mày nói thử xem, nó còn sống được không ? – Tên đồng bọn đắc ý hỏi vặn lại tên kia.

—Mày nói cũng đúng. Nhưng mày cũng biết dòng suối này không sâu lắm. Tuy nó có thác nước, nhưng không đủ để giết chết thằng oắt con đó.

—Mày ngu vừa thôi. Lúc mày đá văng nó xuống suối. Nó đang bị thương nặng. Do đó, nó lấy sức lực đâu để bơi, để bám vào thứ gì đó. Tao đoán thằng đó không bị chết vì vết thương chẳng chịt trên thân thể, cũng chết vì ngạt nước.

Ba tên côn đồ lại đưa mắt nhìn vào màn đêm đen thẫm thẫm. Hình bóng Trần Hoàng Anh đã hoàn toàn biến mất vào trong bóng tối. Con suối vẫn kêu gào mãi không ngừng. Thác nước đổ ầm ầm. Tiếng nước chảy róc rách qua ghềnh đá.

Trần Hoàng Anh bị rơi xuống suối. Giống như ba tên côn đồ đã nói. Hắn không bị chết ngạt vì sặc nước, bị chết vì bị trọng thương nặng, cũng bị va đập vào đá mà chết.

Hoàng Tuấn Kiệt chờ ba tên côn đồ đuổi theo mình đi xa dần. Xác định không còn nghe thấy tiếng bước chân của bọn chúng nữa. Hắn rời khỏi chỗ nấp. Đứng yên một chỗ. Tai chăm chú lắng nghe tiếng động tĩnh chung quanh. Mắt nhìn xuyên qua bóng tối. Hắn đang cố xác định phương hướng. Nhớ lại những gì mà người đàn ông lạ mặt nói trong điện thoại. Hắn khẳng định ông ta không lừa hắn hoàn toàn. Một phần những gì mà ông ta nói là sự thật.

Hoàng Tuấn Kiệt nhắm mắt lại. Tập trung vào thính giác của mình. Hắn muốn phân biệt tiếng nước chảy róc rách của một con suối trong số hàng nghìn âm thanh mà hắn nghe được trong rừng.

Đứng yên lặng như thế trong vòng gần một phút. Hoàng Tuấn Kiệt đã mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy cách hắn một quãng đường rừng khá xa.

Khỏe môi Hoàng Tuấn Kiệt nhếch lên. Hắn chưa bao giờ thấy vui mừng như thế. Chuyến đi lần này coi như không uổng công. Dù nguy hiểm vẫn còn rình rập xung quanh đây. Nhưng chỉ cần còn thể tiến đến gần nơi con gái bị bắt nhốt. Hắn sẽ bất chấp tất cả. Hắn phải đưa được Hoài Thương bình an trở về nhà.

Trong quá trình vừa đi vừa cẩn thận lắng tai nghe động tĩnh xung quanh, và đề cao cảnh giác, sợ bị lộ giấu vết, sẽ bị ba tên côn đồ tiếp tục đuổi giết. Thình thoàng, Hoàng Tuấn Kiệt nghe thấy được tiếng đuổi nhau chạy rình rịch, tiếng đánh chửi nhau, tiếng vũ khí va chạm vào nhau và tiếng kêu đau đớn của một chàng trai trẻ. Thanh âm của chàng trai trẻ đó không hề xa lạ đối với hắn. Là Trần Hoàng Anh, Hoàng Tuấn Kiệt giật mình nghĩ.

Hắn vội vã chạy theo tiếng động văng vẳng bên tai. Trong bóng tối, âm thanh ấy nổi bật hẳn lên. Lúc Hoàng Tuấn Kiệt chạy kịp đến nơi, cũng là lúc hắn nhìn thấy thân hình của Trần Hoàng Anh bị hất văng xuống suối.

Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt nắm tay. Cắn chặt môi. Cố ngăn tiếng hét phẫn nộ và đau đớn trong cổ họng. Dù chỉ vừa mới quen biết với Trần Hoàng Anh. Nhưng Hoàng Tuấn Kiệt đã rất có hảo cảm với Trần Hoàng Anh, như kiểu hai người bạn tâm giao, vừa gặp đã thân nhau, tính cách của cả hai lại có nhiều điểm tương đồng. Tuy cách xa về tuổi tác, nhưng phối hợp rất ăn ý, như thể đã làm bạn và quen biết nhau từ lâu.

Hoàng Tuấn Kiệt đã coi Trần Hoàng Anh như con cháu trong nhà. Thấy Trần Hoàng Anh gặp nạn, hắn không thể ngăn được sự thương đau đang mãnh liệt trào dâng lên trong lòng. Hắn rất yêu thương hai đứa con gái. Không muốn chúng phải chịu bất cứ đau đớn và tổn thương nào. Trần Hoàng Anh là người yêu của Hoài Thương. Nay, hắn gặp nạn vì Hoài Thương. Hoàng Tuấn Kiệt không biết phải làm gì để sửa chữa sai lầm này. Hắn hối hận rất nhiều. Lẽ ra hắn nên cương quyết bắt Trần Hoàng Anh quay về mới phải.

“Nếu thằng bé quay về nhà thì tốt rồi. Nếu nó quay về, nó đã không gặp nạn.” Hoàng Tuấn Kiệt nắm tay thật chặt. Gân xanh nổi lên. Đôi mắt đục ngầu. Hận thù và căm phẫn trong đáy mắt hần bốc cao lên nghìn ngút. Hần muốn giết hết tất cả bọn chúng. Tại sao chúng có thể độc ác và tàn độc đến nỗi bắt hần phải chứng kiến lần lượt từng người thân trong nhà gặp nạn trước mặt ? Chúng có ý làm thế phải chăng muốn hần phải sống trong đau khổ và dằn vặt, muốn hần phải chịu cảnh chết dần chết mòn vì tuyệt vọng không thể cứu được ai ?

Hoàng Tuấn Kiệt đau đớn nhìn dòng suối đen ngòm trước mặt. Tiếng thác nước đổ ầm ầm xoáy sâu vào nỗi đau trong lòng hần, khiến hần không thể thở được.

Ba tên côn đồ đứng một lúc lâu trên mép suối. Không nghe thấy bất cứ âm thanh khả nghi nào, báo hiệu cho bọn chúng biết Trần Hoàng Anh vẫn còn sống. Chúng quay lưng bỏ đi.

Hoàng Tuấn Kiệt ra sức nắm chặt tay, cắn chặt môi đến bật máu tươi, mới không lỗ mãng xông lên quyết một trận sống mái với bọn chúng. Bây giờ vẫn còn quá sớm cho hần hành động một cách ngu ngốc như thế. Hần phải tiếp tục duy trì mạng sống của mình. Hần sống không phải chỉ để cho một mình hần, mà người thân trong nhà đang chờ đợi hần bình an trở về, Hoài Thương đang chờ hần cứu. Còn cả Trần Hoàng Anh nữa. Hoàng Tuấn Kiệt tin Trần Hoàng Anh sẽ vượt qua được nguy hiểm.

Không để mất thêm thời gian nữa. Hoàng Tuấn Kiệt đi dọc theo mép suối. Vừa đi vừa tập trung hết sức lực quan sát hai bên mép suối và giữa dòng thác đang chảy siết. Nếu Trần Hoàng Anh đã chết, hần phải tìm được xác. Nếu Trần Hoàng Anh vẫn còn sống, hần phải cứu kịp thời, không để cho điều đáng tiếc xảy ra.

Trời quá tối, Hoàng Tuấn Kiệt hầu như không nhìn thấy gì. Hần phải dựa tất cả vào giác quan và kinh nghiệm của mình. Hần là một kẻ từng vào sinh ra tử. Hần có thể cảm nhận được nguy hiểm. Có thể nhìn thấy được những thứ người bình thường không nhìn thấy được.

Hoàng Tuấn Kiệt đi dần xuôi xuống hạ nguồn của con suối. Thật ra, con suối này cũng không lớn lắm. Nó là một con suối nông trên thượng nguồn, trung nguồn có một dòng thác chảy mạnh, hạ nguồn là một hồ nước khá sâu. Điều đáng ngại của con suối không phải là thác nước chảy siết mà là đá ngầm. Nếu rơi trúng vào đá ngầm, tính mạng sẽ rất khó bảo toàn.

Gần năm giờ sáng. Mặt trời lấp ló sau đám mây đen kịt. Khu rừng âm u, rậm rạp. Hơi lạnh ngấm sâu vào da thịt. Hoàng Tuấn Kiệt vẫn kiên trì tìm tung tích của Trần Hoàng Anh hai bên mép suối. Hần đoán sáu tên côn đồ không vội đi tìm Trần Hoàng Anh vì chúng tin Trần Hoàng Anh không thể thoát được. Sáng sớm chúng chỉ cần đi xuống hạ nguồn và vớt xác Trần Hoàng Anh.

Vì không để cho chúng có cơ hội làm như thế, Hoàng Tuấn Kiệt quyết tâm phải tìm bằng được tung tích của Trần Hoàng Anh càng lúc càng cao. Hần vừa tìm vừa nôn nóng đến phát điên. Ngàn vạn lần, hần cũng không muốn Trần Hoàng Anh chết ở đây. Trần Hoàng Anh cần phải tiếp tục sống, chỉ có sống, Hoài Thương mới có niềm vui, mà hần mới không sống trong dằn vặt và tự trách trong nửa phần đời còn lại.

Bỗng.... Hoàng Tuấn Kiệt nhìn thấy một thứ gì đó.

Một chiếc áo khoác màu trắng !

Kia.... Kia chẳng phải là chiếc áo khoác mà tối hôm qua Trần Hoàng Anh mặc trên người sao ?

Hoàng Tuấn Kiệt vội phi thân nhảy xuống nước. Sải tay bơi ra giữa dòng nước.

“Nếu chiếc áo khoác của Trần Hoàng Anh trôi ra đến tận đây, chứng tỏ Trần Hoàng Anh cách nơi đây cũng không xa lắm. Có thể thằng bé đã bị mắc kẹt vào một mỏm đá nào đó rồi.”

Hoàng Tuấn Kiệt suy đoán. Bơi càng lúc càng nhanh hơn. Dường như sức lực của hần đều dồn hết cả vào giây phút này. Tìm được một chút manh mối sống còn của Trần Hoàng Anh, khiến hần quên hết mệt mỏi. Nỗi đau và mất mát tạm thời bị đẩy lùi.

Dòng nước chảy mạnh. Sáng sớm, nước lạnh buốt như kim châm, đâm vào da thịt. Mỏi tím tái. Sắc mặt nhợt nhạt. Da dẻ nhăn nheo. Quần áo và dầu tóc ướt nhẹp. Hoàng Tuấn Kiệt lặn hụp lên xuống. Tay sải bơi như một con cá.

Nước từ trên mỏm đá đổ ầm ầm xuống khu vực hạ lưu phía dưới. Hoàng Tuấn Kiệt chơi vơi đứng dưới dòng thác. Chớp mắt nhìn lên trên.

Trong một thoáng chốc. Mắt hần mở to. Sững sờ không dám tin vào mắt nhìn. Trần Hoàng Anh vẫn còn sống. Tay bám chặt vào một khúc gỗ to. Cả người run lên cảm cấp vì lạnh. Nước lạnh đã làm co lại các mạch máu trong vết thương, vì thế máu chảy ra ít hơn.

__Buông tay đi ! Chú sẽ đón cháu ! – Tiếng nói của Hoàng Tuấn Kiệt ban đầu thì thào như một lời thì thầm vọng lên từ trong lòng đất mẹ. Sau đó to dần như tiếng sấm nổ vang trên trời.

Trần Hoàng Anh thần trí mờ mịt. Nghe thấy tiếng hét vọng lên từ bên dưới thác nước của Hoàng Tuấn Kiệt. Hần nghiêng đầu, mông lung nhìn xuống phía dưới.

__Buông tay đi ! – Hoàng Tuấn Kiệt vừa nói vừa cười. Hai tay dơ lên cao.

Đã nhìn rõ được khuôn mặt của Hoàng Tuấn Kiệt bên dưới thác nước. Khóe môi Trần Hoàng Anh se sẽ nhếch lên. Nhắm chặt mắt lại. Hai tay buông thõng. Cả thân hình hần rơi xuống theo dòng nước chảy siết.

Trần Hoàng Anh cũng không biết hấn lấy sức lực ở đâu ra mà lắm thế. Khi bị bọn côn đồ đánh bị trọng thương, bị chúng đã hất văng xuống suối. Ý nghĩ đầu tiên của hấn là, mình chắc chắn chết rồi. Nhưng ngay sau đó, hấn lại không cho phép mình được buông xuôi. Do vậy, trong quá trình bị trôi theo dòng nước chảy siết, hấn cố bám vào bất cứ chướng ngại vật gì gặp phải. May mắn là khi trôi đến gần cuối của thác nước có một khúc cây to bị mắc kẹt giữa hai mỏm đá, nhờ thế hấn chống đỡ được cho đến tận bây giờ.

Hoàng Tuấn Kiệt vươn tay đón lấy thân hình mảnh khảnh, yếu ớt và xanh xao của Trần Hoàng Anh. Cả hai bị chìm ngìm xuống dưới nước. Hoàng Tuấn Kiệt mạnh khỏe hơn Trần Hoàng Anh, lại không bị thương. Hấn nhanh chóng trôi lên mặt nước, kéo Trần Hoàng Anh lên theo.

Không thể để Trần Hoàng Anh ngâm nước lâu thêm được nữa. Hấn đưa Trần Hoàng Anh lên bờ. Cả hai ướt sũng nước. Hoàng Tuấn Kiệt dìu Trần Hoàng Anh đi. Trần Hoàng Anh loạng choạng, run rẩy bước đi theo Hoàng Tuấn Kiệt. Vừa đi vừa ôm vết thương trên bụng.

Hoàng Tuấn Kiệt chú ý đến hai vết chém ngang bụng của Trần Hoàng Anh. Hấn đau xót hỏi:

_Cháu không sao chứ ? Có cần chú công cháu không ?

Trần Hoàng Anh nở một nụ cười mệt mỏi:

_Không cần. Cháu tự đi được.

Trần Hoàng Anh mặc dù mệt muốn chết. Hai chân dính líu vào nhau. Đầu gối run run. Nhưng tự tôn đàn ông không cho phép hấn ngã quỵ và phải nhờ người khác công mình đi.

Hoàng Tuấn Kiệt sáng khoái nở một nụ cười. Hào cảm mà hấn dành cho Trần Hoàng Anh càng lúc càng sâu. Hấn thích tính cách kiên cường của Trần Hoàng Anh.

Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh đi xuyên qua rừng cây. Tìm một chỗ cao ráo, sạch sẽ và kín đáo. Hoàng Tuấn Kiệt dìu Trần Hoàng Anh đi vào trong. Nơi mà hai người dừng chân là một hang đá nông, nằm khuất sau một lùm cây rậm rạp.

Trần Hoàng Anh rét run. Hoàng Tuấn Kiệt nhìn mà thương. Hấn vội đi kiếm củi, dùng đá mài lửa, đốt một đồng củi to để cho Trần Hoàng Anh sưởi ấm. Vết thương trên bụng Trần Hoàng Anh khá sâu, đang rỉ máu. Vì không có dụng cụ y tế, cũng không có bông băng. Hoàng Tuấn Kiệt đành xé tạm chiếc áo thun mặc bên trong. Hấn quấn tạm mấy vòng quàng bụng Trần Hoàng Anh để cầm máu. Lúc đi kiếm củi hấn cũng hái được một số lá cây có tác dụng cầm máu và tiêu độc. Những bài thuốc này là do hấn học được từ Thư Phàm. Lấy và sống với nhau hơn 18 năm, Hoàng Tuấn Kiệt cũng học hỏi được nhiều thứ.

Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh vốn là hai người xa lạ, thuộc hai thế hệ cách biệt nhau. Nhưng qua chuyện xảy ra tối hôm qua và sáng nay. Cả hai cùng chung hoạn nạn đã khiến họ xích lại gần nhau. Đồng thời tình cảm cũng trở nên tốt đẹp hơn trước. Trần Hoàng Anh đã vô tình, thành công lấy được lòng của Hoàng Tuấn Kiệt. Việc hấn yêu Hoài Thương, sẽ được Hoàng Tuấn Kiệt nhiệt tình ủng hộ.

o-0-o

Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh vừa đi khuất. Sáu tên côn đồ tiền hành sục sạo tìm kiếm tung tích của Trần Hoàng Anh hai bên bờ mép suối. Chúng chia nhau đi lùng xục từ thượng nguồn, đến trung nguồn, cuối cùng kéo nhau tìm đến hạ nguồn. Chúng tìm đi tìm lại đến hơn năm lần cũng không thấy bóng dáng của Trần Hoàng Anh đâu.

Một tên nóng tính, tức mình chửi tục tui:

_Mẹ kiếp ! Chúng mày bảo thằng oắt con đó nhất định sẽ chết già nửa cái mạng. Mà hiện giờ nó đâu ? Tại sao tao đi moi cả cặng, nhìn đau cả mắt cũng không tìm thấy nó ?

_Mày đừng lắm mồm ! – Tên thủ lĩnh giận dữ quát lại – Mày không lo làm tìm nó đi. Đừng chỉ biết đứng ở đây mà quát tháo. Một trong số chúng mày nhảy xuống nước tìm nó cho tao. Tao tin là xác của nó đã chìm ngìm xuống nước từ lâu rồi. Chúng mày không nhớ là xác chết phải ba ngày sau mới nổi lên hả ?

_Mày đang nói vớ vẩn gì thế ? – Tên kia đáp chất lại – Nếu mày tin là thằng oắt con đó chết rồi. Sao mày không đích thân nhảy xuống dưới nước mà vớt xác nó. Tại sao mày bắt bọn tao phải chịu khổ thay mày ?

_Mày có nhảy xuống không ? – Tên thủ lĩnh dữ tợn, hăm dọa dí ngay lưỡi dao sắc bén vào cổ tên kia.

Tên đồng bọn nuốt nước bọt. Mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa. Lưỡi dao sắc bén như có linh tính, đang dí mạnh vào mạch cổ của hấn. Chỉ cần tên thủ lĩnh lia một nhát, cuống họng của hấn sẽ bị cắt ra làm đôi, như cổ của con gà. Và lúc đó, tính mạng của hấn sẽ đi đời nhà ma.

Không còn lựa chọn nào khác. Hấn đành phải nhảy xuống nước, lặn hụp tìm xác của Trần Hoàng Anh.

Tên thứ nhất vừa nhảy xuống. Tên thủ lĩnh liền bắt mắt tên còn lại cũng phải nhảy xuống theo. Còn riêng một mình hấn đứng trên bờ chỉ huy và quát tháo.

Bọn đàn em tuy không phục. Nhưng cũng không dám ho he nói gì. Tính mạng dù sao cũng quan trọng hơn.

Cả đêm hôm qua hầu như người thân trong nhà họ Hoàng không hề ngủ. Gần hai giờ sáng, Thư Phàm gõ cửa phòng riêng của vợ chồng Vũ Gia Minh, dựng cả hai dậy từ trong chăn. Tiếp theo sau đó, Vũ Gia Minh, Tú Linh và Thư Phàm kéo nhau xuống phòng khách. Thư Phàm cho Vũ Gia Minh xem hơn 10 bức ảnh mà Thy Dung đã cắt công chỉnh sửa và xấp tài liệu mà Thy Dung đã khó nhọc thu thập được trong gần cả ngày hôm qua.

Xem xong, Vũ Gia Minh kích động và phấn khích không kém gì Thư Phàm. Đây là những phát hiện quan trọng. Quan trọng đến nỗi chính đầu mỗi này sẽ dẫn thẳng đến danh tính của tên bí ẩn đã bắt cóc Hoài Thương và tổng tiền gia đình nhà họ Hoàng.

__Làm sao con bé Thy Dung tìm ra được những thông tin hết sức có giá trị này ?

Vũ Gia Minh siết chặt xấp tài liệu trên tay. Nén kích động hỏi Thư Phàm.

__Tôi không biết. Lúc đó con bé Thy Dung đã ngủ say. Thấy tập tài liệu đặt bên cạnh máy vi tính và hơn mười bức ảnh nằm bừa bãi trên đất. Tôi đã vội vàng mang cho chú xem.

Vũ Gia Minh gật đầu, coi như đã hiểu:

__Ra là thế. Tôi đoán nhất định con bé Thy Dung đã dùng khả năng hacker của mình để tìm ra những thông tin có giá trị này.

Thư Phàm trầm ngâm. Dáng vẻ không vui.

__Tôi rất lo sợ. Nếu con bé Thy Dung mà bị bắt, tôi biết ăn nói với nhà họ Hoàng thế nào đây.

__Cô đừng lo lắng – Vũ Gia Minh trấn an Thư Phàm – Thy Dung biết nó đang làm gì. Tôi tin tưởng vào tài năng của con bé. Không phải đơn giản mà lần ra được những thông tin này. Nếu không có tài năng thực sự. Cô nói thử xem, liệu nó có lần ra được thông tin đầy đủ của tên giả danh trùng tên với Trác Phi Dương không ?

Thư Phàm cười buồn. Một mối dựa người ra sau ghế:

__Ban đầu khi đọc đến tên của Trác Phi Dương. Tôi đã bị sốc, bị khủng hoảng tinh thần khi tưởng người gây ra mọi biến cố cho gia đình trong thời gian gần đây là Trác Phi Dương. Nhưng sau khi đọc kỹ, tôi mới biết là không phải.

Vũ Gia Minh nhìn vào mắt Thư Phàm. Dò hỏi:

__Nếu thật sự người đó là Trác Phi Dương. Cô sẽ làm như thế nào ? Cô có hận và căm ghét hấn không ?

Thư Phàm rơi vào im lặng. Nhất thời, Thư Phàm không biết phải trả lời Vũ Gia Minh thế nào ?

Hận ư ?

Thư Phàm lắc đầu. Thư Phàm thấy mình không có quyền hận hấn, hay căm ghét hấn. “Mình đã nợ hấn quá nhiều. Nếu có thể trả được một phần những gì mà mình nợ hấn, mình cũng sẵn sàng trả.”

Vũ Gia Minh hiểu Thư Phàm đang nghĩ gì, cũng hiểu được mối quan hệ phức tạp và rắc rối giữa hai người. Khi đã yêu, ai cũng có những toan tính và ích kỉ của riêng mình. Không có mấy ai sống cao thượng, biết hy sinh cho hạnh phúc của người mình yêu được như Trác Phi Dương.

Không muốn tiếp tục chủ đề khiến cho cả hai không có gì để nói với nhau. Vũ Gia Minh quay về chủ đề mà cả hai đang quan tâm.

__Cô yên tâm. Ngay sáng ngày mai tôi sẽ gọi điện cho nhân viên dưới quyền đi xác minh lại thông tin mà Thy Dung đã thu thập được. Đồng thời tiến hành khởi tố tên Trác Phi Dương giả danh này, bắt hấn phải khai ra kẻ chủ mưu đứng đằng sau.

Thư Phàm thấy nhẹ nhõm cả người khi Vũ Gia Minh không hỏi mình thêm về Trác Phi Dương nữa.

__Chỉ cho rằng kẻ đứng sau vụ này không phải là người đàn ông trong bức ảnh ?

Vũ Gia Minh nói quả quyết:

__Không phải. Tôi tin vào phán đoán của mình. Tên Trác Phi Dương giả danh này chỉ là một vật thể thân, hòng đánh lừa và gây rối vụ điều tra mà thôi.

__Còn có kẻ khác nữa sao ? – Thư Phàm lẩm bẩm.

__Cô tin tôi đi. Tôi sẽ nhanh chóng tìm ra được sự thật thôi.

__Tôi tin vào khả năng của chú.

Về điểm này Thư Phàm không nghi ngờ một chút nào. Vũ Gia Minh là một con người biết dùng mưu kế và thủ đoạn. Trong cuộc sống và trong kinh doanh, hắn thành công hơn Hoàng Tuấn Kiệt. Con trai hắn – Khánh Sơn cũng đang nối tiếp con đường đi của bố. Tính cách của thằng bé cũng không khác gì Vũ Gia Minh. Khánh Sơn là bản sao của Vũ Gia Minh.

Thy Dung ngủ đến hơn bảy giờ sáng mới dậy. Cơ thể đau nhức. Đầu đau như búa bổ. Chân tay mỏi nhừ như vừa mới chạy việt dã về.

Thy Dung đưa tay bóp trán. Sờ vào chiếc khăn mặt vẫn còn ẩm ướt. Thy Dung khựng tay. Mông lung nghĩ ngợi.

Thy Dung nhớ tới hôm qua. Gần hai giờ sáng mới kết thúc công việc tìm thông tin. Rửa xong hơn 10 bức ảnh. Do quá mệt đã ngủ quên lúc nào không biết. Thy Dung nhớ rõ. Tối hôm qua trước khi đi ngủ không hề có chiếc khăn mặt này. Chẳng lẽ.....?

Thy Dung chống tay xuống nệm. Cố nâng thân hình mềm nhũn như cộng bún đậu. Thy Dung quá mệt mỏi. Tinh thần kiệt quệ. Chỉ muốn đi đến một nơi xa xôi nào đó, có phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp để nghỉ ngơi lấy lại sức khỏe và khôi phục lại trạng thái bản loạn của mình.

Cánh cửa phòng bật mở. Thư Phàm rào bước vào trong phòng.

Thấy Thy Dung đã tỉnh ngủ. Thư Phàm thương yêu hỏi:

_Con gái. Thấy trong người thế nào ? Đã hơn chút nào chưa ?

_Dạ. Con thấy khá hơn rồi. Cảm ơn mẹ.

Thy Dung đoán người chăm sóc mình suốt cả đêm hôm qua là mẹ. Thy Dung cảm kích nhìn mẹ bằng ánh mắt biết ơn.

Thư Phàm ngồi xuống mép giường. Dịu dàng áp tay vào trán con gái.

_Người con vẫn còn nóng lắm. Con cần nghỉ ngơi cho khỏe.

Thy Dung cúi đầu nhìn mấy bức hình dưới sàn nhà. Không thấy chúng đâu. Thy Dung giật mình hỏi dồn:

_Mẹ. Mẹ có thấy mấy bức hình của con đâu không ? Con nhớ rõ là tối hôm qua do con mệt mỏi quá đã hất tung tất cả chúng xuống đất.

Thư Phàm thu lại nụ cười. Nghiêm túc nhìn Thy Dung:

_Thy Dung. Con nói thật cho mẹ biết đi. Do đâu mà con có được những bức hình kia. Con nữa mấy thông tin mà con thu thập được, con lấy từ nguồn nào ?

Thy Dung kinh ngạc. Mở to mắt nhìn mẹ. Mất một lúc lâu mới hiểu được ý nghĩa trong câu hỏi của mẹ mình là gì.

_Mẹ...mẹ đã xem hết tất cả rồi ?

Thư Phàm gật đầu đáp:

_Mẹ đã xem hết tất cả rồi. Mẹ cũng đã đưa cho chú Vũ Gia Minh xem. Mẹ và chú ấy đã bàn bạc với nhau gần như suốt cả đêm hôm qua.

Thy Dung ỉu xiu ngồi trên giường. Hôn dỗi trách:

_Tại sao mẹ và chú không chờ con ngồi xuống cùng bạn bạc ? Tại sao hai người tự quyết định hết tất cả mà không hỏi qua ý kiến của con ?

Thư Phàm xoa đầu Thy Dung. Cười nhẹ:

_Con đang trách mẹ đấy sao ? Mẹ biết không hỏi ý kiến của con trước mà lấy tài liệu và ảnh của con trước là mẹ sai. Nhưng lúc đó con ngủ say quá, hai nữa, con lại đang bị bệnh. Mẹ không nỡ đánh thức con dậy. Và lại, sớm muộn gì con cũng công bố thông tin quan trọng này cho cả nhà biết. Mẹ cho là biết trước còn hơn biết sau. Con cũng muốn tình trạng căng thẳng và bức bối này sớm chấm dứt đúng không ?

Thy Dung mặc dù không hài lòng. Nhưng vẫn ngoan ngoãn thuận theo:

_Vâng. Con cũng có suy nghĩ giống như mẹ.

_Tốt rồi – Thư Phàm vui vẻ nở một nụ cười – Bây giờ con có thể nói rõ cho mẹ biết mọi chuyện được rồi chứ ?

Thy Dung chớp mắt. Cẩn thận hỏi lại:

_Mẹ muốn hỏi con chuyện gì ?

_Đầu tiên con nói cho mẹ biết chuyện con lấy thông tin và bức ảnh kia từ đâu. Sau đó con có thể kể cho mẹ nghe mối quan hệ giữa con và Trác Phi Dương được chứ ?

Thy Dung cup mắt. Cố gắng che giấu đi nỗi đau và thống khổ trong lòng mình. Mỗi lần nhắc đến tên Trác Phi Dương lại đục khoét sâu thêm vào vết thương rỉ máu trong trái tim Thy Dung.

Thư Phàm ôm lấy Thy Dung vào lòng. Vô nhẹ vào lưng. Nói lời an ủi:

— Mẹ biết là con đang buồn khổ. Con không muốn chia tay với anh Phi Dương. Nhưng con hãy thử một lần nghĩ kĩ lại xem. Tương lai của con sẽ như thế nào nếu như con tiếp tục có quan hệ thân mật vượt trên mức bình thường với anh ấy. Trác Phi Dương là một người từng trải, nhiều tuổi gần gấp ba con, có tính cách và đời sống khác hẳn con. Nói một cách khác anh ấy là một người trưởng thành, già dặn, là trưởng bối của con. Còn con. Con còn quá trẻ. Tính cách ưa bay nhảy, nghịch ngợm. Tuy con là một cô gái có trách nhiệm cao với người thân trong gia đình và với chính bản thân mình. Nhưng như thế vẫn chưa đủ. Để đến được với nhau, con còn cần có những thứ hơn hẳn thế này. Nghe lời mẹ, con hãy cho bản thân con và Trác Phi Dương có thời gian tạm thời xa nhau. Bây giờ con hãy tập trung vào chuyện học hành. Một vài năm sau, nếu con vẫn còn yêu anh Phi Dương, vẫn không thể sống thiếu được anh ấy. Mẹ sẽ thuyết phục mọi người trong gia đình chấp nhận để cho con và anh ấy lấy nhau.

Thy Dung thần thờ. Nước mắt trên má lặng lẽ rơi. Thy Dung nhìn mẹ mình không chớp mắt. Trái tim Thy Dung như muốn tan ra. Thy Dung khóc vì hạnh phúc và vui sướng. Tình yêu là một thứ gì đó nắm bắt. Nhưng tình cảm gia đình lúc nào cũng đầy ắp trong tim Thy Dung.

Thy Dung vui đầu vào ngực Thư Phàm. Vòng tay ôm thật chặt. Xúc động nói không nên lời.

Thư Phàm khóc theo Thy Dung. Thư Phàm là một cô gái sống phóng khoáng. Không quan tâm đến ánh mắt của người đời. Luôn muốn làm những gì mà mình thích. Vì thương con cái, Thư Phàm sẽ cố gắng hết sức để chúng được sống hạnh phúc và sung sướng. Thư Phàm không muốn chúng sống trong khổ đau. Không muốn đứa nào phải rơi lệ và sầu khổ vì tình yêu.

Khi đã khóc đủ, nước mắt ngừng rơi. Mọi vướng mắc không còn. Đã có được sự ủng hộ của cha mẹ. Thy Dung thấy mình mạnh mẽ hẳn lên. Dừng sức quệt đi lệ trên khóe mắt. Thy Dung bắt đầu tỉ mỉ kể lại cho Thư Phàm nghe nguyên nhân vì sao mình tìm được thông tin của tên Trác Phi Dương giả danh kia.

Nghe con gái nói một hồi. Thư Phàm rơi vào suy tư. Một lúc sau, Thư Phàm xác nhận lại ý kiến của con gái:

— Con nói rằng khi bố con chuyển tiền vào tài khoản bên ngân hàng Thụy Sĩ cho kẻ bí ẩn kia, con đã kịp lần ra được manh mối ?

Thy Dung tự tin đáp:

— Vâng. Đúng thế. Ngay sau khi bố nhấn vào nút “Chuyển tiền” con đã xâm nhập được vào hệ thống máy tính của ngân hàng Thụy Sĩ.

Thư Phàm mở to mắt nhìn con gái. Mặc dù đã biết khả năng của con gái không tầm thường. Nhưng khi chính tai mình nghe được, Thư Phàm vẫn có cảm giác không dám tin.

Thư Phàm đành nén nhịn mong muốn được giáo huấn Thy Dung một trận. Bằng cách tự nhắc nhở bản thân rằng mình rằng bây giờ không phải thời điểm thích hợp để làm điều đó.

— Chính vì thế, con mới phát hiện ra tên Trác Phi Dương giả danh kia ?

— Vâng. Ban đầu, con cho rằng đó chính là Bác Phi Dương – Thy Dung cúi thấp đầu, lí nhí nói tiếp – Con đã hiểu lầm bác ấy. Vừa tức giận vừa đau khổ vì bị phản bội, con đã tìm đến tận nhà bác ấy.

Thư Phàm lừ mắt. Cốc nhẹ vào đầu Thy Dung:

— Đấy ! Mẹ nói có sai đâu. Con vẫn còn trẻ con lắm. Khi làm bất cứ việc gì, con cũng phải suy xét cho kĩ chứ.

Thy Dung phụng phịu. Đưa tay gãi đầu.

Thư Phàm hỏi tiếp:

— Nếu con đã nghi ngờ là do Trác Phi Dương làm. Tại sao con không nói ngay cho bố mẹ biết. Con lại tự tiện đến tìm anh ấy làm gì ? Có phải, nếu con không lật lại hồ sơ của vụ án, con sẽ giấu bố mẹ đến cùng đúng không ?

Thư Phàm dơ cao ngón tay. Chuẩn bị cốc thêm vào đầu Thy Dung.

Thy Dung thờ dãi, buồn bã đáp:

— Con xin lỗi mẹ. Mong mẹ đừng trách con. Bác Phi Dương là mối tình đầu con, là mối tình khắc cốt ghi tâm. Con làm sao có thể tỏ ra vô tư như không có chuyện gì và nói ngay cho bố mẹ biết được. Cảm giác bị người mình tin tưởng và yêu thương phản bội đau đớn lắm. Con không muốn trải qua cảm giác đó lần thứ hai.

Thy Dung vừa nói vừa rơi nước mắt.

Thư Phàm thương xót. Dùng khăn tay lau nước mắt cho con gái.

“Thôi con đừng nói đến chuyện này nữa. Hãy nói thẳng vào vấn đề chính đi.

“Vâng.

Thy Dung liền bước xuống giường. Lấy một cuộn giấy nháp. Thy Dung phồng theo sơ đồ của tối hôm qua, vẽ lại cho Thư Phàm xem.

Thư Phàm là một người thông minh. Chỉ nghe con gái giải thích sơ qua đã hiểu được con gái muốn nói gì.

Đang bàn bạc với nhau. Thy Dung đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Thư Phàm, tò mò hỏi:

“Mẹ. Bố đã đi đâu rồi ? Tại sao con không thấy bố đâu cả ?

Đau buồn và lo lắng hiện lên trong đáy mắt của Thư Phàm

“Bố con đi từ tối hôm qua đến sáng nay vẫn chưa thấy về nhà.

“Trước khi đi, bố có nói đi đâu không ? Chắc là bố đã gọi điện cho mẹ rồi đúng không ?

Thư Phàm càng nghe Thy Dung hỏi càng buồn bã và lo lắng thêm.

“Bố con không nói cho mẹ biết bố con đi đâu cả. Ngay cả một cú điện thoại gọi về nhà cũng không có.

Thy Dung chợt thấy lo sợ vu vơ. Giọng nói bắt đầu hơi run rẩy:

“Lạ nhỉ ? Bình thường bố con có bao giờ đi đâu mà không nói trước với mẹ một tiếng đâu ? – Thy Dung quay sang hỏi thúc Thư Phàm – Nếu bố không gọi điện cho mẹ. Tại sao mẹ không chủ động gọi điện cho bố. Mẹ hãy lấy điện thoại gọi bố con đi.

Thư Phàm nghẹn ngào gần như sắp khóc. Trả lời con gái:

“Mẹ đã gọi cho bố con hơn chục cuộc gọi. Nhưng không lần nào bố con bắt máy. Tổng đài luôn báo không thể liên lạc được vì máy tạm thời bị khóa.

“Để con gọi điện cho bố. Biết đâu con gọi lại được.

Thy Dung phi thân đến chiếc bàn gỗ đặt điện thoại di động của mình. Trưa hôm qua về đến nhà, do quá đau buồn, Thy Dung đã tắt nguồn điện thoại. Thành ra, tối hôm qua trước khi đi vào rừng, Hoàng Tuấn Kiệt gửi tin nhắn cho Thy Dung, Thy Dung không biết mà nhận. Do đó, hai bố con đã để lỡ mất nhiều thời gian quý báu.

Thy Dung run run mở nguồn điện thoại di động. Màn hình điện thoại nhấp nháy. Âm nhạc nổi lên. Trên màn hình hiện lên mấy cuộc gọi nhờ của Bách Khải Văn và một biểu tượng tin nhắn của bố Tuấn Kiệt.

Linh cảm cho chuyện chẳng lành. Thy Dung mở ngay tin nhắn của Hoàng Tuấn Kiệt ra để đọc.

Nhìn một loạt mật mã chỉ có hai bố con biết hiện lên cửa sổ tin nhắn. Thy Dung vừa hồi hộp vừa run sợ, chân chạy nhanh đến chiếc bàn kính, mắt vẫn không rời màn hình điện thoại.

Thy Dung đánh một loạt các kí hiệu mà bố Tuấn Kiệt gửi cho mình. Dùng một phần mềm chuyên dụng mà mình viết riêng cho bản thân. Thy Dung chờ khoảng năm giây. Dòng tin nhắn đã được giải mã hóa.

“Thy Dung !

Khi con đọc được những dòng tin nhắn này cũng là lúc bố đi sâu vào trong rừng. Con ghi nhớ cho kĩ những điều bố sắp nói sau đây:

Tám giờ tối hôm qua có một người đàn ông lạ mặt gọi điện cho bố. Ông ta yêu cầu bố làm theo lời của ông ta. Nếu bố làm theo, bố sẽ được gặp em gái con. Vì không thể bỏ lỡ cơ hội hiếm có này. Bố đã làm theo.

Ông ta yêu cầu bố lái xe về vùng ngoại ô. Đến cột mốc đề tên Long Châu thì rẽ phải, đi thêm 200, sẽ có chỉ dẫn tiếp theo.

Khi bố đến nơi. Ông ta lại tiếp tục yêu cầu bố bỏ xe ô tô ở lại, đi bộ thêm 10 mét, rẽ trái, đi sâu vào trong rừng thêm 200 mét, đến một dòng suối bắc ngang, nơi có một căn nhà tranh. Đó chính là nơi nhốt em gái con.

Vì sợ có gian trá, nên bố gửi tin nhắn này cho con. Nếu sáng hôm sau, cũng không thấy bố trở về. Con nhớ thông báo tin nhắn này cho cả nhà biết.

Bố tin tưởng là con dịch được những gì bố muốn nói.

Yêu con nhiều.

Hoàng Tuấn Kiệt.”

Thy Dung bàng hoàng cả người. Nước mắt tuôn như mưa. Bóp thật chặt con chuột trong tay. Cắn môi đến trắng bệch.

Thư Phàm phát hiện ra thái độ không được bình thường của Thy Dung. Vội chạy đến gần con gái, quan tâm hỏi:

_Thy Dung. Con bị làm sao thế ? Có chuyện gì xảy ra đúng không con ?

_Mẹ - Thy Dung khóc nức nở - Bố con đã bị người ta hại rồi.

Thư Phàm run lấy bầy. Khiếp đảm, nói đứt quãng:

_Con...con nói gì ? Mẹ nghe không hiểu ? Bố con làm sao có thể bị người ta hại được ? Bố con chỉ đi có một đêm không về thôi mà ?

Nước mắt trên má Thư Phàm lăn chã rơi.

Thy Dung chỉ cho Thư Phàm dòng chữ trên màn hình máy vi tính.

_Mẹ...mẹ đọc đi. Mẹ đọc đi rồi sẽ rõ.

Thư Phàm nhìn màn hình máy vi tính qua màn lệ. Lệ làm mờ cảnh vật, làm tan nát khung cảnh ước mơ tươi đẹp của một gia đình.

Thư Phàm bịt chặt miệng, nước mắt thấm ướt kẽ ngón tay.

_Mẹ..mẹ phải đi tìm bố con. Mẹ không tin là bố con đã xảy ra chuyện gì. Bố con không thể xảy ra chuyện gì được.

Thư Phàm gào lên. Xăm xăm đi ra cửa.

_Mẹ. Khoan đã ! – Thy Dung gọi vội theo.

Đang đi, Thư Phàm đứng khựng lại. Quay đầu, dặn dò con gái:

_Thy Dung. Con sức khỏe không được tốt. Con ở nhà đi. Mẹ nhất định sẽ tìm được bố con.

Thy Dung vừa cười vừa khóc. Dơ cao nắm đấm. Lòng tràn đầy quyết tâm.

_Mẹ. Mẹ khinh con gái mẹ quá. Con gọi mẹ lại, không phải con ngăn cản không cho phép mẹ đi tìm bố, mà là do con nghĩ ra được một cách rất hay.

Thư Phàm nhìn con gái. Chưa bao giờ thấy yêu gia đình mình đến thế. Tiền bạc và danh vọng đối với Thư Phàm không là gì cả, chỉ là phù du bọt biển. Có được cô con gái thông minh, hiểu chuyện và có hiểu thế này. Thư Phàm không còn mong mỏi gì hơn nữa.

Thư Phàm dang rộng tay ra.

Thy Dung lao vào vòng tay Thư Phàm. Kích động hô to:

_Mẹ. Mẹ yên tâm đi. Bằng mọi cách con sẽ tìm được bố con. Sẽ đưa được bố và em Hoài Thương bình an trở về nhà.

Thư Phàm ôm siết lấy Thy Dung vào lòng.

_Con gái. Cảm ơn con.

Hai mẹ con ôm chặt lấy nhau. Nhịp tim cùng đập. Ý nghĩ tương thông. Cả hai đều nghĩ về người thân của mình. Tâm trí và trái tim đều hướng về họ.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Mọi người trong nhà họ Hoàng có mặt đông đủ trong phòng khách. Vũ Gia Minh và Tú Linh ngồi một bên. Hoàng Tử Kỳ và Thư Phàm ngồi một bên. Khánh Sơn đêm hôm qua đi chơi về khuya, bây giờ vẫn còn chưa dậy. Tú Anh vì đói bụng, đang ăn cơm sáng trong nhà bếp.

Thy Dung mang máy tính xách tay xuống phòng khách. Đứng ở vị trí giữa. Giảng giải cho mọi người kế hoạch của mình.

Thy Dung điềm đạm nói:

__ Chắc là tối hôm qua mẹ cháu, Di Tú Linh và chú Vũ Gia Minh đã bàn bạc với nhau hết cả rồi. Cháu không cần phải nói lại nữa.

Vũ Gia Minh dăm chiêu. Hắn lên tiếng nhắc nhở Thy Dung:

__ Đúng là tối hôm qua Di và chú đã bàn bạc rất kỹ với mẹ cháu. Nhưng dù sao đây cũng là thông tin do cháu phát hiện ra được. Cháu vẫn là nên nói lại một lần nữa thì hơn. Cả nhà muốn nghe cháu nói lại thật chi tiết và cụ thể kế hoạch của cháu.

__ Vâng. Nếu cả nhà muốn cháu nói lại thì cháu sẽ nói.

Thy Dung dùng phần mềm PowerPoint chiếu lên tấm bảng to màu trắng cho cả nhà xem. Vừa để cho mọi người trong nhà có thời gian đọc những dòng chữ trên màn hình, Thy Dung vừa thuyết minh như một chính trị gia.

Vũ Gia Minh chống khuỷu tay xuống mặt bàn kính. Chăm chú lắng nghe Thy Dung nói. Hắn rất hài lòng với tài năng của Thy Dung. Tương lai Thy Dung nhất định sẽ rất thành công. Không phải bất cứ một cô gái nào cũng có được đẳng khí như Thy Dung. Gia đình gặp phải chuyện không may, vẫn bình tĩnh đối phó với mọi chuyện. Còn thông minh và can đảm tìm ra sự thật. Trong khi hắn mất bao nhiêu tiền của và công sức, chỉ thu được những thông tin vụn vặt.

Bỗng nhiên, hắn thấy ghen tị với may mắn của Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phàm. Tuy họ không may mắn mất đi một đứa con trai. Nhưng lại có được hai cô con gái thông minh, hiểu chuyện và hiếu thảo.

Vũ Gia Minh quay sang nhìn vợ mình. Trên môi hắn nở một nụ cười mãn nguyện và hạnh phúc. Tay siết nhẹ lấy bàn tay nhỏ bé của Tú Linh.

Sống với nhau hơn 18 năm. Tú Linh đã sinh cho hắn được hai đứa con. Một trai và một gái. Đối với cuộc sống gia đình, công danh và sự nghiệp. Hắn không còn đòi hỏi và mong muốn nào hơn nữa. Hắn hài lòng với những gì mà hắn đang có.

Ngồi im lắng nghe Thy Dung diễn thuyết. Lúc này, Thư Phàm mới nêu lên thắc mắc của mình:

__ Thy Dung. Con nói là con có cách tìm được bố con. Vậy cách đó là gì ?

Thy Dung điệu nghệ búng ngón tay. Cười tươi tinh đáp:

__ Về điều này. Xin mẹ đừng lo lắng. Con nói con đã biết cách tìm ra bố con, không phải là con nói sáo. Mẹ còn nhớ trước khi mua điện thoại cho bố con. Con đã nói gì không ?

Trong đầu Thư Phàm thoáng hiện lên hình ảnh của buổi tổ chức sinh năm 46 tuổi của Hoàng Tuấn Kiệt. Thư Phàm nhớ, hôm đó tập trung đông đủ mọi người. Người thân trong gia đình tổ chức một buổi nhỏ, muốn gây bất ngờ với Hoàng Tuấn Kiệt. Khi hắn đi làm trở về nhà buổi tối. Trong nhà tối om, tĩnh lặng không có một bóng người. Hoàng Tuấn Kiệt tưởng mọi người trong nhà hôm nay đi ngủ sớm, hắn không biết rằng có một bất ngờ lớn đang chờ đón hắn. Lúc Hoàng Tuấn Kiệt bật điện trong phòng khách. Mọi người bắn pháo hoa. Cùng nhau hát vang bài ca chúc mừng sinh nhật. Thư Phàm đã trông thấy sự kinh ngạc sững sờ và hốc mắt đỏ hoe vì cảm động của Hoàng Tuấn Kiệt. Sau mấy phút, hắn mới lấy lại được tinh thần. Hắn đã ôm chầm lấy mình, đặt một nụ hôn trên má. Hai đứa con gái, mỗi đứa ôm lấy cánh tay của hắn, tặng hắn món quà mừng sinh nhật của mình. Thư Phàm nhớ rõ, Hoài Thương tặng Hoàng Tuấn Kiệt một chiếc bút máy mạ vàng, Thy Dung tặng hắn một chiếc điện thoại di động.

Cầm trên tay món quà của hai đứa con gái, Hoàng Tuấn Kiệt xúc động nói không không nên lời, chỉ ôm chặt lấy hai đứa, thay lời nói cảm ơn.

Khi biết chị gái tặng cho bố một chiếc điện thoại di động, Hoài Thương đã trêu Thy Dung:

__ Chị hai. Tặng gì không tặng, tại sao chị lại tặng bố điện thoại di động ? Chẳng phải bố đã có điện thoại di động rồi sao, hơn nữa, điện thoại của bố lưu toàn số quan trọng, làm sao bố có thể dùng điện thoại của chị được ?

Hoàng Tuấn Kiệt sợ con gái buồn, vội nói:

__ Thy Dung. Con đừng lo, bố sẽ sử dụng cả hai chiếc điện thoại di động. Một chiếc để liên lạc với người thân trong gia đình. Một chiếc dùng để giao dịch làm ăn.

Thy Dung không những không có một chút phật lòng. Ngược lại còn cười nói một cách tự tin:

__ Bố hãy lấy điện thoại di động của con mà dùng. Điện thoại này là con đặc biệt chuẩn bị cho bố.

Lời nói của Thy Dung đã khiến tất cả mọi người trong nhà đều tò mò:

Điện thoại di động này thì có gì đặc biệt ?

Thy Dung đưa ngón trỏ lên môi. Làm một dấu hiệu im lặng.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Hồi hộp chờ nghe Thy Dung nói tiếp.

Điện thoại này con đã gắn định vị GPRS. Bất cứ bố ở đâu con cũng biết. Vậy là từ nay, cả nhà không cần lo bố đi lạc, hay đi làm việc xấu mà mẹ lại không biết.

Mọi người trong nhà cười ầm. Thư Phàm xấu hổ đỏ bừng mặt, tức mình gõ nhẹ vào đầu Thy Dung. Còn Hoàng Tuấn Kiệt rơi vào tình trạng dở khóc dở cười.

Hoàng Tuấn Kiệt không sợ những điều mà Thy Dung nói vì hắn là một người sống ngay thẳng, chân thật, yêu vợ và thương con. Dù có đánh chết hắn, hắn cũng tuyệt đối không làm chuyện gì có lỗi với họ, hay thẹn với lương tâm.

Để làm vui lòng con gái, Hoàng Tuấn Kiệt đã chuyển sang dùng điện thoại di động của Thy Dung. Từ đó, Thy Dung thường xuyên gửi những tin nhắn hết sức dễ thương cho Hoàng Tuấn Kiệt. Những tin nhắn động viên và khích lệ hắn rất nhiều. Mỗi khi có thời gian rảnh rỗi, Thy Dung lại tỉ mỉ dạy Hoàng Tuấn Kiệt cách gửi tin nhắn bằng mật mã. Ban đầu, Hoàng Tuấn Kiệt tham gia với con chỉ để cho vui, và muốn cùng con gái làm một việc gì đó. Nhưng không ngờ đến ngày hôm nay, chính những giờ vui chơi giải trí ấy lại cứu mạng hắn, Hoài Thương và Trần Hoàng Anh.

Mắt Thư Phàm sáng lên. Thư Phàm kích động nói gần như hét:

Mẹ nhớ ra rồi. Con đã tặng bố con một chiếc điện thoại di động có định vị GPRS. Chính là chiếc điện thoại di động mà bố con dùng hơn một năm nay.

Thy Dung gật đầu đáp:

Mẹ nói đúng rồi. Con đã kết nối điện thoại của bố với máy tính xách tay của con. Bây giờ con chỉ cần con bật lại tín hiệu, chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được bố con ở đâu thôi.

Vũ Gia Minh càng lúc càng ngạc nhiên với khả năng của Thy Dung. Cô gái nhỏ này giỏi giang hơn hắn mong đợi.

Vũ Gia Minh chìa ngón cái, nhiệt liệt khen ngợi:

Cháu giỏi lắm.

Thy Dung bẽn lễn nở một nụ cười:

Cảm ơn chú.

Thư Phàm đứng bật dậy. Ôm chằm lấy con gái.

Cảm ơn con, con gái. Nếu không có con, mẹ không biết làm gì cả. Cảm ơn con.

Thy Dung vòng tay ra sau lưng Thư Phàm. Ôm chặt lấy.

Được rồi. Mẹ đừng nói cảm ơn con nữa. Mẹ khiến mũi con nở hoa đây này.

Ngay sau khi nghe Thy Dung nói có thể xác định được vị trí của Hoàng Tuấn Kiệt. Vũ Gia Minh lập tức gọi điện cho vệ sĩ của mình. Hắn cần hơn 10 người đi theo hắn. Khu rừng cạnh gia lộ Long Châu rất rộng lớn, sợ trong rừng có nguy hiểm rình rập. Hắn muốn càng nhiều đi theo bảo vệ càng tốt. Hắn không muốn bất cứ ai trong gia đình xảy ra chuyện gì nữa.

Vì lo cho sức khỏe của Thy Dung, Thư Phàm không muốn cho Thy Dung đi cùng. Thư Phàm nhẹ giọng khuyên:

Thy Dung. Con ở nhà đi. Mẹ và chú Gia Minh đi tìm bố con là được rồi.

Thy Dung biết nói gì cũng vô ích. Có khi càng nói, càng khiến mẹ bắt ép mình ở nhà bằng được. Chính vì nghĩ như thế, Thy Dung khôn ngoan thuận theo mong muốn của Thư Phàm:

Con biết, con đang bị ốm yếu thế này đi theo mẹ và chú Gia Minh chỉ thêm vướng chân vướng cẳng. Nhưng mà nếu con không đi theo hai người, ai sẽ là người chỉ vị trí của bố cho mẹ và chú biết đây ?

Thy Dung nhún vai, giả bộ cực kì bất đắc dĩ. Chớp chớp mắt nhìn mẹ mình mấy cái.

Thư Phàm lừ mắt. Thừa hiểu đứa con gái tinh khôn và ranh ma này đang toan tính gì trong đầu. Ngẫm lại, Thư Phàm thấy Thy Dung nói cũng đúng. Trong gia đình ngoài Thy Dung ra, không ai giỏi máy vi tính cả. Nếu không cho Thy Dung đi theo cùng, chẳng khác gì vừa đi tìm Hoàng Tuấn Kiệt vừa mò mẫm như một người mù đi dò đường, mà tính mạng của Hoàng Tuấn Kiệt đâu có thể đem ra đùa, nhanh chóng tìm

được hân và đưa được Hoài Thương về nhà lúc nào thì càng hay lúc ấy.

Không còn cách nào khác. Thư Phàm đành phải nhượng bộ:

__Thôi được rồi. Mẹ sẽ cho con đi cùng. Nhưng con phải hứa là con sẽ tuyệt đối nghe lời mẹ. Nếu không đủ có phải mò mẫm đi tìm bố con và Hoài Thương, mẹ cũng không cho phép con đi.

Thy Dung vui mừng đến phát run. Nén kích động. Đầu gật như già tở:

__Dạ. Con hứa, con sẽ tuyệt đối nghe lời mẹ. Mẹ chỉ con đi hướng Đông, con tuyệt đối sẽ không dám đi hướng Tây.

Thư Phàm bóp trán. Thật cực kì bất đắc dĩ và đau đầu vì đứa con gái nghịch ngợm và tinh ranh này. Thư Phàm hy vọng khi vào trong rừng, Thy Dung sẽ nghe lời mình, không chạy nhảy lung. Nếu không.....Thư Phàm thở dài, sợ hãi không dám nghĩ tiếp nữa.

Kế hoạch nhanh chóng được triển khai. Vũ Gia Minh lái xe đưa hai mẹ con Thư Phàm đi. Phía sau họ là ba chiếc xe ô tô màu xám đen chở hơn 10 người vệ sĩ, được trang bị vũ khí. Đây là lần đầu tiên, Thy Dung được nếm trải cảm giác sống trong một bộ phim hành động thực thụ.

Trên đường đi, Thy Dung mở máy tính xách tay. Xâm nhập vào hệ thống mạng toàn cầu, Thy Dung dễ dàng xác định được vị trí của Hoàng Tuấn Kiệt.

Thy Dung nôn nóng chỉ cho Thư Phàm xem:

__Mẹ xem này. Đây là vị trí của bố con. Con thấy bố con đang di chuyển về hướng Đông của khu rừng.

Thư Phàm tập trung nhìn vào màn hình máy vi tính.

__Thy Dung. Con có thể tìm bản đồ của khu rừng đó không ?

__Dạ được. Mẹ chờ con một chút.

Thy Dung mở một trang web. Đánh tên của khu rừng gần Long Châu. Ngay sau đó, màn hình máy vi tính hiện lên sơ đồ của khu rừng đó.

Thư Phàm là người giỏi địa lý, lại từng sinh sống trong rừng gần nửa tháng, trải qua những ngày thập tử nhất sinh vì thế hiểu biết về rừng và phương hướng rất sâu sắc.

Thư Phàm chỉ vào một chấm nhỏ trên bản đồ.

__Hiện giờ bố con đang ở đây. Chắc là bố con đang đi tìm căn nhà tranh mà người đàn ông bí ẩn kia từng nhắc đến trong điện thoại.

__Mẹ tin ông ta nói thật sao ?

Thư Phàm ngẫm nghĩ một chút. Gật đầu bảo con gái:

__Mẹ tin ông ta không hoàn toàn lừa dối bố con. Cuộc gọi đó vừa là một cái bẫy được giăng sẵn, đồng thời cũng là cái đích mà cả nhà chúng ta đang muốn tới.

__Con nghĩ là....

Thy Dung mân mê cằm. Một nụ cười giá lạnh nở trên môi.

Thư Phàm nhìn nụ cười bất hảo con gái, hiểu ngay con gái lại đang toan tính điều gì đó. Tính cách này của Thy Dung chính là bản sao của Thư Phàm hồi trẻ.

o-0-o

Tám giờ sáng, Trác Phi Dương lái xe đến công ty. Tâm trạng đang đau khổ và buồn bực. Nếu là một người đàn ông bình thường giống như những người khác, Trác Phi Dương rất muốn tìm quên trong men say, hay tự nhốt mình trong phòng, than thân trách phận. Nhưng hắn không phải là một người đàn ông tầm thường như thế.

Hắn thừa nhận, hắn đang thất tình, đang đau khổ vì tình, cũng hiểu mình đã mất thứ quý giá nhất của cuộc đời mình là niềm tin vào tình yêu. Nhưng vượt lên hết tất cả, hắn vẫn kiên cường để sống tiếp. Hắn không cho phép bán thân mình ngã quỵ. Hắn muốn tìm quên trong công việc. Hắn hy vọng thời gian sẽ giúp hắn rũ trôi đi những vết thương chưa liền sẹo trong lòng và trong trái tim hắn.

Đến công ty, Trác Phi Dương lái xe vào trong gara. Đạo này, hắn không muốn ai lái xe đưa đón hắn đi làm cả. Từ lúc biết được thân phận thật của Thy Dung, thích rồi yêu Thy Dung. Hắn không còn muốn ngồi chung xe với ai nữa.

Cầm cặp táp màu đen đặt trên ghế xe bên cạnh. Mở cửa xe ô tô. Trác Phi Dương bước xuống.

Tuấn Nam đứng chờ Trác Phi Dương trong tiền sảnh.

Nhắc trông thấy hắn. Tuấn Nam lịch sự chào:

_Chào chủ tịch.

Trác Phi Dương gật đầu. Thân hình cứng ngắt. Dáng vẻ buồn bã và cô đơn. Ánh mắt mênh mông xa vắng.

Tuấn Nam thờ dài. Hiểu lý do vì sao Trác Phi Dương lại trở nên mất hết sức sống và sinh khí thế này. Thế giới của Trác Phi Dương bây giờ chỉ còn hai màu, đen và trắng.

Tuấn Nam ấn nút mở cửa thang máy. Chờ cánh cửa thang máy và Trác Phi Dương bước hẳn vào trong. Tuấn Nam ấn nút lên lầu 10.

_Chủ tịch. Thông tin vụ việc xảy ra vào mấy buổi tối hôm trước mà chủ tịch yêu cầu tôi điều tra, đã có kết quả.

Nghe Tuấn Nam nhắc đến sự việc có liên quan đến Thy Dung. Trái tim Trác Phi Dương thất lại. Hắn muốn chạy trốn, không muốn nhìn nhận vào sự thật. Nhưng không còn kịp nữa rồi, dù lý trí của hắn phủ nhận, còn trái tim của hắn đã nói rõ cho hắn biết hắn đã yêu sâu đậm Thy Dung, hiện tại người duy nhất mà hắn yêu không phải là Bạch Thư Phàm mà là Hoàng Thy Dung. Thư Phàm mãi mãi là mối tình khắc cốt ghi tâm, chiếm một phần trong trái tim hắn. Mặc dù vậy, quá khứ đã trôi qua rồi, hiện tại mới đang thực sự kiểm soát và dày vò hắn.

_Vào đến văn phòng thì báo cáo cho tôi biết.

Trác Phi Dương định bảo Tuấn Nam hủy bỏ kết quả đó đi vì hắn không còn muốn có bất cứ liên qua gì đến Thy Dung nữa. Chỉ đáng tiếc là, tình cảm mà hắn đã trao cho tình quá dày, dù có muốn xóa cũng không thể xóa được, càng cố gắng phủ nhận, lại càng nhớ thương và đau khổ nhiều hơn. Thứ gì không có được bao giờ cũng trở nên tốt đẹp và đáng quý. Hắn yêu Thy Dung nhiều như thế, làm sao hắn có thể ngoảnh mặt làm ngơ không lo lắng đến an nguy của cô ấy. Hy sinh trong tình yêu chính làm bản tính của hắn. Ngày trước và bây giờ không có một chút khác biệt.

Lên đến lầu 10. Cánh cửa thang máy mở ra. Trác Phi Dương và Tuấn Nam cùng rảo bước trên hành lang.

Tuấn Nam thay Trác Phi Dương mở cửa văn phòng chủ tịch.

Trác Phi Dương ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc. Đặt cặp táp trên bàn. Hạ thấp giọng bảo Tuấn Nam:

_Cậu báo cáo đi. Tôi đã sẵn sàng nghe rồi đây.

Nhận thấy thái độ không hào hứng của sếp. Tuấn Nam chỉ còn biết âm thầm cầu nguyện, mong Trác Phi Dương sớm nhìn thẳng vào sự thật và đừng cảm vượt qua mọi trở ngại để đến với Thy Dung, đừng rút lui trong im lặng giống như quá khứ nữa. Nếu không, hắn sẽ phải sống cô độc cả đời.

Tuấn Nam thu hồi lại ánh mắt của mình. Đưa cho Trác Phi Dương một xấp tài liệu mỏng.

_Chủ tịch đây là những thông tin tôi thu thập được.

Trác Phi Dương đón lấy xấp tài liệu trên tay Tuấn Nam. Mắt nhìn liếc qua. Nhìn thấy tên của Thy Dung hiện lên trên nền giấy trắng tinh. Trác Phi Dương khẽ siết nắm tay, góc giấy quăn một góc nhỏ.

_Cậu báo cáo bằng miệng đi. Tôi muốn nghe trực tiếp. Có gì thì cậu cứ nói hết cả ra. Đừng giấu giếm bất cứ điều gì.

_Vâng. Thưa chủ tịch.

Tuấn Nam hắng giọng, bắt đầu báo cáo:

_Năm tên xã hội đen do bị chủ tịch và Bách Khải Văn đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, nên bọn chúng phải nằm viện mất một khoảng thời gian. Tôi đã đích thân đến bệnh viện tra hỏi tin tức từ bọn chúng. Đầu tiên, chúng cứng đầu không chịu nói gì. Sau khi tôi dùng biện pháp mạnh. Cuối cùng bọn chúng đã phải khai hết cả ra. Bọn chúng là do một người phụ nữ tên là Ella thuê đánh trọng thương cô Thy Dung.

_Ella ? – Trác Phi Dương cau mày. Hoàn toàn không có ấn tượng với cái tên này.

Không để Trác Phi Dương phải chờ lâu. Tuấn Nam lại tiếp tục:

_Người đàn bà tên Ella là người tình trước kia của Bách Khải Văn. Nghe nói cô ta và Bách Khải Văn có một đứa con gái chung.

Lông mày của Trác Phi Dương nhú chặt. Tự dung hắn thấy tức giận, vô cùng tức giận. Hắn đã rút lui trong im lặng, thật lòng chúc phúc cho Thy Dung và hắn ta. Tại sao hắn ta dám lừa dối Thy Dung. Hắn ta chẳng những có con rơi, người đàn bà của hắn còn dám thuê bọn giang hồ đánh trọng thương Thy Dung ?

_Rầm ! - Trác Phi Dương đập mạnh xuống mặt bàn gỗ.

Tuấn Nam quay đầu, nhìn ra một hướng khác. Trên môi khẽ nở một nụ cười. Nhìn biểu hiện nóng giận và căm phẫn của Trác Phi Dương. Tuấn Nam biết Trác Phi Dương chưa bao giờ ngừng yêu Thy Dung, mà tình cảm càng lúc càng mãnh liệt. Bằng chứng là hắn vẫn quan tâm đến an nguy của Thy Dung.

_ Báo cáo tiếp đi.

Trác Phi Dương cố dằn cơn nóng giận muốn giết người của mình xuống, để tiếp tục nghe Tuấn Nam báo cáo cho hết.

Tuấn Nam nghiêm chỉnh đứng một chỗ. Hai tay đưa cho Trác Phi Dương mấy tấm hình.

Trác Phi Dương đón lấy. Nhìn mấy tấm hình trên tay. Trong ảnh là hình của một cô gái có vẻ đẹp bốc lửa, tóc vàng, cùng một đứa bé gái hơn ba tuổi.

_ Đây là Ella và con gái của cô ta ?

_ Đúng, thưa chủ tịch. Đứa bé gái này được hai tuổi rưỡi. Còn người phụ nữ bên cạnh tên là Ella, cô ta là có quan hệ với Bách Khải Văn trong vòng gần một năm.

Trác Phi Dương sẽ không bao giờ để ý đến đời tư của bất kì ai. Hắn cũng không muốn phi phạm thời gian quý báu và tiền bạc để làm mấy trò vô bổ này. Nhưng chỉ cần liên quan đến Thy Dung thì lại khác. Hắn dù đã có ý định từ bỏ Thy Dung, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không còn quan tâm và để ý đến Thy Dung nữa. Hắn sẽ vẫn mãi quan tâm, và sẽ làm như thế cho đến khi nào hắn không còn tồn tại trên đời này nữa. Đây là cách thể hiện tình yêu của hắn dành cho Thy Dung, cũng như đối với Thư Phàm.

_ Cậu khẳng định đứa bé này là con gái của Bách Khải Văn và người phụ nữ tóc vàng này là tình nhân của hắn ?

_ Người phụ nữ tên Ella này đúng là tình nhân của Bách Khải Văn, là người có quan hệ lâu nhất với hắn. Còn đứa bé kia có phải là con gái của hắn không thì tôi không biết rõ. Điều này chỉ có một mình Bách Khải Văn và cô ta mới biết được.

_ Tạm thời bỏ qua chuyện đó sang một bên. Cậu nói rằng mấy tên xã hội đen đã khai ra chính người đàn bà tên Ella này đã thuê bọn chúng đánh trọng thương Thy Dung ?

_ Đúng thế. Tôi tin rằng bọn chúng tuyệt đối không dám nói dối, bởi vì tôi đã thuê thám tử tư nắm rất rõ lí lịch của bọn chúng. Chỉ cần chúng dám nói sai bất cứ điều gì, ngục tôi đang chờ bọn chúng. Bọn chúng tự hiểu đã đụng vào nhân vật không nên đụng vào, hơn nữa thằng nào cũng sợ chết, nên đã khai ra tất cả. Ngoài ra tôi còn trả cho chúng một món tiền không nhỏ.

Trác Phi Dương gật đầu khen ngợi:

_ Cậu làm tốt lắm. Còn vụ gửi ảnh cho tôi, cậu đã điều tra ra được một chút manh mối nào chưa ?

Tuấn Nam đưa cho Trác Phi Dương một xấp tài liệu khác.

_ Tôi đã lần theo dấu bưu điện dính trên phong bì mà sếp đưa. Khi tôi đến hỏi nhân viên được gửi thư theo tuyến đường ngày hôm đó. Họ nói bưu kiện đó đã được gửi đến cách đó bốn tiếng, theo kiểu chuyển phát nhanh. Do có quá đông người nên không nhận diện được người đã gửi bưu kiện đó. Tuy nhiên có một nhân viên văn thư nhớ được mang máng hình dáng của kẻ đó.

Trác Phi Dương chống khuỷu tay xuống mặt bàn gỗ. Mặc dù hắn nôn nóng muốn biết kẻ đó là ai, nhưng vẫn điềm tĩnh chờ nghe Tuấn Nam báo cáo.

_ Đó là một người thanh niên trẻ hơn 20 tuổi, đội mũ le che kín nửa khuôn mặt. Mặc một bộ quần áo trắng.

Trác Phi Dương dựa trán vào mu bàn tay. Mắt nhắm lại. Một lát sau hắn ngẩng đầu lên nhìn Tuấn Nam.

_ Cậu có cho rằng người gửi bưu kiện cho tôi cũng chính là người bưu kiện cho nhà họ Hoàng không ?

_ Chuyện này rất có khả năng xảy ra. Vì, thứ nhất, rất dễ đoán được mục đích của hắn ta là nhằm vào chủ tịch và gia đình nhà họ Hoàng. Thứ hai, cả chủ tịch và nhà họ Hoàng cùng nhận được hai bưu kiện trong một khoảng thời gian chênh lệch chỉ tính bằng phút.

_ Cậu nói đúng. Kẻ đó không chỉ nhằm vào tôi, mà còn nhằm vào cả vào nhà họ Hoàng. Từ đó tôi lại liên tưởng đến những biến cố dồn dập xảy ra đối với nhà họ Hoàng trong thời gian gần đây.

Trác Phi Dương nhếch mép, cười lạnh:

_ Cậu hãy cho người theo dõi nhất cử nhất động của Bách Khải Văn. Có bất cứ điều gì khả nghi, lập tức báo cho tôi biết.

_ Tôi hiểu, thưa chủ tịch. Còn vụ của cô Thy Dung thì sao ?

Trác Phi Dương kéo ghế đứng dậy.

_Tôi sẽ giải quyết trực tiếp với hắn ta. Nếu hắn đảm bảo được an toàn cho Thy Dung, tôi sẽ để yên cho hắn đến với cô ấy. Còn nếu không.....

Trác Phi Dương cười nhạt:

_Tôi sẽ đâm vỡ mặt hắn. Sau đó sẽ khiến cho hắn thân bại danh liệt.

Tuấn Nam rung mình ớn lạnh, đồng thời thấy ngưỡng mộ phong cách làm người của sếp. Tuấn Nam thích Trác Phi Dương như thế này hơn là bộ dạng ủ rũ và không vui của hắn.

“Biết đâu nhờ chuyện này chủ tịch và cô Thy Dung lại có cơ hội quay về bên nhau thì sao ?” Tuấn Nam nghĩ thầm. Nheo mắt nhìn theo bóng lưng của Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương rời phòng. Hắn muốn tìm gặp Bách Khải Văn và nói chuyện thẳng thắn với hắn. Trác Phi Dương thấy mình phải có trách nhiệm với tương lai và hạnh phúc của Thy Dung. Hắn không thể làm ngơ được.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh ngồi nghỉ ngơi trong hang đá, khuất dưới một lùm cây khoảng hai tiếng đồng hồ. Chờ quần áo trên người khô ráo, vết thương trên bụng Trần Hoàng Anh không còn chảy máu, sức khỏe của hắn khá hơn. Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh ngầm bảo nhau phải tìm một chỗ ẩn nấp khác.

Bọn còn đồ sẽ rất nhanh chóng tìm ra hai người trốn ở trong hang đá. Lúc đó, tính mạng của cả hai sẽ khó mà bảo toàn. Hai nữa, Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh đều muốn tìm bằng được Hoài Thương. Cả hai không muốn bỏ cuộc giữa chừng. Nếu không, công sức mà họ bỏ ra sẽ biến thành công cốc, tự dần thân vào nguy hiểm cũng không để làm gì.

Trần Hoàng Anh sức khỏe vẫn còn yếu. Hắn run rẩy bước đi. Sắc mặt trắng xanh. Đôi môi tái nhợt. Tuy vậy, đôi mắt hắn lại bắn ra những tia nhìn kiên cường và tràn đầy quyết tâm.

Hoàng Tuấn Kiệt đi bên cạnh Trần Hoàng Anh. Muốn vươn tay ra đỡ lấy thân hình run rẩy của Trần Hoàng Anh. Nhưng vì nghĩ đến lòng tự tôn nam nhi của hắn, lại thôi. Mỗi người đều có niềm kiêu hãnh của mình. Hoàng Tuấn Kiệt không muốn phá vỡ đi niềm kiêu hãnh ấy của Trần Hoàng Anh. Làm thế, hắn có khác gì là một người xấu.

Hai người di chuyển về hướng Đông của khu rừng. Họ không rời xa khu vực cạnh dòng suối. Cả hai tin rằng căn nhà tranh nằm đâu đó gần đây. Hoàng Tuấn Kiệt tin vào phán đoán của mình. Trần Hoàng Anh cũng thế.

Buổi trưa, nắng gắt. Những chùm sáng chiếu qua kẽ lá, xuyên xuống đất. Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh giẫm trên lá khô, trên những thanh gỗ mục. Tiếng cành cây gãy nghe lạo xạo dưới chân.

Trần Hoàng Anh hỏi Hoàng Tuấn Kiệt:

_Chú Kiệt. Chú nghĩ căn nhà tranh đó cách đây có xa không ? Liệu người đàn ông kia có lừa chúng ta không ? Cháu sợ rằng trong nhà tranh đó không hề có Hoài Thương, mà chỉ có một bọn đâm thuê chém mướn đang chờ chúng ta xa vào bẫy.

Hoàng Tuấn Kiệt tán đồng ý kiến của Trần Hoàng Anh:

_Cháu nói cũng đúng. Có thể người đàn ông kia không hoàn toàn lừa chú. Hoài Thương thật sự bị nhốt trong một căn nhà tranh gần đây. Nếu tối hôm qua chúng ta bị bắt, chắc chắn họ sẽ đem nhốt chung chúng ta với Hoài Thương rồi. Nhưng vì chúng ta chạy thoát, kế hoạch của ông ta nhất định sẽ thay đổi. Chú đoán Hoài Thương sẽ được chuyển đi một nơi khác.

Trần Hoàng Anh buồn bực, hỏi lại Hoàng Tuấn Kiệt:

_Chú cho là Hoài Thương đã bị chúng chuyển đi rồi ?

Hoàng Tuấn Kiệt chán nản trả lời:

_Đúng thế. Chú không loại trừ khả năng này.

_Nếu thế, chúng ta còn quanh quẩn ở đây làm gì, sao không nhanh chóng tìm cách thoát ra khỏi khu rừng này và tìm cách khác đi được không ?

Hoàng Tuấn Kiệt cười buồn:

“Chú cũng muốn làm như thế lắm. Nhưng hình như hai chú cháu mình lạc đường mất rồi. Muốn thoát ra khỏi đây, chúng ta cần phải mất một khoảng thời gian.

Lặng nghe suy đoán của Hoàng Tuấn Kiệt, khiến Trần Hoàng Anh rơi vào trạng thái chán nản và thất vọng. Hắn đã hy vọng tìm được Hoài Thương biết bao. Hắn mạo hiểm tính mạng vào đến tận đây. Chẳng lẽ tất cả chỉ là công cốc, không có một chút kết quả khả quan nào? Hắn không thể dễ dàng hàng như thế. Dù có phải lật tung cả khu rừng này, hắn cũng phải tìm bằng được Hoài Thương, đưa cô ấy bình an trở về nhà.

Hoàng Tuấn Kiệt cũng có chung tâm trạng giống như Trần Hoàng Anh. Hắn không muốn tin vào suy đoán của mình. Nhưng cũng không thể mù quáng tự lừa dối chính mình. Đây là một việc hết sức hiển nhiên. Kế hoạch đã bị lộ, kẻ kia làm sao có thể bàng quang không có một chút hành động nào.

Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh tiếp tục đi theo về hướng Đông. Tâm trạng nặng nề, không ai bảo ai câu nào. Cả hai đi trong im lặng. Bầu không khí ngột ngạt và căng thẳng. Trong rừng vang lên tiếng gió thổi. Tiếng lá cây kêu xào xạc. Tiếng lá cây khô, gãy ròn tan dưới gót giày. Tiếng bước chân chạy lách rách của những con thú nhỏ sống trong rừng.

Mặt trời càng lúc càng lên cao. Nắng chói chang. Ánh mặt trời gay gắt. Nóng như đổ lửa. Người ướt đầm mồ hôi. Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh vừa đi vừa quệt mồ hôi trán. Cả hai ngao ngán khi đã tìm một lúc rồi mà vẫn không tìm thấy bóng dáng của căn nhà tranh kia đâu cả.

Căn nhà tranh kia có tồn tại thật không, hay là do cả hai tưởng tượng ra?

Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh liếc mắt nhìn nhau, cùng thở dài. Chân rảo bước nhanh về phía trước. Họ đã không còn đường lui nữa rồi.

o-0-o

Đi xe ô tô mất gần hai tiếng đồng hồ cả ba mới đến nơi. Dừng xe bên vệ đường. Vũ Gia Minh phân công 10 vệ sĩ chia thành ba đội nhỏ, đi theo ba hướng khác nhau. Mỗi người đều mang theo bộ đàm dùng để liên lạc. Thy Dung có nhiệm vụ thông báo hướng di chuyển của Hoàng Tuấn Kiệt cho tất cả mọi người biết.

Đút máy tính xách tay vào trong túi ba lô. Do vai phải bị thương, vẫn chưa khỏi. Vũ Gia Minh đã đeo thay Thy Dung chiếc túi ba lô. Thy Dung đi bên cạnh Bạch Thư Phàm và Vũ Gia Minh. Cả hai bắt đầu tiến vào trong rừng.

Lúc ba người đến nơi. Đồng hồ đeo trên cổ tay chỉ hơn mười giờ sáng. Cây rừng quá rậm rạp, không thể cầm máy tính trên tay. Do đó, Thy Dung lựa chọn sử dụng điện thoại di động, có gắn định vị GPRS với chiếc điện thoại di động của Hoàng Tuấn Kiệt. Vừa đi Thy Dung vừa nói vị trí của Hoàng Tuấn Kiệt vào trong bộ đàm cho tất cả mọi người nghe.

Khi vẫn còn ngồi trên xe ô tô. Thy Dung, Bạch Thư Phàm và Vũ Gia Minh đã xem lại bản đồ của khu rừng. Họ đã xác định được dòng suối chảy cắt ngang qua khu rừng. Đây là một khu rừng không rộng lớn lắm. Chỉ độ khoảng mấy mươi héc ta, thuộc một khu vực miền núi. Ba người tin rằng Hoài Thương thực sự bị nhốt trong một căn nhà tranh cạnh gần dòng suối. Chỉ là, họ không biết chính xác căn nhà tranh đó nằm cách dòng suối bao xa.

Thy Dung chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại Ipad. Thấy thỉnh thoảng bố Tuấn Kiệt ngừng lại độ khoảng mấy phút mới tiếp tục di chuyển. Thy Dung đoán bố mình vừa đi vừa xác định phương hướng. “Chắc là bố cũng đang tìm căn nhà tranh.” Thy Dung nghĩ thầm.

Đang đi, đột nhiên Thy Dung nghĩ ra được một điều quan trọng. Liền quay sang bảo Thư Phàm:

“Mẹ. Con thấy chúng ta nên gọi thêm tiếp viện đi thì hơn.

Vũ Gia Minh và Bạch Thư Phàm cùng dừng lại, nhìn Thy Dung bằng đôi mắt khó hiểu.

“Tại sao? Mẹ không hiểu ý của con? Con đã phát hiện ra điều gì đó khả nghi sao?”

“Con đoán em Hoài Thương không còn bị nhốt trong căn nhà tranh đó nữa. Trong bức mật mã mà bố gửi cho con có nói nếu đến sáng mai bố không trở về nhà thì thông báo tin này cho cả nhà biết. Bố viết như thế chắc chắn bố biết kẻ gọi điện cho bố đã lừa bố đến đây để trừ khử. Hiện giờ con vẫn dò tìm được tín hiệu của bố xảy ra hai trường hợp. Trường hợp thứ nhất: Bố con vẫn còn sống và vẫn đang tiếp tục tìm em gái. Trường hợp thứ hai: Điện thoại của bố đã bị kẻ xấu lấy mất. Vị trí mà chúng ta đang theo dõi không phải là tín hiệu phát ra từ chỗ bố.

Thy Dung nuốt nước bọt cho cổ họng bớt khô. Nói tiếp:

“Con sợ dĩ muốn chúng ta gọi thêm tiếp viện vì cả hai trường hợp trên đều dẫn đến việc Hoài Thương bị kẻ xấu chuyển đi chỗ khác. Con bé không thể vẫn bị nhốt trong căn nhà tranh đó được.

Vũ Gia Minh nghiền ngẫm lại lời phân tích của Thy Dung:

Thy Dung nói đúng. Chúng ta cần phải gọi thêm tiếp viện. Cần phải người bí mật bao vây xung quanh khu rừng, không để bất cứ kẻ nào ra vào mà chúng ta không biết được. Mất một đầu mối quan trọng sẽ khiến chúng ta vô cùng hối tiếc.

Vũ Gia Minh ngay lập tức mở điện thoại di động gọi cho Trợ lý Hùng. Nhờ cậu ta cử thêm người đến khu rừng gần cột mốc Long Châu.

Bạch Thư Phàm và Thy Dung tiếp tục tiến về phía trước. Thư Phàm tự hào về Thy Dung. Rất vui và hạnh phúc khi có được một cô gái dũng cảm, gan dạ và thông minh nhạy bén. Trong mọi hoàn cảnh đều biết làm chủ tình thế.

Gọi xong điện thoại, Vũ Gia Minh dứt vào túi quần. Cùng hai mẹ con Thư Phàm đi về hướng Đông của khu rừng. Do cả ba đã nghiên cứu kỹ bản đồ của khu rừng. Thy Dung lại có máy tính định vị nên họ tiến đến mục tiêu rất nhanh.

Hơn 10 người vệ sĩ đi theo ba hướng khác nhau cùng tiến về một chỗ. Tạo thành một vòng vây khép chặt.

o-0-o

Nhận được cuộc gọi của Vũ Gia Minh. Trợ lý Hùng ngay lập tức làm theo lời dặn dò của hắn. Trợ lý Hùng tập hợp gần như tất cả vệ sĩ của công ty có mặt tại Hồng Kông đi theo mình đến khu rừng gần cột mốc Long Châu. Vừa đi vừa phóng hết tốc lực, Trợ lý Hùng và gần 10 người vệ sĩ cùng hơn 10 nhân viên an ninh đến khu rừng trong vòng chưa đầy hai tiếng đồng hồ.

Đến nơi, Trợ lý Tuấn Hùng vội gọi điện cho Vũ Gia Minh thông báo kết quả và chờ nghe chỉ thị tiếp theo của hắn.

Biết Trợ lý Hùng và hơn gần 20 nhân viên của mình đã tới nơi. Vũ Gia Minh phân phó:

Cậu cho người chia nhau ra đứng canh gác vòng quanh khu rừng cho tôi. Thấy bất cứ kẻ khả nghi nào, lập tức bắt lại, tra hỏi cho thật rõ kẻ đó là ai, đang làm gì. Tôi mặc kệ cậu dùng cách gì, cũng phải thu được một kết quả khả quan cho tôi. Nếu không, cậu chuẩn bị tinh thần chịu phạt đi.

Làm việc cho Vũ Gia Minh gần 30 năm. Trợ lý Hùng là người hiểu rõ tính cách khốc liệt của Vũ Gia Minh hơn ai hết.

Không dám chần chừ. Ngay sau khi Vũ Gia Minh cúp máy. Trợ lý Hùng liền sắp xếp mọi người trong đội hình lái xe đến những địa điểm được đánh dấu trên bản đồ. Trên tay mỗi người đều cầm bộ đàm liên lạc và vũ khí phòng thân. Là nhân viên an ninh và vệ sĩ của Vũ Gia Minh, nên ai cũng có vũ. Về điểm này, Vũ Gia Minh và Trợ lý Hùng có thể tin tưởng ở họ.

o-0-o

Đi bộ mất gần một tiếng đồng hồ. Vũ Gia Minh, Thư Phàm và Thy Dung đã đến được đến dòng suối mà cả ba đã nhìn thấy trên bản đồ. Con suối không sâu lắm, có thác nước ở trung nguồn và một hồ nước khá sâu ở cuối hạ nguồn. Vị trí trên màn hình điện thoại di động của Hoàng Tuấn Kiệt càng lúc càng gần. Ba người cách chỗ Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh đang di chuyển không xa là mấy.

Thy Dung vui mừng, nói gần như reo lên:

Mẹ và chú xem này. Chúng ta sắp tìm được bố con rồi.

Thư Phàm rom róm nước mắt. Nói nghẹn ngào:

Mẹ hy vọng người đang cầm điện thoại di động chính là bố con. Nếu không phải, thì dù có phải đi đến tận chân trời góc bể, mẹ cũng quyết tìm bằng được kẻ giết hại bố con, sau đó trả thù kẻ đó thật tàn khốc, bất kể đó ném đủ mọi khó khăn của địa ngục.

Tuy không phải là kẻ đó, nhưng Thy Dung cũng thoáng rung mình sợ hãi. Thy Dung hiểu tính cách dám nói dám làm của mẹ mình. Một khi động vào người thân trong nhà, Thư Phàm sẽ không ngần ngại dùng kẻ đó làm vật thí nghiệm thuốc, giống như một con chuột bạch trong phòng thí nghiệm.

Vũ Gia Minh từng bị Thư Phàm dọa làm đối tượng thử nghiệm thuốc độc, cái cảm giác ớn lạnh đó vẫn còn ám ảnh và đeo bám hắn đến tận bây giờ. Hắn không sợ chết, nhưng phải chết trong đau đớn. Theo kiểu muốn chết cũng chết không được, muốn sống cũng sống chẳng xong. Hắn không muốn trải qua một chút nào.

Chúng ta phải chia nhau thôi – Vũ Gia Minh trầm tư – Đã đến được dòng suối rồi. Chúng tôi căn nhà tranh đó cũng nằm gần ở đây thôi. Hoàng Tuấn Kiệt vẫn di chuyển được. Chúng tôi là cậu ấy không xảy ra chuyện gì. Tôi tin tưởng vào khả năng của cậu ấy. Cậu ấy không thể chết dễ dàng như thế được.

Lời nói của Vũ Gia Minh khuyến khích và động viên rất nhiều. Đồng thời niềm tin của Thư Phàm cũng tăng lên đáng kể.

Thy Dung nói vào bộ đàm. Thông báo chính xác vị trí của bố Tuấn Kiệt cho tất cả mọi người biết. Nhóm vệ sĩ thứ nhất báo lại là họ đang áp sát gần đến mục tiêu. Nhóm thứ hai cũng đang tiến đến gần. Riêng nhóm thứ ba một lúc sau mới báo cáo. Họ nói bằng giọng hồi hộp và kích động.

Nghe nhóm thứ ba báo cáo xong. Ba người cảm nhận được nguy hiểm, đưa mắt nhìn xung quanh. Tinh thần căng thẳng và lo sợ. Vậy là Hoàng

Tuấn Kiệt thực sự đã gặp phải nguy hiểm. Người đàn ông bí ẩn gọi điện dụ dỗ Hoàng Tuấn Kiệt đến đây đã giăng sẵn một cái bẫy chờ Hoàng Tuấn Kiệt tiến vào.

Vũ Gia Minh, Bạch Thư Phàm và Thy Dung không ai nói thêm câu nào. Họ đều ngẫm khích lệ nhau mau chóng tìm được Hoàng Tuấn Kiệt và Hoài Thương. Cả ba không biết là tối hôm qua Hoàng Tuấn Kiệt không có đi một mình. Hắn đi cùng với Trần Hoàng Anh. Hắn không hề bị thương. Người bị thương là Trần Hoàng Anh.

Vũ Gia Minh nói vào trong bộ đàm:

__Nhóm thứ nhất lo tìm căn nhà gỗ cạnh dòng suối. Nhóm thứ hai lo tìm tung tích chủ tịch Hoàng Tuấn Kiệt. Nhóm thứ ba phải bắt sống bằng được sáu tên côn đồ. Nếu không thể bắt sống được bọn chúng, thì đánh bị trọng thương, sau đó trói gô cổ chúng lại. Tôi cần thám vấn bọn chúng để lấy thông tin.

__Vâng ! Chúng tôi đã hiểu.

Ba nhóm vệ sĩ đồng thanh nói vào trong bộ đàm.

Vũ Gia Minh bấm nút tắt. Cùng hai mẹ con Thư Phàm tiếp tục lên đường. Mặt đất gần dòng suối khá ẩm ướt, mọc rêu xanh. Thác nước chảy ầm ầm. Tiếng nước róc rách qua ghềnh đá. Hai bên mép suối, cây cối tươi tốt, xanh mơn mơn. Không khí dịu mát.

Bình thường không phải lo tìm tung tích của Hoàng Tuấn Kiệt và lo cho mạng sống của hắn. Thư Phàm và Thy Dung thế nào cũng sẽ ngồi xuống đây nghỉ ngơi và ngắm cảnh. Thy Dung sẽ dùng máy ảnh chụp thật nhiều ảnh. Còn Thư Phàm sẽ đi chung quanh để hái thuốc.

o-0-o

Hoài Thương bị nhốt gần nửa tháng. Tinh thần kiệt quệ. Lí trí hao mòn. Khuôn mặt kém vui. Thân sắc mệt mỏi và chán chường. Đã có lúc, Hoài Thương muốn buông xuôi tất cả. Nhưng tình thương của gia đình, niềm tin và hy vọng vào họ đã cứu vớt tâm trạng hoảng loạn và bóng tối đang bủa vây lấy Hoài Thương.

Hoài Thương tin rằng bố mẹ, chị gái và ông nội nhất định sẽ phái người đi tìm mình. Chẳng mấy chốc mình sẽ được cứu thoát ra khỏi đây. Hoài Thương bị bắt nhốt, nhưng không có bị hành hạ về thể xác. Hoài Thương được chăm sóc không đến nỗi tồi lắm, được cho đi tắm rửa, cho thay quần áo mới và được ăn uống tử tế. Chỉ có một điều Hoài Thương thấy không thoải mái, vì mình là một tù nhân, bị cột xích như một con vật vào gốc cây, không thể trốn thoát. Đêm đêm phải nghe những âm thanh kì lạ, những âm thanh như vọng từ dưới địa ngục. Hoài Thương ghét cái cảm giác này. Cũng không thể chịu đựng được cảnh bị cầm tù lâu hơn được nữa.

Hoài Thương đã từng khóc, khóc rất nhiều, gào rất to, gào đến khản cổ. Những lúc như thế, Hoài Thương thấy cô đơn và khổ sở quá. Người phụ nữ trung niên lo sinh hoạt cho Hoài Thương là một người phụ nữ câm điếc. Bà ta không thể nói chuyện, cũng không nghe thấy được gì. Mỗi lúc Hoài Thương muốn nói chuyện với bà ta là một cuộc đánh vật như hai võ sĩ trên sàn đấu. Hoài Thương khua tay loạn xạ, múa máy tay chân, cũng không thể diễn tả được ý muốn nói của mình. Người đàn bà kia cũng không hiểu được Hoài Thương muốn nói gì. Ban đầu, Hoài Thương còn cố gắng nói chuyện với bà ta. Nhưng về sau này, càng tiếp xúc với bà ta lâu, Hoài Thương đành phải từ bỏ.

Cuộc sống bị cầm tù của Hoài Thương bình lặng trôi qua như thế. Cho đến mười giờ đêm tối hôm qua, mọi việc đã hoàn toàn thay đổi. Hoài Thương nghe thấy tiếng bước chân chạy rình rịch, tiếng quát tháo, tiếng đánh chửi nhau, tiếng hò hét, tiếng vũ khí va chạm vào nhau, tiếng kêu lên đau đớn của người bị thương. Điều đặc biệt là Hoài Thương mơ hồ nghe thấy tiếng kêu tuyệt vọng của Trần Hoàng Anh.

Hoài Thương không dám tin vào giác quan của mình. Nhưng âm thanh kia, to và rõ ràng đến nỗi, Hoài Thương dù không muốn tin cũng không được. Âm thanh ấy đã khơi gợi lên niềm tin, tưởng chừng đã lụi tàn của Hoài Thương. Và thế là, Hoài Thương lại bắt đầu hy vọng. Nếu tối hôm qua, không phải bị bịt kín miệng bằng băng dính, Hoài Thương đã hét thật to để gọi người đàn ông mà Hoài Thương nghi ngờ là Trần Hoàng Anh kia đến cứu mình rồi.

Âm thanh ấy vang lên một lúc, sau đó tắt ngấm. Hoài Thương chỉ còn nghe thấy tiếng thác nước chảy ầm ầm. Nước mắt trên má Hoài Thương lăn dài. Hoài Thương không muốn giấc mơ đẹp đẽ vừa mới có được lại tắt ngấm. Nhưng ông Trời luôn biết cách trêu ghẹo con người như thế.

Cả một đêm mất ngủ. Trong tai Hoài Thương vẫn còn văng vẳng nghe thấy tiếng kêu đầy tuyệt vọng và đau đớn của Trần Hoàng Anh.

“Là anh đến tận đây cứu em sao ? Hay là tất cả đều là do em đang mơ ?” Hoài Thương rút nước mắt. Lòng đau như cắt.

Trong thời gian bị nhốt, không có ai để nói chuyện và tâm sự. Không thể đi đâu được. Hoài Thương có nhiều thời gian để suy ngẫm về cuộc sống và bản thân mình. Hoài Thương nhận ra trong thời gian này mình nhớ về Trần Hoàng Anh thật nhiều, cũng nhận ra tình cảm mà mình dành cho hắn không chỉ đơn giản là thích, mà đã chuyển sang yêu mất rồi.

Tám giờ sáng, theo thường lệ, người đàn bà câm điếc dọn cơm sáng cho Hoài Thương ăn. Hoài Thương không buồn động đũa, cũng không buồn ngẩng đầu nhìn bà ta lấy một cái. Hoài Thương nằm bất động trên giường, mắt nhìn lên trần nhà. Dáng vẻ cô đơn và buồn bã.

Người đàn bà câm điếc liếc mắt nhìn Hoài Thương mấy lần. Thấy Hoài Thương không để ý đến mình. Bà ta đặt mâm thức ăn trên bàn gỗ. Sau đó, nhẹ nhàng lui ra. Kể từ nhận nhiệm vụ lo cho sinh hoạt của Hoài Thương khi bị bắt nhốt ở đây, bà ta chưa từng gây ra bất cứ vết thương dù là nhỏ nhất đối với Hoài Thương. Bà ta chăm sóc Hoài Thương như chăm sóc một đứa cháu gái bị bệnh nặng của mình.

Hoài Thương biết ơn và cảm kích bà ta về điều ấy. Hoài Thương đã tự nhủ với lòng khi nào được cứu thoát ra khỏi đây. Hoài Thương sẽ cầu xin bố mẹ, chú Vũ Gia Minh, ông nội, chú Hoàng Tử Kỳ và chị gái tha cho bà ta. Tuy không hiểu vì lý do gì bà ta lại tiếp tay với người xấu giam giữ mình ở đây, nhưng dù sao bà ta cũng là một người đáng thương.

Gần chín giờ sáng. Cánh cửa gỗ ọp ẹp bật mở. Hai người đàn ông cao to, bộ dạng hung tợn hùng hổ bước vào phòng.

Hoài Thương giật mình kinh sợ. Hốt hoảng ngồi bật dậy. Xê dịch thân hình vào tít tận trong xó giường. Mắt mở to, đề phòng nhìn hai người đàn ông lạ mặt.

Một trong hai tiến lại gần Hoài Thương. Không nói không rằng. Bất thành linh dùng một chiếc mũ màu đen trùm kín đầu Hoài Thương.

Hoài Thương giãy dụa. Muốn hét to lên. Nhưng ngạt nổi, miệng vẫn bị dán kín bởi băng dính, tiếng hét phần nộ biến thành những tiếng ư ử khi phát ra khỏi miệng. Hai tay nhanh chóng bị bẻ quặt ra phía sau, bị trói bằng một sợi dây cước chắc khỏe.

Hoài Thương nghe thấy tiếng leng keng của sợi dây xích. Bọn chúng dùng chìa mở khóa. Tháo sợi dây xích ra khỏi cổ cây Hoài Thương.

Hoài Thương muốn đá mạnh vào mặt tên đàn ông to con. Hình như đoán được hành động tiếp theo của Hoài Thương, tên thứ nhất nhắc bóng Thy Dung lên, tên thứ hai dùng dây cước trói nghiêng hai chân Hoài Thương lại.

Hoài Thương bị bọn chúng vác ra khỏi nhà căn nhà gỗ cũ nát như một con heo. Để tránh người khác nhận diện ra Hoài Thương là một cô gái, khi ra đến cửa phòng, chúng đã dùng bao tải trùm kín cả người Hoài Thương. Bây giờ Hoài Thương chính thức trở thành một món đồ được chúng khiêng đi bán.

Người đàn bà cầm điếu đứng núp trong nhà bếp, quan sát nhìn hai người đàn ông mang Hoài Thương đi. Trong ánh mắt bà ta hiện lên những tia nhìn buồn bã và cô đơn. Có lẽ bà ta cũng không muốn Hoài Thương bị bắt đi, mà muốn Hoài Thương sống ở đây để làm bạn với bà ta.

o-0-o

Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh vẫn tiếp tục đi về hướng Đông. Do Trần Hoàng Anh bị thương không nhẹ nên tốc độ di chuyển không được nhanh. Cả hai vừa đi vừa phải cẩn thận đề phòng bị bọn con đồ phát hiện ra dấu vết, và đuổi giết, thành ra tinh thần lúc nào cũng trong trạng thái đề cao cảnh giác, không có lúc nào dám nói lỏng.

Trần Hoàng Anh đã quá mệt mỏi, hai đầu gối gần như dính vào nhau. Mồ hôi trộn tuôn ra đầm đìa, làm ướt đầm bộ quần áo mặc trên người. Tóc bết vào trán. Sắc mặt nhợt nhạt. Tuy vậy, hắn vẫn cắn răng bước tiếp, không muốn nghỉ ngơi hay dừng lại.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn Trần Hoàng Anh. Biết thằng bé đã mệt lắm rồi. Không cần để ý đến lòng tự tôn nam nhi của Trần Hoàng Anh nữa, hắn liền đỡ một bên vai Trần Hoàng Anh, dìu đi.

Sự động chạm của Hoàng Tuấn Kiệt khiến Trần Hoàng Anh hơi giật mình, nghiêng đầu nhìn Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt cười trêu mếu:

__Chú hiểu cháu đang nghĩ gì. Hiểu cháu không muốn nhận sự giúp đỡ của chú. Nhưng mà chúng ta là đồng đội không phải sao ? Chú giúp đỡ cháu cũng là giúp cho chính mình. Cháu có khỏe mạnh, hai chúng ta mới mong chóng tìm được Hoài Thương và thoát ra khỏi đây.

Trần Hoàng Anh gật đầu coi như đã hiểu. Hắn thôi không còn ngăn cản Hoàng Tuấn Kiệt đỡ hắn đi như một tên què hay bị bệnh nặng nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt thở phào nhẹ nhõm. Hắn mừng vì Trần Hoàng Anh hiểu cho hành động xuất phát từ thiện chí của mình.

Cả hai đang đi. Đột nhiên những âm thanh vụn vỡ do những cành củi khô bị giẫm nát dưới chân. Những tiếng chạy bình bịch xóa tan đi bầu khí không khí hiền hòa của khu rừng.

Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh kinh hãi nhìn nhau. Cả hai hiểu những âm thanh kia là gì. Chắc chắn bọn côn đồ đã tìm được họ.

Không nằm ngoài dự liệu. Bốn bóng người bao vây lấy hai người vào giữa. Chúng cao giọng quát to:

__Hai con chuột nhắt kia ! Hôm nay chúng mày đừng hòng mà thoát được. Bọn tao sẽ tiễn chúng mày lên tây thiên.

Chúng cực kì giận dữ và tức giận khi thấy Trần Hoàng Anh chẳng những không chết, còn sống sờ sờ ở đây, hại chúng tốn nhiều thời gian và công sức mò mẫm, lội xuống nước để vớt xác. Chúng nhất quyết không thể tha cho Trần Hoàng Anh và Hoàng Tuấn Kiệt. Chúng bắt cả hai phải trả giá đắt cho những gì mà chúng phải chịu đựng.

Hoàng Tuấn Kiệt không lo lắng cho bản thân mình. Hắn đang lo lắng cho an nguy của Trần Hoàng Anh. Hiện giờ, Trần Hoàng Anh đang bị thương nặng. Nếu còn tiếp tục đánh nhau, e rằng thằng bé không thể chịu đựng được thêm nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt đứng chắn trước mặt Trần Hoàng Anh. Nhỏ giọng dặn dò hắn:

_Hoàng Anh. Cháu hãy đứng gọn sang một bên. Mọi việc hãy để cho chú lo. Nếu có thể chạy thoát được, thì hãy chạy đi. Đừng lo lắng cho chú.

Trần Hoàng Anh khẽ gật đầu:

_Cháu hiểu. Cháu sẽ tùy cơ ứng biến.

Nghe Trần Hoàng Anh nói thế, Hoàng Tuấn Kiệt yên tâm. Hắn tin tưởng Trần Hoàng Anh là một chàng trai thông minh và dũng cảm, thằng bé sẽ biết mình nên làm gì.

Bốn tên côn đồ xông vào đánh Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh. Hoàng Tuấn Kiệt đỡ cho Trần Hoàng Anh nhiều cú đánh và nhát dao vào người. Hắn đang cố duy trì mạng sống cho cả hai.

Đúng vào lúc trận chiến rơi vào cao trào nhất. Một toán người thứ hai tìm đến.

Hoàng Tuấn Kiệt, Trần Hoàng Anh và bốn tên côn đồ đình chiến, cùng đề cao cảnh giác nhìn toán người thứ hai. Bọn họ không đoán được toán người thứ hai này là bạn hay thù, thuộc phe bên này hay phe bên kia.

Khi nhận ra người vừa mới tìm đến là ai. Một nụ cười vui sướng và hạnh phúc nở trên môi Hoàng Tuấn Kiệt. Ánh mắt hắn lấp lánh niềm vui. Khuôn mặt bừng sáng.

Thấy Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn sống. Cả Thy Dung và Thư Phàm đều reo lên, hô to:

_Hoàng Tuấn Kiệt !

_Bố ơi !

Trần Hoàng Anh cũng vui mừng không kém gì Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn không ngờ số của mình và Hoàng Tuấn Kiệt lại may mắn như thế. Hắn tưởng hôm nay cả hai sẽ không thể sống sót ra khỏi đây.

Nhóm vệ sĩ thứ nhất của Vũ Gia Minh lập tức bao vây lấy bốn tên côn đồ vào giữa. Ngăn cách bọn chúng với người thân trong nhà họ Hoàng.

Thư Phàm và Thy Dung ôm chầm lấy Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt xúc động vòng tay ôm chặt lấy con gái và vợ vào lòng. Đôi mắt đục ngầu. Trái tim đập rộn rã trong lồng ngực.

Thư Phàm vừa khóc vừa cười. Dụi đầu vào ngực chồng.

Thy Dung cười tươi. Đôi mắt rực sáng. Thy Dung hoàn toàn hài lòng với khả năng của mình. Nếu không nhờ tài năng. Có lẽ đến tận bây giờ Thy Dung vẫn chưa tìm được bố. Và biết đâu bố đã bị bọn côn đồ giết chết mất rồi thì sao ?

Càng nghĩ Thy Dung càng cảm hận bọn côn đồ và tên đàn ông bí ẩn đứng đằng sau tất cả mọi chuyện kia.

Thy Dung tiến đến gần Trần Hoàng Anh, ngạc nhiên hỏi:

_Trần Hoàng Anh ! Tại sao anh lại ở đây ? Anh bị thương sao ? Có nặng lắm không ?

Trần Hoàng Anh nheo mắt nhìn Thy Dung. Ánh mắt tràn đầy cảm kích và đồng cảm.

_Tôi đi theo bố cô từ tối hôm qua.

Mặc dù còn nhiều thắc mắc muốn hỏi nhưng chuyện trước mắt quan trọng hơn. Thy Dung liền báo mẹ:

_Mẹ Thư Phàm ! Mẹ xem lại vết thương cho Trần Hoàng Anh đi. Hình như anh ấy bị thương không nhẹ.

Nghe con gái nhắc nhở. Lúc này Thư Phàm mới quỵn luyến buông chồng ra. Nhận thấy có cả Trần Hoàng Anh ở đây, Thư Phàm cũng ngạc nhiên không kém gì Thy Dung.

Dường như hiểu vợ đang muốn hỏi gì. Hoàng Tuấn Kiệt liền nói:

_Trần Hoàng Anh đi theo anh từ tối hôm qua. Bọn anh cùng đi vào rừng tìm Hoài Thương. Thằng bé bị bọn côn đồ chém bị thương, bị chúng hất văng xuống suối. May mà tờ mờ sáng hôm nay, anh tìm được thằng bé. Vết thương trên bụng của thằng bé, anh đã băng bó sơ qua rồi, nhưng chỉ có tác dụng cầm máu thôi. Em là bác sĩ, em hãy kiểm tra lại vết thương cho Trần Hoàng Anh đi. Sau đó chúng ta còn phải mau chóng đưa thằng bé vào bệnh viện.

Trần Hoàng Anh vội từ chối:

Cảm ơn ý tốt của chú. Nhưng cháu không muốn đi đâu cả. Chưa tìm được Hoài Thương, cháu sẽ không rời khỏi đây. Cháu vẫn còn chịu đựng được.

Đừng ương bướng nữa – Hoàng Tuấn Kiệt nghiêm giọng bảo Trần Hoàng Anh – Cháu cần phải nghỉ ngơi cho tốt. Cần được rửa vết thương, băng bó và đưa vào bệnh viện. Hoài Thương hãy để bọn chú lo. Chú hứa với cháu, chú sẽ tìm được Hoài Thương và đưa được con bé bình an trở về nhà trong thời gian sớm nhất.

Thy Dung vỗ nhẹ vào vai Trần Hoàng Anh.

Anh nghe lời của bố em đi. Bố em cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi.

Trần Hoàng Anh đã lấy được tình cảm của gia đình nhà họ Hoàng. Việc hắn bắt chấp tính mạng của mình để đi tìm Hoài Thương đã khiến cho thành viên trong nhà họ Hoàng cảm động. Họ đã coi hắn là một phần không thể thiếu trong gia đình họ.

Thư Phàm bước lại gần Trần Hoàng Anh. Lôi Trần Hoàng Anh đến một mô đất sạch sẽ. Bắt đầu tiến hành kiểm tra lại vết chém trên bụng Trần Hoàng Anh. Mặc cho Trần Hoàng Anh phản đối, Thư Phàm cũng nhất quyết làm theo ý của mình. Thư Phàm là một cô gái nóng tính, ương bướng, thích làm theo ý mình. Càng chống đối, càng khiến Thư Phàm quyết tâm làm bằng được. Cuối cùng vì không thể đẩy Thư Phàm ra, cũng không thể làm bị thương Thư Phàm, Trần Hoàng Anh đành phải nhượng bộ.

Phía bên Trần Hoàng Anh và Thư Phàm tạm yên ổn. Phía bên này, Thy Dung và hai người lớn trong gia đình lo giải quyết bọn côn đồ.

Vũ Gia Minh vỗ vai Hoàng Tuấn Kiệt, như một lời chào mừng hắn bình an trở về.

Hoàng Tuấn Kiệt mỉm cười, cảm kích nhìn Vũ Gia Minh. Họ là hai bạn thân, đồng cam cộng khổ, cùng chung hoạn nạn. Hoàng Tuấn Kiệt hiểu ý nghĩa của cái vỗ vai ấy là gì? Nó là biểu hiện cho tình bạn cao đẹp của cả hai.

Tình thế xoay chuyển. Bốn tên côn đồ căng thẳng, tinh thần bán loạn, nhìn sáu người đàn ông đứng xung quanh mình. Toàn thân bọn họ đều tỏa ra khí thế bức người. Đôi mắt bắn ra những tia nhìn lạnh giá, căm phẫn và giận dữ. Nhìn bọn họ như thể sắp xửa băm vằm bọn chúng thành hàng trăm hàng nghìn mảnh.

Tất cả xông lên.

Vũ Gia Minh phát tay. Bốn người vệ sĩ xông lên.

Bốn tên côn đồ đưa mắt nhìn nhau. Chúng cũng cùng nhau lao vào trận chiến.

Cuộc ẩu đả bắt đầu. Trong khi bọn côn đồ liều mạng mà đánh, đánh bật mạng. Bốn người vệ sĩ lại dùng những thế võ được đào tạo hết sức bài bản, những chiêu thức mạnh mẽ, ra đòn nào cũng đánh vào những điểm yếu trên người bọn chúng.

Hoàng Tuấn Kiệt định xông vào đánh cho bọn chúng một trận. Vũ Gia Minh ra tay ngăn cản, cười nhạt:

Cậu không cần phải tốn công sức. Nhóm vệ sĩ thứ hai sắp đến bây giờ.

Vũ Gia Minh vừa mới dứt lời. Từ khoảng cách gần, năm người vệ sĩ lao đến.

Vũ Gia Minh dùng tay ra hiệu. Họ hiểu ý, lập tức xông vào trợ giúp nhóm vệ sĩ thứ nhất.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn mà hoa cả mắt. Cho đến tận bây giờ, hắn cũng không được lý do vì sao ba người lại nhanh chóng tìm được hắn như thế. Hắn đoán con gái đã đọc được tin nhắn của hắn, sau đó thông báo cho cả nhà biết, rồi cùng Vũ Gia Minh và Thư Phàm vào rừng tìm mình. Vấn đề là khu rừng này rộng lớn như thế. Làm sao họ có thể chính xác tìm được hắn ở đây, hơn nữa lại đứng vào lúc hắn gặp nguy hiểm?

Trận chiến chẳng mấy chốc mà kết thúc. Bốn tên côn đồ làm sao địch lại được gần mười người vệ sĩ. Bọn chúng bị đánh bầm dập. Nằm la liệt xuống dưới đất. Thương tích đầy mình. Rên la. Nằm co quắp. Kẻ thì ôm lấy bụng. Kẻ ôm mặt. Có kẻ vì đau quá, không thể kêu nổi một tiếng.

Nhóm vệ sĩ trói quặt tay bốn tên côn đồ. Mỗi người lo dẫn bốn tên côn đồ theo mình đi ra khỏi rừng.

Trần Hoàng Anh đã được Thư Phàm cẩn thận băng bó lại vết thương. Lúc theo Thy Dung và Vũ Gia Minh đi vào trong rừng. Vì lo sợ Hoàng Tuấn Kiệt bị thương, Thư Phàm đã mang theo hộp thuốc của mình. Không ngờ nó lại có tác dụng đối với vết thương của Trần Hoàng Anh. Còn Hoàng Tuấn Kiệt không bị thương chỗ nào cả. Thư Phàm rất vui mừng vì được đó.

Trên đường quay trở lại đường cái lớn. Hoàng Tuấn Kiệt đã hiểu kì hỏi Vũ Gia Minh:

Vũ Gia Minh. Cậu có thể nói cho tôi biết lý do vì sao cậu có thể tìm được chính xác tôi đang ở đâu được không? Đừng nói với tôi là cậu và mẹ con Thư Phàm đi tìm tôi từ tối hôm qua đấy nhé.

Vũ Gia Minh cười đáp:

_Không phải. Tối hôm qua lúc cậu gửi tin nhắn cho Thy Dung. Do con bé tắt nguồn điện thoại, nên sáng nay con bé mới biết là cậu gửi tin nhắn cho nó. Nếu nó mà biết được, cậu và Trần Hoàng Anh đã không bị rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế này.

Hoàng Tuấn Kiệt cau mày:

_Cậu nói úp úp mở mở như thế. Tôi làm sao mà hiểu được. Có gì thì cậu cứ nói thẳng ra xem nào.

_Cậu đừng nóng. Để từ từ tôi sẽ nói cho cậu nghe. Phải nói có đầu có đuôi chứ.

Hoàng Tuấn Kiệt ngán ngẩm, dơ tay đầu hàng:

_Thôi được rồi. Cậu nói đi. Tôi hứa sẽ không ngắt lời của cậu nữa.

Vũ Gia Minh không để ý đến dáng vẻ bất đắc dĩ của Hoàng Tuấn Kiệt. Hắn tiếp tục câu chuyện còn dang dở.

_Sau khi con bé đọc được tin nhắn của cậu. Nó đã thông báo cho cả nhà biết. Tôi và Thư Phạm định cứ thế mà đi tìm cậu. Nhưng con bé Thy Dung lại bảo không vội, nó biết cách tìm được chính xác vị trí của cậu ở đâu.

Vũ Gia Minh ngừng lại, gây sự tò mò của Hoàng Tuấn Kiệt.

Thấy thẳng bạn thân khổ sở vì mình. Vũ Gia Minh cực kì cao hứng. Hắn hăng giọng nói tiếp. Hoàng Tuấn Kiệt hận không thể bóp chết Vũ Gia Minh.

_Cậu có nhớ chiếc điện thoại di động mà con bé Thy Dung tặng cho cậu nhân lần sinh nhật 46 tuổi không ?

Hoàng Tuấn Kiệt gật đầu đáp:

_Nhớ.

Hắn không hiểu chiếc điện thoại ấy thì có liên quan gì đến chuyện này.

Biết thẳng bạn thân vẫn chưa nghĩ ra được huyền cơ ẩn giấu trong chiếc thoại di động ấy. Vũ Gia Minh giải đáp nốt về cuối:

_Chiếc điện thoại di động mà con bé Thy Dung tặng cho cậu có định vị GPRS . Chính vì thế, chúng tôi mới mau chóng tìm được cậu. Biết được chính xác cậu đang ở đâu, kịp thời đến cứu cậu và Trần Hoàng Anh.

_À...ra là thế.

Bây giờ Hoàng Tuấn Kiệt mới hiểu được lý do vì sao. Hắn biết ơn Thy Dung vì sự thông minh và dũng cảm. Nếu không có con bé, có lẽ hắn và Trần Hoàng Anh đã phải bỏ mạng ở đây rồi.

_Còn một điều nữa. Tôi tin rằng khi nghe xong, cậu sẽ mừng đến phát điên – Vũ Gia Minh tỏ vẻ bí mật với Hoàng Tuấn Kiệt.

_Là điều gì ? – Hoàng Tuấn Kiệt càng lúc càng hiếu kì – Vũ Gia Minh ! Có phát hiện gì mới thì mau nói nhanh đi. Cậu muốn tôi chết vì tò mò à ?

_Con bé Thy Dung đã điều tra ra được thông tin có liên quan đến chủ sở hữu số tài khoản mà cậu đã chuyển tiền vào rồi – Vũ Gia Minh vui mừng, thông báo tin tức tốt cho Hoàng Tuấn Kiệt biết.

_Thật không ? – Hoàng Tuấn Kiệt kích động hỏi dồn, hai tay giữ chặt lấy vai Vũ Gia Minh.

_Thật. Tôi lừa cậu làm gì. Trên đường về nhà, tôi sẽ tỉ mỉ nói lại mọi chuyện cho cậu biết.

Niềm vui vừa mới đến đã bị dập tắt khi Hoàng Tuấn Kiệt nghĩ đến đứa con gái út Hoài Thương.

_Có lẽ cậu và mọi người ra về trước đi. Tôi phải ở lại đây tìm Hoài Thương. Tôi không yên tâm bỏ đi về không thế này.

_Tôi hiểu được sự lo lắng của cậu, cũng hiểu cậu yêu thương con gái nhiều như thế nào. Nhưng lang thang trong rừng như thế này không phải là cách. Tôi đoán tên bắt cóc kia đã sớm chuyển Hoài Thương đi rồi. Hắn ta đâu có ngu ngốc đến nỗi tiếp tục giam giữ Hoài Thương ở đây để cho chúng ta tìm thấy.

_Cậu nói cũng đúng, nhưng mà....

Lời nói của Hoàng Tuấn Kiệt bị ngắt ngang. Bộ đàm liên lạc của Vũ Gia Minh nhấp nháy.

Vũ Gia Minh đưa tay lên miệng làm một dấu hiệu im lặng. Bật loa cho mọi người cùng nghe thấy. Đưa bộ đàm đến gần miệng. Vũ Gia Minh lạnh lùng lên tiếng:

Nói đi.

Cậu chủ - Tiếng nói của một vệ sĩ trong nhóm thứ ba— Theo lệnh của cậu chủ chúng tôi đã tìm thấy căn nhà tranh.

Tiếng loa to và rõ ràng đủ để bốn người nghe rõ người vệ sĩ kia vừa mới thông báo tin tức quan trọng. Bốn người không giấu được vui mừng, căng thẳng chờ nghe anh ta nói tiếp.

Vũ Gia Minh là người lấy lại được điểm tình đầu tiên. Hắn hỏi:

Có tìm thấy Hoài Thương không ?

Người vệ sĩ run giọng trả lời:

Chúng tôi đã lục soát tất cả căn nhà gỗ, cũng không tìm thấy bất kì một ai cả.

Thư Phàm bật khóc. Khuôn mặt tái xanh.

Hoàng Tuấn Kiệt buồn khổ. Kéo vợ vào lòng.

Thy Dung siết chặt tay. Đôi mắt đỏ hoe.

Trần Hoàng Anh giống như một cái cây bị đốn ngang gốc. Hắn loạng choạng suýt ngã.

Niềm tin và hy vọng của mọi người đã tan biến thành mây khói. Họ thực sự đã tìm được căn nhà gỗ. Nhưng Hoài Thương sớm đã không còn bị nhốt ở đó. Cô ấy đã bị chuyển đi một nơi khác. Họ đã đến chậm một bước. Bầu không khí trùng xuống. Bên tai chỉ còn tiếng lá cây xào xạc trong gió. Tiếng trái tim đập trong lồng ngực và tiếng hít thở của mọi người chung quanh.

o-0-o

Trong khi đó, Hoài Thương bị nhốt vào trong một chiếc bao tải, bị khiêng ra khỏi rừng.

Người phụ nữ lo cho sinh hoạt của Hoài Thương trong gần nửa tháng qua, cũng đi theo một con đường khác rời khỏi rừng. Bà ta đã nhận được lời dặn dò của người bắt cóc Hoài Thương. Hắn ta lệnh cho bà ta phải ra khỏi căn nhà gỗ ngay sau khi Hoài Thương được hai người đàn ông mang đi. Nếu không tính mạng của bà ta khó bảo toàn. Vì an nguy của chính mình, không còn cách nào khác, bà ta đành phải làm theo lời của hắn.

Miệng bị dán băng dính, tay bị trói quặt ra đằng sau, cổ chân bị buộc chặt bằng sợi dây cước sắc và dai, cả người bị nhốt trong bao tải, Hoài Thương dù có muốn giãy dụa, có muốn gào thét để báo hiệu cho người đến cứu cũng vô dụng.

Hai tên đàn ông vác Hoài Thương đi theo hướng Tây của khu rừng. Chúng chọn đi đường tắt. Xuyên qua cây rừng rậm rạp. Giẫm lên cành cây khô, lá mục và mặt đầm ảm mốc. Đi mất gần một tiếng đồng hồ, đường cái lớn lấp ló sau mấy gốc cây rừng.

Mặt trời càng lúc càng lên cao. Buổi chiều, ánh nắng vàng vọt. Tia nắng chiếu xuyên qua kẽ lá. Hai tên đàn ông vã mồ hôi. Bộ quần áo mặc trên người ướt đầm. Chúng vừa đi vừa thở hổn hển. Hoài Thương tuy không phải là một cô gái béo mập, nhưng phải vác Hoài Thương lâu trên vai, cũng khiến bọn chúng thở không ra hơi. Sức nặng kéo dần xuống vai. Bọn chúng luân phiên nhau vác Hoài Thương.

Chúng vừa đặt được một chân ra đến mép đường cái lớn. Một hòng súng đặt đứng vào thái dương. Hai tiếng quát sắc lạnh vang lên:

Đứng yên ! Cầm nhúc nhích ! Nếu không chúng tao bắn chết !

Hai tên đàn ông toát mồ hôi vì sợ. Sắc mặt biến đổi liên tục. Tay run run dơ lên cao. Chiếc bao tải trên vai chúng lăn xuống đất.

Một trong bốn người vệ sĩ ngay lập tức đón lấy chiếc bao tải. Chỉ động chạm nhẹ vào, họ cũng biết bên trong chiếc bao tải nhốt chính là người.

Người vệ sĩ đón lấy chiếc bao tải ra hiệu cho hai người vệ sĩ đi súng vào thái dương hai tên cướp.

Chúng mày nói mau ! Người mà chúng mày nhốt trong chiếc bao tải kia có phải là một cô gái tên Hoài Thương không ?

Người vệ sĩ kia cười sọt dây buộc túm đầu của chiếc bao tải.

Hai tên đàn ông định nói dối, nhưng khi nhìn thấy hành động của người vệ sĩ kia. Biết có nói dối cũng vô dụng, đành phải ngoan ngoãn thừa nhận:

Đúng thế. Chúng tôi nhận được lệnh phải chuyển cô ấy đi.

Ai là người đã ra lệnh cho chúng mày ? - Người vệ sĩ đứng bên cạnh người vệ sĩ kia ,quát hỏi

Chúng tôi không biết. Tất cả mọi giao dịch đều thực hiện qua điện thoại di động. Người đó cho chúng tôi một số tiền lớn và bảo chúng tôi phải làm thế.

Mặc dù không tin bọn chúng đang nói thật. Nhưng nhiệm vụ đã hoàn thành, ba người vệ sĩ liền lấy dây trói nghiêng hai tên đàn ông lại. Cột chung chúng lại với với nhau. Đe dọa chúng nếu dám phản kháng, sẽ ăn ngay một phát đạn vào đầu.

Người vệ sĩ kia cởi được sợi dây nịt buộc túm đầu của chiếc bao tải. Chôm tóc màu đen của Hoài Thương xuất hiện trong mắt của bốn người vệ sĩ, sau đó đến khuôn mặt ướt đầm mồ hôi vì nóng và vì sợ.

Bị nhốt lâu trong bóng tối, nay mới nhìn thấy ánh sáng của mặt trời, Hoài Thương nheo mắt, mắt một lúc mới làm quen với hoàn cảnh xung quanh.

Người vệ sĩ vội tháo bỏ lớp băng dính dán trên miệng Hoài Thương, dùng dao cắt đứt dây cước buộc hai tay và cổ chân cho Hoài Thương.

Nhận ra mình được vệ sĩ của gia đình cứu. Hoài Thương vui sướng đến phát điên. Nước mắt chảy ròng ròng. Chống tay xuống đất, run rẩy đứng dậy.

Hoài Thương vừa khóc vừa cảm kích bảo bốn người vệ sĩ:

Cảm ơn....cảm ơn...cảm ơn các anh rất nhiều.

Bốn người vệ sĩ bối rối gãi đầu, mỉm cười với Hoài Thương.

Tin Hoài Thương đã được cứu thoát nhanh chóng được thông báo cho tất cả mọi người biết.

Mọi người reo hò ầm ĩ. Chuyến đi lần này, họ đã thu được toàn thắng lợi.

Một lần nữa, Thư Phàm lại vui mặt khóc trong vòng tay Hoàng Tuấn Kiệt.

Thy Dung vừa cười hạnh phúc, vừa khóc như mưa.

Riêng Trần Hoàng Anh lại có cảm giác mùa xuân thứ hai của cuộc đời mình chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Bây giờ tối, Trác Phi Dương hẹn gặp Bách Khải Văn tại một công viên gần trung tâm của thành phố. Hình như những người đàn ông thành đạt như Trác Phi Dương, Bách Khải Văn và Hoàng Tuấn Kiệt thích hẹn gặp nhau tại một nơi có ít người qua lại, không có ai để ý đến họ. Là nhân vật có máu mặt trong xã hội, họ phải để ý đến danh tiếng của mình. Cuộc sống riêng tư cần phải được bảo mật tuyệt đối, tránh để lộ ra sơ hở cho báo chí biết. Nếu không, tin tức về họ sẽ nhanh chóng trở thành những vụ scandal, những vụ bê bối lớn trong xã hội, trở thành trò cười cho thiên hạ, bị bọn họ mang ra bình phẩm và dò xét.

Đúng hẹn, Bách Khải Văn lái xe đến nơi. Hắn đoán được lý do vì sao Trác Phi Dương hẹn gặp hắn.

Trác Phi Dương đến trước Bách Khải Văn một lúc, độ khoảng năm phút.

Tắt máy xe. Ngồi yên lặng trên ghế. Bóng tối ngập đầy. Trác Phi Dương rơi vào trạng thái căng thẳng và phiền muộn. Hắn không biết những việc mà hắn sắp làm có đúng không ? Hắn có nên nhúng mũi vào việc riêng của Thy Dung không ?

Sau một phút ngẫm nghĩ và suy nghĩ kĩ lại. Hắn nhận thấy hắn nên làm như thế. Chẳng những phải cảnh cáo cho Bách Khải Văn biết không được phép tổn thương Thy Dung nữa, mà còn bắt hắn hứa phải đảm bảo an toàn cho Thy Dung. Nếu quyết định chọn Thy Dung, hắn ta phải dứt khoát với người đàn bà tên Ella kia, không được cho cô ta tác oai tác quái hại Thy Dung nữa. Nếu không..... Trác Phi Dương bóp chặt vô lăng tay lái, mắt vẫn lên giận dữ. Hắn sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho Bách Khải Văn.

Dù hắn không có tình cảm nam nữ với Thy Dung. Chỉ với lý do Thy Dung là con gái của Bạch Thư Phàm, cũng đủ để cho hắn làm như thế. Huống hồ, hắn lại yêu sâu đậm Thy Dung. Hắn làm sao có thể bàng quang không có một chút hành động nào khi thấy hạnh phúc và tương lai của Thy Dung đang bị đe dọa. Hắn không cho phép Bách Khải Văn lừa dối và gây đau khổ cho Thy Dung. Hắn phải ngăn chặn việc này bằng mọi giá, không thể để cho điều đó xảy ra.

Bách Khải Văn lái xe đến nơi. Đậu xe gần bên cạnh chiếc xe ô tô màu đen tuyền của Trác Phi Dương.

Hai người đàn ông cùng mở cửa xe bước xuống.

Trong ánh sáng đèn điện mờ nhạt của công viên. Một người toàn thân mặc đồ trắng. Một người toàn thân vận đồ đen. Vóc dáng cùng cao lớn. Khí thế đều bức người. Tính cách đều cao ngạo, khiến cho những người vô tình đi ngang qua đều dừng khựng lại, hiếu kì nhìn cả hai.

Nhìn thẳng vào mắt nhau như hai võ sĩ chuẩn bị lên sàn đấu mắt một lúc. Bách Khải Văn là người lên tiếng trước:

_Chủ tịch Trác. Anh gọi tôi ra đây là gì ? Có điều gì muốn nói thì nói nhanh đi. Tôi không có thời gian đứng ở đây để độ mắt với anh.

Lời nói của Bách Khải Văn không thềm che giấu vẻ bỡn cợt.

Trác Phi Dương xa xăm mắt. Hắn lạnh giọng nói:

_Bách Khải Văn. Cậu thừa hiểu tôi gọi cậu ra đây làm gì ? Không cần phải đóng kịch với tôi !

Bách Khải Văn nhếch mép. Coi thường đáp:

_Tôi tuy không phải là người nghiêm túc, hay đùa. Nhưng tôi không phải là một kẻ rối hời, muốn tìm người khác để chơi đùa. Tôi đồng ý nhận cuộc hẹn của anh ở đây, không phải đến để nghe anh chơi trò đổ chữ với tôi. Chúng ta đều là người làm ăn buôn bán. Anh chắc cũng hiểu thời gian quý báu như thế nào ? Vì thế, có gì anh cứ nói thẳng ra. Nếu chúng ta không thể giải quyết bằng miệng, thì dùng tay chân. Tôi không tin là tôi không đánh thắng được anh.

Thái độ ngông nghênh của Bách Khải Văn, đã chọc giận Trác Phi Dương.

_Cậu đã muốn thế, thì tôi cũng không ngần ngại nói cho cậu biết, việc Thy Dung bị bọn xã hội đen chém bị trọng thương, tôi đã cho người điều tra rõ. Cậu có biết kẻ đứng sau vụ việc đó là ai không ?

Bách Khải Văn lảng tránh ánh mắt sắc bén của Trác Phi Dương.

Hành động của Bách Khải Văn đã nói cho Trác Phi Dương biết, Bách Khải Văn đã sớm đoán được kẻ đó là ai. Chỉ là, hắn sợ Thy Dung biết được sự thật sẽ xa lánh và căm ghét hắn, nên hắn không dám nói thật cho Thy Dung biết.

Trác Phi Dương nghiêng rằng:

_Nếu cậu đã biết kẻ thuê bọn xã hội đen đánh Thy Dung bị trọng thương là nhân tình cũ của cậu. Cậu cũng nên có biện pháp gì đó để bảo vệ an toàn cho cô ấy đi chứ ? Cậu muốn cô ấy tiếp tục bị cô ta hại nữa sao ? Tôi sợ rằng lần sau, cô ta sẽ không chỉ đơn giản thuê người đánh Thy Dung bị trọng thương nữa đâu, mà ngay cả tính mạng của cô ấy, cô ta cũng muốn lấy.

Bách Khải Văn giận dữ, quát lại Trác Phi Dương:

_Chuyện của tôi thì hãy để cho tôi tự lo. Tôi không cần anh phải cho tôi lời khuyên. Tôi thấy người nên biết điều ở đây là anh mới đúng. Cô ấy là con gái của Bạch Thư Phàm, anh có biết không hả ? Tại sao anh có thể mặt dày đến nỗi, yêu cả mẹ lẫn con gái ? Anh không có một chút hổ thẹn nào sao ?

_Bốp.

Một quả đấm bay thẳng vào mặt Bách Khải Văn.

Trác Phi Dương túm lấy cổ áo hắn, hét to:

_Câm miệng ! Cậu thì hiểu được gì ? Tôi cấm cậu không được phép hạ nhục tôi hay mẹ con cô ấy. Cậu cho mình là ai, mà cho mình cái quyền phán xét nhân phẩm của tôi ? Cậu tưởng mình cao giá lắm sao ? Cậu là một kẻ lẳng nhăng, thay tình như thay áo. Tôi đang hồ nghi không hiểu là cậu có yêu Thy Dung thật không, hay là cậu chỉ đang đùa giỡn tình cảm của cô ấy thôi.

_Bốp.

Bách Khải Văn đấm thẳng vào mặt Trác Phi Dương. Hắn nói qua hàm răng nghiến chặt:

_Anh mới nên câm miệng đi. Anh cũng đâu có hơn gì tôi. Anh tưởng quá khứ của mình tốt đẹp lắm sao ? Tôi lẳng nhăng thì thế nào ? Tôi đâu có ép buộc bọn họ phải làm tình nhân của tôi. Tất cả là do bọn họ tự nguyện chạy theo tôi.

Bách Khải Văn đấm thêm một quả thứ hai vào má phải của Trác Phi Dương. Hơi thở đã có một chút rối loạn.

_Thế nào, anh là đang ghen với tôi sao, muốn được sống phóng khoáng như tôi, nhưng mà không được chứ gì ? Không sao ! Chỉ cần nói với tôi một tiếng, tôi sẽ tư vấn miễn phí cho anh, anh không cần phải mất một xu một đồng nào cả.

Trác Phi Dương dùng cánh tay phải đỡ được cú đấm của Bách Khải Văn, dơ cao chân đạp mạnh vào bụng của hắn.

Bách Khải Văn ! Đừng có rượu mừng không muốn uống lại muốn uống rượu phạt. Chính cậu là người đã gửi ảnh cho tôi và gia đình nhà họ Hoàng đúng không ?

Bách Khải Văn nhảy giật lùi về phía sau. Tránh được cú đá của Trác Phi Dương trong gang tấc. Hắn điên tiết đâm một cú móc trái từ dưới cằm Trác Phi Dương lên trên.

Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì cả. Tôi yêu Thy Dung thật lòng, muốn có được trái tim của cô ấy, muốn cô ấy toàn tâm toàn ý yêu tôi. Tôi cần gì phải dờ thủ đoạn bí ối như thế.

Trác Phi Dương hơi chững lại khi nghe được câu trả lời của Bách Khải Văn. Tránh thoát cú đâm móc của Bách Khải Văn. Trác Phi Dương vừa đâm vào giữa mặt hắn, vừa dùng chân phải đá mạnh vào ống chân hắn.

Tôi sẽ cho người điều tra bằng được chuyện này. Hiện giờ, tôi tạm tin cậu. Chỉ cần tôi biết được đó là do cậu làm, tôi sẽ bắt cậu phải trả giá thật đắt.

Bách Khải Văn nghiêng người sang bên trái tránh cú đâm của Trác Phi Dương. Thân hình vì không di chuyển kịp đã bị trúng hai cú đá liên tiếp của Trác Phi Dương. Ông quần màu trắng của hắn in rõ hai dấu giày của Trác Phi Dương.

Bách Khải Văn là người ưa sạch sẽ. Hắn cảm tức quát ầm lên:

Trác Phi Dương ! Anh nhất định phải chết !

Trác Phi Dương cười nhạt. Lạnh lùng bảo Bách Khải Văn.

Đừng hô to như thế. Nếu để ai đó mà nghe thấy, họ lại tưởng cậu có ý định giết tôi thật đấy.

Câm mồm ! – Bách Khải Văn nổi nóng – Tôi cần gì phải quan tâm thiên hạ nghĩ gì về tôi. Ngay vào lúc này, tôi nhất định phải đánh cho anh một trận như tử.

Hai người đàn ông lao vào đánh nhau. Hoàn toàn bỏ quên mất phong độ của mình.

Bách Khải Văn bị trúng một cú đá như trời giáng của Trác Phi Dương. Ngay lập tức, Trác Phi Dương cũng bị trúng một cú đâm vào mạn sườn của Bách Khải Văn. Hai người đàn ông không ai chịu nhường ai, ai cũng quyết tâm đánh cho kẻ kia một trận thừa sống thiếu chết, hoặc là nằm trong bệnh viện mấy tháng.

Hai người đàn ông lo tập trung vào đánh nhau. Tiếng tranh cãi nhau dứt hẳn. Chỉ còn tiếng binh bốp, bụp, chát và hự..... thậm chí thỉnh thoảng còn kèm theo cả tiếng khớp xương bị gãy.

Đánh nhau đến khi quá mệt, thở không ra hơi, quần áo xộc xệch, tóc tai mất trật tự, khuôn mặt bị bầm tím, phần mềm trên cơ thể bị thương nhiều chỗ, cả hai mới tạm đình chiến, lạnh lẽo nhìn vào mắt nhau.

Mấy người đứng ở gần đấy, đều mở to mắt, căng thẳng chờ xem diễn biến tiếp theo của cuộc chiến. Có người không bỏ lỡ cơ hội dùng điện thoại di động chụp ảnh và quay video để làm kỉ niệm, chia sẻ với bạn bè hay tung lên mạng. Nếu không sớm ngăn chặn, Bách Khải Văn và Trác Phi Dương sẽ sớm tạo nên một vụ chấn động sau sự kiện của nhà họ Hoàng.

o-0-o

Đã tìm được Hoài Thương, cả nhà họ Hoàng chưa bao giờ thấy vui sướng và hạnh phúc như thế. Họ thấy số của mình thật may mắn, trong cái rủi có cái may, trong hoạn nạn tìm thấy được chân tình.

Hoài Thương khóc ngất trong vòng tay của cha mẹ và chị gái. Mỉm cười ngọt ngào và ngượng ngùng trong vòng tay của Trần Hoàng Anh. Biết hắn bị trọng thương vì mình, Hoài Thương cảm động rơi lệ, đồng thời tình cảm dành cho hắn càng lúc càng sâu.

Vũ Gia Minh ra lệnh thu quân. Lái xe đưa bốn người trong gia đình Hoàng Tuấn Kiệt và Trần Hoàng Anh về biệt thự của nhà họ Hoàng.

Ban đầu, vốn định đưa Trần Hoàng Anh vào bệnh viện. Nhưng do Trần Hoàng Anh nhất quyết từ chối và không chịu. Cuối cùng họ quyết định đưa Trần Hoàng Anh về biệt thự nhà họ Hoàng. Là bác sĩ, Thư Phàm biết cách chăm sóc cho Trần Hoàng Anh như thế nào, còn có cả Hoài Thương nữa, tin rằng hai đứa trẻ có nhiều điều muốn nói với nhau, và muốn dành nhiều thời gian bên nhau hơn để bù đắp cho những tháng ngày xa cách.

Về đến biệt thự, mọi người trong nhà quyết định mở tiệc ăn mừng. Họ gạt chuyện công ty đang trên đà phá sản sang một bên, cũng không quan tâm đến nguồn tài chính của gia đình sắp bị cạn kiệt, tài sản có nguy cơ sắp bị nghiêm phong, họ chỉ biết Hoài Thương đã an toàn trở về nhà. Đó mới là điều quan trọng.

Thy Dung đi tắm rửa. Bây giờ tối cùng mọi người trong nhà tổ chức tiệc. Do dạo này trong nhà xảy ra nhiều chuyện không may, gia đình nhà họ Hoàng không mời nhiều người, chỉ có mời mấy người thân thiết trong nhà đến dự. Trần Hoàng Anh là khách danh dự của gia đình. Hắn xuất hiện bên cạnh Hoài Thương như công chúa với hoàng tử.

Thy Dung mừng cho hạnh phúc của em gái. Còn mình.... Thy Dung cười buồn, không biết đến bao giờ mới tìm được tình yêu và hạnh phúc cho riêng mình.

Nhìn khuôn mặt không vui, dáng vẻ buồn bã và cô đơn của con gái. Thư Phàm nhẹ nhàng khuyên nhủ:

_Thy Dung. Con đừng buồn. Sớm muộn gì con cũng tìm được hạnh phúc cho riêng mình thôi.

Thy Dung gương nở một nụ cười:

_Cảm ơn mẹ. Con cũng hy vọng được như thế.

Thy Dung đang nói dối mẹ mình. Thy Dung tự hiểu rằng sẽ chẳng bao giờ tìm được một chàng trai nào kiệt xuất, thông minh và phong độ được như Trác Phi Dương.

Hình ảnh Bách Khải Văn thoáng hiện trong suy nghĩ của Thy Dung. Thy Dung biết Bách Khải Văn là một chàng trai tài năng, cũng đẹp trai và phong độ chẳng kém gì Trác Phi Dương. Nhưng vấn đề ở đây là trái tim của Thy Dung có lý lẽ của riêng nó, không phải bất cứ chàng trai nào cũng có thể yêu và rung động. Người ta thường nói: Có thể thích rất nhiều người, nhưng chỉ yêu được duy nhất một người. Thy Dung đang rơi vào trường hợp trên. Thy Dung rất thích Bách Khải Văn, nhưng vẫn chưa đủ để yêu.

Mọi người trong phòng khách cùng ly chúc mừng nhau. Tiếng nói xen lẫn với tiếng cười. Bầu không khí đầm ấm hạnh phúc, tình thân chan hòa. Thy Dung thích bữa tiệc tối nay của gia đình. Thích nhìn thấy cảnh cả gia đình quây quần bên nhau, cùng vui vẻ trò chuyện, cùng nhấm nháp ly rượu cay nồng. Anh mắt lấp lánh niềm vui, nụ cười rạng rỡ nở trên môi.

Lựa lúc mọi người không chú ý đến mình. Thy Dung lặng lẽ đi ra sau vườn, hít thở không khí trong lành, không gian thoáng đã. Thy Dung muốn tâm hồn mình lắng đọng lại, muốn nỗi đau như sắt muối trong lòng được rửa trôi, muốn trái tim đang rỉ máu của mình liền lại vết thương. Thy Dung không muốn đau khổ vì tình, không muốn khóc trong tuyệt vọng. Thy Dung ghét chờ đợi, cũng ghét sống trong phiền muộn. Nếu có thể, Thy Dung sẵn sàng dùng hành động của mình để chứng minh mình yêu Trác Phi Dương nhiều như thế nào, có đủ dũng khí vượt qua mọi trở ngại để đến được với tình yêu của cuộc đời mình.

Thy Dung giẫm trên thảm cỏ xanh mơn mẫm, giẫm trên những chiếc lá khô rơi rụng từ những gốc cây to trong vườn. Thy Dung ngược mắt nhìn lên bầu trời. Trời hôm nay thật sáng, những vì sao lung linh, đang soi rọi xuống nhân gian. Thy Dung đếm được hơn 10 ngôi sao. Trước kia khi còn bé, sống tại Việt nam, mỗi khi đến gần rằm, Thy Dung và Hoài Thương lại cùng cả nhà ngồi trên ghế mây trong vườn, nghe bố mẹ kể chuyện xưa.

Thy Dung sờ lên trái tim mình. Nước mắt lặng lẽ rơi.

Phải chăng chính những câu chuyện của bố mẹ đã khiến mình thấm thương trộm nhớ Trác Phi Dương từ lâu ?

Thy Dung tháo sợi dây chuyền có mặt đá màu tím nhạt đang đeo trên cổ. Cầm trên tay. Nước mắt rơi rớt xuống mặt đá hình trái tim. Sợi dây chuyền này là do Trác Phi Dương tặng cho Thy Dung khi Thy Dung gặp hắn lần đầu tiên, năm lên tám tuổi.

“Mới đó mà đã hơn 10 năm trôi qua rồi.” Thy Dung buồn bã thở dài.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo vang cắt ngang dòng suy nghĩ của Thy Dung.

Thy Dung giật mình, thò tay vào trong túi quần, lấy điện thoại di động.

Thy Dung cau mày, khi đọc tên người đang gọi điện thoại cho mình, hiện lên trên màn hình là Tuấn Nam – trợ lý riêng của Trác Phi Dương.

“Chú ấy gọi điện cho mình làm gì nhỉ ? Trác Phi Dương đã xảy ra chuyện gì rồi sao ?” Thy Dung lẩm bẩm trọng miêng, siết chặt điện thoại trong tay.

“Nghe hay là không nghe ?” Thy Dung phân vân không biết làm như thế nào cho đúng. Thật lòng, Thy Dung rất quan tâm đến Trác Phi Dương, muốn biết tất cả tin tức về hắn.

Thở hắt ra một hơi thật dài. Không muốn tự làm khổ chính mình nữa, Thy Dung nhận cuộc gọi đến của Tuấn Nam.

_Chào chú.

_Thy Dung đây hả ?

Thy Dung nghe thấy tiếng nói nôm nống của Tuấn Nam trong điện thoại di động.

_Vâng. Là cháu, Thy Dung đây. Chú gọi điện cho cháu có việc gì không ?

Tuấn Nam ngập ngừng, nửa muốn nói nửa lại không dám.

_Chú Tuấn Nam ! Có chuyện gì thì chú nói đi. Cháu đang chờ nghe chú nói đây.

Là thế này, tối nay chủ tịch hẹn gặp Bách Khải Văn đến công viên gần trung tâm thành phố nói chuyện. Hai người đã đánh nhau một trận. Chủ tịch toàn thân đều bị thương. Tôi đã khuyên chủ tịch về nhà nghỉ ngơi và bôi thuốc, nhưng chủ tịch không nghe. Hiện giờ chủ tịch đang ngồi uống rượu trong một quán bar của thành phố. Cô Thy Dung, cô có thể đến đây khuyên chủ tịch về nhà được không ? Tôi biết là tôi không nên làm phiền cô nhưng chủ tịch thật sự cần cô, chỉ có cô mới khuyên được chủ tịch.

Thy Dung rút nước mắt. Trái tim như muốn tan ra. Nỗi đau trong lòng lại cháy lên âm ỉ.

Tại sao Trác Phi Dương lại hẹn gặp Bách Khải Văn tại công viên nằm gần trung tâm của thành phố ? Cả hai đã nói gì với nhau, mà dẫn đến gây sự đánh nhau ? Chẳng phải Trác Phi Dương đã biết mình là con gái của Bạch Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt rồi sao ? Chẳng phải hắn đã căm ghét và không muốn nhìn thấy mình rồi sao ? Buổi sáng hôm kia, hắn đã quay lưng bỏ đi mà không thèm nghe mình giải thích đến lấy một lời.

Không nghe thấy Thy Dung lên tiếng trả lời. Tuấn Nam lo lắng hỏi:

Cô Thy Dung.... Cô có thể đến đây khuyên chủ tịch được không ? Tôi xin cô đấy.

Thy Dung quệt lệ trên má. Run giọng đáp:

Được rồi. Cháu sẽ đi. Chủ nói tên của quán bar đó đi.

Tuấn Nam mừng rỡ, nói ngay:

Cảm ơn cô nhiều lắm. Chủ tịch hiện giờ đang uống rượu trong quán bar Thiên Hoàng.

Cháu đã biết rồi. Cháu sẽ đến ngay.

Không chờ nghe Tuấn Nam nói thêm câu gì nữa, Thy Dung cúp máy. Thy Dung hiểu nếu muốn quên được Trác Phi Dương thì không nên tìm gặp hắn nữa, cũng không nên quan tâm đến bất cứ việc gì liên quan đến cuộc sống cá nhân của hắn. Nhưng nói là một chuyện, làm được hay không lại là một chuyện khác. Trác Phi Dương là mối tình đầu, mối tình khắc cốt ghi tâm của Thy Dung hơn 10 năm nay, làm sao có thể nói quên là có thể quên ngay được. Con người ta cần thời gian để làm quen với cuộc sống mới của mình. Tương lai của Thy Dung là một màu xám xịt và tối đen.

Hít vào thở ra hơn 10 lần. Cắn chặt môi. Lấy hết dũng khí và quyết tâm. Thy Dung rời khỏi nhà. Trước khi đi, Thy Dung gửi một dòng tin nhắn vào điện thoại của Hoài Thương, dặn em gái nói lại với bố mẹ là mình có chuyện cần phải ra ngoài một lúc, sau đó sẽ về nhà. Yên tâm là em gái sẽ nói lại với bố mẹ, Thy Dung đóng cổng sắt, vẫy tay bắt một chiếc xe tắc xi.

o-0-o

Đánh nhau một trận với Bách Khải Văn. Tâm trạng không vui và buồn phiền của Trác Phi Dương càng lúc càng tăng cao. Quá chán nản và tuyệt vọng, hắn lái xe thẳng đến quán bar Thiên Hoàng.

Quán bar Thiên Hoàng là quán bar do hắn đứng tên làm chủ. Tuy kinh doanh quán bar, nhưng hắn không bao giờ uống rượu say, mỗi lần chỉ uống một hoặc hai ly cho thanh tỉnh đầu óc và ngồi suy tư mỗi lúc cô đơn. Nhưng buổi tối hôm thì lại khác. Hắn muốn tìm quên trong men say, muốn quên hết mọi khổ đau mà hắn liên tiếp phải chịu trong 18 năm qua. Tại sao Thy Dung lại là con gái của Thư Phàm ? Tại sao cô ấy lừa dối hắn ? Có ấy rõ ràng đã có quan hệ vượt trên mức bình thường với Bách Khải Văn. Là quan hệ gì ấy nhỉ....? Trác Phi Dương cay đắng nghĩ... Đúng rồi, là quan hệ vợ chồng....Ha...ha ...ha... Trác Phi Dương cười thầm trong nước mắt.

Nếu có thể hắn cũng rất muốn khóc như một người đàn bà. Hết lần này đến lần khác, trái tim hắn bị tổn thương, bị chà đạp. Cảm giác không có được người mình yêu không thể đau đớn bằng cảm giác bị phản bội. Không có được người mình yêu tuy là tiếc nuối và đau khổ đấy, nhưng bị phản bội sẽ hủy diệt đi tất cả những điều tốt đẹp mà cả hai đã dành cho nhau, sẽ đẩy cả hai vào hai thế đối địch, trả thù lẫn nhau.

Hắn sẽ không bao giờ trả thù Thy Dung. Không bao giờ hắn làm như thế. Hắn không có dũng khí nhìn người con gái mình yêu rơi lệ vì mình. Hắn muốn nhìn thấy nụ cười của cô ấy.

Trác Phi Dương ngửa cổ uống cạn ly rượu. Hắn đã uống vui gần già nửa chai rượu ngoại. Số rượu mà tối hôm nay hắn nạp vào người đã gấp đôi số rượu mà hắn uống hàng ngày. Hắn đã bắt đầu chúi choáng say, càng say càng tỉnh. Thật lạ, khi người ta không đau khổ, uống rượu rất dễ say, say rồi lăn ra ngủ. Nhưng khi thất tình, đau khổ vì tình thì lại khác, càng uống rượu, càng thấy mình tỉnh táo lạ thường, rượu giống như một chất xúc tác giúp cho những tâm sự chất chứa trong lòng, bị chôn vùi xuống tận đáy lòng bị đào bới lên, tái hiện lại trong đầu như một thước phim quay chậm.

Không thể chịu đựng được hơn nữa. Trác Phi Dương vớ lấy chai rượu, ngửa cổ, uống ừng ực như đang uống nước lã, uống cho bớt khát. Rượu chảy từ mép lăn dài xuống cổ hắn.

Nhân viên trong quán bar thấp thò đứng sau quầy bar, nhìn hắn bằng con mắt kinh ngạc không dám tin. Họ đều biết ông chủ của họ là người sống có nguyên tắc, đặc biệt khó tính, không bao giờ uống rượu say, nhưng buổi tối hôm nay.....

o-0-o

Tuấn Nam sốt ruột đi qua đi lại trước cổng quán bar. Vừa đi vừa nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay. Người thân của Trác Phi Dương không có nhiều. Bố mẹ mất sớm, chỉ có hai anh em sống nương tựa vào nhau. Trác Phi Tuyết là do một tay Trác Phi Dương chăm sóc và nuôi nấng. Chính vì thế, tình cảm anh em rất sâu đậm.

Trác Phi Tuyết đã đi lấy chồng. Trong nhà bây giờ chỉ lại duy nhất một mình Trác Phi Dương. Mỗi lúc hần cô đơn và buồn bã như thế này, không có bất kì một ai ở bên cạnh an ủi và động viên hần. Càng nghĩ, Tuấn Nam càng thấy Trác Phi Dương thật đáng thương.

Một chiếc xe tắc xi màu cánh cam đậu sát vào vỉa hè, gần cổng quán bar Thiên Hoàng.

Thy Dung mở cửa xe bước xuống. Nhác trông thấy Thy Dung, Tuấn Nam thở phào nhẹ nhõm, nhanh chân bước lại gần, lên tiếng chào hỏi:

__Cô đã đến rồi ?

Thy Dung gật đầu, không đáp.

Tuấn Nam trả tiền tắc xi thay cho Thy Dung.

__Cô Thy Dung cô vào trong quán đi. Chủ tịch đang uống rượu trong đó.

__Anh ấy đã đến đây uống rượu được bao lâu rồi ?

__Được gần hai tiếng đồng hồ rồi – Tuấn Nam chán nản đáp – Chủ tịch có bao giờ uống rượu say đâu. Buổi tối hôm nay chủ tịch lại uống rượu như hũ chìm, có khuyên thế nào cũng không được. Tôi hy vọng cô có thể khuyên được chủ tịch, không để chủ tịch uống rượu tiếp nữa.

__Cháu hiểu rồi. Cháu về nhà trước đi. Mọi việc ở đây giao lại cho cháu.

__Một mình cô liệu có thể đưa được chủ tịch về nhà không ? Hay là tôi ở lại đây với cô, giúp cô một tay.

__Dạ, không cần đâu ạ. Cháu sẽ tìm ra cách khuyên chủ tịch và đưa chủ tịch về nhà.

__Nếu thế thì, tôi cảm ơn cô trước. Chủ tịch giao cho cô.

__Vâng.

Không còn việc gì cho mình làm nữa, Tuấn Nam ra về.

Thy Dung đứng lặng nhìn theo. Mãi một lúc sau, mới có dũng khí quay người, chậm chậm bước chân vào trong quán.

Do Tuấn Nam đã dặn dò trước hai vệ sĩ đứng gác trước cửa quán bar. Họ đã để cho Thy Dung vào mà không có một chút ngăn cản hay hỏi han lời thôi.

Thy Dung đứng giữa quán, mờ mịt nhìn khắp chung quanh, cố kiếm tìm hình bóng của Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương chọn một chiếc bàn nằm khuất sâu trong phòng. Một mình một bàn, một chai rượu.

Thy Dung siết chặt tay. Đáy mắt long lanh lệ. Hốc mắt đỏ hoe. Cả người chơi vơi như say sóng. Nhìn thấy người mình yêu vùi đầu vào uống rượu, Thy Dung không kìm được nước mắt. Thy Dung không muốn Trác Phi Dương phải sống khổ sống sở như thế. Không muốn hần tự dằn vặt và dằn vò chính mình.

“Mọi tội lỗi hãy để cho một mình mình tự gánh chịu. Mình là người làm sai trước. Trác Phi Dương không có tội lỗi gì cả. Sai lầm duy nhất của hần là quá tin tưởng mình, nên mới bị mình lừa gạt.”

Thy Dung cắn chặt môi đến trắng bệch. Từng bước từng bước, tiến dần đến gần Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương vẫn vùi đầu vào uống rượu, không hay Thy Dung đã tìm đến tận đây.

Thy Dung kéo ghế ngồi xuống đối diện với Trác Phi Dương.

Nghe thấy tiếng động. Trác Phi Dương quắc mắt, nghiêng rặng, quát nhỏ:

__Bàn này đã có người ngồi rồi. Đi tìm bàn khác đi !

Thy Dung rơi lệ. Nhưng giọt lệ trong suốt, mang theo vị mặn của muối biển.

__Tôi bảo đi tìm bàn khác mà ngồi. Không nghe thấy gì sao ?

Lúc này, Trác Phi Dương mới ngẩng đầu lên nhìn Thy Dung. Thấy người con gái đang ngồi trước mặt mình là Thy Dung. Trác Phi Dương bần

thần cả người, tay chân đông cứng, rượu nghen ứ trong cổ họng. Khuôn mặt hần hần lên những nét buồn rầu và đau khổ. Ánh mắt buồn bã xa xăm.

Thy Dung nhìn vào mắt Trác Phi Dương. Ngồi lặng im, không nói gì. Nước mắt tí tách rơi xuống mặt bàn gỗ. Lựa chọn từ bỏ hay giữ chặt lấy không hề dễ dàng. Thy Dung không muốn đánh mất tình yêu của cuộc đời mình.

Nhìn những giọt lệ trên má Thy Dung, trái tim Trác Phi Dương quặn thắt vì đau. Sắc mặt nhợt nhạt. Thật lâu...thật lâu hần cũng biết phải nói gì. Thần trí hần mờ mịt vì say rượu, say vì tình, cũng đau đớn khi không có được tình yêu của cuộc đời mình.

Hần cho rằng hình ảnh của Thy Dung mà hần đang nhìn thấy chỉ là mơ mà thôi. Từ từ, Trác Phi Dương gục xuống, tay buông rơi ly rượu. Hần đã quá say rồi !

Thy Dung nhờ nhân viên phục vụ trong quán bar giúp mình đưa Trác Phi Dương đi ra cổng. Trước cổng có một chiếc xe ô tô màu đen tuyền chờ sẵn. Nhân viên phục vụ thay Thy Dung mở cửa xe. Thy Dung cố gắng cẩn thận đưa Trác Phi Dương ngồi vào trong xe. Cài dây an toàn cho hần xong, Thy Dung quay lại nói:

_Cảm ơn anh nhiều lắm.

Nhân viên phụ vụ nam, cười đáp:

_Không có gì. Cô đưa ông chủ về nhà cận thận.

Thy Dung cười nhẹ:

_Tôi hiểu.

Cầm lấy chìa khóa trên tay anh ta. Thy Dung trèo lên xe. Đóng cửa. Khởi động máy. Chầm chậm phóng xe đi.

Trác Phi Dương ngủ mê mết trên ghế xe. Hần đã say quá rồi, say đến nỗi không biết trời đất gì, cũng không biết Thy Dung đang đưa hần trở về nhà riêng.

Trên đường đi. Thy Dung vừa lái xe, vừa thỉnh thoảng nghiêng đầu ngắm nhìn khuôn mặt ngủ say của Trác Phi Dương. Khuôn mặt hần bị bầm tím nhiều chỗ. Quần áo, tóc tai mất trật tự.

“Chắc là do đánh nhau với Bách Khải Văn rồi.” Thy Dung nghĩ thầm.

Thy Dung tự hiểu mình và hần không dễ dàng mà đến được với nhau. Vấn đề đã không còn là rào cản từ phía gia đình nữa, mà khó khăn xuất phát từ chính bản thân Trác Phi Dương. Khi biết được Thy Dung là con gái của Bạch Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt, Trác Phi Dương nhất định sẽ không còn muốn tiếp tục có quan hệ yêu đương với Thy Dung nữa. Mặc dù, Trác Phi Dương yêu Thy Dung thật đấy, nhưng vẫn chưa đủ để có một cái kết trọn vẹn. Trác Phi Dương là con người quá trọng danh dự và chữ tín, hần thà chịu đau khổ và dằn vặt một mình, còn hơn bắt người khác phải chịu đau khổ thay hần.

Trong cuộc tình này, Thy Dung luôn là người chủ động, là người tỏ tình trước, thậm chí còn dám lên tiếng cầu hôn hần. Nếu Thy Dung không bạo dạn như thế, sợ rằng cả hai đã có nhiều kỉ niệm vui vẻ, ngọt ngào, ấm áp nhưng cũng xen nhiều nước mắt và đắng cay như vậy.

Thy Dung không bao giờ hối hận vì mình đã trót thắm thương trộm nhớ Trác Phi Dương, cũng không hối hận với những gì mà mình đã làm. Ngược lại, Thy Dung còn hối hận vì mình đã không tiếp cận và tỏ tình với Trác Phi Dương sớm hơn. Nếu Thy Dung tỏ tình sớm hơn, hai người đã có nhiều thời gian bên nhau hơn, cũng tạo ra được nhiều kỉ niệm hơn. Mai sau khi phải xa nhau, những kỉ niệm ấy sẽ giúp cho Thy Dung vượt qua quãng thời gian dài sống trong buồn đau và tuyệt vọng. Những kỉ niệm đã có với Trác Phi Dương sẽ sống mãi trong Thy Dung, sống mãi không bao giờ tắt.

Về đến nhà riêng của Trác Phi Dương. Thy Dung mở cửa xe bước xuống, vươn tay bấm chuông cổng.

Đích thân ông quản gia đi ra mở cổng cho Thy Dung.

Thấy Thy Dung đưa cậu chủ về nhà, hơn nữa cậu chủ còn say rượu, ngủ mê mết trên xe. Ông quản gia kinh ngạc hỏi:

_Tối nay cậu chủ đã uống rượu à ?

Thy Dung gật đầu đáp:

_Vâng. Tối nay anh ấy uống hơi nhiều rượu. Phiền bác lái xe đưa anh ấy vào nhà. Cháu phải đi về đây.

Thy Dung xoay người. Dậm bước đi.

Ông quản gia gọi với theo:

_Khoan đã ! Cháu đã đến tận đây rồi. Tại sao không vào trong nhà đi đã. Cháu vội về làm gì ?

Thy Dung thờ dài, buồn rầu nhìn khuôn mặt say ngủ của Trác Phi Dương qua lớp cửa kính xe ô tô.

_Dạ, không cần đâu ạ. Cũng đã khuya rồi, cháu cần phải về nhà. Bố mẹ cháu đang mong.

_Thì có làm sao đâu. Cháu gọi một cú điện thoại là được. Bác tin rằng bố mẹ cháu sẽ hiểu cho cháu.

Thy Dung biết bố mẹ mình sẽ không trách mình đi qua đêm, nếu gọi điện báo bình an cho họ. Nhưng vấn đề ở đây là Thy Dung không có dũng khí ở cùng một chỗ với Trác Phi Dương. Thy Dung sợ mình sẽ không chịu đựng nổi mà òa khóc, hay gây ra những chuyện khiến cả hai thêm hối hận và nuối tiếc hơn nữa.

_Vào nhà đi cháu. Trời đã bắt đầu trở lạnh rồi. Đứng dưới sương đêm thế này không tốt cho sức khỏe của cháu, mà vết thương trên vai của cháu đã khỏi hẳn đâu.

Thy Dung nhớ lần đó mình vẫn còn chưa nói câu cảm ơn ông quản gia.

Đường như đoán được Thy Dung sắp sửa nói gì. Ông quản gia đưa tay ngăn cản.

_Cháu không cần phải cảm ơn bác. Khi thấy bất cứ một ai bị thương và ngất xỉu trước cổng nhà, bác cũng sẽ làm như thế thôi. Hai nữa, người thật sự lo lắng cho cháu là cậu chủ Dương. Ngay sau khi bác gọi điện cho cậu chủ, cậu ấy đã bay về đây ngay lập tức.

Thy Dung rơi lệ. Bàn thân đứng một chỗ. Vừa buồn rầu vừa cảm động nhìn khuôn mặt say ngủ của Trác Phi Dương không rời.

Ông quản gia biết đã thuyết phục được Thy Dung ở lại. Ông liền gọi người lái xe vào gara. Sau đó cùng Thy Dung đi Trác Phi Dương về phòng riêng trên lầu hai.

Thy Dung làm theo ông quản gia như một cái máy. Thần trí mờ mịt một mảnh. Nếu Thy Dung không thích, không ai có thể ép được Thy Dung. Chỉ vì lo lắng cho sức khỏe của Trác Phi Dương, nên Thy Dung mới tình nguyện ở lại.

Để Trác Phi Dương nằm ngay ngắn trên giường. Ông quản gia kín đáo quan sát và đánh giá Thy Dung. Ông nghĩ: “Tốt nhất là mình nên nhanh chóng ra khỏi đây, để cô Thy Dung và cậu chủ có không gian riêng tư ở bên cạnh nhau. Hình như cả hai đã hiểu lầm nhau điều gì đấy, nên cậu chủ mới uống rượu say thế này.”

Ông quản gia thấy Thy Dung chỉ đứng lặng nhìn Trác Phi Dương. Ông rời phòng không gây ra một tiếng động, nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa phía sau lưng.

Trong căn phòng chỉ còn lại Trác Phi Dương và Thy Dung.

Trác Phi Dương vẫn ngủ mê mị. Hắn nằm im trên giường, nằm im không nhúc nhích.

Thy Dung đứng gần mép giường. Nước mắt lăn dài xuống má. Vươn tay. Run run chạm vào gò má của Trác Phi Dương.

Thy Dung có rất nhiều điều muốn nói cho Trác Phi Dương biết, muốn hắn hiểu được tình cảm trong lòng mình, muốn hắn cảm nhận được tình yêu mà mình dành cho hắn nhiều và sâu đậm như thế nào. Đáng tiếc là, vách ngăn giữa cả hai quá dày, Trác Phi Dương và Thy Dung đã bị phân tách ra làm hai, cả hai không thể vượt qua được bức tường ấy. Bản thân mỗi người đều có nỗi khổ riêng, không ai có thể chia sẻ với ai.

Trong mơ, Trác Phi Dương ú ớ gọi tên của một người con gái.

Thy Dung giật mình, chăm chú lắng nghe.

_Thư Phàm.... Thư Phàm..... Thư Phàm....

Trác Phi Dương tuyệt vọng gọi tên Thư Phàm. Đôi môi mấp máy. Vì gặp ác mộng, giấc ngủ của hắn không được ngon giấc, vàng trán rộng và nam tính xuất hiện mấy đường nhăn mờ nhạt.

Thy Dung bịt chặt miệng. Nước mắt thấm ướt qua kẽ ngón tay. “Người con gái mà hắn gọi thầm trong giấc mơ là mẹ mình ư....?” Thy Dung đau đớn lắm lắm. “Mình tưởng rằng hắn đã quên được quá khứ rồi, đã tiếp nhận mình bước vào cuộc đời hắn. Nhưng hóa ra, hắn vẫn còn yêu sâu đậm mẹ mình, vẫn không thể quên được. Vậy thì, trong lòng hắn, mình xếp ở vị trí thứ mấy, mình là người thế thân cho mẹ mình sao?”

Thy Dung nhắm chặt mắt lại. Nước mắt rơi lã chã xuống gò má nhợt nhạt.

“Trác Phi Dương. Tôi căm ghét anh. Anh đã lừa dối tình cảm của tôi. Tôi tưởng chỉ một mình tôi mới là người có lỗi, nhưng không phải như vậy. Ngay cả anh cũng đang tự huỷ hoại chính mình.”

Đang lúc Thy Dung buồn khổ, căm hận sục sôi. Trác Phi Dương quờ tay, hét lên thật to:

_Thy Dung... Thy Dung đừng...đừng đi. Hãy ở lại đi. Tôi thật lòng yêu em mà. Thy Dung.... Thy Dung...

Thy Dung quên cả khóc. Tròn xoe mắt nhìn Trác Phi Dương, cái nhìn đắm đắm, thần thờ như mất hồn. Lỗ tai ù đi.

_ Thy Dung..... Thy Dung.....

Trác Phi Dương thì thầm gọi tên Thy Dung trong giấc mơ. Tay hắn bắt lực dờ lên cao rồi lại hạ xuống. Dáng vẻ mệt mỏi và cô đơn.

Hai tay bịt chặt miệng. Nước mắt tuôn ra như mưa. Trái tim như muốn tan ra. Thy Dung hạnh phúc quá ! Lần đầu tiên trong đời, Thy Dung mới nghe được câu tỏ tình của Trác Phi Dương, mới biết hắn cũng thật lòng yêu mình. Người ta thường nói muốn biết ai đó có nói thật không, hãy chúc cho người đó uống rượu thật say, khi uống rượu say, ai cũng nói thật, và lộ ra bản tính thật của mình. Phải chăng những gì mà Thy Dung vừa mới nghe chỉ là mơ mà thôi ?

Thy Dung run rẩy tiến lại gần mép giường. Chầm chậm và từ từ siết nhẹ lấy tay Trác Phi Dương.

Linh tính người đang nắm lấy tay mình là người con gái mình yêu, Trác Phi Dương giữ chặt lấy tay Thy Dung, không chịu buông.

Thy Dung thoáng bối rối và ngượng ngùng, muốn rút tay lại cũng không được. Trác Phi Dương nắm chặt quá.

Không thể rút tay ra được, cũng không thể dùng vũ lực với Trác Phi Dương. Không còn cách nào khác, Thy Dung đành phải ngồi xuống mép giường, ngắm nhìn Trác Phi Dương ngủ.

Kể từ lúc nắm tay Thy Dung, Trác Phi Dương không còn ngủ mê nữa, cũng không còn gặp ác mộng nữa, hắn cũng thôi không còn hét gọi tên Thy Dung hay Thư Phàm. Thy Dung đã xua tan đi bóng tối trong giấc ngủ đầy mộng mị của hắn. Nắm tay Thy Dung cho hắn cảm giác bình yên và ấm áp.

Nhìn đôi môi nam tính và quyến rũ của Trác Phi Dương đang hé mở. Thy Dung đỏ bừng mặt. Ánh mắt không thể di chuyển ra chỗ khác. Không cưỡng lại được ham muốn của mình, Thy Dung cúi xuống, lén lút đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Trác Phi Dương.

Đúng vào lúc đó, Trác Phi Dương mở bừng mắt nhìn Thy Dung.

Thy Dung hoảng hốt. Mặt đỏ bừng như gấc chín. Sợ hãi muốn chạy trốn nhưng không còn kịp nữa.

Trác Phi Dương nắm chặt lấy cổ tay Thy Dung kéo lại. Thy Dung ngã nhào vào ngực Trác Phi Dương. Hắn vòng tay ôm siết lấy eo Thy Dung, không để cho Thy Dung chạy thoát.

Thy Dung đông cứng cả người. Thở cũng không dám thở mạnh. Boàng boàng nhìn vào mắt Trác Phi Dương.

Có thể là do hôm nay uống rượu quá say. Có thể là do tình cảm tích tụ lâu trong người bùng phát. Trác Phi Dương không còn kiêng kị gì nữa, cũng không còn dè dặt rào cản tuổi tác, địa vị trong xã hội, vai vế trong gia đình và những thứ linh tinh khác. Hắn chỉ biết Thy Dung đang trong vòng tay hắn. Hắn muốn làm những điều mà hắn mơ ước từ lâu.

Trác Phi Dương đẩy nhẹ Thy Dung nằm xuống giường. Nửa nằm xuống nệm nửa đè lên người Thy Dung. Cúi thấp đầu, hắn cuồng nhiệt hôn Thy Dung.

Thy Dung mở to mắt, sững sờ không dám tin. Thy Dung tưởng khi bắt gặp mình ở đây, hơn nữa còn dám lén lút hôn hắn, sẽ bị hắn mắng cho một trận và tức giận đuổi về. Không ngờ hắn lại hôn mình.

Thy Dung từ từ khép mi. Đón nhận nụ hôn của Trác Phi Dương. Nụ hôn của tình yêu mang lại cảm giác đắm say và ngọt ngào. Nụ hôn kéo dài từ môi xuống cổ, lần xuống đến ngực của Thy Dung, bàn tay Trác Phi Dương lán mò vào trong áo. Thy Dung vẫn đắm chìm vào trong nụ hôn của Trác Phi Dương, không phát giác ra hành động khác thường của Trác Phi Dương tới hôm nay. Bình thường, Trác Phi Dương là một con người đứng đắn và nghiêm chỉnh. Hắn sẽ không bao giờ dùng rượu để loạn tính. Nhưng sau khi nhận được một xấp ảnh chụp cảnh thân mật của Thy Dung và Bách Khải Văn, đã phá vỡ đi sức chịu đựng cuối cùng trong cơ thể hắn. Hắn không thể chịu được cảm giác thống khổ, cay đắng và chua xót khi người phụ nữ mà mình yêu đã thuộc về một người đàn ông khác.

Đến khi trên cơ thể không còn một vải che thân. Thy Dung mới ý thức được tình trạng của mình. Thy Dung hoảng hốt vội chống tay vào ngực Trác Phi Dương. Mặt đỏ bừng như hơ phải lửa, cả người đều bốc cháy. Nếu ở đây có một cái khe nẻ, Thy Dung sẽ không ngần ngại nhảy luôn xuống, trốn ở dưới đó, mãi mãi cũng không ngóc đầu chui lên.

Trác Phi Dương nhìn vào mắt Thy Dung. Hắn nói trong cơn say:

_ Cô và Bách Khải Văn đã làm những gì rồi ? Cô có thể cho Bách Khải Văn chạm vào cô, nhưng cô lại chán ghét không cho phép tôi động chạm vào người đúng không ?

Thy Dung nghe Trác Phi Dương nói chẳng khác gì sét đánh ngang tai. Thy Dung không biết Trác Phi Dương là đang ghen tuông, hay hắn đã biết được chuyện gì đó rồi.

_ Cô nói gì đi chứ ? Tại sao cô không nói gì cả ? Buổi sáng hôm kia, tôi bắt gặp cô và hắn ta hôn nhau trên hành lang của Trụ sở đăng kí kết hôn. Khi về nhà tôi nhận được một xấp ảnh chụp cảnh thân mật giữa cô và Bách Khải Văn. Cô nói đi, tôi phải làm gì bây giờ, nên trừng phạt

cô, nên oán hận cô, hay là nên đuổi cô đi, vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy mặt cô nữa ?

Càng nói Trác Phi Dương càng cao giọng, càng đau khổ. Hắn giờ chẳng khác gì một con thú đang bị tổn thương.

__Tôi hận cô, cô có biết không hả ? Tôi hận cô ! Tại sao cô lại lừa dối tôi ? Ngay từ đầu, cô đã biết tôi là ai. Là cô đã cố tình tìm cách làm quen với tôi, khiến tôi yêu cô, để rồi cô lại đá tôi thẳng xuống vực.

Trác Phi Dương giữ chặt hai tay Thy Dung trên đỉnh đầu, cắn phẫn rít giọng:

__Tôi sẽ không bao giờ tha thứ và bỏ qua cho cô. Bây giờ thì cô hài lòng rồi chứ ? Tôi đã yêu cô rồi, yêu rất nhiều.

Trác Phi Dương buông cổ tay Thy Dung ra. Hắn lãnh lẽo nói:

__Cô có thể đi được rồi. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi không cần cô. Đi đi !

Trác Phi Dương cao giọng quát to. Hai vai hắn run run. Đôi mắt đục ngầu. Hắn đang đau đớn và thống khổ. Phải đuổi người con gái mình đi, không phải là một việc dễ dàng đối với hắn. Hắn phải giả vờ tàn nhẫn nói những câu tuyệt tình và đuổi Thy Dung đi vì hắn sợ hắn không thể ngăn cản được lòng mình, sẽ tham lam tiếp tục giữ Thy Dung ở bên cạnh hắn, trong khi Thy Dung đã thuộc về một người đàn ông khác, cả về thể xác lẫn tâm hồn, cô ấy lại còn là con gái của Bạch Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt.

Thy Dung nằm chết cứng trên giường. Nghe những lời nói tuyệt tình và tàn nhẫn của Trác Phi Dương, Thy Dung đã hiểu lý do vì sao hắn lại đối xử không ra gì với mình như thế. Hóa ra hắn là đang ghen, đang tức giận vì nghĩ mình bị phản bội.

Thy Dung nhóm dậy, vơ lấy quần áo, định mặc vào người, sau đó bỏ chạy ra khỏi đây, không quay đầu nhìn lại. Nhưng..... Thy Dung cắn chặt môi, buồn khổ nghĩ thầm: “Nếu mình cứ thế mà bỏ đi, nỗi oan và mối nghi ngờ kia biết bao giờ mới được làm sáng tỏ ? Dùng lời nói để giải thích với Trác Phi Dương ư ? Không ! Làm như thế chỉ càng khiến hắn nghi ngờ và chán ghét mình thêm mà thôi. Im lặng không nói gì, tin rằng thời gian sẽ giúp cho hắn hiểu ? Mình biết phải chờ đợi đến bao giờ, chờ đợi đến lúc chết sao ? ”

Thy Dung cào tay vào tóc. Tự động viên và khích lệ chính mình: “Mình là một cô gái mạnh mẽ. Mình phải dùng hành động để chứng minh tất cả. Mình không muốn lãng phí thời gian chờ đợi trong tuyệt vọng. Cũng không thể hèn nhát bỏ chạy, phó mặc cho số phận. Mình phải dùng cảm đối mặt với mọi thứ, phải dành lấy những thứ thuộc về mình, phải làm chủ vận mệnh cuộc đời mình.”

Thy Dung buông rơi bộ quần áo bóp nhàu nát trên tay. Thy Dung quật cường nhìn vào mắt Trác Phi Dương. Nói từng từ từng chữ một:

__Chủ tịch Trác ! Anh là đang nghi ngờ tôi có quan hệ vượt trên mức bình thường với Bách Khải Văn ?

Mỗi khi nghe Thy Dung nhắc đến tên Bách Khải Văn trước mặt mình, Trác Phi Dương lại muốn nổi điên lên.

__Cô im đi ! – Trác Phi Dương giận dữ hét – Mời cô đi ra khỏi đây. Cô không cần sát muối thêm vào vết thương trong lòng tôi nữa.

Trác Phi Dương càng thế này, Thy Dung càng chứng minh được một điều là hắn phi thường có cảm giác với mình. Chẳng những chỉ có cảm giác không mà còn rất yêu mình nữa. Tuy rằng ghen tuông sẽ khiến các cặp tình nhân nổ ra chiến tranh nóng lạnh, nhưng qua đó, họ sẽ thêm hiểu về nhau hơn, tình cảm cũng trở nên mặn nồng hơn. Ghen tuông đúng cách chính là chất xúc tác cho tình yêu.

Thy Dung vừa khóc vừa cười vòng tay qua cổ Trác Phi Dương.

__Chủ tịch Trác ! Anh là đang ghen sao ?

Trác Phi Dương xa xăm mặt, thô lỗ đẩy Thy Dung ra:

__Hoàng Thy Dung ! Cô đi về đi ! Đừng đem ra tôi làm trò đùa nữa ! Tôi không muốn chơi trò chơi với cô. Tôi đã chán nản lắm rồi.

Bị đụng chạm vào vết thương trên vai, Thy Dung nhăn nhó kêu đau.

Trác Phi Dương giật mình, vội vàng nâng Thy Dung ngồi dậy, háp tấp hỏi:

__Cô không sao chứ ? Vết thương có chảy máu không ? Có cần tôi gọi bác sĩ cho cô không ?

Thy Dung im lặng không trả lời, ngược đôi mắt đầy lệ nhìn thật sâu vào mắt Trác Phi Dương, muốn đẩy mắt hắn chỉ in duy nhất hình ảnh của mình. Nước mắt lặng lẽ rơi.

Trác Phi Dương bối rối, đưa tay vuốt tóc, khuôn mặt hắn hơi ửng đỏ. Phải nhìn cảnh người phụ nữ mình yêu không một mảnh vải che thân, hắn thấy mình thật khổ sở khi phải có chịu đựng.

Trác Phi Dương đưa quần áo cho Thy Dung. Hắn phiền muộn bảo:

__Hoàng Thy Dung ! Cô đi về đi ! Chuyện của hai chúng ta đến đây là kết thúc. Từ nay trở về sau chúng ta chính là quan hệ họ hàng, ngoài ra không còn quan hệ gì khác. Tôi xin lỗi vì trong thời gian qua đã không đủ tỉnh táo nên mới khiến chúng ta rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng

nan như hiện giờ.

Cấn chặt môi đến trắng bệch. Sắc mặt nhợt nhạt. Thy Dung run run hỏi trong nước mắt:

_Chủ tịch. Anh...anh nói rằng những kỉ niệm mà hai chúng ta đã có với nhau, tất cả đều là do anh không được tình táo ?

Trái tim Trác Phi Dương quặn thắt vì đau. Hắn khó nhọc đáp:

_Đúng thế. Cô đã nghe tôi nói rồi đấy. Cô đi về đi !

_Bốp !

Thy Dung vùng tay tát thật mạnh vào mặt Trác Phi Dương. Chồm người lên túm chặt lấy cổ áo của hắn, đau khổ hét lên:

_Trác Phi Dương ! Anh cao thượng lắm ! Anh lúc nào cũng là kẻ chạy trốn trong tình yêu, là người quân tử nhường người con gái mình yêu cho kẻ khác. Anh tưởng rằng lừa dối anh thì tôi sống sung sướng và vui vẻ lắm sao ? Tôi đã thích anh từ lâu rồi, từ năm tôi lên tám tuổi. Anh có nhớ lần đầu tiên anh gặp một cô bé trong một khu rừng, khi cô bé đó bị ngã lăn xuống suối không ? Là anh đã cứu tôi, sau đó còn tặng cho tôi một sợi dây chuyền. Tuy rằng anh đã nhanh chóng quên tôi đi, nhưng tôi vẫn nhớ anh, hàng ngày vẫn âm thầm cầu nguyện cho mình mau lớn để có thể gặp lại anh.

Thy Dung vừa khóc vừa cười, cười trong đau đớn và tuyệt vọng:

_Nếu tôi không giấu giếm tôi là con gái của Bạch Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt, liệu anh có chấp nhận tình cảm của tôi không, liệu có cho tôi cơ hội thực hiện ước mơ của mình không ? Đúng, là tôi sai, tôi sai khi mù quáng yêu người không nên yêu. Bây giờ thì anh có thể yên tâm, tôi sẽ không bao giờ tới làm phiền và xuất hiện trước mặt anh nữa. Tôi sẽ đi tìm Bách Khải Văn, tôi sẽ lấy hắn, học tập cách chấp nhận hắn. Tôi nhất định sẽ sống thật hạnh phúc, đúng theo mong muốn của anh.

Thy Dung run rẩy buông cổ áo Trác Phi Dương ra. Nước mắt làm mặt chất bờ môi. Trái tim tan nát vì đau. Quờ quạng lấy bộ quần áo của mình, Thy Dung chậm chạp mặc vào người, chuẩn bị tông cửa bỏ chạy.

Những lời nói của Thy Dung đã phá vỡ nốt rào cản cuối cùng giữa hai người. Giận dữ chừu lên một câu, hất văng bộ quần áo trên tay Thy Dung, Trác Phi Dương đẩy mạnh Thy Dung xuống giường. Nằm đè lên người Thy Dung, chống hai tay qua vai. Đôi mắt nổi lửa. Hắn gầm gọng:

_Nếu cô đã nói như thế, thì cả hai chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi.

Môi Thy Dung nhanh chóng bị đôi môi Trác Phi Dương bao phủ. Tay hắn vuốt ve dọc theo sống lưng Thy Dung.

Thy Dung nhắm chặt mắt lại. Tan chảy đón nhận nụ hôn và vòng tay của hắn. Mặc dù biết rằng hành động này của hắn xuất phát từ hận thù và giận dữ hơn là tình yêu. Nhưng Thy Dung tình nguyện để cho hắn làm thế. Thy Dung yêu hắn, muốn trao tất cả những gì mà mình có cho hắn.

Đã vượt qua rào cản cuối cùng, thứ gì đến sớm muộn gì cũng phải đến. Khi Trác Phi Dương phát hiện Thy Dung vẫn còn trinh trắng thì đã muộn. Hắn tuy có hối hận nhưng đã không thể dừng lại được nữa.

Gần nửa tháng xa cách, buổi tối hôm nay, Trần Hoàng Anh và Hoài Thương mới gặp lại nhau. Cả hai có nhiều điều muốn nói với nhau, cũng có nhiều khúc mắc và hiểu lầm cần giải quyết với nhau.

Để mọi người trong nhà vui vẻ dự một bữa tiệc nhỏ, được tổ chức để chào mừng mình bình an trở về nhà. Trần Hoàng Anh và Hoài Thương nắm tay nhau cùng đi dạo trong vườn dưới ánh trăng bàng bạc.

Đến một gốc cây khá to trong vườn, Hoài Thương dừng lại, đứng đối diện với Trần Hoàng Anh.

Trần Hoàng Anh bối rối nhìn vào mắt Hoài Thương, không biết phải nói gì.

_Trần Hoàng Anh ! Anh nói đi. Vì sao anh phải mạo hiểm tính mạng đi vào tận sâu trong rừng để cứu em ? Anh làm thế vì muốn chuộc lỗi với em sao ?

Trần Hoàng Anh nghe xong, vừa bức mình vừa tức giận. Hắn chưa từng thấy một cô gái nào lại ngốc nghếch và có suy nghĩ đơn giản như Hoài Thương. Nếu chỉ là vì hận hận, muốn chuộc lỗi, hẳn đâu có ngu đến mức mạo hiểm cả tính mạng của mình để đi cứu người. Mỗi người chỉ có một cái mạng, mất đi rồi thì làm sao có thể sống tiếp. Hắn coi thường tính mạng của mình chẳng qua là vì hắn thật lòng yêu Hoài Thương, coi Hoài Thương quan trọng hơn bất cứ thứ gì, ngay cả tính mạng của mình, hắn cũng sẵn sàng cho Hoài Thương. Nghe thì có vẻ sến súa và quá mức si tình, nhưng ngay từ lần gặp đầu tiên, hắn đã thích và yêu Hoài Thương rồi.

Trần Hoàng Anh xa xăm mặt. Tức mình bảo Hoài Thương:

_Em nghĩ như thế nào là việc của em. Anh không có nghĩa vụ phải trả lời em.

Hoài Thương nắm chặt tay. Mím môi. Hốc mắt đỏ hoe. Túi thân nói lấy:

Phải rồi. Anh thì có quan tâm gì đến cảm nhận của em. Anh chỉ ích kỉ quan tâm đến suy nghĩ của mình thôi. Anh không muốn nói chứ gì ? Nếu anh không muốn nói thì thôi đi, em cũng không muốn nghe nữa.

Hoài Thương dùng dùng giận dỗi xoay người bỏ đi.

Trần Hoàng Anh thở hắt ra một hơi. Thấy cực kì bất đắc dĩ. Hắn vẫn biết cô người yêu nhỏ bé của mình là một đứa trẻ con, nhưng lại trẻ con và hay giận dỗi đến mức độ này thì....

Trần Hoàng Anh đuổi theo Hoài Thương. Nắm tay lôi lại. Hắn xuống nước năn nỉ.

Em đừng giận anh nữa được không ? Chúng ta khó khăn lắm mới gặp lại được nhau. Em mà cứ như thế này, thì biết đến bao giờ chúng ta mới hiểu nhau được. Anh không muốn mỗi lần chúng ta gặp nhau lại gây sự cãi nhau.

Hoài Thương vùng vằng hất bỏ tay Trần Hoàng Anh ra khỏi cổ tay mình. Cao giọng kết tội hắn.

Anh còn nói nữa. Tất cả đều là do lỗi của anh. Trước kia khi hai chúng ta còn trong giai đoạn hẹn hò thử nghiệm, anh có bao giờ thêm để ý đến cảm nhận của em đâu – Hoài Thương túi thân bật khóc – Mỗi lần em bị ngã, anh cũng không chạy lại đỡ em, ngay cả một câu an ủi cũng không có.

Hoài Thương quệt nước mắt trên má. Đầu cúi thấp. Buồn bã nói:

Mối quan hệ giữa anh và em bất quá cũng chỉ là một vụ cá cược mà thôi. Thời gian đã hết hiệu lực rồi, đã đến lúc chúng ta phải chia tay nhau thôi.

Trần Hoàng Anh nheo mắt nhìn Hoài Thương. Trên môi hắn nở một nụ cười dịu dàng:

Em muốn chia tay với anh sao ?

Hoài Thương mở to mắt nhìn Trần Hoàng Anh. Thấy hắn có thể mỉm cười sau khi nghe mình nói chia tay, Hoài Thương rơi lệ.

Đúng thế. Đây chẳng phải là điều mà anh muốn sao ?

Hoài Thương nói gần như hét. Đau khổ bằng mình chạy đi.

Trần Hoàng Anh biết mình làm sai rồi. Không chậm chễ, hắn ngay lập tức đuổi theo Hoài Thương, ôm chặt lấy Hoài Thương từ phía sau.

Hoài Thương đông cứng cả người. Nước mắt rơi trên cánh tay Trần Hoàng Anh.

Trần Hoàng Anh nhẹ nhàng ôm siết lấy eo Hoài Thương, mũi vùi vào tóc. Lời nói mang theo hương vị của tình yêu thoảng qua bên tai.

Hoài Thương ! Anh xin lỗi ! Anh muốn hỏi em có muốn chia tay với anh không, không phải anh thật lòng muốn chia tay thật với em. Ý của anh là, anh muốn chúng ta chuyển từ giả vờ hẹn hò, sang hẹn hò thật. Anh yêu em, muốn cùng em tạo dựng một mối quan hệ lâu dài. Từ trước đến nay, anh là một người ít nói, quen đóng băng lại cảm xúc và suy nghĩ của mình lại. Chính vì thế, anh không biết phải diễn đạt tình cảm của mình như thế nào cho em hiểu. Em biết gì không ? Mỗi lần trông thấy em ngã, anh cũng sợ hãi và đau đớn lắm, anh cũng đau như chính những vết thương mà em phải chịu đựng. Lúc đó, anh rất muốn chạy lại đỡ lấy em, muốn nâng em dậy, nhưng anh lại nghĩ, anh muốn em học được cách sống độc lập, muốn tự rút ra kinh nghiệm để không còn bị ngã nữa. Anh sợ tương lai mai sau khi anh không có ở bên cạnh, em còn biết cách tự bảo vệ lấy chính mình.

Hoài Thương rơi lệ. Khóc vì cảm động và sung sướng. Hoài Thương tưởng Trần Hoàng Anh là một con người vô tình và lãnh cảm. Nhưng không ngờ hắn là người sống có tình cảm và chân thành như thế.

Hoài Thương ra sức quệt lệ trên má, lắc đầu nói trong nước mắt:

Anh...anh nói dối. Em không tin anh. Anh nói thế chỉ vì anh muốn an ủi em mà thôi. Em không cần anh phải thương hại em.

Trần Hoàng Anh nhận thấy nếu không dùng hành động để chứng minh, Hoài Thương sẽ không bao giờ tin tưởng hắn. Ấn tượng không mấy tốt đẹp mà hắn để lại trong kí ức của Hoài Thương quá sâu. Do đó, không dễ mà xóa nhòa được.

Trần Hoàng Anh đặt hai tay trên vai Hoài Thương, nhẹ nhàng xoay Hoài Thương đứng đối diện với mình. Trần trọng dùng khăn tay lau nước mắt cho Hoài Thương. Trần Hoàng Anh nâng cằm Hoài Thương lên:

Hoàng Hoài Thương ! Em nghe cho rõ đây. Anh yêu em, yêu em ngay từ lần đầu tiên anh gặp em trong siêu thị. Em tưởng rằng anh chỉ vì muốn hành hạ em cho bỏ ghét khi em dám tự tiện hôn và ôm anh, ngã đè lên người anh và làm bẩn bộ quần áo của anh, nên anh mới giật sợi dây chuyền đeo trên cổ em và bắt ép em phải nghe lời của anh sao ? Em nhầm rồi. Anh làm thế chỉ vì anh muốn tạo cho mình một cái cớ để tiếp cận em thôi. Anh là người rất kém trong việc giao tiếp với con gái. Anh biết anh làm như thế sẽ khiến em nghĩ xấu về anh, cho rằng anh là một kẻ ngông cuồng tự cao tự đại, không coi ai ra gì. Anh mong em hiểu cho anh, anh thật lòng không muốn như thế. Bắt đầu từ bây giờ,

anh hứa anh sẽ thay đổi, sẽ lắng nghe ý kiến của em, tôn trọng em và sẽ làm theo những gì mà em muốn.

Hoài Thương sung sướng nở một nụ cười. Ánh mắt lấp lánh niềm vui.

Vòng tay qua cổ Trần Hoàng Anh. Hoài Thương ngượng ngừng hỏi:

_Hoàng Anh ! Anh là đang nói anh yêu em sao ?

Trần Hoàng Anh gật đầu đáp:

_Ừ.

Hắn vui mừng khi thấy Hoài Thương không còn giận hờn nữa. Cô ấy đã mỉm cười với hắn.

Hoài Thương gian trá cười thâm, chớp chớp mắt nhìn Trần Hoàng Anh, giả vờ hỏi tiếp:

_Anh còn nhớ những gì mà anh đã nói khi hai chúng ta thực hiện vụ cá cược không ?

Trần Hoàng Anh có cảm giác mình đang bị Hoài Thương đưa vào bẫy.

Hoài Thương rơm rớm nước mắt. Đáng vẻ đáng thương bảo Trần Hoàng Anh:

_Vậy là anh đã quên hết cả rồi. Nếu anh đã quên rồi, thì hãy quên đi. Em không muốn nhắc lại chuyện này nữa.

Vì không muốn Hoài Thương buồn. Mặc dù biết mình đã bị Hoài Thương chọc ghẹo, nhưng hắn tình nguyện xa vào bẫy do Hoài Thương giăng ra. Đã suýt mất Hoài Thương một lần, Trần Hoàng Anh không muốn trải qua cảm giác sống không bằng chết đó thêm lần thứ hai.

_Được rồi. Anh sẽ trở thành người hầu của em. Em muốn anh làm gì cho em, thì mau nói đi.

Hoài Thương vui sướng reo lên một tiếng thật to. Nước mắt dù vẫn tiếp tục rơi, nhưng Hoài Thương đã hoàn toàn lột xác, từ một bông hoa ủ dột, biến thành một bông hoa rực rỡ sắc màu, khoe mình trong ánh nắng.

Trần Hoàng Anh phì cười. Đừng chờ nghe Hoài Thương nói. Hắn thấy cô người yêu của mình thật trẻ con, thoát vui thoát buồn, tâm trạng thay đổi như thời tiết.

Hoài Thương chấp tay sau lưng, đi vòng quanh Trần Hoàng Anh. Vừa đi vừa lăm bắm trong miệng như một bà cô già khó tính.

_Việc thứ nhất em muốn anh làm là: Bắt đầu từ bây giờ anh phải tuyệt đối nghe lời em. Em bảo anh đi hướng Đông, anh tuyệt đối không được đi hướng Tây. Nếu không em sẽ trừng phạt anh thật nặng.

Hoài Thương dơ cao nắm đấm, ra dáng thị uy Trần Hoàng Anh.

Trần Hoàng Anh cố nén cười, sáng khoái đáp ứng:

_Được.

Nhận được sự ưng thuận của Trần Hoàng Anh. Hoài Thương hài lòng tiếp tục:

_Việc thứ hai: Em muốn từ ngày mai em và anh tiếp tục hẹn hò. Em muốn cùng anh đi xem phim, đi chơi công viên, đi mua sắm, đến nhà sách – Thấy liệt kê tốn nhiều thời gian quá, Hoài Thương chép miệng, kết luận - Nói chung, em bảo anh làm gì thì anh làm thứ ấy.

Hai vai Trần Hoàng Anh rung rung. Khuôn mặt đỏ bừng vì phải cố nén cười quá lâu. Nếu hắn mà biết được Hoài Thương đáng yêu đến mức độ này, hắn đã không ngu dại lãng phí quá nhiều thời gian quý báu như thế.

_Bốp.

Hoài Thương vừa giận vừa thẹn, điên tiết đập nhẹ vào lưng Trần Hoàng Anh.

_Anh cười gì thế hả ? Không được cười ! Anh mà còn tiếp tục cười nữa, em sẽ giận anh.

Trần Hoàng Anh dơ hai tay lên trời theo tư thế của một quân nhân.

_Anh hứa anh sẽ không cười em nữa. Em đừng giận.

Trần Hoàng Anh vừa dứt lời, thấy khuôn mặt phụng phịu của Hoài Thương. Không thể nhịn tiếp được nữa, hắn liền cười thành tiếng.

Hoài Thương nổi giận, dơ cao nắm đấm nhỏ, hô to một tiếng, xông về phía Trần Hoàng Anh.

Trần Hoàng Anh cười thật to, co giò bỏ chạy.

Hoài Thương vừa chạy đuổi theo Trần Hoàng Anh. Vừa hét:

__ Trần Hoàng Anh, đứng lại, đứng lại cho em.... Không được bỏ chạy !

Tiếng hét của đôi trẻ đã thu hút sự chú ý của mọi người trong phòng khách. Họ đều lộ đầu nhìn ra khu vườn trước sân nhà. Trong ánh sáng màu trắng đục của bóng đèn điện. Một cô gái nhỏ mặc một chiếc váy màu trắng, đẹp như một đóa hoa hồng bạch trong sớm mai, đang chạy đuổi theo một chàng trai toàn thân mặc đồ trắng, mái tóc màu vàng nhạt, khuôn mặt đẹp hoàn mỹ như một bức điêu khắc của Phương Tây. Hình ảnh của cả hai khiến cho cả nhà liên tưởng đến đôi kim đồng ngọc nữ trong chuyện liêu trai.

o-0-o

Đánh nhau một trận với Trác Phi Dương. Bách Khải Văn lái xe thẳng đến một tòa nhà cao cấp gần trung tâm của thành phố. Bình thường hắn sẽ không bao giờ tìm đến đây. Nhưng Trác Phi Dương nói đúng, mọi chuyện cần phải được giải quyết. Nếu hắn cứ để tình trạng này diễn ra, hắn sẽ mất Thy Dung, sẽ hại cô ấy gặp nguy hiểm. Mà hắn thì lại không muốn điều đó xảy ra một chút nào. Mọi chuyện đều là do hắn mà ra, thì chính hắn phải là người kết thúc tất cả.

Ella là người phụ nữ hắn có quan hệ lâu nhất, gần một năm. Hắn thích cô ta, thực sự rất thích, thậm chí hắn từng đến việc sẽ cùng cô ta tạo dựng một gia đình hạnh phúc. Chỉ đáng tiếc là, cô ta là người phụ nữ có quá nhiều tham vọng, chính cô ta đã có lỗi với hắn trước. Vì thế, hắn mới kiên quyết chia tay với cô ta, cắt đứt quan hệ kéo dài gần một năm của hai người.

Sau gần ba năm, cách đây gần một tháng, hắn gặp lại Ella. Cô ta thông báo cho hắn biết cô ta đã mang thai đứa con của hắn và con bé hiện giờ đã được hơn hai tuổi. Hắn bị sốc, không dám tin vào sự thật mà hắn vừa mới nhận được. Trong số tất cả những người đàn bà mà hắn từng quan hệ, hắn nhớ hắn vẫn luôn cẩn thận, không hề để lại bất cứ một mầm giống nào của hắn. Vậy thì làm gì có chuyện, cô ta có thể sinh con cho hắn.

Bách Khải Văn không tin vào điều đó. Ella đã kết tội hắn là một kẻ bạc tình, một người đàn ông xấu xa, không có nhân tính. Cô ta nói khi phát hiện ra mình có thai, cô ta đã tìm gặp hắn, muốn sinh con cho hắn. Do buổi tối hôm đó, hắn uống rượu say, sau khi nghe tin cô ta thông báo mình có thai, hắn đã giận dữ mắng chửi cô ta, ép cô ta phải phá thai, hắn còn tàn nhẫn đến mức ném một xấp tiền vào mặt cô ta và bảo cô hãy tự đi mà giải quyết. Vì chuyện xảy ra buổi tối hôm đó, cô ta đã suýt bị xảy thai. Vừa thương con, vừa căm thù người đàn ông vô nhân tính, cô ta đã chịu đựng chín tháng mười ngày mang thai, âm thầm sinh con một mình, nuôi nó lớn đến gần ba tuổi, mới đi tìm hắn để nói cho hắn biết. Cô ta làm thế không phải vì muốn hắn cung cấp tiền nuôi con hay cho mẹ con cô ta một danh phận. Cô ta chỉ vì muốn đứa trẻ không phải sống trong sự thiếu thốn tình cảm của cha. Người mẹ thương con nào chẳng muốn con cái của mình được sống trong vòng tay yêu thương và đùm bọc của cả cha lẫn mẹ.

Nhưng hình như hắn không hiểu, hắn đã gạt bỏ điều đó đi. Sau khi xác minh được đứa bé chính là con ruột của mình, thay vì chấp nhận để cho cô ta tiếp tục nuôi đứa bé, hắn lại trình đơn lên tòa án, muốn tranh giành quyền nuôi con với cô ta.

Có lẽ chính vì quá căm hận hắn tàn nhẫn và tuyệt tình như thế, Ella mới thuê bọn xã hội đen đánh trọng thương Thy Dung, nhằm khiến cho Bách Khải Văn hiểu được một phần nỗi đau mất mát mà cô ta phải chịu đựng trong hơn ba năm vừa qua.

Đi thang máy lên đến lầu thứ sáu, rảo bước trên hành lang, tiến đến căn hộ có biển báo đề tên 601. Bách Khải Văn bấm chuông cửa. Đã lên đến tận đây rồi, hắn không còn muốn chạy trốn sự thật nữa, hắn cần phải đối mặt với nó.

Chuông cửa reo một lúc khá lâu. Trong nhà mới có tiếng dép khua lẹt quẹt.

__ Cạch – Cánh cửa phòng được hé mở.

Một giọng nói không được vui vang lên:

__ Ai đấy ?

Bách Khải Văn nén giận dữ. Lạnh lùng lên tiếng:

__ Là tôi đây. Cô mở cửa ra đi.

Con buồn ngủ trong người Ella hoàn toàn tan biến. Bàn tay động chạm vào cánh cửa khựng lại. Cô ta cau có hỏi:

__ Anh đến đây làm gì ? Mời anh đi về cho. Hôm khác, chúng ta gặp nhau tại tòa án.

Bách Khải Văn cười nhạt:

__ Ella ! Cô muốn tôi phá cửa xông vào không ? Những gì mà cô gây ra, cô tưởng tôi không biết sao ? Cô nên hiểu lấy hoàn cảnh của mình mà mở cửa ra đi. Nếu không cô đừng trách tôi đối xử thô bạo với cô.

Ella đang mặc quần áo ngủ. Khoanh tay trước ngực. Cầm hất cao. Ella thách thức:

Có giới thì anh cứ phá cửa xông vào đi. Anh tưởng là tôi sợ anh sao ? Cùng lắm thì tôi gọi cảnh sát đến đây bắt anh tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp. Để xem ai sợ ai.

Bách Khải Văn nhếch mép cười lạnh. Người phụ nữ này càng ngày càng không coi ai ra gì.

Bách Khải Văn dơ cao chân. Đạp thật mạnh vào cánh cửa gỗ.

_ Rầm ! Phành !

Sợi xích khóa cửa bị bong tróc ra khỏi bản lề. Cánh cửa bị hất tung, đập mạnh vào bờ tường tạo nên hai âm thanh đĩnh tai nhức óc.

Ella thoáng rùng mình sợ hãi, nhưng rất nhanh chóng lấy lại được vẻ bình thản và điềm tĩnh.

Bách Khải Văn giống như hung thần ác sát, sải những bước chân dài đi vào trong phòng.

Ella và Bách Khải Văn đứng đối diện với nhau. Nhìn nhau như kẻ thù.

Cả hai đứng nhau rất lâu, không ai bảo ai câu nào. Bầu không khí căng thẳng ghệt thở, đượm mùi thuốc súng.

_ Cô nói đi. Có đúng là cô đã thuê bọn xã hội đen chém bị thương Thy Dung không ? – Không cần được tức giận, Bách Khải Văn gằn giọng chất vấn.

Ella lãnh đạm hỏi lại Bách Khải Văn:

_ Nếu tôi nói rằng tôi không hề thuê bọn xã hội đen chém bị thương cô nhân tình của anh liệu anh có tin tôi không ?

_ Ella ! Cô đừng chơi trò đố chữ với tôi – Bách Khải Văn nghiêng răng, quát Ella – Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình không làm. Con nếu không, cô có muốn giấu, cũng giấu không được.

Ella khẽ nhếch mép. Đôi mắt sắc bén, nhìn thẳng vào mắt Bách Khải Văn.

_ Nếu anh đã biết rồi, cần gì phải giả vờ đi đường vòng với tôi nữa. Anh đến đây để hạch tội tôi chứ gì ?

Nhanh như chớp, Bách Khải Văn đặt tay lên vai Ella, bóp mạnh:

_ Vậy là cô đã thừa nhận, việc đó do chính cô làm.

Ella nhăn nhó vì đau. Mặc dù vậy, vẫn cắn chặt môi, không kêu rên đến lấy một tiếng. Mắt vẫn quật cường nhìn thẳng vào mắt Bách Khải Văn đầy khiêu khích.

_ Đúng. Chính là tôi đã thuê người chém bị thương cô nhân tình nhỏ bé của anh. Anh định làm gì tôi, định giết chết tôi để trả thù cho cô ta, hay là kiện tôi ra tòa ?

_ Cô....

Hai ngón lữa trong đáy mắt Bách Khải Văn bốc cao ngọn ngút. Hắn đang vô cùng giận dữ.

Ella hất bỏ tay Bách Khải Văn ra khỏi vai. Cô ta lạnh nhạt nói tiếp:

_ Bách Khải Văn ! Anh có thể đi được rồi. Tôi xin anh từ lần sau đừng có tìm đến đây nữa. Nếu anh muốn chúng ta sẽ gặp nhau tại tòa. Tôi chán ghét khi phải nhìn thấy khuôn mặt giả nhân giả nghĩa của anh.

Bách Khải Văn gior cao tay, định tát thẳng vào mặt Ella.

Trong mắt Ella không có sợ hãi, cũng không có giận dữ, chỉ có một sự chán chường và vô cảm.

_ Anh có giới thì đánh đi ! – Ella thách thức Bách Khải Văn, cười một cách khinh bỉ - Anh đang bênh vực, đang bảo vệ cho cô ta chứ gì ? Anh yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô ta nữa đâu. Ngẫm nghĩ lại, tôi thấy cô ta cũng chỉ là nạn nhân của anh mà thôi. Trước khi anh cũng quan tâm lo lắng cho tôi nhiều như vậy. Nhưng cuối cùng thì sao ? – Ella cười cay đắng – Khi không còn thích, không còn cảm giác, anh vứt bỏ tôi như đang vứt bỏ một chiếc áo rách. Tôi đã mang thai đứa con gái của anh. Nếu anh là người có đức, anh đã không nói những lời tuyệt tình và tàn nhẫn như thế, cũng không vứt tiền vào mặt tôi. Anh còn khiến tôi suýt chút nữa thì xảy thai. Tôi hận anh ! Anh có biết không hả ? Tình yêu mà tôi dành cho anh đã chuyển thành thù hận và căm ghét. Bây giờ có anh sẽ không có tôi. Dù có phải liều cả cái mạng này, tôi cũng phải giành bằng được quyền nuôi con. Một người cha bạc ác và không có nhân tính như anh, không xứng đáng làm cha của con gái tôi.

Bách Khải Văn chết lặng. Thật lâu cũng không biết phải nói gì. Mục đích của hắn khi đến đây là muốn chất vấn và cảnh cáo Ella không được phép tiếp tục hại Thy Dung nữa. Nhưng cô ấy đã nói như thế, hắn còn nói gì được nữa.

_ Bách Khải Văn ! Anh đi về đi. Nếu không, tôi sẽ gọi cảnh sát bắt anh. Tin tôi đi, chỉ cần tôi cung cấp thông tin này cho báo chí, và cảnh sát

biết, anh đừng hòng mà đòi tranh giành quyền nuôi con với tôi nữa.

Bách Khải Văn nghi hoặc nhìn Ella:

_Tại sao cô không lợi dụng cơ hội tốt này để đánh bại tôi ?

Ella nhún vai, nhếch mép đáp:

_Tôi tuy không phải là người tốt, không biết dùng thủ đoạn. Nhưng tôi không muốn xếp vào hạng người hèn hạ giống như anh.

_Cô...

Bách Khải Văn tức nghẹn họng, mắt trợn tròn nhìn Ella. Trán nổi gân xanh.

_Bách Khải Văn ! Anh mau biến đi, để tôi còn phải đóng cửa đi ngủ.

_Ella ! Đừng tưởng cô nói thế thì tôi sẽ bỏ qua cho cô.

_Anh không cần phải nhắc. Tôi sẽ sống tốt vì con gái của tôi, tuyệt đối không phải vì nghĩ cho anh mà tôi bỏ qua cho cô ta đâu.

_Nếu trước kia cô nghĩ như thế này thì tốt biết mấy – Bách Khải Văn thở dài – Chỉ đáng tiếc là cô đã đi quá xa, không biết trân trọng những gì mà cô đang có.

Nghe Bách Khải Văn nhắc lại quá khứ, mắt Ella đỏ hoe.

_Anh im miệng đi ! – Ella tức tối hét – Anh thì biết cái gì ? Tất cả không phải là mấy thằng bạn của anh hại tôi sao ? Anh tưởng là tôi chủ động bỏ lên giường của người đàn ông đó sao ?

Ella chua xót nghiêng đầu, mắt nhìn ra hướng cửa sổ, trong đầu tái hiện lại những kí ức đau buồn.

_Anh là một kẻ ích kỉ chỉ biết có mình. Anh có thể làm sai, nhưng lại không cho phép người khác phạm sai lầm – Ella rớt nước mắt, nụ cười mang theo vị mặn của nước mắt – Anh có biết là đêm hôm ấy chẳng xảy ra chuyện gì không ? Tôi có lên giường với người đàn ông đó, nhưng không có làm gì với ông ta. Tôi đã bị thuốc mê. Khi anh trông thấy tôi và ông ta đang hôn nhau, cũng là lúc thuốc mê đang phát huy tác dụng. Cũng may là tôi được cô bạn gái cứu đi.

Bách Khải Văn bản thân cả người, ngơ ngác nhìn Ella. Mãi một lúc lâu, hắn mới khàn giọng hỏi:

_Tại sao cô không nói cho tôi biết, không tìm tôi để giải thích ?

_Tìm anh ư ? – Ella cười nhạt – Tìm anh thế nào khi mà tôi không thể liên lạc được với anh, gọi điện thì anh không bắt máy, anh bỏ đi suốt. Đến khi tôi tìm thấy anh, cũng là lúc tôi phát hiện ra mình đã mang thai. Tôi vừa sợ vừa mừng vội vã lần theo điện chỉ mà cô bạn thân khổ cực mới hỏi dò được. Khi đến nơi thì.....

Ella nghẹn đắng. Nước mắt chua chát tuôn ra như mưa. Hít vào một hơi thật sâu. Nắm chặt tay. Lấy hết dũng khí và can đảm, Ella đều giọng nói tiếp:

_Khi đến nơi tôi bắt gặp anh đang trên giường với một người đàn bà khác. Anh có nhớ anh đã nói gì với tôi không ? Ha ha ha ! – Ella bật cười như điên, cười ra nước mắt – Anh chịu tôi là một kẻ không biết xấu hổ, là một kẻ lẳng lơ, không chung thủy. Xấp tiền mà anh ném vào mặt tôi để bắt tôi phải phá thai đã giết chết hết tất cả niềm tin và hy vọng mà tôi dành cho anh. Cô nhân tình của anh còn đẩy tôi ngã, suýt chút nữa là tôi đã bị xẩy thai rồi. Nằm trong bệnh viện với cái bụng đau âm ỉ. Tôi đã tuyệt vọng và khóc rất nhiều. Từ đó tôi quyết tâm, tôi sẽ không bao giờ cầu xin tình yêu của anh nữa. Tôi sẽ nuôi con một mình.

Ella căm phẫn nhìn Bách Khải Văn trừng trừng. Cao giọng hét to:

_Anh biến đi ! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Ba năm trước anh cướp mất niềm tin vào tình yêu của tôi, ba năm sau anh quay lại cướp mất hết mọi thứ của tôi. Đã từng có lúc, tôi rất muốn dùng dao đâm chết anh, nhưng sau khi suy nghĩ kĩ lại, tôi không thể làm như thế, tôi không muốn con gái tôi mang tiếng có một người mẹ giết người, mà kẻ vô nhân tính và bạc tình như anh không đáng để tôi phải gánh tội là một kẻ sát nhân.

Ella chỉ thẳng tay ra cửa:

_Biến đi ! Biến ngay đi !

Bách Khải Văn đứng chết lặng một chỗ. Mắt mờ mịt nhìn Ella. Không ngờ sự thật ba năm trước lại đau lòng, và có nhiều khuất tất như thế. Hắn vẫn cho rằng Ella là người phản bội lại hắn trước, nên hắn mới xa lánh và cắt đứt quan hệ với cô ấy. Nhưng không ngờ chỉ vì hắn ích kỉ, không cho cô ấy có cơ hội giải thích, hắn đã suýt hại chết đứa con gái của chính mình. Bây giờ vì trả thù, hắn còn nhẫn tâm muốn tranh quyền nuôi con với cô ấy.

Bách Khải Văn mấp máy môi, rất muốn nói một câu gì đó để xoa dịu vết thương lòng quá sâu mà hắn đã vô tình tạo ra. Nhưng hắn không thể cất nổi nên lời, thấy những lời nói sáo rỗng ấy không thể bù đắp được tổn thương và mất mát mà hắn đã gây ra cho cô ấy.

Ella đẩy Bách Khải Văn ra khỏi phòng. Đóng sập cửa thật mạnh trước mặt hắn.

Ella ngồi bệt xuống đất. Ôm lấy mặt khóc nức nở.

Bách Khải Văn đứng trên hành lang, trước cửa phòng 601. Dáng vẻ buồn bã và cô đơn.

Bốn giờ sáng Thy Dung giật mình thức giấc. Cả người đều rất đau. Đầu nhức như búa bổ. Thy Dung có cảm giác mình như vừa mới trải qua một trận chiến, hay vừa mới chạy việt dã về.

Đưa tay bóp trán. Mắt mờ lung nhìn trần nhà. Nửa tỉnh nửa mơ. Thy Dung cố nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua.

Thy Dung nhớ, tám giờ tối hôm qua sau khi nhận được cuộc gọi của chú Tuấn Nam, đã bắt một chiếc xe tắc xi đến quán bar Thiên Hoàng, tại đó đã bắt gặp hình ảnh say rượu của Trác Phi Dương. Khi đưa được hắn trở về nhà, mình và hắn....

Thy Dung giật mình, thảng thốt kinh sợ, cứng ngắc nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh.

Trác Phi Dương vẫn còn ngủ mê mết. Mái tóc màu đen rối lòa xòa trước trán. Đôi môi mỏng màu hồng nhạt khẽ hé mở. Khuôn mặt hiền hòa trong giấc ngủ say.

Thy Dung lặng người nhìn ngắm Trác Phi Dương không chớp mắt. Đôi mắt ánh lên những tia nhìn tràn đầy tình yêu. Thy Dung không hối hận với những gì mà mình đã làm. Thy Dung hài lòng và mãn nguyện với quyết định của mình. Thy Dung rất mừng vì mình đã trao tất cả những gì mà mình có cho hắn.

Thy Dung đã chứng minh được mình vẫn còn là một cô gái trong trắng. Người đàn ông đầu tiên và duy nhất là Trác Phi Dương. Thy Dung hy vọng, hắn sẽ không còn hiểu lầm và khinh ghét mình nữa, cũng không còn coi mình là một người phụ lăng nhăng, không chung thủy nữa.

Thy Dung vươn ray, run run muốn chạm vào gò má của Trác Phi Dương. Nhưng lại sợ khiến hắn giật mình thức giấc, mình sẽ khó bề mà ăn nói và đối diện với hắn sau chuyện xảy ra vào tối hôm qua. Thy Dung không còn dám động chạm vào hắn nữa, dù chỉ là một cái lướt nhẹ qua gò má.

Chống tay xuống nệm. Cố nâng thân hình mệt mỏi và mềm nhũn dậy. Thy Dung cúi đầu những dấu vết trên thân thể mình. Mặt Thy Dung đỏ như gấc chín. Nhiệt độ trong người bốc cháy.

Thy Dung bịt chặt miệng. Nghĩ cũng không dám nghĩ lại những hình ảnh đáng xấu hổ vào đêm hôm qua. Lần đầu tiên của một người phụ nữ đều phải trải qua cảm giác như thế sao ?

Thy Dung quén gọn chần sang một bên. Vừa rón rén di chuyển thân hình như một con mèo. Thy Dung vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của Trác Phi Dương. Chỉ sợ hắn bất tỉnh linh tinh dậy đúng vào lúc này. Nếu thế, Thy Dung không còn mặt mũi để trông thấy hắn nữa. Thy Dung sẽ ước có một cái khe nê để chui tọt xuống, không bao giờ còn dám ngóc đầu lên nữa. Thy Dung rất sợ Trác Phi Dương hiểu lầm mình, cho rằng mình đang hối hận khi quyết định trao thân cho hắn vào tối hôm qua.

Vơ lấy bộ quần áo bị vứt lung tung dưới đất. Cố nén nhịn cảm giác đau đớn toàn thân. Thy Dung mặc vội vào người.

Trác Phi Dương trở mình.

Thy Dung giật mình kinh sợ. Hoảng hốt dừng tất cả các hành động. Run rẩy nhìn Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương chỉ trở mình một chút. Hắn lại nằm im như cũ.

Thấy không còn động tĩnh gì nữa. Thy Dung thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm. Cố gắng mặc nốt chiếc áo khoác vào người.

Mặc xong quần áo. Không dám chần chờ thêm nữa. Thy Dung nhẹ nhàng mở cửa phòng. Nhón gót chân rời khỏi phòng. Thy Dung sợ gây tiếng động sẽ khiến Trác Phi Dương tỉnh giấc. Cũng may, buổi tối hôm qua uống rượu say, lại xảy ra chuyện kia, Trác Phi Dương ngủ sâu hơn bình thường.

Thư Phàm đóng cửa phòng. Đi chân trần xuống lầu. Thy Dung gặp ông quản gia dưới tiền sảnh. Ông quản gia và mấy cô giúp việc đều biết buổi tối hôm qua sau khi đưa Trác Phi Dương về nhà, Thy Dung không hề rời phòng của hắn nửa bước, đến sáng hôm nay mới thấy mặt Thy Dung. Họ không đoán được sự tình bên trong, họ tưởng Thy Dung chăm sóc Trác Phi Dương cả đêm hôm qua. Họ biết ơn Thy Dung về điều đó.

Ông quản gia quan tâm hỏi:

_Chào cháu. Cháu đã dậy rồi. Đã đói bụng chưa ? Có muốn ăn gì không để bác bảo người làm trong nhà dọn bữa sáng cho cháu.

Thy Dung kinh ngạc khi thấy người làm trong nhà Trác Phi Dương dậy sớm như thế này. Vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng. Thy Dung cụp mi,

hơi đỏ mặt đáp:

_Dạ. Không cần đâu ạ. Cháu không cảm thấy đói. Cháu đã ở đây gần cả đêm rồi. Đã đến lúc cháu phải về nhà.

Thy Dung dợm bước chân đi. Chỉ sợ nếu còn dùng dằng ở đây, Trác Phi Dương sẽ tỉnh lại. Cũng sắp đến thời điểm hẳn dậy rồi.

Ông quản gia cười nói:

_Cháu đâu cần phải vội như thế. Hôm nay là chủ nhật, cậu chủ không phải đi làm, cháu hãy ở lại đây chơi với cậu chủ một hôm đi. Cháu và cậu chủ chắc là có nhiều chuyện cần nói với nhau.

Thy Dung vừa xấu hổ vừa quẫn bách, vội từ chối:

_Dạ. Không được đâu ạ. Cháu thật sự cần phải về. Bố mẹ cháu đang mong.

Nói xong, Thy Dung băng mình chạy đi, không dám nói thêm câu nào với ông quản gia nữa, chỉ sợ ông ấy sẽ giữ mình ở lại và hỏi han đủ thứ chuyện. Nếu thế chuyện đáng xấu hổ xảy ra vào tối hôm qua, sớm muộn gì cũng bị lộ ra.

Ông quản gia vừa lắc đầu phì cười, vừa lẩm bẩm một mình:

_Cô bé chắc là đang xấu hổ và ngượng ngùng đây mà. Cô bé trông thế mà thật đáng yêu. Hy vọng cậu chủ và cô bé có thể đến được với nhau.

Không thể giữ Thy Dung ở lại. Ông quản gia đi ra mở cổng cho Thy Dung.

_Cháu có cần ông cho người đưa cháu về không ?

_Cảm ơn bác. Cháu có thể tự bắt taxi về nhà. Và lại, trời buổi sáng trong lành như thế này, cháu muốn đi dạo một chút cho khuây khỏa.

_Bác hiểu rồi. Bác sẽ không ép cháu nữa.

Thy Dung mỉm cười, nhìn ông quản gia bằng đôi mắt biết ơn.

Cánh cổng sắt được mở ra. Thy Dung gật đầu chào ông quản, chân mau chóng bước đi. Khi đã đi cách cổng nhà Trác Phi Dương một đoạn khá xa, Thy Dung mới dám quay đầu nhìn lại. Nước mắt trên má Thy Dung rơi. Thy Dung khóc vì hạnh phúc và vui mừng. Những điều mà Thy Dung muốn làm, Thy Dung đều đã làm được cả rồi. Tương lai mai sau dù có như thế nào, cũng đã không còn quan trọng nữa.

Thy Dung lững thững đi dạo bộ trên vỉa hè. Mặt trời vẫn chưa lên. Đường phố vẫn chìm trong ánh sáng của bóng đèn điện. Người đi qua đi lại trên vỉa hè tấp nập. Trên lòng đường, những chiếc xe cơ giới nối đuôi nhau theo một đường thẳng tắp.

Đến giao lộ, Thy Dung dừng lại, hít một hơi đầy khí trời vào phổi, thở ra. Thy Dung cảm nhận được sức sống đang mãnh liệt trào dâng lên trong cơ thể mình. Dòng máu nóng đang chảy khắp huyết quản. Thy Dung đã tìm lại được niềm tin đã đánh mất, tìm lại được ước mơ của cuộc đời mình. Bắt đầu từ hôm nay, Thy Dung sẽ không sống ủ rũ và buồn đau nữa. Thy Dung sẽ dũng cảm đương đầu với mọi chuyện. Thy Dung tự nhủ với lòng mình là hãy cố lên, không được lùi bước, tương lai có tốt đẹp hay không hoàn toàn phụ thuộc vào ý chí của mình trong hiện tại.

Đi dạo bộ gần một tiếng đồng hồ. Thy Dung bắt một chuyến xe buýt đầu tiên vào sáng sớm. Thy Dung muốn cảm nhận cuộc sống hối hả của mọi người chung quanh. Muốn hòa nhập vào bầu không khí nhộn nhịp và vội vã của họ.

o-0-o

Trác Phi Dương ngủ đến gần sáu giờ sáng mới giật mình tỉnh dậy. Thói quen dậy sớm đã ăn sâu vào máu. Dù có mệt mỏi, hẳn cũng không ngủ được lâu hơn. Ý nghĩ đầu tiên mà hẳn nghĩ đến khi mới mở mắt là Thy Dung. Trong đầu hẳn nhanh chóng tái hiện lại những chuyện xảy ra vào buổi tối hôm qua.

Trác Phi Dương nghiêng đầu, nhìn người con gái ngủ bên cạnh. Thấy bên cạnh mình trống không. Trác Phi Dương nhòm dậy. Có cảm giác mình vừa mới đánh mất một thứ gì đó quý giá. Hẳn không muốn giấc mơ kia không phải là sự thật. Tuy rằng hẳn sẽ phải đối mặt với nhiều gian nan thử thách, nhưng hẳn sẵn sàng chấp nhận hết tất cả. Hẳn chỉ có một mong ước duy nhất là Thy Dung sẽ thuộc về hẳn, cả tâm hồn lẫn thể xác.

Trác Phi Dương vươn tay chạm nhẹ vào chiếc gối bông. Hơi ấm vẫn còn. Mùi hương dịu mát của hoa cỏ vẫn còn phảng phất trong không khí.

Cả người Trác Phi Dương run lên. Hẳn bản thân, nhẹ nhàng quén gọn tấm chăn mỏng màu xanh nhạt sang một bên. Nổi bật trên lớp nệm màu trắng tinh là một vết máu khô.

Trác Phi Dương bị vết máu cuốn hút. Nhìn không chớp mắt. Hẳn ngây ngẩn nhìn. Duy trì trạng thái đông cứng như thế mất gần hơn mười phút. Hẳn mới hiểu ra rằng chuyện xảy ra tối hôm qua là thật. Thy Dung thật sự đã đưa hẳn từ quán bar Thiên Hoàng trở về hẳn. Sau đó, hẳn

và cô ấy....

Trác Phi Dương bối rối cào tay vào tóc. Vuốt mất mấy cái cho tỉnh táo. Hắn vẫn không dám tin đây là sự thật. Rõ ràng trong ảnh hắn đã trông thấy cảnh, Thy Dung và Bách Khải Vãn hôn nhau trên giường. Bách Khải Vãn chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm, còn chiếc váy của Thy Dung bị kéo tuột xuống ngang ngực. Là hắn đã hiểu lầm Thy Dung rồi sao ?

Trác Phi Dương siết chặt tay. Hận không thể giết chết chính mình. Tối hôm qua, hắn đã nói những lời tổn thương Thy Dung.

Bước vội xuống giường. Mặc quần áo vào người. Trác Phi Dương lao ra khỏi phòng.

Trác Phi Dương gặp ông quản gia trên hành lang.

_Chào cậu chủ. Tối hôm qua, cậu chủ ngủ ngon chứ ? – Ông quản gia cười hỏi.

Trác Phi Dương nôn nóng hỏi lại ông quản gia:

_Chú Quân. Chú có thấy Thy Dung đâu không ?

_À....cô bé đó hả ? Hơn bốn giờ sáng nay, cô bé đó đã ra về rồi.

_Lúc đi về cô ấy trông ổn chứ ?

Mặc dù không hiểu vì sao Trác Phi Dương lại hỏi mình như thế, nhưng ông quản gia vẫn thành thật đáp:

_Cô ấy trông ổn. Sắc mặt hơi nhợt nhạt một chút.

Nghe được câu trả lời của ông quản gia. Thân hình cứng đờ của Trác Phi Dương thả lỏng dần dần. Tâm trạng của hắn cũng bớt căng thẳng và hỗn loạn, đồng thời cũng bớt ăn năn và hối hận.

_Cảm ơn chú. Cháu không còn việc gì nữa.

Trác Phi Dương quay trở về phòng. Hắn ngồi xuống mép giường. Tay chạm nhẹ vào vết máu khô trên nệm. Vào lúc này, hắn không biết phải đối diện với Thy Dung như thế nào, phải ăn nói ra làm sao với bố mẹ của cô ấy. Hắn đã chiếm mất đời con gái của Thy Dung, hắn thấy mình phải có trách nhiệm, hắn không thể giả vờ như chưa từng có chuyện gì đã xảy ra. Làm thế, hắn có khác gì là một tên sở khanh. Mà hắn thì lại không muốn tạo bất cứ ấn tượng xấu nào với Thy Dung nữa. Hắn muốn xóa sạch những ấn tượng không tốt ấy ra khỏi kí ức của Thy Dung. Muốn cùng Thy Dung tạo dựng những kỉ niệm vui vẻ, ấm áp và ngọt ngào mới.

Vươn tay, lấy điện thoại di động đặt trên mặt bàn gỗ. Hắn cần gọi điện thoại cho Thy Dung, hỏi cô ấy có khỏe không. Đã quyết tâm không chạy trốn và đối diện với tất cả, Trác Phi Dương quyết định sẽ thẳng thắn nói chuyện với Thy Dung về chuyện xảy ra vào tối hôm qua và chờ nghe câu trả lời của cô ấy.

o-0-o

Đi xe buýt mất gần 15 phút. Thy Dung bước xuống xe, khi xe buýt dừng tại một trạm cách biệt thự nhà họ Hoàng hơn 200 mét. Thy Dung cần đi bộ một đoạn mới về đến nhà. Vì muốn đi dạo cho khuây khỏa, Thy Dung mới chọn đi bằng xe buýt. Nếu không, Thy Dung đã bắt một chiếc xe tắc xi rồi.

Đang đi theo hướng về nhà mình, chuông điện thoại của Thy Dung reo vang.

Thy Dung thò tay vào trong túi quần. Tưởng em gái hay bố mẹ gọi điện thoại cho mình. Khi biết người đó là Trác Phi Dương. Thy Dung đứng khựng lại. Mắt nhìn vào màn hình không chớp. Thy Dung bật chặt miệng, nước mắt thấm ướt kẽ ngón tay.

Thy Dung tưởng rằng sau khi biết mình bị lừa dối. Trác Phi Dương sẽ căm hận mình và sẽ không bao giờ còn muốn liên lạc với mình nữa. Không ngờ được là sau khi tỉnh dậy, biết được mọi chuyện, hắn lại chủ động gọi điện thoại cho mình.

Thy Dung cắn chặt môi. Trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực. Đứng dựa lưng vào bức tường bao loan của một căn biệt thự. Thy Dung mâu thuẫn, phân vân không biết là mình có nên nhận cuộc gọi của Trác Phi Dương không, hay là nên giả vờ không nghe thấy, và không nhận cuộc gọi của hắn.

Chuông điện thoại vang lên liên hồi, không ngừng nghỉ. Đường như phía bên kia cũng sốt ruột và nôn nóng chẳng kém gì Thy Dung.

Thở hắt ra một hơi thật dài. Biết không thể trốn tránh được nữa. Thy Dung bấm nút xanh trên màn hình. Ngay lập tức giọng nói hơi khàn của Trác Phi Dương vọng ra từ loa điện thoại.

_Thy Dung. Cô hiện giờ đang ở đâu ?

Sau chuyện xảy ra vào buổi hôm qua. Trác Phi Dương vẫn bình tĩnh hỏi được như thế, chứng tỏ sức chịu đựng của hắn cao hơn người bình thường rất nhiều.

Thy Dung trượt dần từ bức tường bao loan xuống đất. Ngồi khóc thâm lặng trên nền xi măng.

_Thy Dung ! Sao cô không trả lời ? Cô hiện giờ đang ở đâu ?

Thy Dung quệt lệ trên má. Vừa cười vừa khóc trả lời Trác Phi Dương.

_Chủ tịch Trác. Anh không cần phải lo cho tôi. Tôi đã đi xe buýt về đến nhà rồi – Thy Dung nói thật nhanh – Chuyện xảy ra vào buổi hôm qua, chủ tịch hãy quên đi, hãy coi như là không có chuyện gì. Tôi là tình nguyện, nên chủ tịch không cần phải tự dằn vặt và cảm thấy có lỗi.

Trác Phi Dương nghiêng răng. Quát âm lên:

_Hoàng Thy Dung ! Cô coi tôi là cái gì, là một tên bạc tình và sỗ Khanh sao ? Cô đã trao đời con gái của mình cho tôi. Tôi yêu cô. Cô lại bảo tôi coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra giữa hai chúng ta sao ? Cô có ngu ngốc và tuyệt tình lắm không hả ? Tôi gọi điện cho cô, không phải để nghe cô nói những lời ngốc nghếch này. Tôi gọi điện cho cô vì tôi muốn nói tôi sẽ chịu trách nhiệm, sẽ cùng cô đối mặt với tất cả. Tôi sẽ nói rõ mọi chuyện với bố mẹ cô, mong họ chấp nhận để hai chúng ta đến với nhau.

_Không cần – Thy Dung đứng bật dậy. Vội hét lên – Chủ tịch ! Tôi xin anh. Xin anh đừng nói gì với bố mẹ tôi cả. Bây giờ chưa phải lúc. Gia đình tôi đang gặp phải nhiều biến cố và khó khăn. Tôi không muốn bố mẹ tôi phải phiền lòng thêm nữa. Chuyện của hai chúng ta có thể để từ rồi tính được không anh ?

Câu cuối, Thy Dung hạ thấp giọng, xuống nước năn nỉ Trác Phi Dương. Thy Dung hiểu bằng vào tính cách chân thành, dám làm dám chịu của Trác Phi Dương. Hắn sẽ không ngần ngại đến thẳng nhà họ Hoàng để nói rõ mọi chuyện và chấp nhận chịu mọi đã kích từ phía họ. Mà Thy Dung thì lại không muốn điều đó xảy ra một chút nào. Hiện giờ còn quá sớm để làm điều đó.

Trác Phi Dương buồn bã, thở dài. Hắn hiểu được nỗi khổ tâm của Thy Dung.

_Thôi được rồi. Tôi sẽ nghe theo lời của cô, sẽ không đến tìm gặp bố mẹ cô nữa. Nhưng cô phải hứa với tôi là cô không được chạy trốn, chọn cách quay lưng lại với tất cả.

_Tôi hứa với anh. Tôi sẽ không đi đâu cả. Chỉ cần anh tôi thêm thời gian để chấp nhận chuyện này.

_Tôi hiểu. Cô yên tâm đi.

Có một khoảng lặng giữa hai người. Một lúc lâu sau, Trác Phi Dương run giọng hỏi:

_Thy Dung. Cô khỏe chứ ?

Thy Dung cảm động rơi lệ. Thấy mình thật may mắn và hạnh phúc.

_Tôi khỏe. Cảm ơn anh, chủ tịch.

Trác Phi Dương nghe thấy tiếng cười dịu dàng của Thy Dung trong máy điện thoại. Tự nhiên, khóe môi hắn cũng khẽ nhếch lên.

Nằm vật xuống giường. Đưa tay cào mái tóc rối. Trái tim Trác Phi Dương đang chơi điệu Valse trong lồng ngực. Hắn thấy mình đang trở về thời gian trai trẻ. Tình yêu và mùa xuân thứ hai đang ủa về.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Kết thúc cuộc gọi, Thy Dung dứt điện thoại vào túi quần, dạo bước đi trên vỉa hè. Mọi chuyện hãy còn rối rắm, chưa tìm ra được cách giải quyết. Tạm thời, Thy Dung phải gác tạm chuyện tình cảm của mình sang một bên, tập trung vào tìm người giấu mặt, hại gia đình mình bấy lâu nay. Thy Dung rất muốn kẻ đó là ai, có thật hắn là cháu của ông Hoàng không ? Theo những gì mà chú Gia Minh và bố Tuấn Kiệt điều tra được, người cháu đó đã chết cháy cùng với ông Hoàng vào cái ngày cách đây hơn 18 năm. Một người đã chết làm sao có thể đối mặt sống dậy để trả thù. Nếu hắn ta còn sống, năm nay hắn ta cũng đã ngoài 20 tuổi rồi.

Bỗng nhiên Thy Dung giật mình, đứng khựng lại. Thy Dung vừa nghĩ ra được một điều hết sức hệ trọng. Phải chăng người thanh niên tên Trác Phi Dương kia là cháu của ông Hoàng, hắn ta may mắn thoát chết trong vụ cháy năm đó, được người khác cứu đi, sau hơn 18 năm, khi đã có đủ thực lực, hắn ta trở về trả thù gia đình ?

Thy Dung sợ hãi vội bước nhanh trên vỉa hè, đi gần như chạy. Thy Dung muốn nhanh chóng về đến nhà, mở cửa phòng riêng lấy máy tính

xách tay. Có một vài nghi vấn Thy Dung cần xác định lại.

Về gần đến cổng, Thy Dung bị một chàng thanh niên trẻ toàn thân mặc đồ trắng, đội mũ lưỡi trai đứng chắn đường. Hai tay đút vào túi quần. Vóc dáng thon dài của hắn che gần khuất bóng của Thy Dung chiếu nghiêng xuống đất.

Thy Dung giật mình, háp tấp dừng cước bộ, ngược mắt nhìn người đàn ông trẻ.

Anh ta dùng ngón trỏ đẩy phần cứng của mũ lưỡi trai lên trên, khuôn mặt hé lộ dưới ánh sáng của mặt trời.

_ Trần Tư Nam ! – Thy Dung giật dử - Anh định hù chết tôi à ?

Trần Tư Nam nhún vai, cười đáp:

_ Hoàng Thy Dung ! Thần kinh của em yếu như vậy sao ? Bây giờ là ban ngày có phải là ban đêm đâu.

_ Tôi không cần biết ban ngày hay là ban đêm. Anh bất thành linh hiện ra trước mặt tôi như bóng ma, bảo làm sao tôi không sợ cho được.

Trần Tư Nam hạ thấp giọng:

_ Thôi được rồi. Anh xin lỗi em, được chưa ?

Thy Dung bủi môi, quắc mắt nhìn hắn:

_ Anh đừng chắn đường tôi làm gì ?

Trần Tư Nam nhăn mặt:

_ Em có thể dùng xưng “tôi” với anh được nữa không ? Anh không thích cách xưng hô của em một chút nào.

Thy Dung đã mất hết lòng kiên nhẫn. Không muốn cãi nhau lời thôi với hắn, Thy Dung đi vòng sang bên phải.

Trần Tư Nam ngay lập tức đứng chắn đường không để cho Thy Dung đi.

_ Trần Tư Nam ! Anh muốn gì, muốn cãi nhau với tôi sao ? Tôi cảnh cáo cho anh biết, hiện giờ tâm trạng của tôi đang không được vui, nếu tôi có lỡ ra tay nặng với anh, anh cũng đừng có trách.

Trần Tư Nam cười cười:

_ Hoàng Thy Dung ! Em là đang nghĩ cho anh sao ? Nếu em nói sớm hơn có phải là anh đã bớt đau lòng hơn rồi không ? Em có biết là mấy ngày vừa qua anh khổ sở nhiều như thế nào không ? Anh không thể ngủ được, suốt ngày nghĩ đến em, mong được gặp em biết bao.

Thy Dung sờn gai ốc, rùng mình ớn lạnh.

_ Trần Tư Nam ! – Thy Dung nghiến răng, cao giọng quát – Anh có bị điên không hả ? Lần nào anh gặp tôi, anh cũng nói những câu nghe sến súa và buồn nôn. Tôi không phải là đối tượng cho anh giả tập tán tỉnh. Anh hãy đi tìm người con gái đi. Tôi đã chán nghe anh nói như thế lắm rồi.

Nụ cười trên môi Trần Tư Nam tắt. Hắn xa xăm mặt.

_ Hoàng Thy Dung ! Em cho rằng anh đang nói đùa sao ? Anh là thật lòng thích em, muốn em làm bạn gái của anh. Anh đã chờ cơ hội này từ rất lâu, hôm nay anh mới có dũng khí nói thật tình cảm trong lòng mình cho em biết. Anh mong em hãy chấp nhận tình cảm của anh.

Thy Dung đông cứng cả người, bản thân nhìn Trần Tư Nam không chớp mắt. Mắt Thy Dung mở to, tròn xoe như ốc nhồi. Trong số những người đàn ông mà Thy Dung từng quen biết, Trần Tư Nam là chàng trai không đáng tin cậy nhất. Tính cách lãng nhăng, coi tình yêu là một trò chơi, so với Bách Khải Văn chỉ có hơn chứ không có kém. Một người như thế, Thy Dung làm sao có thể tin tưởng rằng hắn thật lòng thích mình.

_ Trần Tư Nam ! Anh đừng trò đùa của anh ở đây được rồi. Tôi không có thời gian rảnh rỗi để chơi đùa với anh. Tôi mệt rồi, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.

Thy Dung tức mình, xăm xăm bước đi. Phải chịu đựng bao nhiêu chuyện dồn dập xảy ra trong thời gian qua đã làm hao mòn sức khỏe và tinh thần của Thy Dung, bây giờ lại xuất hiện thêm tên Trần Tư Nam điên khùng này nữa. Thy Dung chán nản thở dài.

Trần Tư Nam giống như một con ma ám, không chịu buông tha cho Thy Dung.

Thy Dung bị Trần Tư Nam nắm chặt tay, lôi giật lại.

Vết thương trên vai bị động chạm mạnh, Thy Dung nhăn nhó kêu đau. Mồ hôi lạnh bắt đầu rỉ qua lớp biểu bì.

_Trần Tư Nam ! – Thy Dung tức giận hất văng tay hấn ra khỏi cổ tay mình. Vì bị nắm quá chặt, cổ tay Thy Dung bị đỏ ửng một mảng nhỏ, in năm đầu ngón tay của hấn trên nền da trắng mịn – Anh không nghe tôi nói gì sao ? Tôi nói là tôi không có thời gian rảnh rỗi để chơi đùa với anh. Tôi muốn đi về nhà.

_Hoàng Thy Dung ! – Trần Tư Nam giận dữ hét lại – Em coi anh là hạng người gì, là một kẻ rồi hơi chuyên tìm các cô gái để tán tỉnh sao ? Anh đã thầm mến em lâu rồi. Cách đây ba năm trước, anh đã thích em. Chỉ là do anh không nhận ra nên anh mới để lãng phí nhiều thời gian như thế. Nhưng bây giờ thì khác, anh không muốn tiếp tục lừa dối chính mình nữa. Anh thật lòng thích em. Em có thể đồng ý làm bạn gái của anh được không ?

Thy Dung muốn phát điên lên. Sống hơn 18 năm, Thy Dung chưa từng được một chàng trai nào tỏ tình, chỉ có các cô gái vây quanh, bám riết không chịu rời, trong số đó có Thu Trang – một con đĩa đã thành tình.

Bình thường, một cô gái được nhiều chàng trai thích và ai mộ chắc chắn sẽ rất vui sướng, sẽ tự hào mình là một cô gái có sức hấp dẫn mạnh mẽ đối với phái nam. Trái ngược hoàn toàn với họ, Thy Dung chỉ thích được người trong lòng yêu thương và để ý đến mình. Thy Dung không muốn chuốc thêm phiền phức và bực mình vào người.

Xoa xoa cổ tay đau. Dáng vẻ ưu tư và phiền muộn, Thy Dung lảng tránh ánh mắt đăm đăm của Trần Tư Nam:

_Anh Tư Nam ! Em cảm ơn anh đã thẳng thắn nói cho em biết tình cảm của anh dành cho em. Em rất vui khi được anh để ý tới. Mặc dù không muốn nói những lời tuyệt tình này, nhưng em không muốn lừa dối anh – Hít một hơi thật sâu. Thy Dung nói tiếp – Từ trước đến nay, em không hề có tình cảm nam nữ với anh. Em luôn coi anh là một người anh trai của mình. Em mong anh hãy hiểu cho em và không trách em.

Trần Tư Nam buông thông tay. Buồn bã nhìn vào mắt Thy Dung.

_Em đang từ chối tình cảm của anh đúng không ? Từ trước đến nay, em chưa từng thích anh, dù chỉ là một chút ?

Thy Dung hạ thấp giọng đáp:

_Có chứ. Em đã từng thích anh, thích rất nhiều. Nhưng đó chỉ là tình cảm của một người em gái dành cho một người anh trai thôi. Em không bao giờ nghĩ là mình sẽ yêu anh.

_Trong lòng em đã có người con trai khác rồi ư ? Người đó là ai, là Bách Khải Văn hay là Trác Phi Dương ?

Người Thy Dung khẽ run lên. Thy Dung nén phần nộ, chất vấn Trần Tư Nam:

_Anh Nam ! Anh nói đi, tại sao anh lại biết em có quan hệ với Bách Khải Văn và Trác Phi Dương ? Anh đã theo dõi em, đúng không ?

Trần Tư Nam nhếch mép. Trong đôi mắt bắn ra những tia nhìn lãnh lẽo:

_Thy Dung ! Em tưởng rằng tất cả những mối quan hệ của em trong thời gian gần đây, anh không biết một chút nào sao ? Em là người con gái anh thích, anh làm sao có thể làm ngơ không quan tâm gì đến các mối quan hệ của em.

Thy Dung dơ thẳng tay, định tát vào mặt Trần Tư Nam. Sống trên đời này, Thy Dung ghét nhất là bị người khác xen vào chuyện đời tư của mình, lén lút theo dõi lại càng không được phép.

Nhanh như chớp, Trần Tư Nam tóm được cổ tay của Thy Dung, dùng sức mạnh kéo Thy Dung vào lòng, một tay vòng qua eo, tay kia kim chặt không cho phép Thy Dung giãy dụa thoát ra.

Vừa xấu hổ bị ôm chặt gần cổng nhà, vừa căm tức Trần Tư Nam là một con người không hiểu lý lẽ. Thy Dung hét to:

_Trần Tư Nam ! Mau buông em ra ! Anh đang làm gì thế hả ? Anh làm đau chết người ta rồi.

Trần Tư Nam vờn mắt. Khuôn mặt sắc lạnh.

_Thy Dung ! Tại sao em không hiểu cho anh, dù chỉ là một chút. Hiện tại, mặc dù em không thể chấp nhận tình cảm của anh, đầu nhất thiết phải từ chối một cách thẳng thừng như thế - Trần Tư Nam càng nói càng cao giọng – Em từ chối tình cảm của anh vì em muốn đến với Bách Khải Văn và Trác Phi Dương chứ gì ? Hừ ! Em đừng mơ tưởng đến điều đó. Nếu anh không có được em, thì bọn họ cũng đừng hòng mà có được.

Ý nghĩ đầu tiên của Thy Dung là tên Trần Tư Nam không phải bị phát bệnh ám đầu rồi chứ ? Mọi khi hấn luôn là một tên ăn nói cợt nhả, hay đùa. Tại sao hôm nay lại biến thành một kẻ máu lạnh thế này ?

Chiếc eo thon của Thy Dung bị siết chặt trong cánh tay cứng như sắt thép của Trần Tư Nam. Mặc Thy Dung la hét, đấm đá loạn xạ, Trần Tư Nam kiên quyết cúi xuống, muốn cưỡng hôn Thy Dung.

Thy Dung hoảng sợ. Mắt mở to hết cỡ. Hai tay chống vào ngực Trần Tư Nam. Người cố gắng ngả ra phía sau, cố gắng tránh thoát nụ hôn

không có một chút hương vị tình yêu của Trần Tư Nam.

Đúng vào lúc Thy Dung tưởng rằng mình không thể thoát khỏi cảm giác tủi nhục khi bị Trần Tư Nam cưỡng hôn....

Một giọng phản nộ vang lên như sấm:

_Hai người đang làm gì thế hả ?

Ngay sau đó.....

Thy Dung thấy cơ thể mình bị lôi giật lại với tốc độ chóng mặt. Chưa kịp hiểu đầu đuôi thế nào....

_Bốp....

Một quả đấm bay thẳng vào mặt Trần Tư Nam.

Thy Dung hóa đá, đứng bất động một chỗ. Thần trí mờ mịt một mảnh. Mây đen đang kéo đến phủ kín trên đỉnh đầu.

Bất ngờ bị trúng một cú đấm như trời giáng thẳng vào mặt, Trần Tư Nam ngã bật về phía sau, dôi mông xuống đất, khóe mép chảy máu tươi, khuôn mặt đẹp trai trở nên vằn vện khó coi.

Thy Dung đứng nhìn mà có cảm giác đất dưới chân mình sắp nứt toác ra làm đôi. Trong mắt toàn sương mù, tâm nhìn mờ mờ ảo ảo.

Trần Tư Nam đưa tay chùi khóe mép. Đôi mắt rực lửa hận. Hắn chống tay xuống đất, đứng dậy một cách dứt khoát.

Bách Khải Văn giận dữ, cảnh cáo Trần Tư Nam:

_Biết điều thì tránh xa Thy Dung ra. Lần sau khi gặp lại, tôi không ra tay nhẹ như thế này nữa đâu.

Câu trả lời của Trần Tư Nam là một quả đấm bay thẳng vào mặt Bách Khải Văn.

Khóe môi Bách Khải Văn nhếch lên, nhìn Trần Tư Nam bằng con mắt coi thường.

Nghiêng đầu sang một bên. Hắn dễ dàng tránh thoát cú đấm của Trần Tư Nam.

_Bốp !

Một cú đấm thứ hai trúng vào giữa bụng Trần Tư Nam.

Trần Tư Nam gập người. Ho sặc sụa. Sắc mặt tái nhợt vì đau.

Không thể để tình trạng này diễn ra thêm nữa. Thy Dung nắm chặt mười đầu ngón tay. Cao giọng quát to:

_Dừng hết cả lại ! Hai anh đừng đánh nhau nữa ! Hai người hãy đi về đi !

Thy Dung không muốn họ đánh nhau vì mình, cũng không muốn có quan hệ dây dưa với họ thêm nữa. Mặc dù biết mình làm như thế là ích kỷ, nhưng không còn cách nào khác, trái tim của Thy Dung đã trót trao cho Trác Phi Dương rồi.

Trần Tư Nam vẫn tiếp tục ho. Đôi môi mím chặt, tím tái.

Thy Dung thương xót nhìn hắn. Thy Dung và Trần Tư Nam đã quen biết nhau từ nhỏ, cả hai chứng kiến đối phương lớn lên và trưởng thành. Tuy Thy Dung không thích tính cách chung diện một cách thái quá, không ưa những hành động kì quặc đôi khi quá trớn của Trần Tư Nam. Nhưng Thy Dung vẫn lo lắng cho hắn khi thấy hắn bị đau đớn do Bách Khải Văn đánh.

Thy Dung từng bước tiến lại gần Trần Tư Nam, định hỏi hắn có sao không....

Đỉnh đầu Bách Khải Văn đang bốc khói vì ghen tuông. Ngay lập tức, hắn tóm lấy cổ tay Thy Dung, kéo Thy Dung băng băng đi theo mình về phía chiếc xe ô tô BMW.

Thy Dung giận Bách Khải Văn không hiểu đầu đuôi thế nào đã ra tay đánh người, giận hắn không cho mình có cơ hội hỏi han Trần Tư Nam.

Thy Dung vừa cố gắng gỡ bỏ tay hắn ra khỏi cổ tay, vừa nổi nóng quát to:

_Bách Khải Văn ! Mau buông em ra ! Em không muốn đi theo anh.

_Im miệng ! Anh không muốn nghe em nói gì vào lúc này cả, và cũng đừng có ngu ngốc mà chọc giận anh.

Bách Khải Văn đã hoàn toàn hóa điên. Tối hôm qua, hắn được thám tử gọi điện báo cho hắn biết Thy Dung đã ngủ qua đêm tại nhà riêng của

Trác Phi Dương, đến sáng nay mới về nhà. Con giận dữ do gây chiến với người tình cũ chưa tiêu tan, lại nhận được tin cô người yêu nhỏ bé của mình qua đêm với một người đàn ông khác, vừa ghen tuông vừa bị cảm giác phản bội điều khiển, Bách Khải Văn đã phóng xe như bay đến biệt thự nhà họ Hoàng tìm Thy Dung, mặc dù ngoài trời vẫn còn tờ mờ sáng.

Đến nơi, hắn lại phải nhìn thấy cảnh hắn không nên nhìn thấy. Hết lần này đến lần khác, Thy Dung chọc giận hắn, khiến hắn không còn muốn kiềm chế dục vọng muốn chiếm hữu của mình nữa. Hắn đã từng muốn cho Thy Dung có thời gian để làm quen với việc có hắn bên cạnh. Hắn đã thành công được một nửa. Nhưng người con gái ngốc nghếch không hiểu được dụng ý và khổ sở của hắn. Cô ấy có thích hắn, nhưng lại yêu và xà vào vòng tay của một người đàn ông khác. Hắn là một kẻ ích kỷ và cao ngạo, làm sao hắn có thể chấp nhận được sự thật đau lòng này.

Mặc Trần Tư Nam bị đau, ngồi xồm trên mặt đất, vừa ho vừa ôm lấy bụng rên rì. Bách Khải Văn mở mạnh cánh cửa, đẩy Thy Dung vào trong.

Thy Dung chưa kịp phản kháng, cánh cửa đã bị sập mạnh ngay trước mặt.

Thy Dung giật mình sợ hãi. Không hiểu những người con trai mà mình quen biết tại sao đều chọn đúng ngày hôm nay để nổi điên lên với mình.

Bách Khải Văn ngồi trên ghế xe, bên cạnh Thy Dung, quát tài xế lái xe đi.

Thy Dung nhả nhỏ, không thích Bách Khải Văn giận cá chém thớt.

Có linh cảm đi theo Bách Khải Văn sẽ gặp chuyện chẳng lành, Thy Dung cố gắng mở chốt cửa xe.

Bách Khải Văn lạnh lùng nhìn hành động của Thy Dung. Hắn nghiêng rằng:

__Tốt nhất là em không nên chọc giận anh thêm nữa. Nếu không anh sẽ không kiểm soát được suy nghĩ của mình đâu. Em cũng biết một người đàn ông khi nổi giận vì ghen tuông có thể làm được những gì rồi đấy.

Bàn Thy Dung khựng lại. Cả người đông cứng. Cảm giác sợ hãi đang len lỏi vào tim.

__Bách Khải Văn ! – Thy Dung mệt mỏi gọi tên hắn – Anh có thể bảo tài xế dừng xe, cho em xuống ở đây được không ? Em hiện giờ rất mệt mỏi, em muốn về nhà nghỉ ngơi.

Ngay lập tức, Thy Dung bị Bách Khải Văn kéo ngã nhào vào lòng, cầm bị nâng lên bằng hai ngón tay.

__Em và tên đàn ông trẻ kia có quan hệ như thế nào ? – Bách Khải Văn tức giận vặn hỏi – Tại sao em vào hắn lại ôm hôn nhau trước cổng nhà ? Em có biết là phải trông thấy cảnh em thân mật với một chàng trai khác, anh đã giận dữ nhiều như thế nào không ? Anh đã rất muốn đắm trong thương cậu ta, cho cậu ta nằm viện một tháng. Còn riêng em...

Bách Khải Văn nhếch mép, cười lạnh:

__Anh sẽ trừng phạt em thật nặng. Anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này cho em. Anh đã cho cơ hội để tiếp nhận anh. Nhưng hết lần này đến lần khác, em khiến anh thất vọng quá. Em thật sự không hiểu một chút thành ý nào của anh, hay là em hiểu nhưng em cố tình làm nger ?

Cầm Thy Dung bị Bách Khải Văn ra sức siết mạnh. Mặt Thy Dung nhợt nhạt vì đau. Hai hàng lông mày nhíu chặt.

Tình cảm mà hắn dành cho mình, Thy Dung hiểu, cũng rất cảm động. Thy Dung thích rất nhiều, thích hắn nhiều hơn cả Trần Tư Nam. Nhưng con tim có lý lẽ của riêng nó. Có thể thích rất nhiều người, nhưng chỉ yêu được duy nhất một người. Và lại, chẳng phải Bách Khải Văn đã có cô nhân tình cũ và một đứa con gái gần ba tuổi rồi sao ? Tại sao hắn không thể từ bỏ ?

__Thy Dung ! Em đừng nghĩ lần này em có thể chạy trốn. Anh sẽ không ngu ngốc đợi chờ thêm nữa. Nếu không thể dùng cách ôn hòa để có được em, anh sẽ dùng sức mạnh và thủ đoạn của riêng mình.

Thy Dung khiếp sợ nhìn Bách Khải Văn. Lời nói tắc nghẹn trong cổ họng. Tình yêu bắt ép làm sao có thể mang lại hạnh phúc và lạc thú cho cả hai ?

Vì Bách Khải Văn quá cố chấp, Thy Dung chán chường, hạ thấp giọng cầu xin:

__Bách Khải Văn ! Em xin anh, xin anh hãy buông tha cho em đi. Em thực sự không thể đến với anh được. Từ trước đến nay, người duy nhất mà em yêu là Trác Phi Dương.

Bách Khải Văn thô lỗ cắt ngang lời Thy Dung:

__Em đừng nói nữa ! Anh đã nghe đủ rồi. Lần nào em cũng lấy lý do em yêu Trác Phi Dương ra để từ chối tình cảm của anh. Em tưởng rằng anh sẽ tin em sao ? Không ! Anh không tin ! Người em yêu không thể nào là Trác Phi Dương được, hắn đáng tuổi bố của em, hơn nữa còn có họ hàng không xa với gia đình em.

Thy Dung đau khổ rơi lệ, quát lên:

—Bách Khải Văn ! Anh đừng cố chấp nữa có được không ? Anh mà cứ như thế này thì chỉ khiến ba chúng ta mệt mỏi và buồn đau hơn mà thôi, như thế chúng ta cũng đâu có được hạnh phúc. Hãy buông tay đi anh ! Anh là một người đàn ông có tài, có sự nghiệp, lại rất đẹp trai, ngoài kia còn rất nhiều cô gái đang chờ anh. Em không xứng với anh đâu.

Bách Khải Văn mù quáng vì ghen tuông đã quên mất rằng Thy Dung đang bị thương trên bả vai chưa khỏi. Hai tay bóp chặt lấy hai vai Thy Dung. Hấn rít giọng:

—Cô im đi ! Tôi không muốn nghe cô cầu xin tôi buông tha cho cô nữa. Cô nói tôi cố chấp và ích kỉ chứ gì ? Vậy còn cô, cô có thể từ bỏ được Trác Phi Dương không, có thể xa rời được hắn không, hay là cô mặc dù biết không nên yêu hắn, không thể có được hắn, cô vẫn muốn kiên trì theo đuổi tình yêu của cuộc đời mình.

Vết thương trên vai Thy Dung bị rách chỉ, máu đang rỉ ra lớp gạc màu trắng.

Mặt Thy Dung trắng bệch như tờ giấy trắng. Mồ hôi lạnh ướt đầm vầng trán thanh tú.

Bách Khải Văn cắn giận nói tiếp:

—Tôi cũng giống như cô thôi. Cô càng trốn tránh tôi, tôi càng muốn có được cô bằng mọi giá. Nếu tôi không có được cô, thì Trác Phi Dương cũng đừng hòng mà có được. Cô hãy quên đi ý nghĩ tôi sẽ để cho cô đến với Trác Phi Dương đi.

Máu thấm qua lớp băng gạc, rỉ ra lớp áo khoác mặc bên ngoài.

Người Thy Dung không ngừng run rẩy. Sắc mặt càng lúc càng tái nhợt. Lệ trên má rơi mỗi lúc một nhiều hơn.

Thy Dung cắn chặt môi, cười nhợt nhạt:

—Bách Khải Văn ! Anh biết gì không ? Em đã từng thích anh, thích rất nhiều, thích nhiều đến nỗi, em đã từng có ý nghĩ là sẽ yêu anh. Nhưng định mệnh thật trớ trêu, sau khi xoay đi một vòng lại quay trở về vị trí xuất phát. Em đã yêu thầm Trác Phi Dương từ lâu lắm rồi, từ năm em lên tám tuổi, em vẫn biết em không nên yêu anh ấy, và sẽ không có tương lai. Trước khi cùng anh bay sang Las Vegas, em đã tỏ tình với anh ấy, nói rằng em thích anh ấy .

Thy Dung cười ra nước mắt, yếu ớt tiếp tục:

—Anh ấy lặng im không nói gì cả. Anh ấy vì thương hại em, nên không thẳng thừng từ chối. Em vì trốn tránh tình cảm trong lòng mình, nên mới cố gắng cười đùa vui vẻ khi ở bên cạnh anh.

Thy Dung run rẩy chạm vào má Bách Khải Văn.

—Em thật lòng xin lỗi anh. Em không muốn lợi dụng anh, cũng không muốn anh hiểu lầm tình cảm của em dành cho anh. Anh có thể tha thứ cho em được không ? Chúng ta không thể yêu nhau, nhưng có thể làm bạn tốt cơ mà ?

Bách Khải Văn nhìn vào đôi mắt đầm lệ của Thy Dung. Hấn cũng buồn khổ và đau đớn chẳng kém gì Thy Dung.

Cào tay vào tóc, hắn khàn giọng nói:

—Thy Dung. Anh mới chính là người nên xin lỗi em. Anh không thể buông tay và từ bỏ em được. Nếu anh mất em, thì cuộc đời này còn gì là niềm vui và lạc thú nữa. Anh chưa từng thật lòng yêu một cô gái nào nhiều như em. Anh không muốn mất đi tình yêu của đời mình.

Bách Khải Văn vòng tay, nhẹ ôm lấy Thy Dung vào lòng.

Thy Dung nhắm mắt lại. Lệ tuôn ra như mưa. Khóc ướt đầm vạt áo trước ngực của Bách Khải Văn.

Đầu Thy Dung đau quá, Thy Dung không biết phải làm gì vào lúc này, không biết phải lựa chọn ai, bỏ ai ?

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Chín giờ sáng tại nhà họ Hoàng. Mọi người náo động hết cả lên vì tin tức mới được đăng trên mặt báo.

Tất cả những thông tin vừa sai lệch vừa đúng sự thật về ông Gia Huy bị đưa lên mặt báo và những biến cố trong gia đình nhà họ Hoàng phải chịu đựng trong thời gian qua đều được giải thích một căn kẽ. Từ việc ông Gia Huy có phải là một người đàn ông máu lạnh, vô nhân tính, từng phá nát hạnh phúc của nhiều gia đình, từng đập chân lên máu và nước mắt của người khác để làm giàu, từng phá tan nhiều công ty không, đã được tổng kết lại bằng một dẫn chứng cụ thể dài gần hết năm trang báo.

Những sự việc xảy ra trước kia được kể lại một cách chi tiết và cô đọng, ngôn từ được chắt lọc một cách cẩn thận. Chứng tỏ người viết bài báo này đã phải bỏ ra rất nhiều tâm huyết và công sức đi sưu tầm.

Danh tiếng của nhà họ Hoàng không thể lấy lại được. Nhưng qua bài báo này, dư luận của xã hội đã có cái nhìn thoáng hơn về ông Gia Huy và tập đoàn Hoàng Thị. Qua đó, nguy cơ phá sản có thể được đẩy lùi.

Trong khi mọi người nhà họ Hoàng còn bàng hoàng không dám tin sau khi đọc xong gần năm trang báo. Tuấn Hùng ulla vào phòng như một cơn lốc.

Mọi người có mặt trong phòng khách đều đổ dồn ánh mắt vào Tuấn Hùng. Không hiểu có chuyện gì mà Tuấn Hùng có vẻ nôn nóng và kích động như thế. Khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở hỗn hển, trán ướt mồ hôi, chứng tỏ là do vừa mới chạy hết tốc lực vào đây.

Hoàng Tuấn Kiệt cau mày đánh giá thần sắc của Tuấn Hùng.

_Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Công ty lại gặp phải sự cố gì nữa sao ?

_Không.... Không phải ....

Tuấn Hùng nói qua hơi thở đứt quãng. Vợ cầm lấy cốc nước lọc do Thư Phàm đưa cho, uống một hơi cạn sạch.

Mọi người trong phòng đều ngưng thần nhìn, chờ nghe Tuấn Hùng nói.

Tuấn Hùng biết mọi người đều đang tập trung chú ý đến mình. Đặt ly thủy tinh xuống mặt bàn kính, Tuấn Hùng vừa cười vừa hưng phấn thông báo:

_Mọi người biết gì không ? Vốn đầu tư của công ty trở lại rồi. Ngân hàng vừa gọi điện thông báo cho tôi biết, số tiền mà chủ tịch gửi đi đã được gửi trả lại, thậm chí chúng ta còn được một số tiền lãi không nhỏ.

Mọi người có mặt trong phòng khách đều có cảm giác mình đang nằm mơ. Tại sao mọi chuyện lại diễn ra theo chiều hướng thuận lợi thế này ? Chẳng những được báo chí thanh minh, tiền trong ngân hàng còn được gửi trả lại nữa ?

Hoàng Tuấn Kiệt không nén được kích động, đặt hai tay lên vai Tuấn Hùng, gấp gáp hỏi:

_Cậu nói thật chứ ? Có đúng là tiền vốn trong ngân hàng đã được gửi trả lại ?

Tuấn Hùng ra sức gật đầu. Niềm vui ulla vào trong đáy mắt.

_Đúng vậy. Nếu anh không tin, anh có thể dùng máy tính kiểm tra lại tài khoản, hoặc là gọi điện trực tiếp đến ngân hàng.

Không chần chờ. Hoàng Tuấn Kiệt liền sử dụng máy tính xách tay do Tuấn Hùng mang đến.

Màn hình màu xanh dương quen thuộc hiện lên. Hoàng Tuấn Kiệt run run đánh tên và mật khẩu của mình.

Sau khi một thông điệp hiện lên thông báo xin mời nhập lại tên, mật khẩu và mã số tài khoản. Hoàng Tuấn Kiệt làm theo yêu cầu của chủ nhân trang web.

Vào được giao diện hiện lên tài khoản của mình và các dao dịch khác. Hoàng Tuấn Kiệt hít một hơi thật sâu. Nuốt nước bọt cho cổ họng bớt khô. Cố gắng kiểm soát nhịp đập trong trái tim của mình. Hấn nhấn vào mục “Tài khoản”

Trong vòng chưa đầy mười giây, trên màn hình trắng xanh hiện lên số tiền mà hắn đang có.

Hoàng Tuấn Kiệt trở mặt nhìn. Đây là việc hy hữu nhất trên thế gian mà hắn từng chứng kiến. Rõ ràng mấy ngày trước, kẻ bắt cóc kia đòi hắn phải gửi một số tiền lớn vào tài khoản cho hắn, thì hắn mới không gửi từng bộ phận trên cơ thể Hoài Thương cho gia đình, mới chịu suy xét đến việc thả Hoài Thương. Gia đình đã thực hiện theo đúng yêu cầu của hắn, đã có được số tiền mà mình muốn rồi, tại sao hắn không giữ lấy làm của riêng, hắn lại hoàn trả lại toàn bộ, thậm chí ngay cả tiền lãi cũng không cần ? Kẻ bắt cóc này có bị điên không, hay là hắn thấy cuộc sống của mình nhàm chán quá nên mới bày ra trò chơi này ?

Mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng nói gì, ai cũng đắm chiêu suy nghĩ, không ai trong số họ có thể đoán được mục đích và động cơ khi có tính đẩy gia đình nhà họ Hoàng vào hoàn cảnh như hiện nay của kẻ bắt cóc bí ẩn kia ?

Hắn ta đang chơi trò vừa bắt lại vừa thả, vừa đẩy người khác xuống vực lại từ tâm vườn tay kéo lên.

Phát hiện ra Thy Dung đang bị chảy máu, Bách Khải Văn vô cùng hối hận. Hắn vội giục tài xế đưa Thy Dung vào trong bệnh viện để bác sĩ khám và băng bó lại vết thương cho Thy Dung.

Bệnh viện mà Bách Khải Văn đưa Thy Dung vào là một bệnh viện lớn của thành phố, được xây dựng cách đây gần 20 năm, có đội ngũ bác sĩ và y tá giỏi.

Vừa đặt chân đến bệnh viện, Bách Khải Văn đã hối thúc Bách Khải Văn nhanh chóng đưa Thy Dung vào trong phòng bệnh để kiểm tra vết thương trên vai cho Thy Dung.

Được Bách Khải Văn quan tâm chăm sóc và lo lắng thế này, Thy Dung rất cảm động. Cảm giác có lỗi với hắn càng lúc càng tăng. Thy Dung đang rơi vào mâu thuẫn và tự dần vật chính mình. Ngay vào lúc này, suy nghĩ của Thy Dung giống hết một cuộn chỉ rối, càng cố suy nghĩ, cố tìm ra cách lại càng lạc lối, càng đi sâu hơn vào mê cung.

Vì muốn ở bên Thy Dung cho an tâm, Bách Khải Văn yêu cầu bác sĩ và y tá cho mình vào trong phòng bệnh cùng Thy Dung.

Bác sĩ và y tá tưởng Thy Dung là bạn gái của Bách Khải Văn. Do đó, họ đồng ý để cho Bách Khải Văn vào.

Thy Dung ngượng ngùng không muốn Bách Khải Văn nhìn thấy cảnh mình hở nửa vai để cho bác sĩ rửa vết thương, bôi thuốc và băng bó. Mấy lần định mở miệng khuyên hắn nên đợi ở bên ngoài. Nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt trầm buồn, và ánh mắt đượm vẻ lo lắng của hắn, Thy Dung lại thấy cổ họng mình nghẹn đắng, những lời muốn nói đều tan biến.

Bác sĩ yêu cầu Thy Dung cởi áo khoác, kéo áo phông mặc đằng trong tuột xuống ngang vai. Cũng may, cô y tá đứng bên cạnh đã che bớt tầm nhìn của Bách Khải Văn. Nếu không, mặt Thy Dung đã đỏ bừng như gấc chín, nhiệt độ trong cơ thể đã tăng cao ngùn ngụt. Ánh mắt nhìn đắm đuối không thềm che giấu của Bách Khải Văn, khiến Thy Dung không được tự nhiên, nghiêng đầu nhìn ra hướng cửa sổ.

Thy Dung quá tập trung vào suy nghĩ của mình, không hề có cảm giác đau đớn do vết thương trên vai mang lại, không để ý đến bất cứ ai có mặt trong phòng, một mình chìm vào thế giới riêng.

Đến khi bác sĩ băng bó xong, dặn dò Bách Khải Văn đôi câu, rút lui ra khỏi phòng, Thy Dung vẫn nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ. Dáng vẻ suy tư và buồn bã.

Bách Khải Văn chỉnh sửa lại quần áo cho Thy Dung. Tay đặt nhẹ trên vai. Hắn dịu giọng hỏi:

__Em đang suy nghĩ gì thế ?

Tâm hồn đang thả trôi ngoài cửa sổ, bất thành linh nghe thấy giọng nói của Bách Khải Văn vang bên tai, Thy Dung giật mình, ngơ ngác ngược mắt nhìn hắn.

Bách Khải Văn cười khỏ. Hắn biết mặc dù thân xác Thy Dung đang ở đây nhưng linh hồn sớm đã bay đến phương trời nào rồi.

__Bác sĩ và y tá đã thay băng cho em rồi. Chúng ta đi về thôi.

Thy Dung đáp như một cái máy:

__Vâng.

Chống tay xuống ghế. Thy Dung yếu ớt đứng dậy, đầu choáng váng vì đau.

Bách Khải Văn cúi xuống, nắm nhẹ lấy cánh tay Thy Dung, dịu Thy Dung bước đi.

Thy Dung cảm động, hốc mắt đỏ hoe, nhìn hắn bằng ánh mắt biết ơn.

Bách Khải Văn gật đầu với Thy Dung. Cả hai cùng nhau bước ra khỏi phòng.

Trên hành lang lâu hai có đông bệnh nhân và thân nhân đi qua đi lại. Ai cũng trong trạng thái hối hả và vội vã. Bộ quần áo bệnh nhân khiến họ trông ốm yếu và mệt mỏi.

Thy Dung và Bách Khải Văn đang tiến đến thang máy. Một giọng nói trong trẻo của trẻ con vang lên:

__Bố ơi.....

Thy Dung và Bách Khải Văn đứng khựng lại. Cả hai cùng quay sang nhìn đứa bé hơn hai tuổi, mặc một chiếc váy hoa màu trắng, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, đang cười thật tươi, chạy lon ton về phía hai người.

Hai người phụ nữ nhìn vào mắt nhau. Một người coi người kia như kẻ thù. Một người lại nhìn người kia bằng ánh mắt khó hiểu, không biết

mình đắctội cô ta khi nào, mà tại sao cô ta lại dùng ánh mắt sắc như dao cạo để nhìn mình ?

Đưa bé gái không hiểu cuộc chiến tranh trong thâm lặng của người lớn, nó vẫn còn là một thiên thần trong sáng và ngây thơ. Cô bé ôm lấy chân Bách Khải Văn, cười tươi tắn như hoa, tíu tít gọi:

_Bố ơi....bố....

Thy Dung giật mình. Lỡ tai ư đi. Chớp mắt mấy cái. Chờ cho thần trí thanh tỉnh, bây giờ thì Thy Dung đã hiểu lý do vì sao người phụ nữ kia lại tặng cho mình một ánh mắt sắc như dao cạo rồi. Hóa ra cô ta là Ella, là người tình cũ của Bách Khải Văn, đồng thời là mẹ của con gái hần.

Khóe môi Thy Dung nhếch lên. Bỗng dưng, Thy Dung có cảm giác được giải thoát, thấy cả người đều nhẹ nhõm. Thy Dung nghĩ thầm:

“Chỉ cần dành thời gian, chân thành khuyên Bách Khải Văn nên nghĩ đến tương lai và hạnh phúc của đứa con gái, nhất định hần sẽ không còn cố chấp trong chuyện tình cảm với mình nữa. Và như thế, ai cũng có được hạnh phúc và tình yêu của cuộc đời mình.”

Bách Khải Văn cúi đầu, nhìn đứa bé gái đáng yêu như một thiên thần đang cười với mình. Cảm giác của hần lúc này rất khác lạ, đứa bé đã cho hần cảm giác xúc động khi được làm cha. Sống hơn 20 năm, hần cũng chưa từng trải qua cảm giác kì diệu, xúc động sâu vào tận trong tâm can thế này.

Trong khi Bách Khải Văn còn sững sờ, không biết phải làm gì. Thy Dung đã ngồi xổm trên nền gạch men, cười dịu dàng với con bé.

_Chào cháu ! Cháu tên là gì ?

Cô bé chớp chớp mắt nhìn Thy Dung. Ban đầu, nó hơi rụt rè sợ hãi khi gặp người lạ, nhưng ngay sau đó, nụ cười trên môi Thy Dung đã xóa tan đi sự phòng bị của nó.

Con bé khoanh tay, lễ phép trả lời:

_Chào cô. Cháu tên là Thủy Ngân .

Giọng nói của con bé trong vắt như tiếng hát thánh ca trong nhà thờ.

Thy Dung ngây người. Nước mắt lăn dài trên má. Không chỉ có một mình Bách Khải Văn mới có cảm giác xúc động và kì diệu được làm cha. Mà ngay cả Thy Dung cũng xúc động rơi lệ vì một đứa bé con ngoan hiền. Con bé là một thiên thần, trông nó mới đáng yêu làm sao ! Nếu ngày đó, Ella nghe lời Bách Khải Văn phá bỏ cái thai, thì ngày nay làm gì còn được trông thấy một thiên thần đáng yêu như thế này nữa.

Con bé thấy Thy Dung khóc, nó ngây thơ hỏi:

_Cô....Tại sao cô lại khóc, Thủy Ngân đã làm buồn lòng cô, đúng không ?

Thy Dung vừa khóc vừa cười, vụng về dùng tay lau lệ trên khóe mắt.

_Cô đâu có khóc, là bụi bay vào mắt cô đấy.

Thy Dung yêu con bé, chỉ vừa mới gặp Thy Dung đã thấy mến và thích con bé rồi. Không kiềm chế được mong muốn của mình, Thy Dung liền vòng tay, nhẹ ôm lấy con bé vào lòng.

Thủy Ngân rất chủ động, cô bé quàng hai cánh tay nhỏ bé vào cổ Thy Dung, thơm nhẹ vào má Thy Dung. Cô bé ngoan hiền nói:

_Mẹ nói, mỗi khi thấy ai đó hãy đặt một nụ hôn trên má. Khi đêm về các cô tiên sẽ bay xuống mang theo phép màu, nỗi buồn và nỗi đau sẽ mau tan biến đi.

Hành động của Thy Dung khiến cả Bách Khải Văn và Ella kinh ngạc. Cả hai bối rối nhìn vào mắt nhau, rồi nhanh chóng ngoảnh mặt nhìn ra hai hướng khác nhau.

_Thủy Ngân, đi thôi con. Đã đến giờ phải đi khám bệnh rồi.

Nghe thấy tiếng mẹ gọi, cô bé trụt hai cánh tay khỏi cổ Thy Dung, lễ phép chào Thy Dung và Bách Khải Văn, sau đó lon ton chạy về chỗ mẹ đang đứng.

Ella nắm lấy tay con gái. Trước khi quay người bước đi, Ella không quên tặng cho Thy Dung một cái nhìn cảnh cáo, tặng cho Bách Khải Văn một ánh mắt nhìn đầy chán ghét và đau khổ.

Thy Dung là người đang sống trong cảm giác dần vật, đau đớn do tình yêu đang dở, nên Thy Dung có thể hiểu được cảm giác của Ella bây giờ, hiểu cô ấy đã phải khổ sở và vất vả như thế nào khi phải mang thai, sinh con và nuôi dưỡng đứa bé một mình.

Thy Dung không biết Bách Khải Văn có cảm giác gì khi gặp được con gái thật ngoài đời ? Liệu hần có từng hối hận và tự trách không, khi

trước kia đã tàn nhẫn bắt cô ấy phải phá thai ?

Bách Khải Văn đứng lặng nhìn theo. Thật lâu, hắn cũng không lên tiếng nói gì.

Thy Dung quay sang nhìn Bách Khải Văn, khẽ khàng bảo hắn:

—Anh Văn. Anh đi theo mẹ con cô ấy đi, đi xem con bé bị bệnh gì, rồi còn phải cùng cô ấy lo cho cô bé nữa.

Bách Khải Văn nhìn vào mắt Thy Dung. Trong đáy mắt chất chứa đầy tâm sự. Hắn khắc khoải hỏi Thy Dung:

—Vì sao em lại bảo anh đi theo mẹ con cô ấy ? Em...em đã biết chuyện gì rồi sao ?

Giọng Bách Khải Văn không khỏi run lên. Vào giây phút này, hắn thấy mặc cảm tự ti, thấy mình không xứng với Thy Dung, thấy thua kém Trác Phi Dương. Mặc dù Trác Phi Dương lớn tuổi gần gấp ba Thy Dung, hơn nữa còn có họ hàng xa, nhưng Trác Phi Dương vẫn là một người đàn ông độc thân sáng giá, là người chung tình hiếm có, là đối tượng kết hôn lý tưởng của các quý cô và các quý bà. Còn hắn tuy vẫn chưa kết hôn, nhưng đã trở thành một ông bố trẻ.

Thy Dung đặt tay lên vai Bách Khải Văn, chân thành nói:

—Anh Văn. Quá khứ đã qua rồi, tương lai là một thứ xa xăm mù mịt, chỉ có hiện tại mới quan trọng. Em không biết trước kia anh đã làm sai chuyện gì, nhưng biết sai mà sửa mới là đáng quý. Con bé xinh đẹp và đáng yêu như một thiên thần, nó là một món quà quý giá mà thượng đế ban tặng cho anh. Anh hãy đi theo mẹ con cô ấy đi, con bé cần có cả cha lẫn mẹ.

Thy Dung vừa nói vừa khóc. Thy Dung không nhẫn tâm thấy con bé phải sống thiếu thốn tình cảm của người cha. Con bé cần có cha, mà người cha của con bé không là ai khác, ngoài Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn chết lặng, không ngờ được là Thy Dung đã biết hết tất cả sự thật.

Hắn vừa tủi thẹn với Thy Dung vừa tức giận vô cớ. Siết chặt nắm đấm. Mắt nổi lửa. Hắn nghiến răng, chất vấn Thy Dung:

—Là ai đã nói cho em biết, là cô ta có đúng không ?

Thy Dung lác đầu, ôn hòa đáp:

—Không phải. Em và cô ấy chưa từng gặp mặt nhau, trưa nay là lần đầu tiên. Nếu không vô tình gặp cô ấy ở đây, sợ rằng em mãi cũng không có cơ hội được gặp mẹ con cô ấy.

Nhận thấy mình đã đoán sai. Bách Khải Văn hạ thấp giọng, hỏi dồn:

—Vậy thì là ai nói cho em biết, có phải là Trác Phi Dương không ?

Nghe Bách Khải Văn nhắc đến Trác Phi Dương. Thy Dung mở to mắt, thảng thốt hỏi lại hắn:

—Tại sao anh lại nhắc đến chủ tịch Trác ở đây ? – Thy Dung ngập ngừng – Chẳng lẽ ngay cả chủ tịch Trác cũng biết chị Ella và cháu bé ?

Thấy Thy Dung chẳng những biết đến sự tồn tại của đứa bé còn biết cả tên của người tình cũ. Bách Khải Văn càng lúc càng nghi ngờ.

—Thy Dung. Em còn không nói mau, vì sao em lại biết được chuyện này ?

Bách Khải Văn không muốn Thy Dung biết một chút gì về quá khứ của hắn. Cảm giác mặc cảm tự ti đang đầy đọa tâm hồn hắn.

Thy Dung trấn an Bách Khải Văn, lời nói nhẹ như gió thoảng.

—Em biết chuyện này qua một lần tình cờ. Anh còn nhớ lần anh tắm trong một khách sạn ở Las Vegas không ? Là em đã thay anh nhận điện thoại do chị Ella gọi đến.

Câu trả lời nằm ngoài dự đoán của Thy Dung khiến Bách Khải Văn rơi vào mê cung của sương mù. Hắn muốn trách mắng Thy Dung, muốn hận Ella đã gọi cú điện thoại đó, nhưng hắn lại thấy mình không có tư cách để trách mắng và hận họ.

Thy Dung là người con gái hắn yêu, hắn muốn toàn tâm toàn ý yêu Thy Dung, muốn được ở bên cạnh Thy Dung để chăm sóc, chiều chuộng và thương yêu. Thy Dung đã từ chối tình cảm của hắn, cô ấy chỉ nói thích hắn, chứ không có yêu. Còn Ella, là người tình cũ của hắn, cũng có thể coi là mối tình đầu của hắn, là người có quan hệ tình ái lâu nhất với hắn. Nếu không phải xảy ra chuyện đáng tiếc và đau lòng kia, hắn và Ella đã lấy nhau rồi. Và biết đâu, bây giờ hai người đã có một gia đình hạnh phúc, cùng hai đứa con thơ.

—Đi theo họ đi anh ! – Thy Dung mỉm cười dịu dàng, hỏi thúc Bách Khải Văn – Hiện tại, những gì có thể làm, anh hãy cố gắng hết sức mà làm, đừng để mai sau phải hối hận.

Bách Khải Văn mờ mịt nhìn Thy Dung.

Thy Dung vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên môi, ánh mắt tràn đầy cảm thông và chia sẻ. Vẫy tay chào hẳn, Thy Dung chậm chậm xoay người bước đi.

Từng bước từng bước, Thy Dung dần rời xa chỗ Bách Khải Văn đang đứng. Lòng Thy Dung mênh mang buồn. Ngay từ lúc bắt đầu, hai người đã đi hai con đường khác nhau, tuy rằng có tình như không nên duyên vợ chồng, giống như hai lữ khách gặp nhau trên đường, có duyên duyên, có đắm say và ngọt ngào đấy, nhưng tất cả vẫn không đủ để biến thành tình yêu.

Đến lúc Bách Khải Văn giật mình hoàn hồn, vội vã đuổi theo sau, hình bóng Thy Dung đã hòa lẫn vào dòng người đi xuôi đi ngược trong bệnh viện.

Thy Dung bắt xe tắc xi về nhà. Trên đường đi, do quá mệt mỏi, vai bị đau nhức, tinh thần bán loạn, Thy Dung ngủ gà ngủ gật trên xe. Đến khi về đến trước cổng biệt thự của nhà họ Hoàng, tài xế quay xuống, gọi nhỏ, Thy Dung mới giật mình tỉnh dậy.

Trả tiền cho tài xế xong, Thy Dung mở cửa bước xuống. Về nhà từ lúc hơn bốn giờ sáng, nhưng phải đến hơn 10 giờ trưa, Thy Dung mới thực sự về đến nhà. Thy Dung hy vọng lần này không xảy ra chuyện bất ngờ gì nữa.

Vươn tay, Thy Dung bấm chuông cổng.

Lần này người mở cổng cho Thy Dung là Hoài Thương.

Thy Dung kinh ngạc hỏi em gái:

_ Hoài Thương, sao sáng nay không đi đâu đó chơi ?

Thy Dung nhớ em gái mình là một người hiếu động, thích chạy nhảy lung tung, hiếm khi nào chịu ở yên trong nhà.

Trần Hoàng Anh xuất hiện phía sau Thy Dung. Thần sắc đã tốt hơn so với ngày hôm qua.

Nhìn thấy Trần Hoàng Anh, Thy Dung đã hiểu lý do vì sao cô em gái chịu ở yên trong nhà vào ngày hôm nay.

Hoài Thương không trả lời câu hỏi của Thy Dung, mà hỏi ngược lại Thy Dung.

_ Chị hai, chị đi đâu mà đến tận bây giờ mới về. Chị có biết là cả nhà lo lắng cho chị lắm không ?

Thy Dung thấy câu hỏi này rất quen thuộc, hình như lần nào Thy Dung đi ra ngoài Di Lý cũng hỏi Thy Dung câu này.

Thy Dung nhăn nhó, bảo em gái:

_ Hoài Thương, em đừng có giống một bà cô già khó tính được không ? Em hãy lo mà chăm sóc Trần Hoàng Anh đi, người ta vì em nên mới bị thương suýt mất mạng đấy.

Nghe chị gái nhắc đến Trần Hoàng Anh, Hoài Thương xấu hổ đỏ bừng mặt.

_ Chị hai !

Quá ngược, Hoài Thương bực bội kêu lên.

Thy Dung nheo mắt cười, thấy cô em gái khi yêu trông thật dễ thương.

Thu lại nụ cười của mình, Thy Dung dò hỏi em gái:

_ Hoài Thương. Bố mẹ và mọi người có ở nhà không ?

Hoài Thương thôi không còn đùa nghịch nữa, nghiêm túc nói:

_ Chị hai ! Chị biết chuyện gì không ? Sáng nay báo chí đã đăng tin thanh minh chuyện tin đồn thất thiệt có liên quan đến ông nội trong thời gian gần đây rồi. Chẳng những thế tiền trong tài khoản của gia đình chúng ta cũng đã được trả lại.

Thy Dung bản thân đứng một chỗ. Lỡ ta ù đi. Mờ to mắt nhìn em gái.

_ Em....em nói thật chứ ?

Thy Dung có cảm giác không dám tin. Tin làm sao được khi mà chuyện lại xảy ra theo chiều hướng thuận lợi thế này. Nếu kẻ bí ẩn bắt cóc Hoài Thương là cháu của ông Hoàng, lẽ ra anh ta phải hận thấu xương gia đình nhà họ Hoàng mới đúng, làm gì có chuyện gửi bài thanh minh trên báo, còn hoàn trả lại tiền cho gia đình ? Tất cả đều không phải là mơ đấy chứ ?

_ Em nói thật. Em không có lừa chị. Sáng nay, em đã cùng đọc báo với cả nhà. Gần chín giờ sáng chú Tuấn Hùng đến đây mang theo tin tốt,

chú ấy thông báo cho cả nhà biết vốn đầu tư của công ty đã trở lại. Đích thân bố đã kiểm tra trên mạng và gọi điện cho ngân hàng, nên không thể nào là giả được.

Chờ em gái nói xong, Thy Dung chạy thật nhanh vào trong nhà. Thy Dung muốn xác minh lại mọi chuyện. Nếu điều này sự thật, thì cái bẫy mà Thy Dung giăng ra hòng nắm được điểm yếu và sơ hở của kẻ kia đã trở thành vô dụng. Thy Dung nhớ mình đã khóa tài khoản của hắn, đã đặt một đoạn mã code có tính bảo mật rất cao. Kẻ đó giỏi máy tính đến thế sao ?

Mặc dù vẫn biết trên đời này kẻ giỏi máy tính hơn mình có rất nhiều, nhưng Thy Dung không tin là kẻ đó có thể phá hỏng được bức tường bảo vệ mà mình đã lập ra chỉ trong vòng có một ngày. Không thể có chuyện đó !

Sau khi công ty được trả lại vốn, tin đồn thất thiệt về ông Gia Huy được thanh minh trên báo, người thân trong nhà bận rộn hẳn lên, Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh đến công ty lo giải quyết những hợp đồng kinh doanh còn tồn đọng, lo lôi kéo lại các cổ đông và các đối tác quay lại tiếp tục hợp tác làm ăn với mình. Khánh Sơn vẫn đi chơi như mọi khi, hẳn rất ít ở nhà, dạo này hẳn bận suốt, không biết đã đi làm gì, Thy Dung đoán hẳn đang mãi lo đeo đuổi một cô gái nào đó. Thư Phàm, Tú Linh và Tú Anh ở nhà, đang ngồi trong phòng khách, đọc báo và xem phim hoạt hình.

Thy Dung ulla vào trong phòng như một cơn lốc.

Ba người nghe thấy tiếng động, giật mình, đồng loạt quay lại về phía sau nhìn Thy Dung.

Ngay câu đầu tiên, Thy Dung đã hỏi dồn:

_Mẹ. Những gì mà Hoài Thương vừa mới nói với con lúc nãy có đúng là sự thật không ?

Thư Phàm không giấu được vui mừng nói:

_Đúng thế. Bố con và chú Vũ Gia Minh đã đến công ty lo giải quyết mọi chuyện rồi. Các đối tác và cổ đông đã gọi điện tỏ ý muốn tiếp tục làm ăn với gia đình. Còn tin tức liên quan đến ông nội của con đã được làm sáng tỏ, kẻ tung tin đồn thất thiệt kia đã viết một bài báo xin lỗi.

Thy Dung liếc mắt nhìn tờ báo trên mặt bàn kính. Ngay lập tức, Thy Dung ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Thư Phàm, vươn tay lấy tờ báo.

Thy Dung đọc từng dòng, từng chữ, đọc thật cẩn thận. Mất gần 30 phút, Thy Dung mới đọc xong gần hết năm trang báo.

Thần thờ hạ thấp tờ báo xuống đùi, Thy Dung đắm chiêu suy nghĩ, không tài nào hiểu được dụng ý của kẻ bí ẩn kia. Tại sao sau khi đã thành công đẩy gia đình nhà họ Hoàng xuống vực sâu, hẳn lại từ bỏ, lại tốt bụng ra tay cứu giúp, hoàn trả lại những gì mà nhà họ Hoàng đã mất ? Hẳn làm như thế này, Thy Dung làm gì còn lý do để mà trả thù hắn nữa. Tuy nhiên, Thy Dung vẫn cảm hận hắn, vẫn không thể tha thứ cho những gì mà hắn đã gây ra. Khi nào tìm được hắn, Thy Dung thề sẽ dùng nắm đấm để nói chuyện với hắn.

Phát hiện ra thái độ khác thường của Thy Dung, Thư Phàm quan tâm hỏi:

_Thy Dung. Con không sao chứ ? Con bị mệt sao ?

Thư Phàm đã tránh không hỏi tối hôm qua Thy Dung đã đi đâu. Thư Phàm biết con gái đang trong giai đoạn khủng hoảng về tinh thần nên không muốn Thy Dung phải khó xử thêm.

_Mẹ ! Con xin lỗi vì tối hôm qua con đi ra ngoài mà không xin phép bố mẹ trước.

Thư Phàm dịu dàng nắm lấy tay Thy Dung, cười nhẹ:

_Con không cần phải xin lỗi mẹ. Con bình an trở về nhà là tốt rồi.

Thy Dung xúc động, hốc mắt đỏ hoe, cười với Thư Phàm.

_Con cảm ơn mẹ.

Thy Dung vòng tay ôm lấy Thư Phàm, hít lấy hương hoa nhài mà mình yêu thích. Một lát sau, Thy Dung lên tiếng:

_Mẹ, con mệt rồi, con muốn về phòng nghỉ ngơi.

Thư Phàm vỗ nhẹ vào lưng Thy Dung, cười đáp:

_Ừ. Con đi đi. Lúc nào đói, nhớ xuống nhà bếp ăn cơm.

_Vâng. Con nhớ rồi.

Thy Dung đứng dậy, chào mẹ con Dì Tú Linh, sau đó đi nhanh lên lầu.

Tú Linh nhìn theo bóng dáng của Hoài Thương khuất sau cầu thang hình xoắn ốc.

_Chị Thư Phàm ! Chị có thấy Thy Dung dạo này lạ lắm không ? Em thấy hình như con bé đang giấu chúng ta chuyện gì đó.

Thư Phàm thở dài:

_Chị biết. Con bé đang đau khổ vì tình, vẫn không thể quên được Trác Phi Dương.

Tú Linh cũng thở dài theo Thư Phàm:

_Chị định làm như thế nào, có cho phép con bé đến với Trác Phi Dương không hay là ngăn cấm không cho phép hai người đến với nhau ?

Thư Phàm vuốt mái tóc tơ lòa xòa trước trán, hai tay bóp thái dương.

_Hiện giờ chị đang rất rối rắm, chị không biết phải quyết định như thế nào cho đúng. Ngăn cản không cho phép Thy Dung đến với Trác Phi Dương, nếu cả hai thật lòng yêu nhau, chị sẽ khiến cả hai đau khổ, và biết đâu con bé Thy Dung sẽ hận chị suốt đời. Còn nếu không ngăn cản hai người đến với nhau, chị sẽ khiến tương lai của con bé Thy Dung chìm trong sắc màu ảm đạm và đau buồn.

Thư Phàm thở hắt ra một hơi thật dài. Trong đáy mắt chứa nhiều tâm sự và mệt mỏi.

_Chị nghĩ tốt nhất là hãy để cho con bé Thy Dung tự quyết định lấy tương lai của mình đi. Chị đã từng khuyên con bé nên chọn việc học hành cho thành tài trước. Sau bốn năm nữa, khi con bé đã trưởng thành, suy nghĩ chín chắn, nếu lúc đó cả nó và Trác Phi Dương đều nhận ra không thể sống thiếu nhau, chị sẽ đồng ý để cả hai đến với nhau, cùng tạo dựng một gia đình.

Tú Linh bung cốc nước cam, đưa lên môi uống một ngụm nhỏ.

_Vậy là chị muốn để cho Thy Dung tự quyết định lấy tương lai và hạnh phúc của mình ?

Thư Phàm gật đầu đáp:

_Ừ. Em có cho rằng chị đang làm sai không ?

Tú Linh tán thành ý kiến của Thư Phàm:

_Không. Em cho rằng chị đang làm đúng. Trước kia hai chị em chúng ta cũng đã từng yêu, hiểu cảm giác đau buồn và dằn vặt như thế nào khi phải xa người mình yêu. Chúng ta là những người mẹ thương con, hạnh phúc và niềm vui của con cái mới là quan trọng, còn những rào cản của tuổi tác, vai vế và những lời thị phi của người đời thì quan trọng gì, ai cũng chỉ sống được một lần mà thôi.

Thư Phàm rạng rỡ nở một nụ cười, cảm động nắm chặt lấy tay em gái. Đã có được người đồng cảm với mình, Thư Phàm không còn phân vân và mâu thuẫn nữa. Thư Phàm đã biết mình phải làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Trở về phòng riêng, Thy Dung tiến đến chiếc bàn kính đặt máy tính xách tay, kê gần cánh cửa kính nhìn ra khu vườn phía sau hông nhà. Ngồi trên ghế sa lông, mở nguồn, chờ cho máy khởi động xong, Thy Dung đánh tên và mật khẩu vào màn hình xanh dương.

Thy Dung nôn nóng muốn biết bức tường lửa mà mình đã tạo ra hòng ngăn chặn kẻ bí ẩn kia xâm nhập vào tài khoản ngân hàng ở Hồng Kông có còn tác dụng không.

Dùng chuột nhấn vào biểu tượng trên màn hình xanh dương, một giao diện có năm khung cửa sổ nhỏ hiện ra. Thy Dung đánh một đoạn mã code dài gần một trang word. Chờ gần 30 giây, một tệp tin hiện lên trên màn hình.

Thy Dung căng mắt nhìn. Tất cả những dòng lệnh mà Thy Dung đã tạo ra đều đã được bẻ khóa, chẳng những thế kẻ kia còn lịch sự nói lời chào Thy Dung, chỉ cho Thy Dung biết sai và yếu kém ở điểm nào.

Thy Dung tức điên người, trán nổi gân xanh, mặt đỏ bừng vì cáu và vì thẹn. Cố nén cảm giác muốn đập phá hết mọi thứ của mình xuống, Thy Dung cẩn thận đọc lại tất cả những gì mà tên kia đã ghi chú một cách chi tiết cho mình. Mất gần một tiếng mới đọc xong, Thy Dung thừa nhận khả năng hacker của mình còn phải học hỏi rất nhiều. Kẻ kia vừa là đối thủ vừa là thầy của Thy Dung. Hóa ra số tiền mà Hoàng Tuấn Kiệt gửi vào chỉ là một số tài khoản ảo được kẻ kia tạo ra nhằm lừa Thy Dung, khiến Thy Dung phải mất nhiều thời gian đi đường vòng.

Trên màn hình hiện lên một icon, hình bức thư email. Thy Dung ngập ngừng không biết là mình có nên mở hay không. Cuối cùng sau nhiều đắn đo và suy nghĩ Thy Dung quyết định mở nó ra.

Thy Dung nghĩ thầm: “Nếu kẻ kia thật sự có ý định muốn hại mình hẳn đã làm từ lâu rồi, cần gì phải dài dòng văn tự như thế này.”

Thy Dung hiểu khi bức tường lửa mà mình tạo ra đã bị chọc thủng, kẻ kia đã tìm ra được những hệ thống máy tính mà Thy Dung đã xâm nhập vào, trong đó có Trụ sở công an của thành phố, chỉ cần hắn gửi bản báo cáo kèm theo bằng chứng không thể chối cãi đó cho cảnh sát, Thy Dung sẽ sớm bị bắt và phải đi tù.

Biết mình đã chọc phải kẻ không nên chọc, Thy Dung thở dài náo nức, khuôn mặt nhăn nhó khổ sở, đồng thời quyết tâm học thành tài của Thy Dung càng lúc càng tăng cao. Thy Dung đã coi kẻ bí ẩn kia là một đối thủ đáng gờm, cần bị đánh bại.

Con chuột vừa mới nhấn vào icon hình bức thư, trên giao diện màn hình của Thy Dung hiện lên một màn hình trắng toát với những bông tuyết bay là tả trông rất đẹp mắt, tiếp theo là hình những cây thông nô en.

Thy Dung càng xem càng không thể rời khỏi màn hình máy vi tính, ngây người, tròn xoe mắt nhìn, trái tim đập rộn rã trong lồng ngực.

Những hình cây thông nô en hiện dần hết lên trên màn hình, tiếp theo là những chùm đèn nhấp nháy, sau đó là những hộp quà đầy đủ sắc màu.

Thy Dung bịt chặt miệng, sống mũi cay cay. Rốt cuộc kẻ bí ẩn kia là ai, tại sao hắn phải làm như thế này? Hắn gửi món quà có ý nghĩa về mặt tinh thần như thế này, phải chăng là muốn động viên và khích lệ Thy Dung?

Tuyệt càng lúc càng rơi nhiều, bám trên những chiếc lá, những cành cây của cây thông nô en, bám trên những chùm đèn màu và những món quà. Thy Dung tưởng như thế là hết, nhưng không phải, còn một điều bất ngờ nữa đang chờ Thy Dung.....

Thy Dung nghe thấy tiếng nhạc nổi lên, bài hát giáng sinh thật quen thuộc và vui tai. Một chú hề bụng bự, mặc quần áo của ông già nô en, khuôn mặt được hóa trang giống hệt những chú hề mà Thy Dung thường thấy trong những show truyền hình lớn dành cho trẻ em. Chú hề vừa đi vừa lắc mông, nhảy theo điệu nhạc, vừa cười vẫy tay như đang chào Thy Dung.

Thy Dung xem chú ta lắc mông, xem chú ta nhảy, chú ta ngã, chú ta lắc lư. Chưa đầy mấy giây, Thy Dung đã bịt chặt lấy miệng, mặt đỏ bừng, đầu tiên tiếng cười chỉ nhỏ nhỏ như muỗi kêu, sau đó Thy Dung đã cười thành tiếng.... càng xem Thy Dung càng cười to, cuối cùng không chịu đựng thêm được nữa, Thy Dung ôm lấy bụng, ngã ngửa ra ghế sa lông, cười đến chảy cả nước mắt, cười đến đau cả bụng.

Mặc dù cảm giác thua cuộc và không phục vẫn còn, nhưng Thy Dung tin rằng kẻ bí ẩn kia không có ác ý, bằng chứng là hắn không hề tra tấn thể xác Hoài Thương khi bị bắt nhốt, đã trả lại trong sạch cho ông nội, đã hoàn trả lại tiền cho gia đình, hắn còn cẩn thận chỉ ra chỗ sai và thiếu sót của Thy Dung khi lần theo manh mối của hắn ở trên mạng máy tính, hắn đã tặng cho Thy Dung một món quà có ý nghĩa.

Tò mò về người đàn ông lạ mặt kia càng lúc càng sâu, hiện giờ Thy Dung đang mãnh liệt muốn biết kẻ đó là ai?

o-0-o

Chiều tối, mọi người trong nhà họ Hoàng quây quây ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách.

Vũ Gia Minh là người lên tiếng nói chuyện đầu tiên.

Theo thông tin mà Thy Dung đã thu thập được, tôi đã cử người đến Trụ sở công an để dò hỏi về cái kẻ tên là Trác Phi Dương sinh ngày 22 tháng 10 năm 1985, quốc tịch Hồng Kông kia.

Kết quả thế nào? – Hoàng Tuấn Kiệt nôn nóng hỏi.

Vũ Gia Minh ngừng một lúc, đến khi mọi người có mặt trong phòng nôn nóng và hỏi dồn đến cực điểm, hắn mới chịu nói tiếp.

Kết quả mà tôi thu được chỉ là một con số không tròn trĩnh.

Không thể như thế được – Thy Dung kêu lên – Cháu đã tra xét rất cẩn thận rồi kia mà. Cháu chắc chắn là tuyệt đối không có một chút sai sót nào.

Cháu nói đúng – Vũ Gia Minh gật đầu tán thành – Cháu không hề có một chút sai sót nào cả.

Cậu nói như thế có nghĩa là thế nào? Tôi không hiểu gì cả - Hoàng Tuấn Kiệt bức mình vì cách nói chuyện lấp lửng của Vũ Gia Minh.

Vũ Gia Minh giải thích:

Có nghĩa là kẻ tên Trác Phi Dương kia có tồn tại, nhưng hắn ta đã chết rồi.

Cái gì! – Mọi người có mặt trong phòng đồng loạt hô lên.

Đúng thế - Vũ Gia Minh tiếp tục – Cái kẻ tên là Trác Phi Dương sinh ngày 22 tháng 10 năm 1985, đã chết cách đây một năm rồi.

Không thể nào ! Cháu không tin ! – Thy Dung hét lên, cảm giác bức bối và thua cuộc đang hành hạ và dày vò tinh thần và thể xác Thy Dung.

Vũ Gia Minh hạ thấp giọng:

Cháu phải tin lời của chú nói. Cái kẻ tên Trác Phi Dương kia thực sự đã chết rồi, chết vì tai nạn giao thông. Chú đã cho người đến hẳn nhà của cậu ta để xác minh lại những thông tin mà công an đã cung cấp, thậm chí ngay sau đó, chú còn cẩn thận phải người đến ngôi mộ của cậu ta nằm trên nghĩa trang của thành phố, xem cậu ta đã chết thật chưa.

Vũ Gia Minh nhìn Thy Dung bằng đôi mắt cảm thông và yêu thương.

Cháu thấy đó, ngay cả bố mẹ của cậu ta cũng đã nói cậu ta đã chết rồi, bia mộ mang tên của cậu ta, chúng ta làm sao có thể cho rằng cái chết của cậu ta là giả được ?

Thy Dung bần khoăn nói ra suy nghĩ của mình.

Nếu anh ta đã chết rồi, vậy thì ai là người đã lấy CMND của anh ta lập tài khoản ở ngân hàng bên Thụy Sĩ, còn đích thân nhận số tiền mà bố cháu đã gửi cho hẳn cách đây mấy hôm ?

Cháu nói đúng. Đây cũng là điều khiến chú và bố cháu đau đầu nhất. Cái kẻ tên Trác Phi Dương đã chết cách đây gần một năm, chứng tỏ là cậu ta không liên quan gì đến việc này cả, người thật sự gây ra tất cả mọi chuyện là một người khác.

Thy Dung tiếp tục hỏi Vũ Gia Minh.

Chú Gia Minh ! Chú đã thăm vấn bọn xã hội đen mà chú bắt được chưa ? Bọn chúng có khai ra manh mối gì không ?

Vũ Gia Minh chán nản, lắc đầu đáp:

Chú đã dùng hết cách và thủ đoạn rồi, bọn chúng đều khai là bọn chúng nhận được một cuộc gọi của một người đàn ông lạ mặt, nói sẽ cho bọn chúng một số tiền lớn, nếu bọn chúng chịu làm theo lời của hắn ta.

Chỉ có thể thôi à ? – Thy Dung không khỏi thất vọng – Bọn chúng không cung cấp được tin tức hữu ích nào khác sao ?

Không có. Ban đầu, chú cũng từng cho rằng chúng đang nói dối, vì thế mới dùng bạo lực kết hợp với đe dọa bọn chúng. Nhưng....sau khi bị đánh bầm dập, chúng vẫn khai giống như trước. Chú cho là chúng không lừa dối chúng ta đâu, vì kẻ đứng sau vụ này đã thuê những tên đầu gấu thuộc những băng xã hội đen khác nhau, chúng không có mối liên hệ và quen biết nào cả, hơn nữa lúc thăm vấn, chúng đều bị cách ly, không thể ngụy tạo lời khai.

Thy Dung ngồi bần thần trên ghế, không còn gì để hỏi Vũ Gia Minh nữa. Nếu tất cả những gì mà Vũ Gia Minh nói là sự thật, kẻ bí ẩn kia không phải là một con người đơn giản, tất cả chứng cứ đều được hắn ta xóa một cách sạch sẽ, không để lại một chút dấu vết nào. Bọn xã hội đen kia chỉ là một quân tốt, bị hắn lợi dụng mà thôi.

Có một chuyện Thy Dung vẫn giấu cả nhà, là việc liên quan đến người đàn ông bí ẩn, đã gửi một món quà giáng sinh có ý nghĩa về mặt tinh thần cho mình. Thy Dung không muốn để lộ chuyện này cho mọi người biết, muốn giữ riêng cho mình. Thy Dung tin rằng không sớm thì muộn mình sẽ tìm được kẻ đó là ai.

Bầu không khí trong phòng trầm xuống, mỗi người đều đeo đuổi một suy nghĩ riêng, không ai nghĩ ra được kẻ bí ẩn đó là ai, mục đích của hắn khi trả thù nhà họ Hoàng có đúng là do hắn thật sự là cháu của ông Hoàng không, hay hắn là một người đàn ông khác ?

o-0-o

Dùng xong bữa tối với cả nhà, Thy Dung trở về phòng riêng, ngồi ôm gối trên giường, mắt nhắm nhắm nhìn vào màn hình máy vi tính. Thy Dung đang xem lại món quà giáng sinh mà kẻ bí ẩn kia gửi cho mình. Mỗi khi nhìn chú hề đang nhảy múa trong màn hình, cười thân thiện và vẫy tay với mình, Thy Dung lại có cảm giác rất quen thuộc, dường như Thy Dung đã trông thấy nụ cười này của ai đó mà Thy Dung không nghĩ ra được.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo vang, cắt ngang tâm trí tập trung của Thy Dung.

Thy Dung vươn người, lấy chiếc điện thoại Ipod đặt trên mặt bàn gỗ kê gần đầu giường.

Nhìn tên Trác Phi Dương nhấp nháy hiện lên trên màn hình điện thoại, trái tim Thy Dung không khỏi run lên.

Trong đáy mắt Thy Dung có sương mù, tầm nhìn mờ lung. Thy Dung run run bấm nút xanh trên màn hình, áp điện thoại vào tai.

Chào...chào chủ tịch.

Thy Dung nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng nhịp đập trong trái tim của mình.

_Chào....

Trác Phi Dương định nói là “Chào em” nhưng thấy không đúng lắm, nên vội chuyển sang thành:

_Thy Dung, cô khỏe chứ ?

Thy Dung mở mắt ra, trên môi nở một nụ cười nhẹ.

_Cảm ơn chủ tịch. Tôi khỏe. Chủ tịch đã ăn cơm tối chưa ?

_Tôi vừa mới từ công ty trở về nhà, hiện giờ vẫn chưa ăn cơm tối. Cô có muốn đi ra ngoài ăn dùng bữa tối với tôi không ?

Thy Dung chớp mấy mắt, ngập ngừng không biết nên nhận lời mời của Trác Phi Dương, hay là nên từ chối. Sau chuyện xảy ra vào tối hôm qua, Thy Dung vẫn còn xấu hổ và ngượng ngùng.

Sợ Thy Dung từ chối, Trác Phi Dương vội nói nhanh.

_Chúng ta chỉ gặp nhau một lát thôi. Tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu.

_Vâng. Tôi sẽ đi ăn tối với chủ tịch. Chủ tịch nói địa chỉ của nhà hàng đó đi, tôi sẽ đi tắc xi đến đó.

_Cô vẫn còn mệt, hãy để tôi đến đón cô.

Thy Dung hốt hoảng, gấp gáp bảo Trác Phi Dương.

_Chủ tịch, không được đâu ! Tôi không muốn bố mẹ tôi phiền lòng về chuyện này. Chủ tịch hãy để tôi bắt tắc xi đến nhà hàng mà chủ tịch muốn ăn tối ở đó đi.

Trác Phi Dương trấn an Thy Dung:

_Cô yên tâm, tôi đã hứa không đến tìm gặp bố mẹ cô, tôi sẽ làm được. Cô đứng đợi tôi trước đầu ngõ vào nhà cô, tôi sẽ lái xe đến đó đón cô.

Trác Phi Dương đã nói như thế, Thy Dung còn biết nói thêm câu gì nữa.

_Vâng. Nếu vậy thì làm phiền chủ tịch.

Chờ Trác Phi Dương cúp máy, Thy Dung buông thông tay, chiếc điện thoại Ipad nằm chỏng chơ trên nền nệm trắng tinh. Trái tim Thy Dung đập càng lúc càng nhanh, dường như thể giới Thy Dung đều đang thay đổi, hên hò lên lút với Trác Phi Dương cho Thy Dung cảm giác hồi hộp, xen lẫn với lo lắng và sợ hãi bị người thân trong gia đình bắt gặp.

Sợ Trác Phi Dương phải chờ lâu, Thy Dung nhóm dậy, nhanh chân tiến đến gần tủ quần áo. Thy Dung muốn chọn một bộ đẹp nhất để đi ra ngoài dùng bữa tối với Trác Phi Dương. Mặt Thy Dung đỏ bừng khi nghĩ đến hình ảnh ngồi sánh đôi cùng Trác Phi Dương trong một nhà hàng sang trọng nào đó.

Thy Dung lén lút trốn bố mẹ đi hẹn hò với Trác Phi Dương. An toàn thoát khỏi nhà, đóng cánh cổng, Thy Dung bằng mình chạy đi, chạy hết tốc lực, chỉ sợ Trác Phi Dương phải chờ mình lâu.

Ra đến đầu ngõ, Thy Dung đứng trên vỉa hè, mắt đảo dác nhìn con đường dài thẳng tắp trước mặt. Tối nay, Thy Dung mặc chiếc váy màu xanh dương, vì bị thương trên vai nên Thy Dung khoác thêm một chiếc áo chần dài tay, mái tóc tơ màu đen buông xõa xuống vai, khuôn mặt hơi ửng hồng vì vừa mới chạy xong, trông Thy Dung tươi tắn và xinh đẹp như hoa.

Không thấy bóng dáng Trác Phi Dương đâu, Thy Dung yên tâm, thở phào nhẹ nhõm.

Cúi nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, kim đồng hồ đã chỉ 8 giờ 15. Chắc Trác Phi Dương đang trên đường đến đây, Thy Dung đoán.

Một lát sau, Trác Phi Dương lái xe đến nơi. Thấy Thy Dung đang đứng chờ mình trên vỉa hè, hấn tắt máy xe, mở cửa bước xuống.

Thy Dung ngáy ngẩn nhìn Trác Phi Dương, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực, cup mi. Dáng vẻ ngượng ngùng và e thẹn.

_Lên xe đi.

Trác Phi Dương sững sờ nhìn Thy Dung. Thật lâu hấn mới thốt nổi nên lời. Sau chuyện xảy ra vào buổi tối hôm qua, mối quan hệ của hai người đã bước sang một trang mới.

Thy Dung làm theo lời Trác Phi Dương, lí nhí nói:

_ Cảm ơn chủ tịch.

Trác Phi Dương bối rối cào tay vào mái tóc mất trật tự. Buổi tối hôm nay hắn mới ngắm nhìn kĩ Thy Dung. Cô ấy trông thật xinh đẹp và trẻ trung ! Trong lòng Trác Phi Dương không ngừng tán thưởng, mắt nhìn Thy Dung không rời. Hai người bây giờ thật giống một đôi tình nhân đang hẹn hò.

Xe ô tô chuyển bánh. Trác Phi Dương quay sang hỏi Thy Dung:

_ Cô muốn dùng bữa tối ở đâu ?

_ Tùy chủ tịch đi. Tôi không biết chọn nhà hàng nào cả.

Thy Dung không nói cho Trác Phi Dương biết, mình đã ăn tối với cả nhà rồi. Ban đầu Thy Dung định từ chối không muốn đi ra ngoài với Trác Phi Dương, nhưng vì muốn được gặp hắn, Thy Dung đã nhận lời.

Thy Dung đã cho hắn quyền được lựa chọn, Trác Phi Dương không hỏi thêm câu gì nữa. Cả hai rơi vào im lặng. Bầu không khí ngưng ngập và căng thẳng. Hai người không biết nói gì với nhau, chọn chủ đề nào để xua tan đi bầu không khí ngưng ngập và xấu hổ mà cả hai đã vô tình tạo ra.

Thy Dung không dám quay sang nhìn Trác Phi Dương, ngồi nhích gần cánh cửa xe ô tô, muốn cách hắn xa một chút, cố gắng hướng sự chú ý ra ngoài khung cửa kính xe ô tô. Dù là một cô gái sống phóng khoáng, có tính cách hào sảng và mạnh mẽ như con trai, nhưng Thy Dung vẫn là một cô gái, vẫn có những cảm giác e thẹn, ngưng ngập và xấu hổ khi ngồi cạnh người con trai mà mình yêu, nhất là sau chuyện xảy ra vào buổi tối hôm qua, Thy Dung càng xấu hổ, càng không có dũng khí nhìn thẳng vào mắt Trác Phi Dương.

Dáng vẻ căng thẳng và không được tự nhiên của Thy Dung cũng khiến Trác Phi Dương căng thẳng và không được tự nhiên theo. Thình thoáng hắn lại quay sang nhìn Thy Dung. Thấy Thy Dung chỉ một mực nhìn ra ngoài khung cửa sổ, không quay sang nhìn mình, hắn hơi buồn và cô đơn.

Đến nhà hàng Long Châu, Trác Phi Dương lái xe vào bãi đỗ xe trước cửa quán.

Thy Dung tự mở cửa xe bước xuống. Đứng lặng nhìn nhà hàng sang trọng và cao cấp đang chìm trong ánh sáng trắng của bóng đèn điện, nằm ở phía đối diện.

Trác Phi Dương bước lại gần Thy Dung.

_ Cô không thích nhà hàng này ?

Thy Dung lắc đầu đáp:

_ Không phải. Tôi đang bị cách trang trí đẹp mắt của nhà hàng này cuốn hút.

Trác Phi Dương cười nhẹ:

_ Ra là thế. Tôi lại tưởng cô không thích nhà hàng này. Nếu cô không thích, chúng ta có thể chuyển sang một nhà hàng khác.

_ Đâu cần phải phiền phức như vậy. Chúng ta đến đây là để ăn tối không phải sao ? Mỗi một nhà hàng đều có hay của nó, tôi không muốn bỏ lỡ.

Trác Phi Dương siêng siêng nhìn Thy Dung một lúc, sau đó hắn bật cười.

_ Cô có ý nghĩ thật ngộ nghĩnh. Bây giờ tôi mới biết có người chọn nhà hàng chỉ vì tò mò và muốn được trải nghiệm.

Bị cười chê là trẻ con, Thy Dung bặm môi.

_ Chủ tịch Trác, tại sao anh cứ cười chê tôi mãi ?

_ Chúng ta đi vào dùng bữa tối thôi. Tôi đã thấy đói rồi.

Trác Phi Dương đi vào trong nhà hàng, với một nụ cười nhẹ trên môi. Người khiến hắn luôn nở nụ cười không ai khác ngoài Thy Dung. Chỉ có hai người con gái khiến cho hắn cười, trước kia là Bạch Thư Phàm, bây giờ là Hoàng Thy Dung.

Thy Dung phụng phịu đi theo Trác Phi Dương vào trong nhà hàng. Kể từ lúc tỏ tình và được Trác Phi Dương chấp nhận tình cảm của mình, Thy Dung đã biến thành một cô bé hay hờn dỗi, tính cách trẻ con đã dần lộ rõ. Thy Dung thực chất là một cô bé con chưa trưởng thành, có những mơ mộng của tuổi mới lớn, vì là chị cả, lại thường xuyên đóng giả là con trai, Thy Dung đã che giấu đi tính cách thật của mình.

Trác Phi Dương và Thy Dung chọn một chiếc bàn trên lầu hai, cạnh bức tường được làm bằng kính, có thể nhìn toàn cảnh thành phố từ trên cao.

Nhân viên phục vụ nữ đưa menu cho hai người. Thy Dung chỉ gọi hai món ăn đơn giản.

Trác Phi Dương cau mày nhìn Thy Dung. Hắn không thích Thy Dung gọi ít thức ăn như thế. Vì vậy, hắn gọi thêm cho Thy Dung mấy món ăn nữa. Thành ra lúc nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, trên bày đầy ắp những đĩa thức ăn thơm ngon và một chai rượu vang ngoại nằm nghiêng trong sô đã được đặt ở giữa bàn.

Thy Dung tròn xoe mắt nhìn, tưởng Trác Phi Dương quá đói bụng, liền quan tâm hỏi:

__Chủ tịch Trác, chắc là anh đã đói bụng lắm rồi đúng không ? Cả ngày hôm nay, anh không ăn gì sao ?

Trác Phi Dương xa xăm mắt, trầm giọng đáp:

__Tôi mặc dù đói bụng, nhưng cũng không đến nỗi đói bụng lắm. Tôi gọi nhiều như thế này, là muốn cô ăn thêm để bồi bổ sức khỏe.

Đang uống nước lọc, Thy Dung suýt bị nghẹn. Được Trác Phi Dương quan tâm lo lắng và chăm sóc, Thy Dung rất cảm động và biết ơn hắn. Nhưng mà.....

Thy Dung nhìn một bàn đầy thức ăn mà ngán ngẩm và ớn lạnh. Nhiều như thế này thì ăn bao giờ mới hết, hơn nữa mình đã lưng lửng dạ dày rồi.

Nhìn khuôn mặt hết nhăn nhó rồi lại cau mày của Thy Dung, Trác Phi Dương vừa buồn cười vừa bực mình bảo Thy Dung.

__Tôi không bắt cô phải ăn hết đâu mà cô lo. Nhưng tôi nói như thế không có nghĩa là cô chỉ ăn vài đĩa rồi thôi.

Những lời nói này có được coi là đe dọa không nhỉ ?

Hốc mắt Thy Dung đỏ hoe, trái tim đang chơi điệu Valse trong lồng ngực. Được người mình yêu chú ý đến mình, Thy Dung chưa bao giờ thấy hạnh phúc và ngọt ngào như thế.

Thy Dung và Trác Phi Dương cùng nhau dùng bữa. Vừa ăn Thy Dung vừa nói chuyện với Trác Phi Dương. Thy Dung kể cho Trác Phi Dương nghe kỉ niệm hồi bé của mình. Câu chuyện của Thy Dung rất khôi hài, vì thế hai người có rất nhiều niềm vui và tiếng cười. Bữa tối rất hài hòa và ấm cúng.

Trên mép Thy Dung dính một ít thức ăn.

Trác Phi Dương nhìn thấy, liền dùng khăn giấy, chồm người lau khéo mép cho Thy Dung.

Thy Dung giật mình, cả người đều đông cứng, mắt mở to nhìn Trác Phi Dương. Trong một thoáng chốc, mặt Thy Dung đỏ bừng như gấc chín.

Trác Phi Dương nhìn vào mắt Thy Dung, để ý đến khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn của Thy Dung. Trên môi hắn dịu dàng nở một nụ cười, ánh mắt tràn đầy tình cảm và yêu thương.

Bàn tay dưới gập bàn của Thy Dung nắm chặt lấy vạt váy, vặn xoắn nó theo hình xoắn ốc. Trái tim Thy Dung đập thật nhanh.

Kết thúc bữa ăn, Trác Phi Dương lái xe đưa Thy Dung đi.

__Thy Dung, cô muốn về nhà bây giờ hay là đi đâu đó chơi ?

Sau nhiều phút im lặng, Trác Phi Dương lên tiếng hỏi.

__Chủ tịch Trác, tối nay chủ tịch không phải làm việc sao ?

Thy Dung nhớ Trác Phi Dương lúc nào cũng bận rộn, công việc của hắn rất nhiều.

__Công việc tuy nhiều, nhưng không phải lúc nào tôi cũng dành toàn thời gian để làm việc. Tôi là con người nên cũng cần giải trí và nghỉ ngơi.

Thy Dung có cảm giác mình đang bị Trác Phi Dương mắng.

__Thế nào, cô có muốn đi đâu đó chơi không ?

__Nếu tối nay chủ tịch không bận, chủ tịch có thể đưa tôi đến một nơi được không ?

__Là nơi nào ?

Thy Dung nở một nụ cười, quay sang hỏi úm thử.

__Sao chủ tịch không nhường lại tay lái cho tôi đi nhỉ ? Tôi biết đường như thế sẽ đến nơi đó nhanh hơn.

Trác Phi Dương nhìn nụ cười của Thy Dung. Hắn thấy mùa xuân thứ hai đang tìm về. Một nụ cười ấm áp và nhẹ nhàng cũng nở trên môi hắn.

Trác Phi Dương nhường tay lái cho Thy Dung.

Thy Dung đạp thắng xe, gạt cần đẩy, phóng vọt đi với tốc độ của một tay đua xe chuyên nghiệp.

Ngồi bên cạnh, Trác Phi Dương thở dài.

_Thy Dung, cô có biết mình đang bị thương ở vai chưa khỏi không ? Cô không nên lái xe nhanh như thế, sẽ rất nguy hiểm cho cả tôi và cho cả cô.

Thy Dung giảm tốc độ, hồi lỗi nói:

_Xin lỗi chủ tịch. Lâu quá rồi, tôi không được ngồi sau tay lái, nên không nên được phấn khích và xúc động.

Trác Phi Dương chỉ còn nước lắc đầu chịu thua tính cách có một không hai của Thy Dung. Nhiều khi hắn tự hỏi vì sao mình lại rung động và yêu một đứa trẻ con, chưa trưởng thành như Thy Dung ?

Thy Dung là một cô gái làm việc hết sức tùy hứng, không có một nguyên tắc nào cả, khác hẳn một người có tính thâm trầm, làm việc gì cũng cẩn thận, tính toán trước sau như hắn. Chẳng những thế, tuổi đời của cả hai lại cách nhau quá xa, Thy Dung mới có hơn 18 tuổi, còn hắn đã gần 50 rồi. Không xét đến những rào cản trên, hai người còn có họ hàng, xét về vai vế, Thy Dung phải gọi Trác Phi Dương là bác. Vấp phải nhiều rào cản như thế, liệu hai người có thể đến được với nhau ?

Thy Dung lái xe đưa Trác Phi Dương đến một vùng ngoại ô, quang cảnh xung quanh được thay bằng những ngôi nhà nằm yên bình trong bóng tối, cây cối um tùm, thấp thoáng xa xa là những đồi núi có những bóng cây đen thẫm.

Đến lưng chừng của một quả đồi khá cao, Thy Dung tắt máy xe, vui vẻ giục Trác Phi Dương.

_Chủ tịch Trác, đã đến nơi rồi. Chúng ta xuống xe thôi.

Trác Phi Dương xuống xe theo Thy Dung.

Thy Dung nắm lấy tay Trác Phi Dương, kéo hắn băng băng đi theo mình lên đến đỉnh đồi.

Trác Phi Dương nhìn quang cảnh xung quanh. Hắn nhận ra mình chưa từng đến nơi đây.

Quả đồi này chỉ có lưa thưa vài cây cối. Cỏ mọc um tùm, giữa lối đi được giải sỏi. Con đường gồ gề. Điều đặc biệt là khi đi đến đỉnh đồi có thể nhìn thấy mặt biển, có thể nhìn thấy hình ảnh của toàn thành phố.

Thy Dung sung sướng reo lên:

_Chủ tịch Trác, anh thấy thế nào, nơi này có đẹp không ?

Trác Phi Dương say đắm nhìn Thy Dung. Bất chợt, hắn kéo Thy Dung vào lòng, cúi xuống đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi Thy Dung. Yêu Thy Dung, hắn đã tìm lại được những cảm giác vui vẻ, áp áp và ngọt ngào mà hắn đã đánh mất. Hắn đã học được cách cười trở lại, học được cách quan tâm lo lắng và chăm sóc cho người khác.

Thy Dung khép mi lại, đón nhận nụ hôn của Trác Phi Dương.

Nụ hôn dứt, cả hai nhìn vào mắt nhau, trong đáy mắt có biết bao nhiêu điều muốn nói, tất cả ngôn ngữ đều được chuyển tải qua ánh mắt, nhịp đập trong trái tim cùng hòa quyện, mười đầu ngón tay lồng vào nhau. Vào giây phút này, cả hai đã nắm bắt được hạnh phúc và tình yêu của cuộc đời mình.

Trong bóng đêm mờ ảo, những con đom đóm nhấp nháy bay lượn chung quanh. Chúng đang thấp sáng cho tình yêu của Thy Dung và Trác Phi Dương.

Thy Dung ngồi dựa đầu vào vai Trác Phi Dương, cùng nhau ngắm nhìn khung cảnh ban đêm. Gió thổi vu vù. Sợ Thy Dung lạnh, Trác Phi Dương cởi áo vét khoác lên vai Thy Dung, ôm gọn Thy Dung vào lòng.

Thời gian chậm chậm trôi, Thy Dung ngủ quên trong lòng Trác Phi Dương lúc nào không hay, khuôn mặt khi ngủ say trông an lành và thánh thiện.

Trác Phi Dương cả một đêm không ngủ. Hắn ngồi im một chỗ, tay vẫn ôm siết nhẹ lấy Thy Dung vào lòng.

Phía xa xa, bình minh đang dần lên, một mặt trời hồng mang theo những tia nắng đầu tiên đang xuất hiện.

Chương 39

Hơn năm giờ sáng, Hoài Thương giật mình thức giấc. Đưa tay gãi đầu, miệng chớp chớp như trẻ con, khuôn mặt ngái ngủ, đôi mắt mông lung mở ra.

Hoài Thương chống tay xuống nệm, mắt nhắm mắt mở ngồi nhồm dậy. Hai tay vươn lên cao, đuổi người cho đỡ mỏi.

— Em đã tỉnh ngủ rồi ?

Hoài Thương nghe thấy có tiếng cười trầm thấp bên cạnh.

Hoài Thương đột ngột ngưng hét các động tác, giống như vừa mới bị người khác hô bùa chú, giật mình, cứng ngắc nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang nằm trên giường.

Hình ảnh đầu tiên mà Hoài Thương nhìn thấy là nụ cười mang theo vẻ giễu cợt của Trần Hoàng Anh, hàm răng sáng bóng, khuôn mặt đẹp trai hoàn mỹ, đôi mắt phượng, hẹp và dài, mái tóc màu bạch kim.

Sau năm giây chìm trong trạng thái bàng hoàng không dám tin, một tiếng hét thất thanh, lạnh lạnh vang lên xua tan đi bầu không khí vắng lặng của căn nhà.

— A...a...a..... Trần Hoàng Anh.....tại...tại sao anh lại ngủ ở đây ?

Hoài Thương vội vợ lấy chiếc gối trên đầu giường, ôm gọn vào người, hốt hoảng nhìn Trần Hoàng Anh bằng con mắt đề phòng.

Trần Hoàng Anh nhắm mắt. Tiếng hét thất thanh và lạnh lạnh của Hoài Thương vào sáng sớm gần như chọc thủng lỗ tai của hắn.

— Hoài Thương ! Em có thể hét nhỏ được không ? Em không muốn tất cả mọi người trong gia đình em đều thức dậy vào giờ này đây chứ ?

— Anh...anh nói đi ? Tại sao anh lại ngủ ở đây ?

Hoài Thương lấp bấp, liên tục chỉ tay vào người Trần Hoàng Anh, như muốn chọc thủng năm hay sáu lỗ trên cơ thể hắn.

Trần Hoàng Anh nằm nghiêng, chống tay vào tai, nheo mắt cười với Hoài Thương.

— Em không nhớ gì sao ? Tối hôm qua là chính em leo lên giường của anh. Em nhìn cho kỹ đi, đây là căn phòng bố mẹ em chuẩn bị cho khách, không phải là phòng ngủ của em.

Hoài Thương liếc mắt nhìn xung quanh. Nhận ra đây không phải là phòng riêng của mình, mặt Hoài Thương đỏ bừng như gấc chín, vừa xấu hổ vừa quân bách, đầu càng lúc cúi càng thấp.

Nhìn cử chỉ đáng yêu của Hoài Thương, Trần Hoàng Anh hứng thú hỏi:

— Em đã nhớ chuyện xảy ra vào tối hôm qua chưa ?

Hoài Thương cắn cắn môi, cố nhớ lại mọi chuyện.

Hoài Thương nhớ.....

.....

.....

Tối hôm qua, sau khi dùng bữa tối với gia đình xong, Hoài Thương liền rủ Trần Hoàng Anh đi dạo trong vườn. Khu vườn trong biệt thự của nhà họ Hoàng rất rộng, cây cảnh và những luống hoa được chăm sóc và cắt tỉa một cách cẩn thận, đầy nghệ thuật. Hoài Thương thích nhất là những bông hoa hồng bạch, thấy những khóm hoa lung linh trong ánh sáng bóng đèn điện, liền xà xuống hái một bông.

Trần Hoàng Anh đứng bên cạnh, hai tay đút vào túi quần, say đắm nhìn cô người yêu của mình khoe sắc bên hoa. Vào giây phút đó, hắn tưởng Hoài Thương đã biến thành một nàng tiên áo trắng.

Kể từ lúc quen biết và gặp gỡ Trần Hoàng Anh, rồi nhận ra mình đã yêu hắn, Hoài Thương có thói quen mặc quần áo và đầm màu trắng.

Thành ra, mỗi khi hai người đứng bên nhau, mọi người chung quanh tưởng họ là tiên đồng ngọc nữ vừa mới hạ phàm.

Đột nhiên nghĩ ra được một điều quan trọng, Hoài Thương liền đứng bật dậy, quay sang bảo Trần Hoàng Anh.

— Hoàng Anh, ngày mai em muốn anh mua hoa tặng em.

Trần Hoàng Anh sững sờ nhìn Hoài Thương. Hắn rơi vào tình trạng dở khóc dở cười, không hiểu những cô gái khác có đòi người yêu mua hoa tặng cho mình như Hoài Thương không? Tuy nhiên, hắn yêu Hoài Thương cũng chính vì tính cách thành thật và thẳng thắn ấy. Do đó, hắn sáng khoái đáp ứng:

— Được rồi, ngày mai anh sẽ mua hoa tặng cho em.

— Thật không? — Hoài Thương sung sướng reo lên.

Trần Hoàng Anh bật cười trước tính cách trẻ con của Hoài Thương, thoát buồn thoát vui, chỉ vừa mới nhận được một lời hứa vừa lòng đã phấn khích hô to lên rồi.

— Thật. Em thích hoa gì để anh mua tặng cho em?

Đang cười tươi như hoa nở, Hoài Thương thu lại nụ cười, phụng phịu không vui.

Trần Hoàng Anh không thích ứng kịp với tính cách thay đổi như chong chóng của Hoài Thương.

— Em lại không vui nữa rồi. Nói đi, tại sao em lại không vui, em không hài lòng ở điểm gì?

Hoài Thương bặm môi, giận dỗi nhìn vào mắt Trần Hoàng Anh.

— Anh còn nói nữa. Anh là người yêu của em, anh phải chủ động trong mọi chuyện chứ? Có phải nếu em không đòi anh mua quà cho em, thì anh sẽ không mua gì cả, đúng không?

Trần Hoàng Anh nghẹn họng, có cảm giác mình vừa mới phải uống một bát thuốc đắng. Về điều này, hắn tự nhận là do bản thân hắn sơ suất, cô ấy giận hắn cũng đúng thôi.

Trần Hoàng Anh nắm lấy tay Hoài Thương, kéo Hoài Thương vào lòng. Hắn nhẹ giọng nói:

— Anh xin lỗi. Em đừng giận anh nữa. Từ bây giờ anh sẽ cố gắng chủ động trong mọi chuyện, sẽ không để em nhắc nhở anh nữa.

Mặc dù Trần Hoàng Anh đã hứa như thế, nhưng Hoài Thương vẫn không thể vui lên nổi. Trần Hoàng Anh là người tình hoàn hảo về mọi mặt, nhưng lại quá cứng nhắc trong cách hành xử, chính vì thế Hoài Thương luôn phải chủ động trong mọi chuyện. Trần Hoàng Anh giống như một đứa trẻ đang trong quá trình trưởng thành, cần người lớn ở bên cạnh dạy bảo và chỉ dẫn. Nếu chỉ yêu về bề ngoài của Trần Hoàng Anh, Hoài Thương sẽ không phải khổ sở như bây giờ. Vì yêu hắn, Hoài Thương phải chấp nhận tất cả điều hay và điều dở ở hắn, hai nữa, hắn cũng đâu phải là người xấu, chỉ là người thiếu lãng mạn trong tình yêu thôi.

Thấy Hoài Thương không lên tiếng nói gì. Tưởng Hoài Thương vẫn còn giận mình, Trần Hoàng Anh xuống nước năn nỉ.

— Em nói gì đi chứ? Em không thể bỏ qua cho anh được sao, hay là anh chạy đi mua hoa cho em bây giờ nhé?

Hoài Thương vừa bực mình vừa buồn cười, thấy mình và hắn thật xứng đôi, một người có tính cách trẻ con, thích quậy phá và nghịch ngợm, người kia lại quá cứng nhắc, có cách sống như một ông cụ non.

Hoài Thương vòng tay qua cổ Trần Hoàng Anh, cười bảo:

— Thôi em bỏ qua cho anh đấy. Lần sau, đừng để em nhắc lại lần thứ hai.

Trần Hoàng Anh vui vẻ khi được Hoài Thương tha thứ và bỏ qua cho mình.

— Tối nay, em muốn đi đâu chơi không hay là em muốn ở nhà?

Hoài Thương lo lắng nhìn vết thương trên bụng Trần Hoàng Anh.

— Anh vẫn còn bị thương chưa khỏi, em không muốn anh mệt nhọc vì em.

— Em đừng nói thế. Em và anh đi chơi, có phải làm việc gì đâu mà mệt mỏi.

Hoài Thương gật gù, tán thành lời nói của Trần Hoàng Anh.

— Nếu anh đã nói như thế, thì hai chúng ta đi xem phim đi.

Trần Hoàng Anh đáp ứng ngay lập tức.

_Được.

Nhờ Di Lý nói lại với bố mẹ mình đôi câu, cả hai đưa nhau đi xem phim bằng xe mô tô phân khối lớn của Trần Hoàng Anh.

Đến rạp chiếu phim lớn của thành phố lúc gần chín giờ tối. Trong khi Trần Hoàng Anh mua vé xem phim, Hoài Thương đi mua thức ăn và đồ uống.

Trần Hoàng Anh là người không mấy am hiểu tâm lý của con gái, vì vậy thay vì chọn phim tâm lý tình cảm, có những cảnh quay hôn nhau, khóc suốt dành cho những cặp tình nhân, hắn lại chọn phim khoa học viễn tưởng có tựa đề “Chuyến du hành đến vũ trụ”

Khi cùng Trần Hoàng Anh vào rạp, máy chiếu phim bắt đầu quay, Hoài Thương mới té ngửa, than thảm trong bụng.

Hoài Thương không biết nên khóc hay nên cười, đã cùng Trần Hoàng Anh hẹn hò một thời gian nhưng Trần Hoàng Anh vẫn không thể dung nạp được bất cứ một tính cách trẻ con và mộng mơ nào của Hoài Thương cả, dường như hắn là một cỗ máy đã được lập trình sẵn nên khó mà thay đổi được.

Bộ phim “Chuyến du hành của vũ trụ” không phải là không hay, chỉ là buổi tối hôm nay không thích hợp với không khí lãng mạn mà Hoài Thương muốn tạo ra. Kế hoạch bị tan biến thành mây khói, Hoài Thương vừa xem vừa rầu rĩ không vui.

Trái ngược hoàn toàn với Hoài Thương, Trần Hoàng Anh lại rất có hứng thú với bộ phim. Hắn xem một cách chăm chú, mắt nhìn thẳng vào màn hình, thân người ngồi ngả ra sau ghế, đáng vẻ hoàn toàn thả lỏng và thư thái.

Hoài Thương nhai bông ngô, uống nước cam, lại nhai bông ngô, lại uống nước cam..... Trần Hoàng Anh vẫn không chú ý đến Hoài Thương, bộ phim đã hút hết tâm trí của hắn rồi.

Hoài Thương tự hứa với lòng là sẽ không bao giờ rủ Trần Hoàng Anh đi xem phim nữa. Nếu mà có cùng đi xem phim với hắn, sẽ chuyển thành hắn đi mua thức ăn và đồ uống, còn mình chọn mua vé xem phim.

Hết 90 phút, bộ phim kết thúc, Trần Hoàng Anh quay sang nhìn Hoài Thương, thấy cô người yêu của mình đã ngủ say từ bao giờ.

Hắn kinh ngạc nhìn Hoài Thương mất một lúc, sau đó hắn bật cười. Rõ ràng người khăng khăng muốn được đi xem phim bằng được là Hoài Thương, kết quả khi đến rạp lại lẫn ra ngủ thế này.

Bộ phim đã kết thúc, không thể ở đây lâu, Trần Hoàng Anh bất đắc dĩ đành phải đánh thức Hoài Thương dậy.

Vỗ nhẹ mấy cái vào má Hoài Thương, Hoài Thương mới nửa mơ nửa tỉnh, mông lung mở mắt nhìn Trần Hoàng Anh.

_ Hoài Thương ! Dậy đi, chúng ta cần phải về nhà, bộ phim đã kết thúc rồi.

Hoài Thương dụi mắt, loạng choạng đứng dậy.

Trần Hoàng Anh liền đỡ lấy Hoài Thương, nắm tay, đưa Hoài Thương đi ra ngoài.

Trên đường về nhà, Hoài Thương vòng tay ôm chặt lấy eo Trần Hoàng Anh, ngủ gà ngủ gật.

Trần Hoàng Anh lái xe thật chậm, một tay cầm tay lái, tay kia nắm lấy tay Hoài Thương, chỉ sợ cô người yêu của mình do buồn ngủ sẽ bị ngã xuống lòng đường.

Vừa đi vừa nom nớp lo sợ, về đến nhà, Trần Hoàng Anh mới thở phào nhẹ nhõm. Đây là lần đi xem phim đáng nhớ của hắn, hắn sẽ không bao giờ quên.

Cất xe vào gara, Trần Hoàng Anh đưa Hoài Thương về phòng. Tưởng cô người yêu buồn ngủ như thế khi về đến nhà sẽ trèo lên giường đi ngủ ngay, nhưng không phải như vậy, Hoài Thương chẳng những tỉnh như sáo, còn rủ Trần Hoàng Anh đọc sách giải trí.

Trần Hoàng Anh mở to mắt nhìn Hoài Thương. Hắn không biết mình đã lọt xuống hành tinh nào nữa.

Hoài Thương năn nỉ Trần Hoàng Anh.

_ Hoàng Anh, anh làm ơn đi mà, nếu không đọc truyện trước khi đi ngủ, em không ngủ được.

Trần Hoàng Anh bây giờ mới biết cô người yêu của mình cũng có thói quen đầy trí thức này.

_ Được rồi. Em muốn đọc ở đâu, phòng khách hay phòng đọc sách ?

_ Anh có thể đến phòng em đọc sách được không ?

Hoài Thương vừa dứt lời, Trần Hoàng Anh đông cứng cả người, hơi thở hỗn loạn, mặt hơi ửng đỏ. Cô người yêu của hắn không hiểu là nam nữ ở chung một phòng vào giờ khuya khoắt thế này sẽ bị mọi người trong nhà hiểu lầm hay sao ?

_Anh....anh nghĩ là chúng ta nên đọc sách trong phòng khách đi – Trần Hoàng Anh lúng túng gợi ý.

Hoài Thương vốn không nghĩ nhiều như Trần Hoàng Anh, tin tưởng hắn sẽ không làm gì mình, nên nói tiếp.

_Anh vào phòng em đi, trong phòng của em có rất nhiều sách hay.

_Anh....

Trần Hoàng Anh liên tục gãi đầu, hắn không biết nên nói như thế nào cho đúng. Nếu từ chối quyết liệt quá, Thy Dung sẽ hiểu lầm và giận hắn. Còn nếu không từ chối, hắn sẽ khiến mọi người trong nhà coi thường, và cho rằng hắn không phải là một con người đứng đắn, mà hắn lại không thích bị mọi người nhìn bằng con mắt khinh thường và coi rẻ.

Vì không muốn mình và Hoài Thương rơi vào tình trạng khó xử, Trần Hoàng Anh lựa lời bảo.

_Hoài Thương, anh xin lỗi, anh hơi mệt nên có lẽ không thể đọc sách cùng với em được đâu.

Hoài Thương chưa kịp lên tiếng nói gì, Trần Hoàng Anh đã cúi xuống đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi với lời chúc ngủ ngon.

Trần Hoàng Anh mau chóng xoay người trở về phòng, bỏ lại Hoài Thương đứng ngơ ngác nhìn theo. Khi cánh cửa phòng của Trần Hoàng Anh được khép lại, Hoài Thương mới hoàn hồn, run run sờ lên môi mình, nụ hôn mang theo hương vị của tình yêu vẫn còn phảng phất đâu đây.

Hoài Thương ôm lấy người, mắt đăm đăm nhìn về hướng cửa phòng riêng của Trần Hoàng Anh.

Không còn cách nào khác, Hoài Thương đành tiu nghỉu trở về phòng của mình. Hoài Thương không hiểu được nỗi khổ tâm của Trần Hoàng Anh.

Nằm quay qua quay lại trên giường mà vẫn không thể ngủ được. Hoài Thương đập phăng chăn sang một bên, đi chân trần trên sàn nhà, tiến đến gần một kệ sách nhỏ kê sát vào bờ tường.

Vươn tay lấy một cuốn sách mà mình hay đọc trước khi đi ngủ, đóng cửa phòng, Hoài Thương nhẹ nhàng đi xuống lầu, vòng từ phòng khách sang nhà bếp, mở cửa tủ lấy một chai rượu ngoại và một cái ly.

Lấy được thứ mà mình, Hoài Thương đi nhón gót lên lầu, trở về phòng riêng. Hoài Thương bật nhạc, đeo headphone vào tai, vừa nhấp nhấp ly rượu cay nồng, vừa nghe nhạc vừa đọc sách trình thám. Có thể do hôm nay tâm trạng buồn bực, không vui, Hoài Thương không thể nạp được một chữ vào đầu.

Ném bay cuốn sách xuống giường, Hoài Thương uống thêm mấy ly rượu nữa, với suy nghĩ rượu sẽ giúp mình ngủ ngon hơn.

Khi đã chúi choáng say, Hoài Thương đóng nắp chai rượu, tháo bỏ headphone ra khỏi tai, chuẩn bị bò lên giường để đi ngủ. Đang chúi vào trong chăn, nhớ là mình chưa tắt điện, Hoài Thương liền nhảy xuống giường, đi liêu xiêu đến cửa phòng để tắt bóng đèn. Tắt được bóng đèn rồi, thần trí mờ mịt một mảnh, Hoài Thương lại mông lung nghĩ, đây có phải là phòng của mình không ?

Hoài Thương đứng trong bóng tối, vừa vỗ nhẹ vào đầu, vừa lẩm bầm trong miệng. Sau gần một phút tự vấn, Hoài Thương cho rằng căn phòng mà mình đang đứng không phải là phòng ngủ của mình, liền mở cửa bước ra ngoài.

Hoài Thương đi trên hành lang lầu hai, vừa đi vừa đếm nhịp bước chân.

_Một...hai...ba...bốn...năm....

Đến con số thứ hai mươi Hoài Thương dừng lại, miệng hô nhỏ lên một tiếng.

_Đã đến rồi, đây mới chính là phòng ngủ của mình.

Hoài Thương cầm lấy tay nắm cửa, vì cửa không khóa, Hoài Thương xoay một vòng, rồi liêu xiêu đi vào trong. Hoài Thương mò mẫm trong bóng tối, đi thẳng đến chiếc giường nằm ở cuối phòng.

Tay chạm vào giường, Hoài Thương gật gù hài lòng, trên môi nở một nụ cười, ngay lập tức trèo lên.

Trần Hoàng Anh đang nhắm mắt ngủ, nghe thấy tiếng mở cửa, hắn đã mở mắt, cảnh giác nhìn ra hướng cửa.

Trong bóng tối, thấy một cô gái toàn thân mặc đồ trắng, đang loạng choạng từng bước tiến về phía chiếc giường mà mình đang nằm, hơn nữa cô ấy còn nói lẩm bầm trong miệng. Trần Hoàng Anh giật mình khi nhận ra cô ấy là Hoài Thương.

Đến khi cô ấy trèo lên giường, nằm úp sấp bên cạnh hắn, Trần Hoàng Anh không thể không tin cô ấy đúng thật là Hoài Thương, hình như cô

ấy đã uống rượu, chiếc váy mà cô ấy đang mặc có vương một chút ít mùi vị của một loại rượu vang hảo hạng của Pháp.

Trần Hoàng Anh nằm đông cứng trên giường, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, trái tim đập thật nhanh.

“Trời ạ ! Mình biết phải làm gì bây giờ ? Tại sao cô ấy lại uống rượu say và đi nhầm vào phòng của mình thế này ?”

Trần Hoàng Anh cào tay vào tóc, vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo. Hắn quyết định phải đi Hoài Thương trở về phòng riêng, nếu không sáng mai mọi người sẽ biết hắn và Hoài Thương ngủ qua đêm với nhau.

Trần Hoàng Anh nhòe mắt, gọi nhỏ.

_ Hoài Thương, dậy đi ! Em đã đi nhầm phòng rồi.

Hoài Thương lau bầu trong miệng, gãi gãi má, kéo chăn che kín đầu.

Trần Hoàng Anh thấy vô cùng khổ sở. Nếu Hoài Thương là một cô gái khác, hắn đã không ngần ngại đá bay cô ta xuống giường rồi. Hắn là một người sạch sẽ, không thích chung đụng với người khác. Nhưng Hoài Thương thì lại khác, Hoài Thương là cô gái hắn yêu, làm sao hắn có thể chịu đựng cảm giác có người yêu nằm bên cạnh mà không được phép làm gì.

Thở hắt ra một hơi, Trần Hoàng Anh bước hẩn xuống giường, quén gọn chăn sang một bên, dứt khoát bế Hoài Thương lên.

Cũng may vào giờ khuya khoắt thế này, mọi người trong nhà đều đã ngủ hết cả, nên không ai chứng kiến cảnh Trần Hoàng Anh bế Hoài Thương từ trong phòng hẩn đi ra.

Đặt Hoài Thương ngủ trong phòng riêng của mình, không dám ngồi lâu, Trần Hoàng Anh vội vã trở về phòng của mình.

Hoài Thương ngủ yên trên giường của mình cho đến hai giờ sáng, Trần Hoàng Anh cứ tưởng đã được yên, nhưng không phải như vậy.

Hơn hai giờ sáng, Hoài Thương dậy đi vệ sinh. Lúc trở về giường, vì nghĩ đây không phải phòng của mình, Hoài Thương lại nửa tỉnh nửa mơ lần mò đến phòng của Trần Hoàng Anh.

Từ lúc Hoài Thương đi nhầm sang phòng của mình, Trần Hoàng Anh đã mất ngủ, vừa nghe thấy tiếng mở cửa, hắn đã ngồi nhòe mắt. Thấy Hoài Thương đang loạng choạng tiến về phía chiếc giường của mình, bộ dạng của Trần Hoàng Anh chỉ có thể dùng cụm từ trợn mắt há mồm để hình dung.

Chân đạp vào thành giường, Hoài Thương liền trèo lên, nằm úp xấp, ngủ ngon lành.

Trần Hoàng Anh cào vào mái tóc rối, hẩn ngồi im trên giường, nhìn Hoài Thương mất một lúc lâu.

Không thể để Hoài Thương ngủ ở đây, Trần Hoàng Anh chống tay xuống nệm, định bò qua người Hoài Thương. Đúng vào lúc đó, Hoài Thương vươn tay ôm lấy cổ Trần Hoàng Anh, kéo cả thân hình hẩn nằm đè lên người mình.

Trần Hoàng Anh trợn tròn mắt nhìn Hoài Thương, cả người hẩn cứng ngắc.

Hoài Thương lăm bằm trong miệng.

_ Trần Hoàng Anh, em ghét anh, bảo mua hoa cho người ta mà có mua đâu.

Hoài Thương dụi đầu vào ngực hẩn.

_ Trần Hoàng Anh, anh có biết là thích anh nhiều lắm không ? – Hoài Thương phụng phịu – Người ta thích lãng mạn, tại sao anh không thể lãng mạn dù chỉ là một chút, cứ khô khan mãi như thế, em sẽ buồn lòng đó.

“Hóa ra đây là những điều mà cô ấy muốn.”

Trần Hoàng Anh không hiểu lý do vì sao Hoài Thương hay giận dỗi, không vui, bây giờ thì hắn đã hiểu được rồi.

Trần Hoàng Anh dịu dàng nở một nụ cười, vòng tay ôm lấy Hoài Thương vào lòng. Cô người yêu của hắn dễ thương và đáng yêu thế này, hắn cần gì phải để ý đến những việc khác nữa. Cô ấy nói đúng tình yêu đôi khi phải cần đến sự lãng mạn, quan tâm và lo lắng đến cô ấy vẫn còn chưa đủ, mà còn cần phải làm nhiều hơn thế nữa.....

.....

.....

Hoài Thương chỉ nhớ được đến đoạn mình uống rượu say, sau đó không nhớ được gì nữa cả.

Trần Hoàng Anh mỉm cười, kéo Hoài Thương vào lòng.

_Hoài Thương, anh sẽ thay đổi, em yên tâm đi.

Hoài Thương ngơ ngác không hiểu vì sao sáng nay lại có cảm Trần Hoàng Anh đã biến thành một con người khác.

Nhìn đôi mắt nai con của Hoài Thương, Trần Hoàng Anh bật cười, đưa tay véo mũi Hoài Thương.

Bên ngoài cửa sổ, mặt trời đỏ hồng mang những tia sáng của một ngày mới đang lên. Mặt trời của hôm nay rực rỡ và đẹp hơn mặt trời của ngày hôm qua. Cuộc sống của tất cả mọi người trong nhà họ Hoàng đang dần khởi sắc. Một trang sử mới lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Mặt trời lên, tia nắng le lói sau hàng cây. Trên mặt biển, sóng xô mạnh vào ghềnh đá, nhưng con sóng tung bọt trắng xóa, âm thanh ầm ầm. Thy Dung vẫn còn ngủ say trong vòng tay của Trác Phi Dương, giấc ngủ an lành và bình yên. Lần đầu tiên Thy Dung mới có được một giấc ngủ ngon và sâu thế này.

Trác Phi Dương cúi đầu, ngắm nhìn Thy Dung ngủ. Đôi mắt hắn say đắm nhìn Thy Dung, hai ngón tay lướt nhẹ qua môi. Nếu có thể, hắn ước mơ có thể mãi mãi được ôm Thy Dung thế này, cùng Thy Dung đón bình minh và cùng ngắm cảnh hoàng hôn.

Sự động chạm của Trác Phi Dương khiến Thy Dung giật mình mở mắt. Bất gặp Trác Phi Dương đang mỉm cười dịu dàng với mình, mặt Thy Dung đỏ bừng như gấc chín, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực.

Trác Phi Dương khô hài bảo Thy Dung.

_Thật may là cô đã tỉnh ngủ rồi. Tôi còn tưởng cô sẽ bỏ lỡ cảnh mặt trời mọc.

Nghe Trác Phi Dương nhắc, Thy Dung chuyển rời tầm mắt từ khuôn mặt đẹp trai của Trác Phi Dương ra mặt biển nằm ở phía xa xa.

Mặt trời đỏ rực như một hòn than đang trôi lên trên mặt biển. Nước biển trong xanh, những lớp sóng không ngừng xô mạnh vào ghềnh đá.

Thy Dung dù sao vẫn còn là một đứa trẻ con, trước cảnh đẹp thiên nhiên hùng vĩ và bao la rộng lớn thế này, liền sung sướng cười thật tươi, reo lên thật to.

_Chủ tịch, anh nhìn kia, mặt trời lên rồi ! Đẹp quá !

Trác Phi Dương bật cười. Hắn không ngắm cảnh mặt trời mọc, mà ngắm khuôn mặt tràn đầy sức sống của Thy Dung, đôi mắt long lanh rực sáng, đôi môi hồng đỏ tươi, gò má trắng hồng.

Bỗng dưng, Trác Phi Dương có một mong muốn mãnh liệt là được hôn Thy Dung.

Hắn liền nâng cằm Thy Dung lên, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên môi Thy Dung.

Thy Dung bần thần cả người, mở to mắt nhìn Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương cười nói.

_Một ngày tốt lành.

Thy Dung bật thốt lên một tiếng kêu nho nhỏ.

_A...

Trác Phi Dương vòng tay qua eo Thy Dung, kéo Thy Dung vào lòng, chỉ về hướng mặt trời đang mọc.

_Nếu cô thích, thỉnh thoảng chúng ta sẽ lái xe đến đây ngắm cảnh. Thế nào, cô có đồng ý không ?

Thy Dung xúc động, đỏ hoe mắt, cười đáp.

_Tôi đồng ý, chỉ cần chủ tịch không bận. Tôi không muốn làm phiền chủ tịch quá.

_Cô đừng nói thế. Tôi mới là người nên cảm ơn cô, từ lúc gặp gỡ và quen biết cô, cuộc sống của tôi đã có rất nhiều niềm vui.

Trác Phi Dương đang nói rất thật. Sống hơn 18 năm qua, hắn không biết cười là gì, không biết được rằng những điều nhỏ nhoi mà hai người làm cho nhau có thể mang lại cảm giác ấm áp và ngọt ngào như thế. Cô gái nhỏ này đã dạy cho hắn ý nghĩa của tình yêu là gì? Tình yêu không cần đao to búa lớn, cũng không cần phải dùng tính mạng hy sinh cho người mình yêu mới chứng tỏ được tình yêu, tình yêu xuất phát từ những điều giản dị của cuộc sống, ví dụ như khi nhắm mắt lại, hình ảnh đầu tiên xuất hiện trong suy nghĩ của mình, chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Trác Phi Dương đang trải qua một cuộc sống bình dị, sáng dậy sớm đi làm, trưa đi ăn, tối lái xe về nhà, có thời gian rảnh rỗi lại cùng Thy Dung hẹn hò giống như những cặp tình nhân khác. Hắn đang được trải nghiệm những cảm xúc trước đây chưa từng có.

Lúc hắn gặp Thư Phàm, cả hai đã cùng nhau trải qua hoạn nạn có nhau, có lẽ hắn yêu Thư Phàm bởi vì tính cách gan dạ, trọng nghĩa khí của cô ấy. Thy Dung cũng có tính cách giống với Thư Phàm, nhưng không phải hoàn toàn. Thy Dung giống như một viên kẹo đường, càng ngậm vào càng thấy ngọt, càng muốn giữ thật lâu, không muốn buông tay, do đó những chàng trai quen biết với Thy Dung lâu, sẽ bị say nắng vì cô ấy, muốn giữ cô ấy cho riêng mình.

Trác Phi Dương vòng tay ôm thật chặt lấy Thy Dung vào lòng. Hắn tự hứa với chính mình, dù có xảy ra bất cứ khó khăn, gian lao và thử thách nào, hắn sẽ không bao giờ từ bỏ Thy Dung nữa. Hắn không muốn tiếp tục là kẻ chạy trốn trong tình yêu.

Thy Dung nửa nằm nửa ngồi trong vòng tay Trác Phi Dương. Chưa bao giờ Thy Dung thấy hạnh phúc và ngọt ngào đến thế. Kỉ niệm này, Thy Dung sẽ không bao giờ quên.

Hai người ngồi trên mép của đỉnh quả đồi gần một tiếng đồng hồ. Chờ đến khi mặt trời lên cao, ánh nắng chói lọi, Trác Phi Dương mới loạng choạng đứng dậy, hai chân tê cứng vì cả đêm hôm qua hắn đã ngồi im một chỗ, làm chỗ dựa cho Thy Dung ngủ.

Thy Dung vội vàng đỡ lấy Trác Phi Dương, vừa cảm thấy có lỗi vừa lo lắng hỏi.

_Chủ tịch Trác, anh không sao chứ? Có cần tôi xoa bóp chân cho anh không? Tôi xin lỗi, tối hôm qua tôi ngủ say quá, nên đã làm phiền anh cả đêm.

Trác Phi Dương xua tay bảo Thy Dung.

_Thy Dung, từ lần sau cô đừng có hơi một chút là xin lỗi tôi được không? Tôi không muốn cô cứ xin lỗi tôi mãi, cô khiến tôi có suy nghĩ tôi là một ông chú già khó tính, đang bắt chẹt một đứa trẻ con.

Thy Dung nhìn vào mắt Trác Phi Dương, trên môi nở một nụ cười triu mến.

_Chủ tịch Trác, anh có khát khe với mình quá không? Tôi yêu anh, nên tôi không để ý đến tuổi tác và vai vế của anh. Nếu tôi để ý đến tuổi tác và vai vế của anh, tôi đã không yêu anh, cũng không phải sống trong khổ sở và dằn vặt nhiều như hiện giờ.

Thy Dung chủ động vòng tay qua cổ hắn, thẹn thùng hôn lên má hắn.

_Chủ tịch Trác, tôi yêu anh.

Trác Phi Dương ngậy ngấn cả người, mặt hắn hơi ửng đỏ, trái tim đập thật nhanh. Hắn không ngờ được là khi được người con gái mình yêu tỏ tình lại có cảm giác hạnh phúc và ngọt ngào thế này.

Hiều sẽ khó mà nghe được Trác Phi Dương thật lòng nói ra tình cảm của mình, vì thế, Thy Dung không hề ép Trác Phi Dương phải nói ngay, cũng không buồn lòng. Khi nhận ra mình yêu Trác Phi Dương, Thy Dung đã chuẩn bị tâm lý để đối diện với hết thảy.

Thy Dung ôm lấy cánh tay Trác Phi Dương, tung tăng cùng hắn đi xuống đồi.

Trác Phi Dương thỉnh thoảng lại quay sang nhìn ngắm khuôn mặt tươi trẻ và xinh đẹp của Thy Dung. Hắn thấy mình thật may mắn khi được một cô gái năng động, nhiệt tình và tràn đầy sức sống như Thy Dung yêu. Từ khi Thy Dung bước vào cuộc sống của hắn đã xóa tan đi bóng ma u ám trong quá khứ đã tích tụ trong lòng hắn bao lâu nay. Một tương lai mới rực rỡ đầy sắc màu đang chờ hắn.

Trên đường trở về nhà, Trác Phi Dương hỏi Thy Dung.

_Thy Dung. Cô có muốn đi ăn sáng trước khi về nhà không?

Thy Dung nhìn hàng cây bên đường, mỉm cười nói.

_Dạ, không cần đâu. Tôi đã làm phiền chủ tịch cả đêm rồi. Chắc chủ tịch cũng cần phải về nhà nghỉ ngơi.

_Cô đừng khách sáo với tôi quá thế. Mối quan hệ của chúng ta đâu có giống như trước kia.

Nghe Trác Phi Dương nói, Thy Dung cúi thấp đầu, khuôn mặt hơi ửng đỏ.

_Cô đi ăn sáng với tôi nhé. Bữa sáng rất tốt cho sức khỏe.

Thy Dung chỉ còn biết gật đầu.

Trác Phi Dương cười hài lòng, thấy cô người yêu của mình thật dễ thương.

Trác Phi Dương lái xe đưa Thy Dung đến một nhà hàng khá sang trọng trong thành phố. Biết Thy Dung thích ăn các món nướng, Trác Phi Dương đã yêu cầu đầu bếp chuẩn bị một phần thức ăn cho Thy Dung.

Thy Dung rất cảm động và biết ơn hẳn về điều đó. Trác Phi Dương là người tâm lý và biết chiều chuộng người yêu hơn Thy Dung từng tưởng tượng. Có được một người đàn ông lý tưởng như Trác Phi Dương, Thy Dung không còn đòi hỏi gì nữa. Thy Dung hoàn toàn mãn nguyện với lựa chọn và quyết định của mình.

o-0-o

Bây giờ sáng, mọi người trong nhà họ Hoàng đều thức giấc, cùng nhau tập trung trong nhà bếp dùng bữa sáng.

Hoài Thương và Trần Hoàng Anh ngồi cạnh nhau. Xảy ra chuyện ngủ cùng nhau cả đêm hôm qua, Hoài Thương vẫn còn thẹn thùng và xấu hổ, không dám nhìn vào mắt Trần Hoàng Anh. Mỗi khi hẳn quay sang nhìn mình, Hoài Thương lại cúi thấp đầu và ngó lơ ra chỗ khác.

Mọi người có mặt trong nhà bếp đều để ý đến đôi trẻ, họ thấy sáng nay Trần Hoàng Anh và Hoài Thương lạ lắm, hình như hai đứa vừa mới cãi nhau hay đang chơi trò cút bắt.

Khánh Sơn là em họ của Hoài Thương, cùng độ tuổi, cùng chứng kiến nhau lớn lên và trưởng thành. Mặc dù mang tiếng là một playboy nhưng đến hiện giờ hẳn vẫn chưa có được một mối tình nào đúng nghĩa, trong khi đó cả hai chị em nhà họ Hoàng đều đã tìm được tình yêu của cuộc đời mình. Vì vậy, hẳn nói cạnh khóe.

_Chị Hoài Thương, chị có bao giờ hỏi anh Hoàng Anh đã có bao nhiêu mối tình trước khi đến với chị không ?

Câu hỏi của Khánh Sơn nhận được ánh mắt sát khí của Trần Hoàng Anh, nhận được những cái nhìn cảnh cáo của người lớn trong nhà. Còn riêng Hoài Thương liền dùng chân đạp thật mạnh vào ống chân Khánh Sơn dưới gầm bàn, khiến hẳn kêu thét lên vì đau, cúi gập người, vươn tay ôm lấy ống chân của mình.

Hoài Thương cười cười.

_Khánh Sơn, nếu em còn dám nói như thế trước mặt chị nữa, thì hãy liệu hồn.

Hoài Thương dơ cao nắm đấm, nụ cười mang theo hàm ý đe dọa và khủng bố tinh thần.

Trần Hoàng Anh bật cười, nheo mắt khiêu khích nhìn Khánh Sơn.

Khánh Sơn cảm tức, ngoảnh nguyệt Hoài Thương và Trần Hoàng Anh. Hẳn rủa.

_Các người đừng có cười trên nỗi đau của người khác, rồi tôi cũng sẽ tìm được tình yêu của mình thôi.

Câu nói không đánh mà tự khai của Khánh Sơn, khiến cả nhà cười ầm.

Hoài Thương không bỏ qua cơ hội tốt, tiện thể trêu chọc Khánh Sơn.

_Ồ ! Xem ai vừa mới nói kia ! – Hoài Thương chỉ chỉ tay – Hóa ra công tử nhà họ Vũ đang ghen ăn tức ở, chỉ vì không tìm được tình yêu nên mới chọc ngoáy vào may mắn của người khác.

Khánh Sơn vừa xấu hổ với người lớn trong nhà, vừa tức tối khi bị Hoài Thương trêu chọc. Hẳn điên tiết dơ cao nắm đấm, muốn đánh cho Hoài Thương một trận nên thân.

Trần Hoàng Anh cười lạnh.

_Khánh Sơn ! Biết điều thì ngồi xuống đi, cậu mà đụng tay vào người cô ấy, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.

Nụ cười của Trần Hoàng Anh mang theo hơi thở lạnh lẽo của một lưỡi dao mỏng, đôi mắt khi cười mà như không cười của hẳn có thể đông chết người. Bình thường, Trần Hoàng Anh là một con người đáng sợ, không ai dám lại gần và trêu chọc hẳn, chỉ vì hiện giờ hẳn đang yêu Hoài Thương, nên Khánh Sơn đã quên mất điều đó.

Khánh Sơn ngồi trở lại ghế, hạ thấp nắm đấm, bộ dạng cảm phần không phục.

Vũ Gia Minh cố nén cười. Vì sợ thằng con trai sẽ giận mình, nên hẳn không dám cười to, mà chỉ dám vo tay thành nắm đấm, cho lên miệng khề e hèm một tiếng.

Tú Linh trách mắng Khánh Sơn.

_Khánh Sơn, con đã lớn rồi, sao còn trẻ con như thế ? Hoài Thương là chị gái họ của con, con phải tôn trọng con bé một chút chứ ?

Tú Anh cũng góp ý vào.

_ Mẹ nói đúng đấy. Anh phải gọi chị Hoài Thương là chị và phải gọi dãn anh Trần Hoàng Anh là anh giề đi chứ ?

_ Phụt.

Đang uống nước cam, Hoài Thương đã phun hết cả ra khi nghe trọn vẹn được câu nói hết sức hồn nhiên của Tú Anh.

Trời ạ.....! Hoài Thương muốn than trời. Mặc dù mình yêu sâu đậm Trần Hoàng Anh thật đấy, nhưng bây giờ phải chăng quá sớm để nhắc đến điều đó ?

Phản ứng quá kịch liệt của Hoài Thương khiến Trần Hoàng Anh cau mày, xa xăm mặt, đáng vẻ không hài lòng.

Hoài Thương lo sợ nhìn Trần Hoàng Anh, tự biết mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Hoài Thương cười gượng.

_ Trần Hoàng Anh, em xin lỗi, em không phải cố ý.

Trần Hoàng Anh không nói gì, đưa khăn giấy cho Hoài Thương.

Hoài Thương run run đón lấy, mắt cẩn thận đánh giá và quan sát sắc mặt không tốt của Trần Hoàng Anh.

Thư Phàm là một bà mẹ tâm lý, hiểu con gái đang rơi vào tình trạng khó xử, liền giải vây giúp cho Hoài Thương.

_ Hoài Thương, mẹ nghe nói trường học vừa mới gửi giấy báo trúng tuyển đại học cho con ?

Hoài Thương nhìn Thư Phàm bằng ánh mắt biết ơn.

_ Dạ, đúng vậy. Con vừa mới nhận được giấy báo trúng tuyển vào ngày hôm qua.

Nghe mẹ con Thư Phàm nhắc đến việc đi học, Vũ Gia Minh quay sang hỏi con trai.

_ Khánh Sơn, còn còn thi sao ? Trường đại học đã gửi giấy báo cho con chưa ?

_ Dạ, rồi ạ. Con cũng vừa nhận được vào buổi chiều hôm qua.

_ Kết quả thế nào ?

_ Con và hai chị họ cùng học chung một trường.

Khánh Sơn cảm tức, cố nhấn mạnh hai chữ “chị họ” cho Hoài Thương nghe, mắt nhìn Hoài Thương như muốn quát sáo, bầy nhát rơi trên người Hoài Thương.

Trần Hoàng Anh liền tặng cho Khánh Sơn một ánh mắt giết người.

Khánh Sơn rùng mình ớn lạnh, vội vàng thu hồi tầm mắt, giả vờ nhìn lon bĩa ướp lạnh trên bàn.

_ Thật may mắn – Tú Linh vui vẻ nói – Vậy là bọn trẻ lại học chung một trường rồi.

Thư Phàm gật đầu.

_ Em nói đúng. Bọn trẻ học chung một trường, chị mới yên tâm được.

Thư Phàm nghiêm túc bảo Khánh Sơn.

_ Khánh Sơn, hai đứa con gái của Bác giao cả lại cho cháu. Cháu nhớ phải bảo vệ hai đứa khi chúng nó bị bạn bè trong trường bắt nạt đấy.

Khánh Sơn cảm tượng mình vừa mới nuốt phải một cái mật lợn thật đắng, khuôn mặt hần hần nhó khổ sở. Tuy rằng hần là người có miệng lưỡi sắc bén, ăn nói sắc sảo không khác gì đàn bà, nhưng so về võ thuật hần không đánh lại Thy Dung, càng không thể dùng mẹo được như Hoài Thương.

Không muốn mọi người cười chê mình nữa, hần đành ịu xịu đáp.

_ Vâng.

Hoài Thương nhìn Khánh Sơn bằng con mắt coi thường, thừa hiểu tên công tử bột, thay tình như thay áo kia thì làm gì biết quan tâm đến người khác. Hoài Thương thấy hần không dùng lời lẽ sắc sảo để nói cạnh khỏe mình đã là may mắn lắm rồi.

Tú Linh vô tình hỏi.

_Chị Thư Phàm, Thy Dung đâu ? Sao từ sáng đến giờ em không thấy con bé ? Thy Dung vẫn chưa thức dậy sao ?

Ba người trong gia đình Hoàng Tuấn Kiệt đưa mắt nhìn nhau, họ lặng im không nói gì. Mặc dù Thy Dung không nói cho cả nhà biết, dạo này mình thường xuyên đi đâu vào buổi tối, nhưng cũng lờ mờ đoán được Thy Dung đã đi gặp ai, ngoài Trác Phi Dương ra thì không còn một ai khác.

Tú Linh khó hiểu nhìn ba người nhà họ Hoàng.

Vũ Gia Minh là người tinh ý, hần liền quay sang, ân cần gấp cho vợ một miếng chả nem.

_ Tú Linh, em ăn sáng đi, sắp này em gầy đi nhiều quá.

Nhận được sự quan tâm của chồng, Tú Linh đỏ bừng mặt, ngượng ngùng đưa bát đón lấy miếng chả nem mà Vũ Gia Minh gấp cho mình.

Khánh Sơn nhìn cảnh âu yếm của bố mẹ, nhìn ánh mắt tràn đầy tình yêu của bác Tuấn Kiệt dành cho bác Thư Phàm, lại nhìn cảnh Trần Hoàng Anh gỡ giúp xương cá cho Hoài Thương. Hần càng nhìn cảnh tức, gân xanh nổi lên. Trong khi ai cũng có người để thương yêu, còn hần chỉ có một mình. Hần quyết tâm phải tìm bằng được một cô người yêu ưng ý đưa về giới thiệu cho gia đình, hần nhất quyết không thể thua Hoài Thương và Thy Dung được.

Sự ganh đua của bọn trẻ trong gia đình nhà họ Hoàng và nhà họ Vũ bắt đầu.

Kết thúc bữa sáng, Trác Phi Dương lái xe đưa Thy Dung về nhà. Vì không muốn Thy Dung phải khó xử, hần dừng xe trước đầu ngõ nhà Thy Dung.

Thy Dung nhìn Trác Phi Dương bằng đôi mắt cảm kích.

Chờ Trác Phi Dương tắt máy xe, Thy Dung mở cửa bước xuống.

Trác Phi Dương hạ thấp kính xe, dặn dò.

_ Cô nhớ giữ gìn sức khỏe và chịu khó ăn uống vào. Đừng suy nghĩ lung tung.

Sống mãi Thy Dung cay cay, hốc mắt đỏ hoe. Thy Dung ngoan ngoãn đáp.

_ Vâng, cảm ơn chủ tịch. Tôi sẽ cố gắng làm theo lời chủ tịch nói. Chúc chủ tịch một ngày làm việc thật thuận lợi.

Trác Phi Dương bật cười.

_ Nghe cô nói, tôi có cảm giác tôi và cô là hai người bạn thân từ lâu.

Thy Dung cười nhẹ, không lên tiếng nói gì.

Trác Phi Dương bấm nút nâng cao dần cửa kính xe ô tô. Trước khi lái xe đi, hần không quên quay lại nhìn Thy Dung, trên môi hần nở một nụ cười ấm áp và dịu dàng, đôi mắt lấp lánh niềm vui. Được dành trọn vẹn cả buổi tối hôm qua bên cạnh Thy Dung, được cùng Thy Dung ngắm cảnh mặt trời mọc là niềm hạnh phúc lớn lao trong cuộc đời hần. Nhờ có Thy Dung, hần đang dần cảm nhận được ý nghĩa của tình yêu giản dị.

Thy Dung đứng lặng nhìn theo hình bóng chiếc xe ô tô màu đen tuyền của Trác Phi Dương. Đến khi chiếc xe ô tô hòa vào dòng xe cộ đông đúc lưu thông trên đường, không còn nhìn thấy gì nữa, Thy Dung mới chịu xoay người bước đi.

Thy Dung giật mình khi phát hiện ra mẹ mình đã đứng sau lưng mình từ bao giờ.

Thy Dung có cảm giác tội lỗi, ha tay nắm lấy vạt váy, chầm chậm tiến lại gần Thư Phàm.

_ Chào mẹ.

Thy Dung không biết phải ăn nói với mẹ như thế nào cho phải. Bị bắt gặp tại trận thế này, Thy Dung tự hiểu mình không thể dùng lời lẽ để biện hộ, hay chối cãi không nhận tội.

Thư Phàm cau mày nhìn Thy Dung, đáng về không được vui.

_ Thy Dung, con đã đi chơi cả đêm với Trác Phi Dương ?

Thy Dung cắn môi, đầu cúi thấp, lí nhí đáp.

_ Vâng.

Thư Phàm nhắm mắt lại, thấy bất lực với chính mình. Mặc dù rất muốn mắng con gái một trận, nhưng lại thương hại cho tình cảm của Thy Dung dành cho Trác Phi Dương. Tình yêu không có tội, chỉ có tội khi chọn không đúng người để yêu, và yêu đương một cách mù quáng.

_Thy Dung, mẹ không ngăn cấm con có quan hệ yêu đương với anh Phi Dương, nhưng hiện tại vẫn còn quá sớm để cho con phát triển mối quan hệ vượt trên mức độ bình thường. Con hẹn họ và đi qua đêm với anh Phi Dương thế này là không đúng. Con hãy còn trẻ, năm nay con mới có hơn 18 tuổi, cả một tương lai phía trước đang chờ đón con. Bây giờ điều quan trọng nhất là con phải tập trung lo mà học hành thành tài. Khi nào đã làm nên sự nghiệp, đủ chín chắn và trưởng thành, lúc đó con mới nên suy nghĩ một cách nghiêm túc đến vấn đề tình cảm của mình.

Thy Dung cúi đầu, tỏ vẻ biết lỗi, chăm chú lắng nghe lời dạy bảo của mẹ. Thy Dung biết mẹ mình chỉ muốn tốt cho mình, cũng biết ơn mẹ mình về điều đó. Nhưng nếu thỉnh thoảng không được gặp Trác Phi Dương, Thy Dung sẽ buồn khổ và nhớ hân đến phát điên, và như thế, Thy Dung làm gì còn tâm trí để học hành nữa.

Hiểu được nỗi khổ của con gái, Thư Phàm nhẹ nắm lấy tay Thy Dung, ân cần nói.

_Thy Dung, mẹ có thể cảm nhận được tình yêu mà con dành cho Trác Phi Dương nhiều như thế nào, cũng hiểu con không thể xa được anh ấy, muốn được dành toàn bộ thời gian của mình bên cạnh anh ấy. Nhưng làm thế không được đâu con ạ. Muốn có được hạnh phúc, làm chủ được cuộc sống của mình, con phải có đầy đủ tri thức, phải đủ dũng cảm, phải có được một sự nghiệp vững chắc, và độc lập được về mặt kinh tế thì càng tốt. Cuộc sống không ai nói trước được điều gì, cũng không ai dò được lòng người nông sâu. Mẹ không muốn con khổ vì tình, cũng không muốn con phụ thuộc vào bất cứ một người đàn ông nào cả. Mẹ biết con gái mẹ giỏi và ngoan hiền, con sẽ không phụ lòng mong mỏi của bố mẹ đâu, đúng không con ?

Thy Dung cảm động, vòng tay ôm lấy ngang người mẹ mình, bật khóc nức nở trong vòng tay của Thư Phàm. Thy Dung thấy mình thật may mắn và hạnh phúc khi có được một người mẹ tâm lý, thương con và thấu hiểu như Thư Phàm. Nếu không có được tình thương, sự bao dung và quan tâm của mẹ, Thy Dung đã không có được như ngày hôm nay.

Thư Phàm khóc theo con gái, vỗ nhẹ vào lưng Thy Dung.

_Con theo mẹ đi về nhà thôi. Hai mẹ con chúng ta đã đứng ở đây lâu rồi.

Thy Dung quệt lệ trên má, gượng cười đáp.

_Vâng.

Thy Dung nắm tay Thư Phàm. Hai mẹ con cùng nhau đi về nhà.

Thy Dung vừa đi vừa ngước mắt nhìn bầu trời trong xanh, có những đám mây trắng bay, trong lòng chất chứa nhiều tâm sự và phiền muộn. Trước khi tỏ tình với Trác Phi Dương, Thy Dung đã lường trước được cuộc tình của mình và Trác Phi Dương sẽ gặp nhiều trắc trở và sự ngăn cản của người thân trong gia đình.

Thy Dung đã chuẩn bị tâm lý để đối phó với hết thảy, nhưng đến khi điều này thật sự xảy ra, Thy Dung lại buồn lòng, chán nản và mệt mỏi, có đôi lúc lại muốn buông xuôi và từ bỏ tất cả. Cũng may Thy Dung đã không để cho điều đó xảy ra, bây giờ bên cạnh Thy Dung đã có Trác Phi Dương rồi, Thy Dung sẽ cùng hân vượt qua tất cả mọi khó khăn và rào cản của gia đình và xã hội. Thy Dung có niềm tin vào tình yêu của mình.

Về đến nhà, Thư Phàm thay Thy Dung mở cánh cổng sắt, hai mẹ con bước vào trong sân.

Mọi người trong nhà sau khi ăn sáng xong, mỗi người đều có việc riêng cần phải làm. Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh đến công ty lo giải quyết nốt công việc còn tồn đọng. Khánh Sơn lái xe đi chơi như mọi khi. Tú Anh được tài xế của gia đình chở đến Nhà văn hóa thiếu nhi để tham gia hoạt động văn nghệ. Tú Linh là một dịch giả có tiếng, đang cặm cụi ngồi đánh máy trong phòng riêng. Di Lý dọn dẹp nhà cửa như mọi ngày. Chỉ có hai mẹ con Thy Dung là rảnh rỗi, không có việc gì để làm.

Vào đến phòng khách, không muốn tiếp tục câu chuyện gây đau lòng lúc nãy, Thy Dung tìm cách trốn tránh.

_Mẹ, con mệt rồi, con muốn về phòng nghỉ ngơi.

Thư Phàm nhìn vào mắt Thy Dung, hiểu con gái có nỗi khổ tâm riêng, nên tâm lý bảo.

_Ừ. Con đi đi. Nhớ nghỉ ngơi cho khỏe. Đừng suy nghĩ gì cả, bố mẹ luôn là chỗ dựa tinh thần vững chắc cho con. Nếu có việc gì khó giải quyết, hay muốn có người chia sẻ và tâm sự, con có thể tìm bố mẹ bất cứ lúc nào.

Mắt Thy Dung rom róm lệ. Thy Dung nghẹn ngào nói.

_Vâng. Con cảm ơn mẹ. Con về phòng đây.

Thư Phàm gật đầu, nheo mắt mỉm cười với Thy Dung.

Thy Dung có cảm giác an lòng khi nhìn vào đôi mắt và nụ cười tràn đầy tình thương của mẹ.

Chờ hình bóng con gái khuất sau cánh cửa gỗ trên lầu hai, Thư Phàm mới thu lại nụ cười, khuôn mặt đắm chiêu suy nghĩ. Vì nghĩ ngày này sớm muộn gì cũng đến, không thể chạy trốn được hơn nữa, Thư Phàm tiến đến chiếc bàn gỗ đặt điện thoại bàn không dây. Nhấc điện thoại, Thư Phàm bấm số điện thoại di động của Trác Phi Dương. Hơn 18 năm qua, đây là lần đầu tiên, Thư Phàm chủ động gọi điện cho Trác Phi Dương.

o-0-o

Chia tay Thy Dung trước đầu ngõ, Trác Phi Dương lái xe thẳng về nhà. Hắn cần phải tắm rửa và thay quần áo. Đi cả đêm hôm qua không về nhà, nên hắn không có cơ hội làm việc này.

Ông quản gia đi ra mở cổng cho hắn.

_ Chào cậu chủ. Cậu đã về.

Ông quản gia biết cả đêm hôm qua Trác Phi Dương không có về nhà, cũng không gọi một cú điện thoại. Làm quản gia cho hắn hơn 20 năm, ông đã quá quen thuộc với tác phong làm việc của hắn. Khi có việc đột xuất, hắn thường xuyên vắng nhà từ một tuần cho đến nửa tháng, nhưng hiếm khi đi ra ngoài vào ban đêm, nếu không có việc gì quan trọng. Hắn là người sống có nguyên tắc.

Trác Phi Dương gật đầu tỏ ý chào lại ông quản gia. Hắn lái xe vào gara.

Ông quản gia đóng cổng sắt, theo hắn đi vào trong nhà.

Trác Phi Dương không hỏi gì ông quản gia về việc quản lý gia đình. Hắn tin tưởng vào khả năng của ông quản gia. Hai người đã sống với nhau quá lâu, đề hỏi những chuyện vặt vãnh như vậy. Và lại, nếu có chuyện gì quan trọng, ông quản gia đã chủ động báo cáo cho hắn biết rồi.

Trác Phi Dương đi lên lầu hai, trở về phòng riêng.

Hắn vừa mới mở cửa, chuông điện thoại di động reo vang. Tưởng Thy Dung gọi điện cho mình, trên khóe môi hắn khẽ nhếch lên, trái tim hắn như muốn tan ra, nụ hôn mang theo hương vị của tình yêu vẫn còn đọng lại trên má hắn, vẫn khiến hắn ngất ngây, có cảm giác muốn say.

Nhận ra đây là một số điện thoại bàn, không phải số điện thoại di động của Thy Dung, nụ cười trên môi Trác Phi Dương tắt.

Trác Phi Dương nhìn số điện thoại bàn hiện lên trên màn hình. Hắn biết số điện thoại bàn này, là số của nhà họ Hoàng. Hắn đoán, người đang gọi điện thoại cho hắn là người lớn trong nhà họ Hoàng, không phải là Thy Dung. Nếu Thy Dung muốn gọi điện cho hắn, cô ấy không bao giờ sử dụng điện thoại bàn, vì như thế không được riêng tư, cô ấy sẽ xấu hổ nếu bị người lớn trong nhà vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai người.

Tâm trạng căng thẳng, bấm nút xanh trên màn hình, Trác Phi Dương áp điện thoại vào tai.

_ Anh Phi Dương, chào anh.

“Là Thư Phàm!”

Trác Phi Dương giật mình, cả người đông cứng, trái tim hắn đập thật nhanh. Nếu hắn đoán không lầm, Thư Phàm gọi điện thoại cho hắn vì muốn bàn đến vấn đề tình cảm giữa hắn và con gái.

_ Chào em.

Đã đến nước này rồi, Trác Phi Dương không còn muốn chọn cách quay lưng và bỏ chạy nữa. Hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đối diện với tất cả.

Nghe thấy giọng nói trầm ấm của Trác Phi Dương, Thư Phàm cũng căng thẳng và cảm thấy khó xử không kém gì hắn.

Hít một hơi thật sâu, cố lấy hết dũng khí và cam đảm, Thư Phàm nói nhanh.

_ Anh Phi Dương, anh có thể dành một chút thời gian cho em được không? Em muốn gặp anh.

Trác Phi Dương lập tức đáp ứng.

_ Được. Em nói tên nhà hàng mà em muốn hẹn gặp anh đi.

Nhờ tính cách ngay thẳng của Trác Phi Dương, Thư Phàm đã thấy tự tin và tinh thần thoải mái hơn được một chút.

_ Chúng ta hẹn gặp nhau ở nhà hàng Tân Cửu Long đi. Nếu anh không bận gì, em muốn gặp anh ngay bây giờ.

_ Anh không bận gì cả. Anh sẽ lái xe đến đó ngay.

_ Vâng. Nếu thế, chào anh, hẹn gặp anh ở đó.

Thư Phàm nhanh chóng cúp máy, chỉ sợ nói thêm vài câu nữa, sẽ không còn dũng khí và cam đảm để đến nơi hẹn với hắn nữa.

Thật lòng, Thư Phàm không muốn đục khoét thêm vào vết thương sâu hoắm trong lòng Trác Phi Dương, cũng không muốn ngăn cản hắn không được phép yêu con gái mình. Nhưng bốn phận làm mẹ, Thư Phàm không thể làm ngơ được, Thư Phàm thấy mình phải có trách nhiệm với tương lai và hạnh phúc của con gái.

Thư Phàm sẽ nói chuyện thẳng thắn với Trác Phi Dương, sẽ hỏi hẳn có thật lòng yêu con gái mình và có nghiêm túc muốn tính chuyện trăm năm với Thy Dung không ? Nếu câu trả lời là có, Thư Phàm sẽ yêu cầu hẳn cho mình thêm thời gian để quan sát thêm. Nếu câu trả lời là không, Thư Phàm sẽ yêu cầu hẳn kết thúc mối quan hệ vượt trên mức bình thường với Thy Dung ngay lập tức và cầu xin hẳn đừng tìm gặp Thy Dung nữa.

Lòng đã quyết, Thư Phàm vội vã thay quần áo, cầm túi xách và chìa khóa xe ô tô.

Dặn dò Di Lý đôi câu, Thư Phàm lái xe rời khỏi nhà.

Thư Phàm vừa mới rời khỏi nhà, điện thoại bàn của nhà họ Hoàng lại reo vang, lần này là có người gọi điện đến.

Di Lý đang rửa chén bát trong nhà bếp, nghe thấy tiếng chuông điện thoại bàn, vội bỏ công việc đang làm dang dở, rửa sạch tay, chân chạy nhanh ra phòng khách.

Vừa chạy vừa lau khô tay bằng một chiếc khăn bông, Di Lý chạy đến chiếc bàn gỗ kê gần sát vào bờ tường ở cuối góc phòng.

Áp điện thoại vào tai, Di Lý nôn nóng hỏi.

_A lô. Xin hỏi ai đấy ?

Đầu dây bên kia ngập ngừng một chút, sau đó mới chịu lên tiếng.

_Chào cô. Xin hỏi đây có phải là đường dây của nhà họ Hoàng không ạ ?

_Phải, đây là số điện thoại bàn của nhà họ Hoàng. Mà cô là ai, gọi điện đến đây có việc gì không ?

_Dạ, cháu muốn gặp Thy Dung, phiền cô nhắn với cô ấy một tiếng.

_Cô nói rõ tên và mục đích của cuộc gọi này đi, rồi tôi sẽ đi gọi cho cô chủ nhỏ.

Di Lý vì sợ người đàn bà này sẽ gây bất lợi cho Thy Dung, vì thế mới cẩn thận chất vấn cô ta.

Đầu dây bên kia dừng lại khoảng năm giây, đến lúc Di Lý tưởng cuộc gọi đến đây là kết thúc, đang định cúp máy, cô ta liền trả lời.

_Cháu là Ella. Cô chỉ cần nói cho Thy Dung biết tên của cháu, cô ấy sẽ hiểu lý do vì sao cháu lại gọi điện cho cô ấy.

Di Lý cau mày, trong trí nhớ không hề có tên của người đàn bà tên Ella này. Sợ sẽ làm lỡ việc của Thy Dung, Di Lý nói nhanh.

_Thôi được rồi. Cô chờ cho một chút, để tôi lên phòng gọi cô chủ nhỏ. Tôi hy vọng là cô không gọi điện để đe dọa cô ấy.

_Dạ, không có.

_Tôi mong là vậy.

Di Lý cầm điện thoại bàn không dây, đi nhanh lên lầu hai.

Tiến đến phòng của Thy Dung, Di Lý đưa tay gõ cửa.

_Thy Dung, cháu có trong phòng không ? Có một người phụ nữ tên Ella đang gọi điện cho cháu.

Thy Dung mở cửa phòng, thận trọng hỏi lại Di Lý.

_Có một người phụ nữ tên Ella đang gọi điện cho cháu sao ?

Di Lý gật đầu.

_Đúng thế. Cháu nghe điện thoại đi, cô ta đang gọi cho cháu đấy.

Di Lý đưa điện thoại bàn không dây cho Thy Dung.

Thy Dung đón lấy, đáng vẻ đắm chiêu suy nghĩ. Thy Dung không đoán được mục đích cuộc gọi của cô ta.

Di Lý liếc mắt nhìn Thy Dung, không muốn làm phiền Thy Dung nghe điện thoại, bà liền quay xuống lầu, tiếp tục công việc còn dang dở.

Thy Dung đóng cửa phòng, áp điện thoại vào tai.

_Chào chị.

_Là cô ?

_Đúng, là tôi. Chị gọi điện cho tôi chắc có việc cần nói ?

_Đúng vậy. Tôi có thể gặp cô một lát được không ? Tôi sẽ nói ngắn gọn thôi, sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu.

Thy Dung thờ dãi.

_Chị Ella, nếu chuyện mà chị sắp nói với em có liên quan đến anh Bách Khải Văn thì chị không cần phải nói gì đâu, giữa em và anh ấy không có gì cả, chúng em chỉ là bạn tốt thôi.

Thy Dung nghe thấy có tiếng cười nhạt của Ella trong điện thoại di động.

_Cô ngại biện hay lắm. Khi được hỏi ai cũng nói mình và Bách Khải Văn không hề có quan hệ đặc biệt gì cả, nhưng sự thật không phải như vậy. Tôi muốn gặp mặt trực tiếp cô, vì tôi muốn làm rõ ràng mọi chuyện, muốn nói thẳng cho cô biết hết tất cả về quá khứ giữa tôi và Bách Khải Văn, để cô có lựa chọn đúng đắn cho tương lai của mình. Tôi hy vọng là cô chấp nhận thiện ý này của tôi, và đồng ý cuộc hẹn của tôi.

Thy Dung thấy cực kì khó sở và bất đắc dĩ. Thy Dung có thể thông cảm cho Ella, hiểu vì sao cô ấy lại cho rằng mình và Bách Khải Văn có quan hệ đặc biệt với nhau, ngay cả Trác Phi Dương cũng nhầm, nói gì đến một người đàn bà từng bị Bách Khải Văn phụ bạc và ruồng rẫy như Ella.

Không hẹn gặp không được, Thy Dung đành phải nhượng bộ.

_Thôi được rồi, chị nói tên quán mà chị muốn hẹn gặp tôi đi.

_Nhà hàng Tân Cửu Long, ngay bây giờ.

Thy Dung cười khỏ.

_Được, tôi sẽ đến ngay.

Thy Dung cúp máy, mệt mỏi buông rơi thân thể xuống giường. Thy Dung có thể không đến nhà hàng Tân Cửu Long gặp Ella, nhưng để kết thúc mọi hiểu lầm và vướng mắc ở đây, Thy Dung bắt buộc phải hẹn gặp Ella một lần. Tất cả những rắc rối và vướng mắc này là do Thy Dung tạo ra, Thy Dung phải có trách nhiệm kết thúc nó.

Tiến đến tủ quần áo, Thy Dung thay một bộ đồ đơn giản. Tinh thần rệu rã và uể oải, Thy Dung đóng cửa đi xuống lầu. Sau khi nói vài câu với Di Lý, giải thích đại khái lý do vì sao mình phải đi ra ngoài, Thy Dung rời khỏi nhà.

Di Lý lăm lăm nhìn theo.

_Lạ thật, sao dạo này cô chủ nhỏ hay đi ra ngoài như thế ? Trước kia cô ấy đâu có vậy.

Thay vì đi xe mô tô phân khối lớn, Thy Dung chọn bắt một chiếc xe tắc xi. Thy Dung đã quá chán chường, tâm trí để đâu đâu, không có hứng thú phóng xe trên đường, chọn đi một chiếc xe tắc xi bây giờ chính là một sự lựa chọn tốt nhất.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, không khí nóng bức. Trên đường xe cộ đông như mắc cửi. Mỗi giao lộ đều có một trụ đèn giao thông. Khi đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, tất cả xe cộ đều dừng lại, người đi bộ lũ lượt kéo nhau sang bên kia đường.

Thy Dung ngồi trên xe ô tô, ngả người ra sau ghế, mắt khép hờ, đầu đau nhức như búa bổ. Vào giây phút này, Thy Dung ước có thể đi đâu đó thật xa, tạm để lại mọi thứ sau lưng, chờ khi nào tâm trạng và tinh thần khá hơn sẽ quay trở về giải quyết hết mọi chuyện.

Đèn giao thông chuyển sang xanh, xe tắc xi màu cánh cam tiếp tục lăn bánh. Nhà hàng Tân Cửu Long cách biệt thự nhà họ Hoàng không xa lắm, mất độ khoảng hơn 10 phút đi xe tắc xi.

Đến nơi, Thy Dung trả tiền cho tài xế, tự mở cửa xe bước xuống.

Mặt đường rải xi măng bốc hơi nóng hầm hập. Trước cửa quán tập nập người ra người vào.

Thy Dung thờ hắt ra một hơi thật dài, lững thững đi vào trong quán. Đột nhiên, chuông điện thoại di động đổ chuông khiến Thy Dung giật mình, thò tay vào trong túi áo khoác.

Nhìn màn hình nhấp nháy hiện lên số của Bách Khải Văn, Thy Dung cười chua chát.

_Bách Khải Văn, anh có thể buông tha cho em được không ? Em biết em có lỗi với anh, và hành động như thế này là ích kỉ, nhưng em không còn muốn tiếp tục mối quan hệ phức tạp và rắc rối này nữa. Nếu có thể kết thúc được thì hãy kết thúc đi. Anh từng hỏi em tại sao không thể từ bỏ được Trác Phi Dương chứ gì ? Câu trả lời rất đơn giản, em yêu anh ấy trong thâm lặng, em chưa bao giờ ép anh ấy phải yêu em cả. Còn anh thì lại khác, anh quá ngang ngược, chỉ thích làm theo ý của mình, anh không hề tôn trọng ý kiến của em, mà em thì lại rất ghét bị người khác kiểm soát cuộc sống của mình, em là một cô gái phóng khoáng, yêu tự do, em không phải là một cô gái yếu đuối.

Hít một hơi thật sâu. Thy Dung run run ấn vào nút màu đỏ trên màn hình. Thy Dung không có dũng khí nhận cuộc gọi của Bách Khải Văn, Thy Dung

nhận thấy mình không có gì để nói với hắn cả, nói chuyện điện thoại với nhau chỉ khiến cả hai thêm đau lòng và mệt mỏi hơn mà thôi.

Sợ Bách Khải Văn không chịu bỏ cuộc, sẽ tiếp tục gọi điện cho mình nữa, Thy Dung chọn giải pháp tắt nguồn, muốn được yên tĩnh một mình để suy nghĩ. Chuyện của Trác Phi Dương đã khiến Thy Dung hứng chịu đủ mọi rắc rối rồi, Thy Dung không muốn chuốc thêm phiền phức và bực bội nữa.

Cắt điện thoại vào trong túi áo khoác, Thy Dung mở cửa kính, rào bước đi vào trong quán. Buổi trưa, quán khá đông khách, mọi người ngồi trên những chiếc ghế mây, vừa thưởng thức đồ uống, nghe nhạc du dương, vừa thì thầm to nhỏ nói chuyện với nhau, bầu không khí hài hòa và yên tĩnh, dường như họ sợ làm phiền và ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Thy Dung quan sát khắp lượt, cố gắng kiếm tìm hình bóng của Ella.

Ella chọn một chiếc bàn nằm khuất sau một chậu cây cảnh khá to. Cô ta vừa nhâm nhi ly cà phê đen đặc vừa cúi đầu nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, bộ dạng nôn nóng và không kiên nhẫn.

Thy Dung phải để ý kỹ lắm mới tìm được chiếc bàn mà cô ta đang ngồi. Tìm được cô ta rồi, Thy Dung hướng về phía cô ta bước tới.

Thấy Thy Dung, khóe môi Ella nhếch lên. Hôm nay, cô ta mặc một bộ đầm màu đen, kết với mái tóc đỏ rực như lửa trông cô ta như một ngọn đuốc đang bốc cháy trong thế Vận hội Olympic.

Thy Dung gật đầu chào Ella, kéo ghế ngồi xuống đối diện với cô ta.

_ Cô uống gì ?

_ Nước cam vắt.

Thy Dung trả lời một cách thật tự nhiên, không để ý đến ánh mắt đầy thù hận của cô ta.

Ella cao giọng gọi phục vụ, yêu cầu anh ta mang một ly cam vắt cho Thy Dung.

Thy Dung lịch sự nói.

_ Cảm ơn.

_ Đừng khách sáo. Ly nước này của cô, tôi mời.

Thy Dung cười như không cười, đáp.

_ Không cần. Tôi có thể tự trả tiền cho ly nước của mình.

Phục vụ mang ly nước cam vắt cho Thy Dung.

Chờ anh ta đi khuất, Ella nhìn thẳng vào mắt Thy Dung, hỏi một cách đầy ác ý.

_ Cô có biết lý do vì sao tôi gọi cô ra đây không ?

Thy Dung nhún vai, tỏ vẻ bất cần.

_ Tôi không biết. Tôi không phải là cô, nên làm sao có thể đoán được trong đầu cô đang nghĩ gì. Cô là người gọi tôi ra đây, lẽ ra người hỏi cô câu đó là tôi mới đúng ?

Ban đầu Thy Dung nghĩ Ella là một người phụ nữ đáng thương, nhưng qua mấy câu trao đổi, cẩn thận quan sát và để ý đến sắc mặt và ánh mắt của cô ta khi nhìn người khác, Thy Dung lờ mờ nhận ra cô ta không đơn giản như hình thức bề ngoài. Cô ta là một người biết sử dụng tâm cơ, biết che giấu đi dã tâm của mình. Thy Dung sợ và chán ghét nhất những con người như vậy, đặc biệt là phụ nữ, Thy Dung càng sợ hãi và chán ghét hơn. Đàn bà một khi thù hận và muốn trả thù ai đó, không một ai có thể ngăn cản được họ, cũng không một ai có thể lường trước được những hiểm họa khôn lường.

_ Con gái tôi đang bị bệnh tim, nó cần cho cha. Tôi hy vọng cô hiểu và buông tha cho Bách Khải Văn đi.

Bàn tay cầm ly nước cam vắt run lên, Thy Dung đỏ hoe mắt, giọng nói không che giấu được thông cảm và chia sẻ.

_ Con bé Thủy Ngân bị bệnh tim thật sao ? Hôm qua gặp ở bệnh viện, tôi trông con bé khỏe khoắn thế cơ mà ?

Ella nhìn vào mắt Thy Dung, thấy đáy mắt Thy Dung long lanh toàn lệ. Ella bối rối vuốt tóc. Cô ta không ngờ là Thy Dung lại là một cô gái giàu lòng nhân ái như thế, thái độ thù địch đã giảm hẳn.

Ella đau buồn trả lời Thy Dung.

_ Con bé Thủy Ngân bị bệnh tim bẩm sinh từ bé. Bác sĩ nói nếu không được phẫu thuật thay tim kịp thời, con bé sẽ không còn sống lâu thêm được nữa. Lẽ ra tôi cũng không có ý định quay về tìm Bách Khải Văn làm gì, nhưng vì muốn trước khi con bé xảy ra chuyện gì, nó được gọi Bách Khải Văn một

tiếng là cha, được cảm nhận tình thương của một người cha, được sống trong bầu không khí ấm áp, tràn ngập tiếng cười, tình thương và hạnh phúc của một gia đình nên tôi mới chủ động liên lạc với Bách Khải Văn, mong hắn nhận con bé làm con ruột của mình, cùng tôi chăm sóc cho con bé.

Ella phẫn nộ nói tiếp.

_ Nhưng tôi không tưởng tượng được là Bách Khải Văn lại là một con người tuyệt tình như thế. Hắn chẳng những không cho tôi cơ hội giải thích đến lấy một lời, hắn còn nhẫn tâm muốn cướp con bé ra khỏi vòng tay của tôi. Tôi là một người mẹ thương con, tôi làm sao có thể chấp nhận để điều này xảy ra. Chính vì thế tôi đã dốc hết tiền túi và khả năng của mình để thuê một luật sư giỏi để tranh kiện với hắn. Nhưng đáng tiếc.....

Nước mắt lăn dài trên má Ella, sắc mặt tái xanh.

_ Bách Khải Văn là một người đàn ông có thế lực, nhiều tiền lắm của, lại quen biết nhiều. Vì vậy, mặc dù tôi đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể thắng kiện được hắn. Tôi sắp mất con bé rồi.

-Không thể như thế được ! – Thy Dung nghẹn ngào, tức giận và phẫn nộ thay cho Ella – Bách Khải Văn không thể tuyệt tình và tàn nhẫn như thế được. Thủy Ngân xứng đáng được sống trong vòng tay thương yêu của cả cha lẫn mẹ. Chị hãy cố gắng thuyết phục anh ấy, cùng anh ấy tạo dựng một gia đình. Em tin rằng cho đến tận bây giờ chị vẫn còn yêu anh Bách Khải Văn.

Ella quên cả khóc, kinh ngạc mở to mắt nhìn Thy Dung.

_ Thế còn cô, cô không yêu Bách Khải Văn sao ?

Thy Dung cười buồn.

_ Em và anh ấy có duyên nhưng không có phận. Em rất thích anh ấy, nhưng người mà em yêu là một người khác. Chị đừng hận và căm ghét em nữa, em không bao giờ có ý định tranh giành anh ấy với chị đâu.

Ella rót nước mát, trên môi nở một nụ cười. Từ khi biết bên cạnh Bách Khải Văn xuất hiện một cô gái trẻ, Ella đã từng căm hận Thy Dung biết bao, thậm chí còn thuê bọn xã hội đen chém bị trọng thương Thy Dung vì cho rằng Thy Dung đang cướp đi người đàn ông của cuộc đời mình, cướp đi tình thương và hạnh phúc của con gái do thiếu vắng người cha trong gia đình, nhưng hóa ra Ella đã hiểu lầm Thy Dung.

Thy Dung không phải là một người phụ nữ có dã tâm, cũng không phải là một người đàn bà lăng nhăng, Thy Dung yêu ai, thích ai và ghét ai rất rạch ròi và rõ ràng.

o-0-o

Ngồi trên lầu hai của nhà hàng Tân Cửu Long, Trác Phi Dương và Bạch Thư Phàm rơi vào im lặng. Cả hai ngồi đối diện với nhau, chọn một chiếc bàn nhìn ra hướng cửa sổ.

Những lời mà Thư Phàm muốn nói đều nghẹn đắng trong cổ họng. Thư Phàm không thể thốt nổi thành lời, không đủ cam đảm nhẫn tâm đào khoét sâu thêm vào vết thương đang rỉ máu trong trái tim Trác Phi Dương.

Trước kia hắn đã đau khổ lắm rồi khi phải chọn cách từ bỏ người con gái mình yêu hơn cả tính mạng cho Hoàng Tuấn Kiệt. Ngày chứng kiến Thư Phàm mặc áo cô dâu vui vẻ hạnh phúc cùng Hoàng Tuấn Kiệt làm lễ cưới, cũng là ngày đau khổ và u tối nhất cuộc đời hắn. Chỗ trống trong trái tim hắn đã đi theo hắn hơn 18 năm qua, hàng ngày hắn tự ngậm nhấm nỗi đau của riêng mình, chìm đắm vào một thế giới buồn khổ, không có ánh sáng. Nay, hắn vừa mới tìm lại được một chút hy vọng và niềm tin dành cho tình yêu.....

Thư Phàm nhắm mắt lại, tự hỏi liệu mình có đủ tàn nhẫn để làm điều đó thêm một lần nữa không ? Trách nhiệm của một người mẹ hết lòng yêu thương con đang đè nặng trên đôi vai gầy yếu của mình, đồng thời ơn nghĩa sâu nặng dành cho Trác Phi Dương đang đè nặng trong lòng. Thư Phàm không biết nên lựa chọn con đường đi như thế nào cho đúng.

Sau nhiều phút im lặng đến căng thẳng và ngột ngạt, Trác Phi Dương là người lên tiếng, phá vỡ đi khoảng cách giữa hai người.

_ Thư Phàm, có chuyện gì thì em nói đi. Anh hứa với em là anh sẽ không giận em, cũng sẽ không trách em. Anh hiểu được nỗi lo lắng và tình thương của em dành cho con gái. Nếu đổi lại là anh, chắc anh cũng băn khoăn lo lắng và hốt hoảng như em thôi.

Trác Phi Dương càng tỏ ra thấu hiểu và biết điều, Thư Phàm lại càng thấy có lỗi và không yên lòng nhiều hơn.

Sống mũi cay cay, Thư Phàm rơi lệ.

_ Phi Dương, em xin lỗi anh, thêm một lần nữa em lại làm tổn thương anh.

Trác Phi Dương nở một nụ cười triu mến.

_ Em đừng nói thế. Em không có lỗi gì cả. Trước kia là do anh yêu đơn phương em, em không hề có bất cứ một hứa hẹn, hay cho anh cơ hội để hiểu lầm tình cảm của em dành cho anh. Là do anh đa tâm, anh đã yêu người con gái đã thuộc về một người đàn ông khác. Em xứng đáng nhận được hạnh phúc và tình yêu của cuộc đời mình.

_Anh Phi Dương - Thư Phàm bật khóc, chua xót gọi tên của hắn – Anh đừng đối xử tốt với em quá. Là em có lỗi với anh, chính em đã khiến anh phải sống trong cô đơn hơn 18 năm qua.

Thư Phàm ngược đôi mắt đầy lệ lên nhìn Trác Phi Dương.

_Anh Phi Dương, anh có hận em không, có trách em không? Em xin lỗi, hơn 18 năm qua em luôn lảng tránh, không dám hẹn gặp anh, hay gửi một lời xin lỗi đến anh, tất cả chỉ vì em quá nhút nhát và không đủ dũng khí để làm điều đó.

Trác Phi Dương đưa khăn tay cho Thư Phàm. Hắn dịu dàng bảo.

_Thư Phàm, anh không bao giờ trách em, cũng không bao giờ hận em. Anh vẫn luôn chúc phúc cho em. Anh rất vui vì em đã cùng Hoàng Tuấn Kiệt tạo dựng được một gia đình hạnh phúc và yên ấm.

Thư Phàm đón lấy chiếc khăn tay của Trác Phi Dương. Thư Phàm run run lau lệ trên khóe mắt.

_Còn anh thì sao Phi Dương, đến bao giờ anh mới có ý định kết hôn?

Câu hỏi của Thư Phàm khiến cả hai đều rơi vào tình thế khó xử.

Nhận ra mình yêu Thy Dung, Trác Phi Dương tưởng đã tìm được tình yêu và hạnh phúc của cuộc đời mình, nhưng cay đắng và chua chát làm sao, ông trời thật không biết chiều lòng người, cô ấy lại là con gái của Thư Phàm.

Trác Phi Dương biết nói làm sao đây? Hắn yêu Thy Dung là thật, yêu rất sâu đậm, thậm chí hắn còn từng mong muốn lấy được Thy Dung làm vợ, nhưng mà...

Trác Phi Dương nhìn những giọt nước mắt trên má Thư Phàm. Hắn có đủ tự tin và dũng cảm để gọi Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt là bố mẹ vợ không, còn ánh mắt của người đời nữa. Hắn không lo cho bản thân mình, hắn chỉ lo cho Thy Dung. Hắn sợ cô ấy sẽ buồn khổ, sẽ rơi lệ vì hắn, mà hắn thì lại không muốn tổn thương người con gái hắn thật lòng yêu.

Thư Phàm hiểu thấu được những suy nghĩ rối rắm trong lòng Trác Phi Dương. Quệt lệ trên khóe mắt, nhìn thẳng vào mắt hắn, Thư Phàm nghiêm túc hỏi.

_Anh Phi Dương, anh àm ơn hãy trả lời thật cho em biết, anh có thật lòng yêu Thy Dung, có muốn cùng nó tạo dựng một gia đình không?

Trác Phi Dương ngồi chết lặng trên ghế, đôi mắt hắn đục ngầu, nỗi đau âm ỉ trong lòng hắn bùng cháy, đang thiêu đốt tâm hồn và thể xác của hắn.

Thư Phàm nghẹn ngào cầu xin Trác Phi Dương.

_Anh Phi Dương, em xin anh hãy nói thật cho em biết, xin anh đừng trốn tránh – Thư Phàm khóc nức nở - Con bé Thy Dung nó rất yêu anh, dạo gần đây nó đã không còn cười nữa, thân thể xanh xao, gầy yếu, nó thường hay lên lút khóc trong phòng. Em biết nó là thật lòng yêu anh, yêu rất nhiều. Em sợ rằng nếu không cho phép anh và nó yêu nhau, nó sẽ sống trong thế giới u buồn suốt đời.

Thư Phàm ra sức quệt lên trên má, đôi mắt tràn đầy quyết tâm và kiên cường.

_Em hẹn gặp anh ở đây không phải muốn cầu xin anh hãy buông tha cho Thy Dung, mà em muốn nghe từ chính miệng anh nói cho em biết anh có thật lòng yêu Thy Dung không, có muốn cùng Thy Dung nắm tay nhau đi hết đường đời không? Em là một người phụ nữ sống phóng khoáng, em không quan tâm đến ánh mắt nhìn của người đời, cũng không để ý đến vai vế trong gia đình, em chỉ có một mong ước duy nhất là anh có thể mang lại hạnh phúc và nụ cười cho Thy Dung, chỉ cần anh làm được như thế thôi, em không còn mong mỏi nào hơn nữa.

Thư Phàm nở một nụ cười hiền từ, ánh mắt của một người thương con, của một người phụ nữ tràn đầy lòng nhân ái.

Nỗi đau trong lòng Trác Phi Dương được xoa dịu. Hắn cảm động nhìn Thư Phàm, hốc mắt đỏ hoe. Lần đầu tiên trong đời hắn muốn khóc vì những lời nói chứa chan tình cảm và thấu hiểu của Thư Phàm, hắn không còn khóc vì đau khổ nữa.

Trác Phi Dương xúc động nắm lấy tay Thư Phàm, nhìn Thư Phàm bằng đôi mắt cảm kích và biết ơn.

Đúng vào lúc đó, bố con Hoàng Tuấn Kiệt xuất hiện trên lầu hai.

Cảnh hai người nắm tay nhau, âu yếm mỉm cười và nhìn vào mắt nhau lọt vào trong đáy mắt họ.

Thy Dung cắn chặt môi đến trắng bệch, nước mắt vì tủi hờn và uất hận tuôn ra như mưa.

Hoàng Tuấn Kiệt không được bình tĩnh như Thy Dung. Hắn hùng hổ xông đến gần hai người, hất văng tay Trác Phi Dương ra khỏi tay Thư Phàm, dơ cao nắm đấm, muốn đấm thẳng vào mặt Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương và Thư Phàm giật mình, hoảng hốt nhìn hai bố con Hoàng Tuấn Kiệt.

Nhìn nước mắt lăn dài trên má con gái, Thư Phàm khổ sở không biết phải dùng cách gì để an ủi Thy Dung.

Trác Phi Dương thấy Thy Dung xuất hiện ở đây, bắt gặp ánh mắt ai oán và chất chứa đau khổ của cô ấy. Hắn có cảm giác mình đã chết rồi, lồng ngực bị bóp nghẹn.

Quá đau khổ và tuyệt vọng, Thy Dung đột ngột xoay người, băng mình chạy đi thật nhanh.

Trác Phi Dương và Thư Phàm đồng thanh gọi Thy Dung.

_ Thy Dung.....!!

Hoàng Tuấn Kiệt tức giận, nghiêng răng ken két, dứt khoát đâm thẳng vào mặt Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương nghiêng đầu tránh thoát cú đâm của Hoàng Tuấn Kiệt.

Thư Phàm sợ hãi kêu lên.

_ Hoàng Tuấn Kiệt, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu, hãy để cho anh Phi Dương đuổi theo con bé Thy Dung đi. Em sợ con bé sẽ xảy ra chuyện.

Thư Phàm quay sang nhìn Trác Phi Dương, hồi thúc.

_ Anh Phi Dương, anh còn không mau đuổi theo Thy Dung đi ? Nếu con bé xảy ra chuyện gì, em tuyệt đối không tha thứ cho anh.

Không cần Thư Phàm nhắc lại lần thứ hai, Trác Phi Dương nhanh chân rời đi.

Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn tức tối vì ghen tuông, hắn muốn đuổi theo ngăn Trác Phi Dương lại.

Thư Phàm giữ chặt lấy cánh tay Hoàng Tuấn Kiệt, vỗ về con nóng giận của hắn.

_ Tuấn Kiệt, anh đừng hồ đồ nữa có được không ? Anh tưởng em và anh Phi Dương lên lút hẹn hò với nhau ở đây à ?

Hoàng Tuấn Kiệt vẫn mắt nhìn Thư Phàm, trán nổi gân xanh.

_ Bạch Thư Phàm ! Em còn nói nữa ? – Hắn tức giận cao giọng quát – Anh mặc kệ em và Trác Phi Dương có lên lút hẹn hò nhau không, em cũng không được phép hẹn gặp hắn ở đây mà không hỏi qua ý kiến của anh, chưa hết em và hắn còn dám nắm tay, tình tứ nhìn vào mắt nhau nữa.

Thư Phàm xa xăm mặt.

_ Bốp !

Một cú đánh không nhẹ bay thẳng vào bụng Hoàng Tuấn Kiệt. Thư Phàm gằn giọng.

_ Hoàng Tuấn Kiệt, anh cho em là hạng người gì thế hả, là một ả đàn bà lẳng lơ, không chung thủy hay sao mà anh dám nói em như thế ?

Hoàng Tuấn Kiệt nhăn nhó kêu đau. Hắn thấy số của hắn thật khổ, rõ ràng Thư Phàm là người làm sai trước, tại sao cô ấy không biết điều nhận lỗi, cô ấy còn ra tay đánh người và trách mắng hắn nữa ?

Càng nghĩ càng tức, Hoàng Tuấn Kiệt bực mình xoay người, dùng dùng bỏ đi.

Thư Phàm thở dài, kéo Hoàng Tuấn Kiệt lại, dịu giọng nói.

_ Anh Kiệt, em xin lỗi, em không nên đánh anh, lẽ ra em nên hiểu cho tâm trạng của anh lúc này mới phải.

Thư Phàm kéo cổ Hoàng Tuấn Kiệt xuống, thì thầm nói nhỏ vào tai. Chưa đầy mấy giây sau, cả người nghe và người nói đều đỏ bừng mặt, trái tim đập thật nhanh.

Hoàng Tuấn Kiệt theo Thư Phàm đi về với một nụ cười ngơ ngẩn trên môi. Còn Thư Phàm cúi thấp đầu, không dám ngẩng mặt nhìn ai.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Thy Dung chạy xuống từng bậc thang, vượt qua từng bậc một, tiến nhanh đến cánh cửa kính. Không chờ nhân viên phục vụ mở cửa kính cho mình, Thy Dung tự mở cửa, rồi tiếp tục chạy đi.

Trác Phi Dương đuổi theo phía sau, hành động của hai người khiến mọi người trong quán đều ngừng làm việc riêng để nhìn.

Thy Dung chạy ra đến cổng, nước mắt lăn dài trên má, vừa chạy vừa dùng mu bàn tay quệt lên trên khóe mắt. Trái tim của Thy Dung bây giờ rất đau, đau đớn như bị kim đâm. Hình ảnh thân mật giữa mẹ và Trác Phi Dương đang ám ảnh và dày vò Thy Dung. Thy Dung không thể gạt bỏ hình ảnh đó ra khỏi đầu.

Thy Dung chạy băng băng trên vỉa hè, chạy mà không nhìn đường, vì thế đã va vào người đi cùng chiều với mình, những tiếng mắng chửi không ngừng vang lên. Thy Dung không quan tâm đến họ, cũng không để ý đến những lời mắng nhiếc của họ. Bóng tối đang tràn ngập tâm trí, Thy Dung chỉ để ý đến nỗi đau và thống khổ trong lòng mình.

Trác Phi Dương vẫn kiên trì đuổi theo Thy Dung. Hắn đang vô cùng khổ sở và tự trách. Nếu không thật lòng yêu Thy Dung, sợ cô ấy hiểu lầm và giận mình, hắn không cần đuổi theo cô ấy như một thằng điên thế này. Hắn đường đường là chủ tịch của một tập đoàn lớn, địa vị và danh tiếng của hắn có thể khiến bất kì ai cũng phải ngưỡng mộ và nhìn bằng con mắt ước ao, hơn nữa tuổi của hắn cũng đã lớn rồi, không thích hợp để chạy băng băng trên vỉa hè trong trạng thái hoảng loạn và mất tinh thần thế này.

Thy Dung bị va chạm mạnh vào vai. Quá đau, Thy Dung kêu lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt, hai tay vội ôm lấy vai phải của mình.

Nghe thấy tiếng kêu của Thy Dung, Trác Phi Dương giật mình kinh sợ. Hắn vội phi thân chạy như bay đến gần bên cạnh Thy Dung.

Thy Dung khum người, rên rỉ, hơi thở hỗn hển, đứng dựa vào bờ tường, hình như vết thương trên vai phải bị chảy máu rồi.

Trác Phi Dương chưa kịp đến nơi, đã có một người đàn ông khác nhanh chân lại gần, ôm lấy Thy Dung vào lòng.

Trác Phi Dương hóa đá, đứng khựng lại, trừng trừng nhìn cảnh Thy Dung đang được một người đàn ông khác ôm trong vòng tay. Cảm giác của hắn lúc này là tức giận và ghen tuông.

Trác Phi Dương siết chặt nắm tay, đôi mắt hắn lên những tia nhìn lạnh lẽo và mệt mỏi. Hắn phân vân không biết là có nên giành lại Thy Dung từ trong vòng tay của người đàn ông kia không, hay là nên thức thòi quay lưng bỏ đi, để tránh không phải nhìn thấy cảnh không nên nhìn thấy, tránh đục khoét sâu thêm vào vết thương sâu hoắm trong lòng.

Trác Phi Dương nhắm mắt lại, mở mắt ra, hít một hơi thật sâu. Hắn đã là một kẻ luôn luôn chạy trốn trong tình yêu, do đó, hắn mới phải sống hơn 18 năm trong đau khổ và nuối tiếc. Hắn hối hận và tự trách mình rất nhiều. Có lẽ nếu hắn nói rõ tình cảm của mình cho Thy Dung biết ngay sau khi cô ấy tỏ tình với hắn, Thy Dung và Bách Khải Văn đã không có nhiều thời gian và cơ hội được ở bên nhau như thế. Và như vậy, hắn cũng không cần phải khổ sở và tức tối vì ghen tuông thế này.

Càng nghĩ hắn càng khinh ghét bản thân mình là một kẻ vô dụng và hèn nhát. Nếu đã xác định yêu Thy Dung, muốn có được cô ấy trong cuộc đời mình, hắn phải dũng cảm đối diện với mọi chuyện, phải giành cô ấy lại từ trong tay của bất cứ người đàn ông nào. Hắn không thể tiếp tục chọn cách chạy trốn, nhường nhịn và tự lừa dối chính mình nữa.

Bỗng nhiên lọt vào trong vòng tay của một người đàn ông lạ mặt. Thy Dung giật mình hét hoảng, nén nhịn đau, cố gắng chống vào ngực anh ta, muốn thoát khỏi vòng tay ôm ấp của anh ta.

Thy Dung ngược đôi mắt mờ lệ nhìn anh ta, mở miệng định mắng anh ta vô si. Khi nhận ra người đang ôm mình là Bách Khải Văn, Thy Dung ngơ ngác nhìn.

Bách Khải Văn thương xót, nhẹ nhàng dùng khăn tay lau lệ trên má cho Thy Dung.

_ Thy Dung, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao em lại chạy như điên trên vỉa hè thế này?

_ Anh Văn – Thy Dung nghẹn ngào khóc – Anh buông em ra đi. Em muốn đi về nhà.

Bách Khải Văn nhìn vết thương đang rỉ máu qua lớp áo khoác trên vai của Thy Dung. Hắn quan tâm lo lắng giục.

_ Thy Dung, em thay anh vào bệnh viện để bác sĩ thay băng và bôi thuốc. Vết thương trên vai lại chảy máu rồi.

Thy Dung lắc đầu, từ chối.

_ Không cần đâu. Em sẽ về nhà, mẹ em là bác sĩ, mẹ em sẽ thay băng và bôi thuốc cho em.

Nhắc đến mẹ, Thy Dung lại đau nhói lòng. Thy Dung nhắm mắt lại để cho nước mắt trên má lặng lẽ rơi, trái tim tan nát vì đau.

“Mẹ có biết rằng con đau khổ lắm không? Tại sao mẹ và Trác Phi Dương còn sát muối thêm vào vết thương trong lòng con nữa. Con biết phải làm gì bây giờ, con có nên hận và căm ghét hai người không?”

Thấy Thy Dung chỉ biết khóc, không nói thêm câu gì nữa. Bách Khải Văn sốt ruột, lại giục Thy Dung.

_Thy Dung, em nghe lời anh đi, theo anh đến bệnh viện, vết thương bị chảy máu như thế này, không tốt cho sức khỏe của em.

Thy Dung cười buồn, vừa cười vừa khóc.

_Anh Vãn. Em cảm ơn anh đã lo lắng và quan tâm đến em, nhưng không cần đâu, em không muốn đến bệnh viện, mùi thuốc sát trùng ở đó khó ngửi lắm.

Thy Dung chống hai vào ngực Bách Khải Vãn, muốn cách xa hắn một chút. Thy Dung không muốn người đi đường nhìn thấy cảnh mình và hắn ôm ấp nhau trên đường phố, không muốn họ hiểu lầm mình và hắn là quan hệ tình nhân.

Đã biết được hoàn cảnh đáng thương của mẹ con Ella, Thy Dung muốn Bách Khải Vãn và hai mẹ con họ tạo dựng một gia đình hạnh phúc, cùng mang lại tiếng cười và niềm vui cho Thủy Ngân. Con bé rất đáng yêu và thánh thiện, nó xứng đáng được nhận tình thương của cả cha lẫn mẹ.

Vừa hay, đúng vào lúc đó, Thy Dung lọt vào một vòng tay của một người đàn ông khác.

Thy Dung đông cứng cả người, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực, nước mắt tuôn ra như mưa.

Bách Khải Vãn đã nhìn thấy Trác Phi Dương. Hắn cảm tức giận giọng.

_Chủ tịch Trác, anh đang làm gì thế ? Anh nên nhớ đây là công cộng, trước khi làm việc gì anh nên suy nghĩ cho kĩ.

Trác Phi Dương lạnh lùng, đối đáp lại Bách Khải Vãn.

_Cậu mới là người nên suy nghĩ cho kĩ. Thy Dung đã nói không yêu cậu, bây giờ cô ấy là người phụ nữ của tôi, cậu nên tự hiểu người phụ nữ của người khác thì không nên động vào.

Thy Dung quên cả khóc, bản thân mở to mắt nhìn Trác Phi Dương, lệ lăn dài trên má.

Trác Phi Dương không để ý đến Bách Khải Vãn đang bùng bùng giận dữ, trong đáy mắt có hai ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt. Hắn đau xót nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, ướt đẫm nước mắt của Thy Dung. Khi nhìn đến vết thương trên vai đang rỉ máu ra lớp áo khoác bên ngoài, hắn khàn giọng bảo.

_Thy Dung, chúng ta đi thôi.

Trác Phi Dương mạnh mẽ nắm lấy tay Thy Dung, dìu Thy Dung bước đi.

Đột nhiên bị Trác Phi Dương nhảy vào cướp người. Bách Khải Vãn điên tiết quát to.

_Đứng lại !

Trác Phi Dương dừng lại một chút, không quay đầu lại nhìn Bách Khải Vãn, nén giận đáp.

_Bách Khải Vãn, đây là lần cuối cùng tôi nói chuyện tử tế với cậu. Nếu cậu còn tiếp tục có những hành động thân mật vượt trên mức bình thường với Thy Dung, tôi sẽ đánh què gãy tay chân của cậu.

Bách Khải Vãn làm sao chịu đựng được nỗi nhục này. Hắn là người đến trước, lẽ ra Thy Dung phải chọn hắn mới đúng. Tại sao Thy Dung có thể chọn một người đàn ông lớn gần gấp ba tuổi mình, hai nữa, cả hai còn có họ hàng xa ?

Bách Khải Vãn không phục, muốn đòi lại công bằng cho mình.

Bách Khải Vãn xông lại gần, vươn tay muốn giành lại Thy Dung.

Trác Phi Dương ôm gọn Thy Dung vào lòng, không để cho Bách Khải Vãn có cơ hội thực hiện ý đồ của mình.

Con tức giận của Trác Phi Dương đã lên đến đỉnh điểm. Hắn nghiêng răng.

_Bách Khải Vãn, cậu là một người có trí thức, cậu nên hiểu hành động nào cũng có giới hạn của nó. Thy Dung là người phụ nữ của tôi, tôi yêu cô ấy, tôi tuyệt đối không nhường cô ấy lại cho cậu, mà cậu cũng đừng nghĩ đến việc cướp cô ấy đi. Nếu cậu cảm thấy đủ sức đấu với tôi thì hãy tiếp tục. Còn nếu không cậu hãy biết điều mà rút lui đi. Mẹ con Ella đang chờ cậu, cậu cũng không nhẫn tâm bỏ đứa con gái hơn hai tuổi đang bị bệnh tim, mà không lo chứ ?

Lời nói của Trác Phi Dương khiến bàn tay muốn dùng sức mạnh để lôi Thy Dung ra khỏi vòng tay của Trác Phi Dương khựng lại. Bách Khải Vãn đứng đông cứng một chỗ, khuôn mặt hắn phủ một lớp hơi nước mỏng, phẳng lặng như gương, ánh mắt hắn chất nhiều tâm sự và khổ não.

Trác Phi Dương liếc mắt nhìn Bách Khải Vãn, tặng cho hắn một ánh mắt cảnh cáo và đe dọa, hắn tiếp tục dìu Thy Dung bước đi.

Thy Dung mờ mịt đi theo Trác Phi Dương như một người mất trí. Những lời nói của hắn vẫn còn ong ong bên tai.

“Thy Dung là người phụ nữ của tôi, tôi yêu cô ấy, tôi tuyệt đối không nhường cô ấy lại cho cậu, mà cậu cũng đừng nghĩ đến việc cướp cô ấy

đi.”

Những lời nói vừa rồi có đúng là sự thật không, hay là hấn chỉ đang lừa dối mình thôi ?

Một chiếc xe ô tô màu đen tuyền đậu sát gần vỉa hè cách nhà hàng Tân Cửu Long hai mét.

Từ xa thấy hai người đang tiến tới, Tuấn Nam lịch sự lên tiếng chào hỏi, khom người mở cửa cho cả hai.

Trác Phi Dương dìu Thy Dung trèo lên xe. Còn hấn chuyển sang ngồi bên cạnh Thy Dung.

_Lái xe đưa tôi tới bệnh viện.

_Vâng, thưa chủ tịch.

Tuấn Nam khởi động máy, thấy khuôn mặt hiện lên những nét lo âu và sầu khổ của sếp, biết ý liền phóng xe đi ngay.

Trên đường đi, Thy Dung ngồi gồng sát gần cửa xe ô tô, mắt dăm dăm nhìn ra bên ngoài khung cửa kính xe, giữ thái độ im lặng và trầm mặc.

Bàn tay Trác Phi Dương vẫn nắm chặt lấy tay Thy Dung không chịu buông.

Thy Dung cúi đầu, nhìn bàn tay nhỏ bé của mình đang nằm gọn trong lòng tay to lớn và nam tính của Trác Phi Dương.

_Thy Dung, tại sao cô không lên tiếng nói gì ? Cô đang giận tôi sao ? – Trác Phi Dương đau khổ hỏi.

Đầu Thy Dung vẫn cúi thấp, nước mắt tí tách rơi.

Trác Phi Dương cào tay vào mái tóc rối, nước mắt của Thy Dung đang bóp nghẹn lấy trái tim hấn.

_Thy Dung, tôi xin lỗi. Cô có thể nghe tôi giải thích được không ?

Thy Dung ôm lấy mặt, khóc nức nở trong lòng bàn tay. Hiện giờ tâm trạng của Thy Dung rất rối rắm, Thy Dung không biết nên dùng tư cách gì để đối diện với Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương vòng tay ôm lấy Thy Dung vào lòng. Hấn dịu dàng nói.

_Thy Dung, cô đừng hiểu lầm tôi, giữa tôi và mẹ cô không xảy ra chuyện gì cả. Trước kia, tôi yêu sâu đậm cô ấy, đến bây giờ tình cảm tôi dành cho cô ấy vẫn đầy, nhưng kể từ khi gặp gỡ và yêu cô, tôi đã chuyển tình cảm nam nữ mà tôi dành cho mẹ cô thành tình thân họ hàng. Trưa nay, mẹ cô hẹn gặp tôi ở đây vì cô ấy muốn bàn đến chuyện tình cảm giữa tôi và cô. Cô yên tâm, mẹ cô không ngăn cản hai chúng ta đến với nhau, cô ấy đã chúc phúc cho hai chúng ta. Lúc cô nhìn thấy tôi và cô ấy nắm tay chính là lúc tôi nghe được câu nói chúc phúc của cô ấy. Tôi mong cô hiểu và không giận tôi nữa.

Thy Dung nắm chặt lấy tay áo Trác Phi Dương, khóc ướt đầm một mảng nhỏ ngực áo của hấn, hiểu lầm đã được làm sáng tỏ, Thy Dung thấy tâm hồn mình nhẹ nhõm và thanh thản hẳn, đồng thời Thy Dung rất biết ơn mẹ mình. Đã có được sự chúc phúc và đồng ý từ phía cha mẹ, Thy Dung không còn băn khoăn và lo lắng gì nữa.

Trác Phi Dương đẩy nhẹ Thy Dung ra, nâng cằm Thy Dung lên, bắt Thy Dung phải đối diện với mình.

_Hoàng Thy Dung, tôi đã nói với em là em không được phép có những hành động thân mật với Bách Khải Văn nữa cơ mà. Tại sao em không tiếp thu những lời mà tôi nói. Em có muốn tôi trừng phạt em không ?

Thy Dung mở to mắt, ngậy ngậy nhìn vào mắt Trác Phi Dương, cơ thể có cảm giác sắp tan chảy.

Trác Phi Dương cúi thấp đầu, hấn vừa cười dịu dàng vừa bảo.

_Nếu lần sau em để tôi phải bắt gặp cảnh em và Bách Khải Văn ôm nhau hay nắm tay một cách thân mật nữa, tôi sẽ trừng phạt em thật nặng.

_Nhắm mắt lại đi - Trác Phi Dương thì thầm vào tai Thy Dung – Tôi muốn hôn em.

Mặt Thy Dung đỏ bừng như gấc chín, từ từ khép rèm mi.

Trác Phi Dương mỉm cười, trân trọng đặt một nụ hôn lên môi Thy Dung. Nụ hôn mang theo mùi vị tinh khiết của hoa cỏ, mang theo hương mật của đam mê và mang theo những khát khao mãnh liệt của tình yêu mà hai người dành cho nhau.

Buổi chiều Trần Hoàng Anh đưa Hoài Thương đi chơi. Lần này, hai người hẹn hò nhau ở công viên. Hoài Thương muốn tạo ra thật nhiều kỉ niệm vui vẻ và hạnh phúc với Trần Hoàng Anh, để mai sau mỗi khi buồn và cô đơn hai người còn có thứ gì đó vui vẻ và ngọt ngào để nhớ lại.

Công viên mà Trần Hoàng Anh đưa Hoài Thương đến là công viên Disneyland. Từ khi còn nhỏ Hoài Thương đã đến đây mấy lần, nên đối với nơi đây có ấn tượng rất tốt. Hoài Thương thích công viên Disneyland, thích các trò vui chơi giải trí ở đây. Trần Hoàng Anh đang bị thương nên hai người chọn những trò chơi nhẹ nhàng, như đi dạo bộ và chụp ảnh....

Hoài Thương chưa bao giờ có nhiều niềm vui như thế. Hoài Thương cười rất nhiều, cũng chụp được rất nhiều ảnh. Hoài Thương đã lên mạng chiếc máy ảnh xịn của chị gái để chụp ảnh. Niềm đam mê chụp ảnh của Thy Dung đã lây sang Hoài Thương.

Choi đến hơn ba giờ chiều, khi đã cảm thấy đói và mệt, Trần Hoàng Anh bảo Hoài Thương.

_Em ngồi đây chờ anh một lát nhé, anh đi mua đồ uống và thức ăn nhẹ cho em lót dạ.

Hoài Thương quệt mồ hôi trán, cười nói.

_Vâng, anh đi đi. Em sẽ chờ anh ở đây.

Trần Hoàng Anh nheo mắt cười, sau đó hần quay mình bước đi.

Hoài Thương nhìn dòng người đông đúc trước mặt. Thấy có một cô bé gái có khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương, vừa nắm tay mẹ vừa cười tươi như nắc nê, hai bím tóc đen đưa. Vì muốn cô bé lọt vào trong ống kính của mình, Hoài Thương bấm máy ảnh, chụp liền lúc mấy kiểu.

Tầm ngắm của Hoài Thương bị che khuất, người xuất hiện trong ống kính của máy ảnh không phải là hình ảnh dễ thương của bé kia mà là một khuôn mặt được trang điểm kỹ, môi tô son đỏ chót, mái tóc màu đen được uốn quăn như búp bê.

Hoài Thương giật mình, chăm chú nhìn cho thật kỹ. Sau khi xác định được là mình không có nhìn nhầm, Hoài Thương cầm máy ảnh trên tay, nhìn ba người phụ đang đứng chắn trước mặt mình bằng con mắt đề phòng và khó hiểu.

Ba người phụ nữ chặc độ tuổi với Trần Hoàng Anh, vênh mặt, hất cằm, trừng trừng nhìn Hoài Thương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Hoài Thương thấy có một con ớn lạnh chạy dọc sống lưng, không hiểu mình đã đắc tội với ba người phụ nữ này khi nào mà họ lại nhìn mình như kẻ thù thế kia ?

_Cô là người yêu mới của Trần Hoàng Anh ? – Cô ả có mái tóc xoăn như búp bê trịch thượng, quát hỏi Hoài Thương.

Hoài Thương sững sốt, mở to mắt nhìn cô ta. Mắt mấy giây mới hiểu được dụng ý trong câu hỏi của cô ta.

Hoài Thương gãi gãi cằm, nghĩ thầm, nếu mình đoán không lầm ba người phụ nữ này là người thương thầm trộm nhớ Trần Hoàng Anh, chỉ vì anh ấy không để ý đến họ, lại có quan hệ mật thiết với mình, nên bọn họ mới chặn đường, muốn đánh hội đồng mình.

_Xin hỏi mấy chị là ai ? Tìm tôi có việc gì không ?

Mặc dù trong lòng hơi lo sợ, nhưng ngoài mặt, Hoài Thương vẫn tỏ ra bình thản.

_Mày còn dám hỏi lại bọn tao nữa ? Mày có biết mày đang cướp giật người yêu của người khác không hả ? Trần Hoàng Anh đã có người yêu rồi, tại sao mày còn dám mặt dày cùng anh ấy đến đây hẹn hò nữa ? Mày có muốn ăn tát không ?

Hoài Thương cười lạnh.

_Tôi không hiểu các người nói gì cả. Và lại, nếu thực sự anh ấy Trần Hoàng Anh đã có người yêu rồi, thì đó cũng là chuyện xảy ra trong quá khứ. Hiện tại tôi mới là người yêu của anh ấy.

_Mày.....

Cô ả có mái tóc xoăn như búp bê tức đỏ mặt, một tay chống vào sườn, tay kia cô ta chỉ thẳng vào mặt Hoài Thương.

_Con kia, hôm nay tao đến tìm mày không phải chỉ để cảnh cáo suông. Nếu mày không biết điều và ương bướng như thế, thì đừng trách bọn tao ra tay độc ác.

Ngay lập tức, cô ả vung tay lên muốn tát thẳng vào mặt Hoài Thương. Hai cô bạn của cô ả đứng chắn xung quanh Hoài Thương, với mục đích không để cho Hoài Thương chạy thoát.

Hoài Thương là người học võ từ nhỏ, do hơi lười biếng và ham chơi nên không thể giỏi bằng chị gái. Tuy nhiên đối với những cô tiểu thư chỉ biết ăn chơi và đua đòi như ba cô gái trước mặt, họ tuyệt đối không phải là đối thủ của Hoài Thương.

Hoài Thương vung tay lên, nắm trúng được cổ tay của cô ả, tay còn lại tiện thể lia xuống thật mạnh.

Diễn biến xảy ra quá bất ngờ, cô ả tóc xoăn hét lên một tiếng chói tai, khuôn mặt nhóp nhép mồ hôi, kinh hoàng nhắm chặt mắt lại, hàng mi chuốc mascara run run, chờ cái tát như trời giáng của Hoài Thương vào mặt.

Hoài Thương không đánh cô ả, chỉ dọa và cảnh cáo cô ta thôi.

Hất bỏ cổ tay cô ta, Hoài Thương bẻ mười ngón tay kêu răng rắc, gằn giọng.

_ Các người đừng có cậy đông ăn hiếp yếu. Tôi tuyệt đối không phải là một cô gái yếu đuối như các người tưởng. Nếu các người vẫn còn ngoan cố, vẫn muốn tiếp tục, cần thận tôi đánh què cẳng các người.

Hoài Thương nhếch mép, ánh mắt sắc lạnh và dữ dằn, trông như một con nhóc giang hồ.

Ba cô ả đã đánh mất khí thế hùng hổ ban đầu của mình.

Cô ả tóc xoắn cổ vót vát lấy chút thể diện cho mình.

_ Con nhóc kia, mày hãy chờ đấy, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày đâu.

Hoài Thương lại bẻ các ngón tay kêu răng rắc, dơ cao tay như chuẩn bị tặng cho ba cô ả mỗi người một cái tát.

Đúng vào lúc đó, Trần Hoàng Anh đi mua thức ăn và đồ uống về. Hắn kinh ngạc khi thấy Hoài Thương không đứng một mình mà đang đứng cùng với ba cô gái. Linh cảm có chuyện không hay, hắn nhanh chân bước lại gần.

Sự xuất hiện không dự báo trước của Trần Hoàng Anh khiến cả ba cô gái đều giật mình, ngượng ngùng và bối rối nhìn Trần Hoàng Anh. Khuôn mặt đẹp trai hoàn mỹ như một bức tượng Phụng Tây của hắn đã khiến cho trái tim bọn họ đập thật nhanh, còn sắc mặt hơi ửng đỏ, ánh mắt lộ rõ vẻ si mê và ngưỡng mộ.

Hoài Thương cười nhạt trước những ánh mắt khát khao và ngưỡng mộ quá lộ liễu của ba cô ả. Bọn họ là những kẻ chỉ yêu chuộng hình thức bên ngoài, không một ai chú ý đến hình thức bên trong. Bọn họ tuy bên ngoài thì đẹp, nhưng bên trong lại trống rỗng và khô khan, không có sự tự giác rèn luyện và trao dồi kiến thức cho bản thân. Hoài Thương rất ghét những con người háo danh như thế.

_ Hoài Thương, họ là bạn của em à ? - Trần Hoàng Anh cau mày hỏi. Hắn chán ghét nhìn ba cô gái ăn mặc và trang điểm lòe loẹt trước mặt.

Trần Hoàng Anh là người lãnh cảm, có tính cách rất khác nghiệt, vì biết hình thức bề ngoài của mình quá xuất sắc nên thu hút nhiều cô gái, tự ý thức được như vậy, nên ngay từ khi còn nhỏ hắn đã rèn luyện cho mình một rào chắn để bảo vệ bản thân. Hắn không muốn chết chìm trong cái mờ vịnh quang hào nhoáng bên ngoài, nhanh chóng bị vụt tắt ấy. Vì vậy, năm nay hắn đã ngoài 20 tuổi rồi, nhưng vẫn chưa yêu một ai, cũng không có bạn gái. Hắn là một người đàn ông đúng nghĩa, có suy nghĩ nghiêm túc và chung thủy trong tình yêu.

Hoài Thương ngẩng đầu, nhìn vào mắt Trần Hoàng Anh. Bỗng dưng, Hoài Thương thấy yêu Trần Hoàng Anh nhiều hơn. Hoài Thương thông cảm cho sức ảnh hưởng quá lớn đối phái nữ của hắn. Để có thể sánh đôi cùng Trần Hoàng Anh, Hoài Thương phải chấp nhận sự quấy rối và làm phiền của các cô gái hâm mộ Trần Hoàng Anh. Nếu không, tình yêu của hai người sẽ không trụ vững được lâu. Mà Hoài Thương thì lại không thích gây sự cãi nhau với Trần Hoàng Anh vì những lý do đâu đâu.

_ Không phải – Hoài Thương lắc đầu đáp – Họ không phải là bạn bè của em, họ nói là họ là người yêu của anh, muốn tìm em tính sổ.

Trần Hoàng Anh xa xăm mắt, trừng mắt cảnh cáo ba cô gái.

_ Các cô là ai, tại sao lại đặt điều như vậy ? Ngay cả tên của các cô là gì, tôi cũng không biết, làm sao có chuyện tôi có tình cảm với các cô ? Các cô có nhầm lẫn gì ở đây không ?

Hoài Thương trêu tức, cố ý thân mật khoác cánh tay Trần Hoàng Anh, tặng cho hắn một nụ cười thật tươi.

_ Anh Hoàng Anh. Có lẽ bọn họ đã nhầm thật rồi. Anh không phải là người yêu của bọn họ, anh chỉ giống người con trai mà bọn họ yêu thôi.

Mặc dù nụ cười nở trên môi nhưng giọng nói của Hoài Thương lại mang hàm ý đe dọa và uy hiếp.

_ Em nghĩ là từ lần sau họ sẽ tới làm phiền chúng ta nữa đâu – Hoài Thương cười nhạt - Bởi vì nhóm vệ sĩ của chúng ta sẽ lo giải quyết bọn họ.

Nhìn theo tay chỉ của Hoài Thương, ba cô gái thấy hai người đàn ông mặc vét đen đã đứng phía sau lưng họ từ bao giờ. Vóc dáng cao lớn, cùng đôi kính mắt màu đen của họ giống như những tên xã hội đen trong phim hành động. Ba cô gái rùng mình sợ hãi, tóc gáy dựng đứng, lắp bắp nói không ra lời.

_ Đi đi, đừng bao giờ tới làm phiền chúng tôi nữa, cũng đừng có đại mà đặt điều vu khống nữa. Nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu.

Ba cô gái vội vất chân lên cổ mà chạy.

Hoài Thương khinh bỉ nhìn theo. Nếu không ngại mọi người chung quanh đàm tiếu, Hoài Thương đã rất muốn đánh cho họ một trận nên thân rồi. Hừ ! Muốn tranh đoạt Trần Hoàng Anh với tôi sao, các người đừng hòng mà mơ tưởng.

Trần Hoàng Anh nheo mắt nhìn Hoài Thương, trên môi nở một nụ cười dịu dàng.

_ Hoài Thương, có ai từng nói cho em biết là em trông rất đáng yêu và dễ thương không ?

Hoài Thương phụng phịu.

__Anh còn yêu em được nữa sao ? Anh còn không mau giải thích đi, anh và những cô gái kia có quan hệ gì, anh đã gặp họ ở đâu, mà họ dám khẳng định anh là người yêu của bọn họ ?

Trần Hoàng Anh thở dài, kéo Hoài Thương vào lòng.

__Anh và họ một chút quan hệ cũng không có. Ngay cả tên của họ là gì anh cũng không biết thì làm sao có chuyện anh có quan hệ tình ái với họ được. Em đừng nghe họ nói sằng bậy mà nghi ngờ tình yêu của anh dành cho em.

Hoài Thương vui đầu vào ngực Trần Hoàng Anh.

__Anh đang nói thật đấy chứ ? Anh không lừa em đúng không ? - Hoài Thương nắm nhẹ vào cánh tay Trần Hoàng Anh, gặng hỏi.

__Anh đang nói rất thật. Anh không hề lừa em. Người duy nhất mà anh yêu là em. Em là mối tình đầu cũng là mối tình cuối của anh.

Hoài Thương cảm động, hốc mắt đỏ hoe. Vòng tay ôm chặt lấy ngang người Trần Hoàng Anh. Cơ thể nhỏ bé thọt lỏm trong vòng tay của hắn.

Hai vệ sĩ thức thời vội lui ra sau, đứng tránh sang một bên, cho hai đôi trẻ được tự nhiên. Sở dĩ họ đi theo sau bảo vệ cho sự an toàn của Hoài Thương theo lệnh của Hoàng Tuấn Kiệt, vì sợ Hoài Thương lại bị kẻ xấu bắt cóc thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Hơn tám giờ tối, Trác Phi Dương mới đưa Thy Dung về nhà. Trưa nay, sau khi đưa Thy Dung đến bệnh viện để bác sĩ thay băng, bôi thuốc và băng bó lại vết thương cho Thy Dung, hắn đã đưa Thy Dung về nhà mình. Cả hai đã dành gần nguyên một ngày bên nhau.

Cả đêm hôm qua, Trác Phi Dương không hề chớp mắt dù chỉ là một chút, Thy Dung mệt mỏi và uống thuốc có chứa một liều lượng thuốc giảm đau, nên cả hai ôm nhau ngủ trên giường đến hơn sáu giờ tối mới dậy.

Đã nhận được sự cho phép của Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phạm, Trác Phi Dương không còn e ngại bất cứ một điều gì nữa, hắn muốn cùng Thy Dung tạo dựng một gia đình hạnh phúc, sẽ chờ đến khi Thy Dung đủ tuổi trưởng thành, chờ cô ấy học xong đại học, cả hai sẽ lấy nhau. Mặc dù chờ đợi sẽ khiến hắn khoắc khoải nhớ mong, nhưng tình yêu như thế mới bền vững và đáng trân trọng.

Đậu xe sát vào vỉa hè, Trác Phi Dương tắt máy xe.

Thy Dung ngượng ngùng, cúi đầu nhìn mười đầu ngón tay của mình.

Trong ánh sáng mờ nhạt của bóng đèn điện đường, bầu không khí trong xe trở nên ngượng ngập và căng thẳng. Mối quan hệ của hai người từ quan hệ lén lút chuyển sang công khai, khiến tâm trạng của cả hai đều trong cảm giác bồi hồi xao xuyến và xúc động nói không nên lời.

Trác Phi Dương quay sang nhìn Thy Dung, ánh mắt say đắm và triu mến – là ánh mắt của một người tình dành cho một người tình.

__Thy Dung – Trác Phi Dương dấn dò – Khi nào trở về phòng, em nhớ lên giường ngủ ngay, không được nghĩ ngợi lung tung, cũng không được làm việc khuya.

Mặt Thy Dung hơi ửng đỏ, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực. Thy Dung hơi ngạc nhiên khi hắn biết mình thường xuyên làm việc đến mấy giờ sáng mới đi ngủ, có khi thức qua đêm.

__Em có nghe thấy những gì mà tôi dặn dò không, hay là tôi phải nhắc lại một lần nữa ?

Nghe Trác Phi Dương dặn dò thì có vẻ giống như một ông chú già khó tính, nhưng giọng nói của hắn lại hết sức dịu dàng, tràn đầy lo lắng và quan tâm.

__Vâng. Tôi...tôi nhớ rồi. Tôi sẽ đi ngủ ngay khi trở về phòng riêng.

Trác Phi Dương kéo Thy Dung vào lòng. Hắn run giọng hỏi.

__Thy Dung, nếu mai sau những gì mà em biết về tôi đều không giống với con người hiện tại, liệu em có oán hận và bỏ tôi mà đi không ?

Thy Dung giật mình, không hiểu lý do vì sao Trác Phi Dương lại hỏi mình câu ấy.

_Thy Dung – Trác Phi Dương tuyệt vọng gọi – Em nói gì chứ ? Tại sao em cứ yên lặng mãi ? Em có biết là không nghe được câu trả lời của em, sẽ khiến tôi lo lắng và buồn khổ nhiều như thế nào không ?

Trác Phi Dương càng lúc càng siết Thy Dung thật chặt, như sợ Thy Dung sẽ biến mất ngay trước mặt hắn.

Thy Dung nhắm mắt lại, hai tay buông thõng.

_ Trác Phi Dương, anh nói đi, đã xảy ra chuyện gì đúng không ? Tại sao anh lại nói với tôi những lời kì lạ như thế ?

Trác Phi Dương thoáng rung mình. Hắn vội nói lảng sang chuyện khác.

_ Không có chuyện gì xảy ra cả. Tôi chỉ lo sợ vu vơ như thế thôi. Cuộc sống thì ai biết trước được điều gì đúng không em ?

_ Anh đừng nói lung tung như thế nữa, tôi sợ lắm, tôi không muốn mất anh, cũng không thể sống xa anh được – Thy Dung khóc nức nở trong vòng tay của Trác Phi Dương.

Đạo gần đây Thy Dung luôn gặp cùng một cơn ác mộng. Hình ảnh trong giấc mơ lúc nào cũng giống nhau. Thy Dung mơ thấy Trác Phi Dương toàn thân đầm máu, đang cố vươn tay muốn nắm lấy tay mình, nhưng vì khoảng cách của hai người quá xa, nên không thể chạm vào nhau, chỉ có thể nghe thấy tiếng hét đau đớn và bất lực của người kia.

Trác Phi Dương ôm chặt lấy thân hình không ngừng run rẩy của Thy Dung. Hắn đau xót để cho Thy Dung khóc trong vòng tay của mình. Hắn không bao giờ muốn người con gái mình yêu khóc và rơi lệ vì mình, nhưng hắn không làm được, càng cố ngăn cản, hắn càng khiến cô ấy thương tâm khóc nhiều hơn.

Khi nỗi buồn trong lòng và nước mắt vơi đi, Thy Dung ngừng khóc.

Trác Phi Dương dùng khăn tay lau lệ trên má cho Thy Dung.

_ Thy Dung, em đừng khóc nữa, em khóc đến héo mòn thân xác rồi đây này. Em khiến tôi cảm thấy có lỗi.

Thy Dung vội vàng nói.

_ Không... anh không có lỗi gì cả. Tôi hứa từ lần sau không khóc trước mặt chủ tịch nữa.

Trác Phi Dương mỉm cười, dịu dàng đặt một nụ hôn trên trán Thy Dung.

_ Cô bé ngốc. Em đừng nói thế. Nếu em muốn khóc, tôi sẽ cho em mượn bờ vai bất cứ lúc nào. Tôi không muốn em khóc trong thầm lặng, và phải chịu đựng nỗi đau một mình. Em là người phụ nữ của tôi, tôi muốn mang lại nụ cười và niềm vui cho em.

Thy Dung ra sức gạt đầu, dùng mu bàn tay quệt nước mắt trên má.

Trác Phi Dương nheo mắt cười, bẹo nhẹ vào má Thy Dung.

_ Chắc em cũng đã mệt rồi. Em vào trong nhà nghỉ ngơi đi. Hãy nhớ những gì mà tôi đã dặn dò em.

_ Vâng.

Trác Phi Dương mở cửa xe ô tô cho Thy Dung.

Thy Dung run run bước xuống. Trước khi đi, Thy Dung thẹn thùng, không quên nói.

_ Chủ tịch, anh nhớ lái xe cẩn thận. Chúc anh ngủ ngon.

Không dám nhìn khuôn mặt đẹp trai và ánh mắt đen sâu thăm thẳm của Trác Phi Dương lâu, Thy Dung vội quay người bước đi, hai tay ôm lấy gò má đỏ bừng, trái tim đập như trống trận trong lồng ngực.

Trác Phi Dương ngờ ngẩn nở một nụ cười, đắm đắm nhìn theo bóng hình của Thy Dung. Mãi cho đến khi Thy Dung mở cổng đi vào trong sân, hình bóng của cô ấy không còn nhìn thấy nữa, hắn mới ấn nút nâng cửa kính xe ô tô, khởi động máy và phóng xe đi.

Thy Dung đứng dựa người vào cánh cổng sắt, cố điều khiển cảm giác hồi hộp và nóng nóng trong lòng mình. Chờ cho tiếng xe ô tô đi xa dần, Thy Dung mới dám hé mở cánh cổng sắt, đi ra ngoài.

Thy Dung đứng lặng trên vỉa hè, phóng tầm mắt nhìn con đường dài thẳng tắp trước mặt. Thy Dung đang chìm đắm trong men say tình yêu, đang cảm nhận được những rung động tinh tế và ngọt ngào của mối tình đầu.

Thy Dung đứng như thế một lúc lâu, cỡ khoảng hơn 20 phút. Khi đôi chân nhức mỏi, sương đêm ngấm vào da thịt, Thy Dung mới giật mình hoàn hồn, quay người.

Hình ảnh một người đàn ông có vóc dáng thon dài, toàn thân mặc đồ đen và đội mũ le che kín nửa khuôn mặt lọt vào trong đáy mắt, khiến trái tim Thy Dung gần như nhảy ra khỏi lồng ngực vì sợ hãi, sắc mặt Thy Dung trắng xanh, cổ gồng cứng chặt môi, ngăn tiếng hét đang trực trào trong cổ họng.

_Anh..anh là ai ? Đứng chắn đường không cho tôi đi với mục đích gì ? – Thy Dung khiếp sợ, lắp bắp hỏi.

Thứ duy nhất mà Thy Dung trông thấy trong bóng tối là nụ cười nửa miệng mang theo hơi lạnh của sương đêm và mang theo giông bão ngầm của sóng biển.

Bất thành linh, Thy Dung chưa kịp phản ứng, một chiếc khăn tay được tẩm thuốc mê bịt kín vào mũi và vào miệng.

Thy Dung chỉ giây dựa được mấy giây, sau đó là dần ra phía sau, hai mắt từ từ khép lại. Bóng tối hoàn toàn kiểm soát suy nghĩ và tâm trí của Thy Dung.

Thy Dung giật mình tỉnh thuốc mê khi vết thương trên vai phải bị đụng chạm mạnh. Nhấn nhò kêu rên lên một tiếng, Thy Dung mở mắt, mông lung và mờ ảo nhìn xung quanh. Ban đầu ánh sáng là những hình ảnh mờ nhạt, không rõ hình thù chỉ có hai màu trắng và đen. Dần dần, Thy Dung đã làm quen được với ánh sáng yếu ớt của căn phòng. Thy Dung giật mình hoảng sợ, muốn ngồi nhòm dậy khi nhớ ra chuyện xảy ra lúc nãy. Thy Dung nhớ mình bị một người đàn ông lạ mặt chắn đường, bị chụp thuốc mê, sau đó.....

Khi đã lấy lại được thần trí, Thy Dung thấy mình đang nằm trên giường, chiếc áo khoác bên ngoài đã được cởi ra, bên trong đang mặc một chiếc váy mỏng màu hồng nhạt, mái tóc tơ buông xõa xuống nền gối trắng tinh. Chân tay nhức mỏi, cả cơ thể đau như dằm.

Thy Dung nhấn nhò khổ sở, đầu có cảm giác như đang bị tách ra làm đôi. Chóng tay xuống nệm, sắc mặt nhợt nhạt, Thy Dung bóp thái dương, đưa mắt quan sát căn phòng khắp một lượt.

Thy Dung đánh giá, căn phòng này rất rộng rãi và sang trọng, đồ đạc thuộc loại đắt tiền, trên trần nhà treo những chùm đèn tỏa ra ánh sáng trắng đục, cửa sổ được mở rộng, rèm cửa bay bay, mùi nước hoa hồng xịn phòng thơm nức. Nếu không nhớ lại cảnh mình bị bắt cóc, Thy Dung sẽ tưởng mình vừa mới lạc vào trong một câu truyện cổ tích, trong đó mình là một nàng Lọ Lem vừa mới được Hoàng Tử đưa về cung điện của chàng.

Cánh cửa phòng tắm bật mở, một người đàn ông thân thể cao lớn và thon dài, mái tóc ướt sũng nước, nửa thân trên để trần, nửa thân dưới mặc một chiếc quần thun .

Thy Dung khiếp sợ, mở to mắt nhìn, cả thân thể đều run lên.

Người đàn ông trẻ phát hiện Thy Dung đã tỉnh, anh ta cười hỏi.

_Em thấy trong người thế nào, đã bớt đau đâu chưa ?

Thy Dung á khẩu, mãi một lúc lâu mới cất nổi lên lời. Những tiếng lắp bắp, không đầu không đuôi.

_Anh...anh...tại...tại sao anh lại ở đây ? Anh...anh chính là người đã chụp thuốc mê tôi ?

Người đàn ông trẻ khẳng khái nhận tội.

_Đúng thế. Chính anh là người đã mang em đến đây.

_Anh...anh mang tôi đến đây làm gì ?

Người đàn ông trẻ cười nhạt, lông mày xếch lên.

_Em nghĩ khi một trai và một gái thuê phòng trong khách sạn thì để làm gì ?

_Anh.....

Thy Dung tức nghẹn họng, mắt tròn trối nhìn người đàn ông trẻ, hận không thể dùng tay bóp chết anh ta.

_Anh bị điên hay sao thế hả ? Anh có biết là anh đang phạm pháp không ? Bắt cóc người vô cớ, hơn nữa anh còn dám mang tôi vào đây, tôi có thể kiện anh ra tòa, anh sẽ bị xử phạt không nhẹ đâu.

Người đàn ông trẻ nhếch mép, cười khinh bỉ, tay ném mạnh chiếc khăn bông xuống chiếc ghế gần bên cạnh.

_Em không cần phải lo lắng đến điều đó. Em nên lo cho mình đi. Trước khi anh bị bắt và phải đi tù, em phải trả cho anh một cái giá cũng không nhỏ đâu.

Thy Dung siết chặt nắm đấm, trong đáy mắt có hai ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt.

_Tên điên kia ! Nếu anh dám giở trò đòi bại với tôi, tôi sẽ liều mạng với anh.

Người đàn ông trẻ khoanh tay trước ngực, anh ta thách thức bảo.

_Em tưởng rằng khi mang em đến đây anh đã không chuẩn bị sẵn trước rồi sao ? Em nhầm rồi, anh chẳng những đã chuẩn bị hết mọi thứ, anh còn đặc

biệt chuẩn bị trước cho em một thứ khác rất đặc biệt. Anh tin rằng khi em thấy được thứ đó, em sẽ mừng đến phát khóc.

Đến lúc này, Thy Dung đã sợ hãi thật sự.

_ Là... là thứ gì? Anh... anh đừng có mà dọa tôi?

Người đàn ông trẻ từng bước tiến lại gần Thy Dung.

Thy Dung kinh hoàng hét to.

_ Đừng có tiến lại gần đây. Nếu không tôi sẽ kêu to lên, sẽ đánh chết anh.

Người đàn ông trẻ vẫn không dừng bước, anh ta vẫn tiếp tục tiến lên. Anh ta coi những lời đe dọa của Thy Dung là lời nói của một đứa trẻ nít.

_ Em đừng phí sức cố tìm cách chống cự nữa, nên ngoan ngoãn nghe lời của anh đi. Em yên tâm, anh nhất định sẽ không bạc đãi em. Sau khi chúng ta quan hệ, anh nhất định sẽ lấy em làm vợ.

Thy Dung cảm tức chừ ầm lên.

_ Anh có nằm mơ giữa ban ngày không hả? Dù có phải chết tôi cũng nhất quyết không lấy người tôi không yêu. Nếu anh dám làm gì tôi, cùng lắm thì tôi liều mạng với anh.

Nét mặt của người đàn ông trẻ sất lại, môi anh ta mím chặt, mắt nổi những tơ máu.

_ Hoàng Thy Dung, cô đừng có rượu mừng không muốn uống lại muốn uống rượu phạt. Nếu cô đã muốn như thế, thích thì tôi chiều.

Đọc được những tia nhìn bất hảo và khát máu trong ánh mắt của anh ta, Thy Dung khiếp sợ mãi không thôi, tự hiểu bản thân mình hôm nay gặp phải điều chẳng lành rồi, Thy Dung cố gắng gỡ bỏ sợi dây trói ở cổ chân, muốn chạy thoát khỏi vòng kiềm tỏa của anh ta. Thy Dung ghét nhất là tình yêu bắt buộc. Yêu đương một cách mù quáng, dùng những cách bi ối này để ép buộc người khác phải yêu mình, thật đáng sợ.

Bằng tốc độ sét đánh, anh ta nhảy chồm lên giường, đẩy Thy Dung ngã nhào xuống nệm, cả thân hình Thy Dung rơi phịch xuống như một khúc cây bị đốn ngang gốc.

Sắc mặt Thy Dung tái mét, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa, trái tim vì sợ hãi, cơ hồ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

_ Anh... anh đừng có làm càn.

_ Làm càn sao? – Anh ta nhếch mép, cười lạnh – Một người phụ nữ như cô đã qua tay biết bao nhiêu đàn ông rồi? Cô để cho họ động chạm vào người nhưng lại không thể cho tôi động chạm vào người sao?

Thy Dung run bần cả người khi bàn tay anh ta luồn vào trong áo.

_ Đồ vô si! Anh đừng có làm như thế! – Thy Dung gào lên – Chúng ta vẫn là bạn tốt không phải sao? Anh mà cứ như thế này, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

_ Tôi không cần cô phải tha thứ cho tôi, chính tôi mới là người không tha thứ cho cô. Tình yêu của tôi dành cho cô sâu đậm như thế, tại sao cô có thể nhẫn tâm đập bỏ. Bọn họ thì có gì hơn tôi?

Thy Dung chống tay vào ngực anh ta, đầu nghiêng sang bên phải, cố gắng tránh thoát nụ hôn cưỡng ép của anh ta. Thy Dung rơi lệ vì tủi nhục.

_ Anh không hiểu hay sao? Tình yêu đâu có thể cưỡng ép được, tình yêu mà cưỡng ép thì làm gì có hạnh phúc và lạc thú? Tôi vẫn luôn tôn trọng và coi anh là một người bạn tốt, xin anh đừng phụ lòng tin của tôi dành cho anh.

_ Cô câm miệng đi! – Anh ta rít giọng – Tôi không muốn làm bạn tốt của cô, cũng không cần cô phải tôn trọng tôi. Nếu tôi mà không có được cô thì người đàn ông tên Trác Phi Dương kia cũng đừng hòng mà có được.

Chiếc váy của Thy Dung bị kéo tuột xuống ngang ngực. Đôi mắt của anh ta rực lửa khi nhìn thấy bờ vai trần của Thy Dung. Đầu anh ta cúi thấp, anh ta hôn lên cổ Thy Dung.

Cơ thể Thy Dung lạnh toát, những cơn run rẩy ớn lạnh và ghê tởm đang hành hạ thể xác và tinh thần Thy Dung. Nước mắt lăn dài trên má, Thy Dung thấy mệt mỏi, khổ sở và tuyệt vọng quá. Tại sao những người đàn ông mà mình quen biết đều là những kẻ đáng sợ thế này?

Thy Dung dùng hết sức lực, cố gắng đẩy anh ta ra. Vết thương trên vai bị động chạm mạnh lại rách chi và chảy máu. Thy Dung đau đớn đến tái xanh, mồ hôi tuôn ra ướt đầm lưng, gò má nhợt nhạt nước mắt, tóc bết vào trán.

Đúng vào lúc Thy Dung tuyệt vọng và đau khổ nhất, tưởng rằng cuộc đời của mình sẽ phải kết thúc ở đây, cánh cửa phòng bị đập mạnh sang một bên. Một tiếng quát to vang lên như sấm.

_Dừng lại.....!!!

Cả Thy Dung và anh ta đều giật mình sợ hãi, nhìn ra hướng cửa. Một người đàn ông toàn thân vận đồ đen, vóc dáng cao lớn, khuôn mặt sắc lạnh, ánh mắt như chứa tất cả băng đá trên thế gian đang hùng dũng tiến nhanh lại gần giường.

Thy Dung mờ mịt nhìn, nước mắt vì tủi nhục và sung sướng tuôn ra như mưa. Thy Dung mừng vì người ấy đã đến cứu mình đúng lúc, cũng thấy nhục nhã khi bị người ấy bắt gặp tại trận cảnh mình và một người đàn ông khác đang nằm ôm nhau trên giường. Một người có đầu óc đơn giản khi nhìn thấy hình ảnh này cũng hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Một người con gái và một người con trai nằm hôn nhau trên giường trong một căn phòng khách sạn sẽ làm những gì ?

Thy Dung nhắm chặt mắt lại, trái tim đập yếu ớt trong lồng ngực. Thy Dung cầu mong cho mình nhanh chóng biến mất, hay chết đi. Thy Dung không còn mặt mũi để nhìn Trác Phi Dương nữa.

Đúng ! Người vừa mới phá cửa và quát vang to như sấm là Trác Phi Dương !

Người đàn ông trẻ, không phải gọi là Trần Tư Nam mới đúng, bị Trác Phi Dương túm lấy tóc, nhấc bổng lên.

_Bốp !

Một cú đấm như trời giáng bay thẳng vào mặt hắn.

Thấy vẫn chưa nguôi giận và tức tối, Trác Phi Dương mạnh mẽ tiến lại gần Trần Tư Nam, lại túm tóc hắn lôi lên, đấm thêm vào mặt và vào bụng hắn mấy phát nữa.

Mặt Trần Tư Nam bị biến dạng, khóe mép chảy máu tươi, đầu tóc tán loạn, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa. Bây giờ trông hắn thật thảm hại, giống như một bộ quần áo lãnh lộn bị người ta xé nát ra thành nhiều mảnh vụn.

Những cú đấm liên tiếp của Trác Phi Dương mang theo kinh lực lớn, khiến toàn thân Trần Tư Nam chấn động. Hắn bay thẳng ra xa, nện mạnh xuống sàn nhà, người co quắp nằm một chỗ, hai tay ôm chặt lấy bụng, miệng không ngừng rên rỉ. Hắn bị đánh đau quá đến nỗi không thể kêu lên đến lấy một tiếng.

Trác Phi Dương dí gót giày lên bụng Trần Tư Nam. Hắn nghiêng răng, mắt hắn lên những tia nhìn giận dữ và căm phẫn.

_ Trần Tư Nam, nói mau ! Cậu chính là người đã gửi ảnh cho tôi và gia đình nhà họ Hoàng đúng không ?

Nằm trên giường, Thy Dung kinh hoàng khi nghe được câu quát hỏi của Trác Phi Dương. Thy Dung cay đắng, khóc thầm lặng lẽ.

Trác Phi Dương tiếp tục dí mạnh gót giày.

_Biết điều thì mau nhận tội đi, nếu không tôi sẽ dùng luật rừng để xử tội cậu. Thế nào, có muốn thử không ?

Trác Phi Dương là một con người trầm tĩnh, là người sống thiên về nội tâm. Hắn ít khi nào nổi nóng. Chính vì thế, một khi đã chọc giận đến hắn, hắn sẽ biến thành một con người nguy hiểm, giống như một quả bom sẵn sàng nổ bất cứ lúc nào.

Mặt Trần Tư Nam nhẩn nhúm lại, sắc mặt tái xanh, máu và mồ hôi hòa quyện vào nhau, đôi mắt hắn đục ngầu. Hắn nhìn Trác Phi Dương bằng con mắt căm thù và thống hận.

Thái độ chống đối và không biết điều của Trần Tư Nam đã khiến Trác Phi Dương giận đến cực điểm. Hắn xéch Trần Tư Nam lên như xéch một con vật. Ném mạnh Trần Tư Nam đứng sát vào tường, Trác Phi Dương bóp iết hàu của hắn.

_Cậu muốn chọn con đường khổ ai chứ gì ? Nguyên tội cậu dám lén lút gửi bưu kiện nặc danh cho tôi và nhà họ Hoàng đã đáng bị tôi băm thây của cậu rồi. Buổi tối hôm nay cậu còn dám bắt cóc mang Thy Dung vào đây để giờ trò đòi bại nữa ?

Trác Phi Dương ấn mạnh tay.

Trần Tư Nam không thở được, sắc mặt xám xịt, ánh mắt dại đi, hai tay cố gắng gỡ bàn tay cứng như sắt thép của Trác Phi Dương ra khỏi cổ.

Trác Phi Dương càng nói càng căm tức, càng điên loạn. Hận thù và ghen tuông đang điều khiển suy nghĩ và hành động của hắn. Chỉ cần nghĩ đến việc tên đàn ông trẻ đáng ghét và ti tiện này đã động chạm vào cơ thể Thy Dung, hắn lại muốn giết chết cậu ta.

_ Trần Tư Nam. ...trêu chọc đúng vào tôi coi như cậu đã chọn làm người rồi. Tôi sẽ khiến nửa phần đời của cậu sống trong hối hận và nuối tiếc.

Trác Phi Dương bóp iết hàu của Trần Tư Nam cho đến khi Trần Tư Nam gần như choáng váng, sắp ngất xỉu vì không thể thở được, hắn mới chịu buông tay.

Trần Tư Nam ngồi phịch xuống sàn gạch men lạnh giá như một con diều bị đứt dây đang trôi nổi giữa không trung.

Trác Phi Dương mở mạnh cửa, sút bay Trần Tư Nam ra khỏi phòng.

Tuấn Nam đã đứng đợi sẵn ngoài cửa phòng. Vừa thấy Trác Phi Dương mở cửa và đá Trần Tư Nam ra khỏi phòng, Tuấn Nam biết ý liềm túm lấy Trần Tư Nam lôi đi.

Trần Tư Nam bị lôi đi như một tên tội phạm. Hắn đã bị đánh đến thần trí mơ hồ, cơ thể bị bầm dập nhiều chỗ, khuôn mặt đẹp trai bị biến dạng, sợ rằng ngay cả cha mẹ của hắn cũng không nhận ra hắn là ai.

Trong phòng chỉ còn lại hai người. Bầu khí ngột ngạt và căng thẳng.

Thy Dung nằm chết cứng trên giường, nước mắt không ngừng tuôn chảy, trái tim tan nát vì đau. Thy Dung quá nhục nhã và mất mặt. Thy Dung thấy mình không còn xứng với Trác Phi Dương nữa.

Trác Phi Dương đau khổ, chầm chậm tiến lại gần giường.

_Thy Dung.

Hắn thì thầm gọi nhỏ. Hắn muốn hỏi, em có sao không, thấy trong người thế nào.....Hắn muốn hỏi Thy Dung rất nhiều, nhưng lời nói bị nghẹn ứ trong cổ họng, làm thế nào cũng không thể cất nổi thành lời.

Hắn đang vô cùng giận dữ, đang vô cùng ghen tuông. Hắn không thể chịu đựng nổi cảnh Thy Dung và người đàn ông trẻ kia nằm hôn nhau trên giường. Trời ạ..... Thy Dung là người phụ nữ của hắn, tại sao người đàn ông khác dám động chạm vào cơ thể cô ấy? Không được.....Trác Phi Dương siết chặt nắm tay, mắt nổi lửa.....Hắn nhất định phải giết chết tên đàn ông trẻ kia, sẽ trả thù cậu ta thật tàn khốc, sẽ sử dụng những hình cụ chuyên dành cho tử tù để tra tấn cậu ta.

Thy Dung quay mặt đi, nước mắt làm mặt chất bờ môi, vị mặn của muối làm sót buốt vết thương đang cháy âm ỉ trong lòng.

Trác Phi Dương vươn tay, run run muốn chạm vào Thy Dung.

Thy Dung sợ hãi, hét to.

_Đừng đụng vào tôi.....!! – Thy Dung ôm lấy mặt, khóc nức nở - Xin anh, xin anh hãy đi đi, hãy để tôi ở lại một mình. Tôi không muốn nhìn thấy anh. Đi đi, làm ơn.

Thy Dung nói giọng đứt quãng. Thy Dung đang tuyệt vọng và đau khổ vì tình.

Trác Phi Dương thờ dài, cào tay vào mái tóc rối.

_Thy Dung, hãy nghe tôi nói, không có chuyện gì nữa rồi, em đừng sợ.

_Đi đi, tôi xin anh – Thy Dung nói trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Trác Phi Dương tức giận chửi thầm lên một tiếng. Hắn biết nếu để Thy Dung ở đây một mình, cô ấy sẽ nghĩ quẩn và gây ra những chuyện đáng tiếc, mà hắn thì lại không đành lòng để cô ấy ở lại đây một mình. Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, hắn cũng không bao giờ từ bỏ Thy Dung, không bao giờ buông tay cô ấy ra.

Trác Phi Dương cúi xuống, bế Thy Dung trên đôi tay mạnh mẽ và chắc khỏe của mình.

Hắn đau đớn nói.

_Thy Dung, em đừng khóc nữa. Mọi chuyện cũng đã qua rồi. Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ bảo vệ em, sẽ không để cho việc đáng sợ này xảy ra thêm lần nào nữa đâu.

Thy Dung úp mặt vào ngực Trác Phi Dương, khóc rầm rức trong vòng tay hắn.

Trác Phi Dương đau xót nhìn bờ vai trần bên phải bị thương đang rỉ máu qua lớp băng màu trắng của Thy Dung.

_Chết tiệt! Tôi nhất định sẽ bắt cậu ta phải trả giá thật đắt cho chuyện này. Em đang bị thương thế này, cậu ta còn dám bắt cóc và sử dụng vũ lực với em nữa?

Trác Phi Dương lo sợ cơ thể xanh xao, gầy yếu của Thy Dung sẽ tan biến thành mây khói. Vì thế, hắn sợ hãi và hốt hoảng ôm thật chặt Thy Dung vào lòng, nhanh chóng bế Thy Dung đi.

Vừa đi hắn vừa dịu dàng vỗ về và trấn an Thy Dung.

_Thy Dung, em đừng sợ nữa. Tôi sẽ đưa em về nhà tôi, sẽ gọi bác sĩ đến thay băng và bôi thuốc cho em.

Trong vòng tay của Trác Phi Dương, Thy Dung cảm thấy ấm áp và an toàn. Thy Dung nhắm mắt lại, để cho nước mắt lặng lẽ rơi. Mặc dù nỗi đau và mất mát vẫn còn, nhưng nhờ có Trác Phi Dương, Thy Dung đã thấy yên lòng và nhẹ nhõm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Hơn 12 giờ đêm, Thư Phàm đi qua đi lại trước cánh cổng sắt, đáng về bồn chồn lo lắng, khuôn mặt đầm chiêu suy nghĩ. Thư Phàm đang lo cho con gái, đang tự hỏi không biết Thy Dung đã đi đâu mà đến giờ này vẫn còn chưa có về nhà.

Bình thường, Thư Phàm sẽ không để ý đến việc Thy Dung đi làm gì vào ban đêm, vì lúc đó gia đình không xảy ra chuyện gì, sức khỏe của Thy Dung tốt, Thy Dung cũng không gặp vấn đề về mặt tình cảm. Nhưng hiện giờ thì lại khác, mặc dù danh tiếng của gia đình đã được trả lại trong sạch, tiền trong tài khoản ngân hàng cũng được gửi trả lại, nhưng như thế không có nghĩa là đã hết nguy hiểm, chỉ trừ khi nào bắt được kẻ bí ẩn kia thì Thư Phàm mới yên tâm và hết lo lắng.

Hoàng Tuấn Kiệt đặt nhẹ lên hai vai Thư Phàm.

_Thư Phàm, vào nhà ngủ đi em. Anh tin rằng con bé Thy Dung sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Chẳng phải em đã bảo Trác Phi Dương đuổi theo con bé rồi còn gì ?

_Em biết, nhưng em vẫn không thể gạt bỏ lo lắng sang một bên và đi vào giấc ngủ được, giá mà con bé hoặc anh Phi Dương gọi cho em một cú điện thoại, thông báo cả hai không sao, thì em sẽ yên tâm hơn.

Đúng vào lúc đó, điện thoại trong túi áo ngủ của Thư Phàm đổ chuông.

Thư Phàm và Hoàng Tuấn Kiệt giật mình, cùng nhìn vào túi áo ngủ của Thư Phàm.

Thư Phàm nôn nóng vội lấy điện thoại trong túi áo ngủ, miệng lẩm bẩm thì thầm.

_Cầu mong người đang gọi điện cho em là Thy Dung hoặc anh Phi Dương. Nếu họ không gọi điện cho em, em sẽ lái xe ô tô đến thẳng nhà anh Phi Dương.

Nghe Thư Phàm nhắc sẽ lái xe đến nhà Trác Phi Dương, Hoàng Tuấn Kiệt ghen tuông, gằn giọng.

_Anh không cho phép em một mình lái xe đến nhà Trác Phi Dương vào giờ khuya khoắt thế này. Nếu phải đi, anh sẽ lái xe đến nhà hấn ta một mình.

Thư Phàm không để ý đến thái độ nóng giận và tức giận của Hoàng Tuấn Kiệt. Thư Phàm dơ cao điện thoại di động, mắt tập trung nhìn vào màn hình. Thấy số hiện lên trên màn hình là số của Trác Phi Dương, Thư Phàm vui mừng nói.

_May quá, cuối cùng anh Phi Dương cũng đã chịu gọi điện cho em rồi.

Hoàng Tuấn Kiệt liền tức lấy chiếc điện thoại di động trong tay Thư Phàm.

_Em hãy để anh nhận cuộc gọi này cho. Anh có nhiều chuyện cần nói với hấn.

Thư Phàm bĩu môi, thừa hiểu Hoàng Tuấn Kiệt đang ghen. Để tránh những xích mích không đáng có như ban trưa, Thư Phàm không dành lại chiếc điện thoại di động của mình.

Nhận được sự đồng ý ngầm của vợ, Hoàng Tuấn Kiệt tặng cho vợ một ánh mắt hài lòng, tay bấm nút xanh trên màn hình.

_Thư Phàm, là em à ?

_Trác Phi Dương – Hoàng Tuấn Kiệt nghiêng răng – Cậu gọi điện cho vợ tôi vào giờ khuya khoắt này làm gì ? Con gái của tôi đâu ? Con bé có sao đâu ?

Hoàng Tuấn Kiệt đặt cho Trác Phi Dương một lô một lốc câu hỏi, như sợ Trác Phi Dương sẽ cúp máy và không thèm tiếp tục nói chuyện điện thoại với hấn nữa.

Trác Phi Dương thờ dài một mệt mỏi.

_Hoàng Tuấn Kiệt, cậu đừng có hơi một tí là ghen tuông ầm lên có được không ? Người con gái bây giờ tôi yêu là Thy Dung, không phải Thư Phàm – vợ cậu. Vì vậy, cậu có thể yên tâm được rồi, và đừng dùng thái độ thù địch này để nói chuyện với tôi nữa.

Nghe Trác Phi Dương thừa nhận mình đang yêu say đắm Thy Dung, cảm giác của hắn vào lúc này rất mâu thuẫn, hắn vừa cảm thấy nhẹ nhõm, vừa mừng cho hạnh phúc của con gái, vừa lo lắng cho tương lai mai sau của Thy Dung. Nếu Thy Dung và Trác Phi Dương thực sự lấy nhau, liệu cả hai có thể vượt qua được những rào cản của tuổi tác, của vai vế trong gia đình và những lời đặt điều thị phi của người đời không ?

Trác Phi Dương trù mến nhìn hình ảnh say ngủ của Thy Dung trên giường.

_ Cậu và Thư Phạm yên tâm đi. Hiện giờ Thy Dung đang ở trong nhà tôi. Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy.

Hoàng Tuấn Kiệt quát to.

_ Cái gì ?? Cậu mang con gái tôi về nhà cậu ?? Không được, cậu phải đưa con bé về nhà tôi ngay. Mặc dù tôi chấp nhận để cậu và con bé đến với nhau, không có nghĩa là tôi để cho nó ngủ qua đêm ở nhà cậu.

_ Hoàng Tuấn Kiệt – Trác Phi Dương nhăn mặt vì tiếng quát chói tai của Hoàng Tuấn Kiệt – Cậu có thể bớt nóng tính đi được không ? Tôi hứa sẽ không làm gì cô ấy cả. Vết thương trên vai của cô ấy bị chảy máu, tôi đã gọi bác sĩ đến thay băng và bôi thuốc cho cô ấy rồi. Cô ấy khó khăn lắm mới chớp mắt được một lúc. Cậu không ác đến mức bắt tôi phải đánh thức cô ấy dậy và đưa cô ấy về vào giờ khuya khoắt này chứ ?

Bỗng dưng bị đổ tội ngược lại. Hoàng Tuấn Kiệt điên tiết, nghiến răng kêu ken két.

_ Trác Phi Dương, cậu đừng có chọc tức tôi. Cậu nên biết tôi là bố của Thy Dung. Nếu cậu dám làm gì con bé, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu. Tôi sẽ đâm vỡ mặt cậu, cấm tiết cậu không được phép có bất cứ quan hệ gì với con bé nữa.

Trác Phi Dương cào tay vào mái tóc rối. Hoàng Tuấn Kiệt nói câu này xem ra đã muộn mất rồi. Hắn và Thy Dung đã ngủ với nhau, cô ấy đã trao đời con gái cho hắn. Về điểm này, hắn thấy có lỗi với Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thư Phạm, nhưng hắn không hề hối hận vì đã làm thế. Ngược lại hắn còn mừng vì đã biến Thy Dung thành người phụ nữ của mình.

Tuy nhiên, hắn không dại gì mà thừa nhận chuyện này. Hắn muốn giữ bí mật cho đến khi nào Thy Dung học xong đại học, khi hai người lấy nhau và cùng nhau tạo dựng một gia đình hạnh phúc. Lúc đó, hắn nói cũng chưa muộn.

_ Được rồi, Hoàng Tuấn Kiệt, tôi sẽ nghi nhớ những gì mà cậu nói với tôi vào buổi tối hôm nay. Tiện thể đây, tôi cũng muốn xin phép cậu cho tôi đưa Thy Dung đi du lịch vài ngày. Hiện giờ sức khỏe của cô ấy đang suy yếu, tinh thần bất ổn, không được tốt. Tôi muốn đưa cô ấy đi thay đổi không khí và môi trường sống. Cậu có đồng ý không ?

Câu trả lời của Hoàng Tuấn Kiệt là một tiếng quát to vang lên như sấm.

_ Không ! Tôi tuyệt đối không đồng ý để cậu đi một mình với con bé. Cậu đưa Thy Dung về nhà ngay lập tức cho tôi. Nếu không tôi sẽ lái xe thẳng đến nhà cậu, để đón con bé về.

Trác Phi Dương bực mình, nhỏ giọng quát lại Hoàng Tuấn Kiệt.

_ Hoàng Tuấn Kiệt, cậu có thể biết điều một chút được không ? Tôi đưa cô ấy đi du lịch vì muốn tốt cho sức khỏe và tinh thần của cô ấy. Tôi đã hứa với cậu sẽ không làm gì quá phận với cô ấy, tại sao cậu vẫn không thể tin tưởng tôi ?

Đứng bên cạnh, Thư Phạm loáng thoáng nghe được hai người đang gây hấn nhau vì điều gì. Thấy Hoàng Tuấn Kiệt sắp sửa nổi nóng, Thư Phạm liền lấy lại chiếc điện thoại di động của mình.

_ Anh Tuấn Kiệt, để em nói chuyện với anh Phi Dương.

_ Thư Phạm – Hoàng Tuấn Kiệt vẫn còn chưa nguôi giận – Em không cần phải nói gì với cậu ta nữa cả. Để anh lái xe thẳng đến nhà cậu ta đón con bé Thy Dung về.

Thư Phạm lừ mắt, cảnh cáo Hoàng Tuấn Kiệt.

_ Hoàng Tuấn Kiệt, nếu anh còn tiếp tục to tiếng nữa, em sẽ giận anh thật đó.

Nhìn sắc mặt không được tốt của vợ, Hoàng Tuấn Kiệt giống như một quả bóng xì hơi, ỉu xiu đứng một chỗ, mắt ai oán nhìn Thư Phạm.

Không để ý đến Hoàng Tuấn Kiệt, Thư Phạm áp điện thoại vào tai.

_ Anh Phi Dương ! Anh nói đi, là em, Thư Phạm đây.

Nghe được giọng nói thanh thoát và trong trẻo của Thư Phạm, Trác Phi Dương rất vui.

_ Thư Phạm, lúc nãy anh đã nói chuyện với chồng em về việc anh muốn xin phép vợ chồng em cho anh được đưa Thy Dung đi du lịch mấy ngày.

Thư Phạm cũng hơi hoảng loạn khi nghe Trác Phi Dương hỏi xin việc này.

_ Phi Dương, tại sao đột nhiên anh lại muốn đưa con bé Thy Dung đi đâu đó chơi ?

Trác Phi Dương nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay gầy yếu của Thy Dung. Hắn chưa xót đáp.

_ Đạo này xảy ra quá nhiều chuyện. Anh muốn đưa Thy Dung đi đâu đó một thời gian để cho cô ấy lấy lại tinh thần và sức khỏe. Thế nào, em có đồng ý không ? Nếu em và Hoàng Tuấn Kiệt không chấp nhận việc này, anh cũng không ép.

Thư Phàm nghe được tiếng thở dài mệt mỏi và giọng nói buồn rầu của Trác Phi Dương trong điện thoại. Thư Phàm hiểu tình cảm sâu đậm mà con gái dành cho Trác Phi Dương, cũng đã khẳng định được Trác Phi Dương thật lòng yêu con gái mình. Đã quyết tâm không ngăn cản hai người đến với nhau nữa, Thư Phàm gật đầu đáp.

_ Em đồng ý. Anh hãy đưa con bé Thy Dung đi đâu đó du lịch đi. Em hy vọng anh thực hiện được những gì mà anh đã hứa với em.

Một nụ cười ấm áp và nhẹ nhõm nở trên môi Trác Phi Dương.

_ Cảm ơn em, Thư Phàm.

Thư Phàm cười nhẹ, đẩy mắt long lanh lệ.

_ Anh đừng cảm ơn. Em phải cảm ơn anh mới đúng. Con bé Thy Dung nhờ cả vào anh.

_ Anh hiểu, anh sẽ không phụ sự mong đợi của em và Hoàng Tuấn Kiệt.

Nói thêm vài câu, Trác Phi Dương cúp máy.

Thư Phàm đứng lặng một chỗ, trong đầu miên man nghĩ ngợi. Thư Phàm đang nhớ lại những gì mà Trác Phi Dương vừa mới nói với mình.

Hoàng Tuấn Kiệt nóng nảy hỏi Thư Phàm.

_ Thư Phàm, em đã đồng ý để cho Trác Phi Dương đưa Thy Dung đi du lịch rồi sao ?

Thư Phàm nhẹ giọng đáp.

_ Vâng, em đã đồng ý rồi. Em đã để cho anh ấy đưa Thy Dung đi. Anh ấy nói đúng con bé Thy Dung đang trong giai đoạn khủng hoảng tinh thần, sức khỏe yếu kém. Nó cần được thay đổi môi trường sống, và hít thở bầu không khí trong lành, không có áp lực.

Nếu Thư Phàm đã nói như thế, Hoàng Tuấn Kiệt thấy mình không còn lý do gì để phản đối nữa cả.

Thư Phàm dứt điện thoại vào túi áo ngủ, mỉm cười dịu dàng.

_ Hoàng Tuấn Kiệt, anh đừng lo lắng. Trác Phi Dương là một con người chân thành trong tình cảm. Nếu anh ấy đã nói yêu Thy Dung, muốn cùng Thy Dung tạo dựng một tương lai hạnh phúc, tràn đầy tiếng cười và niềm vui. Anh ấy nhất định sẽ làm được. Chúng ta hãy giao Thy Dung cho anh ấy đi.

_ Em có biết mình đang nói gì không ? – Hoàng Tuấn Kiệt vừa bực mình vừa buồn cười – Em là mẹ mà có thể nói một cách vô trách nhiệm như thế à ? Con bé Thy Dung mới có hơn 18 tuổi thôi. Và lại, nó và Trác Phi Dương đã lấy nhau đâu mà em lại nói giao Thy Dung cho hắn ?

Thư Phàm ôm lấy cánh tay chồng, cười tươi tắn.

_ Thì có sao đâu ? Sớm hay muộn anh Phi Dương và Thy Dung cũng sẽ lấy nhau thôi. Em sở dĩ đồng ý để Phi Dương và Thy Dung đến với nhau vì em chắc chắn anh ấy có thể mang lại một tương lai tươi sáng cho con bé. Nếu không, em đã cố gắng hết sức để ngăn cản rồi.

Hoàng Tuấn Kiệt thở dài.

_ Anh thấy chúng ta là những ông bố, bà mẹ kì lạ nhất trên đời. Trong khi những ông bố bà mẹ khác cố gắng chọn cho con gái của họ một chàng trai tuấn tú, không cách xa về tuổi tác, gia đình giàu có để gả. Chúng ta lại đồng ý để cho con gái quen biết với một người đàn ông lớn tuổi gần gấp ba nó, hơn nữa anh ta lại có họ hàng xa với gia đình chúng ta.

Thư Phàm dựa đầu vào vai chồng, lí lắc hỏi.

_ Anh Tuấn Kiệt, giả sử anh rơi vào trường hợp giống như anh Phi Dương, anh sẽ làm gì ? Anh sẽ từ bỏ, hay là muốn tiếp tục ?

Câu hỏi của Thư Phàm khiến Hoàng Tuấn Kiệt khựng lại, suy nghĩ hỗn loạn. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp này. Từ bỏ hay là tiếp tục ? Hắn không biết, hắn chỉ biết nếu người con gái ấy là Thư Phàm, hắn sẽ không bao giờ từ bỏ.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm nhìn vào mắt nhau, ngôn ngữ được chuyển tải qua ánh mắt, nhịp tim cùng đập, suy nghĩ tương thông. Dù Hoàng Tuấn Kiệt không nói gì, nhưng Thư Phàm đã biết được câu trả lời.

Trên môi Thư Phàm nở một nụ cười ấm áp và hạnh phúc, ánh mắt dạt dào tình yêu. Hoàng Tuấn Kiệt ngo ngẩn nở một nụ cười, mặt hơi ửng đỏ, tay siết

nhẹ lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thư Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Tám giờ sáng hôm sau, Thy Dung mới mệt mỏi thức giấc. Hình ảnh đầu tiên mà Thy Dung nhìn thấy là khuôn mặt đẹp trai tuấn tú, cùng nụ cười dịu dàng trên môi của Trác Phi Dương.

Thy Dung chớp chớp mắt mấy cái, tưởng rằng tất cả những gì mà mình nhìn thấy đều là mộng đẹp xuất hiện trong giấc mơ.

_Em đã tỉnh ngủ rồi ? Em thấy trong người thế nào ? Có đỡ hơn chút nào không ?

Thy Dung ngơ ngẩn nhìn Trác Phi Dương, đôi mắt to tròn. Nếu đây là một giấc mơ đẹp, Thy Dung ước mình mãi mãi cũng không tỉnh lại.

Trác Phi Dương cúi xuống, hôn phớt lên môi Thy Dung.

_Buổi sáng, khi mới ngủ dậy, trông em thật đáng yêu.

Mặt Thy Dung đỏ bừng, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực, bờ môi vẫn còn lưu giữ lại độ ấm của làn môi Trác Phi Dương.

Thấy Thy Dung chỉ ngơ ngác nhìn mình, đôi mắt to tròn, trong vắt như nước hồ thu. Trác Phi Dương vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên môi, nheo mắt nhìn Thy Dung. Đầu hắn cúi càng lúc càng thấp, hai tay chống xuống nệm, qua vai Thy Dung. Hắn cuồng nhiệt hôn Thy Dung, muốn Thy Dung chỉ chú ý duy nhất đến hắn, không còn nghĩ đến chuyện đáng sợ xảy ra vào buổi tối hôm qua nữa.

Thy Dung dần khép rèm mi lại, đón nhận nụ hôn của Trác Phi Dương. Nụ hôn mang theo hương vị của tình yêu, khiến Thy Dung có cảm giác ấm áp, ngọt ngào và tan chảy.

Trác Phi Dương tham lam hấp thụ độ ấm, mùi hương cỏ hoa thanh khiết và vòng tay mềm mại của Thy Dung. Hắn muốn lưu giữ lại giây phút tuyệt vời này. Đến hôm nay, hắn mới cảm nhận được ý nghĩa thực sự của tình yêu.

Khi nhìn vào mắt Thy Dung, mũi chạm vào mũi, Trác Phi Dương dịu dàng nói.

_Thy Dung, tối hôm qua tôi đã gọi điện cho bố mẹ em, xin phép cho em được đi du lịch cùng với tôi vài ngày. Họ đã đồng ý rồi. Không biết, em có muốn đi du lịch cùng với tôi không ?

Thy Dung kinh ngạc, tròn xoe mắt nhìn Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương phì cười, yêu thương bẹo nhẹ vào mũi Thy Dung.

_Em đồng ý đi du lịch với tôi vài ngày nhé ? Đi du lịch sẽ rất tốt cho sức khỏe và tinh thần của em. Tôi không muốn trông thấy em ốm yếu và mệt mỏi thế này.

Trác Phi Dương đã cẩn thận xin phép bố mẹ mình và hắn đã có lòng như thế, Thy Dung chỉ còn biết thẹn thùng, để mọi việc cho hắn sắp xếp.

Nhận được sự đồng ý của Thy Dung, Trác Phi Dương rất vui. Hắn ngay lập tức giúp Thy Dung đứng dậy, đưa Thy Dung vào tận hắn trong phòng tắm. Sau khi cẩn thận dọn dẹp đôi câu, hắn mới chịu rời đi.

Trác Phi Dương mở điện thoại di động. Hắn gọi điện cho trợ lý Tuấn Nam.

Tuấn Nam bắt máy sau mười giây.

_Chào chủ tịch – Tuấn Nam lễ độ lên tiếng – Chủ tịch có gì dặn dò ?

_Tuấn Nam, tôi có việc cần phải đi ra ngoài vài ngày. Mọi việc ở công ty giao lại cho cậu.

Tuấn Nam đoán lần này Trác Phi Dương đi du lịch cùng với Thy Dung. Thấy Trác Phi Dương đã dũng cảm đối diện với tình cảm thật trong lòng mình và hai người đã quay về với nhau, Tuấn Nam mừng cho hạnh phúc của Trác Phi Dương, cũng cầu mong hai người sớm thành một đôi thật sự.

_Vâng. Chủ tịch yên tâm. Tôi sẽ cố gắng hết sức lo giải quyết công việc ở công ty.

Trác Phi Dương hài lòng, cười nhẹ. Hắn hoàn toàn yên tâm khi giao công việc ở công ty cho Tuấn Nam. Hai người đã làm việc với nhau gần 30 năm. Họ

làm việc rất ăn ý và rất hiểu nhau.

_ Tuấn Nam, tôi gửi lời cảm ơn tới cậu trước. Nếu có việc gì quan trọng, cậu có thể trực tiếp gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.

_ Tôi hiểu, thưa chủ tịch. Chúc anh có một chuyến du lịch vui vẻ. Nhớ đừng về sớm quá. Chắc chủ tịch và cô Thy Dung cũng muốn có nhiều thời gian riêng tư bên nhau.

_ Cậu....

Trác Phi Dương vừa xấu hổ vừa bực mình. Không ngờ sáng nay viên trợ lý riêng lại nói nhiều như thế.

_ Chủ tịch đừng giận – Tuấn Nam cười nói – Tôi chỉ muốn tốt cho chủ tịch thôi. Đây cũng là một gợi ý hay, đúng không chủ tịch ?

_ Tuấn Nam ! – Trác Phi Dương nổi cáu – Cậu muốn tôi trừng phạt cậu không ?

Tuấn Nam vẫn giữ nụ cười dễ mến trên môi, hiểu vị chủ tịch của mình là một con người trong nóng ngoài lạnh, sống rất chân thành và có tâm.

Trác Phi Dương bóp trán, thấy cực kì đau đầu. Hắn không hiểu có phải dạo gần đây do hắn quá dễ tính không, mà nhân viên dưới quyền đều muốn trêu chọc hắn ?

Nghĩ ra một việc quan trọng, Tuấn Nam thu lại nụ cười, nghiêm túc hỏi Trác Phi Dương.

_ Chủ tịch, việc có liên quan đến chàng trai trẻ tên Trần Tư Nam. Chủ tịch định xử lý cậu ta thế nào ?

Nghe Tuấn Nam nhắc đến Trần Tư Nam, Trác Phi Dương lại có cảm giác muốn giết người.

_ Cậu ta hiện giờ đang ở đâu ?

_ Tôi đã sai người giam giữ cậu ta trong một căn phòng thuộc vùng ngoại ô. Tôi đang chờ lệnh của chủ tịch.

Trác Phi Dương cười lạnh.

_ Cậu hãy dạy cho cậu ta hiểu, nếu dám động chạm vào người phụ nữ của tôi thì phải nhận hậu quả gì đi. Tôi muốn cậu ta phải sống trong sợ hãi và hối hận suốt đời.

_ Vâng, thưa chủ tịch. Tôi sẽ cho người làm đúng theo những gì mà chủ tịch nói.

_ Nhớ không được để lộ chuyện này cho người ngoài biết, đặc biệt là gia đình nhà họ Hoàng. Tôi không muốn họ lo lắng.

_ Vâng.

Trác Phi Dương căn dặn thêm.

_ Còn nữa, không cần phải tốn công kiện cậu ta ra tòa. Cứ hai ngày trong một tuần, cho người tới “thăm hỏi” cậu ta là được.

_ Vâng, tôi đã nhớ toàn bộ những lời mà chủ tịch dặn dò.

Làm việc cho Trác Phi Dương hơn 30 năm nay, Tuấn Nam hiểu cách xử lý công việc và cách làm người của Trác Phi Dương. Hắn không phải là một người xấu, không bao giờ đập lên máu và nước mắt của người khác để làm giàu. Hắn luôn đi lên bằng chính đôi chân và khả năng của mình. Mặc dù tính cách của hắn trầm tĩnh và ôn hòa như thế, nhưng một khi ai động chạm vào hắn, hắn sẽ khiến kẻ đó phải nuối tiếc vì đã trêu chọc nhầm người. Con người càng trầm tĩnh, càng sống thiện về nội tâm, càng trở nên nguy hiểm khi bị chọc giận.

Nói thêm vào câu nữa, Trác Phi Dương cúp máy.

Vừa đúng vào lúc đó, Thy Dung mở cửa, đi từ trong phòng tắm ra ngoài.

Trác Phi Dương đặt điện thoại đi động trên bàn gỗ, thu lại khuôn mặt trầm lạnh của mình. Hắn tươi cười hỏi.

_ Em đã đói bụng chưa ? Có muốn ăn gì không ?

Thy Dung cụp mi, lảng tránh ánh mắt say đắm của Trác Phi Dương.

_ Chủ... chủ Trác, anh muốn hai chúng ta đi du lịch ở đâu ?

Trác Phi Dương cau mày khi thấy Thy Dung suốt ngày gọi mình là “Chủ tịch Trác”, cách xưng hô khách sáo của Thy Dung khiến hắn không hài lòng.

Trác Phi Dương tiến lại gần Thy Dung, kéo Thy Dung vào lòng. Hắn buồn rầu hỏi.

_Thy Dung, em không có thể không gọi tôi là “Chủ tịch Trác” nữa có được không ? Mỗi quan hệ của chúng ta bây giờ là tình nhân, tôi không muốn em cứ gọi tôi là “Chủ tịch Trác” mãi, như thế nghe xa cách và lạnh lùng quá.

Thy Dung xấu hổ đỏ bừng mặt, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào ngực Trác Phi Dương.

_Vậy...vậy thì, chủ tịch muốn tôi gọi là gì ?

Trác Phi Dương vòng tay ôm lấy ngang người Thy Dung.

_Đấy, em lại gọi tôi là chủ tịch nữa rồi. Nếu em ngại, em có thể gọi thẳng tên của tôi. Như thế có được không ?

Cả người Thy Dung đều run lên. Mãi một lúc lâu mới thẹn thùng lên tiếng.

_Được. Tôi sẽ gọi anh là Phi Dương vậy.

Thy Dung đã xấu hổ đến nỗi, cả người đều chuyển sang màu hồng, ước mình có một cái khe nẻ để chui ngay xuống.

Trác Phi Dương hiểu Thy Dung đang ngượng ngùng vì thế hắn không bắt ép Thy Dung phải gọi thử tên hắn ngay lập tức. Hắn biết Thy Dung cần thời gian để làm quen với việc thay đổi cách xưng hô.

Trong khi hai người còn bối rối và khó xử, không biết phải xử sự với nhau như thế nào. Tiếng gõ cửa phòng vang lên.

Thy Dung thở phào nhẹ nhõm, thấy may mắn vì người làm trong nhà Trác Phi Dương cứu mình đúng lúc.

Trác Phi Dương liếc mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng như gấc chín của Thy Dung. Hắn cười nhẹ, ánh mắt hắn nhìn Thy Dung càng lúc càng sâu.

Trác Phi Dương đi ra mở cửa phòng riêng.

Ông quản gia thông báo.

_Cậu chủ, việc mà cậu chủ giao cho tôi, tôi đã hoàn thành xong rồi.

_Thật sao ? – Trác Phi Dương không giấu được lo lắng – Khi giao quần áo của Thy Dung cho chú, người nhà họ Hoàng có nói gì không ?

Nghe Trác Phi Dương nhắc đến việc đã yêu cầu đích thân ông quản gia về nhà mình để lấy quần áo, Thy Dung vội vàng tiến ra cửa.

Trác Phi Dương quay sang nhìn Thy Dung, siết nhẹ lấy tay Thy Dung để trấn an.

Ông quản gia để ý đến cử chỉ hết sức dịu dàng và ân cần của Trác Phi Dương. Ông cảm nhận được tình cảm chân thành của Trác Phi Dương dành cho Thy Dung.

_Chú còn không mau trả lời đi ? Người nhà họ Hoàng có nói gì không ? – Trác Phi Dương sốt ruột giục.

Ông quản gia nhăn nhó đáp.

_Cậu chủ có muốn nghe toàn bộ không ?

_Chú cứ nói đi.

Trác Phi Dương đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận những lời chê trách của người lớn trong nhà họ hàng. Để có thể đến được với Thy Dung, hắn phải chấp nhận tất cả.

Ông quản gia bắt đầu kể.

_Cô Thư Phàm là người giao va ly quần áo của Thy Dung cho tôi. Cô ấy chỉ dặn dò cậu chủ nhớ chăm sóc tốt cho Thy Dung, nhắc cậu chủ nhớ thường xuyên gọi điện thông báo tình hình sức khỏe của Thy Dung cho cô ấy biết, ngoài ra không còn nói gì thêm nữa. Còn riêng cậu Hoàng Tuấn Kiệt thì lại khác.....

Mỗi khi nhớ đến những gì mà Hoàng Tuấn Kiệt đã nói, ông quản gia lại thấy đau hết cả đầu. Đến bây giờ, tai của ông vẫn còn ong ong vì tiếng quát của Hoàng Tuấn Kiệt.

Trác Phi Dương và Thy Dung đưa mắt nhìn nhau, trên môi hai người nở một nụ cười thấu hiểu. Mặc dù ông quản gia không nói cho họ biết Hoàng Tuấn Kiệt đã nói những gì, cả hai cũng đã phần nào đoán được.

Thấy hai người nhìn nhau, cùng trao nhau nụ cười tràn đầy tình yêu. Ông quản gia thộn mặt, tự hiểu mình đã trở thành người dư thừa, đang làm phiền đến thế giới riêng tư của hai người yêu nhau.

Ông quản gia nhẹ nhàng rời khỏi phòng, nhiệm vụ được giao, ông đã hoàn thành xong rồi. Ông đã hết trách nhiệm, những vấn đề còn lại, ông để cho

Trác Phi Dương tự giải quyết. Ông tin rằng lần này Trác Phi Dương sẽ nắm chắc được tình yêu và hạnh phúc của đời mình, không còn bỏ lỡ như 18 năm trước nữa.

Trác Phi Dương đưa Thy Dung đến tòa lâu đài nằm trên một hòn đảo hoang của mình. Nơi ấy vừa không có một bóng người, vừa có khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp, bao la rộng lớn, có biển và có rừng cây, là nơi thích hợp cho Thy Dung nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng.

Lòng đã quyết, sau khi cùng Thy Dung dùng xong bữa sáng, Trác Phi Dương đưa Thy Dung đến đảo hoang bằng máy bay riêng.

Nghe Trác Phi Dương nói sẽ đưa mình đến tòa lâu đài của hắn, Thy Dung hạnh phúc rơi lệ, cảm thấy mình là một cô gái hạnh phúc và may mắn nhất trên đời. Giác mơ được làm Lọ Lem của Thy Dung đã biến thành hiện thực. Thy Dung đã tìm được chàng Hoàng tử của cuộc đời mình.

Đến nơi, Trác Phi Dương lo sắp xếp chỗ ăn và chỗ ngủ cho hai người. Ban ngày hai người cùng nhau đi dạo trên mặt biển bằng du thuyền. Trong thời gian này, Thy Dung đã chụp được rất nhiều bức ảnh đẹp, đối tượng chủ yếu cho Thy Dung chụp ảnh ngoài mây trời, mặt biển trong xanh, khu rừng bát ngát, thì Trác Phi Dương chính là nhân vật chủ đạo. Hầu như bức ảnh nào của Thy Dung cũng có xuất hiện hình ảnh của Trác Phi Dương trong đó.

Thy Dung chụp cảnh Trác Phi Dương đứng suy tư, hai tay đút vào túi quần, khuôn mặt bình lặng, ánh mắt dõi nhìn về phương trời xa. Chụp cảnh hắn ngồi say trên giường, giấc ngủ an lành và hiền hòa. Chụp cảnh hắn ngồi thư giãn trên ghế mây, trên tay cầm một cuốn sách dày, mắt chăm chú đọc.

Mỗi một hành động, cử chỉ và dáng vẻ của Trác Phi Dương, Thy Dung đều lưu giữ lại trong ống kính của mình. Chụp bằng máy ảnh chưa đủ, Thy Dung còn vẽ hình ảnh của hắn bằng tranh sơn dầu.

Buổi chiều, Thy Dung ngồi dựa đầu vào vai Trác Phi Dương ngắm cảnh mặt trời lặn. Do gần biển, cảnh mặt trời lặn thật rõ nét và sống động như thật. Thy Dung có cảm giác mình có thể vươn tay chạm đến mặt trời.

Buổi tối, hai người đứng trên ban công cửa sổ, ngắm những vì sao tinh tú trên bầu trời. Thế giới của Thy Dung tràn ngập tình yêu, hạnh phúc và tiếng cười. Ở bên cạnh Trác Phi Dương lâu, Thy Dung học hỏi được rất nhiều thứ, thấy mình hãy còn là một cô bé trẻ con, chưa trưởng thành. Được một người đàn ông hoàn hảo như Trác Phi Dương yêu, Thy Dung không còn đòi hỏi và mong ước nào lớn hơn nữa.

Thy Dung hoàn toàn hài lòng và mãn nguyện với cuộc sống hiện tại của mình.

o-0-o

Trong khi đó, cuộc sống trong nhà họ Hoàng đã đi vào quỹ đạo. Sự thật về quá khứ của ông Gia Huy đã được làm sáng tỏ. Danh dự của nhà họ Hoàng đã được trả lại. Số tiền mà Hoàng Tuấn Kiệt chuyển vào tài khoản của một người đàn ông trẻ đã chết tên là Trác Phi Dương đã được hoàn trả lại cùng với tiền lãi. Đạo gần đây do được một người đàn ông bí ẩn giúp đỡ, các mối làm ăn lớn của tập đoàn Hoàng Thị đã trở lại, các đối tác làm ăn cũ và các cổ đông cũng đã chủ động liên hệ với Hoàng Tuấn Kiệt, với mong muốn được tiếp tục bắt tay hợp tác với công ty.

Cuộc sống bình lặng trôi đi như thế. Hoàng Tuấn Kiệt và Bạch Thu Phàm chờ đợi trong nôn nóng hồi hộp và lo sợ hành động tiếp theo của kẻ bất cớ bí ẩn và tổng tiền kia, nhưng nửa tháng trôi qua đi, kể từ lúc gia đình đọc được bài báo dài hơn năm trang và Tuấn Hùng thông báo tiền vốn của công ty đã trở lại, hắn ta không có bất cứ một hành động nào cả.

Gia đình nhà họ Hoàng không còn nhận được thư nặc danh, thư tổng tiền và đe dọa nữa. Hoài Thương và Trần Hoàng Anh thường xuyên đi chơi đêm cũng không gặp bất cứ một tai nạn nhỏ nào. Dường như kẻ bí ẩn kia đã biến mất khỏi thế gian, như chưa hề tồn tại. Những gì mà nhà họ Hoàng phải chịu đựng trong thời gian qua chỉ là một vở bi kịch ngắn ngủi mà thôi.

Thư Phàm thường xuyên nhận được tin nhắn của Thy Dung vào mỗi buổi tối trước khi đi ngủ. Nghe con gái thông báo mình hiện giờ đang sống rất khỏe mạnh, và vui vẻ. Thư Phàm cảm động rơi lệ, biết ơn Trác Phi Dương đã mang nợ cười trở lại cho con gái.

Ban đầu, Hoàng Tuấn Kiệt không mấy chấp nhận chuyện này. Nhưng qua hơn nửa tháng quan sát, mỗi khi chat trực tuyến với con gái, nhìn thấy khuôn mặt hồng hào và nụ cười tươi như hoa trên môi Thy Dung. Dần dần, Hoàng Tuấn Kiệt không còn quá khắt khe với chuyện này nữa. Hắn đã dần chấp nhận sự thật là con gái yêu Trác Phi Dương, Trác Phi Dương cũng yêu con gái hắn, tương lai mai sau có thể hắn sẽ trở thành bố vợ của Trác Phi Dương.

Mối quan hệ của Hoài Thương và Trần Hoàng Anh đã bước sang một giai đoạn mới. Càng dành nhiều thời gian bên nhau, cả hai càng hiểu nhau hơn. Hoài Thương đã làm quen được với tính cách khô khan và cứng nhắc của Trần Hoàng Anh, hiểu hắn cần thời gian để học cách thể hiện sự quan tâm lo lắng và chăm sóc cho người khác bằng lời nói và bằng những hành động lặng lẽ mà mình mong muốn.

Không phụ sự mong mỏi của Hoài Thương, hàng ngày Hoài Thương đều nhận được một bó hoa hồng bạch, cuối tuần Trần Hoàng Anh đều có một bát ngớ ngớ dành cho Hoài Thương.

Những hành động tràn đầy tình yêu và hiểu thấu được tính cách ưa mộng mơ của Hoài Thương, đã khiến Hoài Thương càng ngày càng lún sâu vào tình yêu của Trần Hoàng Anh, càng lạc lối trong cái bẫy ngọt ngào mà hắn giăng ra.

o-0-o

Bách Khải Văn lại không gặp được may mắn trong tình yêu như con cháu trong nhà họ Hoàng. Hắn đang đứng ở giữa ngã ba đường, đang mắc kẹt trong cái mờ mịt bóng bong do chính bàn tay hắn tạo ra.

Hắn thật lòng yêu Thy Dung, nhưng tự nhận thấy mình không đủ tư cách để đến với cô ấy. Hiện giờ hắn đã trở thành một ông bố trẻ, đã có một đứa con

gái hơn hai tuổi, con bé lại đang mắc bệnh tim bẩm sinh, bác sĩ nói nếu không được thay tim và phẫu thuật kịp thời, nó có thể chết bất cứ lúc nào. Hấn không phải là một người nhẫn tâm, hấn không đành lòng để con bé phải chết trong cảnh thiếu vắng tình thương của cha. Vì thế, hấn thấy mình phải có trách nhiệm với đứa bé, phải chăm sóc cho nó vượt qua giai đoạn nguy hiểm này, mà việc duy nhất hấn có thể làm vào lúc này là thuê những bác sĩ giỏi nhất chạy chữa cho con bé, tạm hoãn lại vấn đề kiện tụng đòi quyền nuôi con.

Ella là người tình trước kia của hấn, là người con gái, hấn quan hệ lâu nhất, thậm chí còn tính đến cả chuyện kết hôn. Nếu chuyện đáng tiếc kia không có xảy ra, hấn và Ella đã nên duyên vợ chồng rồi.

Đứng trong văn phòng làm việc trên lầu sáu, hai tay đút vào túi quần, mắt đắm đắm nhìn quang cảnh bên ngoài qua khung cửa kính. Bách Khải Văn rơi vào suy tư. Hấn đang nghĩ và nhớ đến Thy Dung. Tình yêu mà hấn dành cho Thy Dung vẫn đây, càng lúc hấn càng yêu cô ấy nhiều hơn.

Ngược lại, tình cảm mà hấn dành cho Ella đã kết thúc từ lâu rồi, đã chết ngay từ cái hôm hấn trông thấy cô ta ngủ với một người đàn ông khác. Mặc dù cô ta nói với hấn rằng cô ta và người đàn ông trung niên kia không hề ngủ với nhau, họ chỉ hôn nhau, cô ta bị người khác hại. Nhưng hấn linh cảm, mọi chuyện không phải đơn giản như vậy. Nhất định hấn đã bỏ qua chi tiết quan trọng nào đó.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn quay lại nhìn ra hướng cửa. Hấn lạnh lùng lên tiếng.

_ Vào đi.

Trợ lý riêng của hấn mở cửa bước vào.

_ Có chuyện gì không ?

Bách Khải Văn cau mày hỏi. Hấn không thích bị ai làm phiền và quấy rầy đúng vào lúc tâm trạng hấn căng thẳng và hỗn loạn thế này.

Trợ lý riêng Nam Khải đánh giá sắc mặt xám xịt của Bách Khải Văn. Biết tâm trạng của hấn không được tốt, Nam Khải cẩn thận nói.

_ Thưa Tổng giám đốc, việc riêng mà anh yêu cầu, tôi đã làm hoàn thành xong rồi.

Bách Khải Văn thoáng giật mình. Cố gắng kiểm soát những cảm xúc phức tạp đang đan xen trong cơ thể mình. Hấn quay trở lại bàn, kéo ghế ngồi xuống.

_ Báo cáo đi.

_ Vâng.

Nam Khải đưa cho Bách Khải Văn hai tờ giấy màu trắng.

_ Đây là kết quả xét nghiệm ADN, mà anh đã yêu cầu tôi mang hai sợi tóc đến một bệnh viện lớn trong thành phố để kiểm tra.

Tay Bách Khải Văn không khỏi run lên. Hấn mờ mịt nhìn lướt qua từ đầu tờ giấy xuống dưới gần cuối tờ giấy khổ A4.

Dòng chữ: “Kết quả giám định: Không trùng khớp” đập vào mắt Bách Khải Văn chẳng khác gì một tiếng sét nổ bên tai.

Bách Khải Văn siết chặt tay, tờ giấy bị bóp nhàu nát. Sợ mình nhìn nhầm, Bách Khải Văn đọc đi đọc lại đến gần chục lần. Sau khi khẳng định được, mình không có nhìn sai. Hấn dần mạnh tờ giấy xuống bàn, rít giọng quát hỏi Nam Khải.

_ Cậu chắc cũng đã đọc được kết quả giám định rồi ?

Nam Khải lo sợ trả lời.

_ Vâng. Tôi đã đọc trên đường đến đây.

_ Vậy rút cuộc, con bé Thủy Ngân là con gái của ai ?

Nam Khải run tay, đưa cho Bách Khải Văn một tệp hồ sơ mỏng khác.

_ Theo lệnh của Tổng giám đốc, tôi đã tìm gặp những người có mặt trong vụ việc xảy ra vào buổi tối cách đây ba năm về trước. Được biết, buổi tối hôm đó cô Ella đã hẹn gặp chủ tịch của tập đoàn xe ô tô Suki. Họ đã uống rượu rất nhiều và nhảy như điên. Tôi chú ý đặc biệt đến chi tiết cô Ella có thể bị bạn bè của Tổng giám đốc bỏ thuốc mê vào ly rượu của cô Ella, sau đó mang cô ấy lên giường của ngài Suki. Nhưng kết quả...

Nam Khải dùng ngón trỏ đẩy gọng kính lên cao, nén xúc động nói tiếp.

_ Kết quả mà tôi điều tra được, cô Ella không hề bị ai bỏ thuốc mê hay bất cứ một loại thuốc kích thích nào cả. Nói một cách chính xác, cô Ella đã tự nguyện trèo lên giường của ông Suki. Buổi tối hôm ấy có thể do cô Ella uống rượu say, hay vì một nguyên nhân nào khác cô ấy mới phản bội lại Tổng giám đốc.

Câu bình luận chêm thêm của Nam Khải đã chọc giận Bách Khải Văn. Hắn vỗ bàn đánh rầm một cái, mắt nổi lên những tia nhìn lạnh lẽo.

_ Nam Khải ! Nếu cậu còn muốn tiếp tục làm việc với tôi, thì hãy lo mà nghiêm túc báo cáo đi. Còn nếu không, bắt đầu từ ngày mai cậu không cần phải đến công ty làm việc nữa.

Nam Khải hốt hoảng, vội nói.

_ Xin lỗi Tổng giám đốc. Tôi tiếp tục báo cáo ngay đây.

Bách Khải Văn hừ lạnh một tiếng, nhìn Nam Khải bằng ánh mắt cảnh cáo, tâm trạng của hắn vào lúc này đang cực kì không kiên nhẫn. Biết mình bị người đàn bà kia sỏ mũi bao lâu nay, đã khiến hắn muốn nổi điên lên, muốn ngay lập tức lái xe đến nhà cô ta, dùng búa phá nát căn hộ của cô ta, đánh cho cô ta một trận nên thân.

Nam Khải lật giờ trang tài liệu thứ hai.

_ Sau này tôi đã điều tra ra được, trước khi có quan hệ với Tổng giám đốc, cô Ella từng có quan hệ với rất nhiều đàn ông, trong số đó có người đàn ông tên Suki kia. Ông ta chính là người tình đầu tiên của cô Ella. Buổi tối hôm đó, sau khi nhận được cuộc gọi của ông Suki, cô Ella đã bắt một chiếc xe tắc xi đến quán bar Thiên Đường. Còn người gọi điện cho Tổng giám đốc đến bắt gian tại trận chính là cô bạn thân của cô ta.

Bách Khải Văn khiếp sợ. Hắn không ngờ được là lòng người lại âm lạnh như thế. Ngay cả bạn thân cũng tìm cách đâm lén sau lưng nhau.

_ Từ sau cái đêm hôm đó, tôi không biết cô Ella có quan hệ với bất cứ người đàn ông nào khác không ? Nếu không có, tôi khẳng định đứa bé là con của chủ tịch Suki.

Biết đứa bé không phải là con gái của mình, tội lỗi và hối hận đè nặng trong lòng Bách Khải Văn đã voi đi được gần nửa.

_ Cậu đã điều tra được nguyên nhân vì sao cô ta lại dám khẳng định đứa bé trong bụng của cô ta là con của tôi, và đến tìm gặp tôi vào cái đêm cách đây ba năm trước không ?

Nam Khải lấy khăn tay, chấm nhẹ mồ hôi trên trán. Vì câu chuyện này quá mức kịch tính, giống như bộ phim trên truyền hình, nhịp tim trong lồng ngực của Nam Khải đập nhanh hơn mức độ bình thường.

_ Sau khi biết mình đã có thai, người đầu tiên mà cô ta tìm gặp không phải Tổng giám đốc mà là ông Suki kia.

Chỉ nghe đến đây thôi, Bách Khải Văn đã hiểu ra toàn mọi chuyện. Hắn cười nhạt.

_ Cô ta đã đến tìm ông ta, nói cho ông ta biết cái thai trong bụng là của ông ta, nhưng ông ta phủ nhận và chửi mắng cô ta một cách tàn tệ chứ gì ? Sau đó, vì không còn cách nào khác, cô ta mới tới tìm gặp tôi, giả bộ đáng thương để lấy được lòng thương hại của tôi. Vào thời điểm đó, tôi vì thích cô ta thật lòng nên mới uống rượu say, một cô gái trong quán bar đã theo tôi về nhà, đúng vào lúc đó, cô ta tìm đến. Tôi không nhớ tôi đã nói những gì với cô ta, nhưng tôi nhớ mang máng là tôi đã cho cô ta một số tiền không nhỏ và bảo cô ta hãy phá bỏ cái thai đi. Cô ta đã gào lên, mắng tôi là một kẻ bạc tình. Cô ta còn xô sát đánh nhau với cô gái kia.

Đang nói, đột nhiên nghĩ ra một việc hệ trọng, Bách Khải Văn kêu lên một tiếng.

_ Đúng rồi !!

Bách Khải Văn đập bàn đứng dậy. Hắn cảm hận rít giọng.

_ Cô ta đã nói dối tất cả. Cô ta đã lợi dụng thần trí mơ hồ của tôi khi say rượu để nói xuyên tạc sự thật. Tôi dù có tàn nhẫn hết bao cô ta đi phá thai, nhưng việc cô ta suýt bị xảy thai, không hề liên quan gì đến tôi cả. Người đàn bà dối trá này, cô ta đã chọc nhảm người rồi.

Bách Khải Văn xô mạnh ghế, vớ lấy chiếc chìa khóa xe ô tô. Hắn hùng hổ tiến nhanh ra cánh cửa. Trước khi ra khỏi phòng, hắn nói vọng lại.

_ Khi nào tôi trở về, cậu hãy báo cáo tiếp. Còn bây giờ, tôi có việc cần phải đi.

Cánh cửa phòng bị sập mạnh vào bàn lễ, tạo nên một âm thanh khô khốc.

Nam Khải đứng trong phòng, trái tim nhảy đôn đót trong lồng ngực vì sợ.

Bách Khải Văn lái xe thẳng đến nhà riêng của Ella. Đến nơi, hắn gửi xe vào gara, đi thang máy lên lầu sáu. Hai mẹ con Ella đang sống trong căn hộ 601.

Bách Khải Văn bấm chuông cửa dồn dập.

Ella và con gái đang ngồi xem phim hoạt hình trong phòng. Nghe thấy tiếng chuông cửa reo vang lên tục. Ella cau mày, bảo con gái.

_ Thủy Ngân con đi vào trong phòng ngủ chơi đồ chơi đi. Mẹ có khách rồi.

Thủy Ngân là một cô bé ngoan ngoãn, nghe mẹ nói như thế, liền lễ phép đáp.

_ Vâng.

Cô bé đứng dậy, ôm lấy con gấu bông đi vào trong phòng riêng.

Chờ hình bóng của con gái khuất sau cánh cửa gỗ, Ella mới đứng dậy, đi ra hướng cửa. Ella linh cảm người đang bấm chuông cửa dồn dập là Bách Khải Văn, và có lẽ hắn đã phát hiện ra được sự thật rồi. Ella luôn lo sợ điều này sớm muộn gì cũng đến. Nhưng không ngờ lại xảy đến nhanh quá, làm cho cô ta vẫn chưa chuẩn bị kịp tinh thần để đón nhận con phần mộ và lòng căm hận của Bách Khải Văn.

Ella mở cửa phòng.

Bách Khải Văn giận dữ nhìn cô ta. Khuôn mặt hắn sứt lại. Đôi mắt bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo.

_ Bách Khải Văn, anh đã đến rồi.

Mặc dù trong lòng hơi sợ hãi, nhưng ngoài mặt, Ella vẫn tỏ ra bình thản, cư xử như bình thường.

Bách Khải Văn nhếch mép, cười lạnh.

_ Cô gỡ bỏ bộ mặt giả dối của cô xuống được rồi. Tôi đã biết hết tất cả sự thật. Con bé Thủy Ngân không phải là con gái của tôi. Buổi tối hôm đó, cô cũng không bị ai hại cả, là do cô tự nguyện trèo lên giường của ngài chủ tịch Suki. Việc cô bị suýt bị xảy thai, cũng không hề liên quan gì đến tôi. Cô đã lừa dối tôi, cô lợi dụng thân trí không được tinh táo khi say rượu và lương tâm cắn rứt khi tưởng đã nhẫn tâm bắt cô phá bỏ cái thai của tôi để xuyên tạc sự thật hết lần này đến lần khác. Cô đóng đậy lăm, cô khiến tôi hao tâm tốn trí nghĩ cách dành lại đứa bé, hao tổn tiền của và thời gian để thuê luật sư giỏi, thuê người đi điều tra lại vụ việc xảy ra cách đây ba năm về trước.

Bách Khải Văn càng nói càng cao giọng, càng căm ghét Ella nhiều hơn. Khi gặp lại, tưởng cô ta mang thai đứa con của mình, đứa bé lại quá dễ thương, Bách Khải Văn còn có một chút lòng thương hại dành cho cô ta, muốn chịu trách nhiệm với hai mẹ con cô ta, thì bây giờ, hắn lại muốn phá nát cuộc sống của cô ta, muốn cô ta vĩnh viễn cũng không ngóc đầu lên nổi.

_ Ella, cô nói đi, mục đích của cô khi cố tình lừa dối tôi là gì ? Cô tưởng rằng tôi sẽ ngốc nghếch tiếp tục tin tưởng vào những lời dối trá của cô giống như ba năm trước sao ? Cô nhầm rồi. Sau khi bị cô đâm cho một nhát dao vào tim tôi đã nhận được nhiều bài học cay đắng. Cô là một người phụ nữ đầy tham vọng, thủ đoạn có thừa.

Bách Khải Văn bóp chặt hai vai Ella, khiến cô ta đau đớn nhăn nhó kêu đau, sắc mặt xám xịt.

_ Nếu cô đã là một người phụ nữ có nhiều thủ đoạn và dã tâm như thế. Tại sao cô không đi tìm cha đẻ của đứa bé là ngài chủ tịch Suki kia mà đòi ông ta phải cung phụng và đưa tiền nuôi dưỡng đứa bé cho cô ? Tại sao cô bắt tôi phải chịu trách nhiệm khi đứa bé không phải là con đẻ của tôi, cô còn khiến tôi phải sống trong dằn vặt và ăn năn hối hận cho những việc mà tôi không làm ?

_ Ha ha ha ha ! – Ella bật cười điên dại – Bách Khải Văn, anh có biết lý do vì sao tôi chọn anh là người phải chịu trách nhiệm cho cái thai mà tôi đang mang vào cái ngày cách đây ba năm trước không hả ? – Ella thu lại nụ cười, cô ta gằn giọng – Bởi vì anh là một tên ngốc, trong số những người đàn ông mà tôi từng quen biết chỉ có anh là ngốc nghếch, thích tôi nhiều nhất, cũng nghe lời và chiều chuộng tôi nhất. Khi biết tin mình mang thai, người đầu tiên tôi nghĩ đến không phải là anh, tôi đã đến tìm ông ta, nói cho ông ta biết tôi đang mang thai đứa con của ông ta, đồng thời tôi cũng đã yêu cầu ông ta phải có trách nhiệm với mẹ con tôi nhưng ông ta không chịu nhận còn đánh và mắng chửi tôi. Trong lúc tuyệt vọng và quẫn bách, tôi đã nghĩ đến anh. Chính vì thế, tôi đã đi tìm anh. Không ngờ khi tôi tìm đến, anh lại đang trong vòng tay của một người đàn bà khác.

Cô ta nhìn thẳng vào mắt Bách Khải Văn, nói một cách đầy khinh bỉ.

_ Anh đã nói đúng, cha của đứa bé trong bụng tôi là ông Suki, đêm hôm đó tôi đã ngủ qua đêm với ông ta.

Thái độ ngông nghênh, coi thường người khác và không biết nhận lỗi của Ella, đã chọc giận Bách Khải Văn.

_ Bóp !

Hắn dơ cao tay, tát thẳng vào mặt cô ta.

_ Ella, cô là một người đàn bà thủ đoạn nhất mà tôi từng gặp. Tôi hối hận vì ngày xưa đã thật lòng yêu cô, tôi còn ngốc nghếch khi từng có ý định muốn kết hôn với cô. Nhưng tôi cũng cảm thấy may mắn khi mà chuyện đó đã không xảy ra, có lẽ tôi phải cảm ơn cái tính háo danh và ham giàu của cô. Nếu cô không lộ rõ bộ mặt thật của mình sớm, tôi đã bị cô cầm chừng suốt đời rồi. Và lại, tôi nghĩ đề ly hôn với một kẻ tham giàu và ham tiền như cô không phải dễ đúng không ?

_ Bóp !

Lần này, người ra tay đánh người là Ella. Cô ta vung tay lên tát thật mạnh vào mặt Bách Khải Văn. Gò má của hắn hằn in năm ngón tay của cô ta.

_ Bách Khải Văn – Ella gào lên – Tôi cấm anh không được si nhục tôi. Anh tưởng anh cao quý lắm sao ? Anh cũng là một con người thủ đoạn và bỉ ổi như tôi mà thôi. Không ! Anh còn bỉ ổi và thủ đoạn gấp trăm gấp ngàn lần tôi. Anh đã làm gì trong quá khứ, anh nghĩ rằng tôi không biết sao, anh cho

rằng anh sẽ dễ dàng đến được với cô nhân tình nhỏ bé tên Hoàng Thy Dung của anh sao ? Hừ ! Anh đừng có mơ tưởng đến điều đó. Tôi sẽ phá nát tất cả, sẽ không cho anh có cơ hội chạm tay được vào hạnh phúc.

Ella nói đến vắng cả nước bọt. Đôi mắt đục ngầu. Bộ dạng giống hệt một người điên.

_Bốp ! Bốp !

Bách Khải Văn dơ thẳng tay tát liên tiếp vào hai bên má Ella.

_Ella, cô tỉnh lại thần trí đi, đừng có tiếp tục phạm thêm sai lầm nữa. Lần trước cô thuê bọn xã hội đen chém trọng thương Thy Dung, tôi đã tạm bỏ qua cho cô. Nhưng không có nghĩa tôi sẽ bỏ qua cho cô lần sau. Nếu cô muốn nhận lãnh hậu quả thảm khốc do hành động của mình gây ra, phải dành phần đời còn lại trong tù và không bao giờ được gặp lại con gái nữa, thì cô cứ việc. Tôi tuyệt đối không sợ những lời đe dọa của cô đâu. Tôi sẽ bảo vệ cô ấy bằng mọi giá.

_Bách Khải Văn, anh khỏi cần thách thức tôi. Anh vẫn còn chưa hiểu một người đàn bà khi thù hận sẽ gây ra những chuyện gì đâu.

Bách Khải Văn cười nhạt.

_Cô có muốn cá cược với tôi không ? Chỉ cần cô gật đầu đồng ý, cô sẽ mất con gái ngay lập tức.

Bách Khải Văn tưởng khi nhắc đến con gái Ella sẽ sợ hãi, không còn tiếp tục nói những lời lẽ của bọn giang hồ và thôi không còn tiếp tục làm càn nữa. Nhưng mà không, cô ta chẳng những cười như điên, cô ta còn cao giọng thách thức.

_Bách Khải Văn, có giỏi thì anh mang con bé đi đi ? Nếu anh cần, tôi cho không con bé Thủy Ngân đó, thậm chí tôi còn cầu xin anh mang nó đi cho khuất mắt tôi. Tôi đã chán phải chăm sóc và nuôi dưỡng nó lắm rồi.

Bách Khải Văn không còn dám tin vào những gì mà mình vừa mới nghe nữa. Lỗ tai hắn ù đi. Còn mắt trừng trừng nhìn Ella không chớp. Hắn đứng bất động một chỗ, các giác quan đều tê liệt.

Một chốc lát sau, hắn mới cất nổi nên lời.

_Ella, cô đang nói cái quái gì thế hả ? Cô có biết mình đang nói gì không ? Con bé Thủy Ngân là con gái của cô, là do cô sinh ra và nuôi nó lớn lên bằng từng này. Cô yêu thương nó lắm mà, chẳng phải cô cố sống cố chết tranh giành quyền nuôi con với tôi bằng được là gì ? Tại sao khi tôi biết được sự thật, cô lại muốn tôi mang nó đi mà không thêm suy nghĩ đắn đo một chút nào cả ? Cô đang đùa tôi đúng không ?

_Ha ha ha ! – Ella ngửa cổ, cười thật to, cô ta cười ra nước mắt – Bách Khải Văn, anh biết gì không ? Anh vẫn ngốc nghếch và dễ bị lừa gạt như ngày nào. Tôi tưởng sau chuyện xảy ra vào ba năm trước, anh đã khôn ngoan lên, nhưng mà không phải như vậy. Anh chẳng thay đổi gì cả. Nếu anh muốn biết lý do vì sao tôi phải dốc hết tiền bạc và cố tranh giành quyền nuôi con với anh bằng được, thì tôi cũng không ngần ngại mà nói cho anh biết.

Ella dừng lại một lúc, nhằm gây sự tò mò và khiến Bách Khải Văn phải sống trong tâm trạng hồi hộp nôn nóng. Sau khi bắt Bách Khải Văn phải chịu đựng đủ, cô ta mới tiếp tục.

_Sờ dĩ, tôi làm thế bởi vì tôi muốn anh tưởng con bé Thủy Ngân thực sự là con gái của anh. Tôi càng ra sức muốn tranh giành quyền nuôi con với anh, bằng vào tính cách hiếu thắng của anh, anh càng muốn độc chiếm bằng được con bé, không phải sao ?

Ella nhìn Bách Khải Văn bằng con mắt chiến thắng và coi thường, khuôn mặt lần ngang lần dọc mười đầu ngón tay của Bách Khải Văn vênh lên.

Cô ta là một người đàn bà trơ tráo, khi ván bài bị lật ngửa, cô ta đã bộc lộ tính cách thật sự của mình.

_Ella....cô.....

Bách Khải Văn tức nghẹn họng, cảm phần rít giọng. Trong đáy mắt hắn hai ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt. Ngay vào lúc này, hắn muốn giết chết người đàn bà ti tiện và thủ đoạn này.

Bách Khải Văn dồn nén tất cả mọi suy nghĩ và cảm xúc vào trong đáy mắt. Hắn lạnh lẽo bảo Ella.

_Cô đã có gan chọc giận và đùa bỡn tôi, cô cũng phải có gan nhận lãnh hậu quả. Nếu muốn sống yên ổn, tốt nhất cô nên rời khỏi đất Hồng Kông này và đi đến một nơi nào đó thật xa. Cô đừng để tôi trông thấy mặt cô nữa, nếu không, cô đừng trách tôi tuyệt tình. Chuyện này vẫn chưa kết thúc ở đây đâu, những gì tôi đã hứa với con bé Thủy Ngân tôi sẽ làm được. Con riêng cá nhân cô.....

Bách Khải Văn cười lạnh.

_Nhờ có cô mà tôi sắp loại bỏ được một đối thủ lớn. Những lời nói của cô ngày hôm nay chính là bằng chứng hùng hồn nhất. Tôi mặc kệ Thủy Ngân có phải là con gái của chủ tịch Suki không, cô và ông ta cũng đã từng có quan hệ tình nhân không phải sao, hơn nữa cô còn đến tìm gặp ông ta khi cô mang thai nữa.

Ella hận thù, gào lên đầy phẫn uất.

_ Bách Khải Văn, anh là một tên đầu cẳng.

_ Tất cả cũng là do cô tự chuốc lấy thôi. Bắt đầu từ bây giờ, tôi dạy cho cô hiểu chộc giận tôi thì cô sẽ lãnh hậu quả gì, tôi sẽ khiến cho cô phải sống trong cảnh sống không yên mà chết cũng không xong.

Bách Khải Văn cười nhạt, nói tiếp.

_ Cô không muốn chăm sóc và nuôi dưỡng con bé Thủy Ngân nữa chứ gì ? Được thôi, tôi sẽ chiều lòng của cô. Tôi sẽ yêu cầu cha đẻ thật sự của nó đến đón nó đi. Cô yên tâm đi, tôi sẽ tìm cách khiến ông ta không nhận quyền nuôi con không được.

_ Không, xin anh đừng làm thế ! – Ella khóc lóc cầu xin Bách Khải Văn – Ông ta không, không phải là...là.....

_ Thế nào, cô lại thay đổi ý định rồi sao ? – Bách Khải Văn sắc lạnh hỏi – Chẳng phải cô vẫn luôn muốn tìm một người cha cho đứa bé sao ? Bây giờ được tôi giúp sức, cô phải mừng mới phải chứ ?

Bách Khải Văn lạnh lùng hất bỏ tay Ella ra khỏi vạt áo.

_ Tôi sẽ cho người liên lạc với ông Suki ngay sau khi tôi rời khỏi đây. Tất cả những gì mà cô nói với tôi vào sáng nay sẽ được gửi cho ông ta. Tôi tin rằng khi nhận được cuộn băng ghi âm này, ông ta sẽ phải chủ động tìm gặp tôi, và không sớm thì muộn con bé Thủy Ngân sẽ được bố đẻ thật sự của nó thừa nhận thôi.

Bỏ mặc Ella ngồi bệt trên sàn gạch men lạnh giá, ôm mặt khóc nức nở, hấn rào bước đi ra hướng cửa.

Ra sức quệt lệ trên má, Ella nói với theo.

_ Bách Khải Văn, tôi khuyên anh tốt nhất là không nên làm thế. Nếu không anh chỉ chuốc lấy thất bại và nhục nhã mà thôi.

Bách Khải Văn bật cười. Hấn chậm chậm quay lại nhìn Ella.

_ Ella, tôi tuy không phải là một người có thể đoán trước được tương lai, nhưng không phải là một người ngu ngốc. Cô tưởng tôi không biết Thủy Ngân là con gái của ai sao ?

Ella cười nhợt nhạt, hỏi vặn lại hấn.

_ Bách Khải Văn, anh nói thử xem nào ? Thủy Ngân là con gái của ai ?

_ Câu đó cô phải hỏi lại tôi sao ? Trong lòng cô biết rõ, và tôi cũng vậy.

Ella giật mình, khiếp sợ nhìn Bách Khải Văn. Cô ta lắp bắp.

_ Bách Khải Văn, anh...anh đã biết...biết rồi ?

Bách Khải Văn hừ lạnh. Lần này hấn đi mà không quay đầu nhìn lại.

Ella ngồi rũ rượi trên nền gạch. Cô ta đã đánh mất tất cả. Một tương lai mù mịt, tràn ngập bóng tối đang chờ đợi cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Trác Phi Dương và Thy Dung đã dành hơn 10 ngày trên hoang đảo. Tại đây, hai người đã có rất nhiều kỉ niệm vui vẻ, ngọt ngào và ấm áp bên nhau.

Do vết thương trên vai Thy Dung vẫn chưa khỏi, Trác Phi Dương không cho phép Thy Dung được xuống biển tắm. Vì thế, Thy Dung đành tiếc nuối và ngoan ngoan cùng Trác Phi Dương đi dạo trên mặt biển bằng du thuyền.

Hai người lái thuyền đến hòn đảo mà Trác Phi Dương và Thư Phàm đã sống trong đó gần nửa tháng. Ban đêm, hai người cắm trại trên bờ cát, gần bìa rừng. Trác Phi Dương muốn được trải qua cảm giác sống cùng với Thư Phàm như ngày nào. Thy Dung đã yêu cầu Trác Phi Dương kể cho mình nghe những chuyện mà mẹ và hấn đã từng trải qua. Nghe đến đâu, Thy Dung đánh máy đến đấy. Thy Dung muốn ghi lại để làm tư liệu viết truyện trinh thám. Biết được ý định của cô người yêu nhỏ bé, Trác Phi Dương véo mũi, trêu Thy Dung.

_Thy Dung, em thật sự muốn dùng câu chuyện này để viết thành cốt truyện sao ?

Thy Dung nén xúc động, gật đầu đáp.

_Vâng. Em muốn viết một câu chuyện về anh và mẹ em.

Thấy Thy Dung mắt không rời màn hình máy tính Laptop, tay liên tục gõ bàn phím, cứ hồi thúc mình phải kể cho bằng hết. Trác Phi Dương nhú mày, có cảm giác mình đang bị cô người yêu nhỏ bé bỏ rơi.

Trác Phi Dương chống tay xuống nệm, nhắc bỏ máy tính xách tay ra khỏi đùi Thy Dung, đặt sang bên cạnh.

Thy Dung ngơ ngác, chưa kịp hỏi nguyên nhân vì sao Trác Phi Dương làm như thế, đã lọt thỏm vào trong vòng tay của hắn.

_Phi...Phi Dương...

Thy Dung xấu hổ đỏ bừng mặt, trái tim đập thật nhanh. Mặc dù mối quan hệ của hai người đã vượt trên mức độ bình thường của một đôi tình nhân, nhưng mỗi lần Trác Phi Dương động chạm vào người, Thy Dung khó bề khống chế được suy nghĩ và tình cảm đang mãnh liệt trào dâng trong lòng mình.

Trác Phi Dương siết nhẹ Thy Dung vào trong lồng ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu Thy Dung. Hắn không vui hỏi.

_Thy Dung, em đừng nghĩ đến công việc nữa có được không ? Tôi mang em đến đây vì muốn em được nghỉ ngơi, không phải mang em đến đây để lấy cảm hứng viết truyện trình thám.

Thy Dung phụng phịu.

_Nhưng mà người ta thích. Anh phải biết viết truyện đâu có dễ. Nếu không có cảm hứng, làm sao em viết truyện được.

Thy Dung cười hi hi, vỗ nhẹ vào cánh tay Trác Phi Dương.

_Vì thế, Phi Dương, anh làm ơn nói tiếp đi, để em còn viết.

Trác Phi Dương thờ dài. Hắn thấy cực kì bất đắc dĩ, thấy mình không có cách để dạy dỗ và trách mắng Thy Dung, chỉ còn cách chiều theo mong muốn của cô tình nhân nhỏ bé.

_Được rồi. Tôi sẽ kể tiếp cho em nghe. Hy vọng em thu được tư liệu bổ ích để phục vụ cho công việc viết truyện của em.

Thu lại nụ cười dịu dàng trên môi mình, Trác Phi Dương nghiêm túc bảo Thy Dung.

_Em nên nhớ, anh không phải là một người dễ tính. Do đó, khi em lấy câu chuyện kể của tôi để viết truyện, em không được lấy nguyên hình mẫu của tôi và mẹ em cho vào trong truyện. Nếu không, dù em có giận tôi, tôi cũng ngăn cản không cho em viết tiếp.

Thy Dung nói một cách đầy thấu hiểu.

_Em hiểu, em sẽ không bê nguyên hình mẫu của anh và mẹ em vào truyện đâu. Em chỉ lấy cốt truyện của anh để hoàn thành một tác phẩm trình thám để đời cho mình thôi. Em không dại gì mà đi công bố cho thiên hạ biết người yêu hiện giờ của em, cũng chính là người tình si mê mẹ em trong quá khứ.

Nói đến đây, Thy Dung không khỏi ghen tuông, giọng nói đượm mùi giấm chua.

Trác Phi Dương bật cười. Thấy bộ dạng khi hờn giận của Thy Dung thật đáng yêu.

Đưa tay bẹo nhẹ vào gò má mịn màng của Thy Dung. Trác Phi Dương cười hỏi.

_Thế nào, em có muốn viết tiếp không, hay là chúng ta dừng ở đây ?

Nghe Trác Phi Dương nhắc đến câu chuyện đang viết dang dở. Thy Dung hào hứng, vội nói nhanh.

_Phải viết tiếp chứ ? Đang hay như thế này, em làm sao mà từ bỏ được.

Trác Phi Dương nheo mắt cười, chậm rãi kể tiếp câu chuyện cho Thy Dung đánh máy.

Thy Dung chăm chú nghe Trác Phi Dương nói, tay là lướt trên bàn phím máy tính xách tay như đang chơi đàn piano.

Trong một căn lều màu trắng, ánh sáng đèn điện màu trắng đục, xung quanh vang lên tiếng sóng rì rào, tiếng lá cây kêu xào xạc trong gió, tiếng những con chim vỗ cánh bay, tiếng kêu của những con côn trùng và những con thú nhỏ, hình bóng phản chiếu của một người đàn ông có vóc dáng cao lớn, còn người kia nhỏ bé đang ngồi đối diện với nhau. Thỉnh thoảng trong căn lều vang lên tiếng cười trong trẻo của cô gái và tiếng cười trầm ấm của người đàn ông. Đêm chậm chậm trôi.

Đêm qua thức khuya đến gần một giờ sáng mới đi ngủ, nên sáng nay Thy Dung ngủ dậy hơi muộn.

Thy Dung nằm cuộn tròn trong vòng tay của Trác Phi Dương. Đầu gối lên vai hắn, chân gác lên đùi hắn, tay vắt ngang qua bụng hắn. Trông tư thế của Thy Dung chẳng khác gì một đứa trẻ con đang ngủ cùng với một người lớn.

Thy Dung đã làm quen được với việc khi ngủ phải có Trác Phi Dương bên cạnh mới ngủ được ngon giấc, và không gặp ác mộng. Lại một điều là từ khi theo Trác Phi Dương ra đảo, Thy Dung không còn mơ thấy giấc mơ đáng sợ, đầy cảnh máu me và chết chóc kia nữa.

Trác Phi Dương đã tỉnh từ lâu, đang chiêm ngưỡng khuôn mặt say ngủ của Thy Dung. Khi ngủ Thy Dung giống như một thiên thần, khuôn mặt thánh thiện và an lành, đôi mắt khép chặt, hàng lông mi cánh phượng cong vút, chóp mũi thanh tú, gò má trắng mịn, đôi môi hơi hé mở.

Trác Phi Dương ngậy ngán nhìn đôi môi đỏ tươi của Thy Dung. Trái tim hắn đập thật nhanh, sắc mặt hơi ửng đỏ. Cô gái nhỏ này càng ngày càng quan trọng với hắn, khiến hắn không thể rời xa.

Trác Phi Dương cúi xuống, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên má và lên môi Thy Dung. Vì không muốn đánh thức Thy Dung dậy, nên hắn không dám tham lam gì nhiều, chỉ muốn thể hiện một chút cảm xúc của tình yêu mà hắn dành cho Thy Dung.

Đột nhiên, chuông điện thoại của Thy Dung reo vang. Trác Phi Dương cau mày, không hài lòng. Hắn không thích bị làm phiền vào lúc sáng sớm yên bình và ấm cúng thế này, cũng không thích tiếng chuông điện thoại làm phiền đến giấc ngủ của Thy Dung.

Thy Dung khẽ cựa mình, hơi mở mắt nhìn Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương vỗ nhẹ vào vai Thy Dung. Hắn dịu dàng trấn an.

_ Em ngủ tiếp đi. Không có chuyện gì đâu.

Thy Dung dụi dụi đầu vào ngực Trác Phi Dương như một con chó con, lại tiếp tục nhắm mắt, ngủ vui trong vòng tay hắn.

Hành động đáng yêu và trẻ con giống một con mèo nhỏ của Thy Dung, khiến Trác Phi Dương cực kì hài lòng. Nếu không phải sợ tiếng chuông dai dẳng kia sẽ đánh thức Thy Dung dậy, hắn đã cúi xuống cuồng nhiệt hôn Thy Dung rồi.

Cổ đề nén mong muốn của mình. Trác Phi Dương thò tay vào trong túi áo đặt bên cạnh đầu giường, lấy điện thoại di động.

Màn hình điện thoại đang nhấp nháy tên và số điện thoại di động của Bách Khải Văn.

Chỉ vừa mới nhìn thấy tên của Bách Khải Văn, Trác Phi Dương đã tặng cho hắn ta một thái độ thù địch và bất mãn. Trác Phi Dương không hiểu, hắn đã nói rõ ràng như thế rồi, Bách Khải Văn cũng đã có một đứa con gái hơn hai tuổi đang bị bệnh tim, tại sao hắn ta không dồn hết tình cảm và tâm trí lo cho đứa con gái, hắn ta còn tiếp tục quấy rầy và làm phiền Thy Dung làm gì, lẽ nào hắn ta vẫn không chịu hiểu rõ hoàn cảnh của mình và không chịu bỏ cuộc ?

Trác Phi Dương bóp chặt chiếc điện thoại trong tay, liếc mắt nhìn hình ảnh say ngủ của Thy Dung. Nếu đây là cuộc gọi đến cho hắn, hắn đã không ngần ngại tắt nguồn máy điện thoại di động từ lâu rồi. Nhưng đây là cuộc gọi đến cho Thy Dung, hắn phân vân không biết nên làm gì vào lúc này ? Nếu để cho Thy Dung nhận cuộc gọi này, hắn ngàn vạn lần cũng không muốn. Còn nếu tắt nguồn và không nói cho Thy Dung biết, hắn thấy có lỗi với Thy Dung.

Sau nhiều phân vân và tính toán. Cuối cùng Trác Phi Dương quyết định sẽ nói chuyện thẳng thắn với Bách Khải Văn.

Nhẹ nhàng và cẩn thận gỡ tay Thy Dung ra khỏi bụng, nhấc chân Thy Dung ra khỏi đùi, chỉnh lại gối cho ngay ngắn, kéo chăn đắp đến ngang người Thy Dung. Trác Phi Dương cầm điện thoại di động, vén cửa lều bước ra ngoài.

Không khí buổi sáng trong lành và dịu mát. Mặt biển trong xanh. Cây rừng tươi tốt. Chim ca hát líu lo. Thật thích hợp cho việc đi dạo bộ ngắm cảnh và chụp ảnh.

Rảo bước trên cát, đi cách xa chiếc lều một đoạn khá xa. Trác Phi Dương bấm nút xanh trên màn hình.

_ Thy Dung, là em à ?

Trác Phi Dương nghe thấy giọng nói hơi khàn và mệt mỏi của Bách Khải Văn trong điện thoại, như thể cả đêm hôm qua hắn không ngủ và đã uống rất nhiều rượu.

_ Bách Khải Văn – Trác Phi Dương nén giận, lên tiếng – Đến bao giờ thì cậu thôi không còn làm phiền đến cuộc sống của tôi và Thy Dung nữa. Tôi đã nói là tôi không nhường lại cô ấy cho cậu. Hiện giờ cô ấy là người phụ nữ của tôi. Cậu phải hiểu người phụ nữ của người khác thì không nên mơ tưởng đến nữa chứ ?

_ Trác Phi Dương, là anh – Bách Khải Văn tức tối – Thy Dung đâu ? Tại sao anh lại thay cô ấy nhận cuộc gọi vào sáng sớm thế này ? Cô ấy đang ở cùng anh đúng không ?

Bách Khải Văn càng nói càng ghen tuông. Đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, hắn đã bật dậy khi nghe thấy giọng nói của Trác Phi Dương.

_Đúng. Hiện giờ, tôi và cô ấy đang đi du lịch cùng nhau. Tôi nói như vậy, cậu cũng đã đủ hiểu rồi chứ ? Đừng để tôi phải nói lại điều này thêm lần nào nữa.

Bách Khải Văn gầm gừ.

_ Trác Phi Dương, anh đừng có đe dọa tôi. Anh tưởng anh đe dọa tôi thì tôi sẽ biết sợ mà chịu rút lui sao ? Tôi đâu phải là một kẻ nhu nhược và yếu kém như thế. Tôi là người đến trước, cô ấy phải thuộc về tôi. Anh là người đến sau, anh có quyền gì mà ngăn cản tôi không được phép theo đuổi cô ấy.

_ Bách Khải Văn – Trác Phi Dương tức giận, quát gọi tên hắn – Cậu không hiểu tình yêu thì không nên tranh giành sao ? Nếu cậu nói tôi là người đến sau cậu, thì cậu đã nói sai rồi. Tôi đã biết cô ấy ngay từ khi cô ấy còn nhỏ. Năm cô ấy lên tám tuổi, tôi đã gặp cô ấy lần đầu tiên và đã tặng cho cô ấy một sợi dây chuyền. Tôi không cần biết tình cảm mà cậu dành cho cô ấy nhiều hay ít, cậu có thật lòng yêu cô ấy hay không ? Cô ấy đã chọn tôi, đã nói yêu tôi, có nghĩa là tôi sẽ không bao giờ nhường cô ấy cho cậu, cũng không cho phép cậu tiếp tục làm phiền tới cuộc sống của cô ấy. Cậu có thể dùng thủ đoạn để phá hoại việc đi đăng kí kết hôn của tôi và cô ấy một lần, cũng không đủ để khiến tôi từ bỏ cô ấy, mà càng khiến tôi muốn giữ cô ấy ở bên cạnh tôi nhiều hơn.

_ Trác Phi Dương, anh có biết xấu hổ là gì không ? – Bách Khải Văn hét lên – Anh là bác họ của Thy Dung, là người có họ hàng xa với cô ấy, lớn tuổi gần gấp ba cô ấy. Nếu anh yêu cô ấy, anh phải nghĩ cho cô ấy chứ ? Khi cô ấy bằng tuổi anh bây giờ, anh liệu có còn sống được đến khi đó không ?

Câu hỏi của Bách Khải Văn đã đánh mạnh vào tự ti mặc cảm trong lòng Trác Phi Dương, khiến hắn thật lâu cũng không lên tiếng nói gì.

Biết mình đã đi đúng hướng. Bách Khải Văn nói tiếp.

_ Trác Phi Dương, anh nên từ bỏ đi. Thy Dung hãy còn trẻ, cô ấy cần một người đàn ông không cách xa về tuổi tác và thể hệ để yêu thương và chăm sóc cho cô ấy. Anh mặc dù đã có một sự nghiệp khiến nhiều người phải ngưỡng mộ và ước ao, anh cũng phong độ là niềm mơ ước khát khao của các quý bà và các quý cô. Nhưng người đó không nên là Thy Dung. Anh luôn nói anh yêu cô ấy, anh cũng phải hiểu và lường trước được những chuyện xảy đến với cô ấy chứ ? Sinh, lão, bệnh, tử, ai mà tránh thoát được, còn điều tiếng thị phi của người đời nữa. Vì vậy, tôi xin anh, hãy từ bỏ Thy Dung đi, hãy buông tha cho cô ấy. Có thể bây giờ cô ấy sẽ đau lòng khi anh nói lời chia tay với cô ấy, nhưng tôi tin cô ấy sẽ sớm vượt qua được. Tôi sẽ thay anh chăm sóc và yêu thương cô ấy.

Trác Phi Dương chết lặng. Những điều mà Bách Khải Văn nói, không phải là hắn chưa bao giờ nghĩ tới, mà hắn đã nghĩ đến rất nhiều lần. Hắn đã từng dằn vặt và tự làm khổ chính mình rất nhiều, hiểu cuộc tình này sẽ gặp phải rất nhiều sóng gió, sẽ gặp phải sự phản đối của mọi người.

_ Còn một điều nữa, tôi muốn nói cho anh biết, tôi đã không còn là một ông bố trẻ nữa rồi, Thủy Ngân không phải là con gái của tôi. Tôi không ngại nói việc này cho anh biết, cũng không sợ anh cười chê tôi là một kẻ ngốc nghếch bị đàn bà lừa gạt, vì tôi muốn chứng tỏ với anh rằng tôi là thật lòng yêu Thy Dung, muốn có một mối quan hệ nghiêm túc và lâu dài với cô ấy.

Trác Phi Dương gần buông rơi điện thoại đi động, trái tim hắn đập yếu ớt trong lồng ngực, suy nghĩ trong đầu đóng băng, mùa đông mang theo hơi lạnh băng giá đang ủa về trong tâm trí hắn.

Bây giờ người có cảm giác mặc cảm tự ti và không xứng với Thy Dung là Trác Phi Dương, không còn là Bách Khải Văn nữa. Bách Khải Văn đã chiến thắng Trác Phi Dương bằng con đường tâm lý.

Hoài Thương và Trần Hoàng Anh đang trong thời kì chiến tranh nóng lạnh. Nguyên nhân chủ yếu cũng chỉ vì ngoại hình quá ư là xuất sắc của Trần Hoàng Anh. Buổi tối hôm qua khi cùng Trần Hoàng Anh đi chơi, bất chợt có một cô gái đã ôm chầm lấy cổ Trần Hoàng Anh và tặng cho hắn một nụ hôn môi kiểu Pháp. Hoài Thương đã ghen âm lên và dùng dưng bỏ về. Phải tận mắt chứng kiến người con trai mình yêu hôn một cô gái trước mặt mình, mặc kệ Trần Hoàng Anh có muốn hay không, cũng đủ khiến con nóng giận trong Hoài Thương bốc cao lên ngàn ngạt.

Về đến nhà, Hoài Thương đã tắt nguồn điện thoại đi động, không nhận bất cứ cuộc gọi nào của Trần Hoàng Anh, cũng không trả lời tin nhắn của hắn, hại hắn cả đêm hôm qua không ngủ được. Sáng nay, hắn đã phóng xe nổ tồ đến tận nhà họ Hoàng tìm Hoài Thương từ lúc năm giờ sáng. Mặc dù hắn biết điều và kiên trì như thế, Hoài Thương vẫn không chịu gặp.

Thư Phạm, Hoàng Tuấn Kiệt, Vũ Gia Minh và Tú Linh chỉ còn biết lắc đầu cười trừ, chịu thua những giận hờn vu vơ của bọn trẻ.

Thư Phạm đã phân tích cho Hoài Thương hiểu là Trần Hoàng Anh không có lỗi, bằng chứng là hắn đã thô bạo đẩy cô gái kia ra, và quát cô ta một trận. Chắc cô ta lầm tưởng Trần Hoàng Anh là một ngôi sao điện ảnh, hay ca sĩ thần tượng nào đấy.

Dù mẹ đã phân tích như thế, nhưng ghen tuông và giận hờn đã nuốt mất lý trí tỉnh táo và bình tĩnh để suy xét mọi việc của Hoài Thương.

Hoài Thương vẫn còn giận và không muốn nhìn thấy mặt Trần Hoàng Anh. Đây là lần đầu tiên kể từ khi hẹn hò, hai người cãi nhau.

Không bỏ qua cơ hội tốt, có một không hai, Khánh Sơn suốt ngày trêu chọc Hoài Thương, nói nào là “Anh Hoàng Anh đẹp trai và phong độ như thế, chị sẽ sớm mất anh ấy thôi.”, nào là “Chị so với anh ấy chẳng khác gì một con cóc đứng gần một con công. Chị hãy từ bỏ anh ấy đi thôi, để cho anh ấy đi tìm người con gái xứng với sắc vóc của anh ấy.”

Khánh Sơn bị người lớn trong nhà trách mắng, bị Hoài Thương vác chổi đuổi đánh khắp nhà, bầu khí trong phòng khách náo loạn hết cả lên.

Trong khi đó, Trần Hoàng Anh khổ sở và sầu sầu đứng ngoài cổng nhà họ Hoàng, kiên nhẫn bấm chuông cổng, chờ người ra mở cổng cho mình.

Di Lý là người mở cổng cho Trần Hoàng Anh vào nhà. Hấn tướng Hoài Thương đã chịu gặp hấn, nhưng không phải như vậy. Hoài Thương quyết tránh mặt hấn đến cùng. Khi Trần Hoàng Anh vào đến nhà, cũng là lúc Hoài Thương tự nhốt mình trong phòng riêng, kiên quyết không chịu mở cửa dù mẹ, Di Tú Linh lên gọi, và Trần Hoàng Anh đứng trước cửa phòng, hết lời cầu xin.

Trong lúc buồn khổ vì tình, Hoài Thương lại nghĩ đến chị gái. Biết chị gái đang cùng Trác Phi Dương nghỉ ngơi trên một hòn đảo hoang, có một tòa lâu đài cổ tuyệt đẹp. Hoài Thương nảy ra ý định sẽ một mình lái du thuyền đến đó. Mặc dù hơi ngại và sợ làm phiền đến thế giới của hai người, nhưng vì muốn giải tỏa những bức bối và phiền muộn trong lòng, tìm đến một nơi có biển, có núi, có một cánh rừng bạt ngàn rất phù hợp với tâm trạng của Hoài Thương vào lúc này.

Lòng đã quyết, hơn hai giờ chiều, Hoài Thương lén lút thu gom một ít quần áo cho vào va ly, gọi một cú điện thoại cho chú Toàn – người nhận nhiệm vụ lau chùi và bảo quản du thuyền của nhà họ Hoàng.

Lợi dụng lúc tất cả mọi người đều bận làm việc riêng, Hoài Thương đi vòng ra cửa sau, chuồn ra vườn, phóng nhanh ra cổng, vẫy tay bắt một chiếc tắc xi, đọc điện chỉ bến cảng neo đậu du thuyền của gia đình cho tài xế nghe, nhờ anh ta chở mình đến đó.

Hoài Thương không biết là hành động lén lút của mình đã lọt vào trong đáy mắt của Trần Hoàng Anh. Vì lo sợ cô người của mình sẽ giận mình lâu, không thèm nhìn mặt và nói chuyện với mình nữa, Trần Hoàng Anh vẫn kiên trì chờ cơ hội nói chuyện thẳng thắn với Hoài Thương.

Nhưng Trần Hoàng Anh không ngờ được là, Hoài Thương lại có tính cách cố chấp và giận dai như thế, chẳng những không cho hấn gặp mặt, còn kiên quyết không trả lời tin nhắn và không nhận bất cứ cuộc gọi nào của hấn. Ngay cả khi hấn tìm đến tận nhà, được người lớn trong nhà nói giúp, cũng không lay chuyển được tính cách cố chấp và giận dai của Hoài Thương.

Qua lần này, hấn tự nhắc nhở bản thân, sẽ không để cho chuyện đáng tiếc đó xảy ra thêm một lần nữa. Nếu không hấn sẽ có nguy cơ mất Hoài Thương thật.

Thấy Hoài Thương mang theo một túi hành lý nhỏ, Trần Hoàng Anh kinh ngạc, không biết cô người yêu của mình định đi đâu mà có vẻ vội vã và lén lút thế kia ? Vừa lo sợ Hoài Thương sẽ bỏ đi thật, vừa tò mò muốn biết Hoài Thương định làm gì, Trần Hoàng Anh đã phóng xe bám theo chiếc xe tắc xi.

Chiếc xe tắc xi chở Hoài Thương đi theo con đường hướng ra biển.

Càng đi theo phía sau, Trần Hoàng Anh càng ngạc nhiên. Hấn nghĩ thầm, chẳng lẽ cô ấy định đi ra biển tìm chị gái ?

Đến bến cảng, Hoài Thương trả tiền tắc xi cho tài xế, được anh ta khuôn giúp túi hành lý đặt xuống nền gạch xi măng.

_ Cảm ơn anh – Hoài Thương nhỏ nhẹ nói.

_ Không có gì. Cô định đi đâu để tôi khuôn giúp túi hành lý lên đây cho ?

_ Dạ, không cần đâu ạ. Anh mang hành lý cho em xuống đây là được rồi.

Chiếc xe tắc xi vừa đi khuất sau đầu cầu, Trần Hoàng Anh tiến đến gần Hoài Thương.

Hoài Thương giật mình, tròn xoe mắt nhìn Trần Hoàng Anh. Không hiểu bằng cách nào mà hấn tìm ra được mình.

_ Hoài Thương, em định đi đâu thế ? – Trần Hoàng Anh quan tâm hỏi.

Hoài Thương vẫn còn giận Trần Hoàng Anh, vì thế, không thèm báo hấn thế nào, khom người cầm lấy quai túi xách, khệ nệ mang hành lý đi.

Trần Hoàng Anh bực mình, vội vươn tay, kéo Hoài Thương đứng lại. Hấn rầu rĩ hỏi.

_ Hoài Thương, em vẫn còn giận anh sao ? Chuyện xảy ra vào buổi tối hôm qua không phải là do anh cố ý. Anh biết khi nghe anh nói thế này, em sẽ cho rằng anh đang chối tội, cho rằng anh đã chủ động quyến rũ cô ta. Nhưng sự thật không phải như vậy. Hoài Thương, em biết tính của anh rồi mà. Em đã hẹn hò với anh gần một tháng, lẽ nào em vẫn còn chưa hiểu được tính cách của anh, chưa rõ trong lòng anh, ngoài em ra thì không còn bất cứ một ai khác.

Hoài Thương cố gắng gỡ tay Trần Hoàng Anh ra khỏi cổ tay, bặm môi, quát nhỏ.

_ Trần Hoàng Anh ! Bây giờ thì anh nói hay lắm, anh có dám thề với em là anh không có bất kì một cảm giác gì khi cô ta hôn anh không ?

Hoài Thương nhìn thẳng vào mắt Trần Hoàng Anh, khi hỏi hấn câu ấy.

Trần Hoàng Anh đông cứng cả người, ngơ ngác nhìn vào mắt Hoài Thương. Hấn đọc được trong ánh mắt Hoài Thương những ý nghĩ tức giận và ghen tuông.

Trần Hoàng Anh vô thức đưa tay lên gỡ đầu, hấn bối rối đáp.

_ Hoài Thương, em đừng làm khó anh nữa có được không ? Em bảo anh phải trả lời em như thế nào đây, nên nói rằng anh chán ghét hay nên nói là anh

thích ? Anh nói như thế liệu em có tin tưởng anh không ?

Hoài Thương buông rơi hành lý xuống đất, vươn tay, kéo đầu Trần Hoàng Anh cúi thấp xuống.

Trần Hoàng Anh lúng túng, không đoán được Hoài Thương định làm gì mình. Cô ấy sẽ không ra tay đánh người đấy chứ ?

_ Trần Hoàng Anh ! – Hoài Thương lạnh lùng gọi tên Trần Hoàng Anh, nói bằng giọng cảnh cáo và thách thức – Anh nghe cho rõ đây. Anh là người đàn ông đầu tiên mà em yêu, nhưng chưa chắc đã là người cuối cùng. Nếu anh dám phản bội lại em, em sẽ đi tìm một người đàn ông khác ngay lập tức. Em sẽ trả thù anh, sẽ khiến anh sống trong khổ sở, tiếc nuối và hối hận.

Câu tuyên bố xanh rờn của Hoài Thương đã chọc giận Trần Hoàng Anh.

_ Hoàng Hoài Thương – Trần Hoàng Anh nghiêng răng, hét to – Em vừa mới nói gì ? Em sẽ đi tìm một người đàn ông khác ? Em có muốn chết không ?

Eo của Hoài Thương bị Trần Hoàng Anh siết chặt. Hắn muốn bóp chết Hoài Thương vì những gì mà cô ấy vừa mới nói.

Hoài Thương khoái trá cười thầm.

“Hừ ! Chỉ có một mình anh mới biết ghen tuông thôi à ? Cho anh chết, ai bảo anh dám để cho cô gái kia động chạm vào người. Anh là của riêng một mình em, ai cũng đừng hòng mà mơ tưởng tới.”

Tính chiếm hữu của Hoài Thương rất cao. Chính vì thế, mỗi lần nghĩ đến việc Trần Hoàng Anh đã hôn một cô gái trước mặt mình, Hoài Thương lại tức điên lên, muốn xông lên tát sưng mặt cô gái kia và muốn xử phạt Trần Hoàng Anh thật nặng.

Chiếc eo thon của Hoài Thương gần như bị Trần Hoàng Anh bóp nát. Hắn cảm tức, tiếp tục chất vấn.

_ Hoài Thương, có đúng là anh không phải là người đàn ông cuối cùng của em không ?

Hoài Thương nhìn đôi mắt đỏ rực vì cău và ghen tuông của Trần Hoàng Anh. Mục đích đã đạt được rồi, Hoài Thương khôn ngoan, không còn tiếp tục trò chơi nguy hiểm này nữa. Làm bất cứ việc gì cũng vậy, biết dừng lại đúng lúc mới phát huy được hiệu quả, nếu đi quá đà sẽ tự chuốc lấy thất bại và khổ ải vào thân.

Hoài Thương nở một nụ cười dịu dàng và xinh đẹp như hoa. Kiễng chân, vòng tay qua cổ Trần Hoàng Anh, đặt một nụ hôn vào môi hắn.

Trần Hoàng Anh bản thân cả người, sững sờ mở to mắt nhìn Hoài Thương. Hắn đang bưng bưng giận dữ, muốn đẩy cô ấy ra, muốn tiếp tục quát hỏi và truy vấn cô ấy đến cùng, nhưng nụ hôn của cô ấy đã làm tiêu tan đi cơn giận của hắn. Từ từ, hắn nhắm mắt lại, đón nhận nụ hôn của Hoài Thương, từ bị động biến thành chủ động.

Hắn đã để lạc trái tim mình trong vòng tay của Hoài Thương. Mọi ngôn ngữ mà cô ấy nói, mọi việc mà cô ấy làm, tính cách mà cô ấy thể hiện đều in đậm trong trí nhớ của hắn. Có muốn quên, cũng quên không được.

Thay vì để cho Hoài Thương đi du thuyền ra đảo, đến tòa lâu đài làm phiền và quấy rầy thế giới riêng tư của Thy Dung và Trác Phi Dương, Trần Hoàng Anh kiên quyết nắm tay, đưa Hoài Thương quay trở về nhà.

Hoài Thương không phục, giãy nảy.

_ Anh Hoàng Anh ! Mau buông tay em ra, em muốn ra đảo với chị gái.

_ Không được – Trần Hoàng Anh bực mình đáp – Em không nên ra đó. Em phải biết Thy Dung và chú Trác Phi Dương đang vui vẻ hạnh phúc bên nhau. Em mà ra đó sẽ phá vỡ mất sự tự do, không gian riêng tư, và bầu không khí ấm cúng của họ. Mặc dù họ vẫn hiếu khách chào đón em khi em lái du thuyền đến đó, nhưng như thế chẳng phải em sẽ khiến họ không được tự nhiên và phải dành thời gian để quan tâm đến em, thay vì họ dành thời gian để bồi đắp tình cảm của mình sao ? Và lại, anh cũng không đồng ý để cho em đi xa như thế. Đi ra đảo hoang rất nguy hiểm, anh không yên lòng. Nếu em muốn đi du lịch, anh sẽ về xin phép bố mẹ em cho anh được đưa em đi.

Hoài Thương kinh ngạc, mở to mắt nhìn Trần Hoàng Anh, quên cả giãy dụa. Hoài Thương vẫn tưởng Trần Hoàng Anh là một con người khô khan, ít quan tâm đến cảm xúc và suy nghĩ của người khác. Nhưng hắn có suy nghĩ chín chắn và sâu xa hơn Hoài Thương tưởng.

Nghe thấy hắn nói có lý. Hơn nữa, chuyện hiểu lầm đã được làm sáng tỏ, hai người đã giảng hòa và làm lành với nhau. Hoài Thương không còn kiên quyết đòi đi ra đảo hoang bằng được nữa.

Trần Hoàng Anh một tay xách túi hành lý của Hoài Thương, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hoài Thương kéo đi.

Hoài Thương đỏ bừng mặt, đầu hơi cúi thấp, thẹn thùng đi sánh đôi bên cạnh Trần Hoàng Anh.

Ông Toàn nhìn cảnh cô chủ nhỏ đang được một chàng thanh niên trẻ, đẹp trai nắm tay lôi đi. Trên môi ông thoáng nở một nụ cười. Ông rất mừng khi không phải tiếp tục đưa Hoài Thương ra hòn đảo hoang đó nữa. Ông rất sợ Hoài Thương xảy chuyện gì. Nhà họ Hoàng có ơn với gia đình ông, ông không muốn phụ sự mong đợi của họ.

Trần Hoàng Anh đặt túi hành lý của Hoài Thương trên đầu xe. Hắn đội mũ bảo hiểm cho Hoài Thương.

_ Hoài Thương – Trần Hoàng Anh gọi nhỏ - Từ lần sau trước khi đi đâu và làm gì, em có thể thông báo một tiếng với anh được không ? Em đừng đột ngột bỏ đi như thế này nữa. Cũng may là anh phát hiện kịp thời và phóng xe đuổi theo em đến tận đây. Nếu không, anh sẽ phải sống trong thấp thỏm lo âu giống hệt cái lần em bị bắt cóc.

Hoài Thương xúc động, hốc mắt đỏ hoe. Vòng tay ôm lấy hắn.

_ Hoàng Anh, em xin lỗi, từ lần sau em sẽ không hành động một cách thiếu suy nghĩ và trẻ con này nữa.

Thái độ biết nghe lời và biết sửa sai của Hoài Thương khiến Trần Hoàng Anh hài lòng. Hắn cười trừ mếu.

_ Được rồi. Em đừng tự trách nữa. Để anh đưa em về nhà anh. Chiều tối nay, anh sẽ nấu com đũa em một bữa.

_ Thật không ? – Hoài Thương reo lên – Có đúng là anh sẽ nấu com tối cho em ăn không ?

Trần Hoàng Anh phì cười, bẹo nhẹ vào gò má Hoài Thương.

_ Thật, anh không có lừa em. Anh sẽ nấu những món mà em thích ăn.

_ Hoàng Anh, anh là người đàn ông tuyệt vời nhất.

Hoài Thương cười nịnh, dụi dụi đầu vào ngực Trần Hoàng Anh.

Trong một thoáng chốc, Trần Hoàng Anh ngây ngẩn cả người. Hắn hơi bất ngờ trước hành động hết sức trẻ con và đáng yêu của Hoài Thương. Nụ cười vô ưu mang theo tia nắng ấm của Hoài Thương đã sưởi ấm cõi lòng băng giá của hắn.

Trần Hoàng Anh say đắm nhìn vào mắt Hoài Thương.

Đang cười tươi như hoa nở, Hoài Thương bỗng sờ, đông cứng cả người, hơi thở hỗn loạn khi bắt gặp ánh mắt của Trần Hoàng Anh. Vào giây phút đó, mọi ngôn từ đều trở nên dư thừa, chỉ cần nhìn vào mắt nhau, cả hai đã hiểu người kia đang nghĩ gì. Tình yêu ngọt ngào và nồng cháy đang nằm sâu trong đáy mắt của hai người.

o-0-o

Từ lúc nhận được cuộc gọi của Bách Khải Văn, Trác Phi Dương trở nên buồn hẫng, dằng vẽ âu sầu và cô đơn. Mặc cảm tự ti đang điều khiển suy nghĩ và tâm trạng không vui của hắn. Mặc dù có Thy Dung ở bên, nhưng vẫn không thể khiến cho hắn yên tâm. Hắn đang sợ mất Thy Dung.

Bách Khải Văn nói đúng, năm nay hắn đã gần 50 tuổi rồi, trong khi đó Thy Dung mới chỉ có hơn 18 tuổi. Tuổi tác của hai người cách nhau quá xa, vai vế trong gia đình quá chênh lệch, địa vị xã hội cũng vậy. Liệu hắn có thể nắm tay cùng cô ấy đi hết cuộc đời ? Liệu hắn có thể sống đến khi cô ấy hơn 50 tuổi, hay là hắn đã chết trước đó rồi ?

Không !

Trác Phi Dương khẽ sờ ôm lấy đầu, sắc mặt kém tươi.

Hắn không thể tàn nhẫn như thế được. Nếu hắn không thể vượt qua được sinh, lão, bệnh, tử, hắn sẽ khiến cho nửa phần đời còn lại của Thy Dung phải sống trong cô đơn và buồn đau. Hắn thật lòng yêu Thy Dung, hắn làm sao có thể nhìn thấy cảnh cô ấy suốt ngày rơi lệ và nhớ thương về hắn.

Thy Dung để ý đến vẻ mặt rầu rĩ không được vui của Trác Phi Dương.

_ Anh Phi Dương, sao thế ? Anh đã gặp phải chuyện gì đúng không ? Từ sáng đến giờ, em thấy anh không được vui ?

Trác Phi Dương quay sang nhìn Thy Dung, đang đứng bên cạnh. Cả hai người đang ngắm cảnh mặt trời mọc. Hôm nay là ngày cuối cùng hai người sống ở đây, ngày mai Trác Phi Dương sẽ đưa Thy Dung về đất liền, cũng có thể là ngày cuối cùng hắn còn sống trong hạnh phúc và vui vẻ.

Trác Phi Dương nhìn vào mắt Thy Dung. Hắn nén buồn đau hỏi.

_ Thy Dung, yêu tôi liệu có thiệt thòi cho em quá không ? Em còn trẻ như vậy, trong khi tôi đã già rồi, tôi sợ tôi không xứng với em.

Thy Dung nhìn thật sâu vào mắt Trác Phi Dương, hai tay ôm lấy gò má nam tính của hắn.

_ Anh Phi Dương, tại sao anh cứ để vấn đề tuổi tác và vai vế trong gia đình khiến cho chúng ta mất vui thế này ? Em đã nói ngay từ đầu rồi, người mà em yêu là anh, em yêu con người và tính cách của anh, không phải yêu anh vì tuổi tác hay địa vị của anh. Nếu em để ý đến tuổi tác, địa vị và vai vế của anh trong gia đình, em đã không chọn anh và không yêu anh nhiều như thế.

_ Phi Dương – Thy Dung dịu dàng gọi tên hắn – Anh đừng nghĩ đến vấn đề này nữa có được không ? Em không muốn hai chúng ta mất vui và dằn vặt nhau vì những vấn đề không đâu. Anh đang lo tương lai mai sau không thể nắm tay em đi hết cuộc đời chứ gì ?

Trác Phi Dương giật mình, không ngờ Thy Dung lại hiểu hần nhiều như thế. Ngay cả những băn khoăn lo lắng của hần trong thời gian gần đây, cô ấy cũng đoán được.

_ Anh đừng lo lắng điều đó. Mai sau dù có xảy ra chuyện gì, em và anh cũng sẽ không bao giờ tách rời nhau ra.

Thy Dung áp tai vào trái tim Trác Phi Dương.

_ Phi Dương, anh có nghe thấy tiếng trái tim của anh đập không ? Chỉ cần em nghĩ đến anh và anh cũng nghĩ đến em, thì chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau. Chúng ta sẽ nhớ đến nhau, yêu nhau trong tiềm thức, sẽ nắm chắc lấy vận mệnh của mình. Sinh, lão, bệnh, tử thì có là gì. Nhờ đâu em sẽ đi trước anh thì sao ?

Trác Phi Dương sợ hãi, vội ôm chặt lấy Thy Dung. Hần xúc động, kêu lên.

_ Không, em không thể chết trước tôi được. Tôi không cho phép điều đó. Em cần phải sống thật lâu và sống thật khỏe mạnh.

Thy Dung cười, vui khuôn mặt nhỏ nhắn của mình trong lồng ngực rộng rãi và nam tính của Trác Phi Dương.

_ Đây, anh thấy chưa ? Em và anh đều không muốn người yêu của mình xảy ra chuyện gì. Anh đừng có ngốc nghếch để ý đến vấn đề tuổi tác và vai vế trong gia đình nữa. Em là thật lòng yêu anh, dù anh có bị đau ốm và tàn tật, em vẫn sẽ yêu anh, vẫn muốn sống trọn đời bên cạnh anh.

Trác Phi Dương thể hiện lòng biết ơn và tình yêu của mình bằng cách cúi xuống, cuồng nhiệt hôn lên môi Thy Dung. Mọi đau buồn và khổ não đều tan biến khi nghe được lời tỏ tình thỏ thẻ của Thy Dung, khi biết được tình cảm chân thành của cô ấy dành cho hần nhiều như thế nào. Hần thấy so với cô ấy, hần vẫn còn kém xa, không đủ được tự tin và dũng cảm như cô ấy. Có lẽ trong tình yêu, hần còn phải học hỏi ở cô ấy nhiều điều.

Phía xa xa, nơi cuối chân trời, mặt trời đỏ ối như một hòn than đang lặn dần xuống đáy biển. Khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp. Mặt biển xanh ngắt một màu. Thủy triều lên, những con sóng xô mạnh vào ghềnh đá, tung bọt trắng xóa.

o-0-o

Bây giờ tối, Bách Khải Văn nhận được một xấp tài liệu. Người mang xấp tài liệu đến cho hần là viên trợ lý riêng Nam Khải.

Đạo gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, Bách Khải Văn hầu như dành gần cả ngày trong văn phòng, làm việc đến tận khuya mới về nhà.

Bách Khải Văn nhìn Nam Khải đang đứng nghiêm trang trước mặt.

_ Có việc gì thì báo cáo đi. Tôi mệt rồi, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.

Nam Khải lo sợ nhìn sắc mặt không được tốt của Bách Khải Văn. Mấy ngày gần đây, Bách Khải Văn trở nên thâm trầm đáng sợ, tính cách càng lúc càng ác liệt và nóng nảy.

_ Thưa Tổng giám đốc. Người phụ nữ mà anh bắt mối liên lạc vừa mới gửi cho anh một xấp tài liệu, yêu cầu tôi trực tiếp giao nó cho anh.

Bách Khải Văn cau mày, nhìn xấp tài liệu trên tay Nam Khải.

_ Cô ta có nói, cô ta là ai không ? Nếu là những vụ việc vật vãnh và linh tinh, thì đừng trình lên cho tôi xem. Tôi không muốn tốn thời gian.

_ Cô ta nói cô ta là người bên cạnh chủ tịch Trác, còn tên của cô ta là gì thì cô ta không nói.

Bách Khải Văn hơi trấn động. Hần vươn tay, vội hỏi thúc Nam Khải.

_ Mau đưa xấp tài liệu cho tôi xem. Nếu là của cô ta giao cho tôi, chắc là một việc quan trọng.

Nam Khải làm theo lời của Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn cầm lấy xấp tài liệu trong tay. Hần lạnh lùng bảo Nam Khải.

_ Không còn việc gì nữa, cậu có thể về được rồi. Nhớ, chuyện ngày hôm nay, không được nói cho bất kì một ai biết.

Nam Khải biết điều đáp.

_ Tôi đã hiểu rồi, thưa Tổng giám đốc. Tôi xin phép về trước.

_Ừ, cậu đi về đi.

Chờ cánh cửa gỗ được khép lại. Bách Khải Văn mới chuyển rời tầm mắt xuống xấp tài liệu đang cầm trong tay.

Hần biết tên người phụ nữ đã gửi cho hần xấp tài liệu này là ai, cũng biết cô ta đang làm gì cho Trác Phi Dương. Việc hần móc nối liên lạc với cô ta cũng

là do bất đắc dĩ, giữa hân và cô ta đã có một thỏa thuận ngầm, hai bên cùng có lợi. Trong đó, hân sẽ có được Thy Dung trọn vẹn, còn cô ta có được Trác Phi Dương.

Bách Khải Văn siết chặt nắm tay. Xấp tài liệu trong tay hân bị quăn một góc. Vẫn biết rằng sử dụng thủ đoạn để có được Thy Dung là hành động không cao đẹp gì, nhưng hân không còn cách nào khác. Và lại, những gì mà hân điều tra được hoàn toàn là sự thật. Không có lừa thì làm gì có khối. Nếu Trác Phi Dương là một người trong sạch, không làm việc gì khuất tất, hân muốn tìm cách bắt thóp được cái đuôi của Trác Phi Dương là hoàn toàn không có khả năng. Nhưng đáng tiếc.....

Bách Khải Văn cười nhạt, đôi mắt hân bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo và tàn nhẫn. Chỉ còn duy nhất ngày mai nữa thôi, Thy Dung sẽ không còn thuộc về Trác Phi Dương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tám giờ sáng hôm sau, Trác Phi Dương đưa Thy Dung trở về đất liền bằng máy bay riêng. Buổi tối hôm qua, cả hai hầu như dành suốt cả đêm để nói chuyện phiếm, thành ra trên đường trở về nhà, Thy Dung ngủ vùi trên đùi Trác Phi Dương.

Thật lòng, Trác Phi Dương không muốn đưa Thy Dung trở về, muốn cùng Thy Dung vĩnh viễn sống trên đảo hoang, làm một đôi tình nhân tự do, không phụ thuộc vào lễ thói của xã hội và gia đình. Nhưng hân không thể ích kỉ như thế được. Hân không muốn làm khổ Thy Dung, cũng không thể ngăn cấm Thy Dung có những lựa chọn cho hạnh phúc và tương lai của mình. Có thể sau này người mà cô ấy chọn không còn là hân nữa. Mặc dù hân sẽ đau lòng và sống trong buồn khổ đấy, nhưng vì yêu Thy Dung, hân phải chấp nhận tất cả. Yêu thật lòng là muốn người mình yêu ngày nào cũng có thể nở một nụ cười không phải sao ?

Trác Phi Dương lái máy bay tư nhân về nhà riêng, sau đó dùng xe ô tô đưa Thy Dung về đến tận cổng.

Thy Dung quyến luyến chia tay Trác Phi Dương trước cổng.

Dường như linh cảm đây có thể là lần cuối cùng còn có thể trông thấy nụ cười của Thy Dung, được nghe Thy Dung thỏ thẻ lời yêu và được ôm Thy Dung trong vòng tay. Bất chợt, Trác Phi Dương cúi xuống, nồng nhiệt đặt một nụ hôn trên môi Thy Dung. Hân khàn giọng nói.

_Thy Dung, tôi yêu em. Dù mai sau có xảy ra chuyện gì, tôi vẫn sẽ yêu em. Tình cảm tôi dành cho em sẽ không bao giờ thay đổi.

Thy Dung ngây ngất trong nụ hôn và lời tỏ tình bất ngờ của Trác Phi Dương. Thy Dung tưởng rằng phải lâu lắm mới nghe được câu nói ý nghĩa và quan trọng này của Trác Phi Dương.

Thy Dung vòng qua cổ Trác Phi Dương, chủ động hôn hân.

Hai người cuồng nhiệt hôn nhau, như thể sau bao nhiêu năm xa cách họ mới gặp lại nhau.

Đôi môi Thy Dung sưng đỏ vì nụ hôn của Trác Phi Dương, đôi mắt phủ một lớp hơi nước mỏng, gò má hồng hào, trái tim đập thật nhanh trong lồng ngực. Thy Dung đang chìm đắm trong men say mật ngọt của tình yêu.

_Chút !

Thy Dung hôn lên hai má Trác Phi Dương, then thùng bảo hân.

_Chủ tịch Trác, em yêu anh. Bắt đầu từ bây giờ anh phải chịu trách nhiệm với cuộc sống và tương lai của em. Anh là người đã cướp mất trái tim của em. Nếu anh mà dám phản bội lại em, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Mặt Trác Phi Dương thoáng biến sắc, đôi mắt hân lên những tia nhìn buồn bã, đáng vẻ thần thần đau khổ. Hân mấp máy môi.

_Thy Dung, thật ra, tôi có chuyện này muốn nói với em.

Thy Dung nghiêng đầu, nhìn thật sâu vào mắt Trác Phi Dương. Lí lắc hỏi.

_Phi Dương, anh muốn nói chuyện gì với em ?

Cử chỉ đáng yêu và dễ thương của Thy Dung khiến cho những lời mà Trác Phi Dương muốn nói đều nghẹn ứ trong cổ họng. Hân không muốn đánh mất giây phút tuyệt vời này, cũng không muốn mất Thy Dung, không muốn khiến cho cô ấy căm ghét và không thèm nhìn mặt hân nữa.

Trác Phi Dương bức bối cào tay vào tóc. Hân không biết phải làm gì bây giờ ? Có nên nói sự thật cho Thy Dung biết không, hay là hân nên

im lặng và không nên nói gì cả ?

Thy Dung hơi dừng sức, kéo đầu Trác Phi Dương xuống thấp, cọ trán mình vào trán hắn. Thy Dung thì thầm.

_Chủ tịch Trác, anh bị làm sao thế ? Anh không biết nói gì với em sao ? Có phải anh định cầu hôn em lần thứ hai không ?

Trác Phi Dương ngậy ngấn cả người. Tính cách lí lắc và dễ thương của Thy Dung đã khiến hắn bật cười, bao nhiêu buồn phiền và lo lắng đều tan biến.

Thy Dung vỗ vỗ ngực, nói qua hơi thở.

_May quá, cuối cùng anh cũng chịu cười rồi. Em tưởng anh sẽ không bao giờ còn cười với em nữa.

Thy Dung hào hứng hô lên.

_Phi Dương, hẹn gặp lại anh sau. Em phải đi vào trong nhà đây. Chắc là bố mẹ và người thân đang mong em lắm.

Trác Phi Dương vươn tay, định giữ Thy Dung lâu thêm một lúc nữa. Nhưng những ý nghĩ mơ hồ trong đầu hắn đã ngăn cản hắn lại. Bàn tay hắn dừng lại trong khoảng không. Thy Dung đang ngồi cạnh hắn, nhưng hắn lại thấy xa vời quá. Đường như thế giới của hắn và của Thy Dung đang tách ra làm đôi.

Thy Dung cầm lấy túi hành lý, mở cửa xe bước xuống.

Vẫy tay chào Trác Phi Dương, Thy Dung cười thật tươi, khuôn mặt tràn đầy sinh khí và sức sống.

_Chủ tịch Trác, chúc anh có một ngày làm việc thật vui vẻ và thuận lợi.

Dùng tay làm dấu hình điện thoại di động, áp tay vào tai, Thy Dung dặn dò.

_Phi Dương, anh nhớ phải gọi điện thoại cho em đấy. Nhớ là không được quên. Nếu không, em sẽ nhắn tin khủng bố anh.

Trác Phi Dương ngồi trên ghế xe ô tô, mắt không thể rời khỏi khuôn mặt xinh đẹp, nụ cười tươi như hoa và đôi mắt trong vắt như nước trong hồ vào mùa thu của Thy Dung. Hắn càng ngày càng yêu Thy Dung, yêu thật sâu đậm.

Nhìn Thy Dung một lúc lâu, Trác Phi Dương mới chịu lái xe ô tô đi.

Thy Dung đứng lặng nhìn theo hình bóng chiếc xe ô tô màu xám đen của Trác Phi Dương khuất sau đầu ngõ. Trên môi Thy Dung vẫn giữ nguyên nụ cười ngọt ngào và hạnh phúc. Đã được bố mẹ và gia đình ủng hộ chuyện tình cảm của mình và Trác Phi Dương. Trác Phi Dương cũng đã nói câu "Tôi yêu em". Trong Thy Dung không còn buồn đau và mất mát nữa, cũng không còn mong mỏi và ước ao nào lớn hơn thế.

Sờ lên trái tim mình, tai chăm chú lắng nghe những tiếng đập rộn ràng và gấp gáp trong lồng ngực. Thy Dung có thể nghe được tiếng gọi "Phi Dương... Phi Dương...." trong những nhịp đập của trái tim mình.

Thy Dung khom người, cầm lấy quai túi xách hành lý, xoay người chuẩn bị bước đi.

Thy Dung giật mình, nụ cười trên môi tắt, khuôn mặt kém vui khi trông thấy Bách Khải Văn đang từng bước tiến về phía mình. Đường như hắn đã ngồi đợi trong xe ô tô từ lâu, khi Trác Phi Dương đi khỏi, hắn mới dám mở cửa xe ô tô bước xuống.

Ngay vào lúc này, Thy Dung không muốn gặp Bách Khải Văn. Thy Dung thấy mình không có gì để nói với Bách Khải Văn cả.

Hình ảnh âu âu yếm yếm của Thy Dung và Trác Phi Dương đã lọt vào trong đáy mắt Bách Khải Văn. Những gì mà hắn không nên nhìn thấy, hắn đã nhìn thấy cả. Ghen tuông và tức tối đang kiểm soát và điều khiển lý trí cùng hành động của hắn. Hình ảnh hạnh phúc và ngọt ngào của Thy Dung và Trác Phi Dương càng khiến hắn muốn hủy diệt và phá hỏng mối quan hệ tốt đẹp của hai người hơn. Nếu hắn mà không có được Thy Dung, thì Trác Phi Dương cũng đừng hòng mà có được. Bằng chứng mà Trác Phi Dương gây ra đang nằm trong tay hắn, Trác Phi Dương làm gì còn cơ hội để thanh minh và chối tội nữa.

Thy Dung thờ dãi, kiên quyết xoay người bước đi, hướng cánh cổng đi tới. Tránh mặt được Bách Khải Văn lúc nào hay lúc ấy, Thy Dung thật sự không có gì để nói chuyện cùng với Bách Khải Văn cả. Thy Dung cầu mong hắn hiểu là mình không thể đến với hắn và cầu mong hắn mau chóng buông tha cho mình đi.

Nhưng Bách Khải Văn không hiểu điều ấy. Thy Dung càng tránh mặt hắn, càng muốn không có quan hệ gì với hắn, hắn lại càng cố chấp muốn có bằng được Thy Dung.

_Thy Dung – Bách Khải Văn lên tiếng gọi – Thấy anh, tại sao em lại quay lưng bỏ đi ? Em đi du lịch với Trác Phi Dương gần nửa tháng mà không có bất cứ một điều gì để giải thích và nói với anh sao ?

Thy Dung nhắm mắt lại, thấy cực kì khó sở.

_Bách Khải Văn, chào anh ! – Thy Dung miễn cưỡng chào hỏi Bách Khải Văn – Anh đừng có như thế này nữa có được không ? Em và anh không thể đến được với nhau đâu. Người mà em yêu là Trác Phi Dương. Hai nữa, anh cũng có một cô con gái hơn hai tuổi bị bệnh tim cần phải lo. Anh hãy về nhà chăm sóc cho cô bé đi, bây giờ cô bé đang rất cần anh.

Bách Khải Văn nắm tay Thy Dung lôi giật lại.

Thy Dung chới với, ngã nhào vào lồng ngực rộng rãi của Bách Khải Văn.

_Thy Dung, có phải do biết anh có một cô con gái hơn hai tuổi nên em mới bỏ anh, quay sang chọn Trác Phi Dương không ? – Bách Khải Văn tức tối, quát hỏi Thy Dung – Nếu em lo lắng đến vấn đề đó thì bây giờ em không cần phải để ý đến nữa đâu, bởi vì Thủy Ngân không phải là con gái ruột của anh. Ella đã lừa dối anh, cô ta đã bịa đặt ra tất cả.

Thy Dung trấn động, ngơ ngác nhìn Bách Khải Văn, lắp bắp hỏi lại hần.

_Anh... anh nói gì ? Thủy Ngân không phải là con gái của anh ? Vậy con bé là con gái của ai, rõ ràng chị Ella đã hẹn gặp em và cầu xin em buông tha cho anh, để anh toàn tâm toàn ý chăm lo cho con bé Thủy Ngân kia mà ?

_Cô ta đã tìm gặp em ? – Bách Khải Văn hỏi dồn – Cô ta đã tìm gặp em khi nào, ở đâu ? Tại sao em không nói gì cả ?

_Bách Khải Văn ! – Thy Dung mệt mỏi gọi tên hần – Anh có thể buông tha cho em được không ? Xin anh đừng hiểu lầm lòng tốt của em, không phải do em biết anh có một đứa con gái riêng mà không chọn anh đâu. Em chọn anh Phi Dương, bởi vì em đã thích và thầm thương trộm nhớ anh ấy từ bé.

Thy Dung nói thêm.

_Anh thấy đấy. Anh là một người đa tài, tuổi đời còn trẻ, địa vị cũng không thua kém gì anh Phi Dương. Nếu em là người kén cá chọn canh, em nhất định sẽ chọn anh thay vì anh Phi Dương. Nhưng em đã làm theo tiếng nói của con tim mình. Em mong anh hiểu và tha thứ cho em. Em thật sự không thể đến với anh được. Còn có rất nhiều cô gái khác đang chờ đợi anh. Xin anh đừng cố chấp nữa ! Hãy buông tay đi anh !

Bách Khải Văn gằn giọng, mắt hần rực lửa hận.

_Em có thể đến với người đã phá hoại hạnh phúc của gia đình em sao ? Em có thể đến với người đã hủy hoại sự nghiệp của ông nội và bố mẹ em sao ?

Bách Khải Văn cao giọng, quát to.

_Hoàng Thy Dung, em đã bị điên rồi, em có còn tỉnh táo không ? Em có biết người gây ra mọi chuyện, xảy đến với gia đình em trong thời gian gần đây là ai không ? Chính là Trác Phi Dương đó. Khi gia đình em biết được sự thật rồi, liệu em còn có thể đến với hần ta được nữa không ?

Thy Dung buông rơi túi hành lý, nước mắt lăn dài trên má. Thy Dung hét to lên.

_Không, không phải ! Anh đang nói dối ! Em không tin !

Thy Dung bịt hai tai lại, đầu lắc liên tục. Thy Dung cố gắng xua đuổi giọng nói của Bách Khải Văn ra khỏi trí nhớ.

Bách Khải Văn thô bạo, dùng sức gỡ bỏ tay Thy Dung ra khỏi tai. Hần trừng mắt cảnh cáo Thy Dung, bắt Thy Dung phải tiếp tục nghe.

_Hoàng Thy Dung, em không muốn nghe, cũng không được. Trác Phi Dương là người đứng sau tất cả, chính hần ta là người đã thuê người bắt cóc Hoài Thương, gửi thư tố tụng, là người đã suýt giết chết bố em và Trần Hoàng Anh trong rừng. Mặc dù hần đã trả lại cho gia đình em những gì mà hần đã lấy nhưng sự thật vẫn là sự thật. Hần chính người chủ mưu, là người suýt hủy hoại hạnh phúc của gia đình em, suýt khiến công ty của nhà em bị phá sản.

Bách Khải Văn giữ chặt lấy cánh tay Thy Dung. Hần lắc hai vai Thy Dung thật mạnh.

_Hoàng Thy Dung, em có nghe thấy anh vừa mới nói gì không ? Em hãy tỉnh lại đi, đừng tiếp tục u mê và mù quáng nữa. Trác Phi Dương là người xấu, hần ta không tốt đẹp như những gì mà em tưởng tượng đâu.

Thy Dung giống như một cái xác không hồn. Nước mắt lăn dài trên gò má nhợt nhạt.

Bách Khải Văn lôi Thy Dung đi về hướng chiếc xe ô tô hiệu BMW đang đậu sát gần vỉa hè, cách cánh cổng nhà họ Hoàng không xa.

Thy Dung có cảm giác mình đã chết rồi, mọi giác quan đều tê liệt. Thy Dung để mặc cho Bách Khải Văn lôi kéo mà không có một chút phản kháng nào cả.

Mở mạnh cánh cửa xe ô tô, Bách Khải Văn ấn Thy Dung ngồi trên ghế xe.

Bách Khải Văn chuyển sang ngồi bên cạnh Thy Dung.

Nhìn sắc mắt nhợt nhạt, dáng vẻ thất thần đau khổ, hệt như một xác chết không có linh hồn của Thy Dung. Bách Khải Văn hít một hơi thật sâu. Mặc dù hẳn không muốn nhấn chìm và dành lòng đục khoét sâu thêm vào vết thương trong lòng Thy Dung, nhưng nếu không nói cho Thy Dung biết được sự thật sớm hơn, mai sau khi cô ấy thực sự đã lún sâu vào tình yêu của Trác Phi Dương, lúc đó hẳn mới nói thì đã muộn mất rồi, hẳn sẽ hủy hoại tương lai của Thy Dung, và hẳn cũng không còn cơ hội để có lại cô ấy được nữa. Vì thế, hẳn quyết định phải hành động ngay hôm nay, ngay vào lúc này.

Bách Khải Văn đưa cho Thy Dung một tập tài liệu.

“Thy Dung, đây là tất cả những gì mà anh thu thập được. Sau khi em đọc xong, em sẽ biết được tất cả sự thật. Anh không hề bịa đặt ra bất cứ chuyện gì cả, cũng không có gan lừa dối em.

Thy Dung cúi đầu, run run cầm lấy xấp tài liệu trên tay Bách Khải Văn.

Nước mắt trên má Thy Dung rơi rớt xuống tập tài liệu khá dày trên tay. Từng giọt từng giọt. Nước mắt thấm ướt trên trang giấy. Mùi vị mặn chát. Nỗi đau cứ sâu vào tim, đâm từng nhát chảy máu. Hạnh phúc mà phải khó khăn lắm mới có được đã bị hủy hoại bởi xấp tài liệu trên tay.

Thy Dung siết chặt nắm tay, xấp tài liệu bị bóp nhàu nát. Tình cảm trong lòng Thy Dung đang gào thét, chúng yêu cầu Thy Dung không được đọc, hối thúc Thy Dung hãy mau hủy bỏ xấp tài liệu này đi, hãy quên trả Bách Khải Văn, hãy tông cửa bỏ chạy và không bao giờ nên gặp lại hẳn nữa, nên quên chuyện này đi.

Nhưng lý trí lại yêu cầu Thy Dung phải đọc xấp tài liệu trên tay, phải đọc cho thật kỹ và tỉ mỉ, yêu cầu Thy Dung phải đủ mạnh mẽ và tỉnh táo để phân tích và đón nhận mọi chuyện, không được phép bỏ chạy và chọn cách sống hèn nhát như một rùa rụt cổ.

Hai dòng suy nghĩ khác nhau, đang hành hạ và dày vò tâm trí và thể xác Thy Dung.

Thy Dung cắn chặt môi đến trắng bệch. Nước mắt tuôn trào như mưa.

Bách Khải Văn thương xót nhìn Thy Dung. Đặt tay lên vai, hẳn xoa Thy Dung ngồi đối diện với mình.

“Thy Dung, nghe anh nói đây này. Anh biết bắt em lập tức quên đi Trác Phi Dương là hoàn toàn không có khả năng. Nỗi đau nào cũng cần thời gian để chữa trị. Bây giờ em có thể không quên được hẳn ta, nhưng anh tin dần dần em cũng sẽ quên được hẳn ta thôi. Xấp tài liệu này chỉ có một mình anh biết, anh không hề cho ai xem cả. Em hãy cầm về nhà mà đọc, khi nào đọc xong rồi, quyết định và lựa chọn thế nào là quyền của em. Anh hy vọng em sẽ có những quyết định và lựa chọn sáng suốt để tương lai mai sau không phải sống trong hối hận và nuối tiếc.

Mặc dù hẳn rất muốn Thy Dung cắt đứt quan hệ với Trác Phi Dương ngay, nhưng hẳn đành phải kìm nén mong muốn và dục vọng của mình lại. Để có được Thy Dung, hẳn phải có những quyết định khôn ngoan và sáng suốt. Hẳn nhận thấy bây giờ Thy Dung cần một bờ vai để dựa và chia sẻ hơn là một người tình.

Thy Dung bắt một chiếc xe tắc xi, vừa khóc vừa hối thúc tài xế đưa mình đến nhà của Trác Phi Dương. Tâm trạng của Thy Dung đang rối bời và đang hoảng loạn. Lòng đau đớn như bị cào xé. Trái tim bị thủng một lỗ lớn.

Trước kia khi phát hiện ra người đàn ông có tên trùng với Trác Phi Dương, Thy Dung đã đau khổ và sầu não lắm rồi. Phải khó khăn lắm, Thy Dung mới vượt qua được cú sốc của lần đó. Khi chứng minh được người đàn ông đó không phải là Trác Phi Dương, Thy Dung đã vui mừng và hạnh phúc biết bao. Nhưng không ngờ, mọi chuyện đều là thật. Trác Phi Dương thật sự là kẻ chủ mưu đứng sau tất cả vụ này.

“Tại sao ông trời lại đối xử bất công với con như thế ? Con và Trác Phi Dương phải khó khăn lắm mới đến được với nhau ? Tại sao ông cho con hy vọng lại để con phải thất vọng, sống trong đớn đau và khổ sở thế này ?”

Thy Dung siết chặt xấp tài liệu trong tay. Nước mắt làm mặt chát bờ môi. Trái tim đập yếu ớt trong lồng ngực. Tâm hồn Thy Dung đã có một khoảng trống quá lớn, một khoảng trống không thể lấp đầy. Niềm tin, niềm hy vọng đã tắt, bóng tối đang tràn ngập vào trong tâm trí. Thy Dung thấy mình đã đánh mất tất cả.

Tài xế xe tắc xi nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Thy Dung trong gương xe. Anh ta không lý giải được nguyên nhân vì sao Thy Dung lại khóc một cách thương tâm thế này.

Con đường đến nhà Trác Phi Dương thông thoáng và nhanh hơn mọi khi. Thy Dung chưa kịp chuẩn bị tinh thần và tâm lý, tài xế đã quay xuống báo.

“Quý khách, địa chỉ mà quý khách yêu cầu tôi chở tới đã đến nơi rồi.

Thy Dung giật mình, mờ mịt nhìn ra bên ngoài khung cửa kính xe ô tô. Căn biệt thự riêng của Trác Phi Dương chìm trong nắng vàng. Bồn nước mà Thy Dung yêu thích đang phun lên những dòng nước tươi mát và tinh khiết.

Cần môi đến trắng bệch, run run thò tay vào trong túi quần lấy ví tiền trả cho anh ta. Hít một hơi thật sâu, cố lấy hết dũng khí và can đảm. Thy Dung mở cửa xe bước xuống.

Thy Dung tiến đến cánh cổng sắt. Bước chân nặng như đeo đá. Thy Dung còn nhớ lần đầu tiên lái xe đến đây đón Trác Phi Dương đi làm, đã háo hức,

hồi hộp và nôn nóng nhiều như thế nào. Bao nhiêu năm sống trong cảnh thương thầm trộm nhớ Trác Phi Dương từ xa, cuối cùng cũng có cơ hội tiếp cận và gần gũi với hắn. Theo từng ngày, tình yêu dành cho hắn cũng lớn dần lên.

Nhưng sự thật lại đắng cay và chua xót quá ! Trác Phi Dương lại chính là người đã suýt phá nát hạnh phúc của gia đình mình, suýt khiến tập đoàn Hoàng Thị bị phá sản.

Thy Dung túm chặt lấy vạt áo trước ngực. Chầm chậm bước đi. Mỗi bước chân là một giọt nước mắt. Thy Dung không đoán được nguyên nhân vì sao Trác Phi Dương đột nhiên lại biến thành một kẻ nhẫn tâm và máu lạnh như thế. Mặc dù hắn đã trả lại những gì mà hắn đã lấy, cũng không thể bù đắp được giá trị về mặt tinh thần mà hắn đã vô tình gây tổn thương cho người nhà họ Hoàng.

Vết nhor có thể được rửa sạch, tiền đã được gửi trả lại, không có nghĩa là người đời thôi không còn chịu rửa và khinh bỉ nhà họ Hoàng. Chỉ cần nghĩ đến việc ông nội bị ngất xỉu trên sông dài truyền hình HBS, bị mọi người trong trường quay la ó, bị chửi thẳng vào mặt, lòng Thy Dung lại quặn thắt vì đau. Chỉ cần nghĩ đến việc bố mẹ ăn không ngon ngủ không yên, lúc nào cũng sống trong tâm trạng lo lắng và căng thẳng vì Hoài Thương bị bắt cóc, Thy Dung lại cảm ghét chính bản thân mình.

Thy Dung thấy mình là một kẻ thật đáng khinh. Người thân trong nhà bị Trác Phi Dương hại ra nông nổi như thế, Thy Dung tự hỏi liệu mình có thể còn tiếp tục ở bên cạnh hắn nữa không, có thể tha thứ cho những gì mà hắn gây ra hay không ?

Thy Dung nhắm mắt lại. Nước mắt trên má lạnh lẽo rơi. Nhịp tim trong lồng ngực hầu như không còn nghe thấy.

Thù hận ư ? Thy Dung khổ sở lắc đầu.

“Minh không tài nào hận thù hắn được. Dù hắn đã phản bội, đã lừa dối niềm tin và tình yêu mà mình dành cho hắn, mình cũng không thể hận thù hay căm ghét hắn. Minh yêu hắn quá nhiều, tình cảm quá sâu đậm, trái tim và tâm trí mình đầy ắp hình ảnh của hắn, không còn chỗ trống cho thù hận hay căm ghét nữa.”

Thy Dung vươn tay bấm chuông cổng.

Mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi. Xấp tài liệu đang cầm trên tay là một bằng chứng xác thực và hùng hồn chứng minh cho những gì mà Trác Phi Dương đã gây ra. Thy Dung dù có muốn trốn tránh, không muốn nhìn thẳng vào sự thật cũng không được. Cái gì đến cuối cùng cũng phải đến. Sự thật vẫn mãi là sự thật.

Ông quản gia nghe thấy tiếng chuông cổng. Ông vội vàng đi ra mở cổng cho Thy Dung.

Thấy người bấm chuông cổng là Thy Dung, ông mở rộng cánh cổng, vui mừng chào đón Thy Dung.

_ Chào cháu, mau vào trong nhà đi. May là cậu chủ đang có ở nhà.

Thy Dung rất muốn giương nở một nụ cười chào ông quản gia tốt bụng và nhiệt tình, nhưng cười không nổi.

_ Cảm ơn bác.

Thy Dung mấp máy môi, chân rảo bước đi vào trong sân.

Ông quản gia hơi ngạc nhiên khi trông thấy khuôn mặt nhợt nhạt nước mắt của Thy Dung. Ông không đoán được nguyên nhân vì sao Thy Dung lại khóc. Chẳng phải Thy Dung và cậu chủ vừa mới vui vẻ cùng nhau đi du lịch về sao ?

Được ông quản gia cho biết Trác Phi Dương đang ở trong phòng riêng, trên lầu hai. Thy Dung đi thẳng lên lầu, gõ cửa phòng ngủ của hắn.

_ Vào đi.

Trác Phi Dương vừa mới tắm xong, đang chỉnh sửa lại cổ áo vết. Gần nửa tháng không đến công ty, nên sáng nay hắn muốn đến công ty lo giải quyết nốt những công việc còn tồn đọng. Mặc dù mọi việc ở công ty đã có Trợ lý Tuấn Nam lo, nhưng không phải việc nào Tuấn Nam cũng thay mặt hắn quyết định được, có những việc quan trọng vẫn phải phiền đến hắn.

Tay Thy Dung hết nắm rồi lại thả, lòng bôn chồn không yên. Ngay vào giây phút này, Thy Dung không muốn đối diện với Trác Phi Dương nhất, muốn chạy trốn, nhưng đã đến tận đây rồi, Thy Dung không cho phép mình quay lưng bỏ đi.

Nắm lấy núm khóa cửa, xoay một vòng, khẽ dùng sức, Thy Dung đẩy cửa bước vào.

Nghe thấy có tiếng mở cửa, Trác Phi Dương dừng động tác đeo cà vạt, nghiêng đầu, nhìn ra hướng cửa. Hắn tưởng người đang mở cửa bước vào là ông quản gia hay người làm trong nhà. Khi phát hiện ra người đó là Thy Dung, Trác Phi Dương vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

_ Thy Dung, là em à ? – Trên môi Trác Phi Dương nở một nụ cười – Em đến đây để nhắc nhở tôi nhớ gọi điện thoại cho em sao ?

Nụ cười trên môi Trác Phi Dương tắt, hắn thấy thái độ của Thy Dung lúc này lạ lẫm, hình như cô ấy vừa mới khóc xong, rèm mi vẫn còn vương nước mắt, hai gò má nhợt nhạt, sắc mặt kém tươi, còn đôi môi đã bị cắn đến trắng bệch, ánh mắt nhìn hắn đầy oán hận và thống khổ.

Trác Phi Dương vội bước lại gần Thy Dung, run giọng hỏi dồn.

_ Thy Dung, đã xảy ra chuyện gì, tại sao em lại khóc ? Em nói cho tôi biết đi.

Thy Dung nhìn vào mắt Trác Phi Dương, cố gắng đọc suy nghĩ của hắn qua ánh mắt. Những lời nói đầy quan tâm và lo lắng, bộ dạng chân thành và kích động của hắn khiến Thy Dung bật khóc. Thật lòng, Thy Dung không muốn tin vào những gì mà mình đã đọc được, những xấp tài liệu này không nói dối. Tất cả đều là sự thật !

Thy Dung ném mạnh xấp tài liệu vào ngực Trác Phi Dương.

_ Trác Phi Dương, anh nói đi ! – Thy Dung đau khổ hét lên – Tại sao anh lại làm như thế ? Gia đình em nợ nần gì anh sao ? Tại sao anh có thể nhẫn tâm tung tin đồn nhảm về ông nội em trên mặt báo, cho người bắt cóc Hoài Thương, gửi thư tố tụng, anh còn nhẫn tâm thuê người suýt giết chết bố em và Trần Hoàng Anh trong rừng nữa ?

Trác Phi Dương giật mình khiếp sợ, mở to mắt nhìn Thy Dung. Hắn mờ mịt đọc lướt qua mấy dòng chữ trong xấp tài liệu.

_ Trác Phi Dương, anh thật tàn nhẫn. Dù gia đình em có từng thiếu nợ anh, anh cũng không cần phải làm như vậy ? Anh có biết là hủy hoại hạnh phúc của một gia đình khác là tàn ác lắm không ?

Thy Dung túm lấy cổ áo của Trác Phi Dương, phần uất chất vẫn.

_ Anh nói đi ! Tại sao anh lại làm như thế ? Tại sao hả ? Tốt nhất là anh hãy giải thích cho thật rõ ràng. Nếu không tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ?

Cả người Trác Phi Dương đều run lên. Hắn đang rơi vào trong tình trạng tuyệt vọng và khổ não.

_ Thy Dung, anh...

Trác Phi Dương bóp nhàu nát xấp tài liệu trong tay, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, nhịp đập trong trái tim hắn chỉ còn lại những tiếng thì thầm trong gió thoảng. Tâm hồn hắn xơ xác tiêu điều như cây rừng trong mùa đông lạnh giá.

Thy Dung ngược đôi mắt long lanh đầy lệ, nhìn thẳng vào mắt Trác Phi Dương, chờ nghe hắn nói. Thy Dung đang cho Trác Phi Dương cơ hội được giải thích những hành động khó hiểu và sai trái của mình.

Trác Phi Dương thấy lạc lõng trong đôi mắt của Thy Dung. Hắn đã đánh mất đi tình yêu của cuộc đời mình.

_ Thy Dung, anh xin lỗi – Sau bao nhiêu tính toán và đắn đo, cuối cùng Trác Phi Dương cũng đã chịu lên tiếng giải thích – Em nói đúng, anh chính là người đã tung tin đồn của ông nội em trên mặt báo.

Thy Dung nhắm chặt mắt lại, nước mắt lăn dài trên gò má nhợt nhạt.

_ Vậy là anh đã chịu thừa nhận tất cả mọi chuyện. Tôi muốn biết nguyên nhân vì sao anh lại làm như thế ? Vì sao hả ?

Thy Dung gào thét. Thy Dung quá đau khổ.

Trước khi đến đây, Thy Dung đã từng cầu mong cho tất cả chỉ là một cơn ác mộng kéo dài, đeo đuổi mình trong giấc mơ, không hề xuất hiện trong hiện thực. Cầu mong, Trác Phi Dương sẽ phủ nhận tất cả, nói rằng hắn là đang bị người khác vu oan giá họa, hắn không có liên quan gì đến vụ việc xảy đến với gia đình nhà họ Hoàng.

Nhưng cay đắng và chua chát làm sao ! Hắn chẳng những không có một lời giải thích, hắn còn khẳng khái thừa nhận tất cả. Lẽ nào đối với hắn mình không có một chút giá trị và ý nghĩa nào sao ? Tại sao hắn có thể tàn nhẫn chà đạp lên lòng tin và trái tim chân thành của mình như thế ? Hắn hành động như thế mà không có một chút hối hận và nuối tiếc nào sao ?

Thy Dung cười ra nước mắt. Lòng ngực bị bóp nghẹt, sắc mặt xám xịt, Thy Dung không thở được.

Lảo đảo lùi ra sau mấy bước chân, tay ôm lấy ngực, Thy Dung run rẩy hỏi.

_ Chủ tịch Trác, tôi có thể hỏi anh câu này được không ? Từ trước đến nay, đối với anh, tôi là gì ? Anh có yêu thương tôi không, dù chỉ là một chút, hay là tất cả cũng chỉ vì anh thương hại tôi nên mới nói anh yêu tôi, mới gượng gạo chăm sóc và quan tâm đến tôi ?

_ Thy Dung, em đừng nói nữa ! – Trác Phi Dương đau khổ, quát lên – Sao em có thể nói tình cảm mà tôi dành cho em là giả được ? Tôi là thật lòng yêu em, tôi không hề thương hại em. Nếu tôi thương hại em, tôi đã không nói cho em biết tình cảm thật trong lòng mình, cũng không lo lắng và quan tâm đến em nhiều như thế.

Trác Phi Dương cào tay vào mái tóc rối, buồn khổ nói tiếp.

_ Thy Dung, em biết gì không ? Ngay từ lần đầu tiên gặp em, tôi đã bị tính cách trẻ con, hồn nhiên và dễ thương của em cuốn hút. Chính vì thế, tôi mới sắp xếp để cho em trở thành tài xế riêng của tôi. Em tưởng là một cô bé con mới có hơn 18 tuổi, không có bằng cấp gì nhiều có thể trở thành tài xế riêng của tôi được sao ?

Trác Phi Dương đắm đắm nhìn vào đôi mắt long lanh đầy lệ của Thy Dung. Hắn đau đớn khi thấy dáng vẻ nhợt nhạt, và yếu ớt của Thy Dung.

Trong thời gian đó, hàng ngày được em chở đi làm, cùng em chia sẻ một không gian làm việc, khiến tôi rất vui, khiến tâm hồn tôi thoải mái và thanh thản hơn lên rất nhiều. Em đã mang đến tiếng cười, những phút giây thư giãn cho tôi. Dần dần, tôi đã thích và để ý đến em nhiều hơn. Buổi tối khi phát hiện em là con gái, tôi vừa mừng vừa sợ. Mừng vì tôi không còn lo lắng về giới tính của mình nữa. Sợ vì tôi không biết phải đối diện với em thế nào, phải làm gì với những cảm xúc kì lạ đang tuôn trào trong lòng mình.

Nói đến đây, Trác Phi Dương không khỏi nở một nụ cười khi nghĩ đến những kỉ niệm vui vẻ và ngọt ngào đã có với Thy Dung.

Khi nghe được câu tỏ tình của em, nghe em nói câu “Tôi thích anh”, vào lúc đó tâm trạng của tôi rất mâu thuẫn. Một mặt tôi tham lam muốn giữ em lại không để cho em đến với Bách Khải Văn. Một mặt tôi lại sợ hãi, muốn né tránh tình yêu. Tôi đã từng yêu, từng đau khổ, từng sống trong nhớ thương, dần vật và cô độc hơn 18 năm qua, nên tôi rất sợ mình sẽ phải trải qua cảm giác đáng sợ đó thêm một lần nữa. Nhưng tôi đã không thể chạy trốn khỏi vận mệnh, cũng không thể lừa dối được chính mình. Vào cái giây phút, em nói em thích tôi, cũng là lúc em đã buộc chặt một sợi dây vô hình vào trái tim tôi, dù tôi có chạy trốn, có đi bao xa, cũng không thể thoát khỏi được hình bóng của em. Cuối cùng, sau hơn một tuần sống trong dần vật và khổ sở, biết tin em đang đi du lịch cùng với Bách Khải Văn sang Las Vegas, tôi đã theo em đến đó, vừa để giải quyết công việc, vừa để tìm gặp em và nói cho em biết tôi đã thích em nhiều như thế nào.

Trác Phi Dương dừng lại trong giây lát, đôi mắt hắn vẫn thiết tha và dịu dàng nhìn Thy Dung.

Khi gặp lại em ở bữa tiệc, tôi đã mừng như điên, rất muốn chạy lại ôm chầm lấy em. Nhưng khi biết em và Bách Khải Văn đang sống cùng nhau trong một khách sạn, tôi lại hận không thể đâm vỡ mặt hắn. Không kiểm soát được sự tức giận vì ghen tuông, tôi đã bắt ép em hẹn hò cùng với tôi. Tôi biết làm như thế là tôi sai, tôi không đúng, nhưng nếu không làm như vậy, tôi sợ mình sẽ không còn cơ hội để có lại được em thêm một lần nữa. Lúc nhìn thấy em đi lang thang trên đường trong màn mưa, trái tim của tôi cũng muốn nhảy theo từng bước chân của em. Em có biết là buổi tối hôm ấy là buổi tối vui vẻ nhất trong cuộc đời của tôi không? Đến sáng hôm sau, tôi còn vui vẻ và hạnh phúc hơn nữa khi em đã hứa sẽ cùng tôi hẹn hò. Nhưng mà...

Ánh mắt Trác Phi Dương trở nên sắc lạnh.

Em lại đột ngột bỏ về, em đi cùng với Bách Khải Văn mà không thèm nói với tôi một câu nào cả. Vì em, cả ngày hôm đó tôi không làm được việc gì ra hồn, tôi đã bỏ ngang công việc và mua vé máy bay về nước ngay trong buổi tối hôm ấy.

Thy Dung rơi lệ, trái tim tan nát vì đau.

Trác Phi Dương, anh nói dối! Rõ ràng trước khi tôi ra về, tôi đã viết một bức thư ngắn cho anh kia mà? Hơn nữa, tôi về nước vội vã là do biết được tin ra đình tôi xảy ra chuyện, tôi không có đi cùng với Bách Khải Văn. Lẽ nào anh không nhìn thấy tờ giấy mà tôi đã để lại cho anh trên mặt bàn kính trong phòng khách?

Trác Phi Dương thoáng giật mình. Hắn cố nhớ lại hình ảnh của ngày hôm đó. Hắn nhớ khi hắn mở cửa bước vào trong phòng khách sạn, vì không thấy Thy Dung đâu cả, tưởng Thy Dung đang tắm trong phòng tắm, liền gõ cửa phòng. Trong khi đó, cô thư kí đứng ngoài phòng khách, gần chiếc bàn kính.

Trác Phi Dương siết chặt nắm tay, đôi mắt hắn lên những tia nhìn oán hận. Hắn đã biết được nguyên nhân vì sao, hắn không nhận được bức thư ngắn của Thy Dung. Vậy là hắn đã hiểu lầm và nghi oan cho cô ấy.

Nhìn sắc mặt hết xanh rồi lại trắng của Trác Phi Dương, Thy Dung thở dài mệt mỏi, đoán chắc rằng hắn đã không nhìn thấy tờ giấy mà mình đã để lại cho hắn.

Trác Phi Dương – Thy Dung chưa xót thì thăm gọi tên hắn – Tôi không cần biết anh có thật lòng yêu tôi không, mối quan hệ của hai chúng ta đến đây là kết thúc.

Thy Dung thống khổ ôm chặt lấy ngực, cả thân hình không ngừng run rẩy.

Tôi không thể tha thứ cho người đã hủy hoại và phá nát hạnh phúc của gia đình tôi. Anh yên tâm, tôi sẽ không trả thù anh, cũng sẽ không nói lại chuyện này cho bố mẹ tôi biết. Chúng ta giờ trở thành hai con người xa lạ. Nếu mà có lỡ gặp lại nhau, lúc đó tôi sẽ chào anh là ác Phi Dương, còn anh có chào hỏi tôi không, cũng không cần thiết.

Thy Dung bịt chặt miệng, nước mắt giống như những bông tuyết trắng trong trời mùa đông giá rét. Từng giọt từng giọt rơi thấm ướt lòng bàn tay.

Trác Phi Dương sợ hãi, vội phi thân lại gần Thy Dung, giữ chặt lấy cánh tay, không để cho Thy Dung đi.

Trác Phi Dương ôm chặt lấy Thy Dung vào lòng. Hắn đau khổ kêu lên.

Thy Dung, hãy nghe tôi giải thích. Người gửi những tin đồn về ông Gia Huy lên mặt báo đúng là do tôi làm, còn những việc khác đều không phải. Tôi biết khi nói những lời như thế này, em sẽ không tin tôi. Nhưng đó là sự thật, tôi có thể thề trên mạng sống của chính mình là tôi không hề bắt cóc Hoài Thương, cũng không gửi thư tống tiền, hay thuê bọn đâm thuê chém mướn giết chết bố em ở trong rừng.

Thy Dung giẫy dụa, đầm đã loạn xạ vào người Trác Phi Dương, cố gắng tránh thoát vòng tay ôm ấp của hắn.

Trác Phi Dương! Mau buông tôi ra! – Thy Dung cắn phần hót to – Anh tưởng rằng sau tất cả những gì mà anh gây ra cho gia đình tôi, tôi sẽ tin anh

nữa sao ? Được, nếu anh đã nói anh chỉ là người gửi tin đồn của ông nội tôi trên mặt báo. Vậy thì anh hãy giải thích đi, lý do và nguyên nhân vì sao anh lại làm như thế ?

Trác Phi Dương giữ chặt lấy hai vai Thy Dung, bắt Thy Dung phải đối diện với mình. Hành động chống đối và vô tình của Thy Dung đã chọc giận Trác Phi Dương.

_Em muốn nghe nguyên nhân và lý do chứ gì ? Được thôi, tôi sẽ nói cho em biết.

Trác Phi Dương nắm tay, kéo Thy Dung đến gần đầu giường. Hắn khom người, mở ngăn bàn, lấy một cuốn sổ nhật kí khá dày có bìa màu xanh đen.

Trác Phi Dương dơ cuốn sổ nhật kí trước mặt Thy Dung. Hắn nghiêng răng, quát hỏi.

_Em có biết cuốn sổ nhật kí này là do ai viết không ?

Dáng vẻ bùng nổ giận dữ của Trác Phi Dương, khiến Thy Dung sợ hãi.

_Tôi... tôi không biết.

_Vậy thì em nghe cho rõ đây. Cuốn sổ nhật kí này là do ông Phúc – là quản gia cũ của gia đình tôi viết. Tôi đã vô tình phát hiện ra được cuốn sổ nhật kí này trong một ngăn tường bí mật trong tòa lâu cổ.

Trác Phi Dương bắt đầu kể.

_Khi phát hiện ra được cuốn sổ nhật kí này là của ông Phúc, nhất là sau 18 năm, tôi vô cùng tò mò và hiếu kì muốn biết trong thời gian sống và làm việc trong tòa lâu đài ông ta đã gây ra những chuyện gì. Chắc là em cũng đã được nghe bố mẹ em và tôi kể chuyện chúng tôi do phát hiện được căn hầm nằm ẩn sâu dưới lòng đất chứa toàn rượu lậu và súng ống, nên mới bị ông ta ra lệnh cho đồng bọn dùng mìn và bom cay pha hoại tòa lâu đài, và đuổi giết hai chúng tôi ở trong rừng suốt gần nửa tháng rồi ?

Thy Dung gật đầu, đáp như một cái máy.

_Vâng.

Trác Phi Dương kéo Thy Dung ngồi xuống giường. Hắn hạ thấp giọng, nói tiếp.

_Cuốn sổ nhật ký này ghi lại toàn bộ quá trình làm ăn phi pháp của ông Phúc, từ việc ông ta làm sao móc nối với bọn buôn lậu vũ khí và rượu lậu, tên của các ông chủ trong thế giới ngầm, đến việc ông ta đã ra lệnh hạ sát bao nhiêu người, thậm chí ông ta còn miêu tả một cách chi tiết và tỉ mỉ cách thức mà ông ta hành hạ nạn nhân của mình.

Thy Dung rung mình on lạnh, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt lạc thần.

Trác Phi Dương chưa xót, dùng khăn tay lau lệ trên má của Thy Dung.

_Em có biết gì không ? Thật lòng, thì tôi cũng không muốn bêu xấu tên của ông nội em trên mặt báo làm gì ? Nhưng mà....

Trác Phi Dương cười chua chát.

_Nhưng mà người đầu tiên có tên trong danh sách đen của ông Phúc không ai khác chính là ông nội của em. Ông ấy cũng chính là người ra lệnh cho ông Phúc tập hợp bọn thuộc hạ phá nát tòa lâu đài và đuổi giết tôi và mẹ em trong rừng. Em biết đấy, hai chúng tôi đã bị chúng suýt giết chết mấy lần. Khi nhảy từ trên ban công lầu hai xuống dưới mặt biển, nếu không được bọn cá heo cứu, có lẽ hai chúng tôi đã làm mồi cho cá từ lâu rồi. Còn vụ ở bên thác nước nữa, nếu bố em không đến kịp, có lẽ....

Trác Phi Dương nhắm mắt lại, hốc mắt mắt hoe, sống mũi cay cay. Hắn cũng rất muốn gào khóc, muốn nói hết nỗi lòng của mình cho Thy Dung hiểu để cô ấy không còn căm ghét và hận thù hắn nữa.

Thy Dung ngồi chết lặng trên mép giường, không dám tin vào những gì mà mình vừa mới nghe được.

_Không, anh nói dối, tôi không tin – Thanh âm của Thy Dung đầu tiên là những tiếng nghẹn ngào đứt quãng trong cổ họng, dần dần tăng cao thành tiếng hét đầy đau khổ và tuyệt vọng – Anh nói dối ! Ông nội tôi tuy không phải là một người tốt hoàn toàn, nhưng không có liên quan gì đến vụ án cách đây 18 năm cả.

_Em cho rằng tôi đang bịa đặt tất cả để chối tội hay sao ? – Trác Phi Dương điên tiết quát lại Thy Dung. Hắn cũng đau khổ và mệt mỏi chẳng kém gì Thy Dung – Nếu em muốn biết được sự thật, muốn chứng thực những lời mà tôi vừa mới kể cho em nghe, tại sao em không cầm lấy cuốn sổ nhật ký này mà đọc đi. Tôi tin rằng ông Phúc không hề cố ý vu khống cho ông nội của em. Vì nếu tôi không phát hiện ra được cuốn sổ nhật kí này trong một dịp tình cờ, chắc là sự thật kia sẽ bị chôn vùi dưới lớp bụi thời gian mãi mãi. Khi biết được ông nội em cũng có liên quan đến vụ án năm xưa, tôi cũng có cảm giác bàng hoàng không dám tin như em. Vì để chứng thực cho những gì mà ông Phúc đã viết vào trong cuốn sổ nhật kí, tôi đã tiêu tốn một khoảng thời gian khá lâu cho người đi điều tra lại toàn bộ về vụ án năm xưa, khi đã nắm chắc được bằng chứng trong tay, tôi mới dám kết luận ông nội em cũng có liên quan đến vụ án năm xưa, là người đã trực tiếp hạ lệnh đuổi giết tôi và mẹ em trong rừng.

Hết biển cỏ này đến biển cỏ khác xảy ra dồn dập trong cùng một khoảng thời gian quá ngắn, sức chịu đựng trong Thy Dung đã cạn kiệt. Thy Dung ôm lấy đầu, gào thét, nước mắt không ngừng tuôn chảy.

Không còn chịu đựng được thêm nữa, Thy Dung đứng bật dậy, chạy thật nhanh ra khỏi phòng.

Trác Phi Dương hốt hoảng, vội đuổi theo Thy Dung, vừa vội vã đuổi theo vừa đau khổ gọi to.

_ Thy Dung.. Thy Dung... Em đừng chạy nữa, dừng lại đi...

Thy Dung không nghe thấy Trác Phi Dương nói gì cả, nước mắt làm mờ cảnh vật. Thy Dung chạy nhanh xuống bậc thang, từ một bậc biến thành ba bậc. Do chạy quá vội và hấp tấp, lại không nhìn rõ đường đi, có mấy lần Thy Dung suýt ngã nhào xuống cầu thang.

Chạy xuyên qua phòng khách vòng qua sân, chạy băng ra cổng, mở mạnh cánh cổng sắt, Thy Dung lao ra đường.

Trái tim Trác Phi Dương gần như ngừng đập, hơi thở hỗn loạn, trong đáy mắt hắn bây giờ chỉ còn lại bóng tối. Hắn đang ăn năn hối hận. Lẽ ra hắn không nên lật lại vụ án năm xưa, và không nên làm gì để đòi lại công bằng cho mình và Thư Phạm mới phải.

Thy Dung có cảm giác mình đã chết rồi, không còn ý nghĩ muốn sống nữa. Người yêu là kẻ chủ mưu đứng sau mọi chuyện, còn ông nội lại ra lệnh giết hại mẹ mình cách đây 18 năm.

Thy Dung đã quá chán chường, quá tuyệt vọng và thống khổ.

Thy Dung đã chạy ra khỏi căn biệt thự, nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt như mưa đổ, che đi ánh nhìn. Thy Dung cứ cầm đầu cầm cổ chạy như điên như cuồng, không một mục đích, trong tiếng còi xe inh ỏi, náo nhiệt của buổi trưa nắng vàng. Thy Dung chạy gần sát lòng đường trên con đường rợp bóng cây. Thy Dung không còn tư tưởng, không còn ý thức, trong lòng Thy Dung, có còn chăng, chỉ là một ngọn lửa oán hận đang bùng hực cháy. Thy Dung chạy trên lòng đường, chạy đến ngã ba, dưới cái nóng như đổ lửa. Trong cái tâm tình giận dữ, bi ai, đau đớn đó, Thy Dung chỉ biết chạy... chạy... chạy về hướng tương lai mờ mờ trước mặt.

_ Thy Dung ! Thy Dung ! Thy Dung ! Thy Dung !

Trác Phi Dương kêu lên như điên cuồng, rượt theo Thy Dung gấp rút. Hắn cũng mất đi tư tưởng, mất đi ý thức, cái mục đích duy nhất của hắn, là chỉ mong rượt kịp theo Thy Dung, chỉ mong được giải thích với cô ấy, chỉ mong được ôm cô ấy vào lòng, hôn đi nỗi bi ai và đau khổ của cô ấy. Trác Phi Dương cầm đầu cầm cổ rượt theo hình bóng nhỏ gầy trước mặt.

Thy Dung chạy gần lòng đường, cảm thấy mình như muốn điên lên, muốn trốn tránh đi một cái gì đó, muốn trốn tránh đi mối tình bi kịch, trốn tránh đi sự bất công của cuộc đời, trốn tránh đi nỗi bi ai của chính mình..... Tiếng còi xe vang lên chói tai, một chiếc xe tắc xi lao thẳng về phía Thy Dung. Trong ánh sáng chói lòa phản chiếu qua gương xe, Thy Dung đứng sững một chỗ, mờ mịt nhìn chiếc xe tắc xi. ...Phải chăng số mệnh của mình kết thúc ở đây ? Như thế cũng tốt..... Thy Dung cười nhợt nhạt.

_ Thy Dung !

Trác Phi Dương kêu lên thảm thiết, xông thẳng lên phía trước. Không hề suy nghĩ, Trác Phi Dương ôm chặt lấy thân hình đông cứng của Thy Dung, đẩy Thy Dung sang bên cạnh.

_ Kết !

Tiếng phanh xe vang lên chói tai, hất tung thân thể của Trác Phi Dương về phía sau.

Giao thông trên đường hỗn loạn cả lên, tiếng người kêu vang inh ỏi, tiếng người hét lên kinh hãi, tiếng còi cảnh sát hú lên từng chập, bốn bề là cả một phiên hỗn loạn, mơ hồ. Trước khi mất đi ý thức, trong cái khoảnh khắc rồi ren đó, Thy Dung chỉ cảm thấy nguyên cả thế giới chung quanh mình, đều trở thành một màu trắng toát tang thương.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Ý thức của Thy Dung ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Có vô số ngọn sóng biển đang bao vây lấy Thy Dung, đánh vào người, cuốn trôi, chìm xuống lòng biển sâu không thấy đáy, làm ngạt thở... Thy Dung đang vùng vẫy, vùng vẫy trong lòng ngọn sóng biển trắng xóa vô tình.

Không !

Cả người Thy Dung giật nảy lên, đầu hết lắc sang trái lại sang phải.

Đó không phải là sóng biển, sóng biển không thể nào nóng đến như vậy, nóng như những luồng dung nham phun ra từ miệng ngọn núi lửa, đúng vậy, đó là dung nham, dung nham phun ra từ ngọn núi lửa, từng dòng rồi từng dòng, từng luồng rồi từng luồng, như những luồng sóng nuốt chửng lấy Thy Dung.

Có vô số ngọn lửa màu đỏ rực, hiện lên ngay trước mắt, ngọn sóng nóng như lửa đốt đó, như thể một ngọn lửa hùng hục cháy, bao trùm và thiêu đốt lấy Thy Dung, Thy Dung không thể hô hấp, không thể cựa quậy, thế nhưng, Thy Dung vẫn cố gắng vùng vẫy, cố gắng kêu lên, dung nham chảy tuôn trào vào miệng, đốt cháy lục phủ ngũ tạng của Thy Dung.

Trong nỗi đau đớn nhói buốt đó, trong sự đảo lộn của các tế bào trong cơ thể đó, trong sức nóng thiêu đốt của ngọn lửa hùng hục đó, ở nơi tận cùng của ý thức Thy Dung, vẫn còn một phần tư tưởng đang hoạt động, một phần tư tưởng mơ hồ mờ mịt, cùng nhào đến bên Thy Dung, đồng loạt với ngọn lửa nóng như thiêu đốt đó.

Trong ngọn lửa, có cha, có mẹ, có ông nội, có em gái, có Trần Tư Nam, có Trần Hoàng Anh, có chú Vũ Gia Minh, có dì Tú Linh, có Khánh Sơn, có Tú Anh, có Bách Khải Văn và có cả Trác Phi Dương ! Từng khuôn mặt, từng khuôn mặt đó, trùng điệp, chồng chất lên nhau, nhào tới bên Thy Dung, trong ngọn lửa.

Thế là, kí ức từ nơi tăm tối trong trí nhớ bị ngọn lửa thổi bùng lên, nhắc nhở Thy Dung một số chuyện: gia đình xảy ra chuyện, Hoài Thương bị bắt cóc, bố mẹ nhận được thư tổng tiền, ông nội bị ngất xỉu trong trường quay HBS, bố suýt bị giết chết trong rừng, Hoài Thương được cứu, mình bị chém trọng thương trên vai phải, Bách Khải Văn đã đưa cho mình một xấp tài liệu chứng minh Trác Phi Dương là người chủ mưu đứng sau tất cả. Trác Phi Dương là người chủ mưu ? Trác Phi Dương là người chủ mưu ? Trác Phi Dương là người chủ mưu ?

Chiếc đầu Thy Dung quay quắt, cố gắng muốn tập trung tư tưởng mình lại, cố gắng tập trung ý chí của mình. Sau đó, trong tất cả những tư tưởng dồn dập kéo đến từ bốn phương tám hướng đó, Thy Dung chụp lấy được một mục tiêu tối quan trọng. Không, Trác Phi Dương không phải là kẻ chủ mưu! Không, Trác Phi Dương, anh hãy giải thích đi, anh không phải là kẻ chủ mưu đúng không ?

Thân hình Thy Dung rung lắc dữ dội, tay nắm chặt lấy ga trải giường.

Thy Dung vừa lắc đầu không ngừng, vừa gào thét thảm trong tuyệt vọng.

Không, không đúng, Trác Phi Dương không phải là kẻ chủ mưu. ...anh ấy vẫn còn yêu mình. ...anh ấy không thể là kẻ dối trá và độc ác được. ... Trác Phi Dương ! Anh hãy nói đi gì, hãy giải thích đi, hãy nói rằng anh không phải là kẻ chủ mưu đứng sau mọi chuyện. ... Thy Dung vươn tay về trước, muốn nắm lấy tay Trác Phi Dương..... thế nhưng, gương mặt của Trác Phi Dương sao lại mơ hồ thế kia, xa cách thế kia, hẳn đang thụt lùi về phía sau, đang rời bỏ Thy Dung, hẳn đang rút lui, đang biến mất... Thy Dung hoảng hốt nhào về phía trước, phát ra một tiếng thét to kinh thiên động địa:

_ Phi Dương !

Tiếng thét đó, hình như làm Thy Dung hơi tỉnh táo trở lại, cảm thấy rằng hình như mình đang nằm trên giường. Giường ? Sao lại nằm trên giường? Thy Dung không biết rõ, và cũng không muốn biết rõ. Có một bàn tay dịu dàng, mát mẽ chụp lấy bàn tay đang quờ quạng trong không khí của Thy Dung. Đồng thời, có một túi nước đá mát lạnh đang được đặt lên trán, đem đến một thoáng sáng khoái. Thy Dung quay đầu sang, lăm lăm, thì thào trong giấc mơ:

_ Phi Dương. ...anh là kẻ nói dối. ...Phi Dương. ...em. em không tin anh. ...Em không tin. ...không tin. ...

Thy Dung lại vùng vẫy, tất cả những ý thức, lại cuộn vào nhau như một đồng chí rối bung lên, Thy Dung tìm không ra đầu mối. Và ngọn lửa hùng hục cháy lại bắt đầu thiêu đốt, thiêu đốt lấy Thy Dung, đốt đến từng sợi thần kinh của Thy Dung đều bắt đầu co rút lại, nóng bỏng lên.

Đột nhiên đôi mắt Thy Dung mở bừng lên, ánh mắt mơ hồ:

_ Mẹ ! Mẹ !

_ Thy Dung, mẹ đây !

Hình như Thy Dung nghe có một tiếng nói đang vang lên bên tai, tiếng nói rất quen thuộc, là tiếng nói của mẹ.

Sau đó, có một bàn tay đang vuốt ve Thy Dung, vuốt ve trán, vuốt ve đôi má, tại sao thanh âm của mẹ lại như thể nghẹn ngào, nức nở ?

_ Thy Dung, may quá, con đã tỉnh lại rồi !

Thy Dung vùng vẫy muốn trốn thoát ngọn lửa đang bao vây lấy mình, ngọn lửa đang thiêu đốt tâm can.

_ Thy Dung, con thấy trong người thế nào ? Con có cần gì không ?

Tiếng nói của mẹ tiếp tục vang lên bên tai. Thy Dung mờ mịt nhìn, quan sát khuôn mặt của mẹ thật cẩn thận và tỉ mỉ.

Ồ ! Tại sao mẹ lại khóc, sắc mặt lại kém tươi thế kia ? Dường như mẹ đã già thêm rất nhiều ?

Thy Dung giật mình, ngơ ngác nhìn. Chẳng lẽ mình đã bị bệnh lâu lắm rồi ? Bị bệnh ! Đầu của Thy Dung đau quá ! Kí ức có một khoảng trắng thật rộng. Thy Dung ôm lấy đầu, lăn lóc thống khổ, miệng không ngừng rên rỉ.

Thư Phàm bật khóc, vội chích cho Thy Dung một liều thuốc vào cánh tay.

Sau khi được chích thuốc, Thy Dung nằm im trên giường, thần trí mê man, đôi mắt dần khép lại.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Thy Dung lại mở mắt nhìn căn phòng. Căn phòng chìm trong màu trắng, trong mùi thuốc sát trùng, mùi cồn e te quen thuộc. Đây là bệnh viện sao ? Mình thật sự, thật sự bị bệnh ?

Thy Dung cố gắng mở to mắt nhìn khắp căn phòng một lượt. Đầu Thy Dung choáng váng vì đau, cả người xây xẩm, quay vù vù, các sợi thần kinh gần như sắp đứt ra thành những đoạn nhỏ.

_ Thy Dung, chào con !

Thy Dung nghiêng đầu, nhìn thật sâu, thật sâu vào trong đôi mắt hiền dịu của mẹ. Trong đáy mắt mẹ long lanh nước, hốc mắt đỏ hoe, tia nhìn chất chứa đầy thương xót và đau buồn. Thy Dung giật mình khi nhận ra điều bất thường trong ánh mắt nhìn của mẹ mình. Tại sao mẹ lại nhìn bằng con mắt kì lạ thế kia ? Mình đã bị bệnh lâu lắm rồi sao, mà mình bị bệnh gì ?

Thy Dung hoảng sợ, đưa tay sờ khắp thân thể. Thấy thân thể mình vẫn lành lặn, cơ thể chỉ có cảm giác đau nhức và hơi mệt mỏi thôi. Mình có bị làm sao đâu, tại sao mẹ lại khóc, lại buồn bã ?

_ Mẹ ! Con bị bệnh đúng không ? Con bị bệnh bao lâu rồi, có nặng lắm không ?- Thy Dung đưa mắt nhìn mẹ đầy dò hỏi

Thư Phàm thương xót nắm lấy bàn tay gầy yếu của Thy Dung. Thư Phàm nén lệ, dịu dàng đáp.

_ Con không bị bệnh nặng. Cơ thể con bị suy nhược nên mới phải nhập viện.

Thy Dung thờ phào nhẹ nhõm, nụ cười nở trên môi. Nghe mẹ nói như thế, Thy Dung rất yên tâm, thế nhưng, trong đầu Thy Dung có một khoảng trống, trái tim giống như bị người ta giầy xéo, đau đớn quặn thắt. Nước mắt lăn dài trên má. Từng giọt từng giọt rơi lã chã, rơi thật nhiều. Thy Dung bàng hoàng đưa ngón tay chặn dòng nước mắt trên má mình. Run run đưa ngón tay, được ánh sáng xuyên chiếu, giọt nước mắt trở nên trong suốt, lỏng lẻo, lung linh như tia nắng mai đang đùa trên cành lá biếc. Nụ cười trên môi Thy Dung đã tắt từ lâu, kí ức từ xa xăm mờ nhạt được gọi trở về, những con sóng ngầm nhỏ li ti như những bọt sóng tụ tập về một chỗ, chúng đang đánh mạnh vào trong các tế bào trong Thy Dung, đánh mạnh vào trong vùng tối trong trí nhớ của Thy Dung, như thể một lũ khách đi lạc đã tìm được đường trở về nhà.

Thy Dung ôm chặt lấy đầu, kí ức ồ ạt kéo về, về như thác lũ, về dồn dập, chúng khiến Thy Dung bị nghẹt thở, sắc mặt xám xịt, tiếng nấc nghẹn trong cổ họng. Thật lâu...thật lâu...tiếng nấc nghẹn biến thành những tiếng hét nghe tuyệt vọng và đau đớn.

_ Phi Dương.....Phi Dương....!

Thy Dung chống tay xuống nệm, thân hình run run theo từng nhịp.

Túm lấy cổ tay Thư Phàm. Thy Dung hỏi dồn.

_ Mẹ ! Mẹ nói đi, Phi Dương đâu ? Anh ấy thế nào rồi ? Anh ấy có bị làm sao không ? Anh ấy sẽ không chết, đúng không mẹ ?

Thư Phàm ôm chặt lấy con gái vào lòng, ôm thật chặt, thật chặt. Thư Phàm sứt sứt, giọng nói chứa đầy nước mắt.

_ Đừng sợ ! Đừng sợ ! Tất cả đều đã qua đi rồi. Thy Dung, hãy xem nó như là một con ác mộng, tất cả đều đã qua rồi ! Đã qua hết cả rồi ! Con hãy lo nghỉ ngơi và dưỡng bệnh cho tốt.

Thy Dung gào thét lên.

_ Không ! Không, con không muốn nghỉ ngơi. Con phải đi tìm anh Phi Dương, con muốn nhìn thấy anh ấy, con có rất nhiều điều muốn nói với anh ấy.

Thy Dung đẩy Thư Phàm ra, nhảy bật xuống giường.

Thư Phàm kinh sợ, kêu lên một tiếng, vội ôm chặt lấy con gái.

_ Thy Dung ! Con đừng kích động ! Con cần phải nghỉ ngơi cho tốt. Con không nên rời giường vào lúc này.

Thy Dung khóc ngất, nắm chặt lấy vạt áo trước ngực của Thư Phàm.

_ Mẹ, con không thể nằm đây được ! Anh Phi Dương sống chết thế nào vẫn còn chưa rõ – Thy Dung tuyệt vọng và đau khổ gào khóc – Mẹ ! Mẹ nói đi ! Con yêu anh ấy nhiều như thế, con làm sao có thể yên tâm nằm đây nghỉ ngơi và dưỡng bệnh trong khi....

Thy Dung ngừng khóc, ngừng kêu thét, khuôn mặt đại đi, ánh mắt chìm trong tuyết cùng của đau khổ.

_ Mẹ ! Có phải anh Phi Dương chết... chết rồi phải không ? – Thy Dung lấp ba lấp bắp, nhìn Thư Phàm bằng đôi mắt cầu cứu và van lơn – Mẹ, mẹ làm ơn hãy nói cho con biết đi ? Anh Phi Dương có... có đúng là đã chết rồi phải không ? Anh ấy đã chết rồi, đã bỏ con mà đi....

Thy Dung thần thờ như một xác chết, hai chân khụy xuống sàn nhà, cả thân người sụp đổ. Thy Dung đã đánh mất điểm tựa của cuộc đời mình, những sợi dây thép gai chẳng chịt đang bó rút lấy thân hình Thy Dung.

Thy Dung ngồi đó, ngồi trên sàn nhà lạnh giá, một dòng máu dòng tươi chảy ra từ khóe mép, đáy mắt là hai cái giếng sâu hoắm không thấy đáy, bóng tối ngập tràn trong tâm trí.

Thư Phàm kéo Thy Dung đứng lên. Thân hình Thy Dung mềm oặt, như một cọng bún, thân trí ngơ ngác như một kẻ mất hồn, nước mắt rơi lã chã trên gò má trắng bệch, môi thâm tím, bị cắn đến chảy máu. Thy Dung không cảm thấy đau, nỗi đau tinh thần quá lớn đã lấn át đi nỗi đau của thể xác. Thy Dung thấy mình đang bị nhốt trong một không gian tối tăm, không có ánh sáng, một mình mình cô độc ngồi đó, tóc tai rũ rượi, thân hình gầy trơ xương, nước da vàng vọt, cô độc và thống khổ đang dày dụa cả thể xác lẫn tâm hồn.

Thư Phàm bật khóc, ôm thật chặt con gái vào lòng, ôm thật lâu, thật lâu, chỉ sợ thân hình gầy yếu của Thy Dung sẽ tan biến vào hư không.

_ Thy Dung ! – Thư Phàm đau đớn kêu lên – Con đừng buồn khổ nữa. Mẹ định giấu không nói cho con biết tình hình hiện tại của anh Phi Dương, thế nhưng, trông con buồn khổ quá, con lại tuyệt vọng cho rằng anh Phi Dương đã chết. Vì thế, mẹ quyết định sẽ nói cho con biết.

Thư Phàm dùng khăn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt trên má cho Thy Dung.

_ Anh Phi Dương vẫn chưa chết, anh ấy đang bị hôn mê bất tỉnh, chân của anh ấy bị thương nặng nhất có thể dẫn đến bị tàn phế suốt đời, thế nhưng, không phải là không có cách để chữa trị. Mẹ tin rằng với trình độ phát triển của khoa học ngày nay, chỉ cần anh Phi Dương tỉnh lại, chịu kiên trì dùng phương pháp vật lý trị liệu, anh ấy có đi được trở lại hay không, chỉ còn là vấn đề của thời gian và lòng quyết tâm của anh ấy. Bây giờ thì con đã biết được sự thật rồi. Quyết định như thế nào là quyền của con. Bố mẹ không ngăn cản con đến với anh Phi Dương, kể cả khi anh ấy trở thành một người tàn phế. Bố mẹ sẽ vẫn luôn ủng hộ con. Cả nhà đều yêu thương con.

Thần trí của Thy Dung từ từ quay trở lại, trong ngực tối đang le lói những tia sáng li ti chiếu xuyên qua khe cửa. Khuôn mặt của mẹ, của bố, của em gái, của ông nội... đang kéo Thy Dung ra khỏi ngực tối ấy.

Thy Dung mở bừng mắt, màng hơi nước mỏng trong mắt bay đi, hình ảnh mờ lung mờ ảo của Thư Phàm dần dần xuất hiện rõ nét trong đáy mắt vẫn còn vương lệ của Thy Dung. Đôi mắt của Thư Phàm thật hiền từ, nụ cười trên môi thật ấm, bàn tay thật dịu mát, tất cả những xúc cảm đó đang xoa dịu trái tim khô đau của Thy Dung.

Thy Dung nâng môi, cố gắng gượng nở một nụ cười cho mẹ yên tâm. Thế nhưng, khi tiếng nói phát ra khỏi cổ họng là những tiếng khàn khàn, yếu ớt, nghe thật xa lạ.

_ Mẹ....

Thy Dung háng giọng, cố gọi tên mẹ mình thêm một lần nữa.

_ Mẹ !

Thư Phàm vừa cười vừa khóc, yêu thương vuốt ve mái tóc tơ, mềm mượt, dài đến ngang vai của Thy Dung.

_ Thy Dung, con có biết không ? Khi nhận được tin con bị tai nạn giao thông, mẹ có cảm giác đất dưới chân mình sụp đổ. Trên đường đến bệnh viện, mẹ luôn cầu mong là con được bình yên, tai qua nạn khỏi. Thật may là ông trời đã lắng nghe tiếng cầu khẩn của mẹ. Con không bị làm sao cả. Nếu mẹ đoán không nhầm, chính anh Trác Phi Dương đã cứu con. Con chỉ bị xây sát nhẹ. Còn anh Phi Dương....

Thư Phàm nhắm mắt lại, nước mắt rơi lã chã, ánh mắt chất chứa buồn đau và mất mát.

_ Anh ấy không được may mắn như con, đầu anh ấy bị đập mạnh xuống nền gạch xi măng, chân bị chiếc xe tắc xi cán phải, gần như bị đập nát. Mẹ đã phải triệu tập tất cả những bác sĩ giỏi trong bệnh viện lo cứu chữa cho anh ấy, đôi chân của anh ấy mới được nối ghép lại như bây giờ. Nếu phải là những bệnh nhân khác, chỉ sợ đã bị cưa bỏ đôi chân rồi.

Thy Dung bịt chặt miệng, nước mắt thấm ướt qua kẽ ngón tay, nỗi đau đớn trong lòng như buốt lên từng cơn.

_ Tất cả là tại con ! – Thy Dung tuyệt vọng khóc ngất – Nếu khi đi đường, con chịu nhìn trước nhìn sau, anh ấy sẽ không vì cứu con mà bị tai nạn giao thông. Con là một kẻ đáng chết, lẽ ra người đang bị thương nặng, nằm hôn mê trên giường và bị tàn phế đôi chân là con mới phải.

_ Thy Dung ! Con không được nói một cách ngu xuẩn và ngốc nghếch như vậy – Thư Phàm tức giận, quát to – Con biết con đang nói gì không ? Anh Phi Dương yêu con nhiều hơn cả bản thân anh ấy, vì thế, anh ấy mới bất chấp tính mạng của mình để cứu con. Anh ấy cứu con không phải để nghe con tự oán trách và tự dằn vặt chính mình. Nếu con thật lòng yêu anh ấy, con phải dừng cảm và mạnh mẽ lên, chỉ có như thế, con mới lo được cho bản thân con và có sức khỏe để chăm lo cho anh ấy.

Thư Phàm ôm lấy bàn tay nhỏ bé của Thy Dung trong lòng bàn tay mình, khuyên con gái bằng tình thương bao la, vô bờ bến của một người mẹ thương

con.

_Thy Dung ! Con hãy mạnh mẽ và dũng cảm lên. Ngay vào lúc này, con không được phép suy sụp và yếu đuối. Chuyện đâu hãy còn có đó. Mẹ tin vào nhân quả của cuộc đời. Anh Phi Dương là một người tốt, nhất định ông Trời sẽ không tuyệt đường sinh lộ của anh ấy. Và lạ....

Thư Phàm mỉm cười, xoa nhẹ vào gương mặt nhợt nhạt, mắt hết sức sống của con gái.

_Con bây giờ không chỉ sống cho riêng một mình con, mà còn phải sống cho cả đứa bé trong bụng của con nữa. Nếu anh Phi Dương biết được con đã mang thai đứa con của anh ấy, mẹ chắc chắn rằng anh ấy sẽ rất vui và hạnh phúc.

Thy Dung sững sờ, mở to mắt nhìn Thư Phàm, vô thức bật thốt kêu lên một tiếng.

_A....

Thy Dung cười ra nước mắt, những giọt mắt lúc này sao mà lại đẹp đẽ và thánh thiện đến thế. Thật kì diệu ! Có một sinh mệnh nhỏ bé là kết tinh của tình yêu đang quấy đạp, vurun lên từ vũng lầy tăm tối của cuộc đời cha mẹ nó, đang dần chuyển thai hoá cốt để làm người. Tình cảm dành cho đứa bé chưa chào đời giống như mạch nước ấm đang tuôn trào trong cơ thể Thy Dung, khiến cho niềm tin dành cho cuộc sống của Thy Dung lại sinh sôi nảy nở, sa mạc khô cằn biến thành một đại dương bao la đầy nước biển.

Hạnh phúc vỡ òa theo những giọt nước mắt, Thy Dung cười như si như dại, như say như cuồng. Lệ tuôn trào như thác đổ, Thy Dung ôm chầm lấy mẹ mình, vừa lắc thân hình mảnh khảnh của Thư Phàm, vừa kích động hết đầy vui sướng.

_Mẹ ! Con sắp được làm mẹ rồi ! Mẹ ! Mẹ có nghe thấy gì không ? Con sắp được làm mẹ rồi !

Thy Dung lặp lại điệp khúc ấy, hét lên như điên như dại, hét cho đến khi khản cả khô, hét đến khi không còn sức lực để mà hét được nữa, mới chịu dừng lại.

Sợ Thy Dung sẽ đau khổ đến hóa điên, Thư Phàm sợ hãi, vội ôm chặt lấy Thy Dung, tay vỗ nhẹ lên lưng, dỗ dành nước mắt nói.

_Thy Dung, con đừng kích động, đừng tự hành hạ và dày vò chính bản thân mình nữa. Con không nhớ gì sao ? Con đã làm mẹ rồi, con phải có trách nhiệm với sinh mệnh nhỏ bé mà con đang mang. Nếu con cứ tiếp tục như thế này, con không chỉ làm hại chính mình, con còn làm hại đến đứa bé trong bụng của con nữa. Hãy suy nghĩ lại đi con, mọi chuyện đến đây đâu phải là đã kết thúc, anh Phi Dương vẫn còn cách chữa trị cơ mà, và lại con và anh ấy cũng đã có một đứa con chung. Chẳng phải con vẫn muốn được đời đời kiếp kiếp sống bên cạnh anh ấy là gì ?

Thy Dung im lặng, hai mắt nhắm chặt lại, mí mắt run run, đuôi mắt ướt nhẹp nước, trái tim đập yếu ớt trong lồng ngực. Sinh mệnh nhỏ bé mà Thy Dung đang mang giống như một cái phao còn sót lại cho Thy Dung bám vào.

Thy Dung run run sờ lên bụng mình. Thật chẳng, có đúng là mình đang nuôi dưỡng một sinh mệnh ? Có đúng là mình và anh Phi Dương sắp sửa có một đứa con ?

Tập trung nghĩ về đứa bé, khiến nỗi đau và mất mát trong lòng Thy Dung tạm lắng xuống. Thy Dung tưởng tượng những tháng ngày sắp tới cái thai trong bụng sẽ dần lộ rõ, từng ngày hồi hộp chờ đón đứa bé ra đời, tất bật chuẩn bị mua sắm quần áo và vật dụng cho đứa trẻ, mua sách về nhà học cách làm mẹ, đến bệnh viện khám thai định kì, theo dõi phôi thai dần dần lớn lên qua từng phim chụp, viết nhật kí và thu băng ghi âm ghi lại những dòng cảm xúc và tâm sự dành cho đứa trẻ.

Càng tưởng tượng, Thy Dung đã hoàn toàn nhập tâm, biến thành một người mẹ trẻ hết lòng yêu thương đứa con chưa chào đời của mình. Thy Dung bỗng thấy mình lớn và trưởng thành hẳn lên. Trong cuộc đời mỗi người ai cũng phải trải qua những đau khổ và mất mát mới có được hạnh phúc. Trong lúc rơi vào cùng cực của tuyệt vọng và đau khổ, tưởng chừng như không vượt qua được, ông Trời đã ban cho Thy Dung một món quà vô giá. Đứa bé đã tiếp thêm sức mạnh và sinh lực cho Thy Dung. Thy Dung đã tìm được lý do để tiếp tục sống và hy vọng.

Thy Dung vòng tay ôm lấy mẹ mình, nói bằng giọng bình thản và cứng rắn.

_Mẹ ! Con muốn đi gặp anh Phi Dương. Mẹ có thể đưa con đi được không ?

Thư Phàm giật mình, đẩy nhẹ con gái ra.

_Thy Dung – Thư Phàm thương xót nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của con gái – Mẹ thấy tốt là nhất bây giờ con không nên đến gặp anh ấy. Con nên lo tính dương và nghỉ ngơi cho tốt. Con đang mang thai lần đầu tiên, không giống như những người phụ nữ đã mang thai lần hai và lần thứ ba.

_Không sao đâu mẹ ! – Thy Dung cười kiên định – Con sẽ vượt qua được. Con đã chuẩn bị tinh thần để đón nhận mọi chuyện rồi. Mẹ chẳng đã nói là anh ấy sẽ không chết và sẽ có cách chữa trị cho đôi chân tàn phế của anh ấy là gì ? Chỉ cần anh ấy không chết, thì dù anh ấy có trở thành một người sống thực vật, con đã thấy may mắn và cảm tạ ông trời lắm rồi.

Thy Dung rơi lệ, nước mắt làm mặt chất bờ môi.

_Bây giờ con đang mang thai đứa con của anh ấy. Vì vậy, mẹ yên tâm, con sẽ không ngu ngốc tự hủy hoại bản thân mình đâu, con sẽ sống cho con, cho đứa bé và cho cả anh ấy nữa.

Thư Phàm xúc động, gọi tên con gái.

_ Thy Dung .

Thy Dung mỉm cười, trong đáy mắt có hai ngọn lửa nhỏ. Mặc dù thân hình vẫn còn gầy yếu và xanh xao, nhưng dòng máu nóng đang sục sôi trong cơ thể đã làm ửng hồng gò má của Thy Dung, trông Thy Dung đã hoàn toàn biến đổi thành một người phụ nữ đầm thắm và dịu dàng. Những thử thách trong cuộc sống đã tôi luyện thêm vẻ đẹp và sức chịu đựng bền bỉ bên trong của Thy Dung.

Thư Phàm đọc được ý chí kiên định và tràn đầy quyết tâm trong đáy mắt của Thy Dung. Thư Phàm tin tưởng vào sức mạnh ẩn giấu sâu bên trong của con gái, tin tưởng rằng Thy Dung sẽ vượt qua được cú sốc tinh thần, sẽ nhanh chóng khôi phục lại được niềm tin và tinh thần lạc quan của mình.

Thư Phàm ra sức gật đầu, mạnh mẽ nói.

_Được. Để mẹ đưa con đi. Mặc dù, anh Phi Dương vẫn chưa tỉnh lại, nhưng anh ấy vẫn có thể nghe con nói. Mẹ hy vọng con có thể mang đến một phép màu.

Thy Dung nhìn mẹ mình bằng ánh mắt cảm kích và biết ơn. Hai mẹ con dìu nhau đi ra khỏi phòng.

Trên đường đi, Thy Dung tỏ ra rất vui mừng, vui mừng một cách khác thường, chẳng những vui mừng, mà còn tỏ ra vô cùng xúc động. Thế nhưng, Thy Dung lại không nói một lời nào hết, mà chỉ dùng đôi mắt sáng hừng hực của mình, nhìn Thư Phàm với những tia sáng long lanh, sau đó, lại dùng bàn tay nóng hổi của mình, nắm lấy bàn tay của Thư Phàm thật chặt, thật chặt. Cứ một lúc, Thy Dung lại nhoèn miệng cười thật dễ thương với Thư Phàm, như muốn nói rằng:

_Mẹ yên tâm đi, con sẽ không để xảy ra chuyện gì nữa đâu.

Thế nhưng, nụ cười đó của Thy Dung, lại càng làm cho Thư Phàm lo lắng nhiều hơn nữa. Thư Phàm thật sự không biết, việc dẫn Thy Dung đến gặp Trác Phi Dương, là một hành động đúng hay không đúng?

Trước cửa phòng bệnh của Trác Phi Dương, tập trung nhiều người, trong đó có Hoàng Tuấn Kiệt, Vũ Gia Minh, Trần Hoàng Anh và Hoài Thương. Từ lúc tỉnh lại không thấy mọi người đâu, Thy Dung vẫn luôn thắc mắc muốn hỏi Thư Phàm, giờ thì Thy Dung đã hiểu được nguyên nhân vì sao. Mọi người tập trung cả lại trước cửa phòng bệnh của Trác Phi Dương cũng đúng, hiện giờ hẳn là người bị trọng thương nặng nhất, đang hôn mê sâu, chân bị dập nát. Thy Dung chỉ bị xây sát nhẹ, trên thân thể chỉ có những vết thương không đáng kể, so với giai đoạn Thy Dung tập võ, những vết xước này chỉ giống như là bị muỗi đốt hay kiến cắn.

Thy Dung và Thư Phàm xuất hiện, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào hai mẹ con. Họ kinh ngạc, sững sờ nhìn Thy Dung.

Thy Dung trông thật bình thản, thật tự nhiên và thâm trầm. Đôi mắt Thy Dung rực sáng, những chùm sáng long lanh. Tuy vẫn còn xanh xao yếu ớt, cơ thể gầy yếu, nhưng sức mạnh tinh thần lại vô cùng to lớn.

Hoàng Tuấn Kiệt là người định thần lại đầu tiên, bước lại gần con gái.

_ Thy Dung, con vẫn còn yếu, sao không nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi đi. Con có thể gặp Trác Phi Dương vào hôm sau kia mà.

Thy Dung mỉm cười, nhẹ nhàng đáp lại lời bố.

_Con đã khỏe nhiều rồi. Con có rất nhiều điều muốn nói với anh ấy, con không chờ đợi được thêm nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt buồn bã thở dài. Mặc dù không muốn sát muối thêm vào vết thương trong lòng của con gái, thế nhưng, hẳn không thể không lên tiếng nhắc nhở.

_ Thy Dung, bây giờ Trác Phi Dương chẳng khác gì một người sống thực vật. Tuy cậu ta vẫn có thể thở được, vẫn còn sống, thế nhưng, cậu ấy đã mất đi tri giác rồi. Bây giờ con có nói gì cũng vô ích.

Thư Phàm siết nhẹ tay Thy Dung biểu hiện cử chỉ quan tâm lo lắng và trấn an. Thư Phàm lờ mắt cảnh cáo Hoàng Tuấn Kiệt.

_Anh Kiệt, hãy để cho Thy Dung vào thăm anh Phi Dương đi. Em tin tuy anh ấy nằm đấy, không thể cử động được, cũng không thể mở mắt ra nhìn ai, nhưng anh ấy vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của mọi người ở đây, vẫn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của chúng ta.

Tiếng nói của Thư Phàm trở nên thút thít nghẹn ngào.

_Và biết đâu, những lời nói của Thy Dung có thể khiến anh ấy mau chóng tỉnh lại thì sao ? Trong y học vẫn có những phép màu mà con người không thể giải thích được.

Hoài Thương vòng tay ôm lấy chị gái, đáy mắt long lanh lệ

_Chị hai ! Cố lên !

Thy Dung mỉm cười, vỗ nhẹ vào lưng em gái.

_ Cảm ơn em

Thy Dung nhẹ nhàng đẩy em gái ra, tiến đến cánh cửa phòng bệnh của Trác Phi Dương, lưng hơi dựng thẳng, hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí và cam đảm, nén những cảm xúc rối rắm và đau khổ đang ồ ạt tuôn chảy trong lòng mình lại, cầm lấy tay nắm cửa, xoay một vòng, Thy Dung bước hẳn vào trong.

Vừa bước vào cửa phòng, Thy Dung đã bị ngạt bởi mùi thuốc khử trùng, mùi cồn, mùi e-te vv.... tuy nhiên Thy Dung không đẩy cửa bước ra ngoài, mà cứ thẳng bước tiến về chiếc giường bệnh của Trác Phi Dương. Thy Dung nhìn Trác Phi Dương, nhìn đắm đắm, nhìn thật chăm chú, nhìn không rời, nhìn không chớp mắt.... Trác Phi Dương đã biến thành một xác chết, một cái xác chỉ còn lại nhưng hơi thở mỏng manh yếu ớt, trên thân thể cứng ngắt những ống dây kết nối với những ống chai lọ, chứa nước biển, nước sinh tố trái cây để duy trì sự sống, nửa phần dưới quần băng trắng toát, tiếng kêu bíp bíp của máy đo nhịp tim, của máy đo điện tâm đồ não, nước da nhợt nhạt, môi tím tái, trông hẳn bây giờ thật xấu xí, đã mất đi dáng vẻ hào hoa phong nhã ngày nào.

Hắn rơi vào tình trạng như thế này, tất cả cũng chỉ tại mình !

Thy Dung dùng hai tay bịt chặt miệng, những tiếng nấc nghẹn ngào nghe bi thương và thống thiết, nước mắt tuôn trào như thác đổ. Nỗi đau cào xé vào tim.

Thy Dung khụy gối, quỳ xuống bên cạnh mép giường, hai tay ướt đầm nước mắt trân trọng ôm lấy bàn tay của Trác Phi Dương.

_ Trác Phi Dương ! Cuối cùng em cũng đã tìm được anh. Anh có biết là anh tàn nhẫn và độc ác lắm không ? Vì tưởng anh đã chết, em cũng muốn hủy hoại chính mình, muốn được đi theo anh, mất anh coi như cuộc sống của em cũng không còn gì.

Thy Dung vừa khóc vừa cười, những giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay của Trác Phi Dương.

_ Em thấy mình thật ngu ngốc, thật khờ dại trong tình yêu, là kẻ xuẩn ngốc nhất trong số những kẻ xuẩn ngốc. Em tưởng rằng chỉ có một mình em ngốc nghếch, thế nhưng, anh còn ngốc nghếch và khờ dại hơn cả em ! – Thy Dung đau khổ, gào khóc – Trác Phi Dương ! Sao anh ngốc như thế, sao lúc ấy anh đẩy em ra làm gì, tại sao không để cho em nhận lấy hậu quả do hành động hồ đồ và ngốc nghếch của em gây ra ? Em đã hại chết anh mất rồi. Vì em, anh sẽ phải dành phần đời còn lại của mình trên xe lăn, vì em, Anh sẽ phải từ bỏ rất nhiều thú vui và sở thích của mình, vì em, anh không còn là người đàn ông phong độ, được người đời ngưỡng mộ nữa, vì em, anh gần như đánh mất tất cả, vì em, tương lai mai sau của anh sẽ trở nên mờ mịt.

Thy Dung nắm thật chặt lấy tay Trác Phi Dương, bóp đau điếng.

_ Phi Dương, anh có cảm thấy được gì không ? Có cảm nhận nỗi đau thể xác mà em gây ra cho anh không ? Em xin anh, xin anh hãy mau tỉnh lại đi, em không thể mất anh được, em cần có anh, con em cũng cần có anh. Nếu anh cứ yên lặng nằm mãi ở đây, anh làm sao có thể nắm tay con của chúng ta khi nó được sinh ra đời, làm sao có thể nghe được nó cất tiếng gọi ba, làm sao có thể nâng đỡ nó mỗi khi nó bị ngã, làm sao có thể dạy dỗ nó khi nó bắt đầu hiểu chuyện, làm sao có thể bảo vệ nó khi nó bị người khác bắt nạt.

Thy Dung vùi khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đầm nước mắt của mình vào trong lòng bàn của Trác Phi Dương.

_ Phi Dương ! Anh có nghe thấy em nói gì không ? Chúng ta sắp có con rồi ! Em đã mang thai đứa con của chúng ta, cái thai đã được gần một tháng tuổi. Anh chắc là vui lắm đúng không anh ? Năm nay anh cũng đã gần 50 tuổi rồi còn gì, đã đến lúc anh cũng phải có một đứa con cho vui cửa vui nhà. Trác Phi Dương ! Anh nghe cho rõ đây ! Dù anh có mang họ Trác hay không, em cũng sẽ lấy anh ! Dù anh có tỉnh lại hay không, em cũng thuộc về anh ! Anh sống hay chết, em cũng thuộc về anh ! Kiếp này hay kiếp sau, em cũng sẽ đi theo anh !

Nhìn đôi mắt nhắm nghiền, không có một chút phản ứng của Trác Phi Dương. Thy Dung đau khổ, khóc nức nở.

_ Trác Phi Dương ! Anh là đồ nói dối ! Đồ lừa đảo ! Khi cùng nhau sống trên đảo hoang, anh đã hứa sẽ chịu trách nhiệm, lo lắng và chăm lo cho em cả đời cơ mà ? Tại sao bây giờ anh lại nuốt lời ? Anh cứ nằm yên, không chịu tỉnh lại thế này, lấy ai chăm sóc và bảo vệ cho hai mẹ con em ? Anh nhẫn tâm bắt em phải nuôi con một mình, phải sống trong nhớ thương về anh và buồn khổ cả đời sao ? Anh có thể nhẫn tâm và tàn nhẫn như thế sao ? Không ! Em không tin ! Anh không phải là một người tuyệt tình và tàn nhẫn như vậy. Em xin anh, xin anh hãy mau tỉnh lại đi, chỉ cần anh tỉnh lại mọi chuyện xảy ra trong quá khứ, em sẽ xóa bỏ hết, em sẽ không trách anh, không giận anh, cũng không hành động một cách ngốc nghếch nữa, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh. Tỉnh lại đi anh, tỉnh lại đi để cùng em nắm tay đi hết cuộc đời này.

Trác Phi Dương vẫn nằm im bất động, không biết hẳn có nghe được những lời mà Thy Dung nói không, chỉ thấy máy đo nhịp tim của hắn chạy nhanh hơn mức bình thường, những tiếng bíp bíp đều đặn không ngừng vang lên.

Thy Dung ôm lấy khuôn mặt nhợt nhạt của Trác Phi Dương. Nước mắt tí tách rơi.

_ Trác Phi Dương, anh nhẫn tâm lắm, anh bắt em phải sống trong ăn năn hối hận, phải dằn vặt mình cả đời chứ gì ? Được, em sẽ làm thật cho anh coi ! Nếu anh không chịu tỉnh lại, em sẽ đi kiếm một người bố khác cho đứa bé. Em tuyệt đối sẽ không để cho con em là một đứa trẻ không có cha, không được sống trong vòng tay yêu thương và bảo vệ của cả cha lẫn mẹ.

Thy Dung vừa mới dứt lời, toàn thân của Trác Phi Dương đều co giật.

Mấy giây đầu tiên, Thy Dung ngẩn người, ngờ ngác nhìn Trác Phi Dương, cả thân hình đều chấn động. Thế nhưng ngay sau đó, Thy Dung sợ hãi tột độ, hối hận ngập đầu, hét lên thật to.

_ Mẹ ơi ! Mẹ !

Đứng ngoài cửa phòng, nghe thấy tiếng gọi thất thanh của con gái, Thư Phàm vội vã đẩy cửa xông vào phòng, hốt hoảng hỏi dồn.

_ Thy Dung, đã xảy ra chuyện gì ? Tình hình của anh Phi Dương chuyển biến xấu đúng không ?

Thy Dung lắp bắp nói không ra hơi, nước mắt che khuất đi tầm nhìn.

_ Con...con không biết...thân...thân thể của anh....anh ấy.

Thy Dung ảm đạm nói lộn xộn, không đầu không đuôi. Thy Dung tự trách mình, chỉ vì những câu nói ngu xuẩn, mình lại đại đột hại anh ấy thêm một lần nữa. Nếu anh ấy có mệnh hệ gì, mình cũng không còn muốn sống nữa.

Thy Dung ôm lấy mặt, khóc nức lên.

Thư Phàm kiểm tra lại nhịp tim và mạch đập của Trác Phi Dương. Một tia nhìn kinh ngạc và mừng rỡ xuất hiện trong đáy mắt Thư Phàm.

Thư Phàm lập tức vươn tay kéo Thy Dung đứng lên, ôm chặt lấy Thy Dung vào lòng, mừng rỡ thông báo.

_ Thy Dung, con biết gì không ? Anh Phi Dương đang có dấu hiệu tỉnh lại, có thể anh ấy sẽ tỉnh lại nội trong ngày hôm nay, ngày mai hoặc ngày kia. Anh ấy đã không còn là người sống thực vật nữa, anh ấy đã phản ứng lại những gì mà con đã nói.

Thy Dung đứng mềm nhũn trong vòng tay của Thư Phàm, thần trí nửa mơ nửa tỉnh, các giác quan đều tê liệt, có cảm giác mình vừa mới được người khác cứu sống từ trong ngục tối. Có thật Trác Phi Dương sẽ sớm tỉnh lại không ?

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Buổi trưa hôm cãi nhau một trận nảy lửa với Ella, trên đường trở về nhà, Bách Khải Văn đã gọi một cú điện thoại cho Nam Khải, yêu cầu cậu ta làm cho mình một việc. Cuộn băng ghi âm mà Bách Khải Văn bí mật ghi âm lại cuộc khẩu chiến giữa mình và Ella đã được cất xén và lược bỏ giọng nói của hắn, cùng với những lời nói dư thừa của Ella, chỉ giữ lại những phần quan trọng liên quan đến thân thể của con bé Thủy Ngân và mối quan hệ bí mật của ông Suki và Ella cách đây ba năm về trước. Với bằng chứng hùng hồn đã có trong tay là cuộn băng ghi âm và những thông tin xác thực mà hắn đã cho người thu thập được, danh tiếng và sự nghiệp của ông Suki sẽ sớm bị hủy hoại. Mặc dù biết mình đang chơi với lửa, nhưng Bách Khải Văn vẫn mạo hiểm dấn thân vào trò chơi. Hắn đang trả thù Ella, bắt cô ta phải trả giá cho những gì mà cô ta đã ngu ngốc chọc giận hắn. Là một kẻ cao ngạo và ích kỉ, cò thù mà không báo, có oán mà không trả không phải là phong cách làm người của hắn.

Cuộn băng ghi âm sau khi được chỉnh sửa, đã được gửi cho ông Suki cùng với một tập tài liệu ghi lại toàn bộ quá trình lên lút hện hò của ông ta và người đàn bà tên Ella.

Phản ứng của ông Suki khi nhận được cuộn băng và xấp tài liệu là giận dữ, ông ta đã tức tối xé nát xấp tài liệu và ném vỡ nát cuộn băng ghi âm.

Bách Khải Văn đã đoán trước được phản ứng của ông Suki, vì thế hàng ngày, hắn đều cho người “đặc biệt” gửi cho ông Suki vào một giờ nhất định trong ngày. Hắn muốn làm cho ông ta phát điên lên, phải nếm trải cảm giác sống trong trạng thái thấp thỏm lo âu và sợ hãi. Bách Khải Văn đổ tội cho ông Suki, ông ta chính là người đã cướp mất bạn gái của hắn, lúc đó vì hắn còn trẻ, mới xây dựng sự nghiệp nên không thể so sánh được với thể lực của ông Suki, thành ra hắn mới mất Ella, nhưng bây giờ, hắn đã khác xưa, hắn đã xây dựng được một sự nghiệp, khiến nhiều người phải đổ mắt vì ghen tị. Ông Suki còn có thêm một tội nữa, ông ta là chủ nhân của cái thai trong bụng của Ella, thế nhưng, hắn lại phải chịu trách nhiệm, phải trả giá những tận hai lần, thù cũ cùng nợ mới, hắn quyết tính với ông ta một lần.

Bốn ngày sau khi liên tục nhận được cuộn băng ghi âm cùng xấp tài liệu có nội dung giống hệt nhau, ông Suki đã cho người điều tra ra được ai là kẻ đã gửi cho ông ta những thứ đó.

Quá tức giận và phẫn nộ, ông Suki đã hẹn gặp Bách Khải Văn tại nhà riêng để tránh tai mắt của báo chí và người đời.

Khi được trợ lý riêng Nam Khải báo cáo lại, Bách Khải Văn đã nhếch mép cười nhạt, đôi mắt hắn bắn ra những tia nhìn sắc bén và lạnh lẽo.

Đúng hẹn, Bách Khải Văn đã một mình lái xe đến biệt thự của ông Suki. Hắn không sợ ông Suki giở trò, bởi vì một kẻ liều lĩnh và đầy thủ đoạn như hắn không hề sợ bất cứ một ai cả. Nếu muốn tính kế hại hắn, hay là muốn giết chết hắn, trước tiên phải đấu trí chiến thắng được hắn đã.

Cuộc gặp kết thúc trong tiếng hét đầy phẫn nộ và tức tối của ông Suki, và cái nhún vai đầy vẻ bất cần đời của Bách Khải Văn. Hắn không coi những lời

hăm dọa của ông Suki vào đầu cả. Hắn đang dùng cuộn băng và xấp tài liệu để làm lợi cho mình về mặt kinh tế.

Bách Khải Văn là người sau cùng nhận được tin Thy Dung và Trác Phi Dương bị tai nạn giao thông. Mục đích của hắn khi đưa cho Thy Dung xấp tài liệu có thông tin liên quan đến Trác Phi Dương vì muốn Thy Dung căm ghét Trác Phi Dương, và không còn tiếp tục có quan hệ dây dưa với Trác Phi Dương nữa, hắn không hề có chủ định khiến cho hai người bị tai nạn giao thông suýt mất mạng. Hắn biết chính bản thân hắn là người đã gián tiếp đẩy hai người vào chỗ chết. Sống trong tâm trạng dằn vặt và hối hận, Bách Khải Văn đã cố gắng cho người dò la tin tức của Thy Dung, người mà hắn quan tâm duy nhất chỉ có một mình Thy Dung, còn Trác Phi Dương sống hay chết không liên quan gì đến hắn.

Được vệ sĩ báo lại là Thy Dung không sao, hắn đã thở phào nhẹ nhõm và rất vui mừng, nhưng khi nhận được tin tiếp theo là Thy Dung đang mang thai đứa con của Trác Phi Dương, Bách Khải Văn đã nổi điên lên, đập phá đồ đạc trong phòng, lần đầu tiên trong đời hắn mới không kiểm soát được suy nghĩ và hành động của mình.

Hắn yêu Thy Dung, đúng, hắn rất yêu cô ấy, yêu rất nhiều, yêu nhiều đến nỗi hắn muốn độc chiếm cô ấy cho riêng mình, muốn lấy cô ấy làm vợ. Thế nhưng, hiện giờ cô ấy chẳng những trao trái tim mình cho Trác Phi Dương, thân thể cho Trác Phi Dương, cô ấy còn mang thai đứa con của hắn.

Bách Khải Văn rơi vào khủng hoảng và mâu thuẫn, không biết phải làm gì bây giờ, có nên tiếp tục tranh giành Thy Dung với Trác Phi Dương nữa không, hay là nên để cho Thy Dung đến với Trác Phi Dương, nên chúc phúc cho họ ?

Ngay vào lúc hắn buông xuôi, định từ bỏ, tính chiếm hữu và cố chấp trong hắn một lần nữa lại được thổi bùng lên. Dù có thể nào đi chăng nữa, hắn quyết định vẫn sẽ tiếp tục tranh giành Thy Dung với Trác Phi Dương, nếu hắn không có được Thy Dung thì Trác Phi Dương cũng đừng hòng mà có được, chẳng phải tất cả những việc mà hắn cố gắng làm vì mục tiêu của ngày hôm nay sao ? Và lại, Trác Phi Dương đang bị hôn mê, sống chết vẫn còn chưa rõ, hắn vẫn còn có cơ hội.

Lòng đã quyết, Bách Khải Văn gọi điện thoại cho Thy Dung.

Từ khi tỉnh lại trong bệnh viện, phát hiện ra tình trạng thập tử nhất sinh của Trác Phi Dương, Thy Dung không còn tâm trạng để nghĩ về bất cứ một việc gì khác, Thy Dung đã tắt bỏ nguồn điện thoại, đút vào trong túi áo khoác, treo trên đầu giường bệnh của mình. Chính vì thế khi Bách Khải Văn gọi đến, chỉ có tiếng thông báo của tổng đài.

Không bỏ cuộc, Bách Khải Văn đã gọi lại cho Thy Dung rất nhiều lần, thế nhưng, lần nào cũng vang lên những âm thanh tút tút kéo dài và một giọng nói nữ được gài sẵn của tổng đài.

Quá chán nản và tức giận, Bách Khải Văn ném mạnh điện thoại xuống ghế sofa. Không thể gọi điện mời cô ấy ra gặp mặt, Bách Khải Văn chuyển sang phương án trực tiếp lái xe đến bệnh viện tìm Thy Dung.

o-0-o

Chiều tối, sân bệnh viện tập trung nhiều bệnh nhân đi dạo mát trên hành lang, trên sân bệnh viện, trên các ghế đá và gốc cây đều có người ngồi. Đang là mùa thu, không khí dịu mát, mùi hoa mang theo mùi hương nồng nồng, những chiếc lá vàng bay lượn trong gió. Thy Dung cùng mẹ và em gái đi dạo trên sân sau của bệnh viện. Đây là bệnh viện tư nhân của nhà họ Hoàng, Thy Dung đến đây chữa bệnh cũng như đang ở tại nhà mình. Thy Dung mừng vì mình không phải chữa bệnh tại một bệnh viện khác của thành phố, vì những bệnh viện đó không cho Thy Dung cảm giác quen thuộc và ấm áp như ở đây.

_Chị hai ! Chị thấy khỏe hơn chút nào chưa ? Nếu chị mệt thì nên về phòng nghỉ ngơi đi !

Thy Dung mỉm cười, đáp.

_Cảm ơn em, chị khỏe. Đi dạo bộ thể này rất tốt cho những người bệnh đang trong quá trình hồi phục. Hơn nữa, tự nhốt mình trong phòng mãi cũng không phải là một cách hay.

Chỉ trải qua có mấy ngày ở đây dưỡng bệnh, Thy Dung đã gầy đi rất nhiều. Tuy vậy, thần sắc của Thy Dung đã khá lên trông thấy, Thy Dung không còn ủ dột và buồn khổ giống như mấy hôm trước, một phần là do Thy Dung đang mang thai đứa con của Trác Phi Dương, một phần là do tình trạng bệnh tình của Trác Phi Dương đang chuyển biến khá lên.

Thư Phàm gật đầu, tán thành ý kiến của Thy Dung.

_Thy Dung, nói đúng đi bộ cũng là một cách khôi phục lại tinh thần sức khỏe, đồng thời giải phóng được những bức bối và bức dọc trong người. Mẹ rất mừng là con đã lấy lại được tinh thần, sống vui vẻ và lạc quan.

Thy Dung cảm động nói.

_Tất cả là nhờ công lao của bố mẹ, của Hoài Thương, và của mọi người thân trong gia đình. Nếu không có mọi người, con đã không lấy lại được tinh thần và sức khỏe nhanh như thế.

Hoài Thương vỗ tròn tay, đưa lên miệng, khẽ e hèm một tiếng.

_Không biết, ngày mai mặt Trời có mọc sang hướng Tây hay không, mà bà chị gái thường ngày ăn nói ồm ồm, to như sấm, hôm nay lại ăn nói một cách lịch sự và khách sáo thế kia ?

Thy Dung then quá hóa giận, bực mình hét cô em gái có tích cách lí lắc, hay bắt bẻ người khác.

_ Hoàng Hoài Thương ! Em có muốn chị đánh em một trận không ?

Hoài Thương giờ hai tay lên trời, giả vờ thiếu não kêu lên.

_ Dạ, chị hai ! Cầu xin chị tha thứ cho em. Em biết lỗi rồi ạ.

Tính cách trẻ con, ưa đùa nghịch của cô con gái út khiến Thư Phàm bật cười, cốc nhẹ vào đầu Hoài Thương.

_ Hoài Thương, con đùa nghịch vừa phải thôi. Chị con hiện giờ đang bị suy nhược cơ thể, tinh thần không được tốt, hơn nữa, chị ấy còn đang mang thai, con không nên tiếp tục trêu chọc chị ấy nữa.

Hoài Thương nheo mắt nhìn chị gái, hiểu kì hỏi mẹ.

_ Mẹ, Rõ ràng chị Thy Dung mang thai khi chưa được bác Phi Dương cưới hỏi, lại còn trẻ quá, chị ấy chỉ mới có 18 tuổi thôi. Tại sao con thấy mẹ không hề trách mắng chị Thy Dung một lời nào cả ?

Thy Dung đỏ bừng mặt vì xấu hổ, cảm tức bậm môi, trừng mắt cảnh cáo Hoài Thương.

Hoài Thương le lưỡi trêu Hoài Thương, chờ nghe Thư Phàm cho mình một câu trả lời thỏa đáng.

Thư Phàm yêu thương xoa gương mặt hao gầy của con gái, cười đáp.

_ Như thế cũng không có gì lạ. Nếu Thy Dung mang thai con của một người đàn ông khác, là người bố mẹ không quen biết, chắc chắn bố mẹ sẽ lo lắng, sẽ truy hỏi bố của đứa bé là ai, tên của cậu ta là gì, nhà của cậu ta ở đâu, cậu ta đang làm gì, sau đó bố mẹ sẽ trực tiếp hẹn gặp mặt cậu ta để hỏi cậu ta có chịu trách nhiệm với hai mẹ con Thy Dung không, đồng thời quan sát thêm về nhân phẩm của cậu ta.

Thy Dung và Hoài Thương chăm chú lắng nghe Thư Phàm nói. Cả hai không ngờ bố mẹ mình lại tâm lý và thương con cái đến thế.

_ Nếu cậu ta là một chàng trai chân thành, thật lòng yêu thương Thy Dung, có đủ khả năng lo cho tương lai của Thy Dung, chắc chắn bố mẹ sẽ đồng ý gả Thy Dung cho cậu ta. Còn nếu không bố mẹ sẽ khuyên Thy Dung nên suy nghĩ kĩ lại quyết định về cuộc đời của mình.

Hoài Thương thắc mắc.

_ Chẳng lẽ bố mẹ đồng ý để cho chị ấy nuôi con một mình, mà không cần cha của đứa trẻ sao ?

Thư Phàm thâm thúy hỏi lại Hoài Thương.

_ Theo con thì thế nào ? Nếu con yêu phải một kẻ không ra gì, lỡ mang thai đứa con của anh ta, con sẽ lấy anh ta bất chấp anh ta là một tên vô lại, không chung thủy trong tình yêu sao ?

Hoài Thương trả lời ngay, mà không cần suy nghĩ đến lấy một giây.

_ Chắc chắn là không. Con thả nuôi con một mình, còn hơn lấy loại đàn ông xấu xa, không ra gì đấy.

Thư Phàm bật cười, kéo hai đứa con gái vào lòng.

_ Mẹ sợ dĩ không trách mắng Thy Dung, cũng không lo ngại về tương lai mai sau của Thy Dung, vì mẹ biết Phi Dương là một người đàn ông chân thành trong tình cảm, một khi anh ấy đã xác định yêu ai, anh ấy sẽ toàn tâm toàn ý yêu người đó.

Thư Phàm nhìn Thy Dung bằng ánh mắt hiền từ, tràn đầy tình thương của một người mẹ dành cho con gái.

_ Hành động của anh ấy chẳng phải đã chứng minh tất cả rồi sao ? Nếu không thật lòng yêu Thy Dung, anh ấy sẽ không mạo hiểm tính mạng của mình để cứu Thy Dung, và có lẽ người đang nằm hôn mê trên giường bệnh kia đã là Thy Dung rồi.

Thy Dung rơi nước mắt, ngẩng đầu nhìn ráng hồng trên bầu trời. Trong lòng Thy Dung đang có một niềm tin mãnh liệt, có một tình yêu vô bờ bến dành cho Trác Phi Dương. Đã có được thứ mà mình muốn, Thy Dung không cần phải một mồi đi kiếm tìm nó nữa.

Hoài Thương nhìn chị gái, thấy mừng cho hạnh phúc của chị. Tuy rằng Trác Phi Dương vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng với tình trạng như hiện nay, hẳn sẽ sớm tỉnh lại thôi. Khi hẳn tỉnh lại, nhất định việc đầu tiên mà hẳn làm là cho Thy Dung một danh phận, cùng mẹ con Thy Dung tạo dựng một gia đình hạnh phúc.

Nghĩ đến chị gái, Hoài Thương lại nghĩ đến tình yêu của mình. Hoài Thương không biết đến bao giờ mình với Trần Hoàng Anh mới được như Thy Dung và Trác Phi Dương bây giờ.

Bách Khải Văn lái xe đến gần cổng bệnh viện. Xẩm tối, khí trời dịu mát, gió thổi lồng lộng, bóng đèn điện chiếu sáng các con đường, bảng điện tử của các cửa hiệu nhấp nháy trong những sắc màu sặc sỡ. Đang đi yên lành, đột nhiên có một cô gái do gió thổi tốc bay mất chiếc mũ ra xa, cô gái chạy đuổi

theo trước mũ mà không hay chiếc xe ô tô BMW của hắn đang chờ tới. Do tình huống diễn ra quá bất ngờ, Bách Khải Văn hốt hoảng phanh kết xe lại, bánh xe mài vào lòng đường, tạo lên những tiếng rìn rít nghe ghê rợn, tia lửa điện xẹt ra giữa bánh xe và lòng đường, cô gái chỉ kịp kêu thét lên một tiếng thất thanh, tiếp theo là thân hình của cô gái bị ngã bật về phía sau.

Bách Khải Văn trong tình trạng cũng không khá hơn gì cô gái kia, nửa thân trước của hắn xô về phía trước do phanh gấp, lại bị đập về phía sau do xe dừng lại đột ngột, trái tim hắn đập như trống trận, nhịp thở hỗn loạn như vừa mới chạy marathon, còn mồ hôi lạnh đang tuôn ra ướt đầm trán và sống lưng. Hắn là một kẻ không sợ chết, nhưng đã bị cô gái kia hù dọa cho một trận sợ đến đứng tim. Hắn nghi ngờ không biết cô gái kia có phải đang có ý định tự sát hay không mà lao ra trước đầu xe hắn như thế ?

Khi không lại bị dọa cho một trận, Bách Khải Văn giận dữ chửi lên một tiếng, vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo, đẩy mạnh cửa xe ô tô, hắn bước xuống.

Cô gái ngồi bệt trên nền đất, khuôn mặt tái xanh, hai tay ôm lấy gối, miệng không ngừng xuyết xoa.

Bách Khải Văn nhìn tình trạng của cô gái, hình như hắn đã đâm bị thương cô ta rồi.

Thấy một hình bóng của một thân người đồ dài trên nền đất trước mặt mình, người được mùi nước hoa nam tính của một người đàn ông, cô gái ngược mắt lên nhìn.

Tầm mắt của Bách Khải Văn và cô gái giao nhau, tia lửa điện bắn ra bốn phía.

Sau mấy giây mất tinh thần, cô gái ngiên rặng, cảm phần quát to.

_Tên đàn ông vận đồ trắng như bạch tượng kia, còn không mau xin lỗi người ta một tiếng và bồi thường cho người ta đi, anh còn đứng như tượng ở đó làm gì, muốn tôi kiện anh ra tòa vì tội đâm xe vào người khác không ?

Bách Khải Văn sững sờ nhìn cô gái trước mặt, cô ta có khuôn mặt thon dài, chiếc mũi dọc dừa, đôi môi hình trái tim, đôi mắt long lanh ướt át, lọn tóc được uốn quăn buông xõa một cách tự nhiên xuống bờ vai thon thả, nước da rám nắng, khỏe mạnh. Cô ta mặc một chiếc váy hoa có chít eo, chiếc mũ mà cô ta đang cầm là một chiếc mũ vải, rộng vành, trên thân mũ có một chiếc nơ khá to. Cách ăn mặc của cô ta không khác gì một tiểu thư chính thống, nếu nước da của cô ta trắng hồng, hay nhợt nhạt như những cô tiểu thư khuê các khác, Bách Khải Văn sẽ tưởng mình đang gặp được một bình hoa di động.

Cô gái thấy Bách Khải Văn chỉ đứng im một chỗ, đưa mắt nhìn và quan sát mình. Cô gái giận sôi gan, cất cao thanh âm lên vài phần.

_Này, anh kia ! Anh có bị điếc không hả ? Còn không mau xin lỗi và bồi thường cho tôi đi ?

Bách Khải Văn khẽ nhủ mày. Giọng nói của cô gái này tuyệt đối không phải là của một gia đình có giáo dục truyền thống, cô ta giống một phần tử nổi loạn hơn.

Chống tay xuống đất, nén nhẹn đau, loạng choạng đứng dậy. Cô gái hiện ngang muốn đo mắt với Bách Khải Văn.

Nhận ra mình thấp hơn hắn gần một cái đầu, cơ thể lại quá nhỏ bé, so với hắn chẳng khác gì một con thỏ so với một con gấu, mặc dù bị kém về sắc vóc, thể nhưng, cô gái vẫn oai hùng chống tay vào sườn, tiếp tục cố gắng nhìn đau, quát to đầy khí thế.

_Tôi hỏi lại lần chót, anh có chịu xin lỗi và bồi thường cho tôi không ? Nếu không, tôi nhất định sẽ kiện anh ra tòa. Hừ ! Ở đâu lại có hạng người tông xe vào người khác mà không có một chút thành ý và hối lỗi nào.

Bách Khải Văn bây giờ mới lên tiếng.

_Cô có biết cô đang nói gì không ? Người vi phạm luật giao thông ở đây là cô mới đúng ? Cô nhìn lại vạch đường và tín hiệu đèn giao thông đi ! Cũng may tôi phanh xe kịp, nếu không cô đã không còn khả năng đứng ở đây để đòi co với tôi rồi.

Cô gái tức nghẹn họng, trừng mắt nhìn Bách Khải Văn.

_Vậy là anh định chối tội, không chịu xin lỗi và bồi thường cho tôi chứ gì ?

Bách Khải Văn cười nhạt.

_Xin lỗi thì không. Nhưng nếu cô muốn tôi trả tiền thuốc men cho cô thì được.

Cô gái tức quá, tức đến nỗi cả người đều bốc hỏa, khói trắng đang xì ra hai lỗ tai và hai lỗ mũi, như một con trâu rừng trông thấy tấm vải lụa màu đỏ.

_Xin lỗi, rồi bồi thường cho tôi, một trong hai việc không được phép thiếu, nếu không anh đừng hòng mà đi được.

Cả đời Bách Khải Văn cũng chưa từng gặp phải một cô gái nào lại táo bạo và nóng tính như cô gái đang đứng trước mặt. Việc hắn ghét nhất trên đời chính là đứng tranh cãi với đàn bà con gái ở một nơi công cộng, dù sao hắn cũng là Tổng giám đốc của một công ty lớn, việc này mà bị bọn phóng viên báo chí chụp được thì còn gì là mặt mũi của hắn nữa.

_Nếu cô còn tiếp tục gây sự và ương bướng nữa, một xu cô cũng không nhận được. Tiện đây tôi cũng muốn nhắc nhở cho cô biết, cô tưởng tôi sợ bị

kiện ra tòa à, nếu cô muốn, cô sẽ trực tiếp được gặp luật sư của tôi, tin tôi đi, lúc đó cô sẽ hối hận là không lấy tiền bồi thường của tôi vào lúc này.

Cô gái coi thường đáp.

_Anh đừng dọa suông tôi, tôi không sợ anh đâu, mà nói thật, anh tưởng tôi cần một vài đồng bạc lẻ của anh sao ? Tôi bắt anh xin lỗi và bồi thường cho tôi vì anh đã xúc phạm đến nhân phẩm, và gây thương tích cho cơ thể tôi, anh đã hiểu chưa hả tên bạch tuộc ?

Toàn thân Bách Khải Văn run lên, trán nổi gân xanh. Cô gái chết tiệt này chẳng những mắng như tát nước vào mặt hắn, đòi hỏi một cách vô lý, còn lên giọng dạy đời hắn nữa.

Bách Khải Văn và cô gái đang trong tình thế giằng co, bất phân thắng bại, Khánh Sơn lái xe ô tô mùi trần màu đỏ tiến nhanh đến gần hai người.

Nhận ra tình trạng thảm hại và nhếch nhác của cô gái, Khánh Sơn nheo mắt, giấu cợt hời.

_Thu Trang ! Sao thế ? Vừa mới bò từ trong bụi rậm ra hả ?

Đang tức giận ngút trời, lại gặp phải tên ôn dịch Khánh Sơn, Thu Trang tặng cho Khánh Sơn một ánh mắt tóe lửa, hận không thể xông lên bóp cổ chết hắn.

Khánh Sơn chẳng những không biết điều, còn tiếp tục trêu đùa.

_Thế nào, có cần “anh” cho đi nhờ xe không ? Nhìn bộ dạng nhếch nhác của “em” thế kia, chắc là không lết nổi đâu nhỉ ?

Thu Trang gằng từng từ, từng chữ.

_Vũ Khánh Sơn ! Cậu muốn chết ?

Thu Trang đã quá tức giận, nén nhịn nhau, cúi khom người, gỡ một chiếc guốc đi ở bên chân phải.

Cầm chắc nó trên tay, nhìn Khánh Sơn bằng ánh mắt lạnh lẽo, Thu Trang xa xăm mặt.

_Khánh Sơn ! Hãy đón nhận con giận dữ của tôi đây !

Khánh Sơn sắc mặt biến đổi khi trông thấy Thu Trang giơ cao chiếc guốc.

_Vào !

Chiếc guốc được Thu Trang ném đi trong con giận dữ, bay đi với tốc độ tên bắn. Chiếc guốc lộn mấy vòng trên không, như một vòng đu qua, bay nhanh về phía Khánh Sơn.

Chứng kiến từ đầu đến cuối hành động có một không ai của cái cô gái mà anh chàng đẹp trai kia gọi là Thu Trang, Bách Khải Văn há hốc mồm, ngơ ngác nhìn cô gái không chớp mắt.

_Vù ! Koong ! Bốp !

Chiếc guốc bay đập trúng vào cánh cửa xe, sau khi va đập mạnh, theo đà quán tính tiếp tục bay về phía trước, bay thẳng vào mặt Trần Hoàng Anh, hắn phản ứng mau lẹ bằng cách đưa tay ra đón bắt lấy chiếc guốc, nhưng không ngờ, chiếc guốc không trúng mặt hắn, nhưng lại đập trúng cánh tay hắn. Vì thế mọi người chung quanh nghe được thấy tiếng hét có vẻ đau đớn và tức tối của Khánh Sơn.

Đã trả được hận, Thu Trang quên cả đau, quên cả tức giận do Bách Khải Văn gây ra, sung sướng cười toe toét, vừa vỗ tay vừa hô to.

_A ha ! Đáng đời cậu, Vũ Khánh Sơn ! Đã biết sự lợi hại của tôi chưa ? Từ lần sau biết điều thì đừng có chọc giận tôi nữa, nếu không .....

Thu Trang giơ cao nắm đấm, hất cao đầu, trông chẳng khác gì một con nhóc giang hồ.

Khánh Sơn nghiêng răng kêu ken két, hai ngọn lửa trong mắt bốc cao ngùn ngụt, trong lòng không biết đã mắng thầm và chửi rủa Thu Trang bao nhiêu lần.

Bách Khải Văn chứng kiến đôi trẻ gây sự cãi nhau. Bỗng dưng, hắn có cảm giác mình là một người dư thừa. Bách Khải Văn nhận thấy tính cách của Thu Trang có một vài nét rất giống Thy Dung. Nghĩ đến Thy Dung lại khiến hắn sâu não, không vui.

Bách Khải Văn là người tự cao tự đại, không bao giờ hạ mình xin lỗi người khác nếu như người đó không quan trọng và có ý nghĩa đặc biệt với hắn, đối với những cô gái đão đẽ, vi phạm luật lệ giao thông như Thu Trang thì lại càng không.

Sau nhiều đôi co và tranh cãi, Bách Khải Văn và Thu Trang vẫn chưa đạt được thỏa thuận, ai cũng bo bo giữ lấy tính cách cố chấp của mình. Thu Trang nhất định bắt Bách Khải Văn phải xin lỗi và bồi thường cho mình. Còn Bách Khải Văn không chịu xin lỗi, hắn chỉ nhận sẽ bồi thường tiền thuốc men cho Thu Trang, nếu không cả hai sẽ gặp mặt nhau tại tòa. Cuối cùng quá tức giận, Thu Trang nén nhịn nhau, cúi khom người, gỡ nốt chiếc guốc bên chân trái, định dùng nó để đánh Bách Khải Văn.

Lông mày Bách Khải Văn nhú chặt, theo nhận xét và đánh giá của hắn, Thu Trang chẳng những có tính cách nóng như lửa, đáo đả và đanh giá, còn hung dữ như sư tử Hà Đông. Nếu hắn bằng lứa tuổi với Thu Trang, hắn đã mắng Thu Trang như tát nước vào mặt và đặt thẳng cho cô ta biệt danh là sư tử cái rồi.

Khánh Sơn đang giận Thu Trang, vết sưng trên tay phải của hắn vẫn còn đau âm ỉ do chiếc guốc đi bên chân phải của Thu Trang đập trúng. Tặng cho Thu Trang ánh mắt oán hận của mình, hắn bàng quang ngồi im trên xe ô tô xem hai người cãi nhau. Khánh Sơn thấy cực kì thú vị và hả hê, cầu mong người đàn ông toàn thân mặc đồ trắng kia dạy cho cô gái nóng tính như lửa, ăn nói bộp chộp như Thu Trang một trận. Làm bạn với Thu Trang bao lâu nay, hắn và Thu Trang giống như một đôi oan gia, cứ hề lần nào gặp mặt nhau là y như rằng sẽ có tranh cãi và đánh nhau, mà lần nào Thu Trang cũng thắng, vì không muốn mất mặt và mang tiếng đánh con gái, nên hắn mới nhường Thu Trang, nếu không, Thu Trang đã ăn thua đủ với hắn rồi.

Càng nghĩ Khánh Sơn càng tức, càng hận không thể xông lên dạy cho Thu Trang một bài học cho chừa thói hay dùng vũ lực với người khác đi. Hắn thừa nhận là do hắn trêu chọc Thu Trang trước, nhưng có nhất thiết động thứ gì cũng ném vào người hắn như thế không ?

Trong khi Thu Trang và Bách Khải Văn tiếp tục phân tranh cao thấp và hơn thua, không ai chịu nhường ai, Khánh Sơn ngồi xem như một tên rối hơi và nhiều chuyện, Hoài Thương đi từ trung tâm bệnh viện ra cổng.

Hoài Thương kinh ngạc khi phát hiện ra chiều tối hôm nay gần như tập trung tất cả các nhân vật mà hai chị em thấy cực kì bất đắc dĩ và không muốn gặp nhất. Trong đó, bản thân Hoài Thương ghét nhất là Khánh Sơn, miệng lưỡi của hắn sắc như dao, đầu như bị ong chích, ai mà bị hắn nhắm trúng, chính là một con ác mộng kéo dài từ ngày này qua ngày khác. Hai đối tượng còn lại là hai kẻ si tình Thy Dung, do làm tưởng Thy Dung là con trai, đã từng có một thời Thu Trang say mê Thy Dung như điên điên, bám theo không rời, khiến nhiều phen Thy Dung rơi vào tình trạng dở khóc dở cười, Bách Khải Văn là người đàn ông có quan hệ mật thiết với Thy Dung, hắn cũng chính là người đã đẩy Thy Dung và Trác Phi Dương vào hoàn cảnh một người sống chết chưa rõ, còn người kia cũng không khá hơn gì.

Từng bị Bách Khải Văn bắt cóc một lần, Hoài Thương vẫn còn ghi hận. Vì không muốn chạm mặt Bách Khải Văn và Thu Trang, Hoài Thương định quay người bước đi, nhưng không còn kịp, Khánh Sơn đã trông thấy Hoài Thương, liền lên tiếng gọi to.

_ Hoài Thương ! Chị định đi đâu để tôi đưa đi ?

Lòng tốt đột xuất của Khánh Sơn đã chọc giận Hoài Thương.

_ Vũ Khánh Sơn ! Em không lên tiếng nói chuyện, không ai bảo là em bị câm – Hoài Thương nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn dùng tay tát mấy cái vào khuôn mặt đẹp trai, trông mà thấy ghét của Khánh Sơn.

Tiếng gọi to của Khánh Sơn khiến Bách Khải Văn và Thu Trang chú ý.

Bách Khải Văn thấy có một cô gái trông giống hệt Thy Dung đang hằm hằm giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Khánh Sơn tóe lửa. Mấy giây đầu tiên, hắn sững sờ nhìn không chớp mắt, thế nhưng hắn sớm trấn định lại thần trí vì hiểu cô gái kia không phải là Thy Dung, tên của cô gái kia là Hoài Thương, là em gái sinh đôi với Thy Dung, cũng chính là người hắn đã làm tưởng là chàng trai trẻ Phong Đạt tại trước cửa quán bar vào buổi tối hôm nào.

Thu Trang chăm chú nhìn Hoài Thương. Trước đây vì tưởng Thy Dung là con trai, Thu Trang từng mê muội theo đuổi Thy Dung bằng được. Bây giờ đã biết được Thy Dung là một cô gái chính cống, Thu Trang đã chuyển từ tình cảm si mê và ngưỡng mộ, sang tình bạn, trở thành bạn tốt của Thy Dung.

Bị sáu đôi mắt tập trung cả vào người, biết không thể tránh mặt được nữa, Hoài Thương nén tiếng thò dài, tiến lại gần Bách Khải Văn và Thu Trang.

Hoài Thương gật đầu chào Bách Khải Văn.

_ Chào anh ! Lâu quá rồi không gặp.

Nhìn ánh mắt không mấy thiện cảm của cô gái, Bách Khải Văn hiểu Hoài Thương vẫn còn giận mình. Bách Khải Văn lịch sự chào lại.

_ Chào cô.

Thu Trang lầu tầu.

_ Hoài Thương ! Cậu nói đỡ giúp mình được không ? – Thu Trang mắt nhìn Hoài Thương bằng thái độ chờ mong, tay chỉ vào người Bách Khải Văn – Tên bạch tượng này đã tông xe vào người mình, thế nhưng hắn ta lại không chịu xin lỗi mình một tiếng, cũng không chịu trả tiền bồi thường.

Hoài Thương nhìn Bách Khải Văn đầy trách móc.

_ Thu Trang ! Cậu theo mình đi vào trong bệnh viện đi, mẹ mình sẽ gọi bác sĩ và y tá đưa cậu đi kiểm tra vết thương.

Hoài Thương đỡ lấy vai Thu Trang, kiên quyết dìu Thu Trang bước đi.

Thu Trang vẫn muốn đòi lại công bằng cho mình, vì thế, dùng dằng không muốn đi.

Hoài Thương nạt nhỏ.

_ Thu Trang, nghe lời mình đi vào trong bệnh viện đi. Nếu cậu còn tiếp tục muốn đứng ở đây để tranh cãi với người đàn ông này, thì đừng chờ mong mình điu cậu đi nữa.

Thu Trang bặm môi, lừ mắt, sau khi tặng cho Bách Khải Văn vô số những tia nhìn oán hận, tức tối và cảnh cáo, mới chịu để yên cho Hoài Thương điu mình đi vào trong sân bệnh viện.

Khánh Sơn liếc mắt nhìn Bách Khải Văn một cái, chỉ nhìn thoáng qua hần, rồi thu hồi ánh mắt, vặn chìa khóa xe, khởi động máy, hần lái xe đi theo sau Hoài Thương và Thu Trang.

Bách Khải Văn đứng một chỗ, mòm mĩt nhìn theo ba người trẻ tuổi, có cảm giác mình đang bị bỏ rơi, cảm giác cô độc đang xắm lẫn vào trong suy nghĩ, ai cũng tìm được tình yêu của cuộc đời mình, có người thân bên cạnh, còn hần chỉ có một mình.

Thy Dung ngồi trên ghế đá trên sân bệnh viện, tay xoa nhẹ vào bụng, trên môi nở một nụ cười dịu dàng, đôi mắt long lanh rực sáng. Thy Dung ngồi hít thở khí trời, tận hưởng không gian thoáng mát và yên bình của buổi đêm, trong đầu đang tái hiện lại những kỉ niệm vui vẻ và ngọt ngào đã có với Trác Phi Dương.

_ Chị hai !

Nghe thấy tiếng gọi của em gái, Thy Dung giật mình, nghiêng đầu, quay lại nhìn.

Thấy cô em gái đang điu Thu Trang trong tình trạng bước đi khập khiễng, gấu váy bị cào rách đôi chỗ, tóc tai lộn xộn, khuôn mặt nhẩn nhó khổ sở, đi bên cạnh là Khánh Sơn. Thy Dung ngỡ ngàng, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

_ Chị hai ! Thu Trang bị xe tông !

Thy Dung hốt hoảng, hỏi dồn.

_ Cô ấy bị tông xe ở đâu, ai đã tông vào cô ấy, đã bắt được kẻ đó chưa ?

Hoài Thương nhếch mép, bực mình đáp.

_ Chị có biết người tông xe vào người Thu Trang là ai không ? Chính là Bách Khải Văn đó. Hần hiện giờ đang đứng trước cổng bệnh viện, hình như hần đến đây để tìm chị.

Nghe em gái nhắc đến Bách Khải Văn, Thy Dung mặt mày nhăn nhó. Trác Phi Dương bị tan nạn giao thông, vẫn nằm hôn mê trên giường bệnh chưa tỉnh, chân hần có thể còn bị tàn phế suốt đời, Thy Dung đã tự trách và dằn vặt mình rất nhiều, thấy mình có lỗi và nợ hần quá nhiều. Thy Dung đã nguyện sẽ dùng hết cả cuộc đời này để trả lại cho hần, cùng hần tạo dựng một tương lai tương sáng, sẽ không còn khổ đau và nước mắt nữa. Xét về mặt khách quan, nguyên nhân dẫn đến vụ tai nạn giao thông đó, chủ yếu cũng là do tập tài liệu mà Bách Khải Văn đưa cho, đã từng có lúc, Thy Dung hận và căm ghét Bách Khải Văn, nhưng ngẫm nghĩ lại, Thy Dung thấy tự trách và hận mình nhiều hơn, sự thật thì vẫn mãi là sự thật, một khi đã yêu ai cũng ích kỉ muốn trọn vẹn có được người mình yêu. Thy Dung hiểu thấu và thông cảm cho Bách Khải Văn, mong hần mau chóng thức tỉnh, không còn tiếp tục u mê nữa, cầu mong cho hần sớm tìm được tình yêu đích thực của cuộc đời mình.

_ Chị hai, chị có muốn ra gặp mặt anh ta không ? – Hoài Thương dò hỏi.

Thy Dung mở mắt nhìn em gái.

_ Chị cũng không biết nữa. Bây giờ, trí óc của chị đang rối loạn, chị không biết nên làm gì vào lúc này.

Hoài Thương nóng nảy bảo Thy Dung.

_ Nếu chị đã không muốn gặp anh ta, thì không nên ra gặp anh ta làm gì. Gặp rồi chỉ chuốc thêm một mối và buồn bực vào người thôi, mà vào lúc này, chị cần tuyệt đối được nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng.

Thy Dung cảm kích nói.

_ Cảm ơn em.

Không muốn làm phiền và quấy nhiễu thế giới riêng tư của Thy Dung lâu, Hoài Thương quay qua, giục Khánh Sơn và Thu Trang, đang chăm chú lắng nghe cuộc nói chuyện của hai chị em.

_ Chúng ta đi thôi.

Thu Trang và Khánh Sơn đồng loạt cùng định thần lại một lúc, đồng thanh nói.

_ Ừ.

Hoài Thương sừng sốt nhìn cả hai mấy giây, sau đó nheo mắt, bật cười hỏi.

_ Hai người làm gì mà đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu như thế ?

Thu Trang vênh mặt, hất cằm, căm tức nói lẫy.

_ Ai thèm đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu với cậu ta ?

Khánh Sơn đắp chất lại.

_ Cậu tưởng tôi cũng thích đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu với cậu lắm sao ? Đồ làm tàng !

Thu Trang tức nghẹn họng, phồng mồm tròn mép, quên cả đau, dùng chân đá bốp một cái vào đùi Khánh Sơn.

Khánh Sơn đau quá, kêu rú lên.

_ Kim Thu Trang ! Cô muốn tôi ra tay đánh người không ? Đừng tưởng cô là con gái thì tôi sẽ bỏ qua cho cô, tôi đã nhìn cô lâu lắm rồi.

Thu Trang vẫn giữ khuôn mặt vênh vào của mình, nói giọng đầy thách thức.

_ Vũ Khánh Sơn có giỏi thì cậu thử ra tay đánh người thử xem ? Nếu cậu có gan đánh phụ nữ, cậu chính là một kẻ hèn nhất trong những kẻ hèn nhất, vì chỉ có những kẻ hèn nhất mới ra tay đánh phụ nữ, còn những người đàn ông nam tính và dũng cảm khác, họ không bao giờ đánh người, nhất là phụ nữ.

Khánh Sơn cười một cách khinh bỉ.

_ Kim Thu Trang ! Cô xem lại cô đi, cô mà là con gái à ? Cô chẳng khác gì một ả đàn bà chanh chua đánh đá, một ả giang hồ thứ thiệt. Tôi thấy lo thay cho tương lai mai sau của cô, cẩn thận không khéo lại trở thành một bà cô già đấy.

Thu Trang đã bị Khánh Sơn chọc giận đến điên lên, bất chấp mình đang bị thương ở hai chân, đẩy Hoài Thương đứng gọn sang một bên, siết chặt nắm đấm, đứng tấn theo đúng tư thế của một võ sư, một quả đấm dút khoát và mạnh mẽ lao thẳng vào giữa bụng của Khánh Sơn.

Hoài Thương và Thy Dung đứng xem mà há hốc mồm tròn tròn mắt, cứ tưởng chỉ có hai chị em mình mới bày trò nghịch ngợm như một đứa trẻ ranh, không ngờ Khánh Sơn và Thu Trang còn tranh giành đánh nhau hơn cả mình.

Khánh Sơn nhảy lùi hai bước chân, tránh thoát cú đấm của Thu Trang. Không chỉ dừng lại ở đó, Khánh Sơn còn trịnh thượng, thể hiện điệu bộ vô lại để trêu chọc Thu Trang tiếp.

Không nín nổi cục tức đang nghẹn ứ trong cổ họng, Thu Trang không thèm để ý đến tình trạng bị thương của mình, quyết ăn thua đủ với Khánh Sơn. Tiếng hét, tiếng quát đầy phần nộ của Thu Trang, hòa cùng với tiếng cười đùa cợt nhả của Khánh Sơn vang lên khắp sân bệnh viện, khiến tất cả bệnh nhân, y tá và bác sĩ đều hiếu kì ngừng làm việc riêng để nhìn họ.

Đúng vào lúc Thy Dung nở một nụ cười thanh thản và nhẹ nhõm, Bách Khải Văn xuất hiện trong tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Thấy Bách Khải Văn, nụ cười trên môi Thy Dung tắt, đáng vẻ trở nên buồn hẳn. Thy Dung không muốn gặp lại hắn, nhất là vào lúc này. Thy Dung không phải là Thánh nhân, nếu nói rằng chưa bao giờ từng thống hận và căm ghét Bách Khải Văn là nói dối. Thy Dung đã từng hận và căm ghét Bách Khải Văn rất nhiều, thậm chí còn muốn trả thù hắn. Thế nhưng, lòng nhân từ và thấu hiểu trong Thy Dung đã chiến thắng. Thy Dung đã tự đặt mình vào địa vị của Bách Khải Văn để suy xét. Thy Dung thấy mình là một kẻ may mắn trong tình yêu, yêu và được yêu chính là hạnh phúc nhất của một đời người. Bách Khải Văn không gặp may vì hắn chỉ là người yêu đơn phương, người con gái mà hắn yêu đã trao trọn cả trái tim, tâm hồn và thể xác của mình cho một người đàn ông khác. Xét đi xét lại, hắn cũng là một kẻ đáng thương, đáng nhận được lòng cảm thông của người đời.

Bách Khải Văn nhìn thật sâu vào trong mắt Thy Dung, nhìn thật lâu, thật lâu. Hắn đang cố đọc suy nghĩ và cảm xúc của Thy Dung qua hần mắt. Hắn nhận ra Thy Dung đang trốn tránh, không muốn gặp lại hắn. Bách Khải Văn đau đớn hiểu được lý do và nguyên nhân vì sao, vụ tai nạn đó là do hắn gián tiếp gây ra, cũng may Trác Phi Dương đã dũng cảm xông ra cứu Thy Dung, nếu không người đang hấp hối nằm trên giường bệnh đã là Thy Dung rồi, về điểm này, hắn phải cảm ơn Trác Phi Dương.

Sau nhiều phút im lặng đến căng thẳng và nghẹt thở, Bách Khải Văn lên tiếng.

_Chào em ! Em khỏe chứ ?

Thy Dung ngược mắt, nhìn vào mắt Bách Khải Văn. Ánh mắt của Thy Dung rất bình thản, rất bình tĩnh, cũng rất thâm trầm. Thy Dung khách sáo đáp.

_Em ớn. Cảm ơn anh.

Bách Khải Văn thấy Thy Dung đã hoàn toàn biến thành một con người khác. Sau nhiều biến cố xảy đến với gia đình và bản thân mình, Thy Dung đã lột xác từ một cô bé con suốt ngày chỉ biết chạy nhảy và quậy phá, đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành, chín chắn và đảm đảm, nét quyến rũ và sức hấp dẫn của cô ấy càng ngày càng tăng.

Bỗng nhiên, lý trí và dũng khí của Bách Khải Văn đều tiêu tan, những điều mà hắn định nói với Thy Dung đều rối tung rối mù, ngôn từ lộn xộn. Hắn thấy mình chẳng khác gì một cậu bé con đang mắc lỗi, bị người lớn trong nhà nhìn thấu được hết tâm tư.

Thy Dung đứng lên, đối diện với Bách Khải Văn, trên môi nở một nụ cười nhẹ.

_Anh Văn, anh đến bệnh viện tìm em, chắc chắn có điều muốn nói với em. Chúng ta có thể vừa đi dạo trên sân bệnh viện, vừa nói chuyện được không ?

Thái độ bình tĩnh của Thy Dung khiến Bách Khải Văn càng thấy có lỗi và ăn năn day dứt nhiều hơn. Bách Khải Văn khó nhọc hỏi.

_Thy Dung, em không giận anh, không hận anh, không căm ghét anh sao ? Anh chính là người đã gián tiếp khiến em và Trác Phi Dương bị tai nạn giao thông.

Nghe Bách Khải Văn nhắc đến Trác Phi Dương, trái tim Thy Dung lại đau nhói, lồng ngực bị bóp nghẹt, sắc mặt xám xịt. Ôm lấy ngực của mình, lão đảo muốn ngã, Thy Dung không thở được.

Bách Khải Văn hốt hoảng vội đỡ lấy thân hình run rẩy của Thy Dung. Hắn đau khổ nói nhanh.

_Thy Dung, anh xin lỗi, anh không cố ý khơi gợi lại vết thương trong lòng em.

Thy Dung mấp máy môi, túm chặt lấy vạt áo trên cánh tay của Bách Khải Văn, đầu cúi thấp, cố gắng hít lấy từng ngụm từng ngụm không khí trong lành của buổi tối. Những luồng khí dịu mát đã xoa dịu đi dòng dung nham nóng chảy trong cổ họng và buồng phổi của Thy Dung. Khi đã cảm thấy khá hơn, Thy Dung nói bằng giọng thì thào.

_Anh Văn, anh đừng trách mình, em hiểu anh không cố ý muốn em và Trác Phi Dương bị tai nạn giao thông. Mọi chuyện đã qua rồi thì hãy cho qua đi, coi như đó là số kiếp mà em và Trác Phi Dương phải gánh chịu – Thy Dung cười nhợt nhạt – Ban đầu em cũng từng trách anh, hận anh, căm ghét anh, muốn tìm gặp anh để chửi mắng anh một trận. Nhưng em không làm được, em thấy mình không có đủ tư cách để làm điều ấy. Anh muốn em biết được sự thật, cũng chỉ vì muốn tốt cho em thôi, muốn em không tiếp tục mù quáng yêu và chạy theo một người đã hại gia đình mình. Em cảm ơn và rất biết ơn anh về điều đó.

Thy Dung run run buông vạt áo của Bách Khải Văn ra, nhìn hắn bằng đôi mắt long lanh lệ. Thy Dung buồn khổ nói tiếp.

_Em hiểu tình cảm của anh dành cho em, cũng rất muốn báo đáp lại ân tình của anh. Nhưng không được đâu anh ạ. Từ trước đến nay, người duy nhất mà em yêu là Trác Phi Dương, không hề thay đổi. Em có thể rất thích anh, thế nhưng, thích đâu có phải là yêu, từ thích chuyển sang yêu phải có một bước chuyển biến khá dài. Em là một kẻ ngốc nghếch và khờ dại trong tình yêu, lẽ ra em nên sớm nhận ra em không nên cho anh quá nhiều hy vọng để rồi lại khiến anh thất vọng mới phải, nếu em giữ khoảng cách với anh, cả hai chúng ta đã không mệt mỏi và tự dằn vò nhau nhiều như thế này.

Khuôn mặt điển trai của Bách Khải Văn rần rần, môi mím chặt, tròng mắt đen thẫm. Hắn tức tối gằn giọng.

_Thy Dung, em đang hối hận vì đã quen biết với anh chứ gì ?

Thy Dung rơi lệ, ánh mắt nhìn chằm chằm u buồn và khổ đau.

_Anh đã hiểu lầm ý nghĩa câu nói của em rồi. Em không hề hối hận vì đã quen biết anh, ngược lại, em còn thấy rất mừng vì đã quen biết được với một người đàn ông xuất sắc về mọi mặt như anh. Em là đang tự trách chính mình, em đã khiến anh hiểu lầm tình cảm của em dành cho anh.

Bách Khải Văn siết chặt nắm tay, gân xanh nổi lên. Hắn nén phần nộ và ghen tuông, chắt vắn Thy Dung.

_Thy Dung, có phải bây giờ em đã mang thai đứa con của Trác Phi Dương nên em mới không muốn tiếp tục có quan hệ với anh nữa đúng không ?

Thy Dung quên cả khóc, đuôi mắt ướt nhẹp nước mắt, hai dòng lệ đang lăn dài trên má. Thy Dung khiếp sợ, mở to mắt nhìn Bách Khải Văn.

_Anh Văn, tại...tại anh lại biết em đang mang thai ? Anh...anh đã cho người theo dõi em ?

Bách Khải Văn nhếch mép, cười yếu ớt.

_Thy Dung, em tưởng rằng chuyện em mang thai là việc kín đáo lắm sao ? Chỉ cần cho người dò hỏi bác sĩ và y tá đã chăm sóc cho em, ai cũng có thể biết được sự thật. Anh thật không ngờ em lại tàn nhẫn đối với anh như vậy. Trước kia khi ở cùng với em, anh đã cố nén nhịn ham muốn và dục vọng của mình để chờ đợi em toàn tâm toàn ý yêu anh, thế mà, em có thể dễ dàng trao thân cho Trác Phi Dương, bây giờ em lại mang thai đứa con của hắn nữa.

Em bảo anh phải làm như thế nào với em đây, nên đánh chửi em hay là nên trả thù hai người ?

Thy Dung run lẩy bẩy, tay vô thức ôm lấy bụng, đi giật lùi từng bước một.

_Bách... Bách Khải Văn...anh...anh điên rồi, tại sao anh lại có thể nói ra những điều đáng sợ như thế chứ ? Em...em mặc dù có lỗi với anh, nhưng giữa hai chúng ta không có bất cứ một hứa hẹn gì cả. Em chưa.. chưa từng nói yêu anh, cũng không tình nguyện là người phụ nữ của anh. Anh...anh không nên căm hận em mới đúng ?

Bách Khải Văn đọc được sự sợ hãi và đề phòng mình của Thy Dung trong ánh mắt, hành động muốn quay lưng chạy trốn của cô ấy đã chứng minh tất cả.

Đôi mắt của Bách Khải Văn đã biến thành màu đen, khuôn mặt hần nhợt nhạt như màu băng trên nền tuyết trắng, những thớ cơ trên khuôn mặt hần giật giật, ánh mắt hần lạnh lẽo nhìn Thy Dung trừng trừng. Hần hận Thy Dung, hận Trác Phi Dương, hận tất cả mọi người, hận tất cả mọi thứ.....Cả đời hần tranh đoạt vì tình yêu, nhưng cho đến cuối cùng bên cạnh hần không còn một ai cả, hai người đàn bà đi qua cuộc đời hần đều thuộc về một người đàn ông khác, đều mang thai đứa con của anh ta. Hần là người nổi trội về mọi mặt, lẽ ra hần nên sớm tìm được hạnh phúc cho riêng mình mới phải, thế nhưng, hần phải chịu cảnh sống trong cô đơn và đau khổ vì thất tình.

Bách Khải Văn thô bạo, túm lấy cánh tay Thy Dung, lôi giật lại.

Thy Dung đang bị bệnh, sức khỏe yếu kém, không phải là đối thủ của Bách Khải Văn. Hai vai bị hần giữ chặt trong đôi bàn tay cứng như sắt thép, sức mạnh và sức nặng mà hần mang đến khiến đầu gối Thy Dung khụy dần xuống, có cảm giác như đang phải gánh hai bao cát trên vai. Sắc mặt Thy Dung càng lúc càng tái nhợt, nước mắt tuôn ra đầm đìa, trái tim đập yếu ớt trong lồng ngực.

Bách Khải Văn đang bị cơn giận dữ kiểm soát, hần đã quên mất rằng Thy Dung đang bị bệnh, là một người phụ nữ đang mang thai.

_Hoàng Thy Dung ! Em cho nghe cho rõ đây ! – Bách Khải Văn gầm gừ - Đừng nghĩ rằng tôi sẽ để em dễ dàng đến được với Trác Phi Dương. Tôi mặc kệ em con có đang mang thai con của Trác Phi Dương hay không, tôi cũng quyết tranh giành em với hần đến cùng. Hần chết hay còn sống, tôi cũng muốn có được em. Em nên chuẩn bị sẵn tinh thần mà chấp nhận sự đeo đuổi của tôi đi.

Sợ Bách Khải Văn sẽ làm hại đứa bé mà mình đang mang trong bụng, Thy Dung cố gắng gỡ bàn tay Bách Khải Văn khỏi vai. Thy Dung khổ sở và mệt mỏi nói qua màn lệ.

_Bách Khải Văn ! Mau buông em ra ! Anh đừng như thế này nữa có được không ? Em đã nói rõ ràng với anh ngay từ đầu rồi, người duy nhất mà em yêu là Trác Phi Dương. Anh ấy sống, em thuộc về anh ấy. Anh ấy chết, em cũng thuộc về anh ấy. Em chỉ lấy người mà em yêu.

Thy Dung khóc nức nở, nhìn hần bằng đôi mắt cầu xin và van lơn.

_Bách Khải Văn, em xin anh, xin anh đừng bắt em phải căm hận anh ! Xin anh đừng bắt em phải chuyển từ tình cảm tốt đẹp mà em dành cho anh thành căm ghét và hận thù ! Em không muốn mất đi một người anh trai và một người bạn tốt như anh ! Anh hãy tha thứ và bỏ qua cho một con bé con không hiểu chuyện như em được không ? Trước kia là do em sai, em đã lợi dụng và dùng anh để quên đi Trác Phi Dương. Em sẽ cố gắng đền bù và báo đáp cho anh, chỉ xin anh, đừng bắt em phải yêu anh, ở bên cạnh anh, hay lấy anh. Em không làm được.

Bách Khải Văn cười nhạt.

_Hoàng Thy Dung ! Đây là tất cả những gì mà em muốn nói với tôi sao ? Em nói rằng em muốn đền bù và báo đáp cho tôi ?

Thy Dung gật đầu như một cái máy, cõi lòng tan nát. Thy Dung không muốn ai đau khổ và thất vọng vì mình cả.

_Thứ duy nhất mà tôi cần là tình cảm của em, trái tim của em, liệu em có thể cho tôi không ?

Thy Dung nhắm mắt lại, lệ tuôn ra như mưa. Thật lâu...thật lâu...Thy Dung mới có can đảm lên tiếng, giọng nói khàn đục, nghẹn ngào trong nước mắt.

_Bách Khải Văn, em xin lỗi, em không thể, tất cả mọi thứ của em, em đã trao hết cho Trác Phi Dương rồi.

Bách Khải Văn cười cay đắng.

_Nếu thế em nói với tôi những điều đó thì có tác dụng gì ? Em đang thử thách lòng kiên nhẫn và sức chịu đựng của tôi sao ? Tôi là người đã nâng niu, trân trọng em, là người đã cố gắng làm tất cả cho em, để rồi tôi nhận được chứ ? – Bách Khải Văn cười như điên – Tôi chẳng được gì cả. Mỗi lần tôi hạ thấp mình cầu xin tình cảm của em, em đều dùng một con dao nhọn đục khoét sâu thêm vào trái tim tôi. Hoàng Thy Dung ! Em cầu xin tôi buông tha cho em, cầu xin tôi đừng bắt em phải chuyển tình cảm từ biết ơn và cảm kích sang thù hận chứ gì ? Được thôi, tất cả là do em tự chuốc lấy, tôi sẽ phá nát hạnh phúc của em, tôi không còn cần em phải nhớ đến tôi với những ý nghĩ tốt đẹp nữa, tôi muốn em hận thù và căm ghét tôi. Nếu hận thù và căm ghét có thể khiến em nhớ về tôi nhiều hơn, tôi cũng sẵn lòng làm, tôi đã chán là một kẻ nhàn nhặn, là một kẻ thứ ba xen ngang vào mối tình của em và Trác Phi Dương rồi.

Bách Khải Văn túm lấy cánh tay của Thy Dung lôi đi.

Thy Dung bàng hoàng cả người, trừng trừng nhìn Bách Khải Văn, ngu ngơ không hiểu tại sao buổi tối hôm nay Bách Khải Văn lại trở nên đáng sợ, hành động giống hệt một kẻ máu lạnh và chuyên quyền như thế.

Thy Dung bị lôi đi xềnh xệch, cả cơ thể gần như bị nhấc bổng khỏi mặt đất.

Thy Dung cố gắng dùng hết sức lực trong cơ thể đánh mạnh vào cánh tay cứng như sắt thép của Bách Khải Văn, mong hắn mau buông mình ra.

_ Bách Khải Văn ! Anh bị điên rồi đúng không ? Mau buông em xuống ! Anh đang làm đau em ! Buông em xuống ! Buông ra !

Tiếng hét đầy tuyệt vọng và đau đớn của Thy Dung đã làm náo động một góc sân nhỏ của bệnh viện.

Bách Khải Văn giữ chặt cơ thể nhỏ bé của Thy Dung trong đôi bàn tay khỏe khoắn và cứng như sắt thép của mình. Nhấc bổng Thy Dung lên cao, hắn rít giọng.

_ Hoàng Thy Dung, em muốn tôi trừng phạt em không ?

Thy Dung tiếp tục hét to.

_ Buông ra ! Buông em xuống ! Anh bị điên rồi ! Anh có biết mình đang làm gì không ? Tỉnh lại đi anh ! Tỉnh lại đi trước khi làm tổn thương người khác và gây hại cho chính mình !

_ Câm miệng ! – Bách Khải Văn nổi giận, quát lại Thy Dung – Cô nói thì hay lắm, nhưng cô đâu có rơi vào trường hợp của tôi đâu mà cô biết.

Thy Dung cắn chặt môi, người gần như là đi trong gọng kìm của Bách Khải Văn.

_ Bóp !

Thy Dung dơ tay lên cao, lấy hết sức bình sinh, tát thẳng vào mặt Bách Khải Văn.

_ Bách Khải Văn ! Anh muốn hủy diệt hạnh phúc và tương lai của em chứ gì ? Được, vậy thì anh hãy hủy diệt đi. Em không còn muốn van xin anh buông tha và bỏ qua cho em nữa. Nếu cuộc sống thống khổ và đau buồn của em, có thể khiến cho anh thỏa mãn được lòng thù hận của mình, em nguyện trả giá cho anh tất cả - Thy Dung cười ra nước mắt – Nếu anh muốn lấy được cái xác khô, không có linh hồn và trái tim này thì anh hãy cứ lấy đi, em nguyện cho anh, nguyện tặng thân xác của em cho anh. Còn linh hồn và trái tim của em thì vĩnh viễn dành tặng cho Trác Phi Dương.

Bách Khải Văn ngơ ngác nhìn Thy Dung, đôi mắt hắn lạc thần, dáng vẻ không có sức sống và sinh khí. Hắn tuyệt vọng nhận ra rằng mình đã mất tất cả. Có được thể xác của cô ấy thì có ích gì, nó chỉ thỏa mãn một chút lạc thú sống ở trên đời này mà thôi. Nhưng có mấy ai có thể sống cả đời với một cái xác khô, không có linh hồn, không có trái tim. Đây là thứ mà hắn cần sao ? Không ! Không phải ! Nếu hắn chỉ cần thân xác của Thy Dung, hắn đã có được từ lâu rồi, đâu cần phải sống trong khổ sở, dằn vặt, nhớ thương và phải dùng nhiều thủ đoạn đến thế. Thứ mà hắn cần, cần đến bức thiết ở Thy Dung, là linh hồn và trái tim của cô ấy, muốn suy nghĩ và trái tim của cô ấy ngập tràn hình bóng của hắn, không được phép suy nghĩ đến bất cứ một ai khác.

Thế nhưng, hắn đã đánh mất cơ hội của mình rồi. Lẽ ra, hắn nên chủ động hơn, nên dùng thủ đoạn ngay từ đầu, không nên đóng giả là một quân tử mới phải.

Bàn tay Bách Khải Văn càng lúc càng bóp chặt lấy hai vai Thy Dung, bóp thật chặt, thật chặt, như hận không thể nghiền nát cơ thể Thy Dung hòa tan làm một với cơ thể hắn.

Sắc mặt Thy Dung càng lúc càng tái nhợt, đôi mắt ngập nước mắt, môi bị cắn đến tím tái. Tuy vậy, Thy Dung không kêu lên đến lấy một tiếng, không van xin Bách Khải Văn thả cho mình đi

Đúng vào lúc đó, tiếng bước chân chạy rầm rập trên nền gạch men. Một giọng quát vang lên đầy phẫn nộ và giận dữ đã lấn át đi tiếng bước chân chạy.

_ Mau buông con bé xuống !

Thy Dung và Bách Khải Văn giật mình, cùng hướng ánh mắt về phía tiếng quát và tiếng bước chân chạy dồn dập.

Thy Dung thấy hầu như tất cả người thân trong gia đình đều đang có mặt ở đây, trong đó có bố Hoàng Tuấn Kiệt, chú Vũ Gia Minh, chú Hoàng Từ Kỳ, có mẹ Thư Phạm, có Hoài Thương, có Khánh Sơn, và có cả Trần Hoàng Anh. Thy Dung càng nhìn càng ngu ngơ không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, dù mình thật sự đang bị Bách Khải Văn bắt nạt, thế nhưng, Thy Dung không muốn người thân trong nhà xen vào việc riêng của mình, và lại, Bách Khải Văn không phải là một người xấu, vào lúc này, hắn chỉ hơi mất bình tĩnh thôi. Nếu hắn thực sự là một người xấu, chắc chắn Thy Dung đã không thể đến được với Trác Phi Dương rồi.

Hoàng Tuấn Kiệt nhìn con gái đang bị một người đàn ông trẻ toàn thân mặc đồ trắng nhấc bổng khỏi mặt đất như một đứa trẻ con, khuôn mặt con bé đang nhợt nhạt, đôi mắt ướt nhè nước, đôi môi cắn đến tím tái, nhìn theo kiểu nào cũng biết con bé đang bị người đàn ông trẻ kia ăn hiếp. Hắn giận dữ và tức tối quát tiếp.

_ Buông con bé xuống !

Bách Khải Văn nhìn người thân trong nhà gia đình nhà họ Hoàng. Hắn nhếch mép, cười cay đắng. Thật lòng, hắn không muốn làm tổn thương Thy Dung, không muốn hại cô ấy. Hắn chỉ là đang quá tức giận, đang bị ghen tuông mù quáng điều khiển thần trí nên mới có những hành động vượt quá mức bình

thường.

Bách Khải Văn thu hồi tầm mắt, nhìn bộ dạng đau đớn và thống khổ của Thy Dung. Bỗng nhiên, Bách Khải Văn giật mình sợ hãi, lúc này, hắn mới ý thức được hành động quá khích của mình. Hắn vội vã buông tay, thả nhẹ nhàng Thy Dung đứng trên nền gạch.

Thy Dung loạng choạng, lao đảo suýt ngã.

Thư Phàm vội vã chạy lại gần đỡ lấy thân hình yếu ớt của con gái, nhìn Bách Khải Văn bằng đôi mắt oán trách và không mấy thân thiện. Chỉ cần nghĩ đến người đàn ông kia vừa mới khiến tinh thần và thể xác của con gái mình bị tổn thương, Thư Phàm lại muốn nổi nóng đánh đuổi cậu ta ra khỏi đây.

Hoài Thương lo lắng hỏi Thư Phàm.

_ Mẹ, chị hai có bị làm sao không ?

Thư Phàm cầm lấy cổ tay Thy Dung, ngón trỏ ấn vào giữa cổ tay, ngưng thần lắng nghe mạch đập của Thy Dung.

Tất cả mọi người đều hồi hộp chờ nghe câu trả lời của Thư Phàm.

_ Con bé không bị ảnh hưởng gì đến thân thể, nhưng tinh thần đang trong trạng thái kích động và hoảng loạn, cần được nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng.

Hoàng Tuấn Kiệt vội hỏi thúc Thư Phàm và Hoài Thương.

_ Nếu thế em và Hoài Thương mau đưa Thy Dung trở lại giường bệnh trên lầu hai đi. Đừng để con bé chịu thêm bất cứ cú sốc nào về mặt tinh thần nữa.

Thư Phàm gật đầu tán thành yêu cầu của Hoàng Tuấn Kiệt.

_ Em hiểu, em sẽ đưa con bé đi ngay bây giờ.

Bách Khải Văn đau khổ và hối hận nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, không có sức sống của Thy Dung. Hắn không bao giờ muốn gây tổn thương, và gây tổn hại đến Thy Dung, dù chỉ là nhỏ nhất, thế nhưng, có những vấn đề xảy ra ngoài ý, vượt khỏi tầm kiểm soát của lý trí và hành động, khiến hắn không còn là chính mình nữa.

Vũ Gia Minh lạnh lùng tiến lại gần Bách Khải Văn, đứng đối diện với hắn.

_ Cậu là ai ? Tại sao cậu lại bắt nạt con bé Thy Dung ? Cậu có biết đây là bệnh viện của ai không, có biết con bé Thy Dung đang bị bệnh không ?

Lời chất vấn của Vũ Gia Minh khiến Bách Khải Văn suy tư nghĩ ngợi, nỗi đau và hối hận đang cửa sâu vào vết thương chưa liền sẹo trong lòng hắn.

_ Cậu có gan đến đây gây sự, chứng tỏ cậu đã lường trước được hậu quả đúng không ? Người nhà họ Hoàng và nhà họ Vũ tuyệt đối không buông tha cho bất kì kẻ nào dám động đến thành viên trong gia đình.

Bách Khải Văn không nhìn Vũ Gia Minh, cũng không để ý và quan tâm đến lời nói đe dọa và cảnh cáo của hắn. Bách Khải Văn chỉ nhìn và chú ý duy nhất đến thân hình nhỏ gầy của Thy Dung đang đứng run rẩy một chỗ, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt.

Hoàng Tuấn Kiệt thương xót nhìn con gái. Không thể tha thứ cho những gì mà Bách Khải Văn vừa mới gây ra, Hoàng Tuấn Kiệt hùng hổ xông lên, dơ cao nắm đấm, định đánh cho Bách Khải Văn một trận.

Bách Khải Văn đứng im một chỗ, hắn không tìm cách tránh đi, cũng không buồn nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, hay bất cứ ai trong nhà họ Hoàng, từ đầu đến cuối, ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi khuôn mặt và thân hình run rẩy của Thy Dung.

Thấy bố mình sắp sửa đánh Bách Khải Văn, Thy Dung sợ hãi, kêu lên.

_ Bố ! Con xin bố, hãy để cho anh ấy đi đi ! Anh ấy không cố ý khiến con hoảng sợ đâu. Hơn nữa, mọi chuyện cũng đã qua cả rồi.

Thư Phàm nhìn Bách Khải Văn. Dù hai đứa con gái không nói rõ chàng thanh niên kia tên là gì, có mối quan hệ gì với Thy Dung, nhưng chỉ cần để ý đến ánh mắt của cậu ta, Thư Phàm cũng đã đủ hiểu. Thư Phàm từng yêu và được yêu, lại là một người phụ nữ nhạy cảm và tinh tế, Thư Phàm đoán chàng thanh niên trẻ kia cũng yêu Thy Dung sâu đậm, sau khi nhận được tin Thy Dung bị tai nạn giao thông và đang có mang với Trác Phi Dương, cậu ta đã tìm đến tận đây để gặp Thy Dung, diễn biến tiếp theo của câu chuyện thế nào, không cần đoán Thư Phàm cũng đã lờ mờ hiểu được.

Thư Phàm hiểu thấu và thông cảm cho những người phải chịu cảnh yêu đơn phương và là kẻ thứ ba trong tình yêu. Tuy nhiên, dám làm tổn thương đứa con gái yêu quý, Thư Phàm tuyệt đối không thể bỏ qua cho Bách Khải Văn.

Thư Phàm nắm nhẹ lấy cánh tay Thy Dung, dìu Thy Dung đi.

_ Thy Dung, theo mẹ lên trên lầu hai của bệnh viện. Mọi việc ở đây đã có bố và hai chú của con lo rồi.

Thy Dung lắc đầu, nước mắt tuôn ra như mưa, nói bằng giọng đau thương.

_ Không, con sẽ không đi lên lầu cho đến khi mọi người để cho anh ấy bình yên rồi khỏi đây. Con xin mọi người đừng làm gì anh ấy cả. Anh ấy không có lỗi, người có lỗi ở đây là con.

Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt nắm tay, sắc mặt hần tái xanh. Hắn không muốn con gái hắn phải khóc lóc cầu xin hắn.

Vũ Gia Minh vỗ nhẹ vào vai Hoàng Tuấn Kiệt, ôn tồn bảo.

_ Hoàng Tuấn Kiệt, hãy để cho cậu ta đi đi. Đây là việc riêng của Thy Dung. Nếu Thy Dung đã nói cậu ta không có lỗi, chắc chắn con bé có lý do riêng và nỗi khổ tâm không thể nói cho chúng ta biết.

Hoàng Tử Kỳ là người nóng nảy, mỗi lần phải nhìn thấy khuôn mặt ướt đầm nước mắt của cháu gái, lại tức tối muốn đánh người.

Thy Dung lại nức nở cầu xin.

_ Bố, chú Gia Minh, chú Tử Kỳ.....! Con xin mọi người, hãy để cho anh ấy đi đi. Làm ơn đi mà !

Thy Dung khóc ngất, người gần như là ra phía sau.

Thư Phạm và Hoài Thương sợ hãi kêu lên, mỗi người nắm lấy một bên cánh tay của Thy Dung.

Thấy tình trạng của Thy Dung càng lúc càng chuyển biến xấu, ba người đàn ông vội vàng nhường đường để cho Bách Khải Văn đi.

Hoàng Tuấn Kiệt nghiêng răng, cao giọng cảnh cáo.

_ Tôi hy vọng đây là lần chót tôi trông thấy mặt cậu. Nếu lần sau, tôi còn phải trông thấy mặt cậu nữa, cậu đừng trách tôi không cảnh báo cậu trước.

Hoàng Tử Kỳ xa xăm mắt, trong đáy mắt có hai ngọn lửa bốc cao lên đến tận ngọn cây. Hắn phải cố kiềm chế cơn nóng giận của mình để không ra tay đánh người.

Vũ Gia Minh là người càng gặp chuyện lại càng bình tĩnh, càng trở nên thâm trầm đáng sợ.

_ Cậu là Bách Khải Văn đúng không ? Tôi nghe nói cậu có quan hệ rất mật thiết với Thy Dung và Trác Phi Dương ?

Bách Khải Văn không nhìn, không nghe thấy Vũ Gia Minh và người lớn trong nhà họ Hoàng nói gì cả. Hắn vẫn đắm đắm nhìn về phía Thy Dung.

Vũ Gia Minh nhếch mép, cười lạnh.

Người lớn trong nhà họ Hoàng đều rút lui, đi xung quanh Thy Dung, cùng phụ giúp Thư Phạm và Hoài Thương dìu Thy Dung trở lại giường bệnh trên lầu hai, bỏ lại một mình Bách Khải Văn đứng trên sân bệnh viện. Lần thứ hai kể từ lúc đến đây, Bách Khải Văn cảm thấy cô đơn và bị bỏ rơi, thấy mình thật cô độc, giống như một lữ khách đang đi lạc trên một sa mạc khô cằn. Bóng tối trong lòng hắn cũng đen đặc và dày như bóng đêm trước mặt.

o-0-o

Hai giờ sáng, mọi người trong bệnh viện đều đã ngủ cả, chỉ có bác sĩ và y tá trong ca trực vẫn còn thức, đang cùng nhau uống cà phê và nói chuyện phiếm cho bớt buồn ngủ.

Thy Dung nằm trên giường, mắt nhìn lên trần nhà, hai tay đặt trên bụng, trong đầu nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia. Giọng nói tức giận, đầy phẫn nộ, đáng về thất thân đau khổ và tuyệt vọng của Bách Khải Văn vẫn còn ám ảnh Thy Dung. Đôi mắt đen sâu như vực của Bách Khải Văn đang xoáy sâu vào trong tâm trí Thy Dung. Thy Dung thấy mình đang bị cuốn trôi vào trong ấy, bị nhốt, bị giam giữ không thể thoát ra. Thy Dung đang hối hận, đang tự dằn vặt và tự hành hạ chính mình. Dù vô tình hay hữu ý, Thy Dung đã khiến Bách Khải Văn hiểu lầm tình cảm của mình dành cho hắn, khiến hắn có cơ để hy vọng và chờ đợi.

Đầu Thy Dung đau quá, đau như búa bổ. Cả thân hình đều đau nhức, mềm nhũn, mất hết đi về linh hoạt. Tay chân nhức mỏi, trong người lúc nào cũng có cảm giác buồn nôn, không muốn ăn gì cả. Mẹ nói đây là triệu chứng thông thường của một người phụ mang thai vào mấy tháng đầu tiên, được gọi là thai nghén. Thy Dung vuốt bụng mình, cố cảm nhận sinh khí của đứa bé mà mình đang mang. Nghĩ đến đứa bé, Thy Dung lại nghĩ đến bố của nó.

Chống tay xuống nệm, Thy Dung run run ngồi dậy. Tại sao mình lại yếu ớt và mệt mỏi thế này ? Trước đây chẳng phải mình luôn là một cô gái khỏe mạnh và năng động là gì ? Mình không muốn sống như thế này, mình chán ghét ý nghĩ mình chỉ là một cái cây kí sinh trên một thân cây khác. Mình phải mạnh mẽ và dũng cảm lên. Nhất định mình sẽ tìm được ra cách giải quyết hết tất cả các vướng mắc, các mối quan hệ phức tạp và rắc rối của hiện tại.

Thy Dung đặt đôi chân trần xuống đất. Sàn nhà lạnh giá khiến Thy Dung khẽ rung mình một cái, hơi lạnh đang ngấm sâu vào trong gân bần chân, lan tỏa dần lên đến ống chân, lên đến ngang đùi, cuối cùng lan ra toàn thân. Thy Dung co ro xoa hai cánh tay, quờ quạng tìm chiếc áo khoác mỏng treo trên móc áo gần đầu giường, cố gắng đi rón rén, không gây ra tiếng động. Trong phòng không chỉ có một mình Thy Dung ngủ, mà còn có thêm cô em gái Hoài Thương. Con bé nhất quyết muốn ngủ cùng một phòng bệnh với Thy Dung, để đề phòng Thy Dung xảy ra chuyện gì vào ban đêm.

Nghe được tiếng hít thở đều đặn của Hoài Thương, Thy Dung lắc đầu thở dài, nghĩ thầm.

“Con bé rõ thật, bảo nó để cho Khánh Sơn lái xe chở về nhà ngủ, lại không chịu nghe, lại xưng phong nhận nhiệm vụ canh chừng mình. Nhưng mà xem

kia, nó ngủ còn say hơn cả mình. Nếu mình mà xảy ra chuyện thật, có lẽ phải vác thêm mấy cái loa, bật nhạc thẳng vào tai nó, mới dựng nó dậy được.”

Thy Dung nhẹ nhàng tiến lại gần giường, cẩn thận kéo chăn đến tận cổ cho Hoài Thương. Đêm mùa thu hơi se lạnh, Thy Dung không muốn cô em gái bị bệnh theo mình.

Yên tâm là cô em gái ngủ say như chết, sẽ không biết mình không ngủ được, muốn đi ra ngoài. Thy Dung nắm lấy núm khóa cửa, xoay một vòng, khẽ dùng sức, run run bước hẳn ra khỏi phòng. Nhẹ khép cánh cửa lại, Thy Dung đi dạo trên hành lang. Vào giờ khuya khoắt thế này, trên hành lang không có một bóng người, ánh sáng đèn điện sáng chói, soi rõ thân hình gầy yếu của Thy Dung.

Thy Dung kéo cao cổ áo khoác, đi về hướng cửa phòng bệnh của Trác Phi Dương. Thy Dung muốn đến thăm hẳn. Mỗi đêm không ngủ được, Thy Dung thường ngồi bên mép giường, nắm lấy tay hẳn, thì thầm nói chuyện với hẳn, nói cho hẳn nghe tâm sự trong lòng mình, nói cho hẳn biết mình đang hồi hộp, nôn nóng và sợ hãi như thế nào khi biết mình đang mang thai.

Đến cửa phòng bệnh của Trác Phi Dương, Thy Dung dừng lại, gật đầu chào hai vệ sĩ của hẳn, sau đó hít một hơi thật sâu, loại bỏ hết những tạp niệm ra khỏi đầu, lưng hơi dựng thẳng lên, mắt nhắm nhắm nhìn vào cánh cửa phòng, đẩy nhẹ cánh cửa, Thy Dung tiến vào trong phòng.

Giống như mọi khi đến thăm Trác Phi Dương, mùi thuốc tây, mùi thuốc khử trùng, mùi cồn, mùi e-te... vẫn nồng nặc, xộc thẳng vào mũi, Thy Dung khẽ nhủ mảy, từng bước từng bước, chậm chạp tiến về phía giường bệnh của Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương nằm yên lành trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền, làn da tái nhợt, cơ thể gầy đi rất nhiều. Thy Dung khụy gối, quỳ xuống gần mép giường, hai tay ôm lấy bàn tay phải của hẳn. Thy Dung nghẹn ngào.

_Phi Dương, em đến thăm anh đây. Anh thế nào rồi, anh có nghe thấy em nói gì không? Em chắc chắn là anh vẫn nghe thấy tiếng em nói chuyện, đúng không anh? Em cầu mong là anh có thể nghe thấy tiếng nói của em. Nếu không, em cô đơn và buồn khổ lắm. Bao nhiêu lâu rồi anh nhỉ? Anh đã nằm ở đây được mấy ngày rồi? Bốn hay là năm? Em cũng không biết nữa. Thời gian chờ đợi đối với em như dài vô tận. Hàng ngày, hàng giờ, hàng phút, hàng giây, em đều cầu nguyện cho anh mau chóng tỉnh lại, mau chóng mở mắt ra nhìn em, nắm chặt lấy em, chứng tỏ cho em thấy rằng anh vẫn còn tồn tại, vẫn còn sống.

Thy Dung rơi nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay của Trác Phi Dương.

_Anh có biết rằng em sợ lắm không? Em rất sợ, rất sợ, rất sợ. Ban đêm, em không thể ngủ được, trong đầu em lúc nào cũng hiện lên hình ảnh của anh, mơ thấy anh nằm trên vũng máu, mơ thấy anh dần rời xa em, mơ thấy em và anh không còn có thể được ở bên nhau nữa. Vì đâu nên nông này hả anh? Có phải tất cả đều là do lỗi của em đúng không anh? Đúng, tất cả là lỗi của em. Nếu em chín chắn hơn, trưởng thành hơn. Nếu em không quá trẻ con và hành động theo cảm tính, thì có lẽ em và anh đã không rơi vào hoàn cảnh một người bất động nằm đây, sống chết chưa rõ, còn người kia cũng không khá hơn gì.

Thy Dung nhắm chặt mắt lại, để cho nước mắt lặng lẽ rơi, áp tay Trác Phi Dương vào má mình.

_Nếu hiện giờ em không mang thai đứa con của anh, thì có lẽ em đã tính đến chuyện tự hủy hoại mình và đi theo anh rồi. Em là một kẻ si tình, là một kẻ xuẩn ngốc trong chuyện tình cảm, em không muốn đánh mất mối tình đầu khắc cốt ghi tâm của mình, không muốn mất anh.

Thy Dung vừa cười vừa khóc, tay run run vuốt ve khuôn mặt hao gầy của Trác Phi Dương.

_Mấy ngày hôm nay, em đã nghĩ rất nhiều. Em quyết định sẽ chờ đợi anh, bao lâu em cũng chờ, dù cho là ở kiếp này hay kiếp sau. Một ngày anh còn hơi thở là một ngày em còn hy vọng. Nếu ông trời quá tàn nhẫn đối với cả em và cả anh, không cho chúng ta được ở bên nhau, cũng không sao cả. Em nhất định sẽ thay anh nuôi đứa con của chúng ta khôn lớn trưởng thành, sau đó em sẽ đi theo anh, cùng anh là một đôi phu phụ tiêu dao tự tại.

Thy Dung bật khóc, nước mắt tuôn ra như mưa.

_Anh đang mắng em ngốc nghếch và khờ dại đúng không? Đúng, nhất định là anh đang trách mắng thâm em, mắng em vẫn chưa thể trưởng thành lên được, vẫn có những hành động bộc phát, làm theo cảm tính, không suy nghĩ đến hậu quả trước sau.

Quá đau khổ và tuyệt vọng, Thy Dung lại ước.

_Giá mà em nghe được tiếng nói của anh vào lúc này thì hay biết, giá mà em nghe được anh mắng em là một con ngốc thì hay biết mấy, giá mà anh đừng nằm im lặng mãi, giá mà.....

Thy Dung bịt chặt miệng, khóc nức lên, lời nói nghẹn ứ trong cổ họng, không thể cất nổi nên lời nữa.

Thy Dung úp mặt mình vào trong ngực Trác Phi Dương, đôi vai run run, tay siết chặt lấy vạt áo trước ngực của hẳn.

Nhịp đập trên máy đo nhịp tim của Trác Phi Dương càng lúc càng tăng cao, biểu đồ trên máy đo tâm đồ điện não không ngừng tăng lên hạ xuống giống như sơ đồ di chuyển của một con bão nhỏ đang tiến dần đến vùng trung tâm của cơn bão.

Thy Dung quá đắm chìm trong nỗi đau và mất mát, không hay biết rằng Trác Phi Dương đang phản ứng kịch liệt đối với những gì mà Thy Dung vừa mới nói. Đến khi những tiếng bíp bíp to và rõ ràng liên tiếp vang lên, thân hình của Trác Phi Dương co giật, Thy Dung mới hốt hoảng sợ hãi, nhận ra tình trạng bất thường của Trác Phi Dương.

Thy Dung lấp bắp, nói không ra hơi, nước mắt làm nhòe khuôn mặt của Trác Phi Dương.

_Phi...Dương...đừng...đừng dọa cho em sợ....

Thy Dung chồm người lên, đang định xông ra khỏi phòng, muốn hô to gọi bác sĩ và y tá đến kiểm tra tình trạng của Trác Phi Dương.

Bàn tay của Thy Dung bị nắm chặt, cái nắm đau điếng và rấn chấn.

Thy Dung bàng hoàng thảng thốt, ngây ngẩn cả người, ngờ ngác hết nhìn khuôn mặt của Trác Phi Dương lại nhìn xuống bàn tay của hắn đang nắm chặt lấy tay mình.

Mình...mình không phải là đang mơ chứ ? Tại...tại sao mình lại có cảm giác anh ấy chỉ đang ngủ say và đang nắm lấy tay mình thế này ?

Thy Dung quên cả khóc, quên cả suy nghĩ, quên hiện tại và xung quanh. Thy Dung ngồi bệt trên nền nhà lạnh giá, nhìn trừng trừng vào bàn tay mình đang được bàn tay Trác Phi Dương nắm lấy, nhìn thật chăm chú, nhìn đến ngây ngẩn, nhìn thật lâu.....thật lâu.....cho đến khi..... Thy Dung nghe thấy một giọng nói mà từ lâu lắm rồi Thy Dung không còn cơ hội để nghe nữa.

_Thy.....Dung... Thy Dung.....

Giọng nói ấy vọng về từ xa xăm, mơ hồ nghe như tiếng sóng vỗ, tiếng gió thổi.

Thy Dung nâng tầm mắt, khi bắt gặp đôi mắt chứa tình cảm và thương yêu, bắt gặp ánh mắt nhìn đắm đắm của người ấy, hạnh phúc đến quá đột ngột và bất ngờ, Thy Dung là dân về phía sau, nằm bất động trên sàn nhà. Mười giờ sáng hôm sau, tại một nhà hàng lớn trong thành phố, Thu Trang đang ngồi trên một chiếc bàn ở giữa quán trên lầu bốn, chốc chốc lại vén tay áo, cúi đầu xem đồng hồ đeo trên cổ tay, dáng vẻ nòn nong, không kiên nhẫn. Thu Trang đang ngồi đợi Khánh Sơn, chả là tối hôm qua khi đưa Thu Trang về nhà bằng xe ô tô mùi trần màu đỏ của mình, Khánh Sơn đột nhiên này ra ý định muốn mời Thu Trang đi ăn vào sáng ngày mai. Ban đầu, Thu Trang không mấy tin tưởng cậu bạn thân quen biết từ bé với mình lại có lòng tốt, muốn mời mình đi ăn, thế nhưng, bây giờ sáng hôm sau, Khánh Sơn gọi điện cho Thu Trang, trân trọng mời Thu Trang đi ăn trưa với mình một lần nữa đã đánh tan lòng nghi ngờ của Thu Trang, và thế là, đúng hẹn Thu Trang đến quán ăn mà Khánh Sơn đã chỉ định, lên đến đúng lầu mà Khánh Sơn muốn hai người dùng bữa trưa ở đây. Chỉ có một điều... Thu Trang đã ngồi chờ Khánh Sơn được gần 30 phút rồi mà vẫn không thấy bóng dáng Khánh Sơn đâu cả.

Thu Trang cảm tức, lời nói phát ra từ kẽ răng.

_Nhất định mình đã bị tên công tử họ Vũ kia lừa rồi. Hắn gọi điện bảo mình đến đây, bắt mình phải ngồi dài cô chờ đợi hắn, mục đích chính là vì hắn muốn trả thù vụ hôm qua mình làm mất mặt hắn trước đám đông, ném guốc vào cánh tay phải của hắn khiến hắn bị đau. Được lắm ! – Thu Trang điên tiết, đập mặt bàn – Tên công tử họ Vũ kia, đừng mơ tưởng tôi sẽ bỏ qua cho cậu. Cậu trả thù tôi một, tôi sẽ trả thù cậu mười. Vụ việc ngày hôm nay, tôi sẽ tính sổ nợ với cậu.

Thu Trang cao giọng gọi phục vụ.

Nghe thấy tiếng gọi của Thu Trang, một cô nhân viên phục vụ trong trang phục váy màu đen dài đến ngang gối và áo màu đỏ vội tiến lại gần. Cô ta lịch sự hỏi.

_Xin hỏi quý khách muốn dùng gì ?

Đang tức giận phùng phùng, Thu Trang chỉ tay vào mấy món ăn thật đắt tiền trên tờ menu.

Cô phục vụ cẩn thận ghi vào một cuốn sổ nhỏ. Chờ Thu Trang gọi món xong, cô ta mỉm cười.

_Xin quý khách chờ cho một chút. Tôi sẽ mau chóng mang thức ăn lên cho quý khách.

_Được rồi, chị đi đi.

Cô nhân viên vừa đi khuất. Thu Trang hằm hằm, lôi điện thoại trong túi áo khoác, bấm môi bấm mỗ, bấm mạnh số điện thoại di động của Khánh Sơn trên bàn phím.

Áp điện thoại vào tai, Thu Trang rủa.

_Vũ Khánh Sơn ! Mau nghe điện thoại cho tôi ! Nếu cậu mà không nghe, cẩn thận lúc về tôi sẽ xẻo tai, đập vỡ mặt cậu.

Khánh Sơn đang thoải mái và thư giãn nằm ườn trên giường, mắt lim dim, mười đầu ngón chân rung rung, mười đầu ngón tay gõ nhẹ xuống nệm, tai đang chăm chú lắng nghe nhạc, tâm hồn đang phiêu bồng theo từng nốt nhạc lên xuống. Khánh Sơn là người rất có năng khiếu về âm nhạc, hắn là một thiên tài về đàn piano. Có lẽ chính vì thế tính cách của hắn hơi có chút nghệ sĩ và quái dị.

Tiếng chuông điện thoại khiến Khánh Sơn mở mắt, vươn tay lấy điện thoại đặt trên mặt bàn gỗ kê gần đầu giường.

Mờ mịt nhìn tên của cô bạn thân trên màn hình điện thoại di động, Khánh Sơn khoái trá cười to.

_Kim Thu Trang ! Cho cô biết thế nào là lễ độ ! Tôi bị cô chơi đùa nhiều rồi, hôm nay cho cô nếm mùi khổ ải vì phải chờ đợi là gì.

Khánh Sơn ấn vào nút xanh trên màn hình điện thoại, thu lại nụ cười, giọng giả bộ thiếu não.

_A lô ! Thu Trang đó hả ? Cậu hiện giờ đang ở đâu ?

Thu Trang rung mình ớn lạnh vì giọng nói nhào nhọt chẳng khác gì món cháo loãng của Khánh Sơn.

_Vũ Khánh Sơn ! Tôi hỏi cậu, cậu đang trả đùa tôi đúng không ? Tôi đã đợi cậu ở nhà hàng Trùng Khánh được hơn 30 phút rồi, mà vẫn chưa thấy mặt mũi của cậu đâu cả.

Thu Trang gằn giọng nói tiếp.

_Nếu cậu dám lừa tôi, giả vờ mời tôi đến đây, bắt tôi phải đợi dài cổ trong khi đó cậu không chịu đến, cậu hãy liệu chừng, nên nhớ tôi không phải là một người dễ chịu. Nếu cậu muốn tiếp tục hứng chịu những cơn giận dữ của tôi, thì cứ đùa giỡn tiếp đi.

Mặc dù trong lòng đang mắng thăm và chửi rủa Thu Trang không biết bao nhiêu lần, nhưng khi phát ra tiếng nói, Khánh Sơn lại giả vờ kêu oan.

_Thu Trang, cậu đừng nghi oan cho tôi có được không ? Tôi thật sự có lòng muốn mời cậu đi ăn trưa, chỉ là đến phút chót có việc bận đột xuất, nên có lẽ tôi sẽ đến hơi muộn một chút. Cậu thấy đấy, hai chúng ta đã chơi thân với nhau bao nhiêu lâu nay rồi, tính cách của cả hai thế nào, chẳng lẽ chúng ta vẫn còn chưa hiểu rõ. Tôi biết cậu là một cô gái nóng tính, cậu sẽ không tha và bỏ qua cho những ai dám trêu chọc cậu. Buổi chiều tối hôm qua, tôi vừa mới bị cậu dạy cho một bài học, tôi nào dám đùa giỡn cậu nữa.

Nghe Khánh Sơn nói và giải thích thì có vẻ hợp lý, và xuôi chèo mát mái lắm, thế nhưng, Thu Trang không tin Khánh Sơn lại đột nhiên biến thành một kẻ hiểu chuyện và biết điều như vậy. Chẳng qua hắn dùng miệng lưỡi lợi hại của mình để biến cô thành không, biến từ không thể thành có thể, thay trắng đổi đen. ... Thu Trang đã bao phen khổ sở vì miệng lưỡi của hắn. Bài học xương máu vẫn còn thấm đẫm vào trong trí nhớ, nhắc nhở cho Thu Trang biết, tuyệt đối không được tin tưởng bất cứ lời nói nào của Khánh Sơn cả.

Thu Trang hừ lạnh, cười nhạt đối đáp lại bài thuyết trình dài dòng văn tự của hắn.

_Vũ Khánh Sơn, biết điều thì cậu nên đến đây ngay lập tức, còn nếu không, chuẩn bị tinh thần mà hứng chịu hậu quả do cơn giận dữ của tôi đi.

Nói xong, Thu Trang cúp máy cái rụp, mà không thèm chờ nghe Khánh Sơn phản trần thêm một câu nào nữa.

Cuộc gọi kết thúc, cũng là lúc nhân viên phục vụ trong quán mang thức ăn và đồ uống cho Thu Trang.

Thu Trang là người sống rất có nguyên tắc, dù xảy ra chuyện lớn hay chuyện nhỏ cũng không bao giờ tự bạc đãi chính mình, đặc biệt để cho bụng đói thì lại càng không. Việc Khánh Sơn có chịu đến đây hay không đã không còn quan trọng nữa, Thu Trang đã nghĩ ra được phương thức để trừng phạt hắn.

Trong khi Thu Trang đang thưởng thức bữa ăn trưa thịnh soạn của mình, chiếc bàn trống bên cạnh vừa có một người đàn ông ngồi xuống. Thu Trang loáng thoáng nghe được vài câu trao đổi ngắn gọn giữa anh ta và cô nhân viên phục vụ.

Thu Trang và người đàn ông ngồi quay lưng lại với nhau, nên Thu Trang không nhìn được thấy khuôn mặt của anh ta, chỉ thấy giọng nói của anh ta rất quen. Hình như mình đã nghe thấy ở đâu đó rồi, Thu Trang nghĩ thầm.

Gần một phút sau, cô nhân viên phục vụ mang thức ăn và rượu cho người đàn ông ngồi ở bàn bên cạnh.

Thu Trang vừa thưởng thức đồ ăn, vừa đeo headphone vào tai để nghe nhạc. Cách ăn uống kì lạ của Thu Trang đã khiến thực khách có mặt trong quán nhìn bằng con mắt kinh ngạc và hiếu kì.

Thu Trang hoàn toàn đắm chìm vào trong âm nhạc, quên cả giận hờn và tức giận. Thu Trang là thế, luôn biết tận hưởng cuộc sống của mình. Có lẽ những cô gái nóng tính như Thu Trang, có bao nhiêu cảm xúc và tình cảm để thể hiện ra hết bên ngoài, nên không cần phải che giấu đi tính cách thật của bản thân của mình, cũng không phải nín nhịn bất kì điều gì cả, thành ra luôn sống trong tâm trạng thoải mái và vui vẻ.

Ăn xong bữa trưa, Thu Trang gọi phục vụ đến tính tiền.

Nghe cô phục vụ nhắc giá tiền, Thu Trang mới giật mình phát hiện ra bản thân mình khi đến đây đã không mang theo ví tiền. Thu Trang rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm như thế nào cho phải, nên xin khát nợ lần sau mang tiền đến trả, hay là gán đồng hồ để trả tiền cho thức ăn và đồ uống mà mình đã gọi.

Đang nhăn nhó khổ sở, phân vân không biết phải làm gì, tiếng nói chuyện điện thoại của người đàn ông ngồi ở bàn kế bên khiến Thu Trang chú ý. Thu Trang tò mò không hiểu người đàn ông kia có khuôn mặt và vóc dáng như thế nào mà giọng nói của anh ta sao lại nghe quen đến thế.

Nghĩ là làm, Thu Trang lập tức nghiêng đầu, liếc mắt nhìn anh ta. Lúc đầu, Thu Trang chỉ có ý định nhìn anh ta cho thỏa tính tò mò của mình thôi, nhưng đến khi phát hiện ra anh ta là ai, Thu Trang trở mặt, nhìn một lần rồi lại thêm một lần.

Bách Khải Văn ! Thu Trang sùng sốt, thốt lên. Đúng là oan gia ngõ hẹp, buổi chiều tối hôm qua bị hắn tông xe vào người, hai đầu gối của mình vẫn còn bị đau nhức. Mình vẫn còn chưa nhận được một câu xin lỗi và tiền bồi thường của hắn.

“Tiền bồi thường ?” Mắt Thu Trang sáng lên, trên môi nở một nụ cười bất hảo.

_Chị làm ơn cho em hỏi ? Em có thể nhờ người khác trả tiền cho bữa ăn của em được không ?

Cô nhân viên phục vụ thoáng ngạc nhiên khi nghe Thu Trang hỏi muốn người khác trả tiền bữa ăn thay cho mình. Chị ta thấy Thu Trang không phải là một cô gái nghèo hèn, tại sao không tự trả tiền thức ăn cho mình mà phải đi nhờ một người khác. Tuy nhiên, nhiệm vụ chính của chị ta là phục vụ khách hàng và thay mặt chủ thu tiền, vì thế cô ta vẫn lịch sự, mỉm cười đáp.

_Được chứ. Không hiểu người mà em muốn trả tiền cho bữa ăn của em là ai ?

Thu Trang không ngần ngại chỉ tay vào người Bách Khải Văn đang ngồi trên chiếc bàn kê bên.

_Là người đàn ông này. Anh ấy sẽ thay em trả tiền thức ăn và đồ uống mà em đã gọi.

Cô phục vụ nhìn theo hướng tay chỉ của Thu Trang. Cô ta thấy đó là một người đàn ông còn trẻ, toàn thân vận đồ trắng, khuôn mặt điển trai, vóc dáng thon dài, khí chất đều toát lên vẻ nam tính, xuất sắc hơn người, đang nói chuyện điện thoại, trên bàn ly rượu vẫn còn đang dở, chưa uống. Một người đàn ông như thế ắt hẳn phải có nhiều tiền, có thừa khả năng trả tiền cho cô gái này.

Cảm nhận có hai đôi mắt đang chăm chú nhìn mình, Bách Khải Văn quay lại nhìn.

Bách Khải Văn nhìn thoáng qua khuôn mặt của Thu Trang. Mấy giây đầu tiên, hắn không có mấy ấn tượng, nhưng sau khi bắt gặp ánh mắt nổi lửa, đôi môi mím chặt của cô gái, hắn nhận ra cô gái đang nhìn mình trừng trừng, như hận không thể đục khoét trên người mình mấy cái lỗ là cô gái bị hắn tông xe vào buổi chiều tối hôm qua, hình như tên của cô ta là Thu Trang thì phải.

_Chị nhân viên, của em hết bao nhiêu tiền, thì chị tính với anh ta đi.

Bách Khải Văn vẫn còn chưa thích ứng kịp với hoàn cảnh của mình, đã nghe cô gái có tên là Thu Trang kia bắt mình trả thay tiền thức ăn và đồ uống cho cô ta. Chuyện quái gì đang diễn ra ở đây thế, Bách Khải Văn bức bối nghĩ thầm.

Thấy Bách Khải Văn không có phản đối, như ngầm đồng ý, cô nhân viên mạnh dạn hẳn lên.

_Quý khách, tiểu thư đây đã nhờ quý khách trả hộ cô ấy tiền. Vì vậy phiền quý khách thanh toán cho nhà hàng khi kết thúc bữa ăn.

Sợ Bách Khải Văn từ chối, Thu Trang liền vờ tay cầm tờ giấy ghi nợ mà cô nhân viên đang cầm trên tay. Thu Trang tươi cười bảo.

_Được rồi, chị cứ giao nó cho em. Để em nói chuyện với anh ấy một lúc.

Cô nhân viên chuyển rời tầm mắt từ Bách Khải Văn sang Thu Trang, lại từ Thu Trang sang Bách Khải Văn. Nhận thấy hai người này quen biết nhau, hai nữa Bách Khải Văn là người có máu mặt ngoài xã hội, chắc chắn sẽ không ăn quyết mấy đồng bạc lẻ, cô nhân viên sau khi nói mấy câu lễ độ, đã an tâm rút lui.

Thu Trang kéo ghế, ngồi xuống đối diện với Bách Khải Văn.

Từ đầu đến cuối, Bách Khải Văn vẫn không lên tiếng nói một câu. Hắn trừng mắt nhìn Thu Trang.

Thu Trang bấu môi, xa xăm mắt nhìn Bách Khải Văn.

Hai người lại rơi vào thế giằng co, không ai chịu nhường ai.

Cuối cùng không chịu nổi tính cách có một không hai của Thu Trang, Bách Khải Văn bắt buộc phải lên tiếng.

_Này cô ! Cô có biết cô vừa làm gì không ? Tôi và cô không quen không biết, cô lại dám bắt tôi phải trả tiền thức ăn và đồ uống cho cô.

Thu Trang dùng câu nói của Bách Khải Văn để đối đáp lại.

_Này anh ! Tôi và anh tuy không quen không biết, nhưng anh là người đã tông xe vào tôi. Tôi vẫn còn chưa nhận được lời xin lỗi và tiền bồi thường của anh. Bữa ăn kia đâu có lấy mất của anh nhiều tiền. Nếu tôi nhớ mang theo ví tiền, tôi cũng không cần phải nhờ vả anh.

Bách Khải Văn nhếch mép, cười lạnh.

_Đã quên không mang theo ví tiền, cô còn gọi thức ăn và đồ uống làm gì ? Nếu cô không may mắn gặp được tôi ở đây, phải chăng cô định ở đây làm công việc rửa chén bát để gán nợ, với số tiền mà cô đang nợ nhà hàng, tôi e rằng, cô sẽ phải rửa bát hơi bị lâu đấy.

Thu Trang đã bị Bách Khải Văn chọc giận đến điên lên. Đứng bật dậy như lò xo, hai tay chống xuống bàn, Thu Trang gằn từng từ từng chữ.

_Tôi thấy anh là tên đàn ông xấu xa nhất trong số những tên xấu xa mà tôi đã từng gặp phải. Tôi hy vọng từ nay về sau, tôi không bao giờ phải trông thấy mặt anh nữa. Nếu không, gặp anh một lần tôi sẽ chửi anh một lần, đánh anh một lần.

Thu Trang vươn tay cầm lấy một chiếc điện thoại trên bàn.

Sau khi tặng cho Bách Khải Văn vô số những tia nhìn oán hận và tức giận, Thu Trang đứng đung đưa xoay người, bỏ đi.

Bách Khải Văn sững sốt, mở to mắt nhìn theo. Lần đầu tiên trong đời, hắn mới bị đàn bà con gái mắng chửi thẳng vào mặt.

Thở dài ngao ngán, Bách Khải Văn cầm đầy ly rượu, đưa lên môi, uống một ngụm nhỏ. Tâm trạng của hắn đang vô cùng xấu và tồi tệ.

Chuông điện thoại trên bàn reo vang khiến Bách Khải Văn giật mình, ly rượu đang cầm trên tay dừng lại giữa không trung. Thật kì lạ, tại sao chuông điện thoại của mình lại khác lạ thế này ? Mình nhớ mình không hề cài bất hát “My heart will go on” làm nhạc chuông kia mà.

Phát hiện ra điều bất thường, Bách Khải Văn gần như chớp lấy chiếc điện thoại di động có màu sắc và hình dáng giống hệt chiếc điện thoại của mình trên mặt bàn gỗ.

Nhìn tên của một người con trai hiện lên trên màn hình và hình nền chụp ảnh của một cô gái, Bách Khải Văn thầm than không ổn, cô gái khi nãy đã cầm nhầm điện thoại di động của hắn.

Không còn tâm trạng để dùng bữa trưa nữa, Bách Khải Văn đặt một xấp tiền trên mặt bàn, rào bước thật nhanh xuống lầu, cố đuổi theo cho kịp Thu Trang để đòi lại điện thoại di động.

o-0-o

Thu Trang vừa đi vừa lăm bắm chửi thầm Bách Khải Văn.

_Hừ ! Tên đàn ông kiêu ngạo và xấu xa kia ! Anh tưởng tôi thích nhờ cậy anh lắm sao ? Nếu không phải do tôi quên mang theo ví tiền, không phải do số của tôi xui xẻo khi bị tên bạn thân lừa, tôi cũng thềm vào nhờ vả anh, đỡ phải mang ơn một kẻ không ra gì như anh.

Thu Trang càng nói càng tức, càng hận Khánh Sơn thấu xương. Thu Trang đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Khánh Sơn.

_Tất cả cũng tại thằng bạn thân chết tiệt kia ! Sự việc lần nào có liên quan đến hắn, y như rằng lần đó mình gặp họa. Mình nhất quyết sẽ không bỏ qua cho hắn, mình phải khiến cho cho cậu ta nuối tiếc vì đã dám trêu chọc mình.

Mọi người đi ngang qua Thu Trang, thấy Thu Trang vừa đi vừa lăm bắm nói một mình, bộ dạng tức giận và hung dữ trông giống hệt một con ngựa non háu đá, có người thú vị mỉm cười, nheo mắt nhìn Thu Trang. Có người lại lắc đầu, không thích tính cách nóng nảy và dữ dằn của Thu Trang. Có người lại nhún mày, bình phẩm phía sau lưng Thu Trang.

Thu Trang một mình một đường, một mình một tính cách, ai nói gì mặc ai, thấy không có gì liên quan và ảnh hưởng đến mình cả.

Ra đến bãi đỗ xe, chưa kịp dứt chìa khóa vào ổ xe đạp điện, điện thoại trong túi áo khoác của Thu Trang reo vang. Ban đầu, Thu Trang không mấy để ý đến tiếng chuông điện thoại, nghe thấy có người gọi đến thì tò tay vào trong túi áo lấy điện thoại, muốn biết ai đang gọi cho mình để bắt máy. Nhưng chỉ ngay sau đó, tiếng chuông điện thoại reo vang liên tục đã gây được sự chú ý của Thu Trang.

Thu Trang ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại không chớp mắt. Chiếc điện thoại di động này tuy có màu sắc và hình dáng giống với chiếc điện thoại của Thu Trang, nhưng Thu Trang có thể khẳng định ngay đây không phải là điện thoại của mình, bằng chứng là hình nền điện thoại có hình ảnh khác, chuông điện thoại khác.

Nhận ra có người đang dùng máy điện thoại của mình để gọi đến, Thu Trang lập tức bắt máy.

Ngay câu đầu tiên, Thu Trang đã nghe thấy giọng nói gấp gáp và kích động của Bách Khải Văn.

_A lô ! Cô có còn đang ở nhà hàng không ? Cô đã cầm nhầm điện thoại của tôi rồi.

Trí óc của Thu Trang lập tức được khai sáng. Thu Trang nhớ đến hình ảnh mình bỏ đi trong tức giận, vươn tay cầm đại lấy một trong hai chiếc điện thoại đặt trên mặt bàn gỗ. Vì hai chiếc điện thoại quá giống nhau, nên Thu Trang mới cầm nhầm.

Lần này mình là người có lỗi trước, vì thế, Thu Trang hạ thấp giọng, biết điều đáp.

_Tôi đang ở trên bãi đỗ xe của nhà hàng, anh ra đây đi.

_Cô chờ tôi ở đó. Tôi đang đi xuống lầu.

Thu Trang nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm của Bách Khải Văn.

Nhìn trừng trừng chiếc điện thoại của hắn trong tay. Thu Trang bĩu môi, nói bằng giọng coi thường.

_Chiếc điện thoại của anh có gì hay ho lắm đâu, mà anh phải cường điệu hóa mọi chuyện lên như thế ? Anh tưởng tôi muốn cầm nhầm điện thoại của anh chắc ?

Đột nhiên nghĩ ra một việc hệ trọng, mặt Thu Trang hết xanh rồi lại trắng. Thu Trang ôm lấy đầu, mặt nhăn nhó khổ sở, miệng rên rĩ.

_Chúa ơi ! Con chết mất ! Hình nền điện thoại mình chụp cảnh. .... Ôi thôi. ....!

Thu Trang quá xấu hổ, quá quần bách, hận không thể dùng búa bổ đôi sọ của Bách Khải Văn, tẩy xóa hết những gì mà hắn đã nhìn thấy.

Thu Trang vò đầu bứt tóc, đi qua đi lại gần bên cạnh chiếc xe đạp điện màu trắng, sắc mặt thiên biến vạn hóa.

Ra đến bãi đỗ xe, Bách Khải Văn kinh ngạc mở to mắt khi nhìn thấy cảnh Thu Trang vừa ôm đầu, vừa cào tay vào tóc, chốc chốc lại ngửa cổ lên trời lẩm bầm điều gì đó. Theo nhận xét của hắn, Thu Trang chẳng khác gì một diễn viên hài trên sân khấu, chỉ có điều diễn viên này quá nóng tính.

Nghe thấy tiếng bước chân, Thu Trang quay lại nhìn. Nhận ra người đó là Bách Khải Văn, Thu Trang vội đưa trả điện thoại di động của hắn, gấp rút đòi lại điện thoại di động của mình.

_Mau ! Mau đưa trả điện thoại của tôi đây ! Anh có xem thông tin hay hình ảnh gì mà tôi lưu trong điện thoại không hả ?

Bách Khải Văn cau mày, không thích Thu Trang hỏi liên tục một lúc nhiều câu hỏi như thế. Cầm lấy điện thoại của mình, hắn định đưa trả lại điện thoại cho Thu Trang, thế nhưng, bỗng dưng hiểu được lý do vì sao Thu Trang lại gấp rút muốn đòi lại điện thoại của mình, lại hỏi hắn những câu đại loại như có nhìn thấy hình ảnh gì không ?

Bị cô gái nhỏ này mắng và chửi mấy lần, là một kẻ tự cao tự đại, lại ích kỷ, hắn tuyệt đối không bỏ qua cho những kẻ dám mạo phạm đến mình.

Bắt gặp nụ cười mà như không cười của Bách Khải Văn, Thu Trang có cảm giác ớn lạnh, linh cảm mình sắp gặp phải chuyện không lành.

_Mau đưa điện thoại cho tôi đây !

Mặc dù hơn sợ hắn, nhưng Thu Trang vẫn quật cường nhìn thẳng vào mắt hắn, nói rõ ràng từng từ từng chữ.

Điện thoại di động của mình đã lấy lại được rồi, Bách Khải Văn không còn lo sợ điều gì nữa.

_Cô muốn lấy lại điện thoại di động chứ gì ? Được thôi, tôi sẽ trả lại cho cô, với điều kiện cô phải đập đầu xin lỗi tôi trước mặt mọi người. Nếu không thì cô hãy quên việc này đi.

Thu Trang tức nghẹn họng, đầu bốc khói.

_Anh. . .anh định cướp trắng trợn chiếc điện thoại di động của tôi ?

Bách Khải Văn nhún vai, tỏ thái độ bất cần.

_Tùy cô, cô muốn gọi tôi là kẻ cướp cũng được, tôi không quan tâm. Nhớ cho kỹ lời tôi nói của ngày hôm nay, muốn lấy lại điện thoại di động phải đập đầu xin lỗi tôi trước mặt mọi người. Còn nếu không, tôi sẽ lịch sự gửi tiền cho cô mua một cái mới, coi như là tiền bồi thường.

Thu Trang cảm phần hết to.

_Anh giữ lấy tiền của anh mà dùng. Tôi không thèm !

Bách Khải Văn cười nhạt.

_Tùy cô. Nếu cô không muốn tôi bồi thường tiền cho cô thì thôi vậy. Chào cô !

Bách Khải Văn xoay người bước đi, tiến về hướng chiếc xe ô tô của hắn.

Thu Trang siết chặt nắm tay, các khớp xương kêu răng rắc, dòng máu nóng sôi sục trong cơ thể dồn lên não khiến toàn thân bốc cháy, khuôn mặt đỏ bừng vì căm.

Thu Trang nện mạnh gót giày xuống nền xi măng, giận dữ đi theo phía sau Bách Khải Văn, quyết tâm nhất định không để cho hắn đi ra khỏi đây nếu hắn chưa chịu trả lại điện thoại di động cho mình.

Bách Khải Văn mở cửa xe ô tô, đút chìa khóa vào ổ, cài dây an toàn, khởi động máy.

Không biết có phải giận quá mất khôn không, Thu Trang dang tay đứng chắn trước đầu xe của Bách Khải Văn, với mục đích duy nhất là không muốn để cho hắn đi, bắt hắn phải trả lại điện thoại cho mình, mà không thèm quan tâm hắn có thể tông xe vào mình thêm một lần nữa.

Bách Khải Văn chưa từng gặp phải một cô gái nào lại điên khùng, dờ dờ ương ương như Thu Trang.

_Còn không mau tránh ra ! – Bách Khải Văn tức giận quát to – Cô muốn tôi đâm chết cô không ?

_ Mau trả lại điện thoại cho tôi đây ! – Thu Trang giận dữ hét lại – Nếu anh không trả điện thoại cho tôi, anh đừng hòng mà ra khỏi đây.

Trong khi Thu Trang và Bách Khải Văn còn đang dùng dằng dôi co, không ai chịu thua ai, Khánh Sơn lái xe ô tô mui trần màu đỏ đến.

Sợ Thu Trang bị người đàn ông ngồi trên xe ô tô kia không kiểm soát được hành động của mình sẽ đâm Thu Trang thật, Khánh Sơn không hiểu đầu đuôi câu chuyện, tưởng cô bạn thân của mình lại gây sự cãi nhau với người khác, vội lao đến, ôm lấy ngang eo của Thu Trang, nhấc bổng Thu Trang đứng gọn sang một bên.

Bất thành linh lộn vào vòng tay ôm ấp của một người đàn ông, Thu Trang giật mình, hoảng hốt hét lên.

_ Buông ra ! Anh là ai hả ?

Bị con giận dữ vô cớ từ đâu ập tới, Khánh Sơn cao giọng mắng Thu Trang.

_ Cậu có bị điên không hả ? Bộ định tự sát thật hay sao mà đứng chắn đầu xe của người ta ?

Trong khi Thu Trang và Khánh Sơn đang to mồm cãi nhau, Bách Khải Văn đạp thắng xe, phóng vọt đi.

Thu Trang giận cá chém thớt, giận Khánh Sơn đột nhiên từ đâu xông tới, hại mình không đòi được điện thoại di động, lại bị dọa một trận vô cớ, liền thoi ngay một quả đấm vào bụng Khánh Sơn.

Khánh Sơn cũng đang giận phùng phùng, giữ chặt được cổ tay Thu Trang, quát to như sấm.

_ Tôi tưởng cậu bị điên bình thường, hôm nay mới biết cậu vô cùng điên, điên hết thuốc chữa. Cậu có biết đứng chắn trước đầu xe ô tô của người khác là nguy hiểm lắm không ? Nếu chẳng may anh ta vô tình đạp thắng xe, vậy là cậu tôi đòi. Cậu muốn chết sớm như vậy sao ?

Thu Trang ngỡ ngác, mở to mắt nhìn Khánh Sơn, không hiểu tại sao hôm nay Khánh Sơn lại biến thành một người khác hẳn, một kẻ nóng tính, ra dáng trưởng thành.

Thu Trang còn đang ngỡ ngác nhìn Khánh Sơn, đôi mắt tròn xoe như ốc nhồi. Khánh Sơn bực mình véo mạnh vào má Thu Trang.

_ Con nhóc chết tiệt và ngu ngốc này, theo tôi về nhà, từ lần sau thì đừng có ngu ngốc như vậy nữa. Nếu cậu muốn tự sát chết, thì hãy nói với tôi một tiếng. Tôi nhất định sẽ chọn phương thức chết êm đẹp cho cậu, đảm bảo không đau đớn.

Mấy câu trước, Thu Trang còn biết ơn Khánh Sơn quan tâm đến sự an nguy của mình, mấy câu sau của hắn đã khiến Thu Trang dẹp hết mòng đẹp.

_ Bốp !

Một quả đấm thứ hai bay thẳng vào bụng Khánh Sơn, lần này rất trúng đích.

Khánh Sơn thảm thiết kêu lên một tiếng, hai tay ôm lấy bụng, cúi gập người xuống.

Thu Trang hất cằm, lên giọng dạy dỗ.

_ Tôi vẫn còn chưa xử tội cậu dám lừa tôi đến đây, bắt tôi chờ cả tiếng đồng hồ, cậu còn dám trêu chọc tôi nữa. Ngày hôm nay tôi nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu. Hãy từ từ mà mềm mại con giận dữ của tôi đi.

Thu Trang dơ cao chân, định đá thẳng vào ống chân Khánh Sơn.

Khánh Sơn vừa đau vừa tức, gầm lên một tiếng, hai tay giữ chặt lấy cổ chân của Thu Trang, lòi giết Thu Trang về phía mình.

Thu Trang mất đà, ngã ngửa thân hình về phía sau.

Khánh Sơn hoảng hốt, nhanh tay giữ lấy eo Thu Trang, nâng đỡ cho thân hình Thu Trang khỏi ngã, hai tay Thu Trang ôm lấy cổ Khánh Sơn, một chân gác lên eo hắn, một chân đứng thẳng, thành ra tư thế của hai người lúc này giống hệt các vũ công.

Mọi người xung quanh trầm trồ khen ngợi, nhìn họ bằng con mắt ngưỡng mộ và tán thưởng. Những cô gái có trái tim hồng, thì đôi mắt long lanh, ướt át nước. Trong khi đó, đôi nam nữ chính lại ngượng chín cả người, bối rối không dám nhìn vào mắt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Từ lúc bị ngắt xiu, Thy Dung ngủ một mạch từ ba giờ sáng đến hơn 11 giờ trưa mới tỉnh dậy. Đầu Thy Dung rất đau, kí ức một mảnh mơ hồ, việc xảy ra vào tối hôm qua, Thy Dung cho đó là một giấc mơ, một giấc mộng đẹp, chỉ có trong truyện cổ tích. Thy Dung không dám tự lừa dối bản thân mình, không muốn hy vọng quá nhiều để rồi lại phải thất vọng nhiều hơn. Hiện thực cuộc sống luôn là vậy, hạnh phúc thì quá ngắn ngủi, còn đau khổ lại kéo dài quá lâu, ngày hôm nay nở một nụ cười, ngày sau lại phải rơi lệ, khóc vì buồn đau và chia ly. Thy Dung có tất cả những thứ mà người khác phải ước ao và ngưỡng mộ, thế nhưng, có mấy ai hiểu được cuộc sống của Thy Dung phải trải qua trăm cay nghìn đắng, phải đấu tranh cho cuộc sống của mình từng ngày, từng giờ, từng phút, từng giây. Nếu Thy Dung không đấu tranh, không cố gắng phấn đấu, Thy Dung đã không tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Thy Dung mông lung mở mắt, chớp chớp mấy cái cho tỉnh táo. Hình ảnh đầu tiên mà Thy Dung nhìn thấy là những hình ảnh mờ nhạt, có màu trắng trong suốt như sương mù vào sáng sớm trong thời tiết mùa đông. Thy Dung chuyển rời tay, vuốt nhẹ vào bụng mình, đây là thói quen của Thy Dung, kể từ khi biết mình mang thai, Thy Dung luôn lo sợ đứa bé xảy ra chuyện, luôn muốn kiểm tra xem đứa bé có thực tồn tại hay không. Đứa bé là món quà có ý nghĩa và thiêng liêng nhất mà Trác Phi Dương dành tặng cho mình, Thy Dung không muốn mất nó.

_ Thy Dung, con đã tỉnh rồi ? Con thấy trong người thế nào ? Có muốn ăn hay uống gì không ?

Thy Dung nghe được tiếng nói dịu dàng tràn đầy quan tâm và lo lắng của mẹ.

Thy Dung nghiêng đầu, nhìn vào đôi mắt đỏ hoe, long lanh nước mắt của mẹ.

Đột nhiên, Thy Dung giật mình hoảng hốt, sợ hãi hồi hồn.

_ Mẹ...mẹ nói cho biết đi ! Trác... Trác Phi Dương...anh ấy không sao chứ ? Anh...anh ấy....

Thư Phàm rơi lệ, nắm chặt lấy bàn tay gầy yếu của con gái.

_ Thy Dung, con đừng lo lắng, cũng đừng hoảng hốt. Anh Phi Dương không sao cả, anh ấy đã tỉnh lại rồi.

Trong một thoáng chốc, Thy Dung ngây ngẩn cả người, nhìn Thư Phàm trân trân, nước mắt lã lã rơi, trái tim đang thét gào gọi tên Trác Phi Dương.

Thư Phàm lau lệ trên má cho Thy Dung.

_ Thy Dung, con nghe mẹ nói gì không ? Anh Phi Dương tỉnh lại rồi, anh ấy thật sự đã tỉnh lại rồi, anh ấy tỉnh lại vào lúc hai giờ sáng tối hôm qua, chính là con đã khiến cho anh ấy tỉnh lại. Khi bác sĩ và y tá vào phòng phát hiện con đang nằm ngất xỉu trên đất, anh Phi Dương cố gắng lay tỉnh con dậy, mọi người đã xáo xáo hết cả lên, tưởng chừng tất cả mọi người trong bệnh viện đều giật mình tỉnh giấc vì con và anh Phi Dương.

Tiếng hét dồn ứ trong cổ họng của Thy Dung cuối cùng cũng bật thốt ra bên ngoài.

Nằm thẳng trên giường, hai tay bịt chặt miệng, nước mắt tuôn trào như thác đổ, những giọt nước mắt ngọt ngào và hạnh phúc.

_ Anh Phi Dương tỉnh lại rồi ! Anh ấy tỉnh lại rồi ! Anh ấy tỉnh lại rồi !

Thy Dung điên cuồng hét lên. Bằng tất cả sức mạnh và ý chí của mình, Thy Dung hất tung chăn sang một bên, nhảy bộ xuống đất, muốn chạy đi thăm Trác Phi Dương.

Thư Phàm bị Thy Dung dọa cho một trận đứng tim, vội vàng ôm lấy con gái từ phía sau.

_ Thy Dung, con bị có ý thức được hoàn cảnh bây giờ của con không ? Con đang là một người phụ nữ mang thai, con phải chú ý khi đi đứng chứ ? Con nhảy từ trên giường xuống đất thế này nhớ đâu ảnh hưởng đến đứa bé thì sao ?

Nghe mẹ trách mắng, Thy Dung hoảng sợ nhận ra sai lầm của mình.

_ Mẹ, con xin lỗi – Thy Dung vừa khóc vừa lí nhí nói – Từ lâu sau con sẽ chú ý hơn, sẽ không còn dám chạy nhảy lung tung nữa.

Thư Phàm ôm lấy con gái vào lòng, tay vỗ nhẹ vào lưng.

_ Thy Dung, nghe lời mẹ, chuyện đâu hãy còn có đó, con không nên hấp tấp và vội vàng làm gì. Anh Phi Dương đã tỉnh rồi, chứng tỏ tính mạng của anh ấy không còn nguy hiểm nữa. Để mẹ dìu con đi thăm anh ấy. Chắc anh ấy cũng đang mong chờ con lắm.

Thy Dung đỏ bừng mặt, đầu cúi thật thấp, tay nắm mê vạt áo. Lúc này, khi nghe tin Trác Phi Dương đã tỉnh lại, Thy Dung đã nôn nóng và mong ngóng được đi thăm hẳn biết bao, thế nhưng, khi nhớ ra mình đang mang thai đứa con của hắn, Thy Dung lại thấy ngượng, thấy không đủ dũng khí và can đảm để đi gặp hắn.

Nhận ra thái độ bất thường của con gái, Thư Phàm nghi hoặc hỏi.

_ Thy Dung, con sao thế ? Con không muốn đi thăm anh Phi Dương nữa sao ?

Đầu Thy Dung cúi càng lúc càng thấp, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

_ Mẹ...con...con thấy hay là để lúc khác con đi thăm anh ấy. Con...con vẫn còn chưa chuẩn bị tinh thần.

Thư Phàm nhìn chiếc đầu cúi thấp của Thy Dung, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của con gái, lại nhìn đến làn môi dưới đang bị hàm răng trên cắn chặt. Chắc con bé đang ngượng ngùng và xấu hổ đây, Thư Phàm thú vị nghĩ thầm.

Là một người mẹ tâm lý và hiểu thấu tính cách của con gái, Thư Phàm không muốn bức bách con gái phải đi cùng mình đến thăm Trác Phi Dương vào ngay lúc này.

_ Thôi được rồi. Con hãy quay trở lại giường nằm đi, để một mình mẹ sang thăm anh Phi Dương là được rồi.

Thư Phàm xoa nhẹ vào đỉnh đầu Thy Dung, muốn truyền thêm niềm tin và sức mạnh cho Thy Dung.

Thy Dung sụt sịt khóc, khóc vì hạnh phúc và vui mừng. Cuối cùng, Trác Phi Dương cũng đã tỉnh lại.

Thư Phàm mỉm cười, xoay người định bước đi.

Thy Dung liền túm lấy tay áo của Thư Phàm, tỏ ý muốn đi theo cùng.

Thư Phàm thoáng ngạc nhiên, neho mắt nhìn con gái.

Mặt Thy Dung đỏ bừng như gấc chín, cố gắng lảng tránh ánh mắt có thể nhìn thấu hết tâm tư người khác của mẹ.

Hiểu con gái muốn gì, Thư Phàm nắm tay Thy Dung, dìu Thy Dung đi ra khỏi phòng.

Trên đường đi, Thy Dung đếm từng nhịp bước chân, mặt càng lúc càng đỏ, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực. Mấy ngày vừa qua phải sống trong tâm trạng u uất và buồn khổ, bây giờ Thy Dung mới có cảm giác mình đang còn sống, đang tồn tại.

Trước cửa phòng bệnh của Trác Phi Dương tập trung rất nhiều. Thy Dung thấy hầu như có đủ mặt tất cả người thân trong gia đình nhà họ Vũ, nhà họ Hoàng, thậm chí có cả Trác Phi Tuyết, cháu trai và cháu gái của Trác Phi Dương.

Thy Dung sững sờ nhìn họ, mất hết cả can đảm và dũng khí khi bị mọi người đổ dồn ánh mắt vào người. Thy Dung đã biến thành tâm điểm chú ý, trở thành một nhân vật quan trọng, dường như tất cả bọn họ đang đứng ở đây đợi Thy Dung đến.

Thy Dung đi giật lùi, ngơ ngác hết nhìn người nọ đến người kia, không hiểu ánh mắt của họ khi nhìn mình có ý nghĩa và thâm ý gì ?

Thư Phàm vỗ nhẹ vào bàn tay Thy Dung để trấn an, khẽ khàng nói.

_ Thy Dung, con đừng sợ ! Mọi người tập trung hết tất cả ở đây không phải để hạch tội con đâu, họ là đang mong chờ con đến đó. Trác Phi Dương đang chờ con trong phòng bệnh, có lẽ người mà anh ấy muốn được gặp nhất chính là con. Con hãy vào với anh ấy, nói cho anh biết là con đã mang thai đứa con của anh ấy đi. Mẹ đoán khi nghe được điều này, anh chắc chắn sẽ rất vui và hạnh phúc, nhờ vậy bệnh tật của anh ấy cũng nhanh chóng hồi phục hơn.

Tất cả mọi người đều đồng loạt tặng cho Thy Dung một nụ cười khuyến khích và biết ơn.

Thy Dung giống hệt một người mất hồn, để cho Thư Phàm dẫn đến trước cửa phòng bệnh. Khi cánh cửa được mở ra, lưng được đẩy nhẹ vào phòng, Thy Dung vẫn chưa lấy lại được thần trí, đầu óc mờ mịt một mảnh.

Trác Phi Dương đang nằm trên giường bệnh, nước da vẫn nhợt nhạt, cơ thể đã gầy đi trông thấy, nửa thân dưới quấn băng trắng toát. Trong phòng nồng nặc mùi thuốc, hôm nay căn phòng được mở cửa sổ vì thế không khí thoáng đãng và trong lành hơn.

Thy Dung thu hồi tầm mắt, thần trí từ mờ mịt đã bắt đầu có những điểm sáng. Trong những giấc mơ và những mảnh kí ức của mình, có một khuôn mặt và một hình ảnh rõ nét nhất, khiến Thy Dung có muốn quên cũng không thể quên được. Thy Dung tập trung nhìn về hướng chiếc giường bệnh của Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương đang mở mắt nhìn Thy Dung, trên môi hần hờ một nụ cười yếu ớt.

Thy Dung rơi lệ, từng giọt từng giọt lăn dài xuống má. Thy Dung chầm chậm bước lại gần hần, nhìn đắm đắm vào mắt hần như bị thôi miên. Thy Dung không dám chuyển rời tầm mắt ra chỗ khác, vì sợ giấc mơ đẹp đề này sẽ tan biến, khi nhìn quay trở lại, Trác Phi Dương lại nhắm nghiền mắt như mọi khi.

Tiến đến gần giường, Thy Dung dừng lại, ngẩng ngẩn nhìn Trác Phi Dương, nhìn không chớp mắt, nhìn qua màn lệ.... khuôn mặt hần trở nên mông lung mờ ảo, từ xa xăm mờ mịt tụ tập thành một đốm sáng trong đáy mắt Thy Dung.

Trác Phi Dương run run, cố gắng nâng bàn tay mất hết sức lực của mình lên nắm lấy bàn tay Thy Dung. Ban đầu chỉ là một cái siết nhẹ, hơi ấm từ bàn tay Thy Dung truyền sang bàn tay lạnh giá của Trác Phi Dương, khiến thần trí Thy Dung hơi tỉnh táo đôi chút. Sau đó, từng ngón tay Trác Phi Dương siết dần dần, vì muốn cảm nhận được trọn vẹn hơi ấm của Thy Dung, Trác Phi Dương cố gắng nắm tay Thy Dung thật chặt, thật đau.

Hai giọt nước mắt trong suốt trên má Thy Dung rơi xuống đất, Thy Dung thất thần cúi đầu nhìn bàn tay mình đang nằm gọn trong lòng bàn tay của Trác Phi Dương. Đây có phải là mình đang mơ không ? Nếu đây thực sự là một giấc mơ, tại sao mình lại có cảm giác đau đớn thế này ?

Trác Phi Dương khàn giọng gọi tên Thy Dung, thanh âm nghe lạc lõng, xa lạ. Hắn đã ngủ và nằm trên giường quá lâu !

_ Thy....Dung....

Thy Dung lại chuyển rời tầm mắt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Trác Phi Dương. Ánh mắt Trác Phi Dương nhìn Thy Dung như đang muốn hỏi

_ Thy Dung, em không nhận ra anh sao ? Tại sao em không nói gì cả ?

Thy Dung hết cúi đầu nhìn bàn tay mình đang bị nắm chặt, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt với nụ cười yếu ớt của Trác Phi Dương. Thy Dung lặp lại hành động khó hiểu của mình đến gần chục lần, nước mắt càng lúc càng tuôn ra nhiều hơn.

Trác Phi Dương thở dài, hiểu rằng nếu không ra tay ngăn cản, Thy Dung sẽ tự khiến bản thân mình bị choáng váng vì đau đầu. Trác Phi Dương khẽ dùng sức, kéo cả thân hình Thy Dung ngã vào lòng ngực mình.

Cố nén nhịn cơn đau, Trác Phi Dương lập tức vòng tay ôm lấy Thy Dung vào lòng, đặt một nụ hôn trên đỉnh đầu Thy Dung.

_ Thy Dung, em thật sự không có gì để nói với anh sao ? Em mà cứ mãi im lặng thế này sẽ khiến anh thấy cực kì khổ sở và sợ hãi. Em là đang trách và đang hận anh đúng không ?

Cách xưng hô của Trác Phi Dương đã hoàn toàn thay đổi.

Thy Dung nhắm mắt lại, cố lắng nuốt lấy từng câu từng chữ của Trác Phi Dương, cố gắng cảm nhận sức sống đang sinh sôi nảy nở trong từng mạch máu, huyết quản và các tế bào trong cơ thể hắn. Thy Dung đang muốn chứng minh là Trác Phi Dương thực sự đã tỉnh lại, hắn đang là một người sống, không phải là một cái cây.

Trác Phi Dương tuyệt vọng gọi tên Thy Dung, giọng nói nghe thống thiết và đau đớn.

_ Thy Dung....! Em nói gì đi chứ ?

Thy Dung áp tai mình vào ngực Trác Phi Dương, nghe được những tiếng đập nhịp nhàn nhàn trong lòng ngực hắn, bỗng dưng Thy Dung thấy bình yên và ấm áp lạ, cảm xúc dâng trào, niềm tin và hy vọng vào cuộc sống một lần nữa lại quay trở về.

_ Trác Phi Dương ! Cuối cùng anh cũng có thể nắm được tay em rồi, cuối cùng em cũng giữ được anh ở lại, cuối cùng chúa Trời cũng đã lắng nghe tiếng cầu nguyện hàng đêm của em.

Thy Dung khóc nức nở, vòng tay ôm lấy hắn thật chặt.

Trác Phi Dương gác cằm lên đỉnh đầu Thy Dung, vòng tay của hắn cũng ôm Thy Dung thật chặt, thật chặt, ôm thật chặt để không bao giờ còn phải rời xa Thy Dung nữa.

Trác Phi Dương và Thy Dung nằm yên lặng ôm nhau, lắng nghe nhịp đập trong trái tim của người kia, cảm thấy hạnh phúc sao mà tuyệt diệu và đáng quý đến thế.

Một lúc lâu, thật lâu...thật lâu.... Trác Phi Dương vừa vuốt mái tóc mềm mượt của Thy Dung, vừa run giọng hỏi.

_ Thy Dung, em có chuyện gì muốn nói với anh không ?

Mấy ngày nằm bất động trên giường, tuy không thể mở mắt ra nhìn ai, không thể lên tiếng nói chuyện, chân tay không thể nhúc nhích, cơ thể không thể di chuyển, thế nhưng, những lời mà Thy Dung và mọi người nói với hắn, không phải là hắn không nghe thấy được. Nếu không, hắn đã không phản ứng dữ dội và kích động với giọng nói của Thy Dung nhiều như thế.

Thy Dung thoáng trấn động, sắc hồng dần lan tỏa trên má. Thy Dung thẹn thùng không dám ngẩng đầu nhìn Trác Phi Dương, vùi kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình trong lòng ngực của hắn.

Trác Phi Dương không cho Thy Dung có cơ hội chạy trốn.

_ Thy Dung ! Có gì cần nói với anh thì em nói hết ra cả đi ! Anh không chờ đợi được nữa đâu.

Thy Dung ngừng thở, không dám tin vào tai mình. Theo những gì mà mẹ đã nói, Thy Dung tin rằng việc mình đang mang thai vẫn chưa có ai nói cho Trác Phi Dương biết cả, vì muốn dành cho hắn một sự ngạc nhiên và bất ngờ. Thế nhưng, tại sao mình lại có linh cảm là hắn đã sớm biết hết mọi chuyện ? Đây ! không phải là do mình tưởng tượng ra đấy chứ ?

Trác Phi Dương lại kiên nhẫn gọi tên Thy Dung thêm một lần nữa.

_ Thy Dung ! Anh xin em đừng bắt anh phải chờ đợi nữa có được không ? Anh đã phải giành giật lấy sự sống từ trong tay tử thần chỉ để chờ đợi em nói

câu này thôi đây.

Thy Dung cảm động, bật khóc. Chuyện mình mang thai đầu phải là một việc xấu, vả lại, mẹ chẳng đã nói hấn sẽ rất vui mừng và hạnh phúc khi biết mình sắp làm bố là gì ?. Tự an ủi mình xong, ra sức quệt lệ trên má, lấy hết dũng khí và can đảm. Thy Dung thẹn thùng đáp.

_ Phi Dương ! Thật ra....em...em....

Mặc dù quyết tâm cao độ là thế, nhưng đến khi lời nói thoát ra khỏi miệng lại trở nên lắp bắp, không thành câu.

Trác Phi Dương sốt ruột, nỗi lo lắng và bất an trong lòng hấn càng lúc càng tăng.

_ Thy Dung, dù có như thế nào thì em cứ thẳng thắn nói cho anh biết đi. Anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần để nghe em nói rồi đây.

Thy Dung run rẩy cầm lấy tay Trác Phi Dương, áp tay hấn vào bụng mình.

Trác Phi Dương giật nảy mình, ngờ ngác, tròn xoe mắt nhìn Thy Dung.

Thy Dung có cảm giác cơ thể mình bốc cháy dưới ánh mắt nhìn của hấn.

_ Phi Dương ! Em...em đã mang thai con của anh rồi. Đứa...đứa bé đã được gần một tháng tuổi.

Trác Phi Dương đông cứng cả người, hơi thở ngưng đọng, hạnh phúc và niềm vui đến quá đột ngột khiến hấn có cảm giác không dám tin, tưởng rằng mình vẫn còn đang nằm mơ.

Mãi một lúc thật lâu...lâu sau đó....hấn mới thì thào hỏi lại Thy Dung.

_ Em...em nói rằng em đang mang thai ? Đứa...đứa bé được gần một tháng tuổi ?

Thy Dung gật đầu, đáp nhẹ.

_ Vâng.

Thy Dung quá xấu hổ, quá ngượng ngùng, rất rất muốn tông cửa bỏ chạy, sau đó trốn ở một nơi nào đó để ổn định lại nhịp đập nhanh và gấp gáp trong trái tim mình, và nhiệt độ đang thiêu đốt cả cơ thể.

Hạnh phúc giống như những giọt nước ấm đang sưởi ấm lại những góc tối trong cơ thể hấn. Tĩnh lại với cơ thể bị liệt nửa thân dưới, Trác Phi Dương đã quá chán nản và quá tuyệt vọng. Vào lúc ấy, hấn muốn mình chết đi, đừng bao giờ tỉnh lại, cứ thế mà ra đi. Thế nhưng, hình ảnh đầu tiên mà hấn nhìn thấy khi tỉnh lại, không phải là cơ thể tàn tật của hấn, mà là hình ảnh của người con gái hấn yêu hơn cả mạng sống của mình, những giọt nước mắt của cô ấy, giọng nói trong trẻo và thanh thoát của cô ấy đã cho hấn hy vọng vào cuộc sống, đã mang lại niềm tin vào một mai kia hấn có thể được chữa trị khỏi đôi chân tật nguyền, bàn tay nhỏ bé của cô ấy khiến hấn không nỡ không rời xa, ánh mắt xa xăm, buồn khổ và ướt đẫm nước mắt của cô ấy, khiến hấn không thể quay lưng bỏ đi theo tiếng gọi của tử thần. Mỗi lúc cô ấy đến thăm hấn, nghe được giọng nói thủ thỉ bên tai của cô ấy, là mỗi lần hấn giành giật lại sự sống của mình, thức tỉnh từng phần từng phần một góc tối đã chết trong tâm hồn mình. Hôm nay, cô ấy lại cho hấn biết cô ấy đã mang thai đứa con của hấn, thay vì nói cô ấy không thể tiếp tục được ở bên cạnh hấn. Hấn biết làm gì để cảm ơn cô ấy, để chứng tỏ tình yêu của mình dành cho cô ấy đây ?

Thấy Trác Phi Dương im lặng mãi cũng không lên tiếng nói gì, Thy Dung bắt đầu thấy lo sợ vu vơ, nỗi sợ hãi đang vây kín lấy Thy Dung.

Thy Dung ngẩng đầu nhìn Trác Phi Dương, cắn chặt môi đến trắng bệch, cố gắng ngăn chặn dòng nước mắt đang tràn ra khóe mắt. Thy Dung không muốn tỏ ra yếu đuối và khóc trước mặt Trác Phi Dương.

_ Phi Dương ! Anh...anh không vui khi biết tin em mang thai, đúng không ? Nếu anh không thích, em tuyệt đối sẽ không ép anh. Em...em sẽ nuôi con một mình.

Trác Phi Dương bức bối và tức tối quá nhỏ.

_ Em đang nói lung tung gì thế ? Anh làm sao mà không vui cho được ? Anh đang vui đến phát điên lên đây, vui đến nỗi anh không biết phải dùng từ gì để diễn tả niềm hạnh phúc của mình lúc này, cũng không biết phải dùng cách gì để nói câu cảm ơn em. Anh rất sợ những gì mà anh vừa mới nghe được chỉ là một giấc mơ đẹp, không có thật. Anh đã già rồi, anh thấy mình không xứng với em, hiện giờ, anh còn bị tàn phế nữa, bắt em phải ở bên cạnh một người như anh, sẽ bất công và thiệt thòi cho em.

Trác Phi Dương đau đớn siết chặt lấy tay Thy Dung. Mặc dù không muốn nói ra những lời sắp tới, nhưng vì thật lòng yêu Thy Dung, lo lắng cho tương lai và hạnh phúc của Thy Dung, Trác Phi Dương đành phải cắn chặt răng, nói ra những lời trái với lương tâm và mong muốn thật, trong lòng mình.

_ Thy Dung, em có thể làm cho anh một việc được không ?

Thy Dung vô thức gật đầu như một cái máy.

_ Được. Anh nói đi, chỉ cần em làm được, em nhất định sẽ đáp ứng.

Nụ cười trên môi Trác Phi Dương càng lúc càng nhạt nhẽo, ánh mắt đượm vẻ chua xót và đắng cay.

_ Em cũng biết rồi, anh năm nay đã gần 50 tuổi rồi, đã đến lúc anh cần có một đứa con. Em là người phụ nữ anh yêu, vì thế, anh càng muốn có con với em.

Thy Dung ngượng chín cả người khi nghe Trác Phi Dương thẳng thắn bày tỏ tình cảm trong lòng mình.

Cào tay vào mái tóc rối, Trác Phi Dương nói tiếp.

_ Việc duy nhất mà anh cầu xin em là mong em hãy sinh cho anh đứa con này, mong anh cùng em đăng kí kết hôn. Sau khi em sinh con cho anh, lúc đó, quyết định đi hay ở là quyền của em, anh sẽ chấp nhận và ủng hộ quyền lựa chọn của em. Anh biết khi nghe được câu nói này của anh, em sẽ trách anh tàn nhẫn và căm hận anh. Thế nhưng, anh không còn cách nào khác, anh không muốn chôn vùi tương lai của em, không thể bắt ép em sống với một người đàn ông lớn gần gấp ba tuổi mình, hơn nữa, anh còn bị tàn tật. Em có hiểu được thành ý của anh không ?

Trác Phi Dương đau đớn và tuyệt vọng nhìn thật sâu vào trong đáy mắt Thy Dung, đôi mắt hấn đỏ hoe, mờ mịt nước mắt.

Thy Dung lặng người, khiếp sợ nhìn Trác Phi Dương. Những tính toán hết sức tàn nhẫn và khô lạnh của hắn đã làm tổn thương trái tim non nớt và tràn đầy nhiệt huyết của Thy Dung. Cấn chặt môi đến tím tái, Thy Dung giận dữ túm chặt lấy cổ áo Trác Phi Dương.

_ Trác Phi Dương, anh giỏi lắm, anh hay lắm. Anh muốn em kết hôn với anh, sinh con cho anh, sau đó anh đuổi em ra khỏi nhà chứ gì ?

Trác Phi Dương đau khổ, kêu lên.

_ Thy Dung, em đừng nói như thế !

_ Vậy thì em phải nói như thế nào ? – Thy Dung gào thét – Em nên nói là em cảm ơn anh, cảm ơn anh đã suy nghĩ và lo lắng thay cho tương lai mai sau của em sao ? Anh nói những lời tuyệt tình và tàn nhẫn như thế, có bao giờ anh để ý đến cảm nhận của em không ? Anh nói rằng anh muốn em ra đi sau một năm sống chung và sinh con cho anh với lý do là anh yêu em, không muốn tương lai mai sau của em phải khổ, đúng không ? Vậy còn em thì sao ? Anh nghĩ rằng em có thể bỏ con em mà ra đi được sao, có thể sống xa anh được sao, có thể tìm được hạnh phúc mới không, khi mà tất cả những gì mà em có đều đã trao hết tất cả cho anh rồi ?

Thy Dung vừa khóc vừa cười, cười thật cay đắng, cười thật bi thương.

_ Trác Phi Dương, anh có biết gì không ? Khi tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên của em là anh, tưởng rằng anh đã chết, em đã từng có ý định tự hủy hoại chính mình. Em có thể chống đỡ được cho đến ngày anh tỉnh lại là vì em đang mang thai đứa con của anh. Thế mà anh, không chịu để ý gì đến tình cảm và cảm nhận của em, anh lại yêu cầu em và anh thực hiện một giao dịch như một cuộc trao đổi mua bán.

Thy Dung gằn giọng, nhấn mạnh từng từ từng chữ.

_ Trác Phi Dương, anh nghe rõ đây ! Nếu anh đã có tư tưởng ấy ở trong đầu, thì anh hãy quên hết những kỉ niệm đã có giữa hai chúng ta đi, em sẽ chia tay anh ngay lập tức, sẽ nuôi con một mình mà không có anh, sự sống chết của anh bây giờ không còn liên quan đến em nữa. Tương lai mai sau em nhất định sẽ sống thật sung sướng, thật vui vẻ đúng như ước nguyện của anh, và biết đâu em sẽ quên được anh, tìm được tình yêu mới.

Trác Phi Dương đã bị Thy Dung chọc giận đến nổi điên.

_ Hoàng Thy Dung ! Em có biết em vừa mới nói gì không ?

Chỉ cần nghĩ tương lai mai sau con của hắn sẽ do một người khác nuôi và gọi kẻ đó là cha, hắn lại muốn cầm dao giết người. Cô gái chết tiệt này luôn biết cách chọc giận và khiêu khích tính nhẫn nại đã cạn kiệt của hắn.

Thy Dung ra sức quẹt nước mắt lăn dài trên má, hất bỏ tay Trác Phi Dương ra khỏi tay, hằm hằm tức giận, định đứng dậy bỏ đi.

Trác Phi Dương lập tức giữ chặt lấy tay Thy Dung, không cho phép Thy Dung bỏ đi.

Thy Dung hét.

_ Buông em ra ! Chẳng phải anh muốn đuổi em đi là gì ? Anh còn giữ em ở lại để làm gì nữa, giữ lại để tiếp tục tổn thương em nữa sao ?

Trác Phi Dương mặt mày, nói nhỏ.

_ Thy Dung, làm ơn đi, em đừng nóng nảy nữa có được không ? Anh biết anh sai rồi, anh sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa.

Thy Dung vẫn còn đang giận dữ phùng phùng, hỏa khí trong người vẫn còn bốc cao ngùn ngụt, vì thế, không dễ dàng gì mà tha thứ ngay cho hắn.

_ Em mặc kệ anh, em không còn tin anh nữa. Bây giờ thì anh nói gì mà chẳng được.

Trác Phi Dương thở hắt ra một hơi. Ai bảo mình có một cô người yêu mới qua tuổi vị thành niên, đang trong quá trình trưởng thành, tính cách trẻ con, ưa nghịch ngợm và ham quậy phá làm gì. Những lời nói hết sức thật lòng và chân thành của mình lại bị cô ấy cho rằng mình đang si nhục và hắt hủi cô ấy.

Trong khi Thy Dung không ngừng giãy dụa và gào thét, Trác Phi Dương nâng cằm Thy Dung lên, dùng môi bịt kín miệng Thy Dung lại, nuốt hết tất cả những tiếng hét, những câu nói phản kháng và giận dữ vào trong cổ họng.

Hành động đột ngột, không báo trước của Trác Phi Dương khiến Thy Dung sửng sốt, tròn xoe mắt nhìn.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, càng cuồng nhiệt, đã đánh tan tất cả mọi phản kháng và giận dữ của Thy Dung. Thy Dung thấy mí mắt mình nặng dần, đầu óc trở nên trống rỗng, mọi ngôn từ đều không còn. Cảm giác duy nhất còn sót lại là nụ hôn của Trác Phi Dương.

Mọi người đứng ngoài cửa phòng thỉnh thoảng nghe thấy tiếng hét đầy phẫn nộ của Thy Dung, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng khóc, tiếp theo lại nghe thấy tiếng thì thào nói chuyện, cuối cùng không gian trở nên im lặng và yên bình, tiếng động dứt hẳn. Họ đưa mắt nhìn nhau, tò mò và hiểu kì không hiểu Trác Phi Dương và Thy Dung đã nói những gì, mà cả hai giống như vừa mới trải qua một trận khẩu chiến như thế.

Điều họ muốn biết nhất vào lúc này là Trác Phi Dương và Thy Dung đang làm gì ?

Người có đầu óc thiên về lý trí, cho rằng Thy Dung và Trác Phi Dương đang tạm đình chiến. Người có đầu óc thiên về mặt tình cảm lại tưởng tượng ra những hình ảnh chỉ có trên phim ảnh. Còn riêng Trác Phi Dương và Thy Dung thì lại đang đắm đuối hôn nhau.

Công việc đã được giải quyết, mọi việc đã đi vào ổn định, Trác Phi Dương đã tỉnh lại, mọi người trong nhà họ Hoàng, nhà họ Vũ và nhà họ Trác đều thở phào nhẹ nhõm và an tâm. Chiều tối, Hoài Thương được Trần Hoàng Anh đưa về nhà bằng xe mô tô phân khối lớn. Tình cảm của cả hai đang đi vào giai đoạn ổn định, đã phần nào hiểu được tính cách của đối phương, cả hai đã bớt cãi nhau và hiểu lẫn nhau hơn trước. Tuy nhiên như vậy, không có nghĩa là Hoài Thương và Trần Hoàng Anh không cãi nhau, nguyên nhân chủ yếu cũng chỉ vì do đáng về bề ngoài quá ư là xuất sắc, hơn người của Trần Hoàng Anh, và tính cách giận dai của Hoài Thương.

Trần Hoàng Anh là một người khô cứng, sống thiên về lý trí, đang học cách để dung hòa với tính cách trẻ con, hay hờn dỗi của Hoài Thương. Một người khô cứng và một người mềm mại như nước đang dung hòa và bổ sung cho nhau.

Thay vì đưa Hoài Thương về nhà họ Hoàng, Trần Hoàng Anh đưa Hoài Thương về nhà mình. Đây không phải là lần đầu tiên Hoài Thương đến nhà Trần Hoàng Anh chơi. Hoài Thương thường xuyên đến nhà Trần Hoàng Anh để thưởng thức tài nghệ nấu ăn của hắn, cùng hắn trải qua những giây phút vui vẻ và thư giãn bên cây đàn dương cầm, hay đi dạo bộ trong sân vườn, cùng ngồi vẽ tranh. Hoài Thương đã học hỏi được rất nhiều điều hay ở chị gái, ví dụ như Hoài Thương đã lấy sở thích và niềm đam mê hội họa và chụp ảnh của Thy Dung.

Hoài Thương đã vẽ được mấy bức chân dung về Trần Hoàng Anh, trong lúc hắn đang ngủ hay ngồi suy tư bên trang sách, hay thả hồn ngắm nhìn cảnh mây trời. Trần Hoàng Anh là mối tình đầu, là người được Hoài Thương trao trọn trái tim mình, trao cho hắn những đắm say, đam mê và ngọt ngào rung động của mối tình đầu tiên. Hoài Thương cầu mong mình đã chọn đúng người để yêu, cầu mong hắn là người đàn ông đầu tiên, cũng là người đàn ông cuối cùng. Hoài Thương không muốn đau khổ vì tình, không muốn phải sống trong cảnh chia ly và mất mát. Chứng kiến cuộc sống khổ đau của chị gái, Hoài Thương lại càng ý thức hơn được cuộc sống may mắn và hạnh phúc mà mình đang có.

Nhà Trần Hoàng Anh là một căn biệt thự khá rộng, có sân vườn, cũng giống như nhiều trang viên của những gia đình giàu có khác, khi đến thăm gia đình hắn, ai cũng choáng ngợp trước lối kiến trúc, đồ đạc và trang thiết bị đắt tiền. Thế nhưng, Hoài Thương thì lại khác, Hoài Thương được sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có, được đi du lịch nhiều nơi, những điều tai nghe mắt thấy rất nhiều, chính vì thế, căn biệt thự của nhà Trần Hoàng Anh không khiến Hoài Thương ngạc nhiên nhiều, cũng không trầm trồ khen ngợi, hay để ý nhiều, hoặc so sánh sự giàu có của hai gia đình. Hoài Thương là một cô gái sống phóng khoáng, không phân biệt sang hèn, có thể kết bạn với tất cả những người hợp gu với mình, do đó, bạn bè của Hoài Thương rất đông, thuộc những thành phần xã hội khác nhau.

Bố mẹ Trần Hoàng Anh đang đi du lịch ở nước ngoài, trong nhà chỉ còn lại hắn và mấy người giúp việc.

Hoài Thương đã đến đây mấy lần, hầu như tất cả người làm trong nhà hắn, Hoài Thương đều biết mặt.

Trần Hoàng Anh đóng cánh cổng sắt, dắt bộ chiếc xe mô tô vào trong sân. Hoài Thương đi bên cạnh, vừa đi vừa quan sát xung quanh.

Mấy ngày gần đây, có một nỗi lo vẩn canh canh trong lòng, tiện thể buổi tối hôm nay chỉ có hai người, Hoài Thương dò hỏi.

_Anh Hoàng Anh ! Mai sau khi em đi học đại học rồi, anh sẽ đến thăm em chứ ?

Đang dắt xe, Trần Hoàng Anh khựng lại, quay sang nhìn Hoài Thương.

_Em đi du học ở nước ngoài đúng không ?

Hoài Thương gật đầu.

_Vâng.

Một thoáng buồn bã và cô đơn xuất hiện trong đáy mắt hắn, nhưng lại tan biến rất nhanh, phải để ý kĩ lắm mới thấy.

_Em yên tâm, khi em đi du học, hàng ngày anh nhất định sẽ gọi điện, nhắn tin, gửi email cho em, nếu em thích, anh còn có thể viết thư cho em nữa. Khi nào thấy quá nhớ em, anh sẽ mua vé máy bay, bay sang Anh Quốc thăm em.

Hoài Thương cảm động, hốc mắt đỏ hoe, nhìn hần bằng đôi mắt chất chứa tình cảm.

_Hoàng Anh, cảm ơn anh. Có được lời hứa này của anh, em đã yên tâm rồi.

Trần Hoàng Anh cười, xoa nhẹ vào đỉnh đầu Hoài Thương.

_Em đừng nói một cách khách sáo với anh như thế ! Em là người yêu của anh kia mà.

Trần Hoàng Anh cố vui vẻ, nói tiếp.

_Chắc em cũng đã đói rồi, đúng không ? Để anh cất xe vào gara, sau đó nấu bữa tối cho em ăn.

Nghe Trần Hoàng Anh nhắc đến ăn, mắt Hoài Thương sáng lên, vừa nhảy cẫng lên sung sướng, vừa vui mừng hô to.

_Anh nhớ nấu món cơm trộn cà ri cho em ăn nhé, em còn thích ăn tôm nướng, thích ăn bít tết. ...

Hoài Thương bắt đầu liệt kê một loạt.

Trần Hoàng Anh ngây ngẩn đứng nhìn cùng một nụ cười dịu dàng và ấm áp trên môi. Mỗi lúc trông thấy hình ảnh tràn đầy sức sống và vui tươi của Hoài Thương, hần lại thấy cuộc sống của mình tràn đầy niềm vui và năng lượng.

Trần Hoàng Anh dắt xe vào trong gara, Hoài Thương đi vào trong phòng khách.

Gặp ông quản gia hơn 50 tuổi, và một cô giúp việc hơn 20 tuổi, Thy Dung lễ phép chào cả hai.

_Chào bác, chào chị !

Họ gật đầu chào lại Hoài Thương, biết Hoài Thương là bạn gái của cậu chủ, vì thế, họ cũng đối xử một cách trân trọng với Hoài Thương như đối xử với Trần Hoàng Anh.

Trần Hoàng Anh đưa Hoài Thương lên phòng riêng của hần, giục Hoài Thương đi rửa mặt mũi và tay chân cho mát, còn hần đi xuống lầu, vòng vào nhà bếp để chuẩn bị bữa tối cho Hoài Thương.

Người làm trong nhà rất ngạc nhiên và bất ngờ khi thấy lần nào Hoài Thương đến đây, Trần Hoàng Anh cũng đích thân xuống bếp nấu thức ăn cho Hoài Thương ăn. Hoài Thương là cô gái đầu tiên nhận được vinh hạnh này. Trần Hoàng Anh là một người đàn ông sống có nguyên tắc, cao ngạo và cứng nhắc, làm sao có chuyện hần chịu hạ mình xuống bếp nấu cho ai đó ăn. Nhưng một khi thật lòng yêu ai đó, có thể khiến cho cô ấy sống vui vẻ, ngày nào cũng nở một nụ cười, được chiều chuộng theo những mong muốn và sở thích của cô ấy cũng là một niềm hạnh phúc khó có thể diễn tả được thành lời. Có lẽ tâm trạng của Trần Hoàng Anh khi được ngắm nhìn Hoài Thương ăn những món ăn mà mình nấu cũng giống như vậy.

Hoài Thương nhảy chồm lên giường của Trần Hoàng Anh, chân tay dang rộng ra hai bên, mắt nhìn lên trần nhà, trên môi nở một nụ cười tươi thắm. Hoài Thương đang nôn nóng, và háo hức chờ đợi được thưởng thức những món ăn mà tối hôm nay Trần Hoàng Anh đặc biệt chuẩn bị cho mình. Nhiều khi hạnh phúc đến quá dễ dàng khiến Hoài Thương đắm ra hoài nghi và cảm thấy lo sợ vu vơ. Mặc dù không muốn trải qua cuộc sống nhiều gian truân và khổ đau như chị gái, nhưng tình yêu càng được tôi luyện trong lửa lại càng trở nên sáng chói và bền chặt, thứ gì lấy được quá dễ dàng thường không giữ được lâu.

Đang nằm trên giường, Hoài Thương nghiêng người, chống tay xuống nệm, nhòm ngói đây. Đã đến phòng riêng của Trần Hoàng Anh nhiều lần, nhưng chưa có lần nào Hoài Thương thật sự được xem đồ đạc trong phòng hần. Bất kì cô gái nào khi yêu cũng muốn biết tính cách và sở thích riêng của người yêu là gì, đồng thời cũng muốn biết tất cả các mối quan hệ của người ấy.

Dù không phải là một cô gái tò mò, không thích xen vào việc riêng của người khác, thế nhưng, đời tư của Trần Hoàng Anh bí ẩn quá, quen biết và hẹn hò với hần đã được gần hai tháng, Hoài Thương vẫn không biết gì nhiều về hần, ngoại trừ xuất thân, gia cảnh, lực học của hần và tính cách hiện giờ của hần, còn các mối quan hệ ngoài luồng của hần, Hoài Thương không biết một chút gì cả. Chẳng lẽ Trần Hoàng Anh là người cô độc, không có bạn bè, từ trước đến nay, mình là người con gái duy nhất mà hần yêu ?

Hoài Thương không tin điều đó, một chàng trai quá xuất sắc như Trần Hoàng Anh lẽ ra phải có một đồng các cô gái đeo đuổi, và phải có bạn gái ngay từ khi còn nhỏ mới đúng ?

Càng nghĩ Hoài Thương càng thấy có lý do để đi khám phá đồ đạc trong phòng riêng của hần.

Trần Hoàng Anh là người ưa thích mặc đồ trắng, cách ăn mặc của hần cũng giản dị như cách trang trí trong căn phòng, màu sắc trong phòng gồm hai màu trắng và đen. Màu đen bí ẩn, màu trắng tao nhã và tinh khiết.

Hoài Thương tiến đến một kệ sách cao gần hai mét trong phòng, trên kệ có nhiều loại sách khác nhau. Tò mò, Hoài Thương lấy một cuốn sách xuống xem. Đọc mấy trang đầu tiên, Hoài Thương thấy hoa mắt chóng mặt, ngán ngẩm không còn muốn tiếp tục đọc nữa. Trả lại cuốn sách vào đúng vị trí của nó, Hoài Thương đi lướt qua đến một kệ làm bằng gỗ khác, trên kệ không có sách chỉ có toàn băng đĩa nhạc, và đĩa phim, Hoài Thương xem mà choáng váng, mờ to mắt, không ngờ người yêu khô khan của mình lại yêu nghệ thuật đến thế. Trên bìa băng đĩa đều có hình một ca sĩ trẻ, mái tóc thật dài màu đen tuyền, trên sống mũi đeo kính trắng. Hoài Thương trầm trồ khen ngợi.

_Anh chàng này thật đẹp trai, trông thật giống anh Hoàng Anh.

Đột nhiên, Hoài Thương ngó người, nâng cao tấm bìa hình album, mở to mắt nhìn cho thật kĩ. Trời ạ ! Sao mà giống như thế, càng nhìn càng thấy giống, chẳng lẽ nam ca sĩ này có quan hệ họ hàng với Trần Hoàng Anh ?

Hàng loạt hình ảnh xảy ra trong quá khứ tái hiện trong đầu Hoài Thương, từ giọng hát của anh ấy, khả năng chơi đàn piano điêu luyện. Ban đầu, Hoài Thương tưởng Trần Hoàng Anh đến với âm nhạc chỉ vì sở thích và muốn được thư giãn sau những giờ học tập căng thẳng, nhưng không phải như vậy. Nghĩ đến Trần Hoàng Anh, Hoài Thương lại so sánh hẩn với Khánh Sơn, cả hai đều là những người có năng khiếu về âm nhạc, Khánh Sơn cũng là một thiên tài về khả năng chơi đàn dương cầm.

Trời ạ !

Phát hiện này khiến Hoài Thương bị sốc, đánh rơi đĩa album in hình của Trần Hoàng Anh xuống nền nhà.

Phải chấp nhận có một người yêu hơn hẳn mình về sắc vóc và trí thức đã khiến Hoài Thương phải vất vả và khổ sở lắm rồi. Nay lại phát hiện ra được hẩn là một ngôi sao thần tượng nổi tiếng, Hoài Thương rầu rĩ không vui, không biết mình có thể tiếp tục ở bên cạnh hẩn được nữa không ?

Mất một lúc lâu, Hoài Thương mới định thần lại được tinh thần, tiếp tục công việc khám phá cuộc sống riêng tư của Trần Hoàng Anh. Hoài Thương muốn biết tất cả về hẩn, muốn tìm hiểu xem hẩn còn giấu mình thêm điều gì nữa.

Hoài Thương xem gần hết tất cả các đĩa nhạc có in hình một chàng ca sĩ trẻ có sắc vóc giống hệt Trần Hoàng Anh trên kệ, sau đó lại vòng lại kệ sách của Trần Hoàng Anh, muốn kiểm tra lại xem mình có bỏ sót điều gì không ?

Trên kệ, ngoài sách, còn có một cuốn sổ album ảnh khá dày. Hoài Thương không ngần ngại kiễ chân, vươn tay cố lấy bằng được cuốn album xuống.

Quay trở lại giường, Hoài Thương ngồi trên mép giường, tay lật giờ từng trang hình ảnh. Cuốn album hình lưu giữ lại những bức ảnh chụp cảnh khi còn bé của Trần Hoàng Anh.

Hoài Thương che miệng cười thầm, khi phát hiện ra được bí mật lớn nhất của Trần Hoàng Anh, đó là khi còn nhỏ hẩn được bố mẹ cho ăn mặc như con gái. Nhìn "cô bé" được thắt bím, mặc váy hoa dài đến ngang gối, khuôn mặt phụng phịu không vui, phía bên dưới còn có lời bình, Hoài Thương cắn chặt môi, cố ngăn tiếng cười khùng khục trong cổ họng của mình.

Những trang tiếp theo vẫn là những hình ảnh chụp khi còn bé của Trần Hoàng Anh. Đến khi Trần Hoàng Anh học cấp ba thì hình ảnh thay đổi hẳn. Hoài Thương sững sờ tròn tròn mắt khi phát hiện ra Trần Hoàng Anh không còn là anh chàng đẹp trai như mình vẫn tưởng, Trần Hoàng Anh trở nên mập mạp, béo mồm mồm, khuôn mặt căng tròn, đầu tóc bù xù như một tên ngố, trên sống mũi đeo một cặp kính dày cộm như Nobita.

Tay Hoài Thương run lên, sắc mặt dần biến đổi, Hoài Thương lật nhanh những trang tiếp theo. Điều đáng ngạc nhiên là trong những bức hình chụp vào giai đoạn Trần Hoàng Anh đang học cấp ba có hình ảnh của Hoài Thương. Cảm giác bất an và lo lắng của Hoài Thương càng lúc càng tăng, những mảnh kí ức xa xăm mờ mịt đang hiện về. Hoài Thương nhớ.....

.....

Năm lên 15 tuổi, được bố mẹ cho sang Hồng Kông chơi với gia đình nội, Hoài Thương đã dành cả một tuần rong chơi trên bãi biển, đi bắt vỏ sò và đi nhặt vỏ ốc. Tại nơi đó, Hoài Thương đã quen biết với một cậu bạn trai. Cậu ta có thân hình thật mập mạp, suốt ngày ngồi một chỗ, thả tầm mắt hướng ra biển.

Là một cô gái hiếu động, Hoài Thương rất tò mò muốn biết lý do vì sao cậu bạn kia đã ra đến biển lại không chịu vui đùa, mà chỉ ngồi im một chỗ. Ngày thứ nhất, Hoài Thương ra biển đã gặp cậu ta. Ngày thứ hai, Hoài Thương cũng gặp cậu ta ở chỗ cũ, rồi đến ngày thứ ba, thứ tư....đến ngày thứ năm, Hoài Thương không còn chịu nổi được nữa, quyết tâm phải tới làm quen với cậu ta và hỏi lý do vì sao.

Hoài Thương mặc một bộ quần áo tắm, từng bước từng bước, tiến đến trước mặt cậu bạn trai mập mạp.

Trong ánh nắng vào ban chiều, hình bóng phản chiếu của Hoài Thương đổ dài trên cát.

_Này cậu ! Cậu tên là gì ? Có muốn xuống biển tắm với tôi không ?

Một cô gái xinh đẹp như Hoài Thương thì đâu có thiếu bạn chơi cùng, đâu nhất thiết phải chủ động làm quen với một cậu bạn trai mập mạp, trông ngớ ngẩn như một người bị chấp điện với mái tóc bù xù.

Cậu ta thu hồi tầm mắt, nhìn từ chân lên đến tận đỉnh đầu Hoài Thương. Khi bắt gặp đôi mắt long lanh trong sáng, cùng nụ cười dễ mến của Hoài Thương, cậu ta nghi hoặc hỏi lại Hoài Thương.

_Cậu muốn biết tên của tôi, muốn rủ tôi xuống biển tắm ?

Hoài Thương rất mừng vì cuối cùng cậu ta cũng chú ý đến sự tồn tại của mình.

_Đúng thế. Cậu có thể cho tôi biết tên của cậu và muốn kết bạn với tôi không ?

Đây là mong muốn của một con nhóc 15 tuổi ?

Cậu bạn có cặp kính Notiba mờ to mắt nhìn Hoài Thương, không hiểu Hoài Thương đang lừa gạt cậu ta, hay thật lòng muốn kết bạn với cậu ta.

Hoài Thương thân thiện chìa tay.

_ Chúng ta làm quen với nhau nhé ! Đã đi ra biển mà không tắm thì uống phí lắm.

Cậu bạn có cặp kính cận Nobita hết cúi đầu nhìn bàn tay Hoài Thương đang chìa ra trước mặt mình, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thanh tú và xinh đẹp của Hoài Thương.

Nụ cười và ánh mắt của Hoài Thương đã cuốn hút cậu ta. Bỗng chốc, cậu ta trở nên mạnh dạn và tự tin hẳn lên.

Nắm nhẹ lấy bàn tay thanh mảnh của Hoài Thương, cậu ta nhẹ nở một nụ cười.

_ Tôi tên là Trần Hoàng Anh, rất vui vì được quen biết với bạn.

Lúc đó, trái tim nhỏ bé của Hoài Thương đã hơi rung động vì nụ cười ngây ngô của cậu bạn mới quen tên là Trần Hoàng Anh.

Từ đó, một cô gái hơn 15 tuổi, cùng chàng trai hơn 17 tuổi dành gần như cả ngày bên nhau. Cả hai cùng đi nhặt vỏ sò, cùng đùa nghịch với sóng biển, cùng nhau đi tắm, cùng nhau xây lâu đài trên cát.

Hoài Thương hãy còn là một cô gái ngây thơ và trẻ con, không hiểu được những rung động đầu đời của mình, tưởng những ý nghĩ hòa hợp, cùng chung sở thích với Trần Hoàng Anh, có thể nói chuyện và dành cả ngày bên cạnh hẳn là chuyện bình thường của hai người bạn thân, mà không hay biết rằng mình đã thích hẳn ngay từ khi trông thấy hẳn ngời cô đơn và buồn bã trên bãi cát.

Vào thời điểm đó, bạn bè của Hoài Thương không chỉ có một mình Trần Hoàng Anh còn có rất nhiều những cô cậu nhóc khác. Tuổi trẻ thường hay có những lời nói châm chọc, dù vô tình hay cố ý, cũng đủ để gây tổn thương cho người khác, nhất là những người sống nội tâm như Trần Hoàng Anh.

Hoài Thương và Trần Hoàng Anh duy trì được tình bạn trong vòng nửa tháng. Vì việc Hoài Thương thường xuyên mất tích, không đi chơi cùng với chúng bạn như trước kia, bọn họ đã nghi ngờ, lén lút bám theo Hoài Thương. Sau khi phát hiện ra được Hoài Thương đang quen biết với một chàng trai có vóc dáng cao lớn, thân hình béo tròn quay, đầu tóc bù xù như bị chập điện, trên sống mũi đeo một cặp kính dày cộm, bọn họ đã hứa vào trêu chọc Hoài Thương và Trần Hoàng Anh.

Hoài Thương là người có tự ái cao, lại sĩ diện và hiếu thắng, không thể chịu nổi những lời trêu chọc của chúng bạn đã dần lảng tránh, không còn muốn tiếp tục qua lại với Trần Hoàng Anh nữa.

Lúc đầu, Trần Hoàng Anh cho rằng Hoài Thương đang bận, không thể đi chơi cùng với mình, nên hắn đành đi chơi thui thui một mình. Trong một lần vì quá nhớ Hoài Thương, Trần Hoàng Anh đã đến tìm Hoài Thương mà không thông báo trước.

Trần Hoàng Anh thấy Hoài Thương đang cười đùa vui vẻ với chúng bạn. Lúc đó, Trần Hoàng Anh có cảm giác bị phản bội và lừa dối. Cô ấy đã nói, cô ấy bận, tại sao lại có thời gian rảnh rỗi để đi chơi với chúng bạn ?

Trần Hoàng Anh nghe một cậu bạn của Hoài Thương, cười cợt nhả hỏi.

_ Hoài Thương, không phải cậu vẫn tiếp tục chơi với con heo quay kia chứ ?

Câu hỏi của cậu ta khiến tất cả bọn bạn đứng xung quanh cười ầm lên.

Hoài Thương khẽ cau mày, không thích cậu ta nói xấu Trần Hoàng Anh như thế. Nhưng vì tính hiếu thắng của tuổi trẻ, vì lòng tự ái, và lại, Hoài Thương nghĩ Trần Hoàng Anh không có mặt ở đây, vì thế đã vô tình nói.

_ Cậu bị điên hả ? Tôi đã cắt đứt quan hệ với cậu ta rồi. Tôi dù sao cũng được coi là xinh đẹp, làm sao có thể suốt ngày đi chơi với một người xấu hơn mình về hình thức được.

Nói xong câu ấy, lồng ngực của Hoài Thương có cảm giác như bị kim châm. Cảm giác mất mát và bất an đang từ từ xâm chiếm vào trong tâm trí.

Cô bạn gái tóc vàng của Hoài Thương cười như nắc nẻ.

_ Cậu nói đúng, chơi với cái ngu ầy để làm gì. Một cô gái xinh đẹp như cậu nên kết thân với những anh chàng đẹp trai như cậu Long Nhật kia chẳng hạn.

Long Nhật lập tức tiến lên phía trước, nắm lấy tay Hoài Thương, đặt một nụ hôn lãng mạn trên mu bàn tay như hiệp sĩ thời thượng cổ.

Hoài Thương rung mình ớn lạnh, con buồn nôn dâng lên đến tận cổ. Mặc dù không thoải mái trước trò đùa của chúng bạn, nhưng vẫn phải cố gắng tiếp tục.

Hoài Thương rút tay lại ngay sau khi có thể, gượng cười nói.

_ Hôm nay mình hơi mệt, có lẽ mình phải hẹn các bạn vào hôm sau.

Long Nhật khoác tay vào vai Hoài Thương, cười ngọt ngào.

_ Như thế sao được. Chúng ta vẫn còn nhiều trò vui chưa chơi hết cơ mà.

Trần Hoàng Anh đứng sau gốc cây dừa nhìn trừng trừng vào cánh tay Long Nhật đang khoác trên vai Hoài Thương, những lời nói của Hoài Thương vẫn còn ong ong bên tai hắn. Đôi môi hắn mím chặt lại, đôi mắt bắn ra nhìn tia nhìn oán hận và căm hờn. Hắn tưởng Hoài Thương khác những cô gái khác, nhưng thật không ngờ, cô ta cũng chỉ là một đứa con gái hời hợt vào nông cạn mà thôi.

Bóp nát vò sò trong tay, những mảnh ốc sắc bén cắm sâu vào lòng bàn tay hắn, máu rỉ ra từ vết thương. Trần Hoàng Anh nhếch mép, cười một cách khinh bỉ và chán ghét. Hắn đi về nhà trong tình trạng u uất và chán đời.

Bắt đầu kể từ khi đó, Trần Hoàng Anh hoàn toàn thay đổi, hắn quyết tâm giảm cân, làm mới mình, vươn lên trở thành một thần tượng. Hắn đã đi du học bốn năm ở nước ngoài mới về nước. Hôm hắn gặp lại Hoài Thương ở siêu thị là một tuần sau khi hắn trở về nhà. Số phận là một vòng quay không có điểm dừng, đi một vòng rồi lại gặp nhau....

.....

Hoài Thương buông rơi cuốn album ảnh, nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt.

Hóa ra anh ấy là Trần Hoàng Anh, là người mà mình đã từng tổn thương trong quá khứ. Hiện tại, anh ấy có thật lòng yêu mình không, hay là anh ấy vì muốn trả thù nên mới giả vờ yêu mình, khiến cho mình yêu anh ấy, sau đó tàn nhẫn nói lời chia tay ?

Cuốn album ảnh rơi xuống đất, từ giữa hai trang ảnh, rơi ra một tờ giấy.

Hoài Thương giật mình, khom người nhặt tờ giấy lên, chữ trong tờ giấy đã ố màu, chứng tỏ đã được viết cách đây mấy năm, có thể vào đúng cái ngày mà Trần Hoàng Anh nghe được cuộc nói chuyện của Hoài Thương và chúng bạn.

Dùng tay lau nước mắt, nén tiếng nấc trong cổ họng, Thy Dung mịt mờ đọc.

“Hoàng Hoài Thương ! Tôi hận cô ! Tôi hận cô ! Tôi hận cô ! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô !

Tôi thật ngu ngốc khi cho rằng cô là một cô gái ngây thơ, thánh thiện và thuần khiết, thế nhưng, cô lại nông cạn và hời hợt hơn tôi tưởng. Tôi lại càng ngu ngốc hơn nữa khi thích cô, ngu ngốc khi cho rằng cô cũng thích tôi, hóa ra, cô chỉ đang chơi một trò chơi, muốn được thử cảm giác mới lạ với một chàng trai không có sắc vóc như tôi.

Tôi hận cô ! Tôi hận cô ! Tôi hận cô ! Tôi nhất định sẽ trả thù cô !

Một ngày nào đó, tôi sẽ thay đổi, sẽ biến thành một người khác, và lúc đó, tôi sẽ quay về tìm cô, tôi sẽ khiến cô yêu tôi, yêu thật sâu đậm, khi cô đã trao trọn trái tim của cô cho tôi rồi, tôi sẽ từ bỏ , sẽ hắt hủi cô, giống hệt cái cách mà cô đã đối xử tồi tệ và tàn nhẫn với tôi. “

Khi viết những dòng chữ này, Trần Hoàng Anh đang trong tâm trạng cực kì giận dữ và tức giận, ngòi bút bị ghi mạnh vào tờ giấy, tạo thành những vết rách. Cuối tờ giấy tên của Hoài Thương bị gạch xóa lung tung.

Hoài Thương bật chặt miệng, nước mắt tuôn ra như mưa, tờ giấy bị bóp nhàu nát. Bây giờ thì Hoài Thương đã hiểu được ý nghĩa của hai chữ “hạnh phúc” rồi, thứ gì lấy được một cách quá dễ dàng thường không giữ được lâu, và thường không phải là của mình. Hoài Thương đã đánh mất mối tình đầu của mình vào bốn năm trước. Trần Hoàng Anh quay về đây không phải là để nối lại tình xưa, không phải là để tiếp tục, mà là để kết thúc, để trả thù.

Ha ha ha. ....! Hoài Thương cười trong tuyệt vọng, cười trong đau đớn, cười ra nước mắt. Mình có tư cách để trách mắng và hận thù anh ấy không ? Không ! Mình không có, mình là người đã tổn thương anh ấy trước. Anh ấy trả thù mình cũng đúng thôi. Coi như huề, mình và anh ấy không ai còn nợ ai nữa.

Một phần lương tâm luôn cắn rứt trong lòng Hoài Thương hơn bốn năm nay đã hoàn toàn được giải phóng, Hoài Thương đã trả lại cho Trần Hoàng Anh những gì mà Hoài Thương đã nợ hắn. Còn lỗ thủng trong trái tim Hoài Thương càng lúc càng bị khoét rộng thêm ra. Hai lần đều thích và yêu cùng một người, Hoài Thương thấy số phận của mình thật cay đắng và trớ trêu.

Vừa đúng vào lúc đó, tiếng cửa phòng vang lên, cùng tiếng nói trầm ấm của Trần Hoàng Anh.

_ Hoài Thương ! Em có trong phòng không ?

Hoài Thương suy nghĩ thật nhanh. Mình có nên quát thẳng vào mặt anh ấy và tuyên bố chia tay ngay lập tức không, hay là mình nên chọn cách trốn chạy, ra đi trong thâm lặng.

Khỏe môi Hoài Thương nhếch lên, là con cháu của nhà họ Hoàng, Hoài Thương tuyệt đối không chọn cách sống hèn nhát, làm một con rùa rút đầu như thế. Hoài Thương muốn học tập theo gương của chị gái.

Ra sức quệt lệ trên khỏe mắt, nhanh chóng cắt trả tờ giấy vào trong cuốn album, Hoài Thương kiễng chân, vươn tay đặt nó về vị trí cũ, sửa sang lại đầu

tóc và quần áo, hít một hơi thật sâu, lưng dựng thẳng, ngẩng cao đầu. Hoài Thương bước những bước chân mạnh mẽ ra mở cửa cho Trần Hoàng Anh.

Trần Hoàng Anh hơi chột dạ và lo lắng khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe vẫn còn vương lệ và chớp mũi hơi hồng hồng của Hoài Thương. Mắt hắn cẩn thận quan sát và đánh giá tình trạng ngăn nắp của căn phòng, chỉ sợ Hoài Thương phát hiện ra bí mật của hắn.

_ Hoài Thương, em không sao chứ ? Em... em vừa mới khóc xong đúng không ?

Hoài Thương gật đầu thừa nhận, tuy nhiên đã khôn khéo nói lái đi.

_ Ngồi một mình trong phòng, em đã nghĩ đến mối tình đầy ngang trái và sóng gió của chị gái, nên em đã khóc.

Hoài Thương nghe được thờ phào nhẹ nhõm của hắn, tia nhìn lo sợ và bất an trong mắt hắn biến mất.

Hắn vòng tay, kéo Hoài Thương vào lòng.

_ Hoài Thương, em đừng lo lắng nữa, chẳng phải chú Phi Dương đã tỉnh lại rồi còn gì ? Vết thương trên chân của chú ấy cũng sẽ sớm hồi phục lại thôi.

Hoài Thương nhắm mắt lại, hít lấy mùi hương bạc hà mà mình yêu thích trên cơ thể của Trần Hoàng Anh. Hoài Thương đau khổ và tuyệt vọng nhận ra, càng ngày mình càng yêu Trần Hoàng Anh, không thể sống thiếu hắn, nhưng đau đớn thay, hắn lại không yêu mình, hắn làm tất cả cũng chỉ vì muốn trả thù thôi.

_ Hoài Thương, anh đã nấu cơm chín rồi. Chúng ta xuống bếp dùng bữa tối thôi.

_ Vâng.

Trong lòng Hoài Thương đã có một quyết định trọng đại, dù không thể đến được với nhau, dù mai sau có phải chia xa, Hoài Thương sẽ khiến Trần Hoàng Anh vĩnh viễn cũng không thể quên được mình.

“Trần Hoàng Anh ! Anh hãy đợi đây ! Em chấp nhận để cho anh trả thù em, nhưng cũng không có nghĩa là em để cho anh tiếp tục đùa bỡn em nữa. Hừ ! Em sẽ khiến cho anh phải hối hận. Anh có thể lấy được trái tim của em, nhưng còn lòng tự tôn của em, anh tuyệt đối sẽ không lấy được.”

Mối quan hệ giữa Trần Hoàng Anh và Hoài Thương đã nổi lên những con sóng ngầm, đang trực chờ cuốn trôi cả hai người ra xa.

Sáng sớm, Hoài Thương gần như vừa đi vừa chạy ra khỏi nhà Trần Hoàng Anh. Buổi tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, trong đầu Hoài Thương chỉ còn lại một khoảng kí ức mờ nhạt, mỗi lần uống rượu say, Hoài Thương đều không thể nhớ rõ được chuyện gì đã xảy ra, đều biến thành một con người khác hẳn, biến thành một cô gái dạn dĩ, chủ động trong mọi chuyện.

Hoài Thương xấu hổ đỏ bừng mặt, trái tim trong lồng ngực đập thật nhanh, chỉ mong có ngay một cái khe nê để chui xuống, thấy mình không còn mặt mũi để gặp lại Trần Hoàng Anh. Đã biết được quá khứ của hắn, Hoài Thương cũng không còn lý do gì để tiếp tục quan hệ với hắn nữa, sớm muộn gì cũng phải chia tay, chia tay trước tốt hơn chia tay sau, càng để lâu càng lún sâu sẽ khiến bản thân càng đau khổ và mệt mỏi hơn. Nếu con người ta đến với nhau không phải bằng chân tình, mà chỉ bằng lòng thù hận, thì làm sao hiểu được chân lý của tình yêu, làm sao có được hạnh phúc.

Hoài Thương chạy băng băng trên vỉa hè, vừa chạy vừa ôm lấy hai má, vừa vuốt cho mái tóc khỏi rối. Buổi sáng thời mùa thu trong lành và mát mẻ, không khí se se lạnh khiến Hoài Thương so vai, kéo cao cổ áo khoác. Lần đầu tiên trong đời Hoài Thương mới nếm trải cảm giác phải chạy trốn như một tên tội phạm thể này.

Mỗi lúc gặp chuyện gì không vừa lòng, bức xúc hay trống trải, người đầu tiên mà Hoài Thương nghĩ đến là chị gái. Thy Dung không chỉ là chị ruột của Hoài Thương, còn là người cùng tuổi, một người bạn và là một tri kỉ. Tâm trạng của Hoài Thương đang cực kì hỗn loạn và không vui, Hoài Thương muốn tìm một ai đó để tâm sự và chia sẻ.

Nhớ ra chị gái đang ở bệnh viện, Hoài Thương liền bước xuống lề đường, vẫy tay bắt một chiếc xe tắc xi.

Từ xa một chiếc xe ô tô màu xanh nước biển phóng thẳng về phía Hoài Thương đang đứng với tốc độ tên bắn.

Hoài Thương hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng mở to mắt nhìn chiếc xe ô tô đang gầm rú lao vào mình như một con quái vật. Trí óc là một mảnh hỗn độn, suy nghĩ rối như tơ vò, Hoài Thương không thể di chuyển cơ thể, chỉ biết trừng trừng nhìn chiếc xe ô tô. Đến khi cả cơ thể bị hất tung về phía sau gần một mét, Hoài Thương hét lên một tiếng thảm thiết và chói tai duy nhất, sau đó ngất lịm đi vì đau đớn, không còn biết gì nữa.

Sau khi gây án, chiếc xe ô tô bỏ chạy ngay lập tức, để lại sau lưng thân hình nằm co quắp nằm trong vũng máu của Hoài Thương. Tiếng hét của mọi người xung quanh, tiếng rú còi của cảnh sát, tiếng giao thông tắc nghẽn xóa tan đi bầu không khí yên bình của buổi sáng sớm.

Hoài Thương nhanh chóng được xe cứu thương đưa vào trong bệnh viện. Trong túi áo khoác của Hoài Thương có mang theo điện thoại di động, đúng vào lúc ấy, Trần Hoàng Anh lại gọi điện cho Hoài Thương, chính vì thế hắn là người đầu tiên biết được tin Hoài Thương bị tai nạn giao thông.

Khi được bác sĩ báo cho biết đang trên đường đưa Hoài Thương đến bệnh viện, tình trạng của cô ấy rất nguy kịch, Trần Hoàng Anh có cảm giác mình đã chết rồi, hắn nói giọng lạc hẳn đi, rời khỏi nhà trong vội vã và hoảng loạn, chỉ sợ sẽ không còn có cơ hội để nhìn thấy Hoài Thương nữa. Buổi tối hôm qua hai người đã.....Trần Hoàng Anh phóng xe càng lúc càng nhanh, trực chỉ đi theo hướng con đường dẫn đến bệnh viện mà vị bác sĩ kia vừa nói cho biết.

o-0-o

Năm giờ sáng, Thy Dung đã tỉnh giấc. Sáng nay khác hẳn mọi khi, bầu trời hôm nay trong xanh hơn, không khí xung quanh nhộn nhịp sức sống, tiếng nói cười của bác sĩ, y tá, bệnh nhân và thân nhân trong bệnh viện khiến Thy Dung có cảm giác tươi trẻ, tràn đầy nhiệt huyết, mọi thứ như mới được hồi sinh, giống như mùa đông qua đi thì mùa xuân đến, những cành cây khô gãy và khẳng khiu đang đâm chồi nảy lộc, một vùng sơ xác tiêu điều đã được bao phủ bởi một màu xanh mơn mơn của hoa cỏ.

Thy Dung nhòe dậy, đi chân trần trên sàn nhà, vươn tay mở cửa sổ, đón chào những tia nắng mai. Hai tay xoa nhẹ vào bụng, cúi đầu, Thy Dung thì thầm.

_ Chào con yêu !

Thư Phàm mở cửa phòng, rào bước vào trong. Thấy con gái đang đứng gần cửa sổ, vừa mỉm cười dịu dàng vừa thì thầm nói chuyện vừa đứa trẻ đang mang trong bụng. Thư Phàm rất mừng vì Thy Dung đã lấy lại được tinh thần, đã yêu đời trở lại, nụ cười đã nở lại trên môi.

_ Thy Dung, chào con ! Thế nào đã đói bụng chưa ? Có muốn ăn gì không ?

Nghe thấy tiếng của mẹ, Thy Dung quay đầu lại nhìn.

_ Chào mẹ ! Con vẫn chưa thấy đói.

_ Như thế sao được. Mấy ngày gần đây, con đã không ăn được gì rồi. Mặc dù con vẫn còn phải vượt qua thời kì thai nghén, thế nhưng, con phải cố ăn vào, chỉ có ăn được thì đứa bé trong bụng con mới khỏe mạnh được chứ ?

Mắt Thy Dung lấp lánh niềm vui, lí nhí đáp.

_ Vâng.

Đột nhiên ngực của Thy Dung rất đau, nụ cười trên môi tắt, sắc mặt xám xịt. Cứ mỗi lần cô em gái Hoài Thương xảy ra chuyện, Thy Dung lại có biểu hiện đau đớn và thống khổ.

Thư Phàm sợ hãi, vội đỡ lấy Thy Dung, gấp gáp hỏi.

_ Thy Dung, con không sao chứ ? Con bị đau ở đâu, con mau nói cho mẹ biết đi ?

Thy Dung thều thào, hốc mắt đỏ hoe, tay nắm chặt lấy vạt áo của Thư Phàm.

_ Mẹ, con...con linh cảm em gái xảy...xảy ra chuyện rồi. Mỗi lần em ấy gặp chuyện thì y như rằng ngực trái của con lại bị đau.

Thư Phàm lắp bắp, sắc mặt biến đổi.

_ Thật...thật vậy chẳng ? Con...con đừng hù dọa mẹ.

Thư Phàm biết Thy Dung không nói dối. Từ nhỏ Thy Dung và Hoài Thương đã giống như hình với bóng, đi đâu và làm gì cũng có nhau. Hai đứa lại là chị em sinh đôi, nên có sự thân giao cách cảm hơn người bình thường.

_ Mẹ...mẹ gọi điện cho Hoài Thương đi, hỏi xem nó hiện giờ đang ở đâu, có bị làm sao không.

Thư Phàm dìu Thy Dung ngồi trên mép giường, còn mình lấy điện thoại di động gọi điện cho Hoài Thương.

Hoài Thương đã được đưa vào bệnh viện, đang trong phòng cấp cứu.

Trần Hoàng Anh đứng trước cửa phòng cấp cứu, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt hấn đục ngầu, sâu thăm thẳm như hai cái giếng không có đáy. Ánh sáng trong tâm hồn hấn đang tắt dần. Lúc hấn đến đây, bác sĩ và y tá đã hỏi về mối quan hệ của hấn và Hoài Thương, hấn đã không ngần ngại tuyên bố cô ấy là vợ tương lai của hấn, tin tưởng vào lời nói của hấn, bác sĩ và y tá đã yêu cầu hấn đi làm giấy nhập viện cho cô ấy, đồng thời kí vào tờ giấy đồng ý mổ. Trần Hoàng Anh đã làm theo như một cái máy, thậm chí hấn còn hỏi thúc bác sĩ và y tá mau chóng đưa Hoài Thương vào phòng mổ, hấn sợ nếu để chậm trễ thêm một giây một phút nào nữa, tính mạng của Hoài Thương sẽ không cứu được.

Chuông điện thoại của Hoài Thương reo vang một lúc lâu, Trần Hoàng Anh mới nghe thấy tiếng chuông, tất cả suy nghĩ và cảm giác của hấn đều hướng về thân hình nằm bất động trên giường mổ của Hoài Thương.

Trần Hoàng Anh cứng ngắc thò tay vào trong túi quần, hấn sờ sờ như một kẻ mất hồn.

_ A lô.

Nghe thấy một âm thanh khàn đục, xa lạ, lại là giọng của một người đàn ông, Thư Phàm cau mày.

_ Xin hỏi, ai đấy ? Đây có phải là máy điện thoại của Hoài Thương không ?

_ Phải.

_ Xin hỏi cậu là ai ? Hoài Thương đâu ? Tôi muốn nói chuyện với con bé.

Trao đổi hai ba câu với Thư Phàm, Trần Hoàng Anh mới dần dần lấy lại được một chút tỉnh táo.

_ Cháu là Trần Hoàng Anh, còn Hoài Thương..... – Giọng Trần Hoàng Anh trở nên run run – Cô ấy đang trong phòng mổ, cô ấy bị tai nạn giao thông.

Thư Phàm gần buông rơi điện thoại di động, nước mắt lăn dài trên má, thân hình lão đảo, những con sóng ngầm đang tàn phá mọi góc ngách trong cơ thể, những biến cố dồn dập liên tiếp xảy ra khiến sức chịu đựng trong Thư Phàm sớm đã cạn kiệt từ lâu.

Thy Dung nhìn biểu hiện trên khuôn mặt mẹ, nhìn những giọt nước mắt rơi lã chã như thác đổ, không cần phải hỏi, Thy Dung cũng đã biết được câu trả lời. Nhất định con bé Hoài Thương đã gặp phải chuyện không may rồi, nhất định là như thế.....

o-0-o

Nhận được tin Hoài Thương bị tai nạn giao thông, đang được cấp cứu tại một bệnh viện lớn của thành phố, Thy Dung cùng với bố mẹ, chú Vũ Gia Minh, Di Tú Linh, Khánh Sơn và Hoàng Từ Kỳ vội lái xe đến thăm.

Họ gặp Trần Hoàng Anh trên hành lang lầu năm của bệnh viện. Trần Hoàng Anh trông nhợt nhạt, mất hết sức sống, ánh mắt lạc thần và hoảng loạn. Thấy Trần Hoàng Anh như vậy, không một ai trong nhà họ Hoàng và nhà họ Vũ dám nghĩ ngờ tình cảm của hấn dành cho Hoài Thương.

Vũ Gia Minh kéo Trần Hoàng Anh ra một góc. Nén nỗi đau thương vào tận sâu trong đáy lòng, hấn cố gắng giữ bình tĩnh và tỉnh táo để hỏi Trần Hoàng Anh.

_ Hoàng Anh, cháu nói cho chú biết, tối hôm qua Hoài Thương đã ở lại qua đêm tại nhà cháu, đúng không ?

Trần Hoàng Anh thẫn thờ trả lời.

_ Vâng.

Nhìn biểu hiện của Trần Hoàng Anh, Vũ Gia Minh thờ dài.

_ Con bé bị tai nạn giao thông khi nào và ở đâu ?

_ Cô ấy rời khỏi nhà cháu từ sáng sớm, khi cháu tỉnh lại thì cô ấy đã đi rồi. Cháu được bác sĩ và y tá của bệnh viện này báo cho biết cô ấy bị xe tông trên con đường cách nhà cháu không xa, nhận được tin, cháu vội vã lái xe đến đây, còn nguyên nhân của vụ tai nạn là gì, cháu thật sự không biết gì cả.

Càng nghe Trần Hoàng Anh nói, Vũ Gia Minh càng thấy hồ đồ.

_ Con bé Hoài Thương rời nhà cháu từ sáng sớm ? Cháu và nó đã cãi nhau đúng không ?

Nghe Vũ Gia Minh hỏi thẳng như thế, Trần Hoàng Anh hơi xấu hổ. Chuyện xảy ra vào buổi tối hôm qua, hấn không thể nói cho ai biết được, vì danh dự và nhân phẩm của Hoài Thương, hấn phải giữ bí mật đến cùng, giữ bí mật đến khi nào cô ấy tự nguyện nói cho mọi người biết thì thôi.

_ Chúng cháu không cãi nhau. Có thể do cô ấy không muốn đánh thức cháu dậy, nên ra về mà không có một lời chào.

Lời giải thích của Trần Hoàng Anh cũng hợp lý, vì thế, Vũ Gia Minh không tiếp tục truy cứu vấn đề này nữa, hấn quay lại chủ đề chính.

_ Đúng vào thời điểm này con bé Hoài Thương lại bị tai nạn giao thông, chú sợ vụ việc không đơn giản như thế.

Trần Hoàng Anh khiếp sợ nhìn Vũ Gia Minh.

_ Ý của chú là ?

Vũ Gia Minh gật đầu.

_ Đúng thế. Kẻ bí ẩn bắt cóc Hoài Thương vẫn chưa bị bắt, chú và chú Tuấn Kiệt vẫn chưa điều tra ra được kẻ đó là ai, nên rất có thể kẻ gây ra vụ tai nạn giao thông vào sáng nay chính là kẻ bí ẩn kia.

Trần Hoàng Anh siết chặt nắm tay, mắt nổi lên sát khí.

_ Nếu Hoài Thương có mệnh hệ gì, cháu nhất định sẽ tìm bằng được kẻ đó, sau đó sẽ trả thù kẻ đó thật tàn khốc.

Vũ Gia Minh vỗ nhẹ vào vai Trần Hoàng Anh.

_Cháu yên tâm đi. Chú tin rằng Hoài Thương nhất định sẽ vượt qua được cơn bạo bệnh. Chúng ta phải có niềm tin, không được từ bỏ hy vọng.

Dạ, cháu hiểu. Cảm ơn chú.

Gần một tiếng sau, hai bác sĩ trong trang phục màu xanh dương mở cửa phòng cấp cứu bước ra ngoài. Tất cả mọi người đều đồng loạt đứng lên, đổ dồn ánh mắt lên người hai vị bác sĩ, nhìn họ bằng con mắt chờ đợi và hy vọng.

Hoàng Tử Kỳ nôn nóng và sốt ruột hỏi.

_Bác sĩ ! Tình hình của con bé thế nào rồi, có nghiêm trọng lắm không, ca mổ thành công chứ ?

Vị bác sĩ già có mái tóc hoa râm, vóc dáng to cao, quệt mồ hôi trên trán, lên tiếng trả lời.

_Cô ấy đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, ca mổ đã thành công, trên người cô ấy có khá nhiều vết thương, trong đó vết thương trên trán là bị nặng nhất, chúng tôi đã tiến hành phẫu thuật cho cô ấy rồi. Hiện giờ cô ấy vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Thư Phạm cũng là một bác sĩ giỏi, chỉ nghe vị bác sĩ trung niên nói sơ qua đã hiểu được tình trạng của con gái hiện giờ.

_Con bé sẽ sớm tỉnh lại đúng không bác sĩ ? Vết thương trên trán của nó có ảnh hưởng gì đến vùng trí nhớ không ?

_Việc này chúng tôi không thể nói trước được. Phải chờ cô ấy tỉnh lại và làm một số xét nghiệm trước đã.

Bàn tay của Trần Hoàng Anh càng lúc càng siết chặt, cả người đều đông cứng. Nếu cô ấy bị mất trí nhớ, nếu cô ấy không nhớ ra được mình là ai, nếu cô ấy..... Trần Hoàng Anh tuyệt vọng và đau khổ nhắm chặt mắt lại, không còn dám nghĩ tiếp nữa. Hắn không muốn Hoài Thương quên hắn, không muốn cô ấy coi hắn như một người xa lạ khi cô ấy tỉnh lại. Không !

Mọi người trong nhà họ Hoàng và nhà họ Vũ cũng có chung tâm trạng như Khánh Sơn, không ai muốn Hoài Thương bị mất trí nhớ và quên mất họ là ai cả, ai cũng yêu quý Hoài Thương, cũng mong Hoài Thương tai nạn khỏi, và bình yên vô sự. Nhưng có lẽ so với Trần Hoàng Anh, cảm giác của họ lúc này không nặng nề và khổ sở như tâm trạng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Ngày thứ ba khi tỉnh lại, Trác Phi Dương đã yêu cầu vệ sĩ gọi điện thoại mời Tuấn Nam đến bệnh viện. Hắn còn một số việc cần Tuấn Nam hoàn thành nốt cho mình. Đúng chín giờ sáng, Tuấn Nam lái xe ô tô đến bệnh viện của nhà họ Hoàng.

Tuấn Nam xách một chiếc cặp táp màu đen, mặc vét màu xám, rảo bước trên hành lang lầu ba. Anh gặp hai vệ sĩ của Trác Phi Dương đứng canh gác trước cửa phòng.

_Chào Trợ lý !.

Tuấn Nam gật đầu chào lại.

_Chủ tịch vẫn còn thức chứ, hay là đã ngủ rồi ?

_Chủ tịch vẫn còn thức, đang chờ anh ở trong phòng.

Tuấn Nam mỉm cười, cầm lấy núm cửa, xoay một vòng, rồi đẩy nhẹ cửa, tiến vào trong.

Trác Phi Dương đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, sau lưng được kê mấy cái gối bông mềm màu trắng, khuôn mặt hốc hác, nước da nhợt nhạt, mái tóc hơi rối, thế nhưng đôi mắt hắn vẫn sáng ngời, tràn đầy sinh khí và sức sống. Hắn đã tìm được chân tình, tìm được người con gái thật lòng yêu mình, cô ấy lại đang mang thai đứa con của hắn nữa. Niềm hạnh phúc và niềm vui lớn hơn nỗi đau thể xác và tinh thần mà hắn đang phải chịu đựng hàng ngày. Hắn đang phối hợp tốt với bác sĩ và y tá điều trị đôi chân tật nguyền. Mọi người đều hy vọng, Trác Phi Dương sẽ sớm đi được trở lại.

Nghe thấy tiếng động, Trác Phi Dương thu hồi tầm mắt, quay lại nhìn Tuấn Nam.

_Cậu đã đến rồi.

_Vâng, chào chủ tịch. Anh khỏe chứ ?

_Tôi ổn.

Trác Phi Dương nghiêm sắc mặt bảo Tuấn Nam

_ Chúng ta không cần phải khách sáo và dài dòng làm gì. Những việc mà trước đây tôi yêu cầu cậu làm, cậu đã hoàn thành xong chưa ?

_ Tôi đang điều tra, đã thu được những kết quả nhất định.

_ Cậu nói đi.

Tuấn Nam kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh mép giường của Trác Phi Dương. Đặt cặp táp màu đen trên đùi, bấm nút mở khoá, Tuấn Nam đưa cho Trác Phi Dương một xấp tài liệu mỏng.

_ Những bức ảnh mà chủ tịch và nhà họ Hoàng nhận được đích thực là do Trần Tư Nam gửi, thế nhưng, cậu ta không nhận là mình đã chụp những bức ảnh ấy.

Trác Phi Dương cau mày.

_ Nếu không phải cậu ta chụp, chẳng lẽ lại là do Bách Khải Văn ?

Tuấn Nam đáp ngay.

_ Chủ tịch đã đoán đúng, những bức ảnh đó đích thực là do Bách Khải Văn chụp.

_ Cái gì ?? – Trác Phi Dương phẫn nộ - Nếu những bức ảnh đó là do Bách Khải Văn chụp, tại sao lại lọt vào tay Trần Tư Nam, tại sao cậu ta lại gửi cho tôi và nhà họ Hoàng, mà không phải là Bách Khải Văn ?

_ Khi biết được sự thật này, tôi cũng không mấy tin tưởng, vì thế đã dùng những biện pháp mạnh với cậu ta. Kết quả, cậu ta khai là đã tìm thấy những bức ảnh đó trong phòng riêng của Bách Khải Văn, khi hắn ta vắng nhà, vì tò mò và hiếu kì, cậu ta đã giờ ra xem, những hình ảnh mà cậu ta nhìn thấy khiến cậu ta ghen tuông đến mất hết cả lý trí, do đó, cậu ta đã gửi cho chủ tịch và nhà họ Hoàng nhằm phá hoại không để cho hai người đến được với nhau. Cậu ta là một người cháu, thuộc họ hàng xa của Bách Khải Văn, nên cậu ta thường xuyên ra vào và đến nhà Bách Khải Văn chơi.

Trác Phi Dương nghiêng răng, mắt nổi lửa.

_ Bách Khải Văn là một tên bỉ ổi. Tại sao hắn có thể lén lút chụp những bức ảnh như thế ? Mục đích của hắn ta khi chụp những bức ảnh này là gì, cậu đã điều tra ra được chưa ?

Tuấn Nam nói bằng giọng biết lỗi.

_ Xin lỗi chủ tịch, tạm thời tôi vẫn chưa điều tra ra được. Bách Khải Văn là một kẻ hành sự bí ẩn và cẩn thận, hắn ít khi để lộ ra sơ hở của mình. Tuy vậy, tôi đoán động cơ của hắn khi chụp những bức ảnh này là vì hắn đã cho người theo dõi cô Thy Dung, muốn biết hết tất cả các mối quan hệ của cô ấy, muốn biết cô ấy đã đi đâu và làm gì, đây là hành động của những kẻ muốn tìm được cảm giác an toàn.

_ Ý của cậu là Bách Khải Văn đã cho người theo dõi Thy Dung từ lâu ?

Tuấn Nam khẳng định.

_ Đúng vậy. Theo nguồn tin chính xác mà tôi nhận được, Bách Khải Văn đã cử người theo dõi cô Thy Dung từ lâu, biết cô ấy là ai ngay từ đầu.

Trác Phi Dương càng lúc càng thấy khiếp sợ và bất an.

_ Nói theo cách của cậu chẳng khác gì Bách Khải Văn đã biết cô ấy là con gái ngay cả khi cô ấy đang đóng giả là con trai ? Vậy thì tại sao, hắn không chủ động theo đuổi cô ấy, biến cô ấy thành của mình, mà lại thích chơi trò mèo vờn chuột ?

Tuấn Nam lúng túng gãi đầu.

_ Điều này, tôi vẫn chưa giải thích được.

Trác Phi Dương rơi vào trầm tư.

_ Tôi đã hỏi Thy Dung về cái người đã đưa cho cô ấy xấp tài liệu, hồng vu oan giá họa cho tôi rồi. Cô ấy đã đi vòng vo một hồi, cuối cùng mới nói tên của người đó cho tôi biết – Trác Phi Dương nhìn Tuấn Nam – Cậu có biết người đó là ai không ?

Nhìn ánh mắt chất chứa căm thù và phẫn nộ của Trác Phi Dương, Tuấn Nam không cần phải dùng đến chất xám, cũng đoán được kẻ đó là ai.

_ Là Bách Khải Văn đúng không ?

Trác Phi Dương tặng cho Tuấn Nam một ánh mắt tán thưởng.

_Đúng thế, cái kẻ đã gửi xấp tài liệu ấy cho Thy Dung là Bách Khải Văn. Việc này, lại khiến tôi đặt ra câu hỏi, vì đâu mà hắn lại biết được tất cả những việc mà tôi đã làm như thế ? Nếu hắn không cho người theo dõi tôi, không móc nối ngầm với người làm việc bên cạnh tôi, hắn tuyệt đối không thể biết được.

Tuấn Nam nhìn thẳng vào mắt Trác Phi Dương, rất sợ Trác Phi Dương coi mình là một kẻ phản bội.

Như hiểu thấu được suy nghĩ của Tuấn Nam, Trác Phi Dương cười, trấn an Tuấn Nam.

_ Tuấn Nam, cậu cho rằng tôi đang nghi ngờ cậu sao ? Không phải ! Nếu tôi nghi ngờ cậu, tôi đã không gọi cậu đến đây, và thẳng thắn nói hết những nghi ngờ và suy nghĩ trong đầu của tôi cho cậu biết.

Tuấn Nam thở phào nhẹ nhõm như vừa mới trút được một gánh nặng ngàn cân.

_ Chắc chủ tịch sớm đã biết kẻ đó là ai rồi ?

Trác Phi Dương cười thâm thúy, nheo mắt nhìn Tuấn Nam.

_ Cậu cũng nghĩ ra được kẻ đó là ai rồi đúng không ? Chỉ có kẻ thường xuyên tiếp xúc với giấy tờ và công văn của tôi, chỉ có kẻ thường xuyên cùng tôi đi ra ngoài gặp gỡ các đối tác làm ăn và đến những buổi tiệc chiêu đãi, mới có cơ hội khám phá ra những hành động bí mật của tôi.

Tuấn Nam nén kích động và nồn nóng hỏi.

_ Chủ tịch định làm gì với cô ta, có muốn cho người dạy cho cô ta một bài học và tống cô ta vào tù không ?

_ Không cần ! – Trác Phi Dương sắc lạnh – Tiếp tục cho người theo dõi cô ta và Bách Khải Văn, tôi muốn hai kẻ này phải trả giá thật đắt cho những gì mà họ gây ra, đồng thời cử người bảo vệ Thy Dung, tôi sợ cô ấy sẽ bị kẻ xấu hại.

Đột nhiên nghĩ ra một điều quan trọng, Trác Phi Dương đắn đo thêm.

_ Tệ thế cậu cũng cho người điều tra xem kẻ nào đã gây tai nạn khiến Hoài Thương phải nhập viện trong tình trạng nguy kịch. Nhớ phải nhanh chóng có kết quả, tôi không muốn phải chờ lâu, càng để lâu, Thy Dung và người thân của cô ấy càng gặp nguy hiểm.

_ Tôi đã hiểu, thưa chủ tịch.

Tuấn Nam ngồi chơi một lúc, sau đó ra về.

Trác Phi Dương ngồi trên giường bệnh, trên bụng đặt chiếc máy tính xách tay của Thy Dung. Buổi tối hôm qua, Thy Dung và hắn đã nói chuyện đến tận khuya mới đi ngủ. Những gì mà cả hai đang giấu giếm đều nói hết cả ra. Thy Dung đã hỏi Trác Phi Dương rất nhiều điều về quá khứ của ông nội, về mối quan hệ giữa hắn và mẹ mình, hỏi hắn về nguyên nhân tại sao lại muốn vạch trần sự thật về vụ án năm xưa trên mặt báo, hỏi hắn về những sự việc có liên quan đến vụ bắt cóc Hoài Thương, đến vụ tống tiền nhà họ Hoàng, về vụ bọn xã hội đen suýt giết chết bố mình và Trần Hoàng Anh trong rừng, đặc biệt là Thy Dung đã cho Trác Phi Dương xem một bức thư nặc danh được gửi cho mình bằng mạng máy vi tính, trong đó có hình những cây thông nô en, có những món quà đựng trong những chiếc hộp đầy đủ sắc màu, có tuyết trắng, có ông già nô en, và có một chú hề mà Thy Dung yêu thích nhất, hầu như ngày nào Thy Dung cũng xem bức mật thư ấy để giải sầu.

Câu trả lời của Trác Phi Dương là một nụ hôn thật dài và thật say đắm. Thực chất người gửi cho Thy Dung bức mật thư ấy không ai chính là Trác Phi Dương, hắn cũng là người đã giúp gia đình nhà họ Hoàng lấy lại được số tiền đã mất, là người đàn ông bí mật đã trợ giúp cho gia đình nhà họ Hoàng trong thời gian gần đây. Thế nhưng, hắn không nói cho Thy Dung biết, hắn không muốn cô ấy phải mang cảm giác mắc nợ và mang ơn hắn. Và lại, hắn làm như thế, một phần vì hắn hối hận cho những gì đã xảy ra với nhà họ Hoàng. Nếu hắn không vạch trần bản chất xấu xa của ông Gia Huy lên mặt báo, kẻ xấu sẽ không có cơ hội lợi dụng điều này để hại nhà họ Hoàng.

Trác Phi Dương nhìn những bông tuyết trắng bay là tả trong màn hình máy vi tính, nhìn chú hề vừa cười vừa lắc lư nhảy theo điệu nhạc, vừa ngả trái ngả phải, ngay cả hắn cũng bật cười vì tính hài hước của hề. Khi gửi tặng cho Thy Dung bức mật thư này, hắn luôn hy vọng chú hề và khung cảnh giáng sinh có thể mang nụ cười trở lại trên môi Thy Dung. Hắn đã thành công khi làm được điều đó, cô ấy thực sự đã cười, cười thật tươi, cười rất nhiều.

o-0-o

Ca mổ thành công, Hoài Thương được bác sĩ và y tá đưa vào phòng hồi sức. Thy Dung và người thân trong nhà được lệnh của bác sĩ là phải buổi chiều mới được phép vào thăm. Mặc dù ai cũng nồn nóng muốn được trông thấy Hoài Thương ngay, thế nhưng, yêu cầu của bác sĩ khó cãi, và lại, họ làm thế cũng chỉ muốn tốt cho tình trạng bệnh tình của Hoài Thương. Vì thế, mọi người đành tui nghỉu và buồn bã ngồi trên ghế đá ngoài hành lang trước cửa phòng bệnh của Hoài Thương.

Hoàng Tuấn Kiệt và Hoàng Tử Kỳ muốn đưa Hoài Thương về bệnh viện của gia đình, vì đưa Hoài Thương về đây sẽ tiện cho việc chăm sóc và thăm non hơn. Thư Phạm và những người còn lại tán thành ý kiến của hai người.

Trần Hoàng Anh ngồi bất động trên ghế đá, cả cơ thể đều cứng ngắc, khuôn mặt lạnh lùng như đeo đá, ánh mắt nhìn trừng trừng vào cánh cửa phòng bệnh của Hoài Thương.

Thy Dung bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh Trần Hoàng Anh.

_Hoàng Anh, anh đừng lo lắng, con bé Hoài Thương sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi, nhất định nó sẽ nhớ ra chúng ta là ai, nó không thể quên chúng ta được.

Trần Hoàng Anh mấp máy môi.

_Tất cả là lỗi của tôi. Nếu tôi đưa cô ấy đi, cô ấy đã không bị người ta tông xe vào người. Tất cả là tại tôi ! Tại tôi !

Trần Hoàng Anh khò sở vò đầu bứt tóc, miệng không ngừng tự trách.

_Hoàng Anh, anh đừng nói nữa ! – Thy Dung roi lệ - Hoài Thương không thích anh như thế này đâu. Con bé là một cô gái lạc quan, yêu đời, là một người phụ nữ mạnh mẽ và khỏe mạnh, nó nhất định sẽ vượt qua được.

Trần Hoàng Anh nhắm mắt lại, khủy tay đặt trên đùi, cảm tỳ trên mười ngón tay.

Thy Dung chăm chú nhìn Trần Hoàng Anh, dáng vẻ như đang cầu nguyện của hắn khiến Thy Dung cảm động, bật khóc.

o-0-o

Buổi chiều Hoài Thương đã tỉnh lại, mọi người ủa vào phòng như con lốc, tranh nhau đặt câu hỏi với Hoài Thương, hỏi Hoài Thương có nhớ ra mình là ai không, có biết tên của mình là gì không ? Trần Hoàng Anh im lặng, nhìn Hoài Thương bằng đôi mắt chua xót và đau khổ, hắn không đủ dũng khí để lên tiếng hỏi gì, hắn rất sợ Hoài Thương sẽ hỏi hắn những câu, đại loại như: “Anh là ai ?”, “Tôi có biết anh không ?”, lúc đó trái tim hắn sẽ tan nát vì đau mất.

Trước những câu hỏi vang lên liên tiếp của người thân trong nhà, Hoài Thương nhú mảy, nói một cách khó nhọc.

_Mọi người làm ơn đừng có làm ồn nữa có được không ? Con sẽ trả lời hết tất cả các câu hỏi của mọi người là được chứ gì ?

Mọi người đều hồi hộp và nôn nóng chờ đợi Hoài Thương trả lời.

Đưa ánh mắt nhìn Thư Phàm, Hoài Thương thân thiết và biết ơn nói.

_Mẹ là mẹ Thư Phàm, là người mẹ mà con yêu thương và ngưỡng mộ nhất.

Thư Phàm bịt chặt miệng, vừa cười vừa khóc trong sung sướng. Con bé không quên mình, nó không bị mất trí nhớ.

Hoài Thương chuyển rời tầm mắt sang Hoàng Tuấn Kiệt.

_Bố Tuấn Kiệt, con rất thích lái du thuyền. Khi con khỏi bệnh, bố cho con đi chơi một lần nữa bằng du thuyền được không ?

Câu hỏi của Hoài Thương khiến tất cả mọi người có mặt trong phòng đều cười ầm, ánh mắt họ lấp lánh niềm vui.

Hoàng Tuấn Kiệt xúc động đáp.

_Được, chỉ cần con khỏe lại, bố sẽ đưa cả nhà chúng ta đi chơi một chuyến bằng du thuyền.

Hoài Thương cười nhẹ, lại chuyển rời tầm mắt sang người chị gái đứng bên cạnh.

_Chị Thy Dung, em có một bí mật muốn nói cho chị biết.

Thy Dung dùng mu bàn tay lau nước mắt, cười hỏi.

_Em muốn nói đến bí mật gì ?

Hoài Thương dừng lại trong chốc lát để lấy lại sức, sau đó lại tiếp tục.

_Em đã lỡ tay làm hỏng mấy chiếc máy ảnh yêu quý của chị rồi. Chị có thể thông cảm cho tình trạng bệnh tật của em, mà bỏ qua cho em được không ?

Nghe cô em nói đã đánh hỏng mất chiếc máy ảnh mà mình đã dùng bao lâu nay, coi nó chẳng khác gì một người bạn thân và một tri kỉ. Thy Dung quên cả khóc, nghiêng chặt răng, gằn giọng.

_Hoài Thương ! Em hãy đợi đấy, chị nhất định sẽ không tha và bỏ qua cho em.

Tiếng cười vui vẻ và ầm áp trong nhà họ Hoàng một lần nữa lại vang lên. Đây mới chính là Hoài Thương và Thy Dung mà họ từng biết.

Cứ lần lượt như thế, Hoài Thương đều hỏi và nói chuyện với mọi người một câu, đến người cuối cùng là Trần Hoàng Anh.

Mọi người trong phòng nhìn đôi trẻ, họ biết ý liền nháy mắt, ngầm bảo nhau đi ra khỏi phòng. Khánh Sơn dùng dằng chưa muốn đi, còn muốn tiếp tục trêu ghẹo Hoài Thương và Trần Hoàng Anh, liền bị Thy Dung véo tai lôi ra bên ngoài.

Tiếng kêu đau thảm thiết của Khánh Sơn vẫn còn lưu động trong căn phòng, mãi một lúc mới tan biến.

Hoài Thương nhìn thật sâu vào mắt Trần Hoàng Anh, cái nhìn chất chứa nhiều tình cảm và đầy tâm sự.

Biết được Hoài Thương không có bị mất trí nhớ, tảng đá đè nặng trong lòng Trần Hoàng Anh đã vơi đi được phần nửa.

Tối hôm qua khi uống rượu say, Hoài Thương đã nói những lời lẽ hết sức kì lạ như: cô ấy bảo sẽ lập tức chia tay với hắn, không còn tiếp tục có quan hệ yêu đương với hắn, không còn tin tưởng hắn nữa, cô ấy mắng hắn là một người xấu, sau đó cô ấy vùi mặt vào ngực hắn mà khóc, ôm lấy cổ hắn, hôn hắn, cô ấy đã chủ động quyến rũ hắn, thách thức sức chịu đựng bên trong hắn, đến khi hắn không còn chịu nổi hơn nữa, thì chuyện gì đến cũng đã phải đến, bây giờ cô ấy đã trở thành người phụ nữ của hắn.

Những mảnh kí ức rời rạc, một lần nữa lại hội tụ trở về, Hoài Thương đã nhớ được những sự việc xảy ra vào buổi tối ngày hôm qua, cũng có nghĩa Hoài Thương đã biết được Trần Hoàng Anh đang giấu mình điều gì, biết được hắn không thật lòng yêu mình, mà chỉ muốn trả thù mình thôi.

Hoài Thương nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ rơi, lồng ngực quặn thắt vì đau.

_ Trần Hoàng Anh – Hoài Thương khàn giọng gọi nhỏ - Em có chuyện này muốn nói với anh.

Trần Hoàng Anh run run bước lại gần Hoài Thương, khụy đầu gối, quỳ xuống gần bên cạnh mép giường của Hoài Thương.

_ Em nói đi.

Chỉ trong vòng có gần một ngày trông hắn như đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Hoài Thương không dám nhìn vào mắt Trần Hoàng Anh lâu, vì sợ sẽ không đủ can đảm để nói cho hết những điều cần phải nói.

Trần Hoàng Anh nắm lấy bàn tay lạnh giá của Hoài Thương. Hắn rung mình sợ hãi khi cảm nhận được hơi lạnh tỏa ra từ cơ thể cô ấy.

_ Hoàng Anh, trước kia em và anh đã từng quen biết nhau đúng không ?

Trần Hoàng Anh giật mình, ngơ ngác nhìn Hoài Thương.

Hoài Thương hít một hơi thật sâu, run giọng nói tiếp.

_ Em đã biết anh là cậu bạn Trần Hoàng Anh mà em đã quen ở bãi biển cách đây gần bốn năm về trước rồi. Em biết anh vẫn hận và căm ghét em, vì chính em đã vô tình nói ra những câu khiến anh bị tổn thương.

Hoài Thương dịu dàng nhìn vào đôi mắt hoảng loạn của Trần Hoàng Anh.

_ Hoàng Anh, anh có thể tha thứ cho em được không ? Những gì mà em thiếu nợ anh, em đã trả hết cho anh cả rồi, coi như chúng ta huê nhau, không ai nợ ai cả. Mặc dù em biết anh quay trở về đây chỉ là để trả thù em, thế nhưng, em không hận anh, cũng không trách anh. Còn một điều này nữa, em muốn nói cho anh biết, em là thật lòng yêu anh, trước kia có lẽ em cũng đã bắt đầu thích và rung động vì anh rồi, thấy anh ngồi một mình cô đơn và buồn bã trên bãi biển, lần nào ra biển chơi, em cũng chú ý đến anh, đến ngày thứ năm em mới có đủ can đảm và bạo dạn chủ động đến làm quen với anh. Mười lăm ngày được quen biết, được đi chơi và làm nhiều việc cùng với anh là mười lăm ngày hè vui vẻ và hạnh phúc nhất của em. Anh đã cho một mùa hè thật khó quên. Khi đó vì em còn trẻ, tính cách lại bốc đồng và hiếu thắng đã bị những lời lẽ châm chọc và trêu chọc của bạn bè khiến cho lòng tự ái nổi lên, em đã ngốc nghếch không hiểu được tình cảm trong lòng mình, để rồi gây tổn thương nghiêm trọng đến lòng tự tôn của anh.

Từ đầu đến cuối, Trần Hoàng Anh chỉ biết im lặng, ngồi nghe Hoài Thương nói, đau đớn và thống khổ đang dấy vò tâm trí hắn.

_ Hoàng Anh, chúng ta chia tay nhau đi. Em cảm ơn anh trong thời gian qua đã cho em những khoảnh khắc ngọt ngào, ấm áp và hạnh phúc. Được quen biết và gặp gỡ là may mắn của cuộc đời em. Em sẽ lưu giữ những kỉ niệm tốt đẹp mà chúng ta đã có với nhau trong đáy tim, để không bao giờ quên. Nếu anh muốn, mai sau khi vô tình gặp lại nhau chúng ta sẽ chào hỏi nhau như hai người bạn tốt. Anh có thể làm việc này cho em được không ?

Trần Hoàng Anh gào lên.

_ Hoàng Anh ! Em đã nói đủ chưa ? Em vẫn ngu ngốc và khờ dại như ngày nào. Em tưởng rằng một chàng trai có thể mạo hiểm tính mạng của mình để cứu một cô gái chỉ vì muốn trả thù cô ấy thôi ư ?

Hoài Thương kinh ngạc, mở to mắt nhìn Trần Hoàng Anh.

_ Em thật ngu ngốc ! Thật đáng chết ! Ngay vào lúc này, anh rất muốn bóp chết em ! Đúng là ban đầu, anh chỉ vì muốn trả thù em tội dám nói ra những câu làm tổn thương nghiêm trọng đến lòng tự tôn nam nhi của anh, nhưng khi được cùng em hẹn hò, tình cảm ngày xưa anh dành cho em một lần nữa lại mãnh liệt sống dậy mặc dù anh đã cố tình che giấu và nén chặt nó lại. Thời gian càng trôi qua đi, anh càng phát hiện ra được nhiều tính cách tốt đẹp của em, thấy em thật dễ thương và đáng yêu, dần dần anh đã quên mất mục đích ban đầu của mình, và nghĩ rằng mình thực sự là người yêu của em. Càng lúc anh càng yêu em. Ban đầu, anh không nói cho em biết tình cảm thật trong lòng mình, cho đến khi biết được tin dữ là em đã bị bắt cóc, lúc đó anh đã hoảng loạn và sợ hãi nhiều như thế nào, anh chỉ sợ sẽ không còn cơ hội để nói em câu “Anh yêu em” nữa – Trần Hoàng Anh siết tay Hoài Thương thật chặt – Cũng may là em không sao cả, em đã bình an trở về và anh lại có cơ hội được tiếp tục yêu em.

Nước mắt khiến khuôn mặt Trần Hoàng Anh trở nên nhạt nhòa, Hoài Thương khóc nức nở.

Trần Hoàng Anh trân trọng ôm lấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Hoài Thương.

_Anh không định giấu em thân phận thật sự của anh. Anh vẫn luôn muốn tìm cơ hội thích hợp để nói cho em biết, chỉ là lần nào anh định mở miệng nói, anh lại sợ em sẽ căm hận và không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

Hoài Thương giận dỗi, nói qua màn lệ.

_Hoàng Anh, anh đừng hòng mà đòi dùng miệng lưỡi để lừa dối em nữa. Em ghét anh, em muốn chia tay với anh.

Trần Hoàng Anh xa xăm mặt, rít giọng.

_Hoàng Hoài Thương ! Em muốn anh đánh em không ? Trước kia em làm tổn thương anh, em vẫn còn chưa xin lỗi anh, thế mà bây giờ, em còn mạnh miệng nói ghét anh và muốn chia tay với anh nữa, là sao ?

Hoài Thương chột dạ, len lén nhìn Trần Hoàng Anh. Thật ra, Hoài Thương đang khoai trá cười to trong bụng, sung sướng đến ngất ngây khi nghe được những lời nói thật lòng của Trần Hoàng Anh. Thế nhưng, bản tính nghịch ngợm và đùa dai của Hoài Thương vẫn không thể bỏ được. Hơn nữa, Hoài Thương đang đổ lỗi cho Trần Hoàng Anh tội dám làm cho mình buồn khổ.

Trần Hoàng Anh trèo lên giường, giữ hai tay Hoài Thương trên đỉnh đầu, cúi gần sát vào mặt Hoài Thương.

Hoài Thương đỏ bừng mặt vì xấu hổ, lấp bắp.

_Anh...anh định làm gì ?

_Trước khi em đi du học, anh muốn hai chúng ta làm lễ đính hôn. Anh muốn chứng minh cho thiên hạ biết rằng em đã thuộc về anh.

Nhiệt độ trong người Hoài Thương càng lúc càng tăng cao, các mạch máu đang chảy căng tràn trong cơ thể.

_Đính...đính hôn ? - Hoài Thương nói không ra hơi – Anh đừng có đùa, hai chúng ta làm sao có thể....có thể....

Những lời nói mang hàm ý cự tuyệt của Hoài Thương đã chọc giận Trần Hoàng Anh.

_Hoàng Hoài Thương ! Em thử nhắc lại câu nói đó một lần nữa xem ! Chính em là người đã quyến rũ anh trước không phải sao ? Em phải chịu trách nhiệm với những gì mà em đã làm, hay là em muốn anh làm cho em có thai, để hai chúng ta cưới nhau luôn ?

Hoài Thương thẹn quá hóa giận, quát to bằng hết tất cả sức lực của mình.

_Trần Hoàng Anh ! Anh có muốn em đánh anh không ?

Trần Hoàng Anh ngao ngán thờ dài. Cô người yêu của hắn chẳng những tính cách ngu ngơ, đại khò trong chuyện tình cảm, không nhận ra được hắn yêu cô ấy nhiều như thế nào, thường xuyên ghen bóng ghen gió, nghi ngờ lung khiến nhiều phen hắn điều đứng, khổ sở. Chẳng những thế, còn thường xuyên gây họa, hại hắn phải sống trong thấp thòm và lo lắng.

Trần Hoàng Anh bực bội và tức giận chửi lên một tiếng, nhất quyết cúi xuống hôn thật mạnh lên môi Hoài Thương để trừng phạt.

Những tiếng hét và chống đối của Hoài Thương chỉ còn lại những tiếng “ừm...ừm” kéo dài đến vô tận.

Mọi người đứng ngoài cửa phòng đưa mắt nhìn nhau, tai chăm chú lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Khánh Sơn ghen tị bảo Thy Dung.

_Tại sao hai chị em chị đều tìm được hai người đàn ông xuất sắc để yêu thế nhỉ ? Không biết hai người đã dùng cách gì mà có thể quyến rũ được họ ? – Hắn cũng không quên trêu chọc Thy Dung – Chị Thy Dung, chị có thể chia sẻ bí quyết cho em được không, để em biết mà học tập ?

Thy Dung siết chặt nắm tay, môi mím chặt, mắt căm hờn nhìn Khánh Sơn, rất muốn xông lên đánh cho hắn một trận, thế nhưng ngặt nỗi mình đang mang thai, nên đành phải cố nén nhịn.

_Cốp !

Vũ Gia Minh đã thay Thy Dung dạy cho Khánh Sơn một bài học. Hắn dơ cao tay cốp một cái đau điếng vào đầu Khánh Sơn.

Khánh Sơn lại thảm thiết kêu lên một tiếng, tay liên tục xoa vào chỗ đau, không ngừng oán trách Vũ Gia Minh.

_Bố ! Tại sao bố lại đánh con, mà lại ra tay mạnh như thế ? Bố có biết là tất cả trí khôn của con đều tập trung trong não không ?

Bộ dạng nhăn nhó kêu đau, không ngừng dùng tay xoa vào chỗ bị cốp trên đỉnh đầu của Khánh Sơn, khiến cho tất cả mọi người lại cười ầm, bầu không

khí hòa hợp, tràn đầy tình thân ái.

Bị Bách Khải Văn trắng trợn cướp mất điện thoại di động, Thu Trang quyết tâm phải lấy lại bằng được chiếc điện thoại của mình. Là một người hiếu thắng và nóng tính, Thu Trang tuyệt đối không bỏ qua cho bất kì ai dám trêu chọc mình, dù người đó có thân phận đặc biệt, hay ghê gớm đến thế nào đi chăng nữa. Nếu những cô gái khác rơi vào trường hợp của Thu Trang, có lẽ họ chọn phương pháp thỏa hiệp là nhận tiền của Bách Khải Văn để mua một chiếc điện thoại mới, hay nhân cơ hội này để lấy cơ tiếp cận và làm quen với Bách Khải Văn. Thế nhưng, Thu Trang thì lại khác, vì quyết tâm lấy lại bằng được chiếc điện thoại của mình, Thu Trang đã cất công bỏ ra hai ngày để đọc ngấu ngiến hết tất cả bài báo vết viết Bách Khải Văn, chưa hết, Thu Trang còn hỏi những người thân trong nhà họ Hoàng điện chỉ nhà riêng và số điện thoại di động của Bách Khải Văn. Đối tượng để cho Thu Trang hỏi nhiều nhất là Thy Dung. Thu Trang đã loáng thoáng nghe được câu chuyện tình tay ba giữa Thy Dung, Bách Khải Văn và Trác Phi Dương, chính vì thế, Thu Trang tin Thy Dung nhất định biết được nhà riêng của Bách Khải Văn ở đâu, và biết được đây số điện thoại của hắn là gì.

Khi Thu Trang đến tìm mình để hỏi về Bách Khải Văn, Thy Dung đã rất kinh ngạc, không hiểu cô bạn thân lại đang toan tính điều gì, thế nhưng, ngay sau khi nghe Thu Trang kể sơ qua về những cuộc gặp gỡ vô cùng đặc biệt của hai người, Thy Dung đã hào hứng và tốt bụng cho Thu Trang biết số điện thoại của Bách Khải Văn, còn cẩn thận vẽ sơ đồ nhà riêng của hắn, cho Thu Trang biết tất cả những chỗ Bách Khải Văn thường xuyên đi đến vào buổi tối và ban ngày, chưa hết Thy Dung còn đưa cho Thu Trang hẳn một cuốn sổ tay mà trước kia mình đã thu thập thông tin về hắn, để phục vụ cho công việc viết phóng sự cho một tờ báo.

Khi đưa cho Thu Trang một lô lốc những thứ liên quan đến Bách Khải Văn, Thy Dung cười tươi rói, vỗ nhẹ vào vai Thu Trang, nói bằng giọng khuyến khích và cổ vũ.

_ Thu Trang, cố lên ! Mình tin rằng cậu nhất định sẽ làm cho anh Bách Khải Văn phải hối hận với những gì mà anh ấy đã gây ra cho cậu.

Thu Trang mờ mịt nhìn Thy Dung, có cảm giác mình đang bị Thy Dung đưa vào bẫy.

Nhận ra cô bạn thân đang nghi ngờ mình, Thy Dung giả vờ thờ dài một cách buồn bã.

_ Thu Trang, cậu có biết để thu thập được những thông tin này, mình đã tốn biết bao nhiêu công sức và gặp bao nhiêu chuyện nguy hiểm không ? Có nói ra, chắc cậu cũng không tin đâu. Cậu nên cảm ơn mình, vì cậu không mất một chút công sức nào cả, đã có được đầy đủ thông tin liên quan đến anh ấy rồi. Bây giờ thì cậu đi đi, nhớ phải khiến cho anh ấy khổ sở đấy. Đừng để về bề ngoài hào hoa của anh ấy đánh lừa.

Thu Trang ngơ ngác hỏi Thy Dung.

_ Cậu đang có ý định đẩy mình vào tay giặc đúng không ? Mặc dù cậu nói chuyện nghe có vẻ xuôi tai lắm, thế nhưng, ánh mắt gian xảo của cậu đã tố cáo hết cả rồi.

Thy Dung cố nén tiếng cười trong cổ họng, ngoài mặt vẫn giả vờ nghiêm túc bảo.

_ Thế nào, cậu có muốn lấy những thứ mà mình đưa cho cậu không, hay là cậu muốn trả lại mình và chọn cách khác ? Cậu nên nhớ, người tự nguyện đến tìm mình là chính bản thân cậu, không phải mình dụ dỗ cậu đến đây. Và lại, mình dụ dỗ cậu thì mình được lợi ích gì đâu, mình và anh Văn chỉ là quan hệ bạn bè, không phải là kẻ thù, cũng không phải tình nhân, việc gì mình phải tìm cách hại anh ấy, hay hại cậu ? Cậu chẳng phải là bạn tốt của mình là gì ?

Cứ như thế, Thu Trang bị Thy Dung đẩy ra khỏi cổng nhà họ Hoàng với trạng thái lơ lửng, ngẩn ngơ như một kẻ mất trí.

Khi cánh cửa nhà họ Hoàng được đóng lại trước mặt, Thu Trang chỉ biết mở to mắt nhìn, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Thy Dung đưa cho Thu Trang tất cả những gì mà mình đã thu thập được về Bách Khải Văn, cũng có cái lý của mình. Thy Dung nhận ra cuộc gặp gỡ tình cờ giữa Bách Khải Văn và Thu Trang rất giống với mình trước kia, cái cách mà hai người đầu khấu, tranh chấp với nhau cũng không khác biệt so với trước kia lắm. Hơn nữa, Bách Khải Văn dù có là người tự cao tự đại đến đâu cũng không ngu ngốc đến mức tự chuốc lấy phiền phức vào người bằng cách cướp điện thoại của Thu Trang. Hắn làm như thế chẳng phải là đang vô tình tạo cho hai người có cơ hội gặp nhau thêm lần thứ hai, thứ ba, thứ tư và nhiều lần về sau này nữa sao ?

Thy Dung vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Bách Khải Văn, vẫn luôn mong hắn mau chóng tìm được tình yêu và hạnh phúc của cuộc đời mình. Chỉ có như thế, Thy Dung mới an lòng, hạnh phúc mà Thy Dung đang có được mới thật sự trọn vẹn.

o-0-o

Cầm những thông tin có liên quan đến Bách Khải Văn trên tay, Thu Trang tự an ủi và động viên bản thân mình.

_ Có lẽ Thy Dung không lừa mình đâu. Cậu ấy chỉ là đang giúp mình, muốn mình lấy lại được chiếc điện thoại yêu quý, mà không cần phải tốn công sức và mất nhiều thời gian để bám theo Bách Khải Văn.

Căn cứ theo những gì mà Thy Dung ghi trong cuốn sổ tay, Thu Trang tấp vào một buồng điện thoại công cộng, đút đồng xu vào khe cắm, bấm từng số trên mặt bàn phím điện thoại bàn.

Thu Trang áp ống nghe vào tai, hồi hộp chờ Bách Khải Văn bắt máy. Tiếng nhạc chuông vang lên độ khoảng gần một phút, Thu Trang thấy có dấu hiệu trả lời.

_ A lô ! Ai đấy ?

Hình như Bách Khải Văn đang gặp phải chuyện gì đó không vui, nên giọng nói của hắn hơi cụt cằn và thô lỗ.

_ Chào anh ! Xin hỏi anh có phải là Bách Khải Văn không ?

Bách Khải Văn cau mày khi nhận ra người đang dùng điện thoại bàn để gọi điện cho hắn là một cô gái.

_ Phải, là tôi đây. Mà cô là ai ?

Thấy mình đã gọi đúng số máy của Bách Khải Văn, Thu Trang thu lại giọng nói để nghe và lịch sự.

_ Bách Khải Văn ! Tôi là chủ nhân của chiếc điện thoại mà anh đã trắng trợn cướp vào buổi trưa ba hôm trước, biết điều thì anh hãy mau trả lại cho tôi, nếu không ngày nào tôi cũng gọi điện thoại đến quấy phá anh.

Động tác vuốt mái tóc rối của Bách Khải Văn khựng lại.

_ Cô là Thu Trang, là cô gái đáng ghét, chanh chua và đánh đá đã bắt tôi phải trả tiền thay cho bữa ăn tại nhà hàng Thiên Hương ?

Những tính cách vô cùng “tốt” của Thu Trang đều được Bách Khải Văn ghi rõ vào trong trí óc, chứng tỏ Thu Trang đã để lại một ấn tượng không dễ gì xóa nhòa.

Thu Trang tức điên người, nghiến răng.

_ Bách Khải Văn ! Anh đừng quá đáng ! Tôi hỏi lại lần chót, anh có chịu trả điện thoại cho tôi không ?

_ Hình như tôi đã nói rõ ràng với cô rồi nhì ? Tôi đã nói là chỉ cần cô chịu xin lỗi tôi trước mặt mọi người, tôi sẽ trả lại điện thoại cho cô. Còn nếu không, cô hãy quên đi. Đổi lại, tôi sẽ gửi tiền bồi thường cho cô mua một cái mới.

Thu Trang quát to.

_ Bách Khải Văn, anh đừng mơ tưởng là tôi sẽ chịu cúi đầu xin lỗi anh trước mặt mọi người ! Lẽ ra, người nên cúi đầu xin lỗi, phải là anh mới đúng !

Bách Khải Văn nhếch mép, cười nhạt.

_ Nghe giọng nói của cô, tôi thấy là hai chúng ta không còn gì để nói với nhau cả. Nhân tiện đây, tôi cũng thành thật khuyên cô, đừng nên gọi điện đến cho tôi nữa. Nếu không, cô không lường trước được hậu quả đâu.

_ Bách Khải Văn – Thu Trang gào lên – Anh là một tên xấu xa nhất trong số những tên xấu xa mà tôi đã từng gặp. Ngày nào mà anh không chịu trả điện thoại cho tôi, ngày đó, tôi sẽ không để cho anh sống được yên. Anh đừng hòng mà đe dọa được tôi.

Thu Trang thô bạo, đập mạnh ống nghe xuống khe rãnh của chiếc điện thoại bàn.

Bách Khải Văn nhăn mặt, lỗ tai ong ong vì tiếng động trong ống nghe điện thoại di động, âm thanh giống như là những tiếng sấm nổ vang rền, đang đánh mạnh vào tai hắn.

_ Người phụ nữ chết tiệt ! – Bách Khải Văn căm phẫn, rít giọng – Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô. Hừ ! Cô càng chọc giận tôi, càng thách thức tính kiên nhẫn của tôi, tôi càng không trả lại cô điện thoại di động, để xem cô làm gì được tôi.

Cuộc sống của Bách Khải Văn nhờ có Thu Trang đã bớt buồn chán hẳn.

o-0-o

Không bỏ cuộc, sáng sớm hôm sau, Thu Trang đã trực sẵn trước cổng nhà Bách Khải Văn, chỉ cần thấy hắn đi ra cổng là xông lên đòi lại chiếc điện thoại di động của mình. Có nhiều khi Thu Trang cũng không hiểu lý do vì sao mình lại phải khổ sở, bỏ ra nhiều công sức và chuốc bực mình vào người để tranh chấp hơn thua với Bách Khải Văn làm gì. Thế nhưng, lòng hiếu thắng và tự tôn trong Thu Trang đã lấn át đi hết cả lý trí, Thu Trang đã không còn đủ tỉnh táo và bình tĩnh để suy nghĩ và giải thích lý do vì sao nữa.

Hơn bảy giờ sáng, tài xế của Bách Khải Văn lái xe đến đón hắn đi làm. Tám giờ, cánh cổng sắt đóng im ỉm được mở rộng sang một bên. Bách Khải Văn rảo bước, đi từ trong sân ra cổng.

Ngay sau khi nghe thấy tiếng mở cổng, Thu Trang đã đứng sừng sững trước cánh cổng sắt, hai tay siết thành nắm đấm, môi mím chặt, mắt hiện lên những tia nhìn căm hờn và tức giận.

Bách Khải Văn sững sờ khi trông thấy Thu Trang xuất hiện trước cổng nhà mình vào sáng sớm thế này. Giây phút trông thấy Thu Trang, phải nói hắn vô cùng ngạc nhiên, vô cùng sững sờ, mồm hán há hốc, còn mắt hắn tròn tròn, bộ dạng giống hệt một kẻ lần đầu tiên mới lọt lên cung trăng.

Không cho hắn thời gian để trấn định lại thần trí, Thu Trang gằn giọng.

_ Bách Khải Văn ! Mau trả lại điện thoại cho tôi !

Không hổ danh là người từng trải, hần nhanh chóng lấy lại được dáng vẻ bình thản và bất cần đời của mình.

_ Cô đến nhà tôi vào lúc sáng sớm thế này, chỉ để đòi lại điện thoại di động thôi sao ?

Thu Trang xa xăm mặt.

_ Bách Khải Văn ! Đừng nói dài dòng văn tự ! Mau trả lại điện thoại cho tôi !

Bách Khải Văn nhếch mép, cười nửa miệng.

_ Tôi sẽ trả điện thoại cho cô ngay bây giờ, với điều kiện cô dập đầu xin lỗi tôi ngay tại đây.

Thu Trang nhấn mạnh từng từ từng chữ, nói thật chậm rãi.

_ Không – bao – giờ !

Bách Khải Văn nhún vai.

_ Nếu thế thì quên đi ! Cho dù cô có đứng ở đây, gào rít cả cổ, tôi cũng nhất quyết không trả !

Bách Khải Văn ung dung xoay người bước đi.

Mấy người làm trong nhà ngo ngác hết nhìn Bách Khải Văn lại nhìn Thu Trang, không hiểu mối quan hệ của hai người này là gì, mà sao giống như nước với lửa. Cô gái mặc váy hoa kia là một ngọn đuốc đang bốc cháy ngùn ngụt có thể thiêu đốt chết người, còn Bách Khải Văn là một dòng nước có thể nhấn chìm chết bất cứ ai, theo kiểu kẻ tám lạng, người nửa cân, không ai chịu thua ai.

Bách Khải Văn bỏ đi, để lại phía sau lưng, Thu Trang tức giận ngút trời, lòng quyết tâm ăn thua đủ với Bách Khải Văn càng lúc càng cao.

o-0-o

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, gần một tuần. ...ngày nào Thu Trang cũng đứng chờ Bách Khải Văn trước cổng vào sáng sớm để đòi lại điện thoại di động.

Lòng kiên trì của Thu Trang khiến Bách Khải Văn kinh ngạc, không dám tin. Ban đầu, hần cho rằng một cô tiểu thư đồng đánh và nóng tính như Thu Trang, sẽ sớm bỏ cuộc thôi. Thế nhưng, hần không ngờ được là Thu Trang lại kiên trì như thế. Sáng sớm nào, được quản gia mở cổng đi làm, hần cũng đã thấy Thu Trang đứng chờ trước cổng, đòi hần phải trả lại điện thoại di động.

Thật lòng, hần cũng không muốn giữ điện thoại di động của Thu Trang làm gì. Chỉ vì, Thu Trang đã chọc giận đến lòng tự tôn nam nhi và hiếu thắng của một thằng đàn ông, đã khiến hần trở thành một người thích chơi xấu. Bù lại, hàng ngày hần được sống trong tâm trạng thấp thỏm chờ mong Thu Trang xuất hiện trước mặt hần, cãi nhau một trận với hần, liên tục gọi điện quấy rối hần.

Cãi nhau và tranh chấp hơn thua với cô ấy đã khiến hần dần quên đi những bức bối và u uất trong lòng, đồng thời cũng giải phóng được chúng ra khỏi cơ thể. Bây giờ đầu óc và tinh thần của hần thanh thản và thoải mái hơn nhiều, cũng không còn quá cố chấp, muốn chia rẽ đôi uyên ương Thy Dung và Trác Phi Dương nữa. Tất cả mọi năng lượng và trí não của hần đang tập trung vào việc nghĩ cách để trừng phạt Thu Trang, có được một trò chơi mới, cuộc sống cũng trở nên thú vị hơn.

Hôm nay là thứ hai đầu tuần, Bách Khải Văn sau khi ăn cơm sáng, thay quần áo, cầm cặp táp, hần chuẩn bị đi làm.

Vừa đi xuống lầu, hần vừa thú vị nghĩ thầm.

_ Không biết, con nhóc kia sáng hôm nay có đứng chờ trước cổng nhà mình để đòi lại điện thoại không nữa ?

Nghĩ đến Thu Trang, tâm trạng Bách Khải Văn lại nôn nóng và khấn trương hần lên. Hần liền rào bước, tiến nhanh ra cổng, làm ông quản gia cũng phải vội vã theo hần.

Khi cánh cửa được mở ra, Bách Khải Văn thu hồi lại nét mặt nôn nóng và chờ mong của mình. Hần đi thẳng người, liếc mắt nhìn về bên tay phải, nơi mà Thu Trang thường hay đứng chờ hần.

Hần hơi hoảng hốt và lo sợ khi thấy Thu Trang đang ngồi bệt trên nền gạch xi măng, đầu gục xuống gối, vai run run, không hiểu cô ấy đang khóc hay là đang run lên vì lạnh ?

Bách Khải Văn lưỡng lự, không biết có nên tiến đến hỏi cô ấy không, hay là cứ bỏ mặc cô ấy ở đây, rồi xoay người bước đi.

Bách Khải Văn đứng nhìn Thu Trang một lúc, mà vẫn không thấy Thu Trang có bất cứ phản ứng gì. Hần không còn tiếp tục giả vờ làm ngo được nữa.

Bách Khải Văn tiến lại gần Thu Trang, quan tâm hỏi.

_Này cô ! Cô không sao chứ ?

Thu Trang vẫn cúi đầu, không ngẩng lên nhìn Bách Khải Văn, cũng không lên tiếng trả lời hắn.

Linh cảm có chuyện chẳng lành, Bách Khải Văn liền cúi xuống, chạm nhẹ vào vai Thu Trang.

_Này cô ! Cô có nghe tôi nói gì không ?

Bách Khải Văn giật mình khi phát hiện ra nhiệt độ trong người Thu Trang nóng một cách khác thường. Ý nghĩ đầu tiên của hắn là, cô ấy đã bị sốt rồi. Hắn nhớ trời hôm qua mưa rất to, Thu Trang cầm một chiếc dù và đứng đợi hắn trước cổng.

Con nhóc ngu ngốc này, chỉ cần xin lỗi người khác một tiếng thì khó khăn lắm sao ? Cần gì phải tự làm khổ mình như thế chứ ? Cô khiến tôi phải cảm thấy có lỗi với cô, chết tiệt nhất là khi sống trên đời này, tôi lại ghét nhất việc đó.

Nguyên rửa trời đất, nguyên rửa Thu Trang và nguyên rửa mình chán, Bách Khải Văn dứt khoát bế bổng Thu Trang trên đôi tay chắc khỏe của mình.

Khuôn mặt Thu Trang đỏ bừng, đôi mắt nhắm nghiền, mồ hôi làm ướt vàng trán thanh tú, trong miệng đang lẩm bẩm nói điều gì đấy.

Bách Khải Văn bế Thu Trang về hướng cổng. Hắn giục ông quản gia.

_Mau gọi bác sĩ Chương đến đây.

_Vâng.

Ông quản gia liếc mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì sốt của Thu Trang, sau đó, ông gấp gấp chạy nhanh vào trong nhà. Ông rất ngạc nhiên và bất ngờ khi thấy cậu chủ nôn nóng và kích động một cách khác thường vì một cô gái trẻ, thường hay đến nhà riêng vào sáng sớm để đòi lại chiếc điện thoại di động.

Không hiểu mối quan hệ thật sự của hai người này là gì ?

Nếu nói rằng họ thích nhau thì không đúng, có đôi tình nhân nào lại cãi nhau nhiều hơn là nói chuyện tử tế với nhau không ? Mà nếu nói họ căm ghét nhau cũng không phải. Họ giống như một đôi oan gia, đang trong giai đoạn thách thức và khiêu chiến nhau nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Sau ba ngày kể từ lúc tỉnh lại, Hoài Thương đã được bố mẹ và chú Vũ Gia Minh chuyển về bệnh viện của gia đình. Ban đầu, giám đốc của bệnh viện An Khang không đồng ý, với lý do là Hoài Thương đang trong giai đoạn hồi phục, không thích hợp để di chuyển và xin xuất viện vào thời kì này. Thế nhưng sau khi biết được gia đình nhà họ Hoàng cũng có được một bệnh viện riêng, hơn nữa, bệnh viện đó cũng rất nổi tiếng, Thư Phàm – mẹ của Hoài Thương lại là viện trưởng của bệnh viện ấy, không còn cách nào khác, giám đốc bệnh viện An Khang đành phải kí giấy xuất viện cho Hoài Thương.

Hoài Thương được chuyển về bệnh viện của gia đình, công việc chăm sóc và thăm nom trở nên thuận tiện và dễ dàng hẳn. Và lại, sức khỏe của Hoài Thương vô cùng tốt, vết thương cũng không nặng lắm, lại có được trọn vẹn tình yêu của Trần Hoàng Anh, do đó, Hoài Thương hồi phục rất nhanh.

Trần Hoàng Anh đã bày tỏ mong muốn được làm một lễ đính hôn với Hoài Thương cho bố mẹ cô ấy biết.

Hoàng Tuấn Kiệt và Thư Phàm vô cùng mừng rỡ. Mặc dù họ vẫn biết tình cảm của con gái và Trần Hoàng Anh rất sâu đậm, cả hai thật lòng yêu nhau, họ mừng cho hạnh phúc của con gái. Thế nhưng, họ cũng không có ý định gả liền một lúc hai đứa con gái. Tuy lễ đính hôn không phải là một buổi lễ đám cưới, dù vậy, khi tuyên bố Hoài Thương đính hôn với Trần Hoàng Anh, cũng chẳng khác gì đã gả Hoài Thương đi. Họ thật lòng có muốn như thế không ?

Buổi chiều, Thư Phàm đã nói chuyện thẳng thắn với Hoài Thương.

_ Hoài Thương, mẹ có chuyện này muốn hỏi con ?

Hoài Thương nhìn Thư Phàm, cô đọc suy nghĩ qua ánh mắt của mẹ.

_Mẹ nói đi, con sẵn sàng lắng nghe rồi đây.

Thư Phàm mỉm cười.

_ Con yêu Trần Hoàng Anh nhiều chứ ?

Hoài Thương ngó người mắt mấy giây, mặt hơi ửng đỏ khi hiểu được trọn vẹn câu hỏi của mẹ.

Thư Phàm nhìn sắc mặt hơi ửng hồng và đôi mắt long lanh rực sáng, biểu hiện ấy cho Thư Phàm biết rằng Hoài Thương thật lòng yêu Trần Hoàng Anh, yêu hân thật nhiều, không có hân thì không thể sống được.

Thư Phàm đã có thể yên tâm phần nào.

_ Buổi chiều tối hôm qua, Trần Hoàng Anh có đến nhà riêng tìm bố mẹ, nói rằng cậu ta muốn tổ chức một buổi lễ đính hôn với con, cầu xin bố mẹ gả con cho cậu ta. Bố mẹ vẫn còn chưa đồng ý vì muốn lắng nghe ý kiến của con. Nếu con thật lòng muốn trao trọn cả đời con gái của mình cho cậu ta, bố mẹ sẽ tôn trọng quyết định của con. Còn nếu con không muốn tổ chức buổi đăng kí kết hôn bây giờ mà muốn lui lại về sau này, bố mẹ cũng sẽ ủng hộ con.

Hoài Thương dơ cao hai tay, vòng tay ôm lấy cổ Thư Phàm, đặt nhẹ một nụ hôn lên má mẹ mình, xúc động nói.

_ Mẹ, con cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ luôn ủng hộ và thấu hiểu chúng con. Nếu không có mẹ, chắc chắn chúng con đã không được như ngày hôm nay.

Thư Phàm yêu thương vuốt tóc Hoài Thương.

_ Con đừng nói thế. Chính mẹ mới phải cảm ơn hai đứa các con. Các con là những món quà vô giá mà ông Trời đã ban cho bố mẹ. Niềm vui và hạnh phúc của các con chính là niềm vui và hạnh phúc của bố mẹ.

Hoài Thương quệt lệ trên má, cúi thấp đầu, áp úng lên tiếng.

_ Mẹ ! Con rất yêu anh Hoàng Anh, cũng đã từng nghĩ đến chuyện muốn kết hôn và lấy anh ấy, thế nhưng, vì chuyện đi du học khiến con lưỡng lự không dám quyết. Con sợ khi phải sống xa anh ấy những tận bốn năm sẽ khiến cho con người ta thay đổi.

Thư Phàm ôm lấy bàn tay con gái trong lòng bàn tay mình. Nhẹ giọng khuyên nhủ.

_ Mẹ hiểu con lo sợ như thế cũng đúng, thế nhưng, không phải cặp tình nhân nào cũng thế đâu con ạ. Chỉ có kẻ yêu đương hời hợt, mới nhanh thay lòng đổi dạ như thế, còn khi đã yêu một cách chân thành thì bao nhiêu lâu cũng một lòng chờ đợi. Con hãy còn trẻ, năm nay con mới hơn 18 tuổi, bố mẹ khuyến khích các con nên chăm lo chuyện học hành, còn chuyện kết hôn và lấy chồng thì nên tính sau.

Thư Phàm cười, nói tiếp.

_ Thế nhưng, bố mẹ không lường trước được hai đứa con gái của bố mẹ lại cùng tìm được tình yêu của cuộc đời mình vào năm 18 tuổi. Thy Dung thì đã có anh Phi Dương rồi. Hiện giờ, con bé đang mang thai đứa con của anh Phi Dương, chắc chắn cả hai sẽ làm đám trong một ngày gần đây. Mẹ nghe con bé Thy Dung nói, sau khi sinh con, chờ đứa bé cứng cáp, con bé Thy Dung sẽ quay trở lại trường, tiếp tục đi học. Mẹ thấy Thy Dung quyết định như thế cũng đúng, thấy tự hào và khâm phục lòng quyết tâm của nó. Tình yêu mà nó dành cho anh Phi Dương đã dạy cho mẹ hiểu, hạnh phúc tuy mong manh dễ vỡ, nhưng không phải là một thứ khó nắm bắt, chỉ cần yêu hết lòng, yêu bằng cả con tim, chắc chắn sẽ hiểu thế nào là chân lý của tình yêu. Và lại, việc học là việc cả đời, tuổi thanh xuân của con gái chỉ có một thời, mẹ cũng không muốn các con lãng phí quá nhiều thời gian vào việc phấn đấu, lo phát triển sự nghiệp, mà quên mất tuổi xuân và hạnh phúc của mình.

Những lời nói xuất phát từ tận đáy lòng và hết sức chân thành của Thư Phàm đã khiến cho những u mê và tăm tối trong suy nghĩ của Hoài Thương trở nên sáng tỏ. Hoài Thương đã biết mình phải làm gì và nên lựa chọn điều gì.

Hoài Thương kích động nắm lấy tay Thư Phàm, nói bằng giọng run run.

_ Mẹ, con biết phải làm gì rồi. Con sẽ đính hôn với anh Hoàng Anh, sẽ tiếp tục đi học, sau bốn năm nhất định con và anh ấy sẽ lấy nhau, sẽ tạo dựng một gia đình hạnh phúc, tràn đầy tình yêu.

Thư Phàm vỗ nhẹ vào mu bàn tay Hoài Thương, bật cười đáp.

_ Ừ, mẹ biết rồi.

Trần Hoàng Anh đứng ngoài cửa phòng. Hắn đã nghe trọn vẹn cuộc nói chuyện của hai mẹ con Thư Phàm. Trái tim của hắn như muốn tan ra bởi vì những câu nói của Hoài Thương. Hắn đã tin, tin là tình yêu trên đời này thực sự có thật, lần này hắn không còn bị Hoài Thương đùa giỡn nữa, cô ấy thật lòng yêu hắn, muốn cùng hắn nắm tay đi hết cuộc đời này, muốn cùng hắn trải qua những vui buồn và thăng trầm của cuộc sống.

Trần Hoàng Anh đứng dựa lưng vào bờ tường, hai tay đút vào túi quần, ngược mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ, ráng chiều màu hồng của hoàng hôn đang lên, trên môi hắn nở một nụ cười dịu dàng và ấm áp.

o-0-o

Khánh Sơn đang đi dạo bộ trên sân bệnh viện. Mấy ngày gần đây, tâm trạng của hắn luôn buồn bực, không vui. Nhìn xung quanh mình ai cũng có đôi, có cặp, bỗng dưng, hắn cũng thèm muốn được nắm tay người mình yêu, được ôm và hôn cô ấy, được trao cho cô ấy những nụ hôn nồng thắm, được cùng

cô ấy vượt qua tất cả sóng gió của cuộc đời như Trác Phi Dương và Thy Dung, như Hoài Thương và Trần Hoàng Anh, đó là mới là chân tình, là thứ mà hần đang thiếu.

Hần có rất nhiều mối tình, thế nhưng, không có một tình để lại một chút ấn tượng sâu sắc nào vào trong trí nhớ của hần khi kết thúc cả. Và lại, những mối tình ấy đến quá nhanh và kết thúc quá chóng vánh, chưa kịp hiểu nhau thì đã chia tay nhau rồi.

Khánh Sơn đứng dưới một gốc cây to, lưng dựa vào thân cây sù sì, mắt ngược nhìn những bông hoa có những cánh mỏng màu vàng. Khánh Sơn vươn tay hái một bông hoa, cho lên mũi ngửi, mùi hăng hắc khiến hần có cảm giác bồn chồn, nôn nao nhớ về quê hương. Đã gần hai tháng kể từ lúc sang đây, hần chưa có dịp bay về thăm quê nhà. Hơn nữa, thời gian vừa qua xảy ra quá nhiều chuyện làm cho tâm trí của hần bị xao lãng.

Tiếng nhạc du dương, trầm bổng, lúc lên lúc xuống, thanh thoát và nhẹ nhàng nghe như tiếng gió thổi trong đêm tịch liêu, đột ngột vang lên.

Khánh Sơn giật mình, ngưng thần, chăm chú lắng nghe, tưởng rằng những âm thanh kia chỉ là những âm thanh xuất hiện trong trí tưởng tượng của mình thôi.

Chiếc đàn dương cầm vừa dứt lại nổi tiếp bằng những giai điệu réo rắt, véo von, nghe như tiếng khóc hồn của một cô gái, như tiếng nỉ non của một người tình bị phản bội.

Khánh Sơn bị tiếng đàn cuốn hút, hần buông rơi bông hoa, chầm chầm đi theo hướng tiếng đàn, càng lúc âm thanh càng gần.

Đến cuối dãy nhà dùng để giải trí cho bệnh nhân, Khánh Sơn thấp thoáng thấy bóng một cô gái mặc bộ quần áo màu trắng của bệnh nhân, vóc dáng nhỏ nhắn, khuôn mặt phẳng phất u buồn, mười đầu ngón tay của cô ấy dạo trên phím đàn, mắt cô ấy nhắm lại, mái tóc hoa sen cắt ngắn đến ngang vai đang rũ xuống cổ và che khuất nửa khuôn mặt của cô ấy.

Tiếng đàn của cô ấy đầy tâm trạng, réo rắt buồn đau.

Khánh Sơn nhìn thấy nước mắt đang lăn dài trên má của cô ấy, hình như cô ấy khóc vì tiếng đàn, khóc vì nỗi lòng của riêng mình, khóc vì cô ấy không thể tâm sự cùng ai, chỉ biết mượn tiếng đàn để nói hộ lòng mình.

Khánh Sơn đứng tựa người vào cửa, mắt đăm đăm nhìn hình ảnh của cô gái không rời, chưa bao giờ hần lại thấy xúc động và đồng cảm với cô gái nhỏ nhắn đang chơi đàn kia đến thế. Hần là thiên tài piano, hần có thể chơi thành thạo rất nhiều loại nhạc, thế nhưng, chưa từng có một ai khiến hần cảm động đến tận tâm can, chưa từng có một ai khiến hần thương thương xót, muốn dùng đôi bàn tay của mình để che chở và nâng niu.

Vô thức, hần có một mong ước mãnh liệt. Hần quyết định sẽ phải làm quen bằng được với cô gái kia, phải biết được tên của cô ấy, phải biết được cô ấy đang bị bệnh gì, nhà ở đâu, đang làm gì, bố mẹ là ai... Nói chung những thông tin thiết yếu về cô ấy, hần phải nắm được.

o-0-o

Bây giờ tối, có một số điện thoại lạ gọi vào máy Thy Dung.

Ban đầu, Thy Dung không muốn nhận cuộc gọi này, nhưng vì tò mò, Thy Dung đã bắt máy.

_A lô ! Xin hỏi ai đấy ?

_Cô là Hoàng Thy Dung ?

Thy Dung nghe thấy tiếng trả lời trong ống nghe là một giọng nữ, thanh âm hơi cao và bén nhọn.

_Vâng, tôi là Thy Dung đây. Xin hỏi chị là ai ?

_Tôi là thư kí riêng của Trác Phi Dương. Chắc là cô vẫn còn nhớ tôi chứ ?

Lòng ghen tuông và tức giận trong Thy Dung nổi lên. Mặc dù Thy Dung muốn quên cũng không thể nào quên được, cứ nghĩ đến những gì mà cô ta đã làm khiến Trác Phi Dương hiểu lầm mình, là Thy Dung lại muốn nổi điên lên.

Thy Dung lạnh nhạt hỏi.

_Chị gọi điện cho tôi có việc gì không ? Nếu không còn việc gì khác, thì tôi cúp máy đây.

Cô ta cảm tức, hỏi lại Thy Dung.

_Cô không muốn biết Trác Phi Dương đã gây ra những gì cho gia đình cô à ?

Thy Dung lạnh lùng đáp.

_Cảm ơn lòng tốt của chị, những gì mà tôi cần biết, tôi đã biết được rồi, chị không cần phải tốt bụng nhắc lại đâu.

Cô ta đã bị Thy Dung chọc giận đến phát khùng. Cô ta rít lên the thé.

_ Hoàng Thy Dung ! Cô không ra gặp tôi, cũng không sao cả. Tôi sẽ giao tất cả tài liệu có liên quan đến chuyện làm ăn phi pháp của Trác Phi Dương cho cảnh sát, tin tôi đi, khi cảnh sát nhận được xấp tài liệu này, người tình của cô sẽ sớm phải tù một gông và mất hết tất cả thôi.

Thy Dung trấn động, sắc mặt biến đổi, trong lòng khiếp sợ mãi không thôi. Qua Tuấn Nam, Thy Dung đã biết được Bách Khải Văn và cô ta đã móc nối với nhau, chính vì thế, Bách Khải Văn mới có được xấp tài liệu kia. Qua đó, cũng cho Thy Dung hiểu, cô ta không phải là một nhân vật đơn giản. Nếu chỉ là một cô thư kí bình thường, lo sắp xếp lịch làm việc cho sếp, cùng sếp đi gặp các đối tác làm ăn, cô ta không thể có gan và dũng khí ăn cắp tài liệu mật của sếp được, nhất định cô ta phải có mảnh khõe và thân phận thật sự của cô ta không chỉ đơn giản là một cô thư kí.

Mất mấy giây Thy Dung mới lấy lại được hơi thở và nhịp đập của trái tim mình.

_ Cô muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi, cô không cần phải đi đường vòng ?

Cô ta nói ngay.

_ Rất đơn giản, cô chỉ cần đến địa chỉ mà tôi đã chỉ định, sau đó đập đầu xin lỗi tôi trước mặt mọi người, đồng thời bảo người tình của cô trả cho tôi một món tiền lớn, tôi sẽ giao xấp tài liệu này cho cô.

Thy Dung rung mình ớn lạnh, thấy cô ta thật đáng ghê tởm, dã tâm và tham vọng của cô ta có thể ví với một kẻ có lòng tham không đáy.

_ Diễm My, tôi không hiểu lý do vì sao cô lại biến thành một kẻ đê tiện và bỉ ổi thế này, thế nhưng, tôi hiểu một điều, cô chưa bao giờ yêu anh Phi Dương cả. Vì có mấy ai thật lòng yêu một người, lại nhẫn tâm đẩy người đó vào con đường cùng như cô đâu – Thy Dung chán ghét, cất cao giọng – Tôi sẽ không đến cái nơi mà cô muốn hẹn tôi đâu, cũng sẽ không bao giờ chịu đập đầu xin lỗi cô – Thy Dung cắn hôn, chất vát cô ta – Tôi đã từng làm chuyện gì có lỗi với cô sao, từng cướp đoạt thứ gì của cô sao, mà cô bắt tôi phải hạ mình xin lỗi cô ? Cuộc sống đã dạy cho quá nhiều bài học cay đắng rồi, tôi sẽ không ngu dại tự chui đầu vào rọ để cho cô hại tôi đâu ! Nói thẳng ra là tôi không tin cô ! Nếu cô có gan thì cô hãy trực tiếp gọi điện cho anh Trác Phi Dương, và nói lại những gì mà cô vừa mới hùng hồn tuyên bố với tôi.

Diễm My gầm lên.

_ Hoàng Thy Dung ! Nhất định cô sẽ phải hối hận với những gì mà cô đã nói với tôi ! Tôi sẽ không để cho cô yên đâu, tôi sẽ phá nát hạnh phúc của cô, sẽ hủy diệt cuộc sống hiện tại của cô !

Thy Dung ngao ngán thờ dài, không hiểu tại sao mình luôn quen biết với những kẻ đáng sợ, luôn phải nghe những lời đe dọa đại loại như sẽ bị phá nát hạnh phúc, bị giết hay bị hủy diệt cuộc sống.

Trời ạ...! Con chết mất thôi ! Mong chúa Trời hãy cứu rồi linh hồn đen tối và xấu xa của họ.

Cuộc gọi bị kết thúc đột ngột, Thy Dung không còn muốn nói chuyện dông dài và cãi nhau với một người không còn đủ bình tĩnh và có dấu hiệu của bệnh tâm thần nữa. Nói chuyện thêm với những người như vậy, chỉ chuốc thêm bực mình và phiền phức vào người.

Cuộc sống dần đi vào ổn định, mọi người ai cũng có công việc riêng và tìm được mục tiêu để theo đuổi. Từ lúc gặp cô gái kì lạ vừa chơi đàn piano vừa khóc, Khánh Sơn đã bỏ ra nhiều công sức để dò la tin tức về cô ấy. Theo những gì mà Khánh Sơn điều tra được, cô ấy là bệnh nhân được điều trị tại bệnh viện của nhà họ Hoàng đã được gần một năm, cô ấy bị bệnh trầm cảm và u uất, từng tự sát nhiều lần nhưng mà không thành. Gia đình vì không muốn cô ấy tự nhốt mình trong nhà, rồi lại nghĩ quẩn, vì vậy, đã tìm cách đưa cô ấy vào đây.

Khánh Sơn không ngờ một cô gái có vẻ đẹp mỏng manh yếu ớt, có khả năng chơi đàn piano điêu luyện như cô ấy lại là một người mắc bệnh về tâm lý. Biết được sự thật, lòng thương hại và đồng cảm dành cho cô ấy càng lúc càng tăng, Khánh Sơn quyết định sẽ nghĩ cách làm quen để dần dần có thể trở thành bạn của cô ấy.

Khánh Sơn để ý thấy cô gái kì lạ có cái tên Tường Vy, giống hệt như thân phận hiện giờ của cô ấy, thường xuyên đến chơi đàn piano vào buổi chiều tối các ngày chẵn trong tuần. Không bỏ lỡ cơ hội, Khánh Sơn tính toán thời gian làm sao khi cô ấy bước vào trong phòng giải trí đã thấy mình ngồi đấy và đang chơi đàn.

Ngày thứ nhất, Khánh Sơn đã khiến cho cô ấy khiếp sợ và bỏ chạy khi thấy có một chàng trai đang ngồi chơi đàn piano, hơn nữa, chàng trai ấy lại đang chơi lại bản nhạc của mình.

Khánh Sơn thất vọng, tưởng sẽ không bao giờ còn trông thấy cô ấy nữa.

Thế nhưng, ngày thứ hai cô ấy lại tới, lần này cô ấy đứng thập thò trước cửa, hé cặp mắt đến lấy và trong xanh nhìn Khánh Sơn bằng thái độ dò xét.

Khánh Sơn mặc dù đang say sưa dạo chơi trên các phím đàn, thế nhưng, vẫn biết cô ấy đang để ý đến mình. Khánh Sơn mừng vì cô ấy không còn bỏ chạy như hôm trước nữa.

Ngày thứ ba, đúng giờ, cô ấy lại tới, đứng trước cửa, lắng nghe tiếng đàn của Khánh Sơn.

Khánh Sơn vẫn chơi lại bài nhạc của cô ấy, thế nhưng, lần này, Khánh Sơn cố tình đi sai vài nốt nhạc, thậm chí còn giả vờ tức giận và chán nản thờ dài, khuôn mặt nhăn nhó khổ sở.

Tường Vy nghiêng đầu nhìn Khánh Sơn, thấy hơi thất vọng vì không còn được nghe tiếng đàn của Khánh Sơn nữa.

Khánh Sơn gục mặt xuống mặt bàn phím, len lén nhìn trộm Tường Vy qua kẽ hở của các ngón tay. Khánh Sơn thấy Tường Vy đang rụt rè từng bước tiến lại gần mình.

Khánh Sơn hồi hộp chờ đợi, không biết cô ấy sẽ nói câu gì, hay là lại bỏ chạy khi mình ngẩng đầu lên nhìn cô ấy ?

Tường Vy đứng cách Khánh Sơn một khoảng không xa cũng không gần.

_Này anh !

Đây là câu đầu tiên mà cô ấy nói với hấn, sau mấy ngày cả hai đứng nhìn nhau từ xa, một người tựa cửa nhìn người kia chơi đàn, một người cố hết sức lấy lòng người kia.

Giọng của cô ấy rất trong và nhẹ, tựa như một cánh hoa rơi trong gió. Ngay lần đầu tiên, Khánh Sơn đã thấy thích giọng nói của Tường Vy rồi.

Khánh Sơn từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tường Vy, đôi mắt của Khánh Sơn u buồn, khác hẳn dáng vẻ linh hoạt và gian xảo hàng ngày.

Đôi mắt của Khánh Sơn đã lấy được sự đồng cảm của Tường Vy.

_Anh đã chơi sai bản nhạc này rồi ! – Tường Vy khẽ khàng lên tiếng nhắc nhở Khánh Sơn.

Khánh Sơn cũng khẽ khàng đáp lại, mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tường Vy không rời.

_Thế sao ? Tôi thấy mình đã chơi đúng rồi mà.

Khánh Sơn cố tình nói như thế, mục đích là muốn làm quen được với Tường Vy, và Khánh Sơn đã thành công, cô ấy đang chủ động bắt chuyện với hấn.

Tường Vy lắc đầu.

_Không đúng, đến khúc giữa và khúc cuối của bài hát, anh đã đi sai vài nốt nhạc, tôi đã nghe thấy rõ ràng.

Một cô gái thú vị và ngây thơ đây, Khánh Sơn nghĩ thầm, đồng thời cũng không hiểu lý do vì sao cô ấy lại bị mắc bệnh trầm cảm và u uất, hơn nữa, còn tự tử suốt chết mấy lần ?

_Thật vậy sao ? Cô có thể chỉ cho tôi chỗ tôi đã chơi sai được không ?

Cách làm quen cổ điển này, tuy là đã có rất nhiều người áp dụng, thế nhưng, nếu biết khôn khéo vận dụng, vẫn có tác dụng như thường.

Tường Vy liền ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Khánh Sơn, mười đầu ngón tay dạo nhẹ trên phím đàn.

_Anh phải chơi như thế này mới đúng ! – Tường Vy bắt đầu giảng giải.

Khánh Sơn cười nhẹ, chăm chú nhìn vào mắt Tường Vy. Hấn là một thiên tài piano, chỉ cần nghe người khác chơi một lần, đã có thể chơi lại giống y hệt người đó, đầu cần ai phải mất công chỉ dạy cho hấn, thế nhưng, vì muốn được làm quen với Tường Vy, hấn đành phải giả vờ là một kẻ cuờn ngựa xem hoa đối với âm nhạc.

Cả buổi chiều hôm đó, Tường Vy và Khánh Sơn chơi đi chơi lại bản nhạc. Khánh Sơn giả vờ đánh sai rất nhiều lần, và lần nào cũng được Tường Vy kiên nhẫn chỉnh sửa lỗi sai cho hấn.

o-0-o

Hôm ngất xỉu trước cổng nhà Bách Khải Văn, được hấn bế vào nhà, và gọi bác sĩ đến khám cho mình, Thu Trang đã ngủ một mạch đến sáu giờ tối mới tỉnh dậy. Mở mắt ra, thấy mọi thứ khác hẳn căn phòng riêng của mình, Thu Trang hốt hoảng và sợ hãi suýt hét to lên khi tưởng mình đã bị kẻ xấu bắt đi, thế nhưng, sau khi quan sát khắp căn phòng một lượt và thấy bức chân dung của Bách Khải Văn treo trên tường, Thu Trang thôi không còn gào thét nữa, nỗi lo lắng và bất an cũng vơi đi được phần nào. Thu Trang ngồi trên mép giường, cố nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra với mình. Trí óc là một mảnh mờ mịt, Thu Trang chỉ nhớ mình đột nhiên bị lên cơn sốt, không còn chịu đựng được hơn nữa, đã ngồi bệt trên nền đất lạnh, đầu gục mặt xuống gối, lưng dựa vào bờ tường bao loan bên cạnh cánh cổng sắt, sau đó chuyện gì xảy ra tiếp theo, Thu Trang chỉ thấy mơ mơ hồ hồ.

Được Bách Khải Văn đưa vào trong nhà, và cứu tỉnh, Thu Trang rất cảm kích và biết ơn hấn, đây là về tình, còn về lý, Thu Trang không thể nào tha thứ cho hấn được.

Nếu không tại hấn, mình đâu có ra nông nỗi này. Mình nhất định sẽ không tha thứ cho hấn, phải bắt hấn trả giá cho những gì mà hấn đã gây ra cho mình.

Thu Trang nghiêng chặt răng, dơ cao nắm đấm, mắt nổi lửa.

Cả ngày hôm đấy, Bách Khải Văn bận việc, nên khi Thu Trang chào ông quản gia và người giúp việc để ra về, Thu Trang không gặp được Bách Khải Văn. Thu Trang thấy may mắn vì không trông thấy Bách Khải Văn ở nhà, nếu không, giữa hai người lại nảy ra trận chiến một mất một còn rồi.

Mấy ngày sau đó, Thu Trang bị sốt miên man, nằm lì bì trên giường, với chiếc khăn mặt ướt ở trên trán và ngậm một cái nhiệt kế ở trong miệng.

Còn Bách Khải Văn, sau khi trở về nhà, được ông quản gia báo cho biết là Thu Trang đã ra về. Hắn hơi bức bối và tức tối mà không hiểu nguyên do vì đâu. Những ngày tiếp theo, hắn cũng không thấy Thu Trang đâu cả, làm cả ngày hắn không làm được việc gì ra hồn, cứ trông ngóng ra cổng, mong chờ Thu Trang xuất hiện trước mặt hắn và lại tiếp tục đòi lại chiếc điện thoại di động của mình. Ban đêm, hắn nhìn chiếc điện thoại di động chăm chăm, chờ nghe Thu Trang gọi điện thoại cho hắn, thế nhưng, Thu Trang không gọi, chiếc điện thoại của hắn giống như đã bị hết pin, không còn thấy kêu vang nữa.

Bách Khải Văn chịu đựng được ba ngày, đến ngày thứ tư, thì hắn tin chắc Thu Trang đã bỏ cuộc, không còn tiếp tục muốn đòi lại chiếc điện thoại của mình nữa.

Hừ ! Mình tưởng cô ta khác những cô gái khác, thế nhưng, cô ta cũng chỉ đến thế mà thôi.

Sang đến ngày thứ tư, trong khi Bách Khải Văn đã hết hy vọng, hắn vẫn xách cặp táp, rời nhà vào đúng tám giờ sáng để đi làm. Khi cánh cổng sắt mở ra, thấy Thu Trang đã đứng ở đây từ bao giờ, đang trừng mắt nhìn hắn. Vào giây phút, trông thấy Thu Trang xuất hiện trở lại trong tầm mắt của hắn, trong lòng hắn có một cảm xúc rất kì lạ, cảm giác hưng phấn và vui sướng một lần nữa lại quay về.

Tuy vậy, hắn giả vờ bình thản như không có chuyện gì, giả vờ là việc Thu Trang có tiếp tục chờ hắn trước cổng mỗi sáng để đòi lại điện thoại hay không, hoàn toàn không có một chút ảnh hưởng gì đến hắn cả.

_ Bách Khải Văn ! Trả lại tôi điện thoại di động !

Giọng Thu Trang do bị ốm nên hơi khàn, mặc dù vậy, khí thế hiên ngang và phần nộ thì không giảm sút một chút nào.

Bách Khải Văn nheo mắt nhìn Thu Trang, khóe môi hắn hơi nhếch lên.

_ Cô biến mất mấy ngày, sáng nay cô quay lại đây để tiếp tục đòi lại chiếc điện thoại di động của mình ?

Thu Trang siết chặt nắm tay, nghiêng răng.

_ Bách Khải Văn ! Anh hỏi câu như vậy liệu có thừa thãi quá không ? Tôi khổ công đứng ở đây đợi anh, ngoài muốn đòi lại chiếc điện thoại di động của mình, thì còn có lý do nào khác ?

Không hiểu tại sao sáng nay, Bách Khải Văn lại muốn trêu đùa Thu Trang.

_ Giả sử như, cô vì muốn gây ấn tượng với tôi chẳng hạn ? Cô giả vờ mượn cớ muốn đòi lại điện thoại di động, chẳng qua là cô muốn tôi chú ý đến cô, muốn được tiếp cận và làm quen với tôi thôi ?

Thu Trang sừng sốt, tròn xoe mắt nhìn Bách Khải Văn không chớp, mồm há hốc vì bị sốc. Thu Trang không dám tin là trên đời này còn có một kẻ tự đề cao bản thân mình một cách quá đáng như vậy.

Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt Thu Trang, Bách Khải Văn cố nén cười. Hắn thích tính cách bộc trực và thẳng thắn của Thu Trang. Một cô gái như Thu Trang thì tuyệt đối không có tâm cơ, cũng không biết dùng thủ đoạn, chỉ biết làm theo suy nghĩ và mong muốn của mình.

_ Bách Khải Văn ! – Thu Trang gằn giọng, tay chỉ thẳng vào người hắn – Anh leo cây cao vừa thôi, cẩn thận kéo bị ngã thì khổ. Tôi mặc kệ anh nghĩ như thế nào thì tùy, thế nhưng, tuyệt đối không được phép đánh đồng tôi với những cô gái khác – Thu Trang bĩu môi, nói bằng giọng khinh thường – Anh tưởng anh cao giá lắm sao ? Nói thật cho anh biết, nếu tôi muốn yêu một ai đó, người đó tuyệt đối không phải là anh. Một người có tính cách xấu xa như anh, không thể nào trở thành người trong mộng của tôi được.

Bách Khải Văn tức điên người, hắn sải bước lại gần Thu Trang.

Thu Trang cũng đang bốc khói trắng trên đỉnh đầu, vì thế, thay vì đi giật lùi và bỏ chạy vì sợ hãi như những cô gái khác, Thu Trang lại ngẩng cao đầu, trừng mắt nhìn Bách Khải Văn, môi mím chặt.

Bách Khải Văn cười nhạt, nói thật chậm rãi.

_ Cô thử nhắc lại những câu vừa mới nói xem nào ?

Thu Trang khiêu khích.

_ Anh không nghe tôi nói gì sao ? Tôi chỉ nói một lần, tôi không có hơi sức đâu mà trở thành một cái máy phát thanh của anh.

Kể từ lúc quen biết với Thu Trang, Bách Khải Văn luôn bị Thu Trang trêu tức, bị chửi thẳng vào mặt, đã thế cô gái nhỏ nhắn không biết sống chết này còn dám khiêu chiến sức chịu đựng đang ngày càng cạn kiệt dần dần của hắn.

Bách Khải Văn dùng hai ngón tay nâng cằm Thu Trang lên, cười thật đều.

_ Cô không thích có một người yêu xấu xa như tôi chứ gì, không muốn chọn một kẻ như tôi làm người trong mộng chứ gì ? Được thôi ! – Bách Khải Văn

nhếch mép – Tôi sẽ dạy cho cô hiểu tôi xấu xa và bi ối đến mức độ nào. Cô càng không thích, tôi càng thích ép cô.

Bách Khải Văn kiên quyết, đặt ngay một nụ hôn lên môi Thu Trang.

Thu Trang kinh hoàng mở to mắt, khiếp sợ đứng đông cứng một chỗ, quên cả phản ứng và giãy dụa, suy nghĩ đã hoàn toàn lùi xa, không hiểu bản thân mình đang gặp phải tình huống gì ?

Là một người từng trải, kinh nghiệm trên tình trường có thừa, Thu Trang chỉ là một cô gái ngây thơ, chưa từng hôn một ai, làm sao phải là đối thủ của Bách Khải Văn.

Đến khi nụ hôn dứt, Bách Khải Văn buông Thu Trang ra, Thu Trang sắc mặt ửng hồng, nhịp tim đập nhanh hơn mức bình thường, người mềm nhũn, lả dần ra phía sau.

Bách Khải Văn ngạc nhiên tốt độ, vội vòng tay qua eo Thu Trang, giữ cho Thu Trang khỏi ngã. Thu Trang đã hoàn toàn ngất xỉu, nụ hôn đầu tiên đã bị một kẻ xấu xa như Bách Khải Văn cướp mất.

Bách Khải Văn đã hôn rất nhiều cô gái, mỗi người đều để lại cho hắn những cảm giác và cảm xúc khác nhau, thế nhưng, lần đầu tiên hắn mới gặp phải một cô gái như Thu Trang, rõ ràng tính cách rất hung dữ, hay nổi nóng và mạnh mẽ, nhưng lại không thể chống đỡ nổi một nụ hôn của hắn.

Đây không phải là nụ hôn đầu tiên của cô ấy đấy chứ ?

Bách Khải Văn bế Thu Trang trên tay, nhìn đôi mắt nhắm nghiền của Thu Trang, trên môi hắn nở một nụ cười khó hiểu.

Diễn biến vừa rồi khiến ông quản gia và tài xế riêng sửng sốt, nhìn đến ngây ngẩn cả người. Cả hai không đoán được Bách Khải Văn lại đang toan tính điều gì trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Đã gần được nửa tháng kể từ lúc nhập viện, sức khỏe của Hoài Thương đã khá hẳn lên, vết thương trên trán đang liền sẹo. Hoài Thương thường xuyên đi dạo bộ trên sân bệnh viện với Trần Hoàng Anh, với Thy Dung, với bố mẹ và người thân trong nhà họ Hoàng, có đôi khi Hoài Thương còn chạy nhảy và đùa nghịch như một đứa trẻ, mỗi lúc như thế, Trần Hoàng Anh lại thót tim vì lo sợ. Hoài Thương là một cô gái vô lo vô nghĩ, không hiểu được nỗi lo lắng của người khác, cũng không quan tâm đến thương thế của mình. Trần Hoàng Anh thì lại khác, mặc dù hắn chỉ có hơn Hoài Thương gần ba tuổi, thế nhưng hắn ra dáng là một người chín chắn, trưởng thành, là một người sống thiên về nội tâm, biết lo lắng và suy nghĩ cho người khác. Nói như vậy, không có nghĩa là Hoài Thương là một kẻ vô tình, nhưng vẫn không thể bằng được Trần Hoàng Anh. Một người sống thiên về nội tâm kết hợp với một người hướng ngoại, lấy tính cách của người này bù đắp vào chỗ thiếu của người kia, âu cũng là duyên phận của hai người.

Tinh thần và tâm trạng của Trác Phi Dương càng ngày càng phấn chấn hẳn lên. Nhờ sự tận tình cứu chữa của y bác sĩ, được Thy Dung hết lòng chăm sóc và yêu thương, hắn đang trong giai đoạn phục hồi.

Hàng ngày, Thy Dung thường đẩy xe đưa Trác Phi Dương đi dạo trên sân bệnh viện, chọn một chỗ mát, dưới bóng cây, Thy Dung trải một tấm thảm, nhờ người nhắc Trác Phi Dương ngồi xuống bên cạnh, Thy Dung gối đầu lên đùi hắn, hai tay cầm cuốn sách, đọc lên cao, nhắm mắt nhỏ trong miệng cho Trác Phi Dương nghe. Cuộc sống của họ trôi qua trong yên bình và hạnh phúc.

Trác Phi Dương đang đi chậm lại để nắm bắt lấy những thứ mà trước kia hắn luôn thiếu. Bây giờ, hắn đã tìm được người con gái thật lòng yêu hắn, dù cho hắn có bị tàn tật suốt đời, hay nghèo hèn, cô ấy cũng muốn được ở bên cạnh hắn. Hắn thấy mình thật may mắn và hạnh phúc, thấy mãn nguyện và hài lòng với những gì mà hắn đang có.

Chiều nay, Thy Dung lại đẩy xe đưa Trác Phi Dương ra sau sân vườn của bệnh viện, nơi đây cách hai khu nhà chính khá xa, cây xanh rợp bóng mát, yên tĩnh không có một bóng người.

Thy Dung khom người, cúi xuống, tay vòng qua cổ Trác Phi Dương, cười hỏi.

_Anh Dương ! Hôm nay, anh muốn nghe em đọc truyện gì ?

Trác Phi Dương dịu dàng nhìn vào mắt Thy Dung, trên môi hắn nở một nụ cười nhẹ.

_Tùy em, truyện gì cũng được, chỉ cần em kể, anh đều thích nghe.

Thy Dung giận dữ.

_Không được, anh phải có chính kiến chứ ? Lần nào, em hỏi anh, anh cũng trả lời tương tự như thế. Em không vui một chút nào.

Trác Phi Dương hắng giọng.

_Thôi được rồi. Để cho em vui, anh muốn em đọc cho anh nghe cuốn “Đồi gió hú”

Thy Dung liếc mắt nhìn xuống quai đeo túi xách của mình.

_Tiếc là, em không mang theo đây ! Hay là, anh ngồi đây đợi em nhé, để em quay về phòng lấy.

_Ừ, em đi đi.

Thy Dung hôn chụt lên hai má Trác Phi Dương, sau đó hấp tấp bước đi.

Trác Phi Dương dặn với theo.

_Thy Dung, đi chậm thôi. Em đang mang thai đấy.

Thy Dung cười ròn rã.

_Em biết rồi. Em sẽ chú ý cẩn thận.

Trác Phi Dương ngồi trên ghế xe, đắm đắm nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của Thy Dung, đôi mắt hần tràn đầy tình cảm, nụ cười trên môi hần trở nên ấm áp và dịu dàng.

Đến khi hình bóng của Thy Dung khuất sau một gốc cây, Trác Phi Dương thu hồi lại tầm mắt của mình, lạnh lùng hỏi.

_Cậu đến đây làm gì ?

Trác Phi Dương sờ dĩ cố ý muốn Thy Dung đọc cho mình nghe truyện “Đồi gió hú” vì hần phát hiện ra hình dáng của Bách Khải Văn đang tiến về phía mình. Do không muốn Thy Dung phải rơi vào tình huống khó xử, Trác Phi Dương đã khôn khéo rời Thy Dung đi.

Bách Khải Văn cũng nhận ra được thâm ý của Trác Phi Dương. Và lại, lần này hần đến đây cũng không phải tìm Trác Phi Dương để gây sự, hay ép Thy Dung phải quay về bên cạnh hần. Hần đến đây tìm hai người vì một nguyên nhân khác.

Bách Khải Văn nhìn hình ảnh ngồi trên xe lăn của Trác Phi Dương. Bỗng dung, hần thấy có lỗi với cả Thy Dung và Trác Phi Dương. Nếu hần không đưa xấp tài liệu kia cho Thy Dung, thì vụ tai nạn đó đã không diễn ra, Trác Phi Dương cũng không phải sống trong cảnh tàn tật thế này, Thy Dung không phải khóc lóc và rơi lệ, cũng không phải chịu đựng những cú sốc quá lớn về mặt tinh thần. Tất cả đều là do lỗi của hần, là hần đã gián tiếp hại bọn họ. Lần đó, nếu Trác Phi Dương không dừng cảm xông ra cứu Thy Dung, có lẽ người đang ngồi trên xe lăn là Thy Dung rồi, và biết đâu cô ấy không qua khỏi được thì sao ? Càng nghĩ Bách Khải Văn càng thấy sợ, càng thấy day dứt lương tâm và ăn năn hối hận nhiều hơn. Hần quyết định, sẽ không tiếp tục u mê và yêu đương một cách mù quáng nữa, hần sẽ buông tha, sẽ từ bỏ Thy Dung để cho cô ấy trọn vẹn đến với Trác Phi Dương, sẽ chúc phúc cho hai người. Và lại, ngay từ ban đầu người mà cô ấy yêu là Trác Phi Dương, là hần đã ép cô ấy ở bên cạnh hần, hơn nữa, bây giờ cô ấy lại đang mang thai đứa con của Trác Phi Dương, hần không thể nhẫn tâm tách lìa mẹ con ấy ra khỏi Trác Phi Dương, còn một điều quan trọng nữa là, hần cũng đang thích một người con gái khác. Nghĩ đến Thu Trang, khóe môi Bách Khải Văn nhếch lên, một nụ cười nhẹ nhõm và thanh thản nở trên môi hần.

Trác Phi Dương nhìn Bách Khải Văn, thấy hôm nay, Bách Khải Văn lạ lắm, dường như hần đã hoàn toàn biến thành một con người khác, không còn cái tính cố chấp và ngạo mạn như trước kia nữa.

Hai người đàn ông nhìn thẳng vào mắt nhau, đánh giá và quan sát nhau, dường như họ đã tìm được sự đồng cảm và thấu hiểu.

_Trác Phi Dương, chắc anh cũng biết người đưa cho Thy Dung xấp tài liệu ấy là tôi ?

Nghe Bách Khải Văn nhắc đến vụ án cũ, khiến mình và cô ấy suýt mất mạng, Trác Phi Dương cắn hờn, rít giọng.

_Cậu đến đây là để giải thích, hay là lại muốn tiếp tục đe dọa tôi ?

Bách Khải Văn lắc đầu, đáp.

_Không phải ! Tôi đến đây không phải vì muốn giải thích hay cầu xin anh tha thứ và bỏ qua cho tôi. Tôi tìm đến đây vì có chuyện quan trọng muốn nói với anh.

Trác Phi Dương không kiên nhẫn, giục Bách Khải Văn.

_Có chuyện gì thì cậu nói thẳng ra đi ! Tôi không thích nói chuyện nhiều với cậu, và lại, Thy Dung cũng sắp ra đến nơi rồi.

Hiểu vì sao Trác Phi Dương lại căm ghét mình, Bách Khải Văn nhân nhượng.

_ Nếu vậy, tôi sẽ nói ngắn gọn thôi. Tôi sợ dĩ có được xấp tài liệu ấy là do Diễm My – thư kí riêng của anh đưa cho.

Sợ Trác Phi Dương sẽ nổi nóng ngắt lời mình, Bách Khải Văn nói nhanh.

_ Tôi gặp cô ta trong một dịp tình cờ, cô ta đã chủ động đến tìm gặp tôi, nói muốn giúp tôi dành lại Thy Dung. Ban đầu, tôi chỉ coi những lời nói của cô ta là một đùa, hai nữa, là do tôi không tin tưởng cô ta. Thế nhưng, mấy ngày sau đó, cô ta lại tới tìm tôi, chúng tôi đã ngồi uống rượu và trao đổi với nhau tại một trong những quán bar của tôi. Lần đó, cô ta đưa cho tôi xấp tài liệu, cô ta nói chỉ cần tôi đưa thứ này cho Thy Dung, đảm bảo cô ấy sẽ không còn muốn tiếp tục ở bên cạnh anh nữa. Tôi là một người cao ngạo, thích làm chủ người khác, hơn là để người khác sai khiến mình, chính vì thế, tôi đã lạnh lùng cự tuyệt cô ta, không chấp nhận lời đề nghị của cô ta. Cuộc gặp kết thúc ngay sau đó.

Bách Khải Văn xa xăm mặt nhìn Trác Phi Dương, cảm tức nói tiếp.

_ Trác Phi Dương, anh có biết anh là một kẻ đục nước béo cò và may mắn nhiều như thế nào không hả ? Tôi là người đến trước, là người đã khổ công theo đuổi Thy Dung, để có được trái tim của cô ấy, tôi đã phải cố đè nén ham muốn và dục vọng của mình. Đã có biết bao nhiêu lần, tôi không kiểm soát được cảm xúc trong lòng mình, đã muốn biến cô ấy thành của tôi, thế nhưng, tôi đã cố nén nhịn, cố chờ đợi một ngày nào đó, cô ấy sẽ tình nguyện dâng hiến cho tôi. Nhưng thật không ngờ, anh lại xen ngang vào giữa mối quan hệ của hai chúng tôi – Bách Khải Văn tiếp tục kể tội Trác Phi Dương – Vì anh, cô ấy đã không còn cố giả vờ vui vẻ ở bên cạnh tôi nữa. Vì anh, cô ấy đã phải rơi lệ, sống trong buồn đau và nhớ thương, trước kia khi ở bên cạnh tôi, cô ấy không bao giờ khóc cả, cô ấy suốt ngày cười đùa và sống thật phóng khoáng. Vì anh, tôi đã hoàn toàn mất đi cô ấy.

Bách Khải Văn túm lấy cổ áo Trác Phi Dương, hấn giận dữ quát to.

_ Anh có biết khi tôi nhận được tin cô ấy đã ngủ qua đêm tại nhà anh, tôi đã đau khổ và buồn bực nhiều như thế nào không ? Cô ấy là người con gái, tôi nâng niu và trân trọng, tôi không dám động chạm nhiều vào cô ấy, thế mà, anh không phải bỏ ra một chút công sức, cô ấy đã tự nguyện trao tất cả mọi thứ mà cô ấy đang có cho anh. Theo từng ngày, cô ấy dần rời xa tôi, mỗi lần tôi tìm gặp cô ấy, cô ấy đều tìm cách lảng tránh, không còn tỏ ra thân thiết với tôi như trước nữa. Rồi đến khi cô ấy cầu xin tôi buông tha cho cô ấy, nói cô ấy yêu anh, hai người còn dành gần nửa tháng tại một hòn đảo hoang chết tiệt nào đó, tôi đã hoàn toàn bùng nổ tức giận và ghen tuông. Vì thế, khi Diễm My – thư kí của anh gọi điện cho tôi, tôi đã chấp nhận làm một cuộc giao dịch với cô ta, tôi đã cho cô ta một món tiền không nhỏ, đổi lại cô ta đưa cho tôi xấp tài liệu. Về sau này, mọi chuyện xảy ra như thế nào thì anh đã biết rồi.

Trác Phi Dương im lặng lắng nghe Bách Khải Văn nói, diễn biến tâm lý của hắn thay đổi theo từng mạch cảm xúc của Bách Khải Văn. Khi nghe Bách Khải Văn kể về Thy Dung, trong lòng hắn hiện lên những cảm giác yêu thương và xúc động. Khi nghe Bách Khải Văn kể về quãng thời gian hắn phải trong khổ sở và ghen tuông, Trác Phi Dương thấy không còn ghét hắn như trước kia nữa. Khi nghe Bách Khải Văn kể về lý do vì sao mình lại nhận xấp tài liệu của Diễm My, Trác Phi Dương thấy vừa tức giận muốn đâm vỡ mặt Bách Khải Văn, lại vừa thông cảm cho hắn.

Không nghe thấy Trác Phi Dương lên tiếng nói gì, Bách Khải Văn nhún vai.

_ Tôi mặc kệ là anh có cảm hận tôi không, có muốn trả thù tôi không, tôi cũng không quan tâm. Tôi đến đây ngoài muốn nói cho anh biết về suy nghĩ và tình cảm của tôi dành cho Thy Dung, tôi còn muốn đưa cho anh một thứ, tôi tin rằng khi đọc được những thông tin có trong xấp tài liệu mỏng này, anh và Thy Dung sẽ nhanh chóng tìm ra được kẻ bí ẩn kia.

Bách Khải Văn mở cặp táp màu đen, bấm khóa, lấy một xấp tài liệu mỏng được bao bên ngoài bởi một tấm bìa cứng màu vàng nhạt.

_ Sau khi anh bị tai nạn giao thông, tôi nói điều này không biết anh có tin không, nhưng tôi đã rất hối hận và day dứt.

Trác Phi Dương tặng cho Bách Khải Văn một ánh mắt khinh thường.

Bách Khải Văn nghiêng răng.

_ Tôi không lo và thương cảm cho anh, tôi chỉ lo lắng và quan tâm đến an nguy của Thy Dung thôi. Vì cô ấy quyết định sẽ trọn đời yêu và lấy anh, nên tôi thấy mình phải có trách nhiệm với những gì mà tôi đã gây ra. Những gì xảy ra với gia đình nhà họ Hoàng trong thời gian gần đây, tôi cũng đã cho người điều tra, tôi tin là anh cũng không bỏ qua được chuyện này.

Trác Phi Dương chán ghét, bảo Bách Khải Văn.

_ Cậu đừng dài dòng văn tự nữa. Chẳng phải khi đưa xấp tài liệu kia cho Thy Dung, cậu đã muốn vu oan giá họa cho tôi là gì ?

Bách Khải Văn gầm lên.

_ Trác Phi Dương, anh đừng quá đáng ! Nếu anh không làm, liệu tôi có thể vu oan giá họa cho anh được không ? Mặc dù, anh không hoàn toàn gây ra toàn bộ mọi chuyện, nhưng anh không thể trốn tránh trách nhiệm được. Gia đình nhà họ Hoàng rơi vào tình cảnh như hiện nay, một phần là do lỗi của anh.

Trác Phi Dương thờ dãi.

_ Bách Khải Văn, có gì thì cậu cứ nói thẳng ra đi, đừng vòng vo tam quốc nữa.

Bách Khải Văn quay về chủ đề chính.

__Anh cảm lấy xấp tài liệu mỏng này đi, khi nào đọc xong rồi anh sẽ rõ. Anh yên tâm, từ bây giờ trở đi tôi sẽ không quấy rầy và làm phiền cuộc sống của anh và Thy Dung nữa đâu. Tôi đã quyết định buông tay, tôi sẽ tôn trọng quyết định và lựa chọn của cô ấy. Tôi hy vọng anh có thể mang lại hạnh phúc và nụ cười cho cô ấy. Nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, tôi sẽ quay lại giành giật cô ấy với anh.

Trác Phi Dương kinh ngạc nhìn Bách Khải Văn, không ngờ Bách Khải Văn lại biết điều và hiểu chuyện như thế.

__Cậu yên tâm, tôi sẽ không cho cậu cơ hội được làm như thế đâu. Cô ấy là người phụ nữ tôi yêu, tôi sẽ yêu thương và chăm sóc cho cô ấy cả đời.

__Anh hãy nhớ những gì mà anh nói với tôi ngày hôm nay.

Bách Khải Văn mỉm cười. Hắn đã hoàn toàn vứt bỏ được gánh nặng, và nỗi lo canh cánh trong lòng. Những gì mà hắn cần phải làm, hắn đều đã hoàn thành hết cả. Bây giờ, hắn có thể quay về với cuộc sống riêng của chính mình, đi tìm hạnh phúc thật sự cho cuộc đời mình.

Bách Khải Văn quay lưng, bước đi.

Trác Phi Dương siết chặt xấp tài liệu trong tay, ngược mắt nhìn lên trời cao, bầu trời trong xanh, những đám mây màu trắng đang lững lờ trôi. Đã qua rồi những đắng cay và mất mát, ánh nắng của mặt trời một lần nữa lại sưởi ấm cõi lòng băng giá của hắn.

Từ xa, Thy Dung đang cầm cuốn sách trên tay, nhanh chân đi về hướng Trác Phi Dương, cô ấy vừa đi vừa dơ cao cuốn sách nhỏ, vừa cười với hắn.

Buổi tối, Bách Khải Văn tham dự một buổi tiệc của một doanh nhân trong thành phố. Buổi tiệc tập trung đông đủ tất cả các nhân vật có máu mặt trong xã hội, đặc biệt là trong giới kinh doanh. Bách Khải Văn là Tổng giám đốc của một công ty lớn, có mối quan hệ làm ăn và quen biết rộng rãi, vì thế, hắn là nhân vật không thể thiếu. Giấy mời được gửi trực tiếp đến công ty cho hắn, Nam Khải là người đã chuyển tờ giấy đó cho hắn, đồng thời cùng theo hắn đến dự bữa tiệc.

Bách Khải Văn lúc nào cũng mặc một bộ quần áo màu trắng, hắn đặc biệt yêu thích màu trắng. Trong tủ quần áo của hắn, ngoài những bộ quần áo màu trắng ra, thì không còn một màu nào khác. Nếu hắn cũng nhuộm tóc thành màu trắng, đổi lại màu sơn của xe ô tô, đảm bảo không ai nhận ra hắn là con người, mà giống như một người cõi trên, hay một bức tượng hơn. Đó chính là lý do vì sao, Thu Trang lại đặt cho hắn biệt danh bạch tượng.

Bách Khải Văn và Nam Khải hòa nhập vào đám đông. Những người đàn ông xuất sắc cả về sự nghiệp lẫn hình thức bề ngoài, đều là tâm điểm chú ý của mọi người, đặc biệt là các quý cô.

Bách Khải Văn có rất nhiều mối tình, quen biết với nhiều phụ nữ, mỗi người đàn bà đi qua đời hắn đều để lại cho hắn một ấn tượng riêng, trong đó, Thy Dung là sâu đậm nhất, là người hắn thất lòng yêu. Nếu không, bằng vào bản tính cao ngạo và trắng hoa của mình, hắn đã chiếm thế xác của Thy Dung từ lâu lắm rồi. Thế nhưng, để lấy được trái tim của cô ấy, kiên nhẫn chờ đợi cô ấy tự nguyện dâng hiến cho mình, hắn đã để vuột mất Thy Dung, vuột mất người con gái mà hắn yêu hơn bản thân mình. Mặc dù tiếc nuối, và đau khổ đấy, nhưng hắn không hề hối hận vì đã yêu Thy Dung, hay làm nhiều việc vì cô ấy. Hắn tin rằng trong trái tim Thy Dung vẫn dành một góc nhỏ cho hắn, ấn tượng mà hắn để lại cho Thy Dung sẽ không dễ phai mờ, cô ấy sẽ nhớ về hắn bằng những kỉ ức vui vẻ và tốt đẹp mà cả hai đã có với nhau. Chỉ cần có được những điều này, hắn cũng đã thấy mình đạt được ước nguyện. Thứ mà hắn đang thiếu chính là lòng tin dành cho tình yêu, sự hy sinh cho người mình yêu.

Bách Khải Văn nhìn đám đông trước mặt, không hiểu tại sao hôm nay, hắn lại thấy lạc lõng và chán ghét cái thế giới xa hoa và phù phiếm này, muốn trở về nhà riêng, muốn tự nhốt mình trong phòng, đắm chìm trong tiếng nhạc và chìm vào trong giấc ngủ an lành.

Không còn tâm trạng để tiếp tục dự tiệc, Bách Khải Văn đi tìm chủ nhân của bữa tiệc, để chào một tiếng.

Đi ngang qua tiền sảnh, một cô gái có vóc dáng như người mẫu, mặc một chiếc váy màu vàng dài đến ngang đùi, cổ áo được khoét rộng hình chữ V, hở một khoảng ngực trắng ngần, khuôn mặt được trang điểm khéo léo, mái tóc màu vàng được uốn quăn, tươi cười, là lướt tiến lại gần Bách Khải Văn.

__Chào anh ! – Cô ta ngọt ngào lên tiếng – Anh có thể mời em một ly rượu được không ?

Bách Khải Văn ngẩng đầu nhìn cô ta. Đây không phải là lần đầu tiên, hắn được con gái chủ động làm quen, vì thế, hắn không mấy ngạc nhiên.

__Được, sao lại không ?

Bách Khải Văn nhếch mép. Người đẹp đã chủ động xà vào lòng hắn, tại sao hắn phải giả vờ thánh thiện để làm gì ? Và lại, mấy ngày gần đây tâm trạng của hắn luôn buồn bực, không vui, hắn muốn tìm một trò chơi mới để giải sầu.

Bách Khải Văn ra hiệu.

Một nhân viên phục vụ nam trong trang phục áo ái gile màu xám đen mặc bên ngoài, áo sơ mi dài tay mặc đằng trong, trên cổ thắt một cái nơ màu đỏ, quần tây màu đen, bưng một khay rượu đến.

Bách Khải Văn lấy hai ly, một ly đưa cho cô gái, còn một ly cầm trên tay.

Cô gái cung nhẹ ly rượu của cô ta vào miệng ly của Bách Khải Văn.

__Anh có thể cho em biết tên của anh được không ? Em thấy anh rất quen, hình như em đã gặp anh ở đâu đó rồi.

Bách Khải Văn nâng ly rượu lên, nhắm một ngụm nhỏ. Hắn quan sát biểu hiện trên khuôn mặt của cô ta, qua khe hở của chiếc ly thủy tinh.

_ Anh là Bách Khải Văn, em gọi anh là Khải Văn được rồi.

Cô gái che miệng, cười duyên.

_ Ô, hóa ra anh là Bách Khải Văn, là Tổng giám đốc của công ty M&T. Em thường xuyên đọc báo và nghe nói về anh, thảo nào em thấy anh quen thế.

Từ khi biết được thân phận thật của Bách Khải Văn, cách cư xử của cô ta trở nên niềm nở và nhiệt tình hẳn. Cái mác Tổng giám đốc của một công ty lớn khiến nhiều cô gái không thể cưỡng lại sức hút của hầu bao dày cộm và địa vị của hắn.

Bách Khải Văn cười nhạt. Thấy cô gái đứng trước mặt ngoài cái dáng vẻ bề ngoài, thì không còn ưu điểm nào khác. So với Thy Dung và Thu Trang, cô ta vĩnh viễn không thể sánh bằng được họ.

Thy Dung là một cô gái sống phóng khoáng, là người chung thủy trong tình yêu, là người trọng nghĩa khinh tài, có thể sống chết vì người mình yêu, quan tâm và lo lắng đến sự an nguy của người thân trong gia đình, luôn cố gắng hết sức mình để bảo vệ an toàn cho họ.

Còn Thu Trang, tuy rằng chỉ mới quen biết, thế nhưng, Bách Khải Văn cũng đã nhận ra được nhiều ưu điểm tốt của Thu Trang. Thu Trang là một cô gái dám nói dám làm, tính cách ngay thẳng và bộc trực, là một trang giấy trắng, chưa từng trải đời, cũng chưa từng yêu ai cả. Nhớ lại nụ hôn vào sáng nay, trên môi Bách Khải Văn nở một nụ cười nhẹ.

Cô gái thấy Bách Khải Văn rơi vào suy tư, lại cười một cách khó hiểu. Cô ta không vui khi thấy Bách Khải Văn hoàn toàn lơ đi sự tồn tại của mình.

Cô ta nũng nịu hỏi Bách Khải Văn.

_ Anh Văn ! Anh không muốn biết tên của em sao ?

Bách Khải Văn thu hồi tầm mắt, uống nốt số rượu trong ly, hỏi lại cô ta như một cái máy không có cảm xúc.

_ Tên của em là gì ? – Bách Khải Văn nheo mắt – Để anh đoán nhé, tên của em là Hoa Cúc đúng không ?

Cô ta đắm nhẹ một cái vào ngực Bách Khải Văn, giả vờ giận dỗi bảo.

_ Anh Văn, anh lại trêu em rồi. Tên của em đâu phải là Hoa Cúc.

Bách Khải Văn thấy trò chơi này thật chán ngắt. Tuy vậy, hắn vẫn tỏ ra lịch sự.

_ Vậy thì tên của em là gì ? Anh chịu không đoán được tên của em.

_ Tên của em là Thu Hương, anh phải nhớ cho kĩ, không được quên.

Bách Khải Văn chưa kịp phản ứng, cô ta đã khoác tay vào khuỷu tay hắn.

_ Anh Văn, chúng ta ra nhảy thôi. Âm nhạc đã nổi lên rồi.

Bách Khải Văn đã biết tối hôm nay mình gặp phải một con rắn trong lột một con nai. Một người con gái có tính cách như cô ta sẽ khó mà cắt đứt được khi dính vào, cô ta sẽ bám theo, sẽ hút cạn túi tiền của người đàn ông mà cô ta nhắm trúng, khi nào người đàn ông đó không còn đủ khả năng để cung phụng cho cô ta nữa, lúc đó cô ta mới chịu buông tha.

Bách Khải Văn là người từng trải, từng bị nhiều cô gái xỏ mũi, trong đó đau đớn nhất là vết thương lòng do Ella gây ra. Cô ta đã lừa dối hắn hai lần, lần nào cũng đâm những nhát dao sâu hoắm vào trái tim hắn. Bài học đó quá sâu sắc và quá chua cay, hắn có muốn quên cũng quên không được. Do đó, hắn tự cảnh tỉnh chính mình, sau khi buổi tiệc tối hôm nay kết thúc, tuyệt đối không nên có bất cứ quan hệ gì với cô gái có cái tên Thu Hương này cả.

Bách Khải Văn và Thu Hương xoay tròn theo tiếng nhạc. Bách Khải Văn là một vũ công, hắn có thể nhảy điệu luyện bất cứ giai điệu nào. Thu Hương cũng không thua kém gì Bách Khải Văn, hai người trở thành một đôi nhảy được chú ý nhất trong bữa tiệc.

Một cô gái nhỏ nhắn mặc váy màu xanh dương, đứng lẫn trong đám đông, đang giương mắt nhìn cảnh Bách Khải Văn và Thu Hương tình tứ nhảy trong vòng tay nhau. Thu Trang không ngờ là lại gặp Bách Khải Văn ở đây. Đúng là oan gia ngõ hẹp ! Thu Trang tức tối, nghiêng răng, lăm bằm trong miệng. Trong lòng không ngừng mắng thầm hắn, cầu mong cho hắn gặp phải chuyện gì đó thật xui xẻo cho chừa tính cách ngạo mạn và tự tung tự tác đi.

Nghĩ về nụ hôn đầu tiên của mình đã bị Bách Khải Văn vô cớ cướp mất, Thu Trang lại hận Bách Khải Văn thấu xương, muốn xông lên đánh cho hắn một trận. Thu Trang siết chặt nắm tay, các khớp xương kêu răng rắc, trong đáy mắt có hai ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt.

Giai điệu bài hát kết thúc, Bách Khải Văn rời khỏi vòng tay của Thu Hương, không còn muốn tiếp tục nhảy nữa.

_ Anh hơi mệt ! – Bách Khải Văn từ tốn nói – Đành phải xin lỗi em vậy.

Thu Hương hơi bất mãn và không hài lòng, thế nhưng, cô ta vẫn giữ nụ cười trên môi.

_ Không sao ! Nếu anh mệt, thì chúng ta chuyển sang uống rượu và ngồi nói chuyện với nhau. Em muốn giới thiệu anh với bạn bè của em.

Bách Khải Văn cau mày, không hiểu câu “Em muốn giới thiệu anh với bạn bè của em” của cô ta có nghĩa là gì ? Hắn và cô ta chỉ là người cùng nước lã, vô tình gặp nhau trong bữa tiệc này, uống với nhau một ly rượu, nhảy với nhau một điệu nhạc, đâu có nghĩa là hắn đã trở thành một người quan trọng của cô ta.

Không để cho Bách Khải Văn có thời gian nghĩ cách từ chối và viện cớ rút lui, Thu Hương liền vẫy tay, tươi cười gọi một cô bạn của cô ta đến.

Cô ta bạn kia bắt được tín hiệu của cô ta, lập tức mỉm cười chào hai người.

Bách Khải Văn bị Thu Hương xoay vòng vòng, được cô ta giới thiệu hết người nọ đến người kia như thể hắn là người yêu của cô ta, đang được cô ta đưa về ra mắt với gia đình và người thân trong dòng họ.

Thu Trang chọn một chiếc bàn trống, chán ghét nhìn cảnh Bách Khải Văn và Thu Hương tay trong tay, cười cười nói nói.

Thu Trang bĩu môi.

_ Bách Khải Văn ! Anh chẳng những là một tên xấu xa, anh còn là một kẻ lăng nhăng, thay tình như thay áo. Tội tưởng anh đang đau khổ vì thất tình, hóa ra, anh không hiểu thế nào là ý nghĩa của sự chung thủy cả. Một kẻ như anh, tuyệt đối không tìm được người thật lòng yêu mình.

Sau khi rủa Bách Khải Văn chán, Thu Trang cầm ly rượu, uống ực một hơi cạn sạch.

Gần cuối buổi tiệc, do cần đi vệ sinh, Thu Trang đã đến nhà vệ sinh nữ trên lầu hai của khách sạn. Chủ nhân của bữa tiệc này là chú họ xa của Thu Trang, vì thế, Thu Trang mới có mặt ở đây.

Chọn một phòng trống, Thu Trang mở cửa bước vào. Cánh cửa phòng vệ sinh rộng và dài gần hai mét vuông mà Thu Trang chọn, vừa đóng lại, hai phòng bên cạnh có tiếng mở cửa, bước ra ngoài.

“Họ đã đi vệ sinh xong.” Thu Trang nghĩ thầm.

Thu Trang nghe thấy giọng nói của một trong hai cô gái.

_ Thu Hương ! Cậu định làm gì anh chàng Bách Khải Văn kia ?

Thu Trang giật mình khi thấy cái tên này nghe quen quen. Thu Trang ngưng thầm, chăm chú lắng nghe.

Thu Hương cười khùng khục, nói thật đều.

_ Tất nhiên là tán tỉnh, sau đó lên giường với anh ta rồi.

Cô bạn kia vừa soi khuôn mặt mình trong gương, vừa chỉnh lại mái tóc và tô son vào môi.

_ Mình nghe nói anh ta không phải là một nhân vật đơn giản, liệu cậu có thể câu được một con cá to là anh ta không ?

Thu Hương nhún vai, tỏ vẻ bất cần.

_ Chả sao cả. Anh ta dù có là một nhân vật lợi hại như thế nào, thì cũng chỉ là một thằng đàn ông, mà đã là đàn ông làm sao thoát khỏi màn mỵ nhân kế của mình. Cậu không nghe câu, anh hùng khó qua được ái mỵ nhân à ?

Cô bạn kia cười ôm bụng cười sằng sặc, tay vỗ nhẹ vào vai Thu Hương.

_ Có lên ! Mình ủng hộ cậu ! Hy vọng là cậu có thể thành công quyến rũ được anh ta, và bắt anh ta phải quỳ dưới chân của cậu.

Tiếng giày cao gót nện trên nền gạch men, một trong hai cô gái rời đi.

Thu Trang ngồi nghe, mà trong lòng ớn lạnh, da gà và da vịt nổi lên. Thu Trang tưởng con người ta chỉ vụ lợi trong công việc làm ăn, không ngờ ngay cả trong chuyện tình cảm cũng không thoát được những toan tính vật chất hết sức tầm thường.

Chuông điện thoại của cô gái còn lại reo vang.

Thu Trang cố trấn tĩnh lại tinh thần, cố điều hòa hơi thở và nhịp đập trong trái tim của mình, để không xông ra ngoài chửi thẳng vào mặt cô gái kia là tiện và bi ối.

_ Chào chị... Vâng, ...em đang ở trong khách sạn....Em đã làm quen được với anh ta rồi...Chị yên tâm, việc mà chị yêu cầu em làm, em đã hoàn thành xong....(tiếng cười sắc lạnh của cô ta vang lên).....Em đảm bảo với chị kế hoạch được thực hiện một cách hoàn hảo, không có một sai sót.....dạ.....dạ.....

Vì cô ta không bật loa, nên Thu Trang chỉ nghe thấy tiếng được giọng nói của cô ta, còn người đang nói chuyện điện thoại với cô ta là ai, thì Thu Trang chịu, không biết được.

Kết thúc cuộc gọi, cô ta dứt điện thoại vào trong bóp, lau khô tay, vuốt tóc và tô lại son môi, cô ta rảo bước ra khỏi phòng.

Khi cánh cửa phòng vệ sinh nữ được đóng lại, nghe thấy bước chân trên hành lang xa dần, Thu Trang mới dám mở cửa bước ra ngoài.

Bỗng dưng, Thu Trang thấy lo sợ thay cho Bách Khải Văn, sợ hắn đang bị cô gái kia đưa vào đây.

Không dám chân chờ, Thu Trang chạy thật nhanh ra khỏi vòng vệ sinh, chạy trên hành lang, quay về bữa tiệc với tốc độ nhanh nhất, dáo dác tìm bóng dáng của Bách Khải Văn khắp nơi.

Thu Trang sợ hãi khi không thấy Bách Khải Văn đâu cả. Hắn...hắn không phải là bị người ta đưa đi rồi chứ, nhưng mà đi đâu, ai đã đưa hắn đi ?.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Uống xong mấy ly rượu, tầm nhìn của Bách Khải Văn càng lúc càng trở nên mờ lung mờ nhạt, trí óc càng lúc càng không được tỉnh táo, đầu vầng vầng, người có cảm giác choáng váng muốn say. Hình ảnh của mọi người trong bữa tiệc mờ mờ nhạt nhạt, ngã nghiêng theo từng góc quay trong đầu hắn, còn tiếng cười và giọng của họ lại giống như những tiếng vang vọng về từ xa xăm. Là do tác dụng của loại rượu quá mạnh, hay là... ?

Bách Khải Văn bóp trán, đặt mạnh đầu gối xuống mặt bàn gỗ, tiếng ồn của âm nhạc và do mọi người chung quanh tạo ra khiến hắn khó chịu. Nhận ra tình hình không ổn, Bách Khải Văn quyết định ra về.

Hắn loạng choạng vừa cố gắng len lỏi qua từng người, vừa cố gắng đi cho thật thẳng, trí óc của hắn càng lúc càng mơ hồ, còn đầu hắn lại đảo điên giống như một kẻ cuồng loạn đang nhảy trên sân khấu của một vũ trường nào đó, mí mắt nặng dần, ngay vào lúc này, hắn muốn kiếm tìm một cái giường nào đó để ngủ. Ý nghĩ này khiến cho hắn sợ hãi. Tuy không phải là một kẻ nghiện rượu nặng, cũng không có được tư lượng cao, thế nhưng, hắn không thể say đến mức phải cố gắng mới đi được chỉ sau khi uống có mấy ly rượu. Nhất định trong chuyện này có vấn đề, hắn đã bị bỏ thứ gì đó trong rượu.

Bách Khải Văn nói lòng cổ áo khoác, và nói lòng cà vạt, cố gắng đi thật nhanh, cố gắng ra đến cổng, và trèo lên xe hơi của mình, chỉ có như thế, hắn mới có cảm giác an toàn.

Bách Khải Văn loạng choạng đi được ra đến sân vườn của khách sạn, cả khu vườn chìm trong ánh sáng nhấp nháy của những chiếc bóng đèn bằng thủy tinh, những chùm sáng xanh, đỏ, tím, vàng...đầy đủ sắc màu, có thể quyến rũ và làm mê một bất cứ ai. Bách Khải Văn mắt nhắm mắt mở, tầm nhìn càng lúc càng hạn hẹp, hắn sắp chóng mặt không nổi.

Đúng vào lúc ấy, có một bàn tay mát lạnh đặt lên vai hắn. Theo phản xạ, Bách Khải Văn dùng một thể đòn của người Nhật, hai tay nắm lấy tay của kẻ kia muốn quật ngã kẻ kia xuống đất. Nhưng sức lực của hắn đã bị thứ thuốc mà kẻ nào đó bỏ vào ly rượu, đã hút cạn sức lực của hắn. Bách Khải Văn trượt tay, thở hổn hển, cơ thể càng lúc càng nóng.

Bách Khải Văn nghe thấy có tiếng cười khẽ của kẻ đứng phía sau lưng hắn. Là giọng của một cô gái và giọng nói này rất quen thuộc, đây là ý nghĩ duy nhất của hắn trước khi rơi vào màn đêm tăm tối.

Bách Khải Văn lăn ra đất, nhanh chóng được hai người đàn ông trong trang phục nhân viên của khách sạn dìu đi. Mọi người chung quanh khi nhìn thấy cảnh Bách Khải Văn nhắm mắt, người yếu ớt để cho hai người đàn ông lực lưỡng khoác vào vai, dìu đi, chân gần như nhấc bổng trên mặt đất, đều cho rằng Bách Khải Văn bị say rượu và nhân viên khách sạn đang dìu hắn ra xe, không hề biết rằng hắn bị người ta đưa vào đây, và tính mạng của hắn đang gặp nguy hiểm.

Dáo dác tìm Bách Khải Văn khắp nơi mà không thấy, linh cảm có chuyện chẳng lành, Thu Trang gần như lao ra khỏi hội trường tổ chức tiệc, chạy nhanh ra tiền sảnh, vừa chạy vừa hốt hoảng tìm hình bóng của Bách Khải Văn khắp nơi. Thu Trang chạy nhanh trên sân vườn của khách sạn, khi chạy gần ra đến cổng, Thu Trang thấy một người đàn ông có vóc dáng rất giống Bách Khải Văn đang được hai người đàn ông trong trang phục của nhân viên khách sạn dìu lên một chiếc xe tắc xi, đi bên cạnh họ là cô gái mặc váy màu vàng, nếu Thu Trang nhớ không lầm thì tên của cô ta là Thu Hương.

Thu Trang nghĩ nhanh, lạ nhỉ, anh Văn uống rượu đâu có nhiều đâu mà cần phải nhờ người khác dìu mình ra xe, hơn nữa, anh ấy có xe ô tô riêng mà, sao anh ấy không bảo hai người kia dìu mình vào trong xe ô tô riêng để cho tài xế chở về nhà ?

Ý nghĩ này lập tức nâng cao lòng cảnh giác cao độ của Thu Trang. Nhớ lại những gì mà người người phụ nữ tên Thu Hương kia đã nói trong phòng vệ sĩ nữ, Thu Trang càng nghi ngờ động cơ tốt bụng của cô ta hơn.

Hai người đàn ông lực lưỡng trong trang phục nhân viên phục vụ của khách sạn, sau khi đưa Bách Khải Văn vào một chiếc xe tắc xi có màu danh dương, cả hai trao đổi mấy câu với Thu Hương, sau đó, họ mở cửa cho cô ta trèo lên.

Lòng Thu Trang nóng như lửa đốt, chỉ sợ Bách Khải Văn bị người đàn bà xấu xa và bỉ ổi kia hại. Mặc kệ hắn có nguyên ý lên giường và thiết lập một mối quan hệ theo kiểu tình nhân với cô ta không, Thu Trang quyết định phải ngăn chặn lại kế hoạch ti tiện của cô ta.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh hơi thở và nhịp đập cuồng loạn trong trái tim mình, Thu Trang giả vờ bình thản tiến ra công khách sạn như một vị khách muốn ra về khi buổi tiệc sắp kết thúc.

Thu Trang đi lướt qua hai người đàn ông, hai kẻ đó liếc mắt nhìn Thu Trang.

Thu Trang chột dạ, giật thót người, lo sợ bọn họ biết được tâm tư của mình.

Thu Trang lảng tránh ánh mắt nhìn sẫm soi của họ, giả vờ nhoẻn miệng cười tươi.

_Phiền hai anh có thể cho em biết mấy giờ rồi, được không ?

Thu Trang là một tiểu thư có nét mềm mại và dịu dàng đáng yêu của một gia đình danh giá, giọng nói lại trong trẻo và thanh thoát, vì thế ngay lập tức đánh tan lòng nghi ngờ của hai người đàn ông, họ cho rằng Thu Trang đích thực là một vị khách của chủ nhân bữa tiệc (mà sự thật thì đúng là như vậy)

Một trong hai người trả lời.

_Gần 11 giờ rồi.

Thu Trang che miệng, cười duyên.

_Thôi chết, em đã đi lỡ giờ rồi. Cảm ơn hai anh nhiều.

Nói xong, Thu Trang quay người bước đi, những bước chân nhịp nhàng và duyên dáng.

Hai người đàn ông kia đứng nhìn theo.

Thu Trang biết họ đang quan sát mình, vì thế, đi không nhanh cũng không chậm, tiếp tục đóng giả là một quý cô của mình. Ra đến cổng, Thu Trang vẫy tay bắt một chiếc xe tắc xi. Khi đã ngồi yên trên xe, Thu Trang thu lại nụ cười của mình, khuôn mặt trở nên trầm trọng, ánh mắt trở nên thâm trầm.

_Anh mau đuổi theo chiếc xe tắc xi phía trước. Chỉ cần anh đuổi kịp được họ, tôi sẽ trả anh gấp đôi tiền ! – Thu Trang nôn nóng hỏi thúc tài xế.

Nghe Thu Trang nói sẽ trả mình gấp đôi tiền, tài xế xe tắc xi gạt đầu hài lòng, đồng ý thỏa thuận với Thu Trang.

_Được, tôi sẽ đuổi theo chiếc xe tắc xi kia.

Tài xế xe tắc xi rồ ga, phóng đi với tốc độ tên bắn.

Thu Trang ngồi trên xe, mặt tái mét vì sợ, trái tim đập nhanh hơn mức độ bình thường, lần đầu tiên trong đời, một cô gái có tính cách nóng nảy như Trương Phi có một cuộc phiêu lưu khó quên, tự dẫn thân vào trong nguy hiểm.

Chiếc xe tắc xi đầu tiên chạy bon bon trên đường, đi không quá nhanh cũng không quá chậm, chạy với tốc độ của một chiếc xe tắc xi chở khách bình thường, có lẽ Thu Hương không muốn quá nhiều người chú ý đến mình, cũng không muốn bị cảnh sát giao thông bắt, nếu không, kế hoạch của cô ta sẽ bị lộ tẩy, và lúc đó, cô ta sẽ phải đối mặt với nhà tù.

Thay vì chạy vào một trong khách sạn nào đó trong thành phố, chiếc xe chạy theo hướng về vùng ngoại ô. Thu Trang càng lúc càng ngạc nhiên, càng không hiểu được mục đích và động cơ của cô ta. Rõ ràng cô ta nói sẽ tìm đủ mọi cách để tán tỉnh và lên giường với anh Văn kia mà ? Bây giờ anh ấy đang say rượu, tại sao cô ta không đưa anh ấy vào trong khách sạn, mà lại đưa anh ấy về vùng ngoại ô ? Được hay, cô ta định đưa anh ấy về nhà của cô ta, mà cũng có thể như thế lắm ?

Chiếc xe vẫn chạy bon bon trên đường, dừng lại trước mấy trụ điểm đèn giao thông, quẹo trái, quẹo phải mấy lần, chưa từng tấp vào bất cứ một cái căn nhà nào. Đến khi Thu Trang tưởng rằng đây là một cuộc rượt đuổi vô bổ và tốn thời gian, thì chiếc xe tắc xi phía trước rẽ vào trong một con hẻm nhỏ.

Thu Trang vội hét bảo tài xế xe tắc xi.

_Dừng lại ! Dừng lại ! Dừng đi theo họ nữa !

Thu Trang sợ lộ, nên mới hét bảo tài xế tắc xi không cần đi theo họ nữa. Trong con hẻm kia chỉ có duy nhất một căn nhà gỗ, chiếc xe ô tô màu xanh dương đang đậu trước cổng. Thu Trang đã lờ mờ đoán được mục đích và âm mưu của người đàn bà tên Thu Hương kia, cô ta đưa Bách Khải Văn về đây, tuyệt đối không có ý tốt, cô ta đang định hại anh ấy.

_Cô có muốn đi vào theo họ không, hay là muốn ngồi đợi ở đây ? – Tài xế xe tắc xi hiểu kì hỏi Thu Trang.

_Tôi sẽ đi vào trong theo họ.

Mặc dù hơi sợ, nhưng Thu Trang nói một cách quả quyết.

Thu Trang mở bóp, lấy tiền trả cho anh tài xế, sau đó mở cửa bước xuống.

_Cô gái ! – Anh tài xế nói với theo – Anh không hiểu vì sao em lại muốn đuổi theo chiếc xe tắc xi kia, nhưng theo anh thấy em tốt nhất không nên theo vào trong đó thì hơn. Em đang tự dẫn thân vào nguy hiểm đấy.

Thu Trang cảm kích.

_Cảm ơn anh nhiều. À ! Tiện thể anh có thể làm cho em một việc được không ? Phien anh gọi điện báo cho cảnh sát, nói rằng đang có một vụ bắt cóc và giam giữ người trái phép.

_Được, anh sẽ gọi ngay.

Anh tài xế tốt bụng mở điện thoại di động, bấm mã số của cảnh sát, sau đó anh ta run giọng nói lại những gì mà Thu Trang vừa mới yêu cầu anh ta làm.

Thu Trang nhanh chóng hòa nhập vào bóng đêm trước mặt, cũng may, buổi tối hôm nay Thu Trang mặc một chiếc váy màu xanh dương, không phải là màu trắng thuần túy như mọi hôm, việc này giúp ích cho Thu Trang giấu hình bóng của mình trong bóng tối rất nhiều.

Thu Trang mon men, đi sát người vào bờ tường, nấp sau một thùng rác khá to, hé cái đầu nhỏ, hai cặp mắt trong sáng như sao đang nhìn chăm chăm vào chiếc xe tắc xi đậu im lìm trong bóng tối.

Đột nhiên, cánh cửa xe ô tô được mở ra, một người đàn ông có vóc dáng lực lưỡng bước xuống, anh ta khom người, xóc nách, lúi thân thể mềm nhũn của Bách Khải Văn xuống đất, tiếp theo là Thu Hương.

Thu Trang bịt chặt miệng, trân trối nhìn bọn họ không chớp mắt, trong lòng không ngừng run lên. Bọn kia định làm gì anh Bách Khải Văn ? Chúng không định giết chết anh ấy đây chứ ? Trong đầu của Thu Trang chỉ có một ý nghĩ duy nhất là bọn kia đang âm mưu bắt cóc Bách Khải Văn để tống tiền anh ấy ?

Thu Trang phi nhỏ vào lòng dạ đen tối của bọn người xấu. Thu Trang rất ghét những kẻ muốn ăn nhưng không chịu làm, chỉ biết dùng mưu tính kế, sống trên mồ hôi và nước mắt của người khác.

Người đàn ông lực lưỡng lúi xệch thân hình Bách Khải Văn dưới đất, Thu Hương đi bên cạnh, thỉnh thoảng cô ta chửi lên một câu thật thô tục, khinh bỉ nhìn thân hình tham hại của Bách Khải Văn.

Thu Trang nghiêng răng kêu ken két, môi mím chặt, mắt nở đom đóm vì cău và vì hận. Thu Trang không hiểu vì sao mình lại cău, mình lại hận, thế nhưng, Thu Trang không cho phép bất cứ ai được hại Bách Khải Văn.

Không còn thời gian để lý giải cho những suy nghĩ rối rắm, và những cảm xúc trong lòng mình, khi cánh cửa bị đóng lại một cách thô lỗ, tạo nên một âm thanh chói tai, có thể dọa trẻ em khóc thét vì sợ, và khi không còn nhìn thấy bóng dáng của hai kẻ kia nữa, Thu Trang rời khỏi chỗ nấp, đi khom người, nép sát vào bờ tường, tiến đến gần cánh cửa gỗ. Thu Trang ngưng thần, vành tai lắng nghe động tĩnh bên trong cánh cửa gỗ. Không nghe thấy âm thanh gì khác lạ như tiếng nói chuyện, tiếng bước chân di chuyển của con người, Thu Trang yên tâm là hai kẻ kia đã đi hẳn vào trong nhà.

Mình phải làm sao đây, nên kiên nhẫn đứng chờ cảnh sát đến, hay là nên đi vào trong kia để khám phá và tìm cách cứu anh Bách Khải Văn ?

Thu Trang là một cô gái nóng tính, làm việc gì cũng dựa theo cảm tính của mình, ít khi nào để ý đến hậu quả. Muốn bắt Thu Trang chờ đợi, nếu thế thì nên dùng một sợi dây cột Thu Trang vào trong một gốc cây nào đó.

Thu Trang ngắm địa thế của căn nhà. Tường bao loan khá cao, muốn trèo lên bờ tường bao loan, Thu Trang tính toán phải chạy lấy đà, nhảy bật lên một vận động viên nhảy sào.

Vốn tự hào là một cô gái dám nghĩ dám làm, lại khỏe mạnh, Thu Trang liền thực hiện ngay theo những tính toán trong đầu.

Thu Trang đi giật lùi, mắt trừng trừng nhìn bức tường bao loan cao cao trước mặt. Một...hai...ba... Thu Trang bắt đầu chạy, tốc độ dần dần tăng cao, khi còn cách tường bao loan hơn chục centimet, Thu Trang nhún chân, tung mình lên cao, hai tay dơ lên, cô bám vào thành tường bao loan. Lần thứ nhất thất bại, Thu Trang thử lại lần thứ hai, đến lần thứ tư khi đã thấm mệt, mồ hôi đầm đìa, tưởng mình không thể vượt qua nổi bức tường kia, cuối cùng Thu Trang cũng đã thành công bám được vào bờ tường và trèo lên.

Ngồi trên bờ tường bao loan, Thu Trang đưa tay quệt mồ hôi trán, mắt nhìn xuyên qua bóng đêm, quan sát căn nhà gỗ đang chìm trong ánh sáng đèn điện sáng trắng. Thật kì lạ ! Bọn kia không sợ chết hay sao mà táo tợn bắt cóc anh Bách Khải Văn, rồi đưa về đây trước mặt nhiều người như thế ?

Từ trong nhà, một người đàn ông có vóc dáng và trang phục của tài xế xe tắc xi mà Thu Trang trông thấy lúc nãy, đang rào bước nhanh trên sân. Tiến đến cánh cửa gỗ, anh ta mở mạnh sang một bên, bước hẳn ra ngoài, sau đó nỏ máy, rò ga phóng đi.

Trong nhà lúc này chỉ còn người phụ nữ tên Thu Hương kia.

Thu Trang quỳ hai đầu gối trên bờ tường bao loan, một tay vươn ra xa nắm lấy ngọn của một cành cây non, một tay bám chắc vào bờ tường cho khỏi ngã. Khi đã nắm được ngọn cây rồi, Thu Trang uyển chuyển dồn sức nặng của cơ thể sang thân cây, rồi trèo xuống. Nói về leo trèo này, so với chị em Thy Dung, chỉ có hơn chứ không có kém, họ là kẻ tám lạng, người nửa cân.

Thế nhưng, không ai nói cho Thu Trang biết, bên cạnh gốc cây có một cái hồ bùn. Thu Trang tụt được gần xuống đất, hai tay nắm lấy thân cây, vẩy bị cào rách đôi chỗ, nhưng không hề gì, Thu Trang vẫn mỉm cười sung sướng vì đã thành công xâm nhập được vào hang ổ của kẻ thù, chỉ là, vừa bước được hai bước, Thu Trang hẫng người, ngã sấp mặt xuống vũng bùn trước mặt.

Thu Trang khóc không ra nước mắt, rất muốn ngửa cổ lên trời, hét lên một tiếng thật to và phẫn nộ. Vì sao con phải chịu đựng tất cả những xui xẻo, và liên tiếp gặp phải những chuyện không may thế này ? Con là người tốt, con đang cố cứu người, lẽ ra Ông Trời phải giúp con làm việc gì cũng thuận buồm xuôi gió, có lý nào.....?

Thu Trang bị mùi bùn khiến cho ho sặc sụa, lẫn lộn mấy vòng trong vũng bùn mới đứng lên được. Thật là họa vô đơn chí !

Đúng ngay vào lúc đó, từ trong nhà có một con chó béc giê có thân to như một con bò mộng mới sinh, hung dữ chạy từ trong nhà ra sân, nó sủa lên những tiếng ồm ồm như sấm, tiếng sủa của nó đã phá vỡ đi sự yên tĩnh của căn nhà.

Thu Trang luống cuống, tay chân trở nên thừa thãi, sắc mặt đại biến. Nếu bị con chó kia cắn, không kể đến bệnh dại, tính mạng của Thu Trang sẽ giống như sợi chỉ treo mảnh chuông khi bị cả chó cắn lẫn bị chủ nhân của nó bắt.

Một ý nghĩ táo bạo và kinh dị vừa nảy ra trong đầu của Thu Trang, nên nhìn cảm giác ghê tởm và con buồn nôn trong cổ họng, Thu Trang lăn trở lại vũng bùn.

Tiếng sủa của con chó đã khiến Thu Hương có tật giật mình, cô ta lập tức sai hai người đàn ông đi ra ngoài sân vườn kiểm tra xem có ai đột nhập vào trong căn nhà gỗ không ?

Do ngoài sân vườn khá tối, không đủ ánh sáng, Thu Trang bị bùn đen nhuộm bẩn toàn thân, đang nằm im trong vũng bùn, mặc dù con chó béc giê không ngừng sủa loạn lên, thế nhưng, mùi bùn đã che giấu đi mùi cơ thể của Thu Trang, khiến con chó không thể phát hiện được vị trí chính xác của Thu Trang, còn hai tên đàn ông kia cũng không chú ý đến cái kẻ đang nằm dưới vũng bùn đen ngòm cạnh gốc cây kia. Khi bọn chúng đi ngang qua gốc cây, chúng có ngó nghiêng xung quanh nhưng không phát hiện được gì.

Chúng chửi lên mấy câu thật thô tục, tức giận vì khi không bị con chó béc giê dọa cho một trận, chúng liền dùng chân đá mạnh vào người con chó, khiến con chó kêu lên ăng ăng và bỏ chạy.

Tiếng nói của Thu Hương vọng ra từ trong nhà.

_ Có thấy ai không ?

_ Chẳng có ai cả.

_ Hai người phải đề cao cảnh giác, đêm nay tôi không muốn xảy ra chuyện gì ngoài tầm kiểm soát.

_ Cô chủ yên tâm, chúng tôi sẽ cẩn thận.

Nằm dưới vũng bùn, Thu Trang khiếp sợ nghĩ thầm, mình cứ tưởng trong nhà chỉ còn lại một mình Thu Hương, không ngờ còn có thêm hai tên đàn ông nữa, xem ra mình đã coi thường tâm cơ của cô ta rồi.

Chờ cho hai tên đàn ông kia đi xa, và con chó béc giê không còn sủa nữa, Thu Trang lóp ngóp bò từ trong vũng bùn lên bờ. Cả người Thu Trang không có chỗ nào là không bị bùn nhuộm đen. Thu Trang ghê tởm, rất muốn nôn, nhưng phải cố nén.

Sau đêm nay, khi nào về được đến nhà, mình sẽ mua mấy chục lọ dầu thơm để tắm, sẽ tắm thật lâu, sẽ dành nguyên cả ngày để tắm. Bách Khải Văn chết tiệt ! Món nợ này tôi nhất định sẽ tính với anh.

Nhận ra bùn có thể giúp mình dễ che giấu thân phận hơn, Thu Trang thôi không còn oán trách số phận không may của mình nữa. Lăn mò trong bóng tối, khom người đi trên cỏ ướt, vừa đi vừa nhón gót chân, vừa căng thẳng quan sát và lắng nghe động tĩnh chung quanh, Thu Trang tiến đến được gần căn nhà gỗ.

Đèn điện trong nhà rất sáng, bình thường sẽ không ai nghĩ rằng trong nhà đang giam giữ người, chỉ nghĩ đơn giản chủ nhân của căn nhà này có thói quen thức khuya thôi.

Thu Trang núp sau một chậu cây cảnh, căng mắt nhìn vào cánh cửa gỗ, tập trung cao độ lắng nghe những âm thanh vọng ra từ trong căn nhà.

Bách Khải Văn bị trói quặt hai tay về phía sau, hai cổ chân cũng bị trói, cả thân hình bị cột chặt vào một chiếc ghế làm bằng thép rắn chắc.

Một chậu nước lạnh hắt thẳng vào mặt Bách Khải Văn, đang nửa mơ nửa tỉnh vì bị cho uống thuốc mê, hấn giật mình, cố gắng mở cặp mắt nặng trĩu của mình ra.

Một chậu nước lạnh nữa lại hắt thẳng vào mặt Bách Khải Văn.

Lần này, thần trí của Bách Khải Văn tỉnh táo lại được đôi chút.

Không quá khó để nhận ra tình trạng thê thảm của bản thân mình. Bộ vét màu trắng bị ướt sũng nước, hơi lạnh đang ngấm vào trong da thịt, mái tóc ướt nhẹp đang bết vào trán, nước đang rỏ tong tong xuống cổ và vai.

Thu Hương ngồi trên một ghế tương tự với chiếc ghế mà Bách Khải Văn đang bị trói, cô ta ngồi giữa phòng, chiếc váy màu vàng vẫn chưa thay ra, trên môi cô ta đang phì phèo một điếu thuốc, vắt chân chữ ngũ, các ngón của cô ta lá loi và gọi tình như những ả giang hồ.

Bách Khải Văn vô cùng giận giữ và căm hận khi biết người đàn bà khốn kiếp kia chính là kẻ đã bỏ thuốc mê vào ly rượu của hắn, cho người bắt cóc và đưa hắn về đây. Thế nhưng, hắn đã nén chặt những cảm xúc đó vào tận trong đáy lòng, càng gặp phải nguy hiểm, hắn lại càng bình tĩnh, càng lạnh lùng, càng tỏ ra ngạo mạn và khinh đời. Chết ư ? Hừ ! Hắn đâu có phải là một kẻ sợ chết. Để có được địa vị như ngày hôm nay, hắn đã phải hy sinh đi nhiều thứ, phải chịu đựng và vượt qua những thử thách mà một người bình thường không thể tưởng tượng nổi. Những chuyện tương tự như thế này, không phải là lần đầu tiên hắn phải trải qua.

_ Bách Khải Văn ! Anh đã tỉnh ?

Thu Hương thả khói, những làn khói trắng khi bay ra ngoài không khí tạo thành những vòng tròn như những đường xoắn ốc.

Cô ta là một kẻ lừa dối và là một kẻ nghiện thuốc lá nặng. Một người bình thường khi mới tập thành hút thuốc không thể làm được như cô ta.

Bách Khải Văn dựa nửa thân hình ra sau ghế, hỏi một cách khinh bỉ.

_ Cô là ai ? Bắt tôi về đây nhằm mục đích gì, muốn tống tiền, hay là muốn trả thù ?

_ Cả hai.

Ngón trỏ của cô ta đập nhẹ vào thân thuốc lá, tàn thuốc bay trong gió.

_ Cô muốn vừa tống tiền tôi, vừa muốn trả thù ? – Bách Khải Văn cười nhạt – Nếu tôi nhớ không lầm, thì đây là lần đầu tiên, tôi và cô gặp nhau, chẳng lẽ cô trả thù thay cho người nhà ?

_ Anh không cần biết tôi trả thù cho ai, chỉ cần anh dùng tiền mua lại cái mạng của anh và thực hiện theo vài yêu cầu của tôi, tôi sẽ thả cho anh về. Nếu không...

Cô ta cười lạnh.

_ Nếu không, anh chuẩn bị tinh thần mà chịu cảnh sống cũng không được, chết cũng chẳng xong đi.

Bách Khải Văn bật cười cuồng dại.

_ Thu Hương – nếu đó là tên của cô ! Cô có biết cô đang đe dọa ai không ? Tôi không dám tự hào tôi là một kẻ tài giỏi hay lắm tiền, thế nhưng, tôi ghét nhất là bị người khác khống chế, bắt phải làm theo ý của kẻ khác. Sau vụ việc này, cô có giỏi thì hãy chạy trốn cho xa, đừng để tôi bắt được, nếu để tôi mà tóm được cô, mỗi ngày tôi sẽ dùng những phương thức khác nhau để trả thù cô.

Thu Hương thoáng rung mình ớn lạnh, đôi mắt của người đàn ông kia hoàn toàn lạnh giá và sắc bén tựa như lưỡi của một con dao mỏng đang đục khoét vào tận trong xương cốt của người khác.

Thu Hương phát tay, một người đàn ông chìa trước mặt Bách Khải Văn một cây bút, và một tờ séc.

_ Hãy kí tên chấp nhận chuyển số tiền mà tôi đã ghi sẵn trên tám séc, tôi sẽ thả cho anh đi.

Bách Khải Văn liếc mắt nhìn dãy số ghi tên tám séc.

_ Không ngờ, mạng của tôi lại được mua bằng một số tiền lớn như thế ! Thật đáng giá ! – Bách Khải Văn cười mai mỉa.

_ Bách Khải Văn ! Biết điều thì hãy kí đi, để đỡ chịu nỗi đau về thể xác.

_ Có mảnh khỏe gì thì giờ hết ra đi, để xem tôi chịu đựng được bao lâu. Chưa bị gì cả, mà bắt tôi phải phun tiền cho các người, tôi e rằng đó không phải là một lựa chọn khôn ngoan đâu – Bách Khải Văn hài hước trả lời.

_ Rượu mừng không muốn uống lại thích uống rượu phạt, tôi sẽ cho anh được toại nguyện – Thu Hương nói ra kể rằng nghiêng chặt.

Hai người đàn ông cao to lực lưỡng như một võ sĩ, cơ bắp cuộn cuộn, khuôn mặt dữ dằn và bặm trợn, tiến lại gần Bách Khải Văn.

Bách Khải Văn thờ ơ nhìn bọn họ, thậm chí hắn còn cười cợt.

_ Món quà đặc biệt mà cô dành tặng cho tôi đây sao ? Thế mà tôi cứ tưởng cô tìm cách tiếp cận và làm quen với tôi vì muốn lên giường với tôi chứ ?

Thu Hương đã bị Bách Khải Văn chọc giận đến tức điên lên. Cô ta nện mạnh gót giày xuống nền gạch, tiến đến gần Bách Khải Văn. Cô ta dang thẳng tay, tát mạnh vào mặt Bách Khải Văn.

Mặt Bách Khải Văn lệch sang một bên, hằn in năm ngón tay của cô ta.

_ Bách Khải Văn ! Anh chỉ là một kẻ hạ tiện, một kẻ như anh tưởng rằng có thể động đến được gót ngón chân của tôi sao ?

Cái tát của cô ta khá mạnh, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống từ khóe mép của Bách Khải Văn.

Lần đầu tiên trong đời, hần mới bị con gái tát thẳng vào mặt !

Bách Khải Văn đọc được ánh mắt giận dữ và căm hờn trong mắt của cô ta. Bách Khải Văn hiểu cô ta cũng căm hận và thù ghét mình. Cô ta căm hận hần vì điều gì, trả thù hần vì ai, hần vẫn chưa tìm ra được câu trả lời.

Hai người đàn ông cao to lực lượng liên tiếp đâm đá vào người Bách Khải Văn. Bây giờ, Bách Khải Văn chẳng khác gì những bao cát cho họ tập luyện, chỉ là họ đánh hết sức mình, đánh thật mạnh như thể muốn nghiền nát và giết chết hần.

Thu Hương bàng quang đứng một chỗ, trừng trừng nhìn Bách Khải Văn không chớp mắt.

Trong khi đó, Thu Trang nấp sau một gốc cây cạnh một lúc lâu. Ban đầu, Thu Trang không nghe được âm thanh gì cả, thế nhưng, chỉ một lát sau đó, Thu Trang nghe thấy có tiếng cười cuồng dại của Bách Khải Văn, phát hiện này khiến Thu Trang giật bắn người, vừa mừng vừa sợ, Thu Trang vội di chuyển thân hình theo tiếng cười của Bách Khải Văn.

Căn nhà được xây dựng theo kiến trúc của Nhật, tức là cả khu đất lấy căn nhà gỗ làm trung tâm, xung quanh là một khu vườn rậm rạp và âm u, nhờ thế Thu Trang có thể tìm được nhiều chỗ để ẩn nấp.

Lần theo tiếng cười, tiếng đánh nhau, Thu Trang áp sát đến căn phòng cuối cùng của căn nhà gỗ. Biết Bách Khải Văn đang bị chúng đánh, Thu Trang đã rơi lệ, lòng đau như cắt, cắn chặt môi đến trắng bệch. Thu Trang không phát hiện ra mình đang khóc, nước mắt đang rửa trôi một phần nhỏ bùn trên mặt.

Thu Trang rất muốn xông vào cứu Bách Khải Văn, thế nhưng, lại e sức mình yếu, sợ mình chẳng những không cứu được hần, lại còn hại chính bản thân mình rơi vào vòng nguy hiểm.

Trong lúc Thu Trang còn đang phân vân, do dự không biết nên làm gì, con chó béc giê giống như hung thần ác sát nhảy chồm lên người Thu Trang, miệng gừ gừ, trong bóng tối hàm răng sắc nhọn của nó trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết, còn đôi mắt của nó lại chẳng khác gì một vị thần chết đang chuẩn bị hút lấy linh hồn của người sống.

Mình hôm nay khó mà toàn mạng ra khỏi đây rồi ! Con chó béc giê này đáng sợ quá !

Sắc mặt Thu Trang không còn một giọt máu, cả thân hình đều cứng cờ, mắt tròn tròn nhìn con chó béc giê, sợ hãi đến nỗi không thể kêu lên đến lấy một tiếng.

Thu Trang lấp ba lấp bắp.

_ Ngài chó đại... đại nhân à, ngài... ngài có thể tha cho tôi được không ? Ngài... ngài thấy đấy, số của tôi đã cực kì xui xẻo rồi, tôi không có ý định hại ngài, cũng không muốn lấy cấp thứ gì của chủ nhân ngài cả, tôi vào đây chỉ vì muốn cứu người thôi.

Con chó vẫn nhìn Thu Trang bằng đôi mắt khát máu, miệng vẫn gặm gừ không ngớt.

Nghe Thu Trang nói thì có vẻ điên rồ và hơi dở người, thế nhưng, Thu Trang thấy hình như con chó có thể nghe hiểu được những gì mà mình (ít ra thì Thu Trang cũng cảm thấy thế).

Nhận thấy con chó mặc dù có bộ dạng đáng sợ nhưng không cắn mình, trong lòng Thu Trang reo lên một tiếng, mạnh dạn nói tiếp.

_ Ngài chó đại nhân ! Nếu ngài tha cho tôi đi, tôi nhất định sẽ hậu tạ ngài bằng một khúc xương.

Tròng mắt của con chó thoáng xao động.

Thừa thắng xông lên, Thu Trang run run chia tay về phía trước, biểu hiện thành ý.

_ Ngài chó đại nhân, ngài tha cho tôi đi, ngoài hậu tạ ngài bằng một khúc xương, tôi sẽ cho ngài ăn thịt gà, thịt bò, thịt lợn.... Nói chung những gì mà ngài thích ăn, tôi nhất định sẽ mua cho ngài.

Thu Trang nuốt nước bọt cho cổ họng bớt khô, mắt không dám di chuyển ra chỗ khác, rất sợ con chó đổi ý sẽ cắn chết mình.

Đột nhiên, con chó đi giật lùi, quắp đuôi, sủa lên mấy tiếng, rồi chạy mất.

Diễn biến bất ngờ và không lường trước được này khiến Thu Trang tròn mắt, không dám tin.

_ Chẳng lẽ con chó thật sự hiểu được những gì mà mình nói sao ? – Thu Trang thì thảo, lẩm bẩm trong miệng.

Ngay vào lúc Thu Trang đang chơi vui trong trạng thái nửa hư nửa thực, tiếng thở phì phì của một con rắn lọt vào tai.

Thu Trang run cầm cập như cây xậy, run rẩy ngược mắt nhìn một con chăn khá to đang bò trên thân một ngọn cây. Có thể cả đời Thu Trang cũng chưa từng sợ hãi và khiếp đảm như thế này.

Thu Trang nghi ngờ không biết có phải vì do trông thấy con chăn nên con chó béc giề mới cặp đuôi bò chạy không ? Đúng ! Chỉ có nguyên nhân này thôi ! Chứ một con chó như nó thì làm sao hiểu được mình nói gì ? Minh đúng là một con nhò ngu ngốc và đần độn mà.

Thu Trang không ngừng oán trách và mắng thầm mình. Cả thân người đều đông cứng, ngay cả động cũng không dám động, mắt kinh hoàng nhìn con chăn kia không chớp.

Cả người Thu Trang bị bùn bao phủ, chỉ chừa lại mỗi đôi mắt và mấy vệt dài trên má do nước mắt rửa trôi.

Con chăn bò trên thân cây, nó vòng từ dưới lên trên, cái lưỡi xẻ rãnh ở giữa của nó không ngừng phun ra những tiếng phì phì nghe rợn tóc gáy. Được một cái là con chăn này không có độc, thể nhưng, nếu bị nó quần trụng thì vẫn cứ chết như thường.

Đây là một gia đình quái dị, toàn nuôi những con vật khủng khiếp !

Đến khi thân hình của con chăn bò sang một cành cây khác, thân hình cứng đờ của Thu Trang mới thả lỏng, sức chịu đựng trong cơ thể đã cạn kiệt từ lâu.

Thân thể Bách Khải Văn bị bập dập nhiều chỗ, hứng chịu vô số những cú đâm và những cú đá mang sức nặng ngàn cân của hai tên võ sĩ. Hắn sắp chịu đựng không nổi !

Thu Trang bò lên sàn nhà, hai tay bịt chặt miệng, áp tai vào cửa sổ, lắng nghe những tiếng âm thanh do những cú ra đòn ác liệt và độc ác của hai tên võ sĩ kia gây ra.

_ Bách Khải Văn ! – Tiếng của Thu Hương – Thế nào, anh có chịu kí tên vào tờ séc này không ?

Mặt Bách Khải Văn đã bị đánh đến biến dạng, tuy phải hứng chịu nỗi đau đón về thể xác là vậy, nụ cười mang vẻ ngạo mạn và khinh đời vẫn không giảm trên môi hắn.

_ Thu Hương ! Tôi đã nói với cô rồi ! Chưa chơi đủ, tôi sẽ không chịu đầu hàng sớm như thế.

Khuôn mặt Thu Hương trở nên sắt lại, đông cứng và lạnh lẽo như băng đá.

_ Nếu anh muốn sống nửa đời còn lại trên xe lăn, thì cứ việc. Ra tay mạnh vào, đánh anh ta cho đến khi nào anh ta không còn chịu đựng được nữa và phải kí vào tờ séc kia thì thôi.

Cô ta giao việc tra tấn Bách Khải Văn cho hai tên võ sĩ, còn bản thân cô ta quay về giường ngủ.

Thu Trang nghe thấy tiếng gậy cao gót của cô ta trên sàn nhà phía bên kia của căn nhà gỗ. Thu Trang đang núp sau hông nhà.

Những nhát đòn của bọn võ sĩ khi nện mạnh vào người Bách Khải Văn khiến Thu Trang không thể thở được, nước mắt tuôn ra như mưa. Thu Trang quên luôn cả cái lạnh, quên luôn cảm giác ghê tởm do bùn đất mang lại, cũng quên luôn những oán hận và căm ghét trong lòng mình khi nghĩ về Bách Khải Văn, bây giờ, Thu Trang đang chuyển hết những oán hận và căm hờn sang bọn võ sĩ và người đàn bà tên Thu Hương kia.

Mình phải làm gì đây ? Phải làm như thế nào mới cứu được anh Bách Khải Văn, mà không gặp nguy hiểm gì đến tính mạng ?

Điện trong nhà bỗng dung phụt tắt, cả khu đất đều chìm trong bóng tối, tiếng đầm đá dứt hẳn, thay vào đó là tiếng chửi rủa thô tục của hai tên võ sĩ và tiếng quát hỏi đầy bất mãn và tức tối của Thu Hương.

Đến lúc vận dụng kiểu đánh du kích rồi !

Thu Trang bò trên sàn nhà như một chú chó bốn chân, phải ẩn nấp trong bóng tối gần ba tiếng đồng hồ, nên Thu Trang quen với bóng tối hơn ba người kia. Vả lại, cũng sắp đến ngày rằm, vắng trăng khuyết và những ngôi sao trên trời cũng đủ để Thu Trang nhìn thấy đường.

Tiếng vấp ngã và đổ vỡ trong phòng vang lên, tiếp theo là tiếng chửi đầy giận dữ và phẫn nộ của hai tên võ sĩ.

Khi Thu Trang lần mò được đến cửa chính của căn phòng thì đụng mặt với Thu Hương.

Mấy vết bùn bị rửa trôi bởi nước mắt trên má, đã được Thu Trang lấy bùn trên thân người xoa đều khắp, thành ra cả cơ thể Thu Trang không có chỗ nào là không đen.

Bất thành lĩnh động mặt phải một kẻ đen sì, nhất là trong bóng đêm lại càng giống như một xác chết vừa mới đội mồ sống dậy, dù có là người có thần kinh vững vàng đến đâu cũng bị dọa cho nhảy dựng, huống gì là một kẻ sợ bóng tối như Thu Hương.

Cô ta rú lên một tiếng kinh thiên động địa, ngã bật về phía sau, hai tay chống xuống đất, vừa tuồn người về phía sau, vừa lắp ba lắp bắp.

_Ma....ma....ma....

Buổi tối hôm nay, Thu Trang gấp hết bất ngờ này đến bất ngờ kia.

Không ngờ một kẻ có tâm địa xấu xa, có gan bắt cóc và tra tấn người khác lại sợ ma !

Ý nghĩa này vừa lướt qua đầu, Thu Trang cười hắc hắc. Nếu cô ta đã tưởng lầm mình là ma, mình phải lợi dụng cơ hội có một không ai này để dọa cho cô ta một trận sợ đến đứng tim và để trả thù cho anh Bách Khải Văn mới được.

Nghĩ là làm, Thu Trang trợn tròn mắt, hai tay dơ lên cao, mười đầu ngón tay xòe ra như tư thế vỗ vỗ của một con mèo, còn hàm răng thì lại nhe ra để lộ những chiếc răng sáng bóng. Thu Trang cố ý hạ thấp giọng, âm thanh nhào nhoẹt, vọng về từ dưới ngực, giống hệt mớ đất bùn mà Thu Trang đang mang trên người.

_T.rả...m...ạng...lạ...ạì...cho....ta...đ...ây....!

Thu Trang lặp lại điệp khúc đáng sợ và rùng rợn đó đến hơn năm lần.

Thu Hương gào thét, sắc mặt càng lúc càng trắng nhợt, biểu hiện càng lúc càng không phải của một con người mà giống người bị bệnh tâm thần phân liệt hơn.

Tiếng gào thét trong hoảng loạn của cô ta đã thu hút sự chú ý của hai người đàn ông. Yên tâm là Bách Khải Văn đã bị đánh đến tình trạng chết dở sống dở, lo sợ cô ta đã gặp phải chuyện gì đó, họ cùng nhau lao ra khỏi phòng, trên đường đi, không biết đã va đập vào những trước ngại vật có trong phòng, bao nhiêu lần.

Nghe thấy tiếng va đập trong phòng biết hai tên đàn ông kia đang lao ra ngoài, Thu Trang vội chạy đi, tìm một chỗ núp dưới một gốc cây, ngay bên cạnh sân nhà. Vừa đứng lúc đó, hai tên đàn ông cao to lực lưỡng lần mò ra được đến cửa.

Thu Hương đã bị Thu Trang dọa cho sợ hãi đến tinh thần hoảng loạn, ngồi dựa đầu vào thân nhà, miệng không ngừng thì thào lầm bầm lặp lại điệp khúc.

_Ma....ma....ma....

Lợi dụng lúc hai tên võ sĩ lo kiểm tra tình trạng không được bình thường của Thu Hương, Thu Trang len lén trèo lên sân nhà, đi nhón ngót, lần mò vào trong căn phòng nhốt Bách Khải Văn.

Căn phòng quá tối, nhất thời Thu Trang không nhìn được thứ gì cả, sơ di chuyển sẽ nếu chẳng may va đập vào thứ gì, sẽ tạo ra tiếng động và gây sự chú ý của ba kẻ kia, nên Thu Trang đành phải đứng im trong bóng tối, cố gắng tập trung tinh thần nhìn căn phòng khắp một lượt, chờ cho đến khi nào làm quen được với bóng tối của căn phòng mới dám di chuyển.

Mặc dù bị đánh không nhẹ, nhưng tinh thần của Bách Khải Văn vẫn rất tỉnh táo. Ngồi một mình trong bóng tối, hắn cố gắng tháo bỏ nút thắt buộc cổ tay của mình. Trong túi quần của hắn có một con dao nhíp nhỏ, chỉ cần lấy được con dao nhíp, hắn sẽ dùng nó để cắt đứt sợi dây trói. Nhưng vấn đề đặt ra ở đây là, bọn khốn kia trói hắn quá chặt, cổ tay của hắn đang bị tím tái vì chỗ đó không thể lưu thông được máu. Nếu bị trói trong tư thế này nhiều ngày, nguy cơ bị cưa bỏ cổ tay và cổ chân là khá cao, có lẽ không cần chúng phải dùng đòn roi với hắn, hắn cũng trở thành một kẻ tàn phế. Ý nghĩ này càng khiến hắn quyết tâm lấy bằng được con dao nhíp nhỏ kia hơn.

Tiếng di chuyển bằng mười đầu ngón chân và mùi bùn tanh tươi khiến Bách Khải Văn dùng hết tất cả các động tác, trừng trừng nhìn vào bóng tối trước mặt. Xuyên qua khe hở của những tấm ván gỗ, nhờ ánh trăng và những ngôi sao chiếu vào, hắn lơ mơ thấy một khối đen sì đang mò mẫm từng bước tiến về phía hắn.

Lạ thật, cái khối đen sì đang di động kia là ai ? Không phải là ma đây chứ ? Hay là bọn chúng định mượn kẻ khác giả thần giả quỷ để nhằm hù dọa tinh thần mình ?

Bách Khải Văn nhếch mép, trong lòng cười lạnh. Hắn đang chờ trò chơi tiếp theo của bọn kia.

Thế nhưng, khi cái khối di động đen sì kia cất lên tiếng nói, Bách Khải Văn lại sững người, trợn tròn mắt nhìn vì kinh ngạc và không dám tin.

_Anh Văn ! Anh Văn ! – Thu Trang thì thào gọi nhỏ – Anh vẫn còn tỉnh chứ ? Anh đang ngồi ở chỗ nào ?

Hắn nhận ra cái khối di động kia không phải là một con ma, cũng không phải là kẻ địch của hắn. Tuy vậy, để cẩn thận và xác minh kẻ kia là ai, Bách Khải Văn không vội lên tiếng, hắn ngưng thần chờ nghe kẻ kia lên tiếng nói tiếp.

Quả nhiên, cái khối di động đen sì kia sau khi va chạm vào thành ghế, nhả nhò kêu đau, sau đó bực tức mắng.

_Đúng là cái số phải gió ! Anh Văn, anh ở chỗ nào, sao không lên tiếng đi, hay là anh bị bọn chúng đánh đến bất tỉnh rồi ?

Giọng nói này sao nghe quen thế nhỉ ?

Những cái tên và hình ảnh không ngừng lướt qua đầu Bách Khải Văn. Người đầu tiên hắn nghĩ đến là Thy Dung, thế nhưng, hắn bác bỏ ngay, cô ấy hiện giờ đang mang thai, và lại, đêm khuya thế này cô ấy theo mình đến đây làm gì, nhất định Trác Phi Dương sẽ không để cho cô ấy mạo hiểm tính mạng như vậy. Người thứ hai mà Bách Khải Văn nghĩ đến là Thu Trang, ý nghĩ này khiến cho hắn chấn động. Mỗi một lúc lâu sau, hắn mới khó nhọc lên tiếng.

_ Cô... cô là Thu Trang ?

Bách Khải Văn vừa hy vọng lại vừa không dám vọng tưởng. Hắn chỉ sợ mình đang tự lừa dối chính bản thân mình.

Nghe được tiếng trả lời khàn đục và yếu ớt của Bách Khải Văn, Thu Trang mừng rỡ, vốn định reo lên một tiếng, thế nhưng, hiểu hoàn cảnh của mình và hắn, lại trở thành những thanh âm thì thào.

_ Vâng, là tôi đây. Anh đang ngồi ở chỗ nào ?

Tiếng nói này đích thực là của Thu Trang, Bách Khải Văn dù có không muốn tin, không muốn hy vọng và cho rằng mình đang tự huyền hoặc chính mình cũng không thể được nữa.

_ Thu Trang ! Là cô ? – Bách Khải Văn càng nói càng run – Cô... cô đến đây làm gì ?

_ Anh hỏi một câu sao ngu ngốc và thừa thãi như thế ? Tôi mạo hiểm tính mạng vào tận đây, đương nhiên là để cứu anh rồi.

Lỗi tai Bách Khải Văn lung bùng, trong lòng hắn đang có một cảm giác xúc động khôn nguôi. Sự chân thành trong tính cách và hành động của Thu Trang, khiến Bách Khải Văn rung động.

Thu Trang đã xác định được vị trí của Bách Khải Văn. Vượt qua mấy chương ngại vật trong phòng, Thu Trang đến được chỗ Bách Khải Văn đang ngồi.

Bách Khải Văn nhăn mũi khi mùi tanh nồng của bùn đất trên cơ thể Thu Trang càng lúc càng nồng đậm.

_ Thu Trang ! Rút cuộc là cô bị ngã ở đâu thế ? Tại sao trên người cô toàn mùi bùn đất thế này ?

_ Anh còn nói nữa, nếu không phải tại anh thì tôi đâu có ra nông nỗi này ! – Thu Trang cảm tức, chất vấn Bách Khải Văn – Nhưng mà thôi, chuyện đó nói sau, bây giờ tôi phải cứu anh thoát ra khỏi đây đã.

Sự xuất hiện đột ngột, không dự báo trước của Thu Trang tại nơi đây, khiến cho bao nhiêu ý nghĩ đáng sợ và tức tối trong lòng Bách Khải Văn đều tan biến. Hắn nheo mắt nhìn Thu Trang.

_ Cô định cứu tôi bằng cách nào ? Đánh bất tỉnh ba người kia, hay là dùng sức mạnh vác tôi ra khỏi đây ?

Thu Trang bặm môi, kiên quyết vỗ mạnh một cái vào đầu Bách Khải Văn.

_ Bây giờ đã là lúc nào rồi, mà anh vẫn còn đùa được, còn không mau phụ giúp nghĩ cách cùng với tôi đi.

Bách Khải Văn gấu tiếng cười khùng khục trong cổ họng. Hắn thấy Thu Trang càng lúc càng thú vị, rơi vào hoàn cảnh như thế này, phải là những cô gái khác thì đã sớm khóc thét, cò giò bỏ chạy và ngắt xiú rồi. Còn Thu Trang thì lại khác, chẳng những không bỏ chạy, còn có tâm tư để đùa giỡn ba người kia và đứng ở đây để đầu khẩu với hắn nữa.

_ Trong túi quần của tôi có một con dao nhíp nhỏ, cô lấy nó ra hộ tôi.

Thu Trang khom người, thò tay vào trong túi quần của Bách Khải Văn. Lục lọi một hồi mới lấy ra được một con dao nhíp nhỏ.

Sự đụng chạm của Thu Trang khiến Bách Khải Văn đỏ mặt. Hắn thấy kì lạ khi mà hắn đã từng chung đụng với nhiều cô gái, nhưng không có một ai mang lại cho hắn những cảm giác khó lý giải như Thu Trang. Chẳng lẽ đây chính là người phụ nữ định mệnh của cuộc đời mình ?

Hiện giờ không còn nhiều thời gian để nghĩ đến vấn đề tình cảm của cá nhân, Bách Khải Văn ngay lập tức dùng con dao nhíp của vòng trói ở cổ tay của mình.

Không may là, đúng vào lúc đó, bóng đèn điện bật sáng, hai tên võ sĩ hùng hổ xông vào phòng, muốn tiếp tục “dạy dỗ” Bách Khải Văn.

Bọn chúng sững sốt và hơi hoảng sợ khi thấy một hình người đen thui không biết đã đứng bên cạnh Bách Khải Văn từ bao giờ.

Bách Khải Văn và Thu Trang kinh hoàng nhìn vào mắt nhau, tự hiểu rằng nếu không nhanh cửa đứt được sợi dây trói kia, cả hai sẽ cùng nhau chết ở đây.

Bách Khải Văn không lo cho bản thân mình. Hắn chỉ lo cho Thu Trang. Hành động dũng cảm và gan dạ của Thu Trang vào buổi hôm nay, chẳng những khiến hắn cảm kích và mang ơn, mà còn đánh tan đi những u mê và tăm tối trong suy nghĩ của hắn. Hắn quyết định sẽ dùng hết khả năng của mình để bảo

vệ Thu Trang, coi Thu Trang là một người quan trọng trong cuộc đời mình.

Sau gần một phút, bọn chúng mới trấn định được tinh thần. Một trong hai tên nhảy chồm lên, quát hỏi Thu Trang bằng một loạt câu hỏi.

_ Con kia ! Mày là ai ? Mày vào đây bằng cách nào ? Mày và tên đàn ông kia có quan hệ gì ?

Vì muốn kéo dài thêm thời gian cho Bách Khải Văn cưa đứt sợi dây trói, Thu Trang giả thần giả quỷ.

_ Tôi không biết tôi là ai cả, cũng không hiểu lý do vì sao tôi lại đến đây, chỉ thấy khi mình tỉnh lại thì đã đứng ở đây rồi.

_ Con kia ! Mày định lừa ai thế hả ? Có phải mày chính là kẻ đột nhập lúc này, do đó con chó béc giê mới sủa nặng lên không ?

_ Oan quá ! – Thu Trang thảm thiết kêu lên – Tôi nói thật sao mấy anh không chịu tin. Ban đêm khi ngủ, tôi thường xuyên mắc bệnh mộng du, có lẽ chính vì thế nên tôi mới đi lạc vào đây.

Một câu chuyện hoang đường và phi thực tế như thế mà cô ấy cũng nghĩ ra được !

Bách Khải Văn vừa cố gắng cưa sợi dây trói, vừa lắc đầu cười thầm, khen ngợi sự nhanh trí và giỏi tùy cơ ứng biến của Thu Trang.

Hai tên võ sĩ gầm lên một tiếng, xông về phía Thu Trang và Bách Khải Văn.

Thu Trang sợ hãi, đứng chôn chân một chỗ, không biết phải làm thế nào, nên bỏ chạy vòng vòng trong căn phòng, hay là nên lấy vũ khí bảo vệ Bách Khải Văn và bảo vệ chính mình.

Đầu mối sợi dây trói bị đứt gần nửa, Bách Khải Văn dùng sức, cánh tay gồng lên, ngay lập tức bàn tay hắn được tự do, khi hai tên võ sĩ kia vừa xông đến, Bách Khải Văn ra tay nhanh như chớp, hai quả đấm bay thẳng vào mặt tên võ sĩ, khiến bọn chúng ôm lấy mặt, lùi lại về phía sau.

Thu Trang mừng rỡ, cúi xuống phụ Bách Khải Văn cởi nốt những sợi dây trói còn lại.

Hai tên võ sĩ kia vừa căm tức vừa thấy bất ngờ trước những diễn biến xảy ra quá đột ngột. Chúng đưa mắt nhìn nhau, cùng hô to lên một tiếng đầy khí thế, sử dụng tay chân đâm đá loạn xạ vào người Bách Khải Văn.

Sợi dây chạc đã được gỡ ra khỏi thân thể, Bách Khải Văn đẩy Thu Trang đứng nấp về phía sau lưng mình. Hắn nhắc bổng chiếc ghế phang mạnh vào hai chân bọn chúng.

Bách Khải Văn nhếch mép, cười sắc lạnh.

_ Đã đến lúc tao đáp trả lại những gì mà chúng mày gây ra cho tao rồi.

Nếu không bị trói, Bách Khải Văn có thể đánh thắng gần chục tên có giỏi võ, huống hồ, hiện giờ ở đây chỉ có hai tên hạng trung mà thôi.

Bách Khải Văn giải quyết cả hai tên trong vòng chưa đầy 30 phút.

Thu Trang đứng xem mà há hốc mồm, mắt tròn, tự hỏi, mình mạo hiểm tính mạng đến cứu hân thể này, liệu có quá dư thừa không ?

Bách Khải Văn quay lại nhìn Thu Trang, thấy Thu Trang đang biểu lộ sự kinh ngạc tốt độ, hắn nheo mắt cười.

_ Thế nào, đã thấy hối hận khi đến cứu tôi rồi sao ?

Thu Trang nghiêng răng, mặt nổi lửa.

_ Bách Khải Văn ! Anh im đi ! Anh không nói chuyện, cũng không có ai bảo anh câm.

_ Cô....

Bách Khải Văn tức nghẹn họng, lần nào hắn gặp Thu Trang cũng y như rằng cả hai lại đấu khẩu và tranh cãi nhau.

Cánh cửa phòng bật mở, Thu Hương xông vào như con sóc. Cô ta khiếp sợ, khi nhìn thấy cảnh hai tên võ sĩ do cô ta thuê đến đang nằm bất tỉnh trên đất, các tứ chi gần như gãy lìa, còn Bách Khải Văn lại đang ung dung đứng đối diện với một cái khối đen sì sì. Nhìn cái khối đen kia, cô ta lại hận thấu xương khi biết mình bị kẻ kia giả thân giả quỷ dọa mình một trận sợ đến điếng hồn.

Cô ta quá hãi, đến nỗi nói không ra hơi.

_ Bách Khải Văn ! Anh....anh....

Bách Khải Văn vuốt ve lưỡi dao mỏng trên tay, cười nhợt nhạt như xác chết.

_ Thu Hương ! Cô muốn tôi dùng con dao này rạch ở đâu trên thân thể cô, trên mặt, trên ngực....hay là....

Thu Trang chán ghét khi thấy Bách Khải Văn cứ nhìn chăm chăm vào thân thể cô ta.

_ Hừ ! Bách Khải Văn ! Anh đã ra nông nổi này rồi mà vẫn không chừa được tính lăng nhăng và hám gái của mình.

Thu Trang không nhận thấy giọng nói của mình đượm mùi giấm chua và ghen tuông.

Bách Khải Văn thoáng ngạc nhiên khi phát hiện ra sự thật này. Điều này khiến cho hắn thích thú, muốn tiếp tục trêu đùa Thu Trang.

_ Cô không thấy là cô ta rất đẹp sao, vóc dáng chuẩn này, khuôn mặt thon dài, nước da trắng hồng. ...

Thu Trang tức tối hét lên.

_ Sao anh không tả số đo ba vòng của cô ta luôn đi ?

Trong khi Bách Khải Văn và Thu Trang còn mải cãi nhau, Thu Hương đã khôn ngoan rời khỏi phòng, biết mình đã bị lộ tẩy và rơi vào đường cùng, cô ta liền chọn cách chạy trốn.

Thế nhưng, cô ta chỉ chạy được ra đến giữa sân, cảnh sát đã quát cô ta phải đứng lại và dơ tay cao lên đầu.

Cô ta lạnh trí, giả vờ run sợ nói.

_ Các anh đến thật đúng lúc, mau vào trong kia cứu người, họ đang bị thương nặng lắm, cũng may mà em chạy ra được đến đây.

Đội trưởng đội đặc nhiệm vội hỏi.

_ Trong kia có mấy người, ai đang bị thương ?

Một giọng nói trong trẻo và thanh thoát vang lên.

_ Bị thương hai người, còn chạy thoát một người.

Cảnh sát kinh ngạc tột độ khi thấy xuất hiện một thân hình nhỏ nhắn, toàn thân đều nhuộm bùn đen.

Biết mình khó mà sống yên nếu bị cảnh sát bắt nhốt, vì thế, Thu Hương đang định tính đến chuyện chuồn đi.

Thu Trang lại nói tiếp.

_ Anh cảnh sát, còn không mau bắt cô ta lại, cô ta chính là kẻ chủ mưu của vụ bắt cóc này.

Nghe Thu Trang nói như thế, một anh cảnh sát lập tức bẻ quặt tay Thu Hương, còng tay cô ta lại.

Thu Hương gào lên.

_ Đừng tin cô ta ! Cô ta là đồ nói dối !

Bách Khải Văn cười mỉa.

_ Thu Hương ! Nhân chứng và vật chứng đã có đầy đủ cả. Cô vẫn còn giả mồm chối tội được nữa sao ?

Hai tên võ sĩ nằm bất tỉnh trên sàn nhà cũng bị cảnh sát cho người khiêng đi. Tình trạng của Bách Khải Văn không nhẹ, vì thế, một chiếc xe cứu thương nhanh chóng được gọi đến.

Cảnh sát lấy lời khai của Thu Trang và Bách Khải Văn. Sau khi đã hoàn thành xong hết thủ tục, thay vì đi theo Bách Khải Văn và cảnh sát về nhà, Thu Trang lại hỏi mượn phòng tắm của Thu Hương, mặc kệ tiếng gào thét và chửi rủa của cô ta, cũng không mấy quan tâm đến ánh mắt nhìn mình như một người lạ ngoài hành tinh, lần đầu tiên đi phi thuyền xuống trái đất, của Bách Khải Văn và mấy anh cảnh sát.

Bách Khải Văn ôm bụng, nén đau, cười sằng sặc.

Mấy anh cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, không hiểu mối quan hệ giữa Bách Khải Văn và Thu Trang là gì, mà sao hai người này cư xử với nhau thật quái dị và khác người.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Thu Hương bị bắt, trải qua hai ngày thẩm vấn của cảnh sát, mặc dù ban đầu cô ta ngoan cố không chịu khai ra kẻ chủ mưu đứng đằng sau lưng giết giết là ai, nhưng bằng nghiệp vụ của mình và bằng thủ đoạn của Bách Khải Văn, cô đã phải khai hết ra những kẻ đó.

Không nằm ngoài dự đoán của Bách Khải Văn, hai kẻ mà hắn mới đắc tội gần đây là ông Suki và Ella. Hắn thấy không lạ một chút nào khi nghe chính miệng Thu Hương nói, cô ta được ông Suki trả tiền cho cô ta để quyến rũ hắn, sau đó tìm cách bỏ thuốc mê vào ly rượu của hắn, rồi tiếp theo sau đó cho người bắt cóc, đem nhốt hắn tại một căn nhà gỗ thuộc một vùng ngoại ô. Cô ta sợ đi nghe theo lệnh của ông Suki vì cô ta là em gái họ của Ella, đồng thời là người tình hiện giờ của ông Suki.

Thật không ngờ hai chị em gái nhà họ Đỗ đều là kẻ nằm trong chân của ông Suki, đều bị ông ta sử dụng như hai con rối.

Ella và ông Suki bị bắt ngay sau đó. Bách Khải Văn là một kẻ kiêu ngạo, có thù tất báo, có oán tất trả, việc ba người bọn họ dám lập mưu tính kế đưa hắn vào bẫy, đánh trọng thương khiến hắn phải nằm trong bệnh viện, si nhục đến lòng tự trọng của hắn, Bách Khải Văn thế sẽ cho ba kẻ đó tự mọt gông. Hắn bắt đầu cho người thu thập hết tất cả những chứng cứ làm ăn phi pháp của ông Suki, làm rõ mối quan hệ bất chính của ba người. Khi nắm trong tay những chứng cứ xác thực, Bách Khải Văn liền giao những bằng chứng ấy cho cảnh sát, thuê luật sư giỏi kiện ba kẻ đó ra tòa, chưa hết, hắn còn tung hết cả những việc làm xấu xa và bí ối của ông Suki lên mặt báo, chỉ trong vòng ba ngày, thông tin của ông ta tràn ngập trên các trang báo.

Bách Khải Văn muốn ông Suki rơi vào đường cùng, không còn cơ hội mà ngóc đầu lên nổi nữa. Vợ con của ông ta sau khi biết được sự thật đã xa lánh và nguyên rủa ông ta.

Còn Thủy Ngân, con bé không phải là con đẻ của hắn, cũng không phải con con đẻ của ông Suki. Đứa bé là con nuôi của Ella. Cô ta đã bị xảy thai đúng vào cái ngày mà cô ta đến tìm gặp Bách Khải Văn, nguyên nhân xảy thai một phần do cô ta xô xát với cô gái đã theo Bách Khải Văn về nhà từ quán bar, một phần là do cô ta bị trượt chân ngã xuống cầu thang do bất cẩn. Sau vụ việc đó, cô ta đã bị rối loạn tâm lý, chính vì thế, bác sĩ mới khuyên cô ta nên nhận một đứa con nuôi và cô ta đã nhận một đứa trẻ sơ sinh bị bỏ rơi trong bệnh viện làm con.

Hành động này của cô ta chứng tỏ cô ta cũng không phải là một người ác đức, là một người yêu trẻ, thương con. Thế nhưng, cách sống của cô ta quá sai lầm, đã tạo nên nhiều vết nhơ trong tâm hồn của con bé Thủy Ngân.

Ella bị khởi tố, và có thể đối diện với nguy cơ phải đi tù mất mấy năm, do đó, quyền nuôi con của cô ta gần như bị tước bỏ, hơn nữa, hàng xóm xung quanh khai rằng họ thường xuyên nghe thấy tiếng la mắng và đánh đập của Ella đối với con bé Thủy Ngân. Một người mẹ nuôi có vấn đề về tâm lý như cô ta không thể nuôi dạy tốt một cô bé bị mắc bệnh tim bẩm sinh như Thủy Ngân được.

Bách Khải Văn mặc dù căm ghét Ella, thế nhưng, lại rất yêu quý Thủy Ngân. Hắn đã chi trả rất nhiều tiền mời những bác sĩ giỏi nhất, chữa bệnh tim cho con bé, hy vọng con bé mau chóng khỏe lại.

Thu Trang vẫn đang bị ốm chưa khỏi, lại dầm mình gần bốn tiếng đồng hồ trong bùn và sương đêm, vì thế, sau khi mượn phòng tắm của Thu Hương để tắm rửa, mượn tạm bộ quần áo của cô ta để mặc, trên đường trở về nhà, Thu Trang có cảm giác ngầy ngậy sốt, hắt xì hơi và sổ mũi liên tục, còn nhiệt độ trong cơ thể thì càng lúc càng tăng cao.

Mấy ngày Bách Khải Văn nằm viện, cũng là mấy ngày Thu Trang nằm trên giường bệnh, điều buồn cười là cả hai cùng chung một phòng. Thu Trang điều trị bệnh sốt xuất huyết bị tái phát lần thứ hai, do tình trạng bệnh tình nặng hơn trước rất nhiều lần, nên mới phải nhập viện. Còn Bách Khải Văn, điều trị cả nội thương lẫn ngoại thương.

Hai người cùng chung một phòng, cãi nhau nhiều hơn nói chuyện tử tế với nhau. Đã nhiều lần, Thu Trang yêu cầu bác sĩ và y tá chuyển mình sang một phòng khác, đề đỡ phải nhìn thấy mặt Bách Khải Văn, thế nhưng, sau khi nghe hắn nói vài lời khiêu khích và chọc tức, lòng hiếu thắng nổi lên, Thu Trang lại không muốn đổi phòng nữa, mà muốn tranh thua cao thấp với Bách Khải Văn.

Mối quan hệ có một không hai của hai người khiến các y bác sĩ phì cười và lắc đầu chịu thua.

Bách Khải Văn sở dĩ muốn được chung phòng với Thu Trang vì hắn muốn hàng ngày được trông thấy Thu Trang, được cãi nhau với Thu Trang, và đôi khi để nói những câu vu vơ không đầu không đuôi, ngay cả chính bản thân hắn cũng không hiểu tại sao mình lại bị cuốn hút bởi một cô gái có tính cách nóng như lửa, giống như Thu Trang.

Thu Trang nóng tính, vô cùng nóng tính, chỉ hơi khó chịu và phật ý một chút đã nổi nóng quát tháo, và sẵn sàng gân cổ cãi lý với hắn. Thu Trang chưa từng thấy hài lòng ở hắn bất cứ điểm gì. Lẽ ra, Thu Trang phải ghét và căm hận hắn mới đúng. Thế nhưng, đến khi hắn gặp nạn, cô ấy lại dừng cảm và gan dạ lên vào cứu hắn, về điểm này, hắn sẽ không bao giờ quên. Thu Trang là người trong cùng nóng mà ngoài cũng nóng, là một cô gái tốt bụng và thông minh lanh lợi.

Nhận được tin Bách Khải Văn gặp nạn, bị bắt cóc và bị đánh trọng thương đang nằm viện, còn Thu Trang do bị cúm chưa khỏi lại dầm bùn và dầm sương lạnh mấy tiếng đồng hồ lên bị sốt xuất huyết, cả hai cùng nhập viện một ngày và cùng chung một phòng, Thy Dung cùng Hoài Thương và Trần Hoàng Anh đến bệnh viện thăm hai người bằng xe ô tô.

Thy Dung rất vui khi thấy mối quan hệ của Bách Khải Văn và Thu Trang đã tăng tiến lên một bậc. Tuy cả hai vẫn còn hay tranh cãi nhau, thế nhưng, đã

không còn gay gắt và căm ghét nhau như trước. Vả lại, mỗi đôi tình nhân đều có những dấu ấn riêng của mình. Ví dụ như, Hoài Thương và Trần Hoàng Anh, cả hai sáng nắng chiều mưa, đến tối lại làm lành và vui vẻ với nhau. Thy Dung không dám lấy mình và Trác Phi Dương ra làm ví dụ, bởi vì, Thy Dung thấy ngược ngùng và xấu hổ, hai người trưởng thành và chín chắn hơn so với hai cặp kia.

Nghĩ đến bốn người bạn họ, Thy Dung lại nghĩ đến Khánh Sơn và Tường Vy. Thy Dung nhận ra lần này, Khánh Sơn rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Tường Vy là một cô gái mong yêu đuối, mắc căn bệnh trầm cảm, lại từng tự sát mấy lần không thành, một cô gái như thế không thể quyến rũ và có sức hút đối với những chàng trai thích những cô gái khỏe mạnh và năng động. Thế nhưng, Khánh Sơn thì lại khác, có thể là do tính cách sống giống nghệ sĩ của mình, Khánh Sơn đã khơi gợi lại được những giây phút thăng hoa khi chơi đàn piano cùng với Tường Vy, và chỉ có một mình cô ấy mới có đủ khả năng làm được điều ấy. Thy Dung rất mừng khi biết được điều này.

Lúc ba người mở cửa, bước vào trong phòng bệnh, Bách Khải Văn và Thu Trang lại đang tranh cãi nhau.

Thy Dung nghe thấy Thu Trang nói.

_ Bách Khải Văn ! Biết điều thì im đi, nếu không tôi sẽ ném cái gối này vào thẳng mặt anh.

Thu Trang căm tức, dơ cao cái gối bằng hai tay, chuẩn bị ném thẳng về hướng Bách Khải Văn, nếu hấn mở miệng.

Bách Khải Văn trông xanh xao, mái tóc hơi rối, khuôn mặt bị thâm tím nhiều chỗ, còn một bên tay của hấn bị bó bột, có thể hấn đã bị gãy xương khi bị một trong hai tên vô sĩ kia đánh, mặc dù vậy, nụ cười mang theo hàm ý trêu đùa của hấn thì không có lúc nào tắt. Hấn muốn chọc tức cho Thu Trang nổi điên lên thì thôi. Không biết hấn có mắc bệnh thích ngược đãi người khác hay không, thế nhưng, khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt long lanh rực sáng của Thu Trang khi tức giận trông rất có sắc khí và đáng yêu.

Thy Dung che miệng, cười tủm tỉm. Hai người bạn họ tranh cãi nhau thế này, chứng tỏ cuộc sống của Bách Khải Văn không còn u tối và buồn chán nữa.

Hoài Thương tròn xoe mắt nhìn hai người, khẽ e hèm lên một tiếng.

_ Có quý khách đến thăm ! Hai người không thể ngừng đầu khẩu và tỏ ra hiếu khách được một chút à ?

Lúc này, Bách Khải Văn và Thu Trang mới phát hiện ra trong phòng còn có thêm ba người nữa.

Thy Dung nhẹ nhàng lên tiếng.

_ Chào anh ! Chào Thu Trang ! Hai người đã đỡ hơn chút nào chưa ?

Thu Trang kêu to lên một tiếng, nhảy từ trên giường xuống đất, hai tay ôm chặt lấy Thy Dung, thậm chí hai chân còn co lên, tư thế chẳng khác gì một con khi đang ôm lấy một thân cây.

_ Thy Dung ! Mau đưa mình ra khỏi đây, mình muốn về nhà !

Hành động đột ngột, không báo trước của Thu Trang khiến ba người còn lại đều đổ dồn ánh mắt lên người Thu Trang và Thy Dung.

Bách Khải Văn hơi hoảng hốt, vội nói.

_ Thu Trang ! Cô có biết cô đang làm gì không ? Thy Dung đang mang thai, cô đu cả thân thể nặng trĩu của mình lên người cô ấy như thế, nhờ đâu nguy hại đến đứa bé thì sao.

Lời nói của Bách Khải Văn, khiến Hoài Thương và Trần Hoàng Anh chuyển rời tầm mắt sang nhìn hấn.

Nghe Bách Khải Văn nhắc nhở, tự biết mình vô ý, Thu Trang vội trèo xuống, hạ thấp giọng nói.

_ Thy Dung, mình xin lỗi, mình không phải cố ý.

Thy Dung vỗ nhẹ vào vai Thu Trang, mỉm cười dễ mến.

_ Cậu không cần phải tỏ ra áy náy. Mình và đứa bé đều rất khỏe mạnh, thân hình ốm nhom của cậu không hề bẹp được hai mẹ con mình đâu mà lo.

Thu Trang mượn ngay câu nói của Thy Dung để làm khó Bách Khải Văn.

_ Bách Khải Văn ! Anh nghe Thy Dung nói gì chưa hả ? Đồ tài lạnh !

_ Cô...

Hai người lại bắt đầu trận khẩu chiến dài vô tận. Họ cãi nhau sung quá đến nỗi quên luôn cả sự có mặt của ba người đang đứng như phỗng ở giữa phòng, ngơ ngác hết nhìn Thu Trang lại chuyển qua Bách Khải Văn.

Cuối cùng vì quá tức, Thu Trang cầm cái gối bông của mình lên, đập túi bụi vào người Bách Khải Văn, mặc kệ hấn la oai oái kêu đau.

Thy Dung cùng với Trần Hoàng Anh và Hoài Thương không nhịn được cười, cùng tham gia trận chiến với họ. Một lát sau, khi bác sĩ và y tá đến khám bệnh và tiêm thuốc cho cả hai, cả căn phòng đã trở thành một bãi chiến trường, còn năm người trẻ tuổi cười rủ rượi như những kẻ điên.

o-0-o

Sau gần ba tháng điều trị cuối cùng ông Gia Huy cũng đã khỏe trở lại. Vì không muốn ông Gia Huy tiếp tục phải chịu đựng những cú sốc về mặt tinh thần, con cháu trong gia đình đã bí mật đưa ông ra nước ngoài điều trị. Ông Gia Huy bị hôn mê suốt gần nửa tháng mới tỉnh lại, khi lấy lại được ý thức, ông muốn trở về nước ngay vì lo cho Hoài Thương. Thế nhưng, nhận được tin Hoài Thương đã được cứu ra, và được con cháu trong nhà gọi điện thoại trấn an, ông Gia Huy yên tâm tiếp tục ở bên ấy chữa bệnh. Đến khi thấy không còn vấn đề gì đáng lo ngại nữa, ông Gia Huy được đưa trở về nước.

Sự thật về vụ án 18 năm về trước chỉ có mấy người biết, trong đó có Trác Phi Dương, Bách Khải Văn, Diễm My và cuối cùng là Thy Dung.

Thy Dung và Trác Phi Dương đã thỏa thuận sẽ không nói sự thật này cho người thân trong nhà họ Hoàng biết, đặc biệt là Thư Phạm, cũng sẽ không tiếp tục truy cứu nữa, họ sợ ông Gia Huy sẽ không chịu đựng được, sẽ đột quỵ mà chết. Và lại, ông cũng sắp gần đất xa trời rồi, còn sống được bao lâu nữa đâu. Nếu có thể tha thứ được thì hãy tha thứ đi, đôi khi, tòa án lương tâm còn mạnh hơn tòa án dân sự nhiều. Hơn nữa, bao nhiêu năm qua, ông Gia Huy cũng không tiếp tục phạm phải sai lầm nữa, ông đã sống rất tốt, rất yêu thương và quý trọng con cháu trong nhà.

Ông Gia Huy trở về nhà, gia đình nhà họ Hoàng tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ để ăn mừng. Trác Phi Dương, Bách Khải Văn, Thu Trang và Trần Hoàng Anh cũng được mời, họ là những nhân vật không thể thiếu.

Mọi người trong nhà họ Hoàng, ai cũng đã chấp nhận đề Thy Dung lấy Trác Phi Dương, mà dù có muốn ngăn cản không cho phép họ đến với nhau cũng không được. Thy Dung hiện giờ đang mang thai đứa con của Trác Phi Dương, vì cứu Thy Dung, Trác Phi Dương trở thành một người tàn phế. Ôn nghĩa và ân tình ấy phải trả đến bao giờ mới hết ?

Còn Bách Khải Văn, ban đầu người nhà họ Hoàng không mấy ai ưa hắn, thế nhưng, sau những gì hắn đã làm cho Trác Phi Dương và Thy Dung, cái nhìn của họ về Bách Khải Văn đã thay đổi, họ không còn ghét hắn như trước nữa, mà đã mở rộng cánh cửa chào đón hắn vào nhà.

Trần Hoàng Anh thì không còn gì để nói, hắn là chồng tương lai của Hoài Thương, là chàng trai được tất cả người thân trong nhà họ Hoàng yêu quý.

Đã mang thai được gần đến tháng thứ ba, bụng Thy Dung đã hơi nhô cao, áo váy trong nhà đều đã được thay bằng những size có kích cỡ rộng hơn. Có mẹ là bác sĩ vì thế Thy Dung vượt qua giai đoạn thai nghén cũng không quá khó khăn và vất vả. Bây giờ, Thy Dung đã thấy ăn ngon miệng trở lại, cơ thể trở nên tròn trịa hơn trước.

Hơn bảy giờ tối, trong phòng riêng của Thy Dung, ba người con gái ngồi trên giường, cùng nhau nói chuyện phiếm, chủ đề xoay quay ba người đàn ông.

Hoài Thương là người khơi mào trước.

_ Thu Trang ! Cậu nói thật đi ! Cậu thích anh Bách Khải Văn đúng không ?

Mặt Thu Trang hơi đỏ, trái tim đập nhanh hơn mức độ bình thường, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng.

_ Vớ vẩn ! Ai thèm thích một người như hắn ! Mình không đắm võ mặt hắn là may mắn cho hắn lắm rồi.

_ Ô, thật sao ? Nếu cậu mà không thích anh Khải Văn, thì để mình giới thiệu người con gái khác cho anh ấy vậy. Thấy anh ấy cứ cô đơn một mình mãi, mình thấy tội nghiệp.

Thu Trang bỗng thấy có một cảm giác bức bối và tức giận khi tưởng tượng ra hình ảnh Bách Khải Văn đang thân mật, tay trong tay với một cô gái khác, mà không phải là mình.

Nhìn sắc mặt không được vui của Thu Trang, hai chị em Thy Dung nháy mắt nhìn nhau.

_ Thu Trang ! Cậu thấy một người như anh Văn thì thích hợp với một cô gái như thế nào, để mình giới thiệu ? – Hoài Thương tiếp tục trêu chọc Thu Trang.

Thu Trang giận dữ, dùng dằng đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Thy Dung và Hoài Thương bịt chặt miệng, cố ngăn tiếng cười đang trào trong cổ họng.

Thu Trang đâm sầm vào Bách Khải Văn trên lầu hai.

Những câu nói của Hoài Thương vẫn còn văng vẳng bên tai, Thu Trang tặng cho Bách Khải Văn một cái nhìn thiếu thiện cảm, tràn đầy tức tối và phẫn nộ, sau đó quay ngoắt mặt, lầm lỳ, bỏ đi thẳng.

Bách Khải Văn sững sờ nhìn Thu Trang, bối rối gãi đầu, không hiểu mình đã đắc tội gì với Thu Trang. Hắn nhớ từ tối đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn gặp Thu Trang, như thế lễ ra hắn và Thu Trang không có gì để giận nhau mới phải.

Có nghi vấn mà không làm rõ không phải là phong cách làm người của hắn, vì thế, hắn đi theo sau Thu Trang với hàng chục dấu hỏi chấm ở trong đầu.

Thy Dung và Hoài Thương vẫn ngồi trong phòng riêng.

_Chị hai ! Tại sao Khánh Sơn không đưa Tường Vy về đây giới thiệu và ra mắt với người thân trong nhà ? – Hoài Thương hiểu kì hỏi Thy Dung.

_Cậu ta không dám đưa Tường Vy về đây giới thiệu với người thân trong nhà cũng không có gì là lạ, bởi vì, cậu ta đã lừa dối về thân phận của mình với Tường Vy ngay từ đầu. Hôm qua, cậu ta đã rầu rĩ kể cho chị nghe tất cả, cậu ta bảo Tường Vy là cậu ta là con của một gia đình bình thường, có người thân chữa trị trong bệnh viện, cũng không am hiểu nhiều về đàn piano. Em nói thử xem, cậu ta lừa dối Tường Vy nhiều như thế, liệu có dám dẫn cô bé về giới thiệu với chúng ta không ?

Hoài Thương vốn không ưa gì Khánh Sơn, nghe được sự thật này, đã sung sướng vỗ tay, hoan hô ăn mừng.

_Cho cậu ta chữa cái tính khua môi múa mép, dùng miệng lưỡi của mình để lừa dối người khác đi. Em cầu mong cho Tường Vy giận cậu ta thật lâu, cho cậu ta nếm mùi khổ sở.

Thy Dung lắc đầu, phê phán Hoài Thương.

_Em nói thế là không được. Mặc dù tính cách của Khánh Sơn, đôi khi khiến chúng ta bức mình và muốn đánh cậu ta một trận thật, thế nhưng, cậu ta không phải là một người xấu, luôn hết lòng vì người thân trong nhà, em không biết trong quãng thời gian em bị bắt cóc, cậu ta đã lo lắng nhiều như thế nào đâu.

Hoài Thương le lưỡi.

_Em chẳng tin.

Thy Dung cau mày.

_ Hoài Thương !

Tiếng gõ cửa phòng vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai chị em.

_ Thy Dung ! Hoài Thương ! Bữa tiệc đã bắt đầu rồi, hai con xuống đi !

_ Vâng ! Thưa mẹ !

Hai chị em cùng đồng thanh lên tiếng, nắm tay nhau rời khỏi phòng.

Trong phòng khách tập trung tất cả mọi người, có cả Tổ Nga – bạn thân của Di Tú Linh, vợ của Tuấn Hùng và hai đứa con gái của họ, có vợ chồng chú Hoàng Tử Kì cùng cô con gái lớn hơn 20 tuổi và cậu con trai hơn 10 tuổi, có ông bà ngoại mới bay từ Việt nam sang. .... Thy Dung choáng váng nhìn tất cả mọi người, không được tự nhiên và xấu hổ khi bỗng dưng thấy mình trở thành nhân vật trung tâm.

Hoài Thương mạnh dạn và tự tin hơn chị gái, liền nắm tay, cẩn thận cùng Thy Dung bước hẳn xuống lầu.

Từ lúc Thy Dung xuất hiện, Trác Phi Dương ngồi trên xe lăn, nhìn Thy Dung không rời, ánh mắt tràn ngập tình cảm và yêu thương. Thy Dung thấy mình tan chảy dưới cái nhìn ấy.

Thư Phạm nắm lấy tay Thy Dung đặt vào tay Trác Phi Dương, còn nắm lấy tay Hoài Thương đặt vào tay Trần Hoàng Anh.

Hai đôi tình nhân bối rối nhìn vào mặt nhau, sắc mặt của Hoài Thương và Thy Dung thoáng ửng hồng, màu của hạnh phúc hiện lên trên khuôn mặt và trong đáy mắt, hai người con trai nắm chặt lấy tay của người con gái mình yêu.

Mọi người trong phòng lặng người và im phăng phắc, bầu không khí trang nghiêm, tất cả bọn họ đều thầm cầu chúc cho hạnh phúc của hai đôi tình nhân, cầu cho bốn người có thể cùng nhau nắm tay đi hết cuộc đời này, sẽ vĩnh viễn không bao giờ chia lìa.

Bách Khải Văn đứng trong một góc, ánh sáng khá tối nên không nhìn rõ được biểu hiện trên khuôn mặt hắn. Phải chứng kiến cảnh Trác Phi Dương và Thy Dung âu yếm bên nhau, được người thân trong gia đình ủng hộ và chúc phúc, mặc dù hắn hơi buồn lòng và đau khổ, thế nhưng, hắn thật lòng mong Thy Dung và Trác Phi Dương được hạnh phúc, mong bù lại những lỗi lầm và tổn thương mà hắn đã gây ra cho bọn họ. Vả lại, bây giờ hắn cũng đã không còn cô đơn nữa, hắn đã có Thu Trang rồi.

Thu Trang không nhìn hình ảnh tay trong tay hạnh phúc của Trác Phi Dương và Thy Dung hay Trần Hoàng Anh và Hoài Thương, Thu Trang chỉ chú ý duy nhất đến bóng dáng cao cao của Bách Khải Văn, cố gắng muốn đọc thấu suy nghĩ và cảm xúc trong lòng hắn vào lúc này. Thu Trang chỉ sợ hắn buồn khổ và cô đơn, muốn đến động viên và an ủi hắn, thế nhưng, lại không có dũng khí để làm điều đó. Giữa Thu Trang và Bách Khải Văn vẫn còn cần phải có một động lực thúc đẩy mới đến được với nhau, và mới có dũng khí đối diện với tình cảm trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Sau khi biết được Diễm My từng gọi điện đe dọa Thy Dung, biết được cô ta chính là người đã chủ động tiếp cận Bách Khải Văn, và đưa cho hắn xấp tài liệu kia với một số tiền lớn. Trác Phi Dương đã nổi giận, yêu cầu Tuấn Nam cho người bắt Diễm My, và khởi tố cô ta ra tòa. Thế nhưng, Trác Phi Dương và Tuấn Nam đã đến chậm một bước, người đàn bà khôn ngoan kia đã trốn thoát ra nước ngoài, cùng với toàn bộ số tiền mà cô ta bòn rút được của công ty trong một thời gian khá dài.

Nhờ xấp tài liệu mà Bách Khải Văn đưa cho, Trác Phi Dương mới biết được sự thật, hóa ra ngay từ đầu, hắn đã bị cô ta lừa bòn và lợi dụng.

Diễm My – tên thật là Hoàng Diễm My, là một người cháu họ hàng xa của ông Hoàng, năm nay 23 tuổi, là một du học sinh, tốt nghiệp đại học bên Thụy Sĩ, trùng hợp với chàng trai trẻ đã chết tên Trác Phi Dương kia. Chuyên ngành học chính của cô ta là quản trị kinh doanh, không phải là một thư kí. Cô ta tốt nghiệp hạng ưu, có thể viết và nói thành thạo ba ngôn ngữ, khi phỏng vấn cô ta, vì những ưu điểm này, Trác Phi Dương đã tuyển dụng cô ta làm thư kí riêng cho mình, mà không hay mình đang thuê phải một con cáo đội lốt một con cừu. Về chuyên môn công việc, Trác Phi Dương không có điểm gì để chê, gần một năm làm việc cho hắn, cô ta luôn làm việc chăm chỉ và hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao. Sau bốn tháng thử việc, Trác Phi Dương đã cho phép cô ta cùng mình đi gặp các đối tác và bay ra nước ngoài công tác, ngay cả văn phòng của hắn, cô ta cũng được phép ra vào.

Mất gần một tháng cho người xác định lại toàn bộ những thông tin mà Bách Khải Văn cung cấp, cùng với những thông tin bị giấu kín, chưa được tiết lộ về cô ta, cuối cùng chân tướng của sự việc đã được lộ rõ.

Người cháu đã chết năm 14 tuổi là em trai của Diễm My, cậu ta kém cô ta một tuổi, nghe nói hai chị em rất yêu thương nhau. Cô ta mồ côi bố mẹ từ năm 12 tuổi, được ông Hoàng coi như là con đẻ và đem về nuôi dưỡng. Khi ông ta chết đi, toàn bộ số tiền trong tài khoản của ông ta đều chuyển hết sang cho cô cháu gái này. Cô ta cũng chuyển sang nước ngoài sống ngay trong năm đó, cụ thể nơi đó là Thụy Sĩ.

Trong những tháng ngày sống bên Thụy Sĩ, cô ta vẫn canh cánh trong lòng mối hận thù đối với gia đình nhà họ, đổ lỗi cho họ về cái chết của ông Hoàng và em trai cô ta. Cô ta nuôi lòng báo thù và quyết tâm vươn lên bằng mọi giá.

Năm cô ta 20 tuổi, đang học đại học năm thứ ba, cô ta gặp Trác Phi Dương và yêu cậu ta, mối tình của hai người rất sâu đậm, dự định khi nào hoàn thành xong khóa học đại học, Trác Phi Dương sẽ đưa cô ta về nước giới thiệu với gia đình, sau đó sẽ tiến tới hôn nhân. Những lần cậu ta về nước, do cô ta luôn có việc bận đột xuất nên không thể về cùng, thành ra bố mẹ cậu ta chỉ biết cô qua ảnh và qua lời kể của cậu con trai. Đến khi hoàn thành xong khóa học, tưởng chừng cả hai sẽ đến được với nhau, kết thúc có hậu là một đám cưới như những cặp tình nhân khác, thế nhưng, chàng trai trẻ đã bị tai nạn giao thông và qua đời. Ngày tổ chức lễ đưa tang, trong khi người thân trong nhà mong ngóng chờ cô ta đến thắp cho cậu ta một nén hương, nhưng chờ mãi cô ta cũng không thấy đến, mấy tháng sau cùng vậy, dần dần người thân trong nhà của cậu ta đã quên mất sự tồn tại của cô ta.

Một người con gái nếu thật lòng yêu một chàng trai, ngày cậu ta chết, tại sao lại không đến viếng? Nghĩa tử là nghĩa tận, ngay cả là kẻ thù của nhau khi còn sống cũng đến tiễn đưa người đã khuất, còn cô ta lại chọn cách lờ đi, không xuất đầu lộ diện? Cô ta là đang sợ hãi điều gì chăng?

Với số tiền mà ông Hoàng để lại cho cô ta, nếu biết chi tiêu dè sẻn, cô ta sẽ sài được đến năm 30 tuổi, nhưng vì tính cách ăn chơi đua đòi, muốn được như chúng bạn, cô ta đã đốt tiền cho những bữa tiệc, những bộ quần áo đắt tiền, những chiếc xe xịn và sống một cuộc sống giàu sang phú quý. Không làm mà chỉ có phá, số tiền trong tài khoản ngân hàng cạn kiệt dần, đúng vào lúc ấy Trác Phi Dương xuất hiện, tên trong chứng minh thư của cậu ta là Trác Phi Dương nhưng tên thật của cậu ta là Nam Phong.

Nam Phong đã bị vẻ đẹp bề ngoài bốc lửa của cô ta thu hút, bị những lời lẽ có cánh, bị những câu hứa chót lửa đầu môi của cô ta lừa dối, dần dần cậu ta xa vào những cái bẫy ngọt ngào mà cô ta giăng ra. Số tiền mà cậu ta kiếm được khi quần quật đi làm thêm và gia đình gửi sang đều cung phụng cho cô ta, cái chết của cậu ta cũng có liên quan mật thiết đến cô ta, nếu hôm đó cậu ta không phát hiện ra cô ta lừa dối mình, đang trên giường ngủ với người khác và phủ phàng nói lời chia tay, có lẽ cậu ta cũng đã không chán đời tìm đến rượu để giải sầu, để rồi không làm chủ được tốc độ và nhận một cái chết thương tâm khi tuổi đời còn rất trẻ. Đó chính là lý do vì sao cô ta không xuất hiện trong đám tang của cậu ta. Cô ta thấy sợ khi phải nhìn thấy di ảnh của cậu ta, mỗi đêm khi chìm vào trong giấc ngủ, cô ta luôn gặp ác mộng, luôn mơ thấy cậu ta quay về đây để trả thù cô ta.

Không thể chợp mắt được vào ban đêm, cô ta bắt đầu dùng đến thuốc ngủ và cần đề trợ giúp. Dùng thuốc ngủ trong một thời gian dài, não bộ của cô ta bắt đầu có vấn đề. Còn cần khiến cô ta bị đau bao tử và trở thành một kẻ nghiện rượu.

Ngày nhìn thấy Trác Phi Dương trên truyền hình, cô ta đã hạ quyết tâm phải trở thành một nhân viên dưới quyền của Trác Phi Dương, chỉ có như thế cô ta mới có cơ hội tiếp cận với hắn.

Bắt đầu kể từ đó, cô ta đã cho sưu tầm tất cả các bài báo có liên quan đến Trác Phi Dương, cô ta đọc ngẫu nhiên, tập trung vào nghiên cứu tính cách của hắn.

Ngày nhận được việc, và được cất nhắc làm thư kí tạm thời của Trác Phi Dương cũng là ngày cô ta thấy may mắn và vui sướng nhất. Đêm đó, cô ta uống rất say và qua đêm với hai người đàn ông.

Cô ta tưởng khi làm việc cho Trác Phi Dương, trở thành thư kí của hắn sẽ được nhìn thấy hắn hàng ngày và nói chuyện với hắn, đồng thời cũng dễ dàng mở rộng mối quan hệ hơn, nhưng không phải như vậy, Trác Phi Dương là một người thâm trầm kín đáo, hắn đi làm đúng giờ, ra về đúng giờ, không bao giờ đi ăn cơm với nhân viên dưới quyền, cũng không thích có các mối quan hệ ngoài luồng với cấp dưới.

Cô ta mất bốn tháng làm thư kí cho Trác Phi Dương, nhưng cơ hội để cô ta gặp mặt và nói chuyện với hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cơ hội thật sự để Trác Phi Dương thay đổi cái nhìn và cho phép cô ta đi cùng mình trong các cuộc giao dịch làm ăn là một lần hán quên không mang theo một văn kiện quan trọng, Tuấn Nam đang bị ốm xin nghỉ việc ở nhà, hán đành phải gọi điện yêu cầu cô ta mở cửa văn phòng của hán và mang xấp tài liệu đến cho hán ngay lập tức. Cô ta đã không phụ sự kì vọng của hán, cô ta chẳng những đến nhanh nhất trong thời gian có thể, cô ta còn giúp hán kí kết được hợp đồng. (Thật ra, hôm đấy chính sắc đẹp của cô ta đã cuốn hút ông chủ tịch kia, và buổi tối hôm đó, cô ta cũng phải trả một cái giá khá đắt, nhưng mà có hề gì, để thành công cô ta bất chấp tất cả.)

Mọi việc xuôi chèo mát mái kéo dài được hơn một năm thì Thy Dung xuất hiện đã phá vỡ hết tất cả các kế hoạch của cô ta.

Ban đầu, cô ta cũng hiểu lầm Thy Dung là con trai như bất kì một ai khác, thế nhưng, chỉ sau có mấy ngày quan sát, cô ta nhận ra Thy Dung là gái giả trai. Vì lo sợ, Thy Dung sẽ cướp mất Trác Phi Dương, cô ta đã nghĩ nát óc, muốn hại Thy Dung và tách Thy Dung ra khỏi Trác Phi Dương vĩnh viễn. Cô ta chưa kịp làm gì, Trác Phi Dương và Thy Dung đã tự động rời xa nhau.

Hơn nửa tháng, Thy Dung theo Bách Khải Văn sang Las Vegas du lịch, cũng là quãng thời gian cô ta có những phát hiện quan trọng. Việc Trác Phi Dương do buồn khổ, sống trong tâm trạng dần vật và nhớ thương Thy Dung đã ở lại hòn đảo hoang mấy ngày, khi về lại mang theo một cuốn sổ nhật kí của ông Phúc, là một cơ may hiếm có cho cô ta.

Trong một lần Trác Phi Dương có việc phải đi ra ngoài và bỏ quên xấp tài liệu trên bàn, cô ta đã vô tình đọc được. Mấy ngày gần đây người bí mật cho in tất cả các thông tin về những việc xấu xa mà ông Hoàng làm trong quá khứ, luôn khiến cô ta tò mò và muốn biết kẻ đó là ai, một là để tìm hiểu xem kẻ đó có chúng mục đích với mình không, hai là muốn bắt tay hợp tác với kẻ đó. Không ngờ, người đó lại là Trác Phi Dương.

Biết được bí mật của Trác Phi Dương, cô ta không hề ngu ngốc hỏi hán vì sao lại làm thế, hay để lộ là cô ta đã đọc được nội dung của xấp tài liệu. Cô ta nôn nóng và hồi hộp chờ Trác Phi Dương thực hiện những bước tiếp theo. Thế nhưng, ngoài cho người đăng tin ra, Trác Phi Dương không làm gì nữa cả.

Cô ta thất vọng, và bất mãn, chính vì thế, cô ta đã ngầm ngầm tiếp tục vụ án của Trác Phi Dương. Đầu tiên, cô ta thuê mấy tay anh chị theo dõi người thân trong gia đình nhà họ Hoàng, khi được bọn chúng báo là Hoài Thương đang đi lang thang một mình ngoài đường, cô ta đã hạ lệnh bắt cóc Hoài Thương, tiếp theo sau đó cô ta đã gửi thư nặc danh tông tiền nhà họ Hoàng.

Cô ta mặc dù thông minh, nhưng cũng không phải thông minh một cách hoàn toàn, việc cô ta lấp lửng là tự xưng là người cháu đã chết của ông Hoàng khiến cho người ta nghi ngờ và tập trung vào chi tiết này nhiều hơn, cũng sẽ khiến cô ta dễ bại lộ thân phận hơn.

Khi cùng Trác Phi Dương sang Las Vegas công tác, cô ta tưởng sẽ cùng Trác Phi Dương tạo dựng một kì nghỉ vui vẻ, thế nhưng, thêm một lần nữa, kế hoạch của cô ta lại tan thành mây khói. Thy Dung và Trác Phi Dương lại quay lại với nhau, thậm chí cả hai còn ngủ chung một phòng trong khách sạn, muốn cùng nhau hẹn hò, cô ta đã cố tình khiến Trác Phi Dương hiểu lầm Thy Dung bằng cách xé nát bức thư và nói những lời lẽ xuyên tạc.

Mặc dù cô ta đã sử dụng hết cách, cố gắng phát huy tối đa sức quyến rũ của mình, chủ động câu dẫn Trác Phi Dương, nhưng không có tác dụng gì cả, Trác Phi Dương vẫn không mảy may chú ý đến cô ta, trong lòng hán trước sau chỉ có nhớ đến Thy Dung.

Về nước, cô ta lại phải chứng kiến thêm những hình ảnh âu yếm thân mật của Thy Dung và Trác Phi Dương, hết chịu nổi, cô ta bắt gia đình nhà họ Hoàng phải trả cho cô ta một số tiền lớn, nếu không, cô ta sẽ xẻo từng phần thịt trên cơ thể Hoài Thương (Lúc mới bắt Hoài Thương và giao cho người đàn bà cầm đầu lo sinh hoạt cho Hoài Thương, cô ta đã nhiều lần gọi điện, ra lệnh cho bà ta phải hành hạ và dày vò cả tinh thần lẫn thể xác Hoài Thương, thế nhưng, người đàn bà cầm đầu đã không làm vậy, có lẽ tính cách dễ thương, và ăn nói lễ phép của Hoài Thương đã khiến bà ta động tâm).

Cô ta muốn Hoàng Tuấn Kiệt gửi thẳng vào tài khoản trong ngân hàng của cô ta, nhưng lại sợ, Hoàng Tuấn Kiệt và Vũ Gia Minh tóm cô được mình, cô ta đã lấy CMND của chàng trai trẻ đã chết tên là Trác Phi Dương để đánh lừa bọn họ. Trác Phi Dương từng là người yêu của Diễm My, là người đã tin tưởng cho cô ta biết số tài khoản trong ngân hàng Thụy Sĩ của mình, vì thế, cô ta mới không ngần ngại sử dụng số tài khoản của cậu ta để làm một tấm chắn cho mình.

Trác Phi Dương không phải là một người ngốc, sau khi phát hiện ra cái kẻ bí ẩn kia sử dụng những tài liệu mật của mình để tiếp tục gây án, hán đã âm thầm yêu cầu Tuấn Nam cử người đi điều tra lại toàn bộ mọi chuyện. Khi Thy Dung còn là tài xế riêng cho hán, hán đã phát hiện ra được tài hacker của Thy Dung, do đó, hán tin rằng Thy Dung sẽ không để yên chuyện này mà không lần theo dấu vết của kẻ kia khi Hoàng Tuấn Kiệt chuyển tiền cho kẻ ấy.

Trác Phi Dương không am hiểu nhiều về máy tính, cũng không biết một chút gì về hacker, thế nhưng, hán là một kẻ có tiền, là một tỷ phú, hán có thể thuê bất cứ ai làm việc cho mình.

Thy Dung lần mò ra được tên của người sở hữu tài khoản kia, nhưng lại bỏ sót quá nhiều chi tiết, khi phát hiện ra cậu ta có trùng tên với mình. Thy Dung đã đến tìm Trác Phi Dương trong trạng thái tinh thần kích động và hoảng loạn, để rồi xảy ra nhiều chuyện.

Trác Phi Dương hiểu mọi tội lỗi đều là do một tay hán tạo ra, chính vì thế, hán mới cố gắng sửa chữa lỗi lầm của mình bằng cách thuê hán người chủ đứng đầu hệ thống mạng BSS – dành cho người những yêu mến hacker trên toàn thế giới lấy lại tiền cho gia đình nhà họ Hoàng và gửi tặng cho Thy Dung bức mật thư có hình ảnh tươi vui của giảng sinh và chú hề hài hước kia, với thâm ý muốn Thy Dung mãi mãi vui vẻ và luôn nở một nụ cười.

Cô ta vẫn luôn cho người theo dõi Trác Phi Dương và gia đình nhà họ Hoàng, do đó, cô ta biết có kẻ bí mật đã gửi ảnh chụp lại những cảnh thân mật của Trác Phi Dương và Thy Dung, của Thy Dung và Bách Khải Văn cho Trác Phi Dương và gia đình nhà họ Hoàng. Cô ta tưởng bố mẹ Thy Dung sẽ ngăn cấm không cho phép Thy Dung tiếp tục có quan hệ qua lại với Trác Phi Dương nữa, thế nhưng, cô lại nhầm lẫn thêm một lần nữa. Những bức ảnh đó chẳng những giúp mối quan hệ giữa Thy Dung và Trác Phi Dương lộ ra ngoài ánh sáng, còn nhận được sự đồng cảm từ phía hai bên gia đình.

Cô ta hoàn toàn thất bại !

Không cam chịu số phận của mình, cô ta thuê bọn xã hội đen gọi điện hẹn gặp Hoàng Tuấn Kiệt ở trong rừng, lắp lửng nói cho hắn biết vị trí chính xác của con gái ở đâu, mục đích của cô ta là giết chết Hoàng Tuấn Kiệt ở trong rừng, sau đó mang Hoài Thương đi bán, nhưng kế hoạch độc ác của cô ta lại thất bại thêm một lần nữa.

Thất bại liên tiếp, chẳng những tiền không lấy được, tiền trong tài khoản bị một kẻ giỏi hacker bí ẩn nào đó cướp mất, con tin được giải cứu thành công, cô ta giống như một kẻ sắp chết đuối không còn vói được bất cứ một cái phao nào cả, cô ta quay sang oán hận và căm thù Thy Dung, muốn giết chết Thy Dung để trả hận.

Thấy hành động một mình không thành công và có hiệu quả, cô ta tìm cách bắt tay hợp tác với Bách Khải Văn. Tin rằng một kẻ thất tình, cũng muốn chiếm được Thy Dung như Bách Khải Văn sẽ đồng ý bắt tay hợp tác với cô ta ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, thế nhưng, cô ta lại đánh giá quá thấp tính cách kiêu ngạo của Bách Khải Văn, hắn chẳng những lạnh lùng từ chối cô ta, còn đe dọa nếu lần sau cô ta còn làm phiền và quấy rầy mình nữa, hắn sẽ không để yên cho cô ta. Do đó, cô ta không còn dám tìm gặp Bách Khải Văn, chỉ thỉnh thoảng gọi điện cho hắn, kiên nhẫn nhắc lại vụ giao dịch kia, cuối cùng sau vụ Thy Dung ngủ với Trác Phi Dương và cả hai đi du lịch cùng nhau đến đảo hoang hơn 15 ngày, cộng thêm bị Ella lừa dối và phản bội thêm lần thứ hai, Bách Khải Văn đã chấp nhận và làm ăn với cô ta.

Lần này, cô ta đã thành công khi khiến Thy Dung tội cùng đau khổ và đòi chia tay với Trác Phi Dương, nếu không có chuyện Trác Phi Dương xông ra cứu Thy Dung, có lẽ cô ta còn thành công và nhận được một kết quả mỹ mãn hơn nữa. Chiếc xe tắc xi kia không phải vô tình đâm vào Thy Dung, mà đây là hoàn toàn cố ý, chính là sau vụ ám sát trượt Hoàng Tuấn Kiệt ở trong rừng, cô ta luôn cho người bám theo Thy Dung, nhằm giết hại chết Thy Dung.

Tổng tất cả các tội ác mà cô ta đã làm và gây ra, Trác Phi Dương làm sao có thể bỏ qua cho cô ta. Hắn đã nhờ cảnh sát quốc tế, phát lệnh truy nã cô ta trên toàn thế giới, dù cô ta trốn đến số sinh nào, sớm muộn gì rồi cũng sẽ bị bắt.

Sợ Thy Dung có thể bị cô ta hại, Trác Phi Dương đã bí mật cử người bảo vệ Thy Dung cả ngày lẫn đêm. Hắn không thể nào sống nổi nếu như hai mẹ con cô ấy xảy ra chuyện gì, họ là tất cả lẽ sống của hắn.

o-0-o

Ngày nhập học sắp gần kề, Hoài Thương, Thu Trang, và Khánh Sơn trở nên bạn rạn hẳn lên, người lớn trong nhà cũng có chung tâm trạng hào hứng và bồn chồn như bọn trẻ. Điều đặc biệt là bốn đứa trẻ chơi thân và bằng tuổi nhau đều học chung một trường, nhưng khác khoa. Hoài Thương học khoa quản trị kinh doanh và thiết kế thời trang, Khánh Sơn theo khoa nghệ thuật và kinh tế, Thu Trang học mỹ thuật, muốn trở thành một họa sĩ lừng danh. Khánh Sơn vẫn trêu chọc ước mơ của Thu Trang là ảo tưởng và mơ mộng hóa, đáp lại những câu trêu đùa của hắn là những cú đấm và những cú đá của Thu Trang. Mặc dù đau, nhưng hắn không chịu chừa, và lại, họ là bạn bè, nếu không trêu đùa nhau, cuộc sống sẽ trở nên khô cứng, không có lạc thú. Thu Trang, Khánh Sơn và Hoài Thương đều có tài năng riêng, khi nhập học vào trường mỗi người đều đạt được một xuất học bổng. Về điểm này, người lớn trong gia đình rất tự hào về bọn trẻ.

Thy Dung đang mang thai, nên đành phải làm giấy xin bảo lưu kết quả, chờ hai năm nữa mới học tiếp. Có đôi lần, Trác Phi Dương hỏi Thy Dung có hối hận không, Thy Dung trả lời ngay mà không cần suy nghĩ đến lấy một giây là “không”, học ở đâu mà chả là học, học cốt ở cái tâm, nếu chân thành với việc học, thì học ở nhà cũng là học vậy. Chính vì thế, Thy Dung đã giao nhiệm vụ dạy mình học cho Trác Phi Dương, muốn khi có thời gian rảnh rỗi hai người sẽ cùng nhau ngồi học và cùng dạy nhau học. Trác Phi Dương rất hào hứng, nhận nhiệm vụ này, chỉ cần Thy Dung thấy vui, không tủi thân và không buồn phiền, khi phải ở lại quê nhà thực hiện nghĩa vụ làm vợ và làm mẹ, thì bảo hắn làm gì hắn cũng làm, hưởng gì là công việc hết sức tao nhã và trí thức này.

Buổi chiều, gia đình nhà họ Hoàng nhận được một xấp tài liệu dày. Gần hai tháng sau ngày đọc được những thông tin giải thích trên báo về quá khứ của ông Gia Huy và tiền được trả lại vào trong tài khoản, gia đình nhà họ Hoàng lại thấp thỏm lo sợ, bầu không khí căng thẳng, mọi người tập trung ánh mắt vào xấp tài liệu trên tay Hoàng Tuấn Kiệt.

Xấp tài liệu khá dày, bằng với kích cỡ mà Bách Khải Văn đã đưa cho Thy Dung.

Thy Dung đang ở bên cạnh Trác Phi Dương trong bệnh viện, nên không biết sóng gió lại bắt đầu nổi lên trong gia đình mình.

Khi Hoàng Tuấn Kiệt đọc xong xấp tài liệu, sắc mặt hắn tái xanh, môi hắn mím chặt, còn đôi mắt hắn đục ngầu.

Tất cả mọi người ngưng thần, nín thở, kinh sợ nhìn bộ dạng mất hết sức sống của hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt ngồi chết lặng trên ghế, thật lâu hắn cũng không lên tiếng nói gì.

Nhìn biểu hiện của chồng, linh cảm có chuyện chẳng lành, Thư Phạm cầm lấy xấp tài liệu trên tay Hoàng Tuấn Kiệt, bắt đầu đọc. Đọc đến đâu, Thư Phạm tái mặt đến đâu, nước mắt tuôn ra như mưa, hay tay bóp chặt lấy một mảng xấp tài liệu, khiến những tờ giấy phẳng phiu trở nên cong keo.

_Không ! Không thể như thế được !

Thư Phạm gào lên với tất cả bi thương và đau khổ. Bị chính người thân của mình lừa dối và phản bội, có khác gì bị đâm lén sau lưng, bị đâm những nhát dao sâu hoắm vào tim.

Mọi người trong gia đình lần lượt đọc hết tất cả những thông tin được in trong xấp tài liệu. Họ không dám tin vào những gì mà mình vừa mới đọc. Họ chỉ

đám tin kẻ nào đó đã nguy biến ra xấp tài liệu này nhằm chia rẽ nội bộ trong gia đình.

Ngay lúc này, hấn muốn biết được sự thật !

Hoàng Tuấn Kiệt đứng bật dậy, hùng hổ lao ra khỏi phòng.

Thư Phàm chạy theo Hoàng Tuấn Kiệt.

Tiếp theo sau là Hoài Thương, Trần Hoàng Anh và Vũ Gia Minh cùng với Khánh Sơn. Ai trong số bọn họ cũng không tin Trác Phi Dương là một con người xấu xa và tàn nhẫn như thế.

o-0-o

Thy Dung và Trác Phi Dương đang ngồi trong khuôn viên của bệnh viện. Thy Dung ngồi trên tấm thảm, dựa đầu vào gốc cây, bên cạnh là Trác Phi Dương. Năm ngón tay mảnh khảnh của Thy Dung luồn vào năm ngón tay nam tính và to lớn của Trác Phi Dương.

_Anh Dương này, mai sau khi em sinh con ra, anh sẽ đặt tên con là gì ?

Trác Phi Dương âu yếm nhìn vào mắt Thy Dung.

_Anh nghĩ chúng ta phải nghĩ ra hai cái tên, bởi vì chúng ta vẫn chưa biết được đứa trẻ là gái hay trai.

_Vậy thì anh nghĩ đi – Thy Dung cười vui vẻ, dựa đầu vào vai Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương siết tay Thy Dung thật chặt, hạnh phúc đọng đầy trong đáy mắt.

_Thế này nhé, nếu em sinh con là con gái, anh sẽ đặt tên là Thanh Thanh, còn nếu là con trai, anh sẽ đặt tên là Tuấn Tú.

Thy Dung phì cười, đắm nhẹ vào vai Trác Phi Dương.

_Có ai anh đặt tên cho con, lại đặt tên một cách cầu thả như anh không ?

Nụ cười trên môi Thy Dung và Trác Phi Dương tắt khi thấy mọi người hầu như tập trung hết cả ở đây.

Thy Dung chuyển rời tầm mắt từ khuôn mặt giận dữ của bố, xuống bàn tay đang cầm xấp tài liệu. Xấp tài liệu kia Thy Dung thấy vô cùng quen thuộc, không cần ai phải lên tiếng nói gì cả, Thy Dung cũng đã đoán được phần nào.

Trác Phi Dương bình thản lên tiếng.

_Cậu cũng nhận được xấp tài liệu kia à, chắc nội dung trong đó, cậu cũng đã đọc hết rồi ?

_Trác Phi Dương ! Vậy là cậu thừa nhận, chính cậu là kẻ đã gây ta tất cả mọi chuyện ?

Hoàng Tuấn Kiệt gầm lên, hùng hổ tiến đến gần Trác Phi Dương, túm cổ áo hấn lòi đứng dậy.

Thy Dung sợ hãi, khóc lóc cầu xin Hoàng Tuấn Kiệt.

_Bố ! Con xin bố, hãy dừng tay lại đi, đừng đánh anh ấy, mọi việc không phải như bố nghĩ đâu.

_Thy Dung ! Con đứng tránh sang một bên – Hoàng Tuấn Kiệt quát – Bố phải cho kẻ xấu xa này một trận. Bố đã tin tưởng cậu ta như vậy, đã đồng ý gả cho con cậu ta. Thế mà cậu ta nhẫn tâm đẩy gia đình chúng ta vào hoàn cảnh như hiện nay.

Hoàng Tuấn Kiệt dơ cao nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi, chuẩn bị đâm thẳng vào mặt Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương bình thản đón nhận ánh mắt giận dữ và căm hận của Hoàng Tuấn Kiệt. Hấn không lên tiếng giải thích, cũng không mở miệng cầu xin.

Thy Dung ôm lấy cánh tay Hoàng Tuấn Kiệt, cố gắng lôi hấn ra.

Thư Phàm không thể nhẫn tâm nhìn hai người đàn ông mà mình yêu quý đâm đá lẫn nhau, liền xông phía trước, phụ giúp Thy Dung gỡ bỏ tay Hoàng Tuấn Kiệt ra khỏi cổ áo của Trác Phi Dương.

_Thư Phàm ! Ngay cả em cũng bên vực cậu ta sao ? – Hoàng Tuấn Kiệt giận dữ – Em có biết cậu ta đã làm gì gia đình chúng ta không ? Cậu ta chẳng những cho đăng những bài báo bôi nhọ bố anh, cho người bắt cóc Hoài Thương, gửi thư tống tiền, còn thuê sát thủ giết chết anh ở trong rừng nữa – Càng nói Hoàng Tuấn Kiệt càng tức, càng căm hận Trác Phi Dương thấu xương – Hôm nay anh phải dạy cho kẻ mặt người dạ thú này một trận, muốn giết chết cậu ta.

_Bố ! Nếu bố đánh anh ấy thì hãy đánh con đi – Thy Dung khóc nức nở – Mọi chuyện không phải như bố nghĩ đâu. Đúng, người gửi những bài báo có liên quan đến ông nội là anh ấy, nhưng còn những chuyện khác là do cô thư kí Diễm My của anh ấy làm, cô ta là Hoàng Diễm My – là cháu họ xa của

ông Hoàng.

Hoàng Tuấn Kiệt và tất cả mọi người đều sững sốt nhìn Thy Dung, bàn tay Hoàng Tuấn Kiệt dần dần nói lỏng, rồi buông hẳn ra.

Con nói gì ? – Hoàng Tuấn Kiệt hỏi dồn – Diễm Hoàng My là cháu họ xa của ông Hoàng, cô ta chính là người đã bắt cóc Hoài Thương, gửi thư tổng tiền và thuê sát thủ suýt giết chết bố và Hoàng Anh ở trong rừng ?

Thy Dung dùng mu bàn tay quệt lên trên má, thương xót nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Trác Phi Dương.

Đúng thế. Cô ta mới là kẻ chủ mưu đứng sau tất cả, anh Phi Dương chỉ là nạn nhân của cô ta thôi.

Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt nắm đấm, gằn giọng.

Con đừng bênh vực cậu ta. Tại sao cậu ta lại vô duyên vô cơ bôi nhọ thanh danh của ông nội con trên mặt báo ? Cậu ta muốn trả thù bố, vì bố đã cướp mẹ con đúng không ?

Câu chất vấn của Hoàng Tuấn Kiệt ăn ngay một quả đấm nặng tựa ngàn cân của Trác Phi Dương.

Hoàng Tuấn Kiệt ! Cậu hãy ăn nói cho cẩn thận. Nếu tôi muốn tranh cướp Thư Phàm, tôi đã làm từ 18 năm trước rồi. Đâu phải chờ đến tận ngày hôm nay.

Hoàng Tuấn Kiệt điên tiết, bùng bùng nổi giận, kiên quyết dơ cao quả đấm, muốn đấm vỡ mặt Trác Phi Dương.

Thy Dung liền đứng chắn trước mặt Trác Phi Dương.

Bố ! Con xin bố đừng nổi nóng, hãy nghe con giải thích và nói lại toàn bộ sự thật !

Thư Phàm là người bình hơn hết cả, liền nắm lấy tay con gái, nghi hoặc hỏi.

Thy Dung, con đã biết được sự thật ngay từ đầu rồi đúng không ?

Thy Dung khò sở đáp.

Vâng, con đã biết được sự thật đúng vào cái ngày anh ấy bị tai nạn giao thông – Thy Dung đau đớn rơi nước mắt – Mọi người biết gì không, cái kẻ thuê người muốn giết chết con và anh Phi Dương chính là cô ả tên Diễm My kia đấy.

Mọi người bàng hoàng kinh sợ, họ vẫn luôn cho rằng Trác Phi Dương và Thy Dung chỉ đơn giản là bị tai nạn giao thông thôi, không ngờ.....

Thư Phàm run rẩy nắm thật chặt lấy tay con gái, nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt.

Con nói hết sự thật cho mọi người biết đi. Mẹ không muốn con và anh Phi Dương giấu giếm bất cứ điều gì nữa. Chúng ta là người thân trong một gia đình, cần phải tin tưởng, yêu thương và giúp đỡ lẫn nhau.

Thy Dung ! Đừng nói – Trác Phi Dương vội kêu lên – Em đã hứa chúng ta để cho chuyện đó vào quên lãng rồi kia mà.

Trác Phi Dương ! Câm miệng – Hoàng Tuấn Kiệt gầm lên – Cậu định giấu chúng tôi đến bao giờ nữa. Cậu đừng tưởng tôi sẽ bỏ qua cho cậu việc này, tôi xé tính xỏ với cậu.

Thy Dung khụy gối quỳ xuống, trân trọng cầm lấy tay Trác Phi Dương, dịu dàng nói trong nước mắt.

Anh Phi Dương ! Thứ gì đến cuối cùng cũng sẽ đến, sự thật thì vẫn mãi là sự thật, chúng ta có chạy đi đâu cũng không thoát được. Và lại, em không muốn người thân trong gia đình sống trong nghi ngờ và nghi kỵ lẫn nhau – Thy Dung rơi nước mắt – Phi Dương ! Anh muốn tất cả mọi người thân trong gia đình quay lưng lại chống đối và ngăn cản chúng ta sao ? Muốn em và anh không thể đến được với nhau sao ?

Những lời nói chứa chan chân tình và chất chứa yêu thương của Thy Dung khiến Trác Phi Dương chấn động, hắn thấy mình thật ngu ngốc và đại dốt chỉ vì những thứ tầm tởi của quá khứ gây ảnh hưởng đến hạnh phúc của hiện tại.

Những lời nói và hình ảnh hai dịu dàng nhìn vào mắt nhau của hai người cũng khiến tất cả mọi người có mặt ở đây cảm động, đôi mắt đỏ hoe.

Mọi người ngồi quây quây bên nhau, trên tấm thảm, Thy Dung đều giọng kể cho tất cả mọi người thân trong nhà nghe toàn bộ câu chuyện.

Người có phản ứng dữ dội nhất sau khi biết được nguyên nhân vì sao Trác Phi Dương lại tung tin của bố mình lên báo là Hoàng Tuấn Kiệt. Vì ông Gia Huy, hắn đã mồ côi mẹ khi tuổi đời còn trẻ, trước khi được trại trẻ mồ côi đón về nuôi, hắn đã sống cầu bơ cầu bất ngoài đường, trải qua trăm cay nghìn đắng mới ngoi lên nổi từ dưới đáy của xã hội. Thư Phàm là người phụ nữ, hắn yêu hơn cả tính mạng của mình, có thể làm tất cả mọi thứ vì cô ấy. Được gặp và yêu cô ấy là may mắn và hạnh phúc của cuộc đời hắn, nhưng đáng sợ thay, bố hắn lại tàn nhẫn suýt cướp mất cô ấy khỏi hắn.

Hắn có thể tha thứ cho bố hắn sao ? Không ! Hắn không thể ! Năm lần bảy lượt hắn tha thứ cho ông ấy, cố bỏ qua cho ông ấy, thế nhưng, ông ấy vẫn muốn lấy đi mọi thứ tốt đẹp nhất của hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt điên cuồng đứng lên, lao đi với tốc độ tên bắn.

Thy Dung khóc nức nở, định chạy theo bố. Trác Phi Dương đã giữ chặt lại, không cho Thy Dung đi, vì sợ Thy Dung sẽ bị ngã, nguy hiểm đến tính mạng của cả hai mẹ con.

Vũ Gia Minh nói nhanh.

__ Mọi người yên tâm ở đây đi, để tôi chạy theo cậu ấy.

Vũ Gia Minh nói xong, lập tức chạy đi ngay.

Thư Phàm cay đắng, vừa cười khóc cũng đuổi theo Vũ Gia Minh và Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoài Thương khóc nức nở trong vòng tay của Trần Hoàng Anh, đầm lên tiếp vào ngực hắn, vừa đầm vừa hét.

__ Vì sao lại như thế ? Vì sao lại như thế ? Em không tin ! Không tin !

Trần Hoàng Anh thở dài, chỉ còn biết đứng im một chỗ cho cô ấy phát tiết những u uất và đau khổ trong lòng.

Trác Phi Dương ôm Thy Dung vào lòng, hai tay vòng qua eo Thy Dung, để cho Thy Dung khóc ngất trên vai hắn, nước mắt của cô ấy làm nhói buốt trái tim hắn.

Trác Phi Dương đang hối hận, vô cùng hối hận. Nếu hắn không lật lại vụ án năm xưa, tất cả mọi người ai cũng sống trong hạnh phúc và vui sướng, không ai phải khóc và rơi lệ vì khổ đau cả.

Tất cả là tại hắn ! Tại hắn tất cả !

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Hoàng Tuấn Kiệt lấy xe ô tô, phóng như bay về biệt thự. Vào lúc này, tâm trí của hắn tràn ngập tức giận và phẫn nộ. Hắn đã hiểu được lý do vì sao Trác Phi Dương lại làm như thế. Trác Phi Dương đang muốn đòi lại công bằng cho bản thân hắn và cho Thư Phàm. Thư Phàm là người con gái mà cả hắn và Trác Phi Dương đều yêu. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, cả hắn và Trác Phi Dương đều đau buồn và không thể sống yên được. Nhớ lại những gì mà Thư Phàm phải trải qua hơn nửa tháng khi sống trong rừng, trái tim hắn lại quặn thắt vì đau, con ác mộng kinh hoàng ấy một lần nữa lại quay về. Hắn vẫn luôn cho rằng Thư Phàm và Trác Phi Dương là do bọn buôn lậu, sống ngoài vòng pháp luật đuổi giết, muốn giết hai người để bịt đầu mối, thế nhưng, điều hắn không ngờ được là, kẻ đứng ra tất cả lại là ông Gia Huy – bố của hắn, người bố mà hắn vừa hận lại vừa thương.

Hoàng Tuấn Kiệt không biết phải đối mặt với ông Gia Huy như thế nào, nên trách mắng, nên nguyên rủa ông hay là nên bỏ qua và tha thứ ?

Thật may là Thư Phàm vẫn còn sống ! Thật may là hắn và cô ấy đã lấy được nhau ! Thật may là cả hai đã có được hai đứa con gái xinh xắn, thông minh lanh lợi và đáng yêu ! Thật may là hơn 18 năm qua, hắn và cô ấy vẫn sống vui vẻ và hạnh phúc bên nhau ! Thật may là cả nhà hắn ai cũng bình an và khỏe mạnh !

Hắn nên tha thứ cho bố hắn đi đúng không ? Bố hắn cũng đã già rồi. Và lại, chuyện trong quá khứ đã xảy ra cách đây quá lâu. Từ đó đến nay, ông Gia Huy thôi không còn làm việc xấu nữa, cũng thôi không còn gây ra bất cứ tổn thương gì cho hắn nữa. Ông ấy đã trở thành một người cha gương mẫu, một người ông hết lòng thương yêu mấy đứa cháu của mình.

Quá khứ đã trôi qua, hiện tại và tương lai mới là quan trọng. Biết sai mà sửa mới đáng trân trọng và mới đáng làm người. Mỗi người đều có cơ hội để làm lại cuộc đời. Căn bệnh suy tim cũng chính là cái giá quá đắt mà ông Gia Huy phải trả giá cho những sai lầm và tội ác mà ông đã gây ra trong quá khứ rồi. Ông Trời rất công bằng, không ai làm điều ác mà được sống yên lành khi về cuối đời cả, ai cũng phải trả giá hết.

Trên đường lái xe trở về nhà, Hoàng Tuấn Kiệt đã bình tâm hơn nhiều. Hắn không còn hăm hăm giận dữ và có cảm giác muốn giết người nữa. Hắn đã dần tha thứ cho bố hắn, muốn nói chuyện thẳng thắn với ông ấy.

Thư Phàm ngồi trên xe của Vũ Gia Minh, cả hai im lặng không ai lên tiếng nói câu gì.

Vũ Gia Minh không ngờ trong việc này lại có quá nhiều tình tiết lắt léo như thế. Ban đầu mọi người ngỡ tưởng kẻ thù của gia đình là một nhân vật sống ở một nơi xa xôi nào đó, không thể tưởng tượng được là kẻ đầu tiên là Trác Phi Dương, sau đó đến Diễm My – cháu gái họ xa của ông Hoàng. Quan hệ nhân quả tuần hoàn là một cái vòng luân quần không bao giờ dứt, nếu ai cũng sống vì thù hận, thế giới này sẽ không có một ngày yên bình, con người sẽ sống không cần đến tình thân ái của đồng loại nữa. Vì thế khi sống trên đời này phải biết vị tha, biết nhường nhịn, đôi khi cũng phải biết đấu tranh đòi

quyền bình đẳng cho mình.

_ Thư Phàm ! Cô có hận ông Gia Huy không ?

Vũ Gia Minh đột ngột lên tiếng, cắt ngang bầu không khí căng thẳng và ngột ngạt trong xe.

_ Nếu nói rằng tôi không hận ông ấy, là tôi nói dối. Còn nếu nói tôi hận ông ấy đến mức muốn giết chết ông ấy là nói sai.

_ Cô nói như vậy nghĩa là sao, cô hận hay không hận ông ấy ? – Vũ Gia Minh hơi mỉm cười trước lý luận của Thư Phàm.

_ Có nghĩa là tôi vừa hận lại vừa thương hại cho ông ấy. Trước kia, ông ấy có thể là một người đàn ông quyền lực, hô mưa gọi gió, làm nhiều việc sai lầm, thế nhưng bây giờ, ông ấy chỉ là ông của các con tôi, và là bố chồng của tôi, ngoài ra không còn quan hệ nào khác.

Vũ Gia Minh giật mình, quay sang nhìn nụ cười trên môi Thư Phàm.

_ Thư Phàm ! Cô....

Vũ Gia Minh thấy khâm phục Thư Phàm. Nếu phải là một người phụ nữ khác, có lẽ họ đã làm to mọi chuyện lên, sẽ yêu cầu Hoàng Tuấn Kiệt cắt đứt quan hệ với ông Gia Huy, sẽ xúi giục con cháu trong nhà chống lại ông ấy. Thế nhưng, Thư Phàm thì lại khác, cô ấy biết trân trọng cuộc sống hiện tại, hiểu sâu sắc được lòng bị tha, hiểu được ý nghĩa của cụm từ “tha thứ”

_ Tôi hy vọng đây sẽ là sóng gió cuối cùng mà gia đình cô phải trải qua – Vũ Gia Minh cười, chân thành nói.

_ Cảm ơn chú.

Thư Phàm đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Những đám mây màu hồng nhạt, làn gió mát dịu nhẹ, cuộc sống xô bồ và tấp nập. 18 năm trước hay 18 năm sau vẫn vậy, cuộc sống không có gì thay đổi, chỉ thay đổi có chăng là lòng của con người.

o-0-o

Hoàng Tuấn Kiệt và mọi người vừa lao ra khỏi nhà. Chuông điện thoại bàn trong phòng khách reo vang. Người bắt máy là Di Lý.

Đó là giọng nói của một cô gái trẻ, cô ta yêu cầu đích thân ông Gia Huy nghe máy. Di Lý đã từ chối không thích nghe giọng nói trịch thượng, ra vẻ ta đây của người phụ nữ kia, hai nữa, cô ta lại không khai báo tên tuổi, bà thấy mình không có nghĩa vụ phải đi thông báo với ông Gia Huy đang nghỉ ngơi trong phòng một tiếng. Và lại, một người bị bệnh suy tim như ông Gia Huy cần được nghỉ ngơi và yên tĩnh tuyệt đối.

Di Lý dập máy chỉ sau câu nói thứ hai. Người phụ nữ kia điên tiết lại gọi điện quấy rối thêm lần nữa. Di Lý nổi giận liền quát mắng cô ta một trận, sau đó dập máy thật mạnh xuống rãnh đặt ống nghe. Không nản chí, cô ta lại gọi điện đến lần thứ ba, Di Lý hết chịu nổi rồi, liền tút luôn phích cắm dây điện thoại bàn. Thế là, cô ta hết gọi.

Khi Hoàng Tuấn Kiệt ủa vào nhà như một con lóc. Di Lý liền tổ khổ một tràng thật dài với hắn, bực bội kể cho hắn nghe vụ gọi điện thoại quấy rối của một cô gái trẻ, có giọng nói lạnh lạnh, và điệu cười hết sức quái lạ.

Hoàng Tuấn Kiệt giật mình hoảng hốt, có linh cảm người phụ nữ vừa mới cô tình muốn gọi điện cho ông Gia Huy kia là Diễm My – cháu gái họ xa với ông Hoàng. Mục đích của cô ta không chỉ gửi xấp tài liệu kia muốn phá vỡ mối quan hệ của nhà họ Trác và nhà họ Hoàng, muốn mọi người nghi kỵ và căm ghét lẫn nhau, cô ta còn muốn dùng những lời lẽ kích động và sắc nhọn để hạ nhục ông Gia Huy, nhằm khiến ông Gia Huy vì ăn năn hối hận, sẽ tự dấy vò chính bản thân mình, và không thể chống đỡ được căn bệnh tim của mình, sẽ bị đột quỵ thêm một lần nữa.

Hoàng Tuấn Kiệt càng nghĩ càng thấy sợ, tình thương mà hắn dành cho ông Gia Huy nhiều hơn lòng hận thù. Nếu bố hắn chết đi, cũng không trả lại được cho hắn những gì mà ông ấy thiếu của hắn, cũng không khiến hắn vui hơn, mà chỉ khiến hắn sống trong đau khổ và buồn phiền. Hắn muốn bố hắn sống, vì chỉ có sống, ông ấy mới tiếp tục trả cho hắn những gì mà ông ấy nợ hắn.

Hoàng Tuấn Kiệt lao lên lầu. Thân hình hắn vừa khuất sau dãy hàng lang, Vũ Gia Minh và Thư Phàm về đến nơi.

Thư Phàm hấp tấp hỏi Di Lý.

_ Di Lý ! Di có thấy chồng cháu đâu không ?

Di Lý ngạc nhiên không hiểu hôm nay con cháu trong nhà họ Hoàng đã gặp phải chuyện gì mà thần sắc của họ lại trầm trọng như thế kia ?

_ Di Lý ! Sao Di không trả lời cháu đi ? – Thư Phàm sốt ruột.

Di Lý chỉ kịp nói câu: “Chồng cháu vừa về đến nhà và chạy lên lầu gặp bố chồng cháu rồi.”, Thư Phàm và Vũ Gia Minh vội chạy lên theo.

Di Lý tròn xoe mắt nhìn theo, càng lúc càng không hiểu gì cả.

Hoàng Tuấn Kiệt không gõ cửa phòng, mà đẩy cửa, đi thẳng vào trong.

Ông Gia Huy đang ngồi sau bàn làm việc, ông đang cầm bút viết điều gì đó trên mặt giấy.

Thấy con trai đẩy cửa bước vào, ông ngẩng mặt lên nhìn.

Nhìn Hoàng Tuấn Kiệt, ông Gia Huy im lặng mất một lúc, sau đó mới lên tiếng.

_ Tuấn Kiệt ! Con đã biết được sự thật rồi đúng không ? Chiều tối nay con đến đây tìm bố vì muốn bố nói cho con biết lý do vì sao bố lại làm như thế đúng không ?

Hoàng Tuấn Kiệt trầm giọng.

_ Bố không cần giải thích, cũng không cần phải nói gì cả. Con và tất cả mọi người đều đã biết hết sự thật rồi. Điều con muốn hỏi bố là khi ra lệnh đuổi giết cô ấy, bố có từng hối hận và chần chừ trong suy nghĩ không, hay là bố quyết định tất cả mọi chuyện chỉ trong vòng có mấy tích tắc ?

Ông Gia Huy rất bình thản và bình tĩnh đón nhận ánh mắt dò xét và chất chứa phiền muộn của con trai.

_ Con bảo bố phải như thế nào đây, nên nói là bố hối hận, bố phải ăn năn suy nghĩ rất nhiều lần, hay là bố tuyệt tình không một chút do dự đã hạ lệnh đuổi giết Thư Phàm ?

Hoàng Tuấn Kiệt siết chặt nắm tay, nghiến răng quặt nhỏ.

_ Con đến đây để nghe bố trả lời câu hỏi của con, không phải để nghe bố chất vấn lại con. Bố có biết là con từng cảm hận bố nhiều như thế nào không ? Con cảm hận bố nhiều đến nỗi, con không còn muốn trông thấy mặt bố, và có bất cứ thứ gì có liên quan đến bố nữa.

Ông Gia Huy nhắm mắt lại, khóe môi ông run run, sắc mặt của ông tím tái.

_ Thế nhưng, bố là bố của con, con vẫn luôn khát khao có được tình thương của bố, muốn được sống trong một gia đình đầm ấm, trong vòng tay yêu thương của cả bố lẫn mẹ. Vì bố, con đã bị mất đi những người con yêu quý, trong đó có mẹ con. Vì bố con đã đánh mất đi tuổi thơ của mình. Con đã từng tha thứ và bỏ qua cho bố, học cách trở thành một người con có hiếu, một người cha gương mẫu và hết lòng yêu thương hai đứa con gái của mình – Hoàng Tuấn Kiệt gào lên – Thế nhưng, hôm nay, thêm một lần nữa, bố lại dùng dao đâm sâu vào vết thương ngổ tương đã liền sẹo của con. Thư Phàm là người phụ nữ quan trọng trong cuộc đời con. Khi bố ra lệnh đuổi giết đến cô ấy, bố có từng nghĩ đến con không, hay là bố chỉ quan tâm đến số tiền mà bố kiếm được trong những phi vụ làm ăn bất hợp pháp, và đến cái lòng dạ độc ác ẩn dấu sâu bên trong con người bố thôi ?

Ông Gia Huy im lặng, lẳng lặng lắng nghe những lời chỉ trích và phun trào tức giận của Hoàng Tuấn Kiệt. Ông đang bị con cháu coi khinh và căm ghét ! Ông đáng bị như thế ! Ngay cả bản thân ông cũng không thể tha thứ cho chính mình.

_ Hoàng Tuấn Kiệt ! Anh thôi đi ! – Thư Phàm quát Hoàng Tuấn Kiệt.

Hoàng Tuấn Kiệt và ông Gia Huy giật mình, nhìn Thư Phàm và Vũ Gia Minh mở cửa, bước vào phòng.

Ông Gia Huy không dám nhìn vào mắt Thư Phàm, ông thấy hổ thẹn với lương tâm mình. Mặc dù ông là người đã ra lệnh đuổi giết Thư Phàm, thế nhưng, Thư Phàm đã mấy lần cứu tính mạng của ông, là một người con dâu ngoan hiền và tốt nết.

Thư Phàm tiến lại gần Hoàng Tuấn Kiệt, nắm lấy tay hắn.

_ Anh Kiệt ! Tất cả đã lùi vào quá khứ rồi, không nên truy cứu làm gì nữa – Thư Phàm động viên hắn – Chẳng phải em vẫn còn sống bình an và khỏe mạnh đây sao ? Chẳng phải chúng ta vẫn lấy được nhau, sinh ra và nuôi lớn được hai cô con gái xinh đẹp và khỏe mạnh sao ? Em không trách bố anh, cũng không hận ai cả.

Hoàng Tuấn Kiệt xúc động, mắt đỏ hoe.

_ Thư Phàm ! Anh xin lỗi ! Tất cả là lỗi của anh !

Thư Phàm vòng tay ôm lấy ngang người Hoàng Tuấn Kiệt, tay vỗ nhẹ vào lưng hắn.

Vũ Gia Minh đứng bên cạnh, đôi mắt hắn cũng đục ngầu, sống mũi cay cay.

Thư Phàm quay sang nhìn vào đôi mắt nhăn nheo già nua của ông Gia Huy, nói thật chân thành.

_ Bố ! Con muốn từ nay về sau người thân trong nhà chúng ta không giấu giếm nhau bất cứ điều gì cả. Con mặc kệ trong quá khứ bố đã làm những gì, con chỉ biết hiện tại bố là người bố chồng mà con coi như cha ruột, là người ông kính yêu của mấy đứa cháu. Con hy vọng bố sẽ không phụ lòng mong mỏi của chúng con.

Ông Gia Huy sững người, đôi mắt già nua của cô có hai dòng lệ nóng. Ông thật sự rất cảm động. ...cảm động và biết ơn Thư Phàm. Chính Thư Phàm đã có công kéo các thành viên trong gia đình xích lại gần nhau, sống một cách chan hòa và yêu thương nhau như hiện giờ. Ông thấy mình thật may mắn khi có được một người con dâu hiền chuyện và tốt bụng như Thư Phàm.

Qua chuyện đó, tất cả mọi người trong gia đình nhà họ Hoàng, nhà họ Trác và nhà họ Vũ không còn khoảng cách và e dè nhau như trước nữa. Quá khứ đen tối của ông Gia Huy đã được làm sáng tỏ, giữa công và tội, giữa tha thứ và căm hận, con cháu trong nhà đã chọn công và tha thứ cho ông Gia Huy. Bây giờ, ông sống trong vòng tay yêu thương và kính trọng của con cháu. Mọi quan hệ giữa Thy Dung và Trác Phi Dương càng ngày càng tốt đẹp và gắn bó, cả hai dự định tổ chức hôn lễ vào cuối tháng, trước khi Thu Trang, Khánh Sơn và Hoài Thương bay sang Anh nhập học.

Kế hoạch chia rẽ không thành công như mong đợi, người đàn bà kia đã bị lâm vào đường cùng, cô ta không còn mảnh khóc và thủ đoạn nào nữa, ngoài làm liều.

Để bảo vệ an toàn cho bản thân mình và đứa bé, Thy Dung hiếm khi đi ra ngoài mà không có sự bảo vệ của hai vệ sĩ. Thy Dung không còn là cô gái thích bay nhảy, nay đây mai đó, mà đã trở thành một người phụ nữ chính chắn, đặt sự an toàn của đứa bé mà mình đang mang thai trong bụng lên hàng đầu. Thy Dung không muốn mình phải sống trong hối hận và dằn vặt, đứa bé là kết tinh của tình yêu giữa mình và Trác Phi Dương, Thy Dung tuyệt đối không thể để cho đứa bé xảy ra chuyện gì. Chừng nào mà Diễm My vẫn còn chưa bị bắt, chừng đó Thy Dung còn cẩn thận và dè chừng trong việc đi lại. Và lại, dạo này Thy Dung cũng khá mệt mỏi, không thích đi ra ngoài nhiều, chỉ thích dành cả ngày bên cạnh Trác Phi Dương, cùng hắn đi dạo bộ, cùng nhau đọc sách, đứng bên ngoài cánh cửa kính phòng vật lý trị liệu để theo dõi quá trình tập luyện và động viện hắn, mong hắn sớm vượt qua giai đoạn thử thách và cam go này.

Trần Hoàng Anh và Hoài Thương quyết định sẽ tổ chức lễ đính hôn cùng ngày cưới với Trác Phi Dương và Thy Dung, có nghĩa là cả hai cũng sẽ chụp ảnh cưới và đeo nhẫn cho nhau như những cặp vợ chồng khác.

Gần một tuần nay, Khánh Sơn đang rơi vào tình trạng khổ sở vì thất tình. Tường Vy đã phát hiện ra được thân phận thật sự của hắn, cũng đồng nghĩa với việc, cô ấy biết hắn đã nói dối hắn nhiều chuyện, từ việc hắn là con của một ông chủ lớn, là cháu trai của viện trưởng bệnh viện Phúc Thọ, đến một nghề sĩ piano nổi tiếng, là thiên tài âm nhạc mà nhiều người ngưỡng mộ. Cô ấy giận và không muốn gặp mặt hắn, không phải vì cô ấy không thích và không có tình cảm với hắn, mà là do cô ấy thấy tự ti, sợ mình không xứng với hắn. Hơn nữa, cô ấy còn mắc căn bệnh trầm cảm và u uất. Một cô gái không có gì như cô ấy liệu có xứng với một chàng trai toàn diện như Khánh Sơn?

Khánh Sơn là một chàng trai đa tình, có thể dùng miệng lưỡi cùng tài năng và diện mạo bề ngoài làm đảo điên trái tim của bất kì cô gái nào, thế nhưng, khi tìm được một cô gái khiến cho mình thật lòng rung động và muốn yêu thương, thì lại ngu ngốc, không biết phải làm cách nào để cho cô ấy nguôi giận và tha thứ cho mình. Bây giờ, hắn chẳng khác gì một thằng nhóc choai choai mới biết yêu lần đầu tiên.

Trong lúc chán nản và buồn khổ, Khánh Sơn đã tìm đến Thy Dung để cầu xin sự trợ giúp.

Ban đầu, Thy Dung rất ngạc nhiên và sững sốt không dám tin một công tử hào hoa như Khánh Sơn lại không biết phải xử trí như thế nào với tình huống của cuộc đời mình, thế nhưng sau đó, nhận ra lần này Khánh Sơn thật sự chân thành trong chuyện tình cảm, Thy Dung đã sốt sắng và nhiệt tình giúp Khánh Sơn, bằng cách chủ động tìm đến gặp Tường Vy.

Tường Vy là một cô gái khá rụt rè và ít nói, cũng không thích gặp người lạ. Thy Dung phải dùng đến mảnh khóc mới hẹn gặp được Tường Vy.

Tường Vy tiếp Thy Dung trong phòng bệnh của mình. Cô ấy nhìn Thy Dung bằng con mắt dè phòng và dò xét.

Thy Dung mỉm cười thân thiện.

_Xin chào. Chị là chị gái họ của Khánh Sơn! Chắc là em cũng đã biết viện trưởng của bệnh viện Phúc Thọ này là mẹ ruột của chị rồi.

Nghe Thy Dung nhắc đến Khánh Sơn, cô ấy có vẻ hơi buồn và không vui.

_Anh...anh ấy bảo chị đến đây?

Thy Dung gật đầu thừa nhận, nụ cười dễ mến vẫn giữ trên môi.

_Đúng thế. Là cậu ta bảo chị đến đây để thương thuyết với em.

Sự thẳng thắn của Thy Dung đã đánh tan lòng nghi ngờ và phòng bị của Tường Vy, cô ấy nói chuyện cởi mở hơn trước.

_Chị...chị về bảo anh ấy là em và anh ấy không còn gì để nói với nhau nữa cả.

Thy Dung chuyển sang ngồi bên cạnh Thy Dung, vừa rụt rè nắm lấy tay vừa để ý đến sắc mặt của cô ấy.

Tường Vy hơi sợ vì sự chủ động của Thy Dung, nhưng thấy Thy Dung không có ác ý, lại để yên cho Thy Dung nắm lấy tay mình.

Bước đầu đã thành công, Thy Dung rất mừng, vội chuyển sang bước thứ hai.

Thy Dung bắt đầu kể cho Tường Vy nghe những mẩu chuyện vui về hồi còn bé của Khánh Sơn, về những vụ tai nạn nhỏ mà Khánh Sơn đã gặp phải, về những trường hợp dở khóc dở cười mà hắn đã trải qua.

Dần dần nụ cười xuất hiện trên môi Tường Vy, ánh mắt cô ấy lấp lánh niềm vui.

Thy Dung đã đạt được mục đích của mình, khôn ngoan không hề nhắc đến vụ việc đã xảy ra giữa hai người và cầu mong cô ấy hãy chấp nhận Khánh

Son, mà chuyển sang kể sơ qua về mối tình của mình và Trác Phi Dương, của Trần Hoàng Anh và Hoài Thương cho cô ấy nghe, đồng thời cũng nói sơ qua về tính cách của các thành viên trong gia đình của mình cho cô ấy biết.

Tường Vy đã xúc động bật khóc khi nghe Thy Dung kể về quãng thời gian mình và Trác Phi Dương phải vượt qua bao nhiêu chông gai và thử thách mới đến được với nhau như hiện giờ.

Nỗi đau, nỗi buồn, niềm vui và niềm hạnh phúc của Thy Dung và Trác Phi Dương đã cuốn hút Tường Vy, cô ấy thôi không còn nghĩ về những khuyết điểm và yếu kém của bản thân mình nữa. Cô ấy nhận ra ai cũng có những mặt tốt, có những ưu điểm của riêng mình, chỉ cần sống có niềm tin, có dũng khí và mạnh mẽ nhìn thẳng vào sự thật, dũng cảm đấu tranh cho tình yêu và hạnh phúc của cuộc đời mình, nhất định sẽ nắm lấy được những thứ mà mình hằng mong muốn.

Khi Thy Dung tạm biệt Tường Vy và hẹn hôm khác sẽ đến nói chuyện với cô ấy, Thy Dung gặp Khánh Son đứng trên hành lang, hai tay đút vào túi quần, khuôn mặt phẳng phất u buồn, ánh mắt nhìn về xa xăm, còn đáng vẻ thì lại đắm chiêu suy nghĩ. Khánh Son dần lột xác là một người trưởng thành, không còn lông bông giống như trước nữa.

Thy Dung tiến lại gần Khánh Son, cười nói.

_ Ngày mai thay chị nói gửi lời xin lỗi với cô ấy nhé. Chị tin rằng cô ấy đã tha thứ cho em rồi.

Khánh Son quay sang nhìn Thy Dung, vừa mừng vừa sợ.

_ Chị nói thật chứ ? Có đúng là cô ấy muốn gặp em không ?

_ Thôi nào ! – Thy Dung bật cười – Tôi có bao giờ nói lừa cậu đâu.

Thy Dung đẩy vai hắn.

_ Mau vào với cô ấy đi. Nhớ lần này phải thật chân thành, không nên lừa dối cô ấy nữa, không phải lần nào tôi cũng giúp được cậu đâu.

Khánh Son mừng rỡ, siết tay Thy Dung thật chặt.

_ Cảm ơn chị ! Cảm ơn chị nhiều !

Để tỏ lòng cảm kích, Khánh Son còn vòng tay ôm chặt Thy Dung vào lòng, hôn phớt lên má Thy Dung.

Thy Dung đập nhẹ vào vai Khánh Son, bực mình bảo.

_ Khánh Son ! Cậu đừng hành động một cách quá khích như thế này nữa có được không ? Nếu để cô ấy mà nhìn thấy, cô ấy lại ghen và giận cậu bây giờ.

Thy Dung vừa dứt lời, cả hai giật mình khi nghe có tiếng đồ vật rơi vỡ và tiếng bước chân chạy trên hành lang.

Khánh Son hóa đá khi phát hiện ra người con gái ấy là ai. Hắn rối trí vô đầu bứt tóc, và không ngừng si mẩn chính mình.

_ Mày thật ngu ngốc ! Mày thật đần độn ! Bây giờ thì cô ấy giận mày thật rồi ! Cô ấy sẽ không thẹn nói chuyện và muốn nhìn thấy mặt mày nữa.

Thy Dung thở dài.

_ Còn không mau đuổi theo người ta đi ! Đứng ở đây than vãn thì có tác dụng gì ?

_ Thế nhưng, em biết phải ăn nói và giải thích với cô ấy thế nào bây giờ ? Lẽ nào lại nói chị là chị gái họ của em, nụ hôn ấy chỉ là do nhất thời muốn thể hiện lòng biết ơn và cảm kích thôi sao ? – Khánh Son thiếu não trả lời.

_ Thì cứ nói sự thật cho cô ấy biết. Chị tin cô ấy sẽ không giận em lâu đâu. Và lại, đã quen người ta hơn một tháng rồi, em có bao giờ tỏ tình, nói câu “Anh yêu em”, hay “Anh rất thích em” và hôn cô ấy chưa ?

Khánh Son sáng mắt nhìn Thy Dung.

Thy Dung phì cười, nói tiếp.

_ Tin chị đi, cô gái nào cũng thích được chàng trai mà mình yêu tỏ tình và hôn cô ấy.

Khánh Son ôm chầm lấy Thy Dung, lại định hôn lên má Thy Dung để cảm ơn.

Thy Dung dùng hai tay đẩy khuôn mặt đáng ghét của Khánh Son ra, gót giày giẫm mạnh lên mu bàn chân hắn.

_ Vũ Khánh Son ! Cậu có muốn tôi nổi giận đánh cậu một trận ở đây và khiến cho Tường Vy không bao giờ thèm nhìn mặt cậu nữa không ?

Nghe Thy Dung nhắc đến Tường Vy, Khánh Sơn vội buông Thy Dung ra, xoay người, chạy đi với tốc độ tên bắn.

Thy Dung nheo mắt nhìn theo, vừa lắc đầu ngán ngẩm vừa cười tủm tỉm một mình.

_Em và cậu ta tình tứ nhỉ ?

Thy Dung chột dạ, đông cứng cả người khi nghe thấy giọng nói đượm mùi giấm chua và ghen tuông của Trác Phi Dương.

Chết con rồi ! Anh ấy đã nhìn thấy hết !

Thy Dung không ngừng than khổ trong lòng, cứng nhắc xoay người, nở một nụ cười cầu hòa.

_Anh Dương ! Sao anh lại ra đây ? Em tưởng anh vẫn còn ngủ trong phòng ?

_Nếu không ra đây, anh có thể bắt gặp cảnh cô vợ chưa cưới của mình đang tính túm ôm hôn một chàng trai khác không ? – Trác Phi Dương nghiêng răng, người bốc hỏa, hừ lạnh lên một tiếng.

Thy Dung biết mình là người làm sai trước, liền xà ngay xuống, vòng tay ôm lấy cổ Trác Phi Dương, nín nọt bảo.

_Anh Dương ! Anh đừng nổi nóng, như thế sẽ không tốt cho sức khỏe đâu. Vả lại, Khánh Sơn là em họ của em mà, em giúp cậu ấy làm lành với bạn gái, nên cậu ấy mới kích động, không kiểm soát được hành động của mình thôi.

Thy Dung càng giải thích, Trác Phi Dương càng tức giận, càng ghen tuông.

_Nói theo cách của em có nghĩa là anh phải chịu đựng việc này dài dài sao ?

Thy Dung vội lắc đầu, nói ngay.

_Không có. Em tuyệt đối, không để cho trường hợp này xảy ra thêm một lần nào nữa. Em đã cảnh cáo, đánh và trừng phạt cậu ta rồi.

Mặc dù Thy Dung đã hứa hẹn, thế nhưng, Bách Khải Văn vẫn không yên tâm.

Thy Dung kéo đầu Trác Phi Dương xuống thấp, áp trán mình vào trán hắn, mũi chạm vào mũi, môi chạm vào môi, dịu dàng nở một nụ cười.

_Ông xã à ! Anh đừng ghen tuông và nổi nóng nữa có được không ? Con của chúng ta đang cười chê chúng ta trẻ con đấy.

Trác Phi Dương hơi đỏ mặt, cảm giác sung sướng và ngất ngây dần thay thế cho những tức giận và ghen tuông trong lòng hắn. Cô vợ tương lai tinh quái và thông minh lanh lợi này luôn biết cách lấy lòng, chiều chuộng và hạ hỏa trong người của hắn, dù hắn có đang giận dữ đến đâu, cũng không thể giận được lâu.

Có được một cô vợ như Thy Dung, Trác Phi Dương hẳn không còn mong ước nào hơn nữa !

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Thy Dung đã mang thai đến tháng thứ ba, hôm đi siêu âm, Thư Phàm vui mừng thông báo cho Thy Dung, Trác Phi Dương và mọi người biết, Thy Dung sẽ sinh đôi, có nghĩa là Thy Dung sẽ sinh một trai và một gái, hai đứa trẻ sẽ giống hệt nhau, chỉ khác về mặt giới tính. Tin này khiến cho Trác Phi Dương vui mừng và hạnh phúc đến rơi lệ, ôm chặt lấy Thy Dung và tặng cho cô ấy một nụ hôn thật cuồng nhiệt. Còn người thân trong gia đình thì vui mừng mở tiệc ăn mừng, tranh nhau mua quà và chuẩn bị quần áo cho hai đứa bé.

Siêu thị Plaza là lựa chọn mua sắm của họ, chỉ trong vòng có mấy ngày sau khi có kết quả siêu âm, Thy Dung và Trác Phi Dương nhận được rất nhiều món quà từ những người thân trong gia đình.

Trác Phi Dương đã gọi điện yêu cầu ông quản gia mời một chuyên gia thiết kế nội thất biến một căn phòng trên lầu hai thành một căn phòng dành cho trẻ sơ sinh. Tuy hai đứa bé chưa ra đời, thế nhưng, mọi thứ đều đã được chuẩn bị tươm tất. Ngay cả đồ nội thất trong căn nhà, toàn bộ khu vườn cũng được sửa sang và trang trí lại. Bây giờ căn biệt thự của Trác Phi Dương đã biến thành một tổ ấm và thiên đường cho bốn người.

Chiều nay, tại trung tâm mua sắm quốc tế Plaza, mấy cặp đôi trẻ tung tăng rủ nhau đi mua sắm. Thứ đầu tiên được họ ưu ái muốn sắm sửa không phải là quần áo và vật dụng cho mình, mà là sắm sửa và chuẩn bị mọi thứ cho hai đứa bé, sợ rằng hai đứa trẻ khi được sinh ra phải liên tục thay một giờ một bộ quần áo mới sai hết được những thứ mà bố của đứa trẻ mua cho, rồi đến cô, chú, bác, Dì và anh em họ trong gia đình mua tặng cho chúng.

Một cô gái mặc một chiếc áo thun màu tím, có thắt nơ trước ngực theo kiểu áo của Hàn Quốc, mặc quần jean có gấu màu trắng, trên đầu đội một chiếc mũ vải rộng vành màu xanh dương, phía sau thân mũ có một bông hoa màu trắng. Cô gái loay hoay trước khu vực bán quần áo cho trẻ sơ sinh gần 20 phút, mà vẫn chưa chọn được bộ đồ nào ưng ý, hết nâng lên rồi lại hạ xuống, ngắm bên trái rồi lại bên phải.

_ Chán thật ! Biết chọn bộ quần áo nào cho hai đứa trẻ bây giờ, nên chọn màu trắng, màu xanh dương, màu vàng nhạt hay là màu cam ....?

Cô gái không ngừng lăm bằm trong miệng, tay mân mê cầm.

Việc cô gái đứng gần nửa tiếng trước quầy hàng kính bán quần áo cho trẻ em, chọn lựa một cách kỹ càng và ngắm từng cái một gây sự chú ý và tò mò của mọi người chung quanh. Đến khu vực mua sắm quần áo cho trẻ sơ sinh, không chỉ có phụ nữ, mà còn có cả đàn ông, có rất nhiều quý ông lịch sự và tận tụy đang điu những cô vợ vác cái bụng bầu to tướng, đảo qua đảo lại các khu vực trưng bày bán hàng.

Dần dần trong cửa hàng trở nên thưa thớt, chỉ còn lại mấy người, cô gái vẫn chưa chọn được một bộ đồ ưng ý cho hai đứa trẻ.

Một người phụ nữ có vóc dáng như siêu mẫu, ba vòng bốc lửa, mái tóc uốn quăn như những sợi mì tôm, đeo kính mát màu đen và đội một chiếc mũ vải rộng vành che gần kín hết cả khuôn mặt, mở cửa kính, bước vào trong.

Cô ta tiến lại gần cô gái đang chăm chú vào việc chọn đồ cho trẻ sơ sinh. Bất thành lời, cô ta không nói gì cả, dùng hai tay xô mạnh cô gái mặc áo thun màu tím nhạt ngã xấp mặt về phía trước.

_ Hoàng Thy Dung ! Hôm nay tao sẽ cho mày chết ở đây – Cô ta rít giọng căm phẫn – Tao sẽ khiến cho mày xảy ra, phải nhập viện trong cảnh sống dở chết dở. Và biết đâu, sau vụ này mày không còn sinh con được nữa thì sao ? - Cô bật cười khùng khục trong cổ họng như một con mụ điên – Tao muốn mày và Trác Phi Dương sẽ không có một đứa con nào cả. Hai đứa chúng mày sẽ phải sống nửa phần đời còn lại trong đau đớn và nuôi tiếc, tự hành hạ và đay nghiến lẫn nhau đến chết.

Cô ta vừa rít giọng vừa nghiêng răng kêu ken két, vừa nói văng cả nước bọt, dùng gót giày giẫm thật mạnh lên sau lưng cô gái, nhằm mục đích phải khiến Thy Dung xảy thai một cách triệt để. Ánh mắt của cô ta hiện lên những tia nhìn đầy lạnh lẽo và sát khí.

Cô gái rên rỉ, nhún nhò kêu đau, cố gắng tránh thoát những cú đá như trời giáng của cô ta.

Ngay vào lúc đó, hai người vệ sĩ xông vào, song phi, đập mạnh vào lưng cô ta khiến cô ta ngã đập mặt xuống đất, rú lên những tiếng kêu thảm thiết.

Một chàng trai vội chạy lại gần, nhanh chóng đỡ cô gái kia đứng dậy, khuôn mặt cô gái hơi bị sưng một bên má, còn sống mũi đang chảy máu cam.

Tất cả mọi người đều bàng hoàng khi chứng kiến diễn biến vừa rồi, tất cả đều tập trung ánh mắt vào cô gái, những bà mẹ đang mang thai thì kêu lên kinh hoàng.

_ Trời ơi ! Cô ấy đang chảy máu kìa ! Mau mang cô ấy vào bệnh viện ! Đứa bé trong bụng cô ấy.....

Người đàn bà bị hai người đàn ông cao to lực lưỡng mặc vét đen đá ngã sấp mặt xuống đất, nghe thấy những tiếng la hét hoảng loạn của mọi người, cô ta cười như điên, cười một cách cuồng dại, cười một cách sung sướng, cười như một con thú dữ.

_ Hoàng Thy Dung ! Trác Phi Dương ! Và lũ người nhà họ Hoàng khốn kiếp ! Cuối cùng tao cũng đã trả thù được lũ chúng mày rồi ! Ha ha ha ! Tao đã làm cho mày bị xảy thai ! Thế nào, không đau đớn lắm chứ ? Từ nay trở về sau, mày sẽ phải sống trong ám ảnh và sợ hãi suốt đời ! Ha ha ha !

Tất cả mọi người có mặt trong phòng đều căm ghét cô ta. Cô ta thật nhẫn tâm, thật tàn ác, tại sao cô ta có thể đẩy ngã và dùng chân đá mạnh vào bụng cô gái đang mang thai kia ? Dù có thù hận và căm ghét nhau đến đâu, cô ta cũng không thể hành động một cách phi nhân tính như thế được.

Nhưng nói gì cũng đã muộn, những vết máu màu đỏ tươi kia đã chứng minh cô gái bị va đập mạnh vào bụng và đứa bé không còn giữ được nữa.

_ Em có sao không ? – Chàng trai thương xót hỏi cô gái.

Cô gái lắc đầu, sắc mặt nhợt nhạt.

Quá chán ghét và căm phẫn, hai người vệ sĩ vịn quặt tay cô ta về phía sau, rồi trối nghiến lại.

Cô gái căm hận rào bước nhanh lại gần cô ta, dơ cao tay tát liên tiếp vào mặt cô ta bằng những tát như trời giáng, chẳng mấy chốc khuôn mặt của cô ta sưng húp như một cái bánh bao, tơ máu rỉ ra từ khóe mép.

Cô gái tức điên người, quăng bỏ chiếc mũ trên đỉnh đầu, gằn giọng.

_ Hoàng Diễm My ! Án bà điên loạn và mất hết nhân tính này ! Những tội ác mà cô gây ra vẫn còn chưa đủ sao ? Sao không tiếp tục trồn chui như trồn nhui như một con chuột nhắt đi ? Cô tưởng cô có thể chạy thoát được à ? Nói cho cô biết, nếu hôm nay người bị cô hại thật sự là ba mẹ con chị gái của tôi, tôi đã sớm cầm dao xẻo từng phần thịt trên cơ thể cô rồi.

Án bà điên loạn và mất hết nhân tính nhìn cô gái trước mặt trừng trừng, mặt cô ta đại ra, khóe mép không ngừng chảy máu.

_ Mày...mày không phải là Hoàng Thy Dung ?

Hoài Thương gần từng từ, nhấn mạnh từng chữ.

_Đúng, tôi không phải. Tôi là em gái sinh đôi của chị ấy, tên Hoàng Hoài Thương.

Mọi người trong phòng ngơ ngác hết nhìn Hoài Thương lại nhìn à đàn bà điên loạn, họ không hiểu đâu là hư, đâu là thực.

Biết mình lại trả thù nhằm đối tượng thêm một lần nữa, mà lần này cô ta đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng, bị người nhà họ Hoàng bắt được, cô ta sẽ phải đối diện với án tù chung thân, phải dành cả đời trong ngục tối, không có ánh sáng của mặt trời, những hình phạt khủng khiếp đó đang chờ cô ta.

_Mày nói dối – Cô ta gào lên.

Hoài Thương cười khinh bỉ.

_Con mụ điên kia ! Câm mồm đi ! Cô có tin tôi là Hoài Thương không, cũng mặc.

Cô ta vẫn không nhận mình thua, trợn trừng mắt nhìn Hoài Thương, nói không ra hơi.

_Vết...vết máu trên bụng mày.....?

Hoài Thương nhún vai, tốt bụng giải thích cho cô ta hiểu rõ nguyên do.

_Chỉ là mấy vết nước sơn dầu màu đỏ dùng để vẽ tranh, do cô đẩy tôi ngã trúng vào thoi. Cô không nghĩ thấy mùi sơn dầu nồng nặc à, lại dám tưởng tượng đó là máu do tôi bị xây thai nữa ? Có phải cô là một kẻ tâm thần phân liệt không, hay là làm quá nhiều việc xấu nên tâm trí bất ổn, thành ra nhìn gà hóa cuốc ?

Càng nói Hoài Thương càng tức cậ, càng căm hận cô ta thấu xương. Dơ cao tay Hoài Thương tát thêm hai cái nữa vào hai bên má đã sưng húp như một cái bánh bao của cô ta.

_Cô có biết tôi yêu nhất là chiếc quần jean này không hả, bị dính màu nước sơn dầu này, tôi làm sao có thể tẩy sạch được nữa đây ?

Trần Hoàng Anh thở dài, cầm lấy tay Hoài Thương, dùng khăn tay lau đi những giọt máu cam trên mũi Hoài Thương, đau xót khi thấy một bên má trái Hoài Thương bị sưng một mảng lớn.

_Chết tiệt !

Trần Hoàng Anh nghiêng răng, trừng mắt nhìn Diễm My, muốn xông đánh cho cô ta một trận nên thân. Nếu Hoài Thương đang mang thai và bị cô ta hại, Trần Hoàng Anh sẽ không ngần ngại mà bẻ gãy hết tất cả các tứ chi của cô ta, bắt cô ta phải sống cả đời trong tàn tật và ngục tối.

o-0-o

Vụ án đến đây là kết thúc, Hoàng Diễm My đã bị bắt, bị truy tố và bị tòa án tuyên phạt hơn 30 năm tù giam. Đây là một cái giá quá đắt mà cô ta phải trả, sau khi được mãn hạn tù cô ta cũng đã trở thành một bà già trung niên, không còn tuổi thanh xuân, khó mà ngóc đầu lên nổi. Cô ta đã tự vui dập cuộc sống tốt đẹp và may mắn của mình xuống vùng bùn của xã hội. Tất cả đều là do cô ta tự chuốc lấy !

Sau hơn nửa tháng kể từ lần xảy ra vụ việc suýt bị Trần Tư Nam làm nhục ở khách sạn, hần từng đến tìm Thy Dung một lần và cầu xin Thy Dung tha thứ cho hần, nhưng Thy Dung từ chối không gặp, chỉ gửi cho hần một tin nhắn bằng điện thoại di động: “Em hiểu tình cảm mà anh dành cho em, cũng rất cảm kích về điều đó, thế nhưng với những gì mà anh đã gây ra về mặt tinh thần và suýt hại đến thể xác của em, em không thể nào dễ dàng bỏ qua và tha thứ cho anh được. Anh yên tâm, em không còn giận anh, cũng không còn trách anh, hay muốn trả thù anh. Chỉ là tạm thời, em không muốn nhìn thấy anh. Có thể sau một hoặc hai năm nữa, khi vụ việc kia chìm vào quên lãng, lúc đó chúng ta lại là anh em tốt. Em hy vọng từ nay trở về sau anh yêu ai cũng nên trân trọng quyết định và quyền lựa chọn của cô ấy, đừng ép buộc và dùng bạo lực với cô ấy nữa. Em cũng hy vọng và cầu chúc cho anh sớm tìm được tình yêu và hạnh phúc của cuộc đời mình.”

Đọc xong dòng tin nhắn của Thy Dung, Trần Tư Nam hiểu cô ấy vẫn còn giận hần và vẫn không thể nào tha thứ cho hần. Cũng phải, có người con gái lại có thể tiếp tục làm bạn và giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, khi chàng trai ấy chẳng những lút gửi ảnh cho người mình yêu và người thân trong gia đình, còn bắt cóc, đưa mình vào khách sạn, bị trôi ở trên giường và suýt chút nữa đã bị làm nhục. Cô ấy không kiện hần ra tòa đã là may mắn cho hần lắm rồi.

Không còn mặt mũi gặp ai, Trần Tư Nam lựa chọn con đường tiếp tục đi du học, một phần để có thời gian và khoảng cách tự nghiền ngẫm và suy xét về cuộc đời mình, một phần vì muốn quên đi Thy Dung, và tự tìm cho mình một hướng đi mới.

Sau khi Trần Tư Nam đi, tất cả mọi người đều có những bước tiến đáng kể.

Bách Khải Văn đã tìm được bác sĩ giỏi phẫu thuật thay tim cho Thủy Ngân.

Ngày con bé lên giường mổ, tập trung nhiều người, trong đó có Thy Dung, Hoài Thương, Trần Hoàng Anh, Khánh Sơn, Tường Vy và Thu Trang. Trác Phi Dương bận việc nên không thể tới.

Mọi người chờ đợi trong nôn nóng, sốt ruột và hồi hộp lo sợ gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng công sức mà mọi người bỏ ra, và tình cảm chân thành mà họ dành cho con bé Thủy Ngân đã được đền đáp xứng đáng. Con bé Thủy Ngân đã được cứu sống, ca mổ phẫu thuật tim đã thành công.

Mọi người hò reo vui mừng, ôm chầm lấy nhau trong tình thân ái. Thy Dung, Hoài Thương và Thu Trang đã khóc mừng vì hạnh phúc và vui sướng.

Hàng ngày, mọi người thay phiên nhau đến chơi, chăm sóc và thăm nom con bé Thủy Ngân, nói chuyện và chơi đùa với con bé cho bớt buồn. Đồng thời, trong quãng thời gian đó, Bách Khải Văn đã cho người đi tìm tung tích của bố mẹ cô bé. Họ cũng đã nhận Thủy Ngân làm con gái đỡ đầu, sẽ cùng nhau nuôi con bé nên người.

Cuối tháng, Trác Phi Dương và Thy Dung tổ chức lễ cưới, Trần Hoàng Anh và Hoài Thương tổ chức lễ đính hôn, còn Bách Khải Văn tỏ tình với Thu Trang. Riêng Khánh Sơn thì lại lãng mạng hơn, hân tặng cho Tường Vy một bó hoa được kết nối bởi 99 đóa hoa hồng.

Mọi người đều ghen tị với hạnh phúc và may mắn của Tường Vy. Bị mọi người xúm vào trêu đùa, Tường Vy thẹn đỏ mặt, đầu cúi thật thấp, di di gót giày trên nền gạch. Khánh Sơn nhảy xổ vào bên bạn gái và cảnh cáo không cho bất cứ ai được phép trêu ghẹo cô ấy thêm nữa, khiến mọi người càng trêu Tường Vy và Khánh Sơn nhiều hơn.

Quá xấu hổ, Tường Vy vùng bỏ chạy, Khánh Sơn hét hoảng vội đuổi theo sau, trước khi chạy đi hắn không quên trừng mắt và bặm môi với mọi người. Những tiếng cười đùa không ngớt, vang lên phía sau lưng hai người.

Kể từ khi quen biết và nhận lời yêu Khánh Sơn, Tường Vy đã sống một cách tự tin và thấy yêu đời trở lại. Khánh Sơn luôn biết cách lấy lòng và tạo ra nhiều niềm vui cho bạn gái, hơn nữa, người thân trong nhà họ Hoàng và nhà họ Vũ đều là những con người hiếu khách, tốt bụng và sống chân thành, chính họ đã cho Tường Vy có cảm giác như đang sống trong một gia đình thật sự, cho Tường Vy cảm giác ấm áp và bình yên, không còn phải sống trong cô độc và lạnh lẽo giống như trước nữa.

Bách Khải Văn và Thu Trang lúc nào cũng cãi nhau nây nua, giống như chó với mèo, thế nhưng, đây là cách yêu riêng của hai người, càng cãi nhau họ lại càng hiểu nhau và càng yêu nhau nhiều hơn. Một tình yêu kì lạ !

Trần Hoàng Anh và Hoài Thương thì vẫn sáng nắng chiều mưa, hôm nay giận nhau, ngày mai làm lành, hành động này cứ lặp đi lặp lại, tiếp diễn từ ngày này qua tháng kia.

Đám cưới của Trác Phi Dương và Thy Dung rất giản dị, cô dâu mặc áo cưới Soire màu trắng, đầu đội khăn voan mỏng, tay ôm một bó hoa lưu ly trước ngực, khoác tay Hoàng Tuấn Kiệt, được bố dẫn vào trong lễ đường. Sau gần hai tháng điều trị chủ rở Trác Phi Dương đã có thể chống gậy, nắm lấy tay cô dâu, đứng trước Chúa tể sẽ trọn đời và vĩnh viễn yêu thương Thy Dung.

Hoài Thương, Tường Vy và Thu Trang là phù dâu trong lễ cưới, ba người mặc váy phù dâu màu đỏ, giữa eo thắt một chiếc nơ đồng màu với chiếc váy, trông xinh đẹp rạng ngời.

Còn Bách Khải Văn, Khánh Sơn và Trần Hoàng Anh là phù rể, mặc vét màu trắng, họ đều là những chàng trai xuất sắc, khí khái và phong độ, là niềm mơ ước và khát khao của nhiều quý cô.

Trong nghi thức của buổi lễ, ba anh chàng phù rể chỉ nhìn chăm chăm vào ba cô phù dâu, ánh mắt của họ mê đắm, và tràn đầy tình cảm.

Người thân, bạn bè và họ hàng của hai bên gia đình đều hết sức ngạc nhiên và hiếu kì khi thấy chẳng những chú rể yêu say đắm cô dâu, trao cho cô dâu một nụ hôn nồng nàn và ấm áp, mà ngay cả phù dâu và phù rể của họ cũng yêu nhau. Họ linh cảm sắp tới đây sẽ lần lượt được dự tiệc cưới của ba cặp đôi kia.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Quay Của Số Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.